ספר

מקור הישועה

חלק

כוונות החול

א

ספר

מקור הישועה

חלק כוונות החול א'

מה שסיכמתי
משעוריו
של מו"ר הרה"ג

הרב מרדכי עטיה שליט"א

הצב"י **יהושע ביסמוט** ס"ט

שבט תשפ"ג

תוכן העניינים

הקדמה ..... **יא**
הקדמת שעה"כ ..... **יג**
ברכות השחר ..... **טז**
ברכת על נטילת ידים ..... **כ**
נטילת ידים למי שלא ישן בחצות לילה ..... כ
הנהגת הלילה ..... כב
ברכת אשר יצר ..... **כד**
כוונת ברכת אשר יצר ..... כו
ברכת אלהי נשמה ..... כח
ברכת הנותן לשכוי בינה ..... **ל**
ברכת מלביש ערומים והנותן ליעף ..... לא
ברכת שעשה לי כל צרכי ..... לט
ברכת המעביר חבלי שינה מעיני ..... מא
סידור בניהו בסופו בברכת המפיל ..... מג
סידור א' דף מ"ג ע"א ..... מג
קיסטא דחיותא ..... מד
ברכת התורה ..... **מה**
ח"י ברכות השחר ..... **מט**
כוונת מאה ברכות ..... **נא**
הנה הכוונה המופיע בסידור ..... נג
מעבר שפע המאה ברכות לנוק' ..... נח
כוונת סדר הימים והזמנים ..... **ס**
יציאה מהבית וכוונת המזוזה ..... **סח**
כניסה לבית הכנסת ..... **סט**
כוונת הקפת התיבה בכל יום ..... עא
לשם יחוד, בדחילו ורחימו ..... **עב**
עניין וכוונת הציצית ..... **עו**
סדר עטיפת הציצית ..... עז
אופן הסתכלות ז"א בנוק' ..... פב
הכאת קוצא דשערי דז"א בנוק' ..... פג
מי הנוק' המקבלת חו"ג וחו"ב ..... פד
מנהג בית אל כנלע"ד מוהרח"ו ..... פה
בענין קוצא דשערי ..... פו
סדר העטיפה למעשה ..... פח
האם יש מציאות גילוי העורף ..... פח
ד' יחודים כנגד ד' אותיות הוי"ה ..... **צ**

עניין כוונות התפילין ..... צד
נ״ה תרי פלגי גופא.....צד
הנחת תפילין של יד בהצנע ..... צה
בעניין דעת נוק׳, קשר תפילין דיד ..... צו
שמאלו תחת לראשי ..... צז
איך קוצא דשערי דז״א עושה תפילין בראש רחל ..... צח
כוונות תיקון בי״ע דאצילות ..... ק
כוונה כללית בהתכללות העולמות.....קא
זיווג התכללות עולמות בי״ע באצילות ..... קה
ירידת העולמות ..... קח
סדר חלוקת השפע לבי״ע ..... קיג
כוונת נתינת המזון לבי״ע.....קטו
עוד כוונות כלליות..... קטז
תיקון החיצוניות דבי״ע דאצילות..... קכג
סדר הפרדת הקלי׳ ..... קכה
כוונות אלו הן בסידור כדלהלן ..... קכה
טבלת תיקון החיצוניות ..... קכח
הקדמת העקדה..... קכט
סיכום כוונות העקדה וכוונות בפועל..... קלב
בעקדה שלש פעמים ״הנני״ הכללת גבורות עם החסדים ..... קלג
פעמים וילכו שניהם יחדו ..... קלג
מהו ״מקום״ ..... קלד
ביאור הכוונות בפועל..... קלה
וַיַּעֲקֹד אֶת יִצְחָק בְּנוֹ הוא סיום המיתוק ..... קלה
תיקון עוון הראיה בעקידה ..... קלז
ספר לקוטי תורה - פרשת וירא .....קלח
חטא הבל - הביט בשכינה ..... קלח
לאכללא אשא במיא ..... קמ
יצחק מסטרא דנוק׳ ..... קמא
החסד המתגלה בפום אמה..... קמג
החסדים והגבורות מי מתפשט תחילה ומה הגורם ..... קמד
השינויים בהתפשטות החסדים..... קמט
התפשטות החו״ג ומיתוק בציצית ..... קמט
המיתוק בעקדה ..... קנב
מיתוק שליש השלישי של הת״ת במיתוק הגבורות.....קנג
מיתוק בברית מילה..... קנד
מיתוק בברכת המזון ..... קנד
הרי טבלת סיכום מיתוק גבורות ..... קנו
הערות לטבלה ..... קנז

התפשטות בצלם ..... קנח
התפשטות החסדים ושלא יחלקו הדרושים .....קנט
בהר המוריה.....קס
ציור להבנת הנ״ל ..... קסג
רבונו של עולם ..... קסד
מי אל כמוך ..... קסה
מקום התיקון בפנים .....קסה
ספירות דיקנא דא״א.....קסו
אור וכלי הויה דע״ב ואהי״ה דקס״א.....קסח
אור מקיף אור פנימי..... קע
ביאור סדר הכוונה ..... קעב
מיתוק ש״ך ופ״ר דינים בתיקון לאלפים ובתיקון ונקה ..... קעב
סדר היחוד..... קעג
פרשת התמיד ..... קעד
כוונת צו..... קעד
כוונת עולת תמיד ..... קעז
כוונת תמיד ..... קפ
כוונת אשה ריח ניחח לה׳ ..... קפ
פסוק וערבה לה׳..... קפב
אנא בכח הלבשת מלכות דיצירה ..... קפג
סדר הכוונה..... קפו
איזהו מקומן ..... קצ
טבלת עלי נהר ..... קצא
החתמת כלים ואורות מאצילות לבי״ע.....קצא
השתלשלות הבנת טבלת עלי נהר.....קצה
ספק מוהרח״ו ופסק הרש״ש בזה.....קצז
מי יורד להיעשות נשמה, ואיזה בחינה מבררת .....קצט
גלות השכינה או נטרדה השכינה ..... רא
באיזו בחינה יצאה המלכות בנקודים..... רו
איך יצאו הנקודות וסדר השבירה ..... רז
איך יש י״ב פרצופים בבריאה ..... רט
בי״ע דאצילות ובי״ע תחתונים ..... ריג
תיקון בי״ע תחתונים .....רטו
בירורי בי״ע דאצילות ובי״ע תחתונים..... ריט
בירורי בי״ע דאצילות בעיון.....רכד
מהו שכתוב תמיד לברר ו״ק דכחב״ד ? ..... רכו
האם צריך להעלות גם את הפנימיות ..... רכז
האם ההיכלות עולים או רק מה שבתוכם..... רכז
מה הבחינות העולות ..... רכז

מי העולים והמתבררים בכל יום סיכום בכללות ..... רכח
הקטורת ..... רל
מה הם י״א סמני הקטורת ..... רל
י״א סמני הקטורת זה לא חיות הקלי׳ ..... רלא
ב׳ שמועות בדברי הרב ..... רלב
למה בקדושה סופרים עשר ובקלי׳ אחד עשר ..... רלג
שיטת הסידור ..... רלג
שמועה ב׳ ..... רלד
האם נוכל לאחד את השמועות ..... רלה
זוה״ק פרשת תרומה דף קס״ד ע״ב ..... רלו
מי הנעשים חיצוניות לחיצוניות המלכות ..... רלז
מי הם האורות העולים בפיטום הקטורת ולמה מספרם י״א ..... רלט
להבדיל בין הקדושה, והחיות, והקלי׳ וממה נעשתה כל אחד ..... רמ
ממה נעשה הקלי, ומה מחיי אותם ..... רמא
צריך שלא נטעה בהבנת המערכת ..... רמג
מה שצריך להבין הוא ..... רמד
מה הבחינות העולות לע״ב ס״ג דא״ק ..... רמד
עלית הבירורים ..... רמה
כד סליק ברעותא ..... רמז
האם רפ״ח הם י״א סמנים ..... רנ
שאלת השמן ששון ..... רנא
מה טעם היה מקרה המלכים, ומהסיגים היה קלי ..... רנא
סיבה למה היתה השבירה ..... רנג
האם הבירור לפני יציאת שם מ״ה או אחרי יציאתו ..... רנד
האם בירורי רפ״ח היו בקלי׳ ..... רנה
מה הם פרטי הבחינות הנבררים ע״י אמירת הקטורת ..... רנו
האם יש עבודה במחצב האצילות הגמור ..... רנז
באיזה מחצב עבודתנו ..... רנט
איך עומדים המחצבים ..... רס
ממה נברא אדה״ר ומה אדה״ר בא לתקן ..... רסא
סדר הכוונת הקטורת ..... רסג
בד בבד יהיה ..... רסד
להבין כוונה זו נחלק את הסוגיה לארבעה שלבים ..... רסה
מקורות נוספים לסוגיה ..... רסז
מה ירד מהמוחין דנוק׳ לקלי׳ ..... רסז
בענין שמות הסמנים וסדר הספירות בכוונה ..... רסח
כוונות הקטרת ..... רע
כוונת פטום הקטורת ..... רעא
כוונת שלוש מאות וששים ושמנה מנים ..... רעב

באיזה מדרגה המוחין שהיו ארבעה נהפכו לשלש? ..... רעב
בענין שש המדרגות שיש לתפילין ..... רעב
שלוש בחינות הנז׳ אשר בזו הבחינה החמישית ..... רעג
מה עובר בנסירה לנוק׳ ..... רעג
מוחין דקטנות נעשים בתים ולבושים למוחין דגדלות ..... רעג
שיטת השמן ששון ..... רעה
שיטת הבית לחם יהודה ..... רעה
שיטת רבי שאול ..... רעה
שתי סוגיות בשע׳ החשמל פר׳ א׳ ..... רעו
בתי התפילין קטנות או גדלות? ..... רעו
למה הרש״ש בחר בגדלות בקטורת וכן בנסירה ..... רעז
האם יש נסירה בקטורת ..... רעח
ממה יש אחיזת החיצונים ..... רעט
קשר בין הקטורת לנסירה ..... רפ
ברייתא דרבי ישמעאל ..... רפא
בי״ג מידות שהתורה נדרשת ..... רפב
הקדמה בעניין הקדיש ..... רפה
כמה סוגין של קדישים יש ..... רפז
טבלת כל הקדישים והסבר קצר ..... רפט
סיכום כללי בהבנת הקדיש ..... רצ
מה העבודות שאנו עושים בקדיש ..... רצב
בעניין הרוח הנמשך בקדיש הודו ס״ג מ״ה ..... רצג
בענין קדיש בתרא - דיתמי ..... רצה
לשון הקודש ולשון תרגום בקדיש ..... רצח
י״א אותיות של יתגדל ויתקדש ..... ש
שיטת הרש״ש יתגדל ויתקדש שמיה רבא ..... שא
י״א סממני הקטורת ..... שג
הקלי׳ הם סוד י״א סממני הקטורת ..... שד
המשך שיטת הרש״ש יתגדל ויתקדש שמיה רבא ..... שו
יהא שמיה רבא – באר ..... שח
עוד בענין הקדיש ..... שט
בעניין סדר אבי״ע ..... שיא
אימא מקננא בבריאה ..... שיא
בקיעת המסך נעשית פעמיים בשני מסכים ..... שיב
התפשטות אור א״ס בעולמות ..... שיג
בענין התפשטות והמשכת אור א״ס ..... שיג
כמה בירורים נבררים בתפילה ..... שטו
אבי״ע דעובי דאצילות, ותחתיהם בי״ע דכל אחד באורך ..... שטז
איך יתבררו ויתוקנו הבירורים השונים ..... שיז

כמה בירורים הם ומי המבררים ..... שיח
פירוש הכוונה בתחילת התפילה, דף ס״ב ע״א ..... שיט
שיטת עלי נהר בתיקון בירורי בי״ע ..... שכ
כוונת אמן ..... שכג
מקום החיבורים בג׳ אותיות אמן ..... שכג
כוונת הניקוד ..... שכה
כוונת אמן דחזרת העמידה ..... שכז
חיזוק מהזוה״ק לכוונת אמן ..... של
כוונת אמן מהרב שלום הדאיה ..... שלג
סוף כוונת אמן חיבוק או נישוק ..... שלו
הכוונה למעשה ..... שלז
סיכום כוונת אמן בקיצור ..... שמ
כוונת ברוך הוא וברוך שמו ..... שמג
איזהו מקומן ..... שמו
שמונה זיווגים דאו״א וישסות ..... שמז
שמונה זיווגים ..... שמח
סדר אביע בקיצור הסבר הטבלה הנ״ל ..... שמט
אני - ואין. מיעוט הירח ..... שנא

הקדמה

אוֹדֶה יְהוָה בְּכָל לֵבָב בְּסוֹד יְשָׁרִים וְעֵדָה: מָה אָשִׁיב לַידוָד כָּל תַּגְמוּלוֹהִי עָלָי: כי גבר עלינו חסדו. על שזיכני ללמוד תורה, בארץ ישראל ובירושלים תובב״א בקרוב בימינו אמן, **וגם** זכיתי ללמוד ממגוון רבנים אשר זה נתן לי הבנה כללית **וגם** ממגוון שיטות הלימוד, והיה לי **קַנֶה חבר** וכתבתי וסיכמתי רוב הנלמד, וכל זה עזר לי בהגיעי לחלק הנסתר להמשיך במנהגי לסכם ולסדר לפי נושאים, **אשר בלעדי דבר זה בלימוד הנסתר ספק אם זוכרים משהו או מבינים משהו**[א], **מפני שהיא חכמה רחבה מני ים, כולי האי ואולי**. והנני ממליץ לכל אחד לסכם **כל מה שלומד** שהדבר הוא מביא **ברכה רבה**.

א) תוך כדי סיכום. זו **חזרה נהדרת** ואני גם פותח ספרים ומעתיק חלק מהמקורות.

ב) אם חוזרים ומעיינים באותו נושא שוב אני **מוסיף על הכתוב** את החידוש.

ג) לזכות את הרבים לתת להם את **הסיכומים לפי בקשתם** והם חוזרים על הלימוד.

ד) להרבות חכמה ובזה נזכה לקרב **הגאולה ברחמים**.

וזו חובת הלימוד כמו שכותב **הרב הראי״ה קוק זצ״ל**. **בהקדמת ספרו מוסר אביך** וז״ל:... ״נראה שאי אפשר לצאת ידי חובה בעניין **חובות הלב** רק אם יסדר **ספר לעצמו** בלימודים הדרושים לו בזה.... (בין הנושאים מונה הרב, **אמתת חכמת הקבלה** שהיא מקור התורה ועיקרה, **שו״ת הב״ח סי׳ ד׳**) **באמתת** חכמת הקבלה, בהכרח מציאותה, בהצלחת יודעיה ועוסקיה, בתועלתה **הכללית** ושהיא מתרוממת **מעל כל חכמה** ומתנשאת מכל ידיעה, **הכרח העסק בה לאנשי סגולה בטהרת לב ושמחה טהורה והצנע לכת, למען דעת את ה׳ ולדבקה בו יתעלה**״. ע״כ.

ראה **שערי רחמים** בתחילתו עניין **צורך לחבר ספרים** בשם ספר הברית וספר חסידים וז״ל וכל מי שגילה לו **הקב״ה** דבר ואינו כותבו ויכול לכתוב **הרי גוזל מי שגילה לו** כי לא גילה לו אלא לכתוב דכתיב **סוֹד יְ-הוָה** לִירֵאָיו וּבְרִיתוֹ **לְהוֹדִיעָם** וכתיב יָפוּצוּ[ב] מַעְיְנֹתֶיךָ חוּצָה וכו׳... וכתב **החיד״א** פירוש על ספר חסידים וז״ל **וכל מי שגילה לו הקב״ה** וכו׳ כתב משם רז״ל בזמן שבית המקדש קיים כשאדם מקריב **קרבן מתכפר לו** וכשאדם כותב בספר מה שלמד איזה חידוש **הכתיבה זו היא עולה לו במקום קרבן**... וראיתי בספר **רבינו אפרים** על התורה וכו׳ שכתב שכל מי שמגלין לו **רזי תורה** מן השמים ואינו כותבן **עתיד ליתן את הדין** עכ״ל הרב חיד״א.

[א] **הנה** אפילו מוהרח״ו ששתה **מבארה של מרים** והיה בזמן שמעיינות החכמה פתוחים וגאון עצום לכל מי **שמכיר בכתבים** ובכל זאת היה לו **קונטרס הקיצור** שכתב במחברת כל מה ששמע מהאר״י.

[ב] פירש **רש״י** מסכת **תענית דף ז׳ ע״א** יפוצו מעינותיך **חוצה** - אם הגון הוא אמור לו **סתרי תורה**: ע״כ. והוסיף אחד הלומדים **שחר יהלום** הי״ו שבמעיין המים **מכונסים ומוסתרים** וזה **יוצא החוצה** הרי הוא בעיקר בסודות. ומה שכתב **בספר הברית וספר חסידים** וז״ל:.. וכל מי שגילה לו הקב״ה דבר ואינו כותבו ויכול לכתוב. ע״כ. לא צריך גילוי **רוח הקודש** אלא אף **סדר לימוד מסודר** שמישהו יוכל ללמוד מזה ויוכל להשלים **לימוד על ידי מקורות** גם זה צריך לכתוב.

ועוד שם כתב שיש חכמים שכותבים ספרים ומשאירים אותם **ולא רוצים להדפיסם בחייהם**, **ויצוו** להדפיסם **אחרי מותם** וכו' **ה' יסלח להם** והוא רחום **יכפר בעדם** וכו'... ראה שם.

ראיתי לאסוף המקורות **לחזרה עבורי** ואולי יעזרו למישהו ללמוד **וזה גם כן בחינת חידוש ולכן התחזקתי** להביא המקורות שאספתי ממורי ורבי הרה"ג **הרב מרדכי עטיה** שליט"א שתמיד מבקש בזמן הלימוד **לרשום המקורות** שהם בחינת **יהלומים שהוא מחלק לנו** והריני עושה ציווי, ומפרסם אותם בשמו אולי מישהו יעשה מזה **עוד ספר** ויקרב הגאולה.

לנוחות הלומדים סדרתי את הנלמד בישיבה בעיון כוונות החול, לפי הסדר בסידור, ויש נושאים שהרב הוציא ספרים בנושא, **ואין לסמוך עלי** במקום ספרים שיצאו כבר, ויצאו בע"ה בקרוב בימינו לאור ע"י **מורי ורבי הרה"ג הרב מרדכי עטיה שליט"א**.

והשארתי את הנושאים גם כאן מפני שסדרתי בסדר של נושאים שנלמדו ולאו דווקא על הכוונות בפועל אלא מה שמסביב. וכנ"ל אולי יש מקור אחד שלא עסק הרב בו בספרו שהוא עניין צדדי, וכן כאן סיכומים שנלמדו בשיעורי **הרב יואל בלומנפלד הי"ו** וכן גם ממה שלמדתי **עם חבורות שלי**. יש נושאים שהרחבתי הביאור של המקורות ויש גם נושאים **עמוקים שלא זכיתי** לעיין מפאת קוצר הזמן והמשיג, **ורק הבאתי המקורות**.

הנני נסלד בעצמי ממחשבתי. **הראוי אנכי לבוא לחבר ספר בדברי קדושי עליון שכל דבריהם מפי אליהו בזמן שמעיינות החכמה היו פתוחים**, אך לפי התפתחות וגילוי החכמה שמתגלה ונפתחים מעיינותיה **לאט לאט** ראיתי להוציא לאור מה שאספתי לעצמי **לזכרון** שאולי יועילו לאחדים ויזרזו ויקרבו את הגאולה.

כאן המקום להודות **מקרב לב** לרבי **יעקב הלוי רוטנמר** הי"ו וכן לר' **שחר יהלום** הי"ו אשר עזרו לי הרבה בהגהות, ה' יאריך ימיהם בטוב ושנותיהם בנעימים, בבריאות **טובה** ונהורא **מעליא** ונזכה בזכות לימוד זה **לגאולה שלמה** בקרוב ברחמים אמן.

יהי רצון שהדברים יהיו לעזר להגדיל תורה ולהאדירה, ולא יכשל בהם איש, **ולזכות** שיפתחו **מעיינות החכמה**, אשר על ידה נזכה **לבניין ירושלים ובית המקדש**. כי **בחכמה** יבנה **בית**. ה' **בחכמה** יסד **ארץ**, **אבא** יסד **ברתה**. **והכל תלוי בחכמה**. הן **יראת ה'** היא **חכמה**, ולא מספיק הידע והלימוד שכן זה צריך להביא אותנו, לתיקון המידות ועל ידם **לחכמה**. קראתי לספר "**מקור הישועה**", **מקור**, שכן הבאתי בעיקר מקורות. **הישועה**, שנזכה בזכות הלימוד הזה לישועה בקרוב. וגם על שמי שניתן לי בברית המילה. ישועה, **ובבאי לארץ ג' בתמוז תשכ"ב** רשמו בתעודת זהות **יהושע**. **ישועה** גימ' **השכינה** ע"ה. ונזכה לגאולה שלמה בקרוב בימינו אמן.

הקדמת שעה״כ

הנה תחילת **שער הכוונות** הרב פותח בהקדמה קצרה להיכנס לשער הזה הוא **השער הששי**, וכנודע שה**ששי** חשוב תמיד אצל הרב שהוא בחינת ה**יסוד** והוא **כולל** הכל, והוא **תכלית כל הלימוד הזה** כמו שכתב בהקדמות, וצריך להכין אותנו לזה. **תחילה מספר לנו מוהרח״ו על החלטתו להדפיס הספרים החשובים האלו שמונה שערים** והם מופיעים למעשה כשמונים שנה אחרי פטירת האר״י ז״ל, **והדבר לא מובן** איך במשך כל הזמן הזה **היה העולם חסר** מזה, ראה בעניין כתיבות מוהרח״ו שהיו קצת כתיבות מפוזרות [ת״ר ניירים] ולא מסודרות ולמדו בהם, והשאר היה אצל **רבי שמואל ויטאל** או מה שהוציא **הרב אברהם אזולאי** מהגניזה אך גם זה לא זכינו שיודפס מיד, עד שבא **הרב יעקב צמח** והתחיל להוציא מזה ספרים, אחרי כשבעים שנה מפטירת האר״י. **וכל זה המשך התעלומה** איך הקב״ה מגלה את הסודות לפי זכות הזמן, ראה בספרי ״**קדם ישועה**״ בקיצור וכן בשיעורים של **מו״ר הרה״ג הרב מרדכי עטיה שליט״א**.

> **שעה״כ דף א׳ ע״ב**:... **הקדמה** אחת קטנה דע כי כל תפילה היא בעולם **העשיה** בסוד **תְּפִלָּה לְעָנִי** והיא **המלכות** השואלת צרכיה ומתפללת אל זעיר אנפין וסימנך **וַאֲנִי תְּפִלָּה**: וזהו הטעם שכל לשון **תפלה** נכתב בתורה[ג] בלשון **שפיכת נפש** כמו שאמר הכתוב **וְאֶשְׁפֹּךְ אֶת נַפְשִׁי** לִפְנֵי יְ-הוָה: והיא בחינת **מלכות** דאצילות או עולם **העשיה** הנקרא נפש... ע״כ.

הנה תפילה היא בחינת מלכות שנקראת **אני** וזהו **ואני תפילה** ועוד היא **נפש** ואשפוך את **נפשי** לפני ה׳ וגם היא **בעשיה** שהיא בחינת **מלכות**. בהמשך מביא **שם** שיש לכוון אותו בשומע תפילה ביאור שם זה **יתבאר בע״ה** בביאור התפילה במקומו **בשומע תפילה**. ראה **ספר הפרדס שער כ״א** פרטי **השמות פרק ג׳**.

> **שעה״כ דף א׳ ע״ב**:... **הקדמה** אחת בעניין **צרות המשיח** צריך לדעת מה שאמרו חז״ל ״די לו להקב״ה באבלו ודי להם לישראל באבלם״ ומאמר זה יובן בהקדמה אחת והיא... ע״כ ע״ש.

הנה קטע זה מבאר עניין התיקון איך נעשה לאט לאט דור אחר דור ואיך הקב״ה מסדר את התיקון באופן זה ע״ש ועוד **בספר הליקוטים** וכן האריכו בזה בכמה מקומות עיין **שמן ששון ג׳** שם, יש אומרים שקטע זה **מהרמב״ן** ויש אומרים **מהרמ״ק**. ואין מקום כאן להאריך בזה ע״ש.

> **שעה״כ דף א׳ ע״ב**:... **אסור** לאדם להתפלל תפילתו בעצבון, ואם נעשה כך **אין נפשו יכול לקבל האור העליון** הנמשך עליו בעת התפילה. אמנם בעת שמתודה הוידוי ומפרט חטאיו **אז טוב** להתעצב בלבד, **אבל** בשאר התפילה נמשך לו **נזק נפלא** גדול על ידי עצבותו, **אבל** צריך להראות לפניו יתברך **הכנעה גדולה באימה**

[ג] הכוונה כאן בתנ״ך. הרי שתפילתנו היא צרכי המלכות שהיא רוצה לבקש צרכיה ובעיקר הוא עניין יחוד קובה״ו.

ויראה, אמנם תהיה **בשמחה יתירה וגדולה** בכל האפשר כדמיון העבד המשמש את רבו **בשמחה יתירה**, ואם משמשו בעצבות עבודתו נמאסת לפניו, **וכמעט שעיקר המעלה והשלמות והשגת רוח הקודש תלויה בדבר זה**, בין בעת תפילתו ובין כשעושה איזה מצוה משאר המצות וכמו שאמרו בגמרא מההוא דהוה קבדח טובא כו' **ואמר תפילין קא מנחנא**. ואל תבוז לעניין זה **כי שכרו גדול מאד**:

הנה עניין העצבות היא מידה **רעה מאוד** שצריך להתרחק ממנה בכל זמן וכל שכן כשמתפלל או עושה מצווה או לימוד תורה שמשמש[ד] את רבו **המלך הגדול הקב"ה** ואם עושה בעצבות הוא **פגם גדול** וצריך להתרחק מזה **שכל ההשגה של האדם** הוא בשמחת התפילה והמצוות כאילו הרוויח כמה אלפי דינרים, **שער רוח הקודש דף ט' ע"א** וז"ל:... הנה צריך האדם **בעת קיומו כל מצוה** ומצוה, או בהתעסקו בתורה, או **כשמתפלל** התפלה, להיותו **שמח וטוב לב**, **יותר** מכאשר מרויח או **מוצא אלף אלפים דינרי זהב** וכמו שמצינו בגמרא מההוא דהוה קבדח טובא כו' **ואמר תפילין קא מנחנא**. ואל תבוז לעניין זה **כי שכרו גדול מאד**... ע"ש.

שעה"כ דף א' ע"ב:... קודם שהאדם יסדר תפילתו בבית הכנסת **מפרשת העקידה** ואילך צריך שיקבל עליו **מצות ואהבת לרעך כמוך** ויכוין **לאהוב כל אחד מבני ישראל** כנפשו כי **על ידי זה תעלה תפילתו כלולה**[ה] **מכל תפילות ישראל** ותוכל לעלות למעלה ולעשות פרי ובפרט אהבת החברים העוסקים בתורה ביחד **צריך כל אחד ואחד לכלול עצמו כאלו הוא אבר אחד מן החברים שלו** ובפרט אם יש להאדם ידיעה והשגה לדעת ולהכיר לחברו בבחינת הנשמה ואם יש איזה חבר מהם בצרה צריכים כולם לשתף עצמם בצערו או מחמת חולי או מחמת בנים ח"ו **ויתפללו עליו** וכן בכל תפילותיו וצרכיו ודבריו ישתף את חברו עמו **ומאד הזהירני מורי** ז"ל בענין **אהבת החברים שלנו** של חברתינו.

יש מצוות "ואהבת לרעך כמוך" שהיא לעשות לחברך דברים האהובים שאתה רוצה שיעשו לך וזה "מה דשנאוי עלך לחברך לא תעביד" וזה מעשים של אהבה ויש מצווה **לאהוב כל אחד מבני ישראל** נראה שהם **שתי** דרגות והגבוהה היא לאהוב כל **אחד מבני ישראל** שהיא אהבה בלב מה שאין כן הראשונה שהיא לעשות **פעולות של אהבה**.

[ד] ראה **נחמיה ב' א'-ג'**... וַיְהִי בְּחֹדֶשׁ נִיסָן שְׁנַת עֶשְׂרִים לְאַרְתַּחְשַׁסְתְּא הַמֶּלֶךְ יַיִן לְפָנָיו **וָאֶשָּׂא אֶת הַיַּיִן וָאֶתְּנָה לַמֶּלֶךְ** וְלֹא הָיִיתִי רַע לְפָנָיו׃ {**ב**} וַיֹּאמֶר לִי הַמֶּלֶךְ **מַדּוּעַ פָּנֶיךָ רָעִים** וְאַתָּה אֵינְךָ חוֹלֶה **אֵין זֶה כִּי אִם רַע לֵב וְאֵירָא הַרְבֵּה מְאֹד**׃ {**ג**} וָאֹמַר לַמֶּלֶךְ הַמֶּלֶךְ לְעוֹלָם יִחְיֶה מַדּוּעַ לֹא יֵרֵעוּ פָנַי אֲשֶׁר הָעִיר בֵּית קִבְרוֹת אֲבֹתַי חֳרֵבָה וּשְׁעָרֶיהָ אֻכְּלוּ בָאֵשׁ׃ ע"כ. הרי **עוון גדול** לשרת המלך בפנים עצובות.

[ה] ראה **נה"ש דף י' ע"ג**: שכל ישראל כלולים זה בזה וזה שאומרים **בשם כל ישראל** וגם כל המצוות כלולות זו בזו וזה שאומרים **עם כל המצוות** הכלולות בה. **ראה שם באורך** איך כל אחד הוא חלק מגוף אחד כלל ישראל ובעשיית מצוה משפיעה לכל ישראל וגם שבכל מצוה **כלולות כל המצוות**. וצריך להבין זה בעומק.

שעה"כ דף א' ע"ג:... גם הזהירני מאד מורי ז"ל שלא להכניס האצבע לתוך האזנים כדי לנקות הזוהמא שבהם בתוך התפלה כלל מהתחלת הברכות עד גמר עלינו לשבח ואם עשה כך צריך נטילה:

לכאורה הביא כאן הלכה של ניקיון הידיים בתוך כדי **דברים עליונים** צריך להבין.

ברכות השחר

הנה הסדר הנכון לפי האר״י הוא **קימת חצות** ואז **יפנה ויטול ויטהר** כמ״ש **שעה״כ דף נ״ח ע״ב** ברכות השחר **וברכות התורה** ואז תיקון חצות ולימוד תורה ואחר כך **טלית ותפילין** ותחילת התפילה **מפרשת העקדה**.

הנה צריך לבאר עניין **ברכות השחר**, האם צריך לאומרם **כולם**, גם אם לא נתחייב בהן, או רק מה שנתחייב. ועוד צריך להבין מה דעת האר״י והרש״ש בברכות השחר, ומתי יש לאומרם. וגם נבין קצת בזה מה נעשה במשך הלילה.

שעה״כ דף א׳ ע״ג:... כל ה-**ח״י** ברכות שיש מן על נט״י[1] עד סוף ברכת התורה כולן **חייב האדם לסדרם ולברכם בכל יום אע״פ שלא נתחייב הוא בהם** לפי שכולם **הם רמזים נפלאים אל אורות עליונים** ואין לבטלם אפילו אם האדם לא ישן בלילה או אם לא הסיר מצנפתו או בגדיו או סודרו או מנעליו וכיוצא בזה צריך לברכן בכל יום **כולן** אף על פי שלא נתחייב בהם **לפי שעל מנהגו של עולם נתקנו** חוץ מברכת שעשה לי כל צרכי **ביום ט׳ באב ויום הכיפורים**, שאז כל העולם יחפים. וגם **חוץ מברכת על נטילת ידים ומברכת אשר יצר** ששתי ברכות אלו אם לא נתחייב בהם **אין לברך עליהם**:

הרי שיש לברך את כל **הברכות כולם גם אם לא נתחייב בהם** משתי סיבות: **א)** שהם רמזים לאורות עליונים. **ב)** שהוא **על מנהגו של עולם**. חוץ מברכת על נטילת ידיים[2] ואשר יצר, וברכת שעשה לי כל צרכי בט׳ באב וביום הכיפורים.

שעה״כ דף א׳ ע״ג:... **גם בעניין** ה-**י״ח** ברכות הנזכרות אשר נהגו העולם לסדרם בבית הכנסת וכל העם משיבין **אמן** אחריהם, ויש מפקפקין ומגמגמין בדבר זה לומר שכיון **שענו** השומעין **אמן** אחר האיש הראשון שבירך אותם כבר יצאו כולם ידי חובה ואסור להם לחזור ולברכן. **וראיתי את מורי ז״ל שהוא לא היה מסדרם בביה״כ אלא בביתו בקומו ממיטתו** כפי סדר הנזכר בגמרא, אבל כשהיה איזה אדם מברך ומסדר הברכות בבית הכנסת **היה עונה** אחריהם **אמן**, ואפילו אם היה **באמצע הזמירות** היה מפסיק לענות אחריהם **אמן** אף אם היו המברכים רבים:

---

[1] **בכל מקום** שאומר הרב ש-**ח״י** ברכות מתחילות מברכת **על נטילת ידיים** וצריך לתת את הדעת למה גם בדרושי תפילת השחר ובכל מקום שמזכיר **הרב** ח״י ברכות כותב הרב ״**מן על נטילת ידים**״ ואולי יש עניין בזה ג״כ, שכן ברכת על נטילת ידים זה באמת תחילת **תיקון העשיה**, יש **הגוב״י אות א׳** שמזכירה לנו שח״י ברכות מתחילות מברכת **הנותן לשכוי בינה**. וכן מסודר **בסידור** וכן הרש״ש **בנה״ש דף כ״ב ע״ב**. הנה כוונות **ח״י ברכות** הן מן **הנותן לשכוי בינה**. שכן בפועל **ח״י** ברכות הם תיקון **ז״א**, ולכן הם **י״ח** כנגד **ט׳** ספירות אור **ישר וט׳** ספירות אור **חוזר**, וברכת **על נטילת ידיים** היא תיקון **א״א**, וברכת אשר יצר ואלהי נשמה הם תיקון **או״א**.

[2] **הרי רומז** כאן שיש פעמים ש**אין מברכים** על נטילת ידים והוא כמו שנבאר, אם היה ניעור **בחצות** לפי **הרש״ש** ע״פ מה שהביא **הדב״ש**.

מכאן משמע שצריך לברך את כל הברכות, ומביא מנהג העולם שהיו מברכים אותם **בבית הכנסת בקול רם** והיו עונים אמן אחר כל ברכה, והיו רבים עושים זאת כמו קצת מנהג אשכנזים גם היום, מבאר **שאין יוצאים ידי חובה** כיוון שאינו מתכוון לצאת ידי חובה לכן צריך כל אחד לברך אותם. **ומביא מנהג האר״י שהיה מסדר אותם בביתו בקומו ממיטתו**. **נראה** מכאן שכך יש לנהוג, ולהבין שהאר״י **היה קם בחצות** כמ״ש **שעה״כ דף נ״ח ע״ב**. ומסדר אותם אך כאן לא כתוב בפירוש, ולקמן **דף נ״ח** משמע **בפירוש** שהיה **קם בחצות**. עוד מכאן שמי שיוצא מביתו מעוטף **בטלית ותפילין** לא יוכל לברך ברכות השחר בבית הכנסת, מפני שברכות השחר הוא תיקון **חיצוניות דעשיה** וטלית ותפילין תיקון **חיצוניות דיצירה ובריאה** ולא יוכל להקדימם לברכות השחר. ונהג האר״י **לברך אותם בביתו** אחר חצות.

שמן ששון ג׳ דף ב׳ ע״ד אות [ז]:... שם עניין מורי זלה״ה בקומו בלילה היה מסדר כל הברכות של שחר עד פרשת העקדה וכו׳ (בפע״ח פ״ד בשער הברכות[ח] שם פירש דרבינו האר״י היה אומרם כל אחת **בזמן חיובו** יע״ש ועיין לקמן בסמוך) עיין הטעם בספר **נהר שלום דף כ׳ ע״ב** וז״ל:... **ויברך ברכות השחר וצריך לאמרם אפילו שלא נתחייב בהם כגון שלא ישן וכו׳** וצריך להיזהר לאומרם **כולם בקומו בחצות הלילה** כדי להחזיר המוחין שנסתלקו קודם חצות מהז״א וכו׳ **ואם לא יאמר אותם מונע המשכת השפע והמוחין וגורם להשאיר אחיזת הקלי׳ במקומות העליונים ובנרנח״י שלו ובחושים שלו וילכו בלא כח** וכו׳ והיא סיבה **לכמה רעות** וכו׳ לכן **צריך להזהיר**[ט] **לאומרם תכף** יע״ש (עיין באות שאחר זה) : ע״כ ע״ש.

משמע שמחמיר מאוד ומביא את הרש״ש בנה״ש שיש לאומרם **כמה שיותר קרוב לחצות** כדי שלא ישאר **הז״א ללא מוחין**, וצריך להשתדל מאוד, ויש השפעה לא טובה על האדם אם אומרם יותר מאוחר. וז״ל **הנה״ש**.

נה״ש דף כ׳ ע״ב:... וזמנם (של ברכות השחר) **מחצות הלילה** ואילך **וצריך להזהר לאומרם כולם בקומו בחצות הלילה כדי להחזיר המוחין שנסתלקו קודם חצות מהז״א הכולל דמדת היום** ונתפשטו בנוק׳ הכוללת **דמדת הלילה** ועל ידם נגדלה כנגד כל אחורי הז״א **ובחצות ממש ננסרת ובאה לפנים** ומסתלקים המוחין ממנה

[ח] **ספר פרי עץ חיים - שער הברכות - פרק ד** וז״ל: הח״י ברכות וברכות שיש מן ענ״י עד ברכת התורה, היה נוהג מורי זלה״ה **לאמרם בביתו** אפילו בלילה קודם עלות השחר, ומסדרם בכל ברכה וברכה שנתחייב בה, וכמ״ש בגמרא וכתב **הרמב״ם** ז״ל, כד שמע קל תרנגולא, מברך הנותן לשכוי בינה. כד משי ידיה, מברך על נטילת ידים, והיה נפנה ובודק נקביו... **ע״כ**.

נראה לכאורה שלא היה אומר את כולם לפי מה שמסודר בסידור. אך **בשעה״כ** לא הביא עניין זה אלא **שהיה מסדר הכל לפי מנהגו של עולם** ואין הכי נמי היה מכוון בזמנם אם למשל שמע קול תרנגול וכו׳, **הלכה למעשה שמברכים כולם גם אם לא נתחייב**.

[ט] ראוי **למגידי שעור והלכה** יומית להזכיר בבית הכנסת להיזהר באמירת ברכות השחר שכן הרבה מפשוטי העם הבאים בבית הכנסת נראים שהם מתחילים מאמירת הודו או אחר זה ובדילוגים ואולי לא מחשיבים כל כך ברכות השחר וזה מהדברים שצריכים חיזוק, לכן **צריך להזהיר לאומרם תכף**.

ועולים **למ״ן לאו״א** ומזדווגים או״א וממשיכין **מוחין חדשים דפנים** ומתחדשים גם המוחין הראשונים וכנזכר כל זה באורך לקמן **בברכת המעביר** ע״ש.

ועתה ע״י הברכות של השחר חוזרים המוחין ההם דאחור ופנים להתפשט בז״א הכולל דמדת היום וכדי להמשיך השפע המוחין לפרצופים העליונים **ולבטל מהם אחיזת הקליפות שנתאחזו בהם קודם חצות** כנודע וכדי לברר הבירורים המתייחסים לכל ברכה וברכה **ואם לא יאמר אותם כולם בקומו בחצות מונע המשכת השפע והמוחין לפרצופים העליונים וגורם להשאיר אחיזת הקליפות במקומות עליונים ובנרנח״י שלו ובחושים שלו נשאר התפשטות הקליפות והוא משתמש בהם עם אחיזת הקליפות שבהם וילכו בלא כח בעת ובזמן שהיה לו כח להפרידם ולבטלם והיא סיבה לכמה רעות ח״ו לכן ראוי להיזהר לאומרם כולם בקומו בחצות ואפילו שהוא רוצה לישן אח״כ אין בכך כלום והוה ליה כישן ביום** וכמ״ש הרב ז״ל על הקם בחצות אחר שיסדר ברכותיו ויאמר תיקון חצות ויעסוק בתורה **כמו שעה אחת** (שעה״כ **דף נ״ח ע״ב וכן נ״ג ע״ג**) שאם אינו יכול לעמוד על עצמו **שיכול לחזור לישן רק שיקום קודם עמוד השחר** כמו חצי שעה ויחזור ללמודו. ולא מיבעיא מי שישן וקם בחצות שצריך לעשות כן כנזכר, **אלא אפילו מי שלא ישן כלל** והוא לומד מתחילת הלילה **הנה בהגיע חצות צריך לאמרם חוץ מברכות התורה, שאם לא ישן שאין צריך לאומרם עד שיעלה עמוד השחר** אבל שאר הברכות **צריך לאומרם**... ע״כ ע״ש.

הרי לפי נה״ש הלכה פסוקה שיש להיזהר מאוד לאומרם בחצות לילה כל הברכות שכן נסתלקו ממנו המוחין **בברכת המפיל** ובחצות יש נסירה ועולים להביא מוחין דפנים ונכנסים מיד **בברכת המעביר** שנאמרת בחצות, **ואם ימתין לאומרה** עד עמוד השחר או יותר מאוחר יש פחד אחיזת החיצונים בהיותו **בלי מוחין מתוקנים**. כנזכר בעניין ספירת העומר **נה״ש דף ל״ב ע״ב** וז״ל:... דבר זה גורם לעליונים **וגם לו בעצמו** בחושים שלו תהיה השפעה וילכו **בלא כח**... ע״כ. **וגם אם רוצה** אחר כך להמשיך לישון עד קרוב לעמוד השחר אין בזה כלום והוא נחשב **כישן ביום**, שכבר עשה את התיקון הראוי למוחין דפנים שבאו **בחצות**. נראה מכאן **אם ישן לפני חצות שנת קבע** אז יאמר **גם ברכת התורה** ואם לא ישן לפני חצות יאמר ברכות התורה בעמוד השחר.

וראה מה שכתב בזוה״ק פרשת ויגש דף ר״ו סוע״ב:... רבי יהודה ורבי יוסי אערעו בכפר חנן, עד דהוו יתבי בי אושפיזייהו, אתא חד בר נש, וחד מטולא דחמרא קמיה ועאל בביתא, אדהכי אמר רבי יהודה לרבי יוסי, הא תנינן דדוד מלכא הוה מתנמנם כסוס **ושינתיה זעיר**, היך הוה קם **בפלגות ליליא**, האי **שעורא זעיר איהו**, ולא הוה אתער אפילו בתלתות ליליא... ע״כ ע״ש.

הרי כאן וכן בהמשך דברו **בשבח דוד המלך** שהיה מתנמנם **כסוס** שהוא שיעור **שיתין נשמי** שהוא בחינת **שש שעות** ראשונות של הלילה **עד לפני חצות קצת**. זה נקרא **שיתין נישמי** ובהמשך בא רבי אלעזר ומוסיף.

בזוה״ק פרשת ויגש דף ר״ז סוע״ב:... אדהכי אתא **רבי אלעזר**, כיון דחמא לון, אמר **ודאי שכינתא הכא**, אמר לון במאי עסקיתו, אמרו ליה כל עובדא, אמר ודאי שפיר קאמר, אבל אינון שתין נשמי, **ודאי שתין נשמי אינון דחיין**, בין לעילא בין לתתא, ומכאן ולהלאה **איכא שתין נשמתין אחרנין דאינון כלהו מסטרא דמותא**, ודרגא דמותא עלייהו, ואקרון דורמיטא, וכלהו **טעמא דמותא**. ובגין כך דוד מלכא הוה איהו מתדבק באינון **שתין נשמתין דחיין**, ומתמן ולהלאה לא נאים **כלל**, הדא הוא דכתיב (תהלים קל״ב ד׳) **אם אתן שנת לעיני לעפעפי תנומה**, ועל דא שפיר קאמר, בגין דיקום דוד חי בסטרא דחי, ולא בסטרא דמותא, יתבו כלהו ואשתדלו באורייתא ואתחברו כחדא... ע״כ. ע״ש.

הרי איך שביאר שכל **החצי השני** של הלילה הוא בחינת **סיטרא דמותא**, ומכאן שלא רק מי שישן בחצות לילה טועם טעמא דמותא דווקא אם ממשיך לישון גם אחרי חצות אך אם קם **בנקודת חצות** ועושה מה שמבואר ברש״ש אין בכך כלום **שיחזור לישון** ובלבד שיקום קודם עמוד השחר אך אם לא קם וממשיך לישון המשך הזמן עד עלות השחר הוא **טעמא דמותא**. ונלמד מכאן שמי שלא קם בחצות לילה צריך להשתדל ככל האפשר לקום אחרי זה הזמן **מוקדם ככל האפשר**, מפני שכל זמן שהוא ישן **מתגבר יותר עליו טעמא דמותא**. ע״ש באורך.

ברכת על נטילת ידים

נטילת ידים למי שלא ישן בחצות לילה

הנה אחר שראינו שעיקר **דרגא דמותא** הוא **בנקודת** חצות הרי **שזו** הבחינה שמחייבת **נטילה וברכה** וצריך לבאר.

שמן ששון ג' דף ב' ע"ד אות ח':... תחילה מביא **פריע"ח** בעניין ברכות השחר שיש לברכם, ועיין להרב **דב"ש די"ד ע"ד** [שאלה **צ"ז**] דנכנס לפלפל בעניין הקם קודם חצות לילה וכן מי שהוא נעור כל הלילה אם צריך נטילה ולברך או לא? והביא מכמה לשונות מהזוהר דאין רוח רע שורה עליו **ואין צריך נטילה ג"פ בדילוג אבל צריך נטילה משום נקיות** כמ"ש בש"ס ועל נטילה זה של קודם חצות מברך כמ"ש הרא"ש והטור ז"ל. **ומי שישן אחר חצות אינו צריך נטילה מכל וכל דכיון דכבר המשיך המוחין על ידי הברכות ועסק בתורה** כמו שעה שוב אין שליטה **וכן ביום** אפילו שישן אין צריך נטילה ואפילו אם נטל **אין לברך** יע"ש.

דברי שלום שאלה צ"ז:... בעניין נטילת ידיים ראה לעיל סיכום של **הש"ש**. שהישן אחר חצות דינו כמי שישן **ביום**, ובלבד שבירך ברכות השחר ואמר תיקון חצות **ולמד שעה**. ולעניין בית הכסא יש רוח רעה ששורה על הידיים ולכן צריך ג"כ בדילוג כמו **שנת חצות**, אך אין להקפיד על **ד' אמות**. ראה שם באורך גדול ובטוב טעם.

עוד שם בעניין חשיבות קימת חצות וברכות השחר **בחצות**, מה שמזהיר הרש"ש להיות ניעור **ושלא יטעם טעמא דמותא**. מסביר זאת על פי **שער הארות זו"ן פ"ב**. בעניין המרמה שעושים, שהס"א תלך משם בזמן הזווג, שמכריזים שיבואו כל פמליא של מעלה לבוא לראות בכבוד המלך, ואין הסט"א חפץ **בתבונה** לראות בכבוד המלך והם הולכים לסטרא דחורבא... ע"כ. ע"ש.

נמצא שבזמן שיש זיווג אין הקלי' נמצא שם. **ומדמה הרב דב"ש** זה לאותו אדם **שלא חפץ לקום ולהשתתף** בזיווג הזה דחצות לילה. נמצא שהוא **דומה בבחינת מה ח"ו לקלי'**, וזו היא גם הסבה שמי שישן בחצות הוא טעים טעמא דמותא שהיא הקלי'. **ה' ירחם עלינו ויתן בנו כח**... **אך ודאי** שאינו ח"ו עושה זאת בכוונה שאנסתו שינה, אך בכל זאת טועם טעם מיתה ואותו הרוח רעה דבקה בו. ולכן **צריך נטילת ידים** לסירוגין **וברכה**.

ראה מה שכתב על זהירות זה להיות ניעור בחצות וז"ל **הרב דב"ש דף ט"ו ע"ב**: **וזה אצלי הטעם** דלמה לא אסר לנו הרב ז"ל שלא יהיה ער מתחילת הלילה עד חצות יען דצריך שיהא **עולה** נשמתו **לצורך מ"ן** בזיווג חצות **ומי שהוא ער גורם שלא יהא זיווג בחצות** יען דאין מי שיעלה מ"ן, ונודע **דאין זיווג בלי העלאת מ"ן**, ובפרט דמפסיד בחינת לבוש נשמתו כמ"ש לעיל.

ועוד דעינינו ראו ואבותינו ספרו לנו דכמה צדיקים גדולים ואנשי מעשה דמימיהם לא ישנו קודם חצות כדי שלא יעבור עליהם נקודת חצות והוא ישן ויטעום טעמא דמותא, וחד מבני עליה **הוא מר"ן מו"ר זקני זלה"ה דמימיו** לא טעם טעם מיתה, **ויעלה על הדעת** דלא היו גורמים זיווג חצות וגם לא היו מתחדשים נשמתם, **זה לא יתכן** אלא הוא הדבר אשר דיברנו **דאף כשהוא ער עולה נשמתו בסוד מ"ן**, ואין תימא איך עולה נשמתו והוא ער אלא הוא כמ"ש הרז"ל בענין זו"ן דכשמסתלקין המוחין ביום נשאר רשימו של המוחין דגדלות בו ואינו נקרא שינה והם עומדים בקומתם וצביונם בנויים **ומתוקנים מכח** אותו הרשימו הנשאר בו... ע"ש באורך.

בן איש חי הלכות שנה ראשונה פרשת תולדות סע' י"ג:... **אם ישן האדם ביום**, וכן אם ישן אחר חצות לילה, **צריך נטילת ידים לשפוך שלש פעמים בסירוגין**, אך אין צריך ליטול לתוך **כלי**, אלא יכול ליטול על **הקרקע**, אם אין כלי לפניו, וגם נמי **דאין צריך לברך** על נטילת ידים, ואף על גב, דהרב **מהר"א שרעבי ז"ל בדברי שלום**, כתב בזה **דאין צריך** נטילת ידים, וכן הביא מן **מקדש מלך**, כבר כתב הרב **אמת ליעקב** ז"ל, דלא נאמר כן אלא בשעת הדחק, **אך** הטוב והישר הוא **דצריך נטילת** ידים שלש פעמים **בסירוגין**, אבל **בלא ברכה**.

ואם ישן בחצות הראשון של הלילה, שינת קבע שלו, על מטתו, **והקיץ קודם חצות**, יעשה נטילת ידים גמורה כדת וכהלכה, **ויברך** על נטילת ידים, ואם הוא היה ניעור עד אחר חצות לילה, **הן במשתה הן במלאכה**, ולא ישן אלא עד שעבר חצות, **גם זה** כשנעור **יעשה נטילת ידים** גמורה כהלכתה, **ויברך על נטילת ידים**, ואף על גב דרבינו **הרש"ש** ז"ל כתב בנהר שלום, אם ישן אחר חצות, לא שליט עליה רוח מסאבא, ואין צריך נטילת ידים, **הנה הוא סמך דבריו בזה על סניף אחר שכתב מפני שנתעורר בחצות, והמשיך המוחין על ידי הברכות, וכן נכדו מהר"א שרעבי ז"ל סמך גם כן על הברכות, ועסק בתורה**, על כן זה שהיה ניעור עד אחר חצות, ולא בירך הברכות וישן, אז **גם** לפי דעת רבינו **הרש"ש** ז"ל, **צריך נטילת ידים בברכה**, ורק אם אחר חצות קודם שישן בירך ברכות השחר, ולמד תיקון חצות, ועסק בתורה, אז כשיקיץ משנתו בבוקר, יעשה **נטילת ידים** שלש פעמים, **אבל לא יברך על נטילת ידים**, ומיהו אם לא ברך ברכות השחר, ורק עסק בתורה, אני מסתפק בזה, אם יברך על נטילת ידים או לאו, **ומנהג העולם לברך**... ע"כ ע"ש.

הנהגת הלילה

הנה צריך לבאר בקיצור **מה שנעשה בלילה**. וצריך לחלק את הלילה **לשלושה** זמנים. **1)** מתחילת הלילה עד חצות. **2)** חצות. **3)** לאחר חצות. ולפי זה איך ננהג בברכת המפיל, בברכות השחר, **וברכת התורה**, נטילת ידיים וברכת על נטילת ידיים, תיקון חצות והלימוד, ושינה אחר חצות. עוד נרחיב לקמן בהנהגת הלילה. "**מקור הישועה**" **כוונות החול ו'**. ע"ש. וכאן נביא בקיצור.

שעה"כ דרושי הלילה דרוש ד' כתב וז"ל **בקיצור**:... הנה זמן השינה הוא בלילה ואז **השינה טוב מאוד** כמו שיתבאר... ואמנם דע כי טוב הוא להיזהר שלא יישן האדם תיכף אחר תפלת ערבית, אמנם ישהא עד שיעברו **ג' שעות** מן הלילה ואח"כ ישן... והנה ענין כוונת השינה עניינה הוא שצריך האדם לכוין כי גם בעת השינה **עובד את בוראו בסוד בכל דרכיך דעהו** והוא שיכוין האדם שהוא עצמו הוא בחינת ז"א דכורא אשר הפיל עליו המאציל תרדמה וישן...

הכלל העולה מזה הוא שצריך האדם להתנהג באופן זה שנבאר **ועי"כ יהיה אהוב למעלה ונחמד למטה** ומושכין עליו **חוט של חסד ביום** ויהיה נקרא מכלל בני היכלא דמטרוניתא קדישא:

וזה עניינו הנה בתחילת הלילה כשרוצה לישן ויאמר הסדר שנסדר בע"ה בעניין ברכת **המפיל** חבלי שינה כו'. ויכוין שעניין השינה הזו תכליתה היא להעלות נשמתו בסוד הדורמיטא כדי שתהיה **נשמתו בסוד מ"ן** כדי לזווג לאה עם יעקב אחר חצות לילה.

וכשיקום בחצות לילה אז אינו יכול להעלות מ"ן ולכן יכוין אל הבחינה האחרת של רחל לפי שאז ממש אחר חצות יורדת בעולם הבריאה כנ"ל. **ואז תעשה שני דברים [הא']** הוא ענין **הבכיה בעת חצות ממש על חורבן הבית**... ויבכה כמו חצי שעה או יותר על טירוף רחל וגירושה וגלותה ועל חורבן בית המקדש כי כל זה נעשה ע"י עונותינו... **והבן זה מאד**.

[הב'] ואחר שעשה בכיה זה מיד **יקום ויעסוק בתורה** עד אור הבוקר וגם בזה **יכוין שהוא לצורך רחל** כנזכר וכמו שנבאר וזה סוד **דוד המלך** ע"ה שהיה עוסק בתורה בשירות ותשבחות כל חצות לילה **לתת עזר וסיוע אל השכינה** שהיא רחל... **ודע** כי העיקר הוא שצריך להשתדל בכל כחו לעסוק בתורה כל חצות לילה עד שיעלה עמוד השחר וילך להתפלל ולא יפסיק בשינה כלל **ודבר זה אין למעלה ממנו** אבל אם אין באדם יכולת להיות נעור כל חצות אחרונה של הלילה אז **יקום ממש בחצות** ויבכה על החרבן כמו חצי שעה כנ"ל ואח"ך תעסוק בתורה שעה אחרת ותכוין **לשני** הכוונות הנז' ואח"ך **תחזור לישן ובלבד שתחזור ותקום כמו חצי שעה קודם עלות השחר ותחזור לעסוק בתורה** באופן **שקודם שיעלה עמוד השחר** תהיה מתקשר עם השכינה רחל הנזכר... ע"כ ע"ש.

הרי הסדר שמציע הרב בדרושי הלילה למי שרוצה להיות **אהוב למעלה ונחמד למטה** לעשות דברים שנעשה בעולמות העליונים.

1) **אחר ערבית** כשלוש שעות, ילך לישון ויאמר **ברכת המפיל** ויכול לאמרה **בשם ומלכות** ויזהר שלא ידבר עד שישן[ו], וישתדל לקום **מעט לפני חצות**, ויטול ידיו[יא] **ויברך על נטילת ידיים**, ויברך כל ברכות השחר **אחר חצות** כולל **ברכת התורה**.

2) **אם נשאר ער** עד חצות יאמר, כחצי שעה לפני חצות, **ברכת המפיל בשם ומלכות**[יב], ויברך אחר חצות **כל** ברכות השחר, **חוץ מברכת התורה** וברכת על נט"י ואשר יצר אם לא עשה צרכיו[יג].

3) **אחר ברכות השחר**, יאמר תיקון חצות, ואחר זה ילמד כשעה, ויכול לחזור לישון ובלבד **שיתעורר לפני עמוד השחר** ללמוד. ויטול ידיו ולא יברך ברכת ענ"י, לפי הדב"ש[יד] כישן ביום, אך לפי הבן איש חי צריך נטילה בסירוגין. **וברכת התורה**, אם ישן לפני חצות, יאמר כבר בחצות ברכות התורה. ואם לא ישן לפני חצות יאמר **ברכת התורה בעמוד השחר**. עיין בהרחבה ב"**מקור הישועה**" **כוונות החול ג'** בעניין ברכת המפיל.

[ו] לפי הקבלה אין שום חשש שלא לדבר ומברכים על **מנהגו של עולם** ומנהג העולם העליון שצריך לברך וזה לא תלוי בי במה שאני מדבר.

[יא] **לפי הדב"ש** לא חייב ליטול בסירוגין ולפי הבן איש חי **יטול בסירוגין**. ואין צריך להיזהר ללכת ד' אמות, כמו כן לפי הבן איש חי צריך אחר השירותים ליטול בסירוגים ואין צריך להיזהר ד' אמות.

[יב] לפי הבן איש חי ללא שם ומלכות, ועוד כמה פוסקים על פי הפשט **אך לפי הקבלה** כתבו שעל מנהגו של עולם נתקן **ולא חששו על הפסק** או שלא ישן.

[יג] ישתדל לפני תחילת ברכות השחר לפנות ואז יאמר גם אשר יצר ואלהי נשמה.

[יד] לפי הבן איש חי מי שישן אחר חצות בקומו בעמוד השחר יטול ידיו **ויברך**. ורק באמת מי שבירך כל ברכות השחר ועשה הסדר הנ"ל תיקון חצות ולימוד גם בן איש חי **יודה שלא יברך**, רק דיבר על סתם אדם שאיחר לישון בעבודה או בבית המשתה.

ברכת אשר יצר

הנה לעיל ביארנו ש-**ח״י ברכות** מתחיל **מברכת הנותן לשכוי בינה** ועד ברכות התורה יש **ח״י** ברכות וזה תיקון **בעשיה** שנבאר בע״ה בהמשך, ויש גם תיקון נוסף לברכות על נטילת ידיים ואשר יצר ואלוהי נשמה, נבאר קצת בעניין **ברכת אשר יצר**.

שעה״כ דף א׳ סוע״ג:... ונבאר תחילה דרך כללות ענין **ב׳** הברכות הראשונות של **יפנה ויטול ידיו** וזה עניינם דע כי שתי המעשים האלו **הם בסוד תיקון עולם העשיה** וזה עניינם **יפנה ויעשה צרכיו** הכוונה בזה הוא **דע יש** באדם העליון **ב׳ בחינות שערות** אם שערות הראש ואם שערות דיקנא **והנה שערות הזקן** דז״א הם תקיפין ודינין קשים מאוד שהיותם משתלשלים ויורדין למטה נעשה מהם המותרות **שהם סוד הקליפות**... והנה מסוף הדיקנא **יצא ממותרות בחינת הקליפות** ומקום יציאת המותר הזה הוא נקב האחור העומד **בין נצח והוד** תרי ירכין בבחינה החיצונית **שבהם בסוף אדם דעשיה** אשר שם **סמוך לו** הוא מקום הקליפות וזהו סוד **יפנה**.

אבל שערות הראש אינם כל כך קשים ולכן הם נמצאים גם בראש הנקבה ועל כן אין נמשכים מותרות קליפה כמו אותם שבזקן. ואמנם יוצאים מהם מותרות דינין תקיפין מאד **אבל לא קליפות ועיקר מוצאם הוא דרך היסוד אשר שם הוא המעבר הב׳ הדוחה מותרות המים** דרך פנים. ולא דרך אחור **ואלו הב׳ מיני מוצאות הם גדולים וקטנים אשר באדם העליון דעשיה** והרי ביארנו ענין **יפנה** האדם בבקר **וכל זה הוא בעשיה** כנזכר בזוהר **פרשת במדבר** כי כנגד זה הוא תיקון **סדר הקרבנות** שאנו אומרים בתפלה ונודע שהם בעשיה וגם זה יתבאר אצלנו לקמן היטב מאד ע״ש:

הנה כאן הרב מבאר את המקור ושורש היציאות שהם בחינת מותרי דיקנא ומותרי שערות הראש וצריך להבין העומק של הדבר הזה אך זה ביאר **שהרוחניות** של המותרות אלו הם **רק באדם דעשיה** וזהו מזון לקלי׳ יותר גבוה מכאן, אין בחינת מזון לקלי׳. הנה בשער המצוות **ובפריע״ח** מתחיל בעניין העולם הזה **עניין בל תשקצו**.

פריע״ח דף י״ג ע״א:... ברכת אשר יצר, ברכה זו היא, כאשר האדם בודק נקביו, **ויפנה**. והנה כבר נתבאר, **שעי״ז נתקנו ג׳ אחרונות דעשיה, בחינת הפנימיות** וזה בבחינת **אור פנימי** שלהם, וע״י הברכה נתקן **אור מקיף** שלהם. ונבאר עתה בדיקת נקבים אלו מה עניינם, וזה מה שאמר הכתוב **אל תשקצו את נפשותיכם, ואמרו ז״ל זה המשהה נקביו**. והענין הוא, כי כבר ביארנו, כי כוונת האכילה הוא, לברר הפסולת והזוהמא שיש בכל המאכלים להשליכה לחוץ, אחר שנתבררה בתוך המעיים, **ומי שמשהה** הזוהמא ההיא, אחר שנתעכלה ונתבררה ונעשה קליפה, **הוא משקץ נפשו ממש, יותר ממה שמשקץ גופו**, וצריך **לכוין** לזה:

עוד צריך שתדע, כי הנה מצינו שני נקבים יש **באדם העליון**, הוא **ז״א דעשיה**, ה**א׳** הוא נקב האחור של הגדולים, וה**ב׳** הוא נקב היסוד של הקטנים. והענין הוא, כי כבר ביארנו, כי השערות שבאדם, הם בחינת **מ״נ** של בירור המלכים, וכולם הם **דינין תקיפין**. אבל יש **ב׳** מיני שערות באדם העליון שהוא **ז״א**, שערות **הראש**, ושערות **הזקן**.... ע״כ ע״ש.

הנה מבאר כאן תחילה התיקון בעולמות העשיה **שעי״ז** נתקנו ג׳ אחרונות **דעשיה**, **בחינת הפנימיות** וזה בבחינת אור פנימי שלהם, וע״י הברכה נתקן **אור מקיף** שלהם. וכן עניין **בל תשקצו** שהיא חמורה וזה באדם התחתון. וממשיך **כמו בשעה״כ** בעניין שורש הדבר ברוחניות.

שער מצוות סוף פרשת שמיני דף כ״א ע״א:... שיקוץ הנפש כתיב **אל תשקצו** את נפשותיכם וכו׳ ואמרו רז״ל [מכות דף ט״ז ע״ב] מכאן שהמשהה נקביו **עובר על לא תשקצו** וגו׳ הטעם יובן במ״ש **בפרשת עקב** בפסוק ואכלת ושבעת וגו׳ כי ענין האכילה הוא לברר האוכל מתוך הפסולת והאוכל שהוא המזון נבלע באברים **והפסולת נעשה מותר** ונדחה למטה כנודע **ומהם נעשו הקליפות בסוד** וְטֻמְאָתָם אֶת צִפּוּי פְּסִילֵי כַסְפֶּךָ וְאֶת אֲפֻדַּת מַסֵּכַת זְהָבֶךָ תְּזָרֵם כְּמוֹ דָוָה צֵא תֹּאמַר לוֹ [ישעיה סימן ל׳] כי הם בחינת **היציאה של נקב האחור** וכמ״ש בענין פעור ע״ש. **ולכן** המשהה נקביו שמשהה המותר והקליפה ההיא מלדחותה אחר שנגמר בירורה ועיכולה **הנה הוא משקץ את נפשו ממש יותר ממה שמשקץ את גופו** ונודע כי בכל דרכיך דעהו [משלי סימן ג׳] ולכן **צריך שיכוין האדם כוונה זו בלכתו לבית הכסא** טרם הכנסו שם כי אסור להרהר שם:

הנה כאן מבאר רק עניין של אדם בעולם הזה ולא לשורש ברוחניות, והחומרה של השהיית הנקבים, ומבואר **שצריך לכוון האדם לפני כניסתו לעשות צרכיו לקיים מצוות** לא תעשה של לא תשקצו את נפשותיכם שכן **גם זה לא בריא לגוף** שיהיה משוקץ וגורם **נזק גדול גם לנפש**. **בהמשך** נראה מה נתקן **בחיצוניות העשייה** על ידי יפנה ומה נתקן בנטילת הידיים ובברכת אלוהי נשמה

כוונת ברכת אשר יצר

הנה הרב בשעה״כ ביאר דרך כללות ברכת אשר יצר ושורשה וכן ברכת על נטילת ידיים ורק אחר זה התחיל לבאר את **הכוונה** של **ברכת אשר יצר** בפועל.

שעה״כ דף ב׳ ע״א:... **ברכת אשר יצר** היא כנגד **אבא** [דזו״ן] שבעולם **העשיה** ולכן יש בה **מ״ה** תיבות כמספר **אדם** שהוא **חכמה אבא** וזה שאמר **אשר יצר את האדם בחכמה** כי מסוד **החכמה העליונה** נוצר זה האדם שנרמז בו ולפי **שהיצירה קודמת** אל העשיה לזה אמר **אשר יצר את האדם** כי ע״י **היצירה נעשית העשיה**. והנה לפי שהג׳ ספירות עליונות הם **סוד הבריאה** והאדם שהוא **חכמה** הוא אחד מן השלושה לזה אמר **וברא בו** כי הוא מבחינת **הבריאה** וזהו לשון **בו** כי בו באדם עצמו שהוא **בחינת הבריאה שבעשיה** ברא כו׳ כנודע[טו] כי **ג״ר** דעשיה הם **בריאה שבעשיה** והו״ק הם **יצירה שבעשיה** והעשירית **עשיה שבעשיה**.

והנה נקבים אלו הם בחינת **ז׳ נקבים שבראש האדם** שהוא אבא כנזכר בר״מ פרשת משפטים ואמנם הם סוד **עינים** [**ואודנין**] **וחוטם ופה** וכו׳ והם **סוד ז׳ דגלגלתא**[טז] **והנה** הענין הוא כי אין אנו צריכין כאן בעשיה אלא בחינת אור הנקבים האלו **לפי שהדינין הם צורך קיום העולם** כדי שיוכלו לקבל אור העליון **ע״י המדה** הניתנת בהם **ע״י הדינים הקוצבים קצבה** ומדה באורות **שלא ישפיעו יותר מדאי** ובפרט בעולם **העשיה** אשר שם צריכין הדינין בהכרח כי שם הוא ענין **סנדלפו״ן** שהוא בגימ׳ **פ״ר** שהם סוד **ה׳** גבורות **מנצפ״ך** שהם בגימ׳ **פ״ר**.

והנה אם בחינת הרחמים **יפתחו יותר מדאי** דרך אותם הנקבים ודאי הוא כי **יתבטלו הדינין** שבעשיה ויתבטל העולם וכן **אם יסתתמו יותר מדאי** ולא ימשכו הרחמים יתרבו הדינין ויהיו הם לבדם **בלתי רחמים** ועל ידי זה אי אפשר להתקיים **אפילו שעה אחת** דהיינו בחינת **מלכות** שבעשיה הנקראת **שעה א׳** כנזכר בתיקונים **תיקון ס״ט** בסוד **מזל שעה גורם** ובסוד שעה[יז] עומדת לו ועל ידי כן **רופא כל בשר בסוד מיתוק הדינין** ע״י הרחמים כי הבשר הם דינים **בישרא סומקא** והוא בעשיה כי משם הוא סוד הבשר ועל כן הוא **מפליא לעשות** רוצה

[טו] ראה **ע״ח ב׳ דף ל״ב ע״ב** שם מבואר זה ערכים כאלה. **שבעשיה וביצירה ובבריאה** יש **בי״ע** בכל אחד מהם **והג״ר** הם **בריאה** של אותו עולם **והז״א** הוא **היצירה** בכל עולם **והמלכות** היא **העשיה** שבכל עולם ויש שם כללים גדולים. ע״ש.

[טז] **הנה ידוע** שבראש של אריך יש בחינת **ז׳ תיקוני** גולגלתא שהם **ג״ט קע״ר פ״ח** ולכן כאן אמר הם **סוד ז׳ דגולגלתא** הרי שהם כאן שבעה **בסוד דגולגלתא** ואינם אותם התיקונים אלא אוזניים ועיניים ונחיריים ופה. הרי **ז׳** באותו מספר בלבד **וזה הקשר** ולא המהות וגם שהרי מהנקבים האלו יוצא האור **במידה** והמידה היא על ידי **בוצינא דקרדינוטא** שהיא גבורה דעתיק **קו המידה**.

[יז] **שעה״כ דף צ״ד סוע״א**:... ונמצא כי **ג״פ קכ״ה** שיש בג׳ מקומות הנזכרים הם בגימ׳ **שע״ה** והוא **בחינת המלכות** העולה שם הנקראת **שעה** כנודע **בספר התיקונים תיקון ס״ט** בסוד **מזל שעה גורם** גם תמצא כי **בשעה** יש **תתר״פ** חלקים כנודע והם חמש פעמים **רי״ו** הנזכרים שלוקחתם המלכות והם בגימ׳ **תתר״פ**... ע״ש.

לומר כי הוא ממשיך **הנתיב העליון** הנקרא **פל״א עד עולם העשיה** כדי למתק דיניה וזהו **ומפליא לעשות** ונרמזה העשיה במלת **לעשות** ומה שאמר גלוי וידוע **לפני** כסא כבודך **הוא בעולם האצילות** אשר הוא יותר **פנימי** מכסא הכבוד שהוא **הבריאה** וזה מה שאמר **לפני כסא כבודך** ומשם נגלים וידועים **בחינת הנקבים** האלו למתקם משם ע״י הנקבים ההם מן **האצילות** היושב **פנימי** מן כסא כבודך שהוא **הבריאה** כנזכר׃

זו הכוונה הכתובה **בשעה״כ** וצריך לאט לאט להבין אותה **ומתוך מה שכתוב כאן** כתבו **בסידור** את הכוונה **בפועל**, שהיא קיצור הדרוש הזה **צריך הרבה** לחזור אך **נפלא מאוד** אדם בכל יום **לפחות עשר פעמים** מברך ברכה זו ואם יכווין **לאט לאט** כל יום פעם אחת או שניים **ילמד בקלות הכוונה בעל פה** חשוב מאוד.

סידור א׳ דף ט׳ ע״ב׃... **בָּרוּךְ אַתָּה ה׳ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר יָצַר** בינה לילה **אֶת הָאָדָם** מכח העשיה **בְּחָכְמָה**. על ידי מכח לילה **וּבָרָא בו** בכח העשיה שבעה **נְקָבִים** שבגולגלת לכח העשיה **נְקָבִים. חֲלוּלִים חֲלוּלִים** שמהם יוכח השפע בחלה לקיום העולם **גָּלוּי וְיָדוּעַ** לתלילות שהיא **לִפְנֵי כִסֵּא כְבוֹדֶךָ** שהיא הבריאה **שֶׁאִם יִסָּתֵם אֶחָד מֵהֶם** מהנקבים הללו ויהיו ביני העשיה בלי מיתוק לחמים **או אִם יִפָּתֵחַ אֶחָד מֵהֶם** יותר מדאי ויבל הרבה מאוד לחמים **אִי אֶפְשַׁר לְהִתְקַיֵּם** כי יתבטל על ידי כן ביני העשיה **אֲפִלּוּ שָׁעָה אַחַת.** שהיא המלכות לעשיה שבה בינים מכוכים יתבטל ואין זה רצון השכל כי כוכך העולם הן ולפיכך **בָּרוּךְ אַתָּה ה׳, רוֹפֵא** ממתיק **כָּל בָּשָׂר** ביני העשיה **וּמַפְלִיא לַעֲשׂוֹת** כן על ידי נתיב העליון הנקרא **פלא** שהוא **יסוד** מכח.

ויכוין לשם מ״ה שהוא כמספר התיבות בברכה זו׃ **יוד הא ואו הא.**

אחר כך תיכף יאמר **אלהי נשמה** וכו׳ שהיא בסוד **ישסו״ת** הנקרא בשם **אימא דז״א דעשיה** המחוברת תמיד עם אבא דעשיה הרמוז **באשר יצר** ולכן **אין להפסיק ביניהם** ויכוין לזווגם שהוא **יאהוויהה**

ברכת אלהי נשמה

הנה צריך להסמיך לברכת אשר יצר ברכת **אלהי נשמה**, ולכן נבאר אותה כאן, עניין סמיכות הברכה היא מהותית שהם בחינות **אבא ואימא** שאשר יצר היא תיקון אבא ואלהי נשמה **תיקון** אימא דזו"ן דעשיה, כידוע או"א זיווגיהו **תדיר**.

שעה"כ דף ב' סוע"א:... ברכת **אלהי נשמה** שנתתה בי כו' ברכה זו סמוכה לחברתה לפי שהיא כנגד **אימא** [דזו"ן] דעשיה המחוברת **תדיר** עם **אבא** [והבן] זה הנה אעפ"י שלא כל אדם זוכה לחלק **הנקרא נשמה** עם כל זה הנה **יש לו חלק בנשמת אדה"ר** שהיה כולל כל הנבראים אף על פי שהאדם הזה עדיין לא זכה אליה הוא בעצמו. ואמרו **טהורה** (היא) כנגד **עולם האצילות** אשר משם **נשמה לנשמה**. אתה **בראת** כנגד חלק **הנשמה** הבאה מן **הבריאה**. אתה **יצרת** הוא סוד **הרוח** הבא מן **היצירה**. אתה **נפחתה** בי הוא סוד **הנפש** ש**בעשיה**, ונמצא כי באמרו **נשמה** שנתת **בי** כלל כל הארבעה חלקים הנזכרים וקראם כלם בשם **נשמה**. ואתה עתיד ליטלה ממני כו' הוא בסוד **מ"נ** ואח"כ **אתה עתיד להחזירה** בי **בבקר** בסוד חדשים לבקרים:

כאן ביאר פשט הברכה ולא ביאר היטב בסופה ואנחנו צריכים להבין סיום הברכה.

פריע"ח דף י"ג ע"ג:... **אלהי נשמה שנתת בי** וכו' - וכבר נתבאר כי היא כנגד **אימא** שבעשיה, ולכן היא ברכה הסמוכה לחברתה, שהיא בינה **עם** החכמה, **דלא פסיק זיווגייהו מבינייהו**. והנה אע"פ שרוב בני אדם **אינם זוכים אלא** לנפש בלבד, והלואי שתהיה שלימה, עם כל זה אנו **מברכים** ברכה זו, כי אין אדם שאין לו חלק נשמה בנשמתו של **אדה"ר**, אע"פ שלא זכה עדיין אליה, ואמר **טהורה** - כנגד נשמה לנשמה, שהוא מן **האצילות**. ואתה **בראתה** - כנגד נשמת **הבריאה**. ואתה **יצרת** - כנגד רוח **דיצירה**. ואתה **נפחת** - כנגד נפש **דעשיה**. ונמצא, כי באומרו **נשמה** שנתת בי, הוא **כללות ד' בחינות הנזכר**, אשר כולם בכללות נקראים **נשמה** סתם. והנה המלכות, נוטלת הנשמה לבחינת **מ"נ בלילה**, ואחר כך בבוקר היא מחזרת אותה, **בסוד** חדשים לבקרים. **וגם לעתיד** יהיה כן, וזה שאמר **ואתה עתיד ליטלה** ממני בסוד מ"נ, **ולהחזירה בי** בסוד חדשים לבקרים, ע"כ:

כאן הלשון יותר טוב ומושלם וצריך להבין **שאבא ואימא זיווגיהו תדיר** לכן לא מתפרשין **וצריך להסמיכן שתי ברכות אלו** שרומזות לזה ויש **ד' בחינות** לנשמה, גם למי שיש רק חלק נפש יש בחינות גם כן מהשאר ומה שאמר שהמלכות נוטלת את הנשמה בלילה **בסוד בידך אפקיד רוחי** וזה גורם יחוד עליון שהנשמות בחינת **מ"ן** לזיווג בכל לילה והמלכות מחזירה אותם בבוקר **בסוד חדשים לבקרים**, כן **לעתיד לבוא** אחר פטירת האדם נשמתו גורמת יחוד עליון כשהיא עולה ואז בתחיית המתים תחזיר המלכות את הנשמות **בסוד חדשים לבקרים**.

זוה״ק פרשת ויקהל דף רי״ג סוע״ב:... וְכֻלְּהוּ נְשָׁמָתִין כַּד אִתְקְרִיבוּ לְהַהוּא אֲתָר דְּאִתְקְרִיבוּ, וְאִתְחָזוֹן תַּמָּן, דָּא אִיהוּ רָזָא, **כֻּלְּהוּ נְשָׁמָתִין אִתְכְּלִילוּ בְּהַהִיא נְקוּדָה**, וְנַטְלָא לוֹן זִמְנָא חָדָא, **כְּמַאן דְּבָלַע בְּלִיעוּ דְּמִלָּה**, וְאִתְעַבְּרָא כְּאִתְּתָא דְּמִתְעַבְּרָא. רָזָא דָּא לְמָארֵי מְדִין. כַּד הַאי נְקוּדָה אִתְעַבְּרַת, כְּאִתְּתָא דְּמִתְעַבְּרָא, אִתְּהַנֵּי מַהַהִיא הַנָּאוּתָא, דְּאִתְכְּלִילַת נְשָׁמָתָא מֵהַאי עָלְמָא, בְּאִינּוּן עוֹבָדִין, **וּבְהַהִיא אוֹרַיְיתָא דְּאִשְׁתַּדָּלַת בָּהּ בִּימָמָא. וְנַטְלָא הַהוּא רְעוּ דְּהַאי עָלְמָא**, וּבֵיהּ אִתְּהַנֵּי בְּחֶדְוָה, וְאִתְכְּלִילַת מִכָּל סִטְרִין.

תרגום: וְכָל הַנְּשָׁמוֹת, כְּשֶׁנִּקְרָבוֹת לְאוֹתוֹ מָקוֹם שֶׁנִּקְרָבוֹת וְנִרְאוֹת שָׁם, זֶהוּ סוֹד, כָּל הַנְּשָׁמוֹת נִכְלָלוֹת בְּאוֹתָהּ נְקֻדָּה, וְלוֹקֵחַת אוֹתָם פַּעַם אַחַת, **כְּמוֹ מִי שֶׁבּוֹלֵעַ בְּלִיעַת דָּבָר**, וּמִתְעַבֶּרֶת כְּמוֹ **אִשָּׁה שֶׁמִּתְעַבֶּרֶת**. הַסּוֹד הַזֶּה לְבַעֲלֵי מִדּוֹת. כְּשֶׁנִּקְדָּה זוֹ מִתְעַבֶּרֶת כְּאִשָּׁה שֶׁמִּתְעַבֶּרֶת, נֶהֱנֵית מֵאוֹתָהּ הֲנָאָה שֶׁמַּכְלִילָה נְשָׁמָה מֵהָעוֹלָם הַזֶּה בְּאוֹתָם מַעֲשִׂים **וּבְאוֹתָהּ תּוֹרָה שֶׁהִשְׁתַּדְּלָה בָּהּ בַּיּוֹם, וְנוֹטֶלֶת אוֹתוֹ רָצוֹן שֶׁל הָעוֹלָם הַזֶּה, וּבוֹ נֶהֱנֵית בְּשִׂמְחָה**, וְנִכְלֶלֶת מִכָּל הַצְּדָדִים.

זוה״ק פרשת ויקהל דף רי״ד ע״א:... לְבָתַר אַפִּיקַת לוֹן לְבַר, **וְאוֹלִידַת לוֹן כְּמִלְקַדְמִין**, וְנִשְׁמָתָא אִיהִי חַדְתָּא הַשְׁתָּא כְּמִלְקַדְמִין, וְרָזָא דָּא (איכה ג׳) **חֲדָשִׁים לַבְּקָרִים.** חֲדָשִׁים וַדַּאי כְּמָה דְּאִתְּמַר. מַה טַּעַם (דף רי״ד ע״א) אִינּוּן חֲדָשִׁים. בְּגִין רָזָא דִּכְתִיב, **רַבָּה אֱמוּנָתֶךָ.** רַבָּה וַדַּאי, (בראשית י״ט ע״ב) דְּיַכְלָא לְאַכְלָלָא לוֹן, וּלְאַעֲלָא לוֹן לְגַוָּוהּ, וְאַפִּיקַת לוֹן וְאִינּוּן חַדְתִּין. וְעַל דָּא נַקְטָא אַחֲרָנִין מִלְּעֵילָּא בִּימָמָא. זַכָּאִין אִינּוּן צַדִּיקַיָּיא בָּעָלְמָא דֵּין, וּבָעָלְמָא דְּאָתֵי.

תרגום:... אַחַר כָּךְ הִיא מוֹצִיאָה אוֹתָם הַחוּצָה וּמוֹלִידָה אוֹתָם כְּמִקֹּדֶם, וְהַנְּשָׁמָה הִיא חֲדָשָׁה כָּעֵת כְּמִקֹּדֶם, וְסוֹד זֶה - (איכה ג׳) **חֲדָשִׁים לַבְּקָרִים.** חֲדָשִׁים וַדַּאי, כְּמוֹ שֶׁנִּתְבָּאֵר. מָה הַטַּעַם הֵם חֲדָשִׁים? מִשּׁוּם סוֹד הַכָּתוּב **רַבָּה אֱמוּנָתֶךָ**. רַבָּה וַדַּאי, שֶׁיָּכְלָה לְהַכְלִילָם וּלְהַכְנִיסָם לְתוֹכָהּ, וּמוֹצִיאָה אוֹתָם וְהֵם חֲדָשִׁים, וְלָכֵן לוֹקַחַת אֲחֵרִים מִלְּמַעְלָה בַּיּוֹם. אַשְׁרֵי הַצַּדִּיקִים בָּעוֹלָם הַזֶּה וּבָעוֹלָם הַבָּא.

הרי שהעניין הוא כאן עמוק והוא חידוש הנשמות **בכל יום** חדשים לבקרים רבה אמונתך **וגם לעתיד לבוא**.

סידור א׳ דף י׳ ע״ב:...**אחר כך** תיכף יאמר **אלהי נשמה** וכו׳ שהיא בסוד **ישסו״ת** הנקרא בשם **אימא דז״א דעשיה** המחוברת תמיד עם אבא דעשיה הרמוז **באשר יצר** ולכן **אין להפסיק ביניהם** ויכוין לזווגם שהוא **יאהוויהה**.

אֱלֹהַי. נְשָׁמָה ה׳ בחיות נרנח״י דכלולות מכי״ע **שֶׁנָּתַתָּ בִּי** בנסמת מלא הכולל **טְהוֹרָה** כללות נרנח״י דחיה למילוי **אַתָּה בְרָאתָהּ.** כללות נרנח״י דנפש דבריאה **אַתָּה יְצַרְתָּהּ.** כללות נרנח״י דרוח דיצירה **אַתָּה נְפַחְתָּהּ בִּי.** כללות נרנח״י דנפש דעשיה **וְאַתָּה מְשַׁמְּרָהּ** מן החיצונים **בְּקִרְבִּי. וְאַתָּה** מלכות למילוי **עָתִיד לִטְלָהּ מִמֶּנִּי** למ״ן **וּלְהַחֲזִירָהּ בִּי** בכל בוקר וגם **לֶעָתִיד לָבוֹא. כָּל זְמַן שֶׁהַנְּשָׁמָה בְּקִרְבִּי מוֹדֶה אֲנִי לְפָנֶיךָ ה׳ אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי רִבּוֹן כָּל הַמַּעֲשִׂים. אֲדוֹן כָּל הַנְּשָׁמוֹת. בָּרוּךְ אַתָּה ה׳, הַמַּחֲזִיר נְשָׁמוֹת לִפְגָרִים מֵתִים:**

ברכת הנותן לשכוי בינה

ידוע שבחינת **זו"ן** הם **מ"ה וב"ן** וכל אחד כלול **מ"ה וב"ן** והם מידת **יום** ז"א, ומידת **לילה נוק'**. מחצות **לילה** עד חצות **היום** היא **מידת יום**, ב"ן **דמ"ה** ומ"ה **דמ"ה**, ומחצות **היום** ועד חצות **לילה** הוא **מידת לילה**, מ"ה **דב"ן** וב"ן **דב"ן**. **ובחצות לילה יש יחוד** בין מידת **יום** למידת **לילה**. שהוא **ב"ן דב"ן עם ב"ן דמ"ה**. זה בקיצור נמרץ ראה בדרושי הלילה ב"**מקור הישועה**" **כוונות החול ה'** בעניין **דרושי הלילה** באורך

שעה"כ דף ב' ע"ב:... ברכת הנותן **לשכוי בינה** כו' כבר הודעתיך כי **ליל** הוא **קודם** חצות הלילה, **ולילה** הוא **אחר** חצות הלילה. **ועל כן** אנו מברכים ברכה זו **אחר חצות לילה** ואילך. **ושכוי** הוא **גבריאל** סוד **הגבורה** ובחצי הלילה נמשכת הארת **הבינה בגבורה** וזה מה שמברכים **הנותן לשכוי בינה** ואז היא **מתמתקת** בסוד מה שאמר הכתוב **וַיָּבֵא לוֹ יַיִן וַיֵּשְׁתְּ** (דארמי ביה מיא) בסוד **יין המשמח** והוא סוד **היום** אבל הגבורה בעצמה היא **יין המשכר** והוא סוד **הלילה** וזה מה שאומרים **להבחין בין יום ובין לילה** שהוא ע"י **היין המשמח** הנמשך **מבינה** והיא **המבחין בין יום ובין לילה**. ע"כ.

ראה נה"ש בהקדמת **הנותן לשכוי** וכן **בהקדמת המעביר** בשלמות ותבין עניין חלוקת הזמן של **כ"ד שעות**. ועוד להבין שיש מערכת של **שש שעות**, ומערכת של **כ"ד שעות** שנתקנת בשלושה ימים, וזה חוץ משני ימים ראשונים לבירור **הרפ"ח**. ראה בדרושי הלילה **במקור הישועה כוונות החול ה'** ראה בהמשך בעניין **בי"ע דאצילות**

סידור א' דף י"ג ע"א:... **הנותן** וממשיך עתה **לשכוי** שהוא הגבורות דכ"ן דכ"ן שביסוד דבינה דכ"ן לנוק' מיתוק שהם טיפת החסדים דכ"ן דמ"ה מן **בינה** דמ"ה דז"ק **להבחין בין יום** שהוא לכורא מ"ה וכ"ן דמ"ה הנקרא מלת יוס שעתה מתחיל זמן תיקונו שהוא מחצות הלילה עד חצי היום **ובין** מלת **לילה** שהיא נוק' מ"ה וכ"ן **דב"ן** הנקרא מידת לילה שכבר נשלם תיקונה שהיא מחצי היום עד חצי הלילה.

ברכת מלביש ערומים והנותן ליעף

הנה ברכת **מלביש ערומים** וברכת **הנותן ליעף כח** עניינם זהה שהן שתי בחינות תיקון חשוב שנעשה בלילה **על ידי המלכות** ולכן צריך להבין שיש לומר גם ברכת **הנותן ליעף כח** לפי הקבלה וכך נוהגים כיום **רוב ככל העדות** בפשט[יח].

שעה״כ דף ב׳ ע״ב:... ברכת **הנותן ליעף כח** כו׳ **נכון לאומרה** והיא אחת מן **י״ח** ברכות האלו שתקנו קודם התפילה **ואעפ״י שיש מגמגמין בדבר זה** עם כל זה ראוי הוא לאמרו על כל פנים **וכמו שנבאר סודה בע״ה** והטעם שהשתי ברכות אלו שהם **מלביש ערומים** וברכת **הנותן ליעף כח** נתקנו לסוד מה שנבאר עתה בע״ה והוא כי הנה אין אדם בארץ אשר לא יחטא... **והנה** הכל הוא **כפי ערך החטא** כי אם **החטא הוא קל מתחלש כח הלבוש ההוא** בסוד **צור ילדך תשי** כו׳ אבל איננו מסתלק מעליו. ואם **החטא הוא חמור מסתלק הלבוש לגמרי מעליו** וכנגד **ב׳** בחינות אלו נתקנו **ב׳ ברכות** אלו, **ועניינם** הוא כי הנה בכל לילה כאשר האדם **מפקיד נשמתו** ביד המלכות העליונה **בסוד בידך אפקיד רוחי** הנה היא מחדשת אותה בסוד **חדשים לבקרים** כו׳. ומי שנסתלק ממנו לבושו נותנת אליו **בבקר בחינת לבוש**, ומי שיש לו לבוש אלא שנחלש היא נותנת **כח בלבוש** ההוא... **וחידוש זה** נעשה ע״י השם **אל** המתעורר **בבקר** בסוד החסד כמ״ש **חסד אל כל היום** ובסוד **וַיַּשְׁפֵּם אַבְרָהָם בַּבֹּקֶר**... והנה זה סוד ענין המלבוש כי **מלבוש** בגימ׳ **או״ר פניא״ל** שהוא סוד שם **אל** והוא סוד **שע״ח נהורין אשר בפנים** העליונים כמשי״ת לקמן בע״ה. והוא בגימ׳ **חשמ״ל** לבוש הבינה המלבשת את זו״ן ולזה תכוין באומרך **מלביש ערומים** אל מלבוש הנזכר והכל נמשך משם **א״ל** והוא כי **ב׳** שמות **א״ל במילואם** עולים בגי׳ **ש״ע** ועם **ח׳** אותיות **א״ל אל״ף למ״ד** הרי **שע״ח** גימטריא **מלבוש**... ע״כ ע״ש.

ראה **יפה שעה סוף שעה״כ דף ב׳ ע״ד** אות **ט״ו** עד אות **י״ח**. ע״ש באורך.

שמן ששון ג׳ דף ד׳ ע״ג: [א]... ברכת הנותן ליעף כח וכו׳ **פרע״ח פ״ב דתפלה דף ה׳ ע״א, עו״ת דף י״ג ע״א**. ואעפ״י שיש מגמגמים בדבר זה ע״כ. **דעת מרן ש״ע דאין לברך שלא נזכר בש״ס** ועיין להרב הגאון ברכי יוסף[יט] **בשיורי ברכה** הטעם שלא נזכר בש״ס, ראה ספר **שלמי ציבור דף מ״ח** ועיין לקמן **דף נ׳ ע״ד** דרוש ענין נוסח התפלה **שכתב רבינו ז״ל ברכת הנותן ליעף כח היה נוהג לאומרה שלא כמ״ש השולחן ערוך** ע״כ:

[יח] בפרק זה **נאריך** שהוא כולו **מוסר וידיעות חשובות** והיות ולא כל אחד **יכול להשיג הספרים** נביא כאן כמעט בשלימות דברי **הנה״ש והשמן ששון ושערי קדושה** שהם ספרי יסוד לנכנס לחכמה זאת, אף על פי שזה ארוך תשתדל להתעמק בהם ולהבינם בפשוטם.

[יט] ברכי יוסף הרב החיד״א

[א] שם והוא כי אין אדם בארץ אשר לא יחטא וכו׳ והנה הכל הוא כפי ערך החטא כי אם החטא הוא קל **מתחדש כח הלבוש** ההוא בסוד **צור ילדך תשי** וכו׳... ע״ש באורך ששואל **ג׳ שאלות**:

1) אם כן מצינו **חוטא נשכר** מאשר חטא שאם קל הוא על כל פנים מתחדש ומתחזק לבושו ואם עון חמור הוא בעונו **מרויח לבוש חדש** חדשים לבקרים חליפות בגדים...

2) וכמו כן צריכים אנו להבין מה בחינת הלבושים האלו שמתלבשים לנשמה בכל הלילות מהיכן נמשך ואם נאמר שהוא מבחינת חיצוניות נה״י דאימא עדיין לא נמשכו המוחין בזו״ן מאו״א **ואיך נעשה הלבוש ואנחנו מברכים מלביש ערומים** דאין המשכת המוחין עד **הק״ש** והעמידה... ע״ש.

3) גם צריך להבין **איך יצויר באדם א׳ היות ב׳ חלוקות**. מלביש ערומים, והנותן ליעף כח, למה צריך לברך שתי הברכות:

הנה לקושיה א׳ מצינו חוטא נשכר **דע דלא לכל אדם נאמר ענין סדר ב׳ הברכות אלו** דאם הוא **אדם רשע** אובד כל מלבושיו ויכין רשע וצדיק ילבש כנודע ומכאן ולהבא אין לו עוד מלבושים רק מלבושים צואים כנזכר בזוהר **ובספר הלקוטים שיר השירים** ופ׳ בשלח **ואין נשמתו עולה למעלה בכל לילה למ״ן** כדי לעשות לה מלבוש אלא היא משוטטת באויר בלילה... ואמנם כשאתה מתודה.... ולכן באמרך הוידוי בלב שלם מתפרדין הקלי׳ מנפשך ואז **עי״כ תוכל לעלות** לעולמות העליונים... ונמצא דעל ידי התשובה שאדם עושה **זוכה ועולה נשמתו** למ״ן למעלה במלכות... וז״ל הרב **שר שלום בנה״ש** שם בהקדמת מלביש ערומים.

והנה ב׳ בחינות המלבושים האלו נתקנים בכל לילה **ע״י נוק׳ דז״א** דאצילות בעלות הנשמות ליסודה בפקדון **להעלות מ״ן בעת הזווג בחצות** וכשנמשכים מוחין חדשים לזו״ן בחצות **מלובשים בצלמים הנמשכים מנה״י דאו״א** וגם נמשכים עמהם **מחיצוניות נה״י** דאו״א **החשמל** שהוא מספר **מלבוש** ושמו **הוי״ה ואדנ״י** וכו׳ יע״ש.

ובזה מתורץ ג״כ קושיה שנית איך נעשה המלבוש הזה **מנה״י דאימא** ועדיין לא אמר סדר התפילה ק״ש ועמידה **דזה המלבוש הוא מבחינת נה״י לבוש המוחין דזו״ן הנמשכים בחצות לילה ע״י ק״ש שע״ה** כנזכר בשעה״כ דרושי הלילה יע״ש:

גם בהקדמה הנז״ל **דע״י התשובה** זוכה ובאים לו מלבושים חדשים **יתורץ ג״כ הקושיה הג׳** שאמרנו דאיך באותו היום נתקן המלבושים של יום הקודם והוא דמלבד דבאים לו **לבושים חדשים השייכים לאותו היום שעומד בו** ע״י המוחין שנמשכים לזו״ן באותו היום **אלא שגם הלבושים של יום הקודם שפגם בהם נתקנים ע״י התשובה** וכנזכר בסוד הגלגול הבאים לתקן מה שחטא בגלגול הקודם אשר לא עשה בו תשובה...

ועל מ״ש לעיל **דאיך באדם א׳ יהיה ב׳ החלוקות** דמלביש ערומים והנותן ליעף כח עיין **להרב שר שלום ז״ל בנה״ש** שם בסוף ההקדמה וז״ל והאל בחסדו הגדול חוזר ומתקן

לבוש חדש וכו׳ או ששתי החלוקות הם **באדם א׳** אלא שזה בלבושי **מקצת הנרנח״י** וזה בקצתם... ע״כ ע״ש.

נה״ש דף כ״ב ע״ד:... הקדמת לב׳ ברכות **מלביש ערומים ונותן ליעף כח**:... **הנה שני ברכות** אלו שהם מלביש ערומים ונותן ליעף כח נתקנו למי שגרם בעונותיו **לאבד** מלבושים דנרנח״י שלו **או** שגרם **להתיש כח** מלבושי נרנח״י שלו.... ואחר כך יורד הצלם ההוא ומתלבש **תוך פרצוף** זו״ן: חיצון **בעיבור**, אמצעי **ביניקה**, פנימי **בגדלות**, ומלבד הצלם ההוא הנמשך לזו״ן **נמשך עוד** דוגמתן מלבוש לזו״ן **מחיצוניות הכלים** ההם דאו״א שהמשיכו הצלם ההוא מבחינה הנקרא **עור שלהם מכלים** דבחינת נפש שהוא **שם ב״ן** שלהם ונמשך מחוץ לפרצוף ההוא **דזו״ן שנתלבש** הצלם דמוחין ההם בתוכו **והוא מלביש** ומקיף לפרצוף **ההוא דזו״ן** מכל צדדיהם **וסביבותיהם** ומתחת רגליהם ע״ג עור שלהם והוא בערך זו״ן נקרא **מלבוש דצפרנים** והוא **כתנות אור** והוא הנקרא **חשמל** ושמו **הוי״ה ואדנ״י**. ומה שהוא מלביש לזו״ן מצדיהם וסביבותיהם נקרא **מלבוש** גימטריא **חשמל** ומה שהוא מתחת רגליהם נקרא **מנעלים נע״ל** גימטריא ע״ה **קנ״א** ולהיותו מלבוש **עב וגס** וגם שהוא מאורות דאו״א לכן על ידו **נשמרים הזו״ן מאחיזת הקלי׳**... ע״ש.

נה״ש דף כ״ב ע״ד:... וזה המלבוש נקרא **כתנות אור** ועל המלבוש הנזכר עשה לו **עוד מלבוש** אחר מקליפת נוגה ונקרא כתנות עור **משכא דחויא**, כי הנה קליפת נוגה היא החיצונה שבארבע קליפות הנז׳ מעילא לתתא היא בערך **עור** של הנחש לפנים ממנה קליפת אש מתלקחת והיא בערך בשר הנחש לפנים ממנה קליפת ענן גדול והיא בערך כלים של הנחש לפנים ממנה קליפת רוח סערה והיא החיות הפנימי של הנחש והעה״ז נתון **תוך הנחש** והבן וזה המלבוש שנעשה מקליפות נוגה הוא כלול מתרי״ג איברים טובים ורעים **והוא יצה״ט ויצה״ר**:

סיכום: כשנכנסים המוחין בזו״ן **וכן** בכל פרצוף **וכן** באדם התחתון, יש לבוש מנה״י דאימא, חיצון אמצעי או פנימי, לפי המוחין הבאים אם דעיבור דיניקה או דמוחין. ויש בנוסף לבוש חיצוניות הנה״י ההם והוא נקרא **כותנות אור** והוא **החשמל**. כלול **מתרי״ג**, רמ״ח איברים ושס״ה גידים. **ועל** החשמל הזה מלביש **כותנות עור** והוא קלי׳ נוגה טוב ורע. **צד הטוב כלול מתרי״ג איברים**, מלביש על הכותנות אור, החשמל, **וצד הרע כלול מתרי״ג איברים**, מלביש לתרי״ג איברים דטוב דנוגה. ועל הרע דנוגה יש ג׳ קלי׳ נוספות מעליו.

נה״ש דף כ״ב סוע״ד:... **ונמצא** עתה כי כל מלבושי **הנר״ן** דאצילות ומלבושי נפש רוח נשמה חיה יחידה **דבריאה יצירה עשיה** שמכל פרטי פרצופי **אבי״ע** דכל ישראל הם מעורבים מטוב ורע **וצריך עתה לבררם שנית** ע״י התורה והמצות, במצות מעשיות מלבושי **הנפש**, וע״י התורה **דרוח**, וע״י הכונה **דנשמה**, וע״י המחשבה **דחיה**, וע״י רעותא דמחשבה עילאה **דיחידה**. וכמעט שלא ניתנו התורה והמצוה **אלא לצורך בירור המלבושים הנזכר** אבל ירידת הנפש רוח נשמה חיה

יחידה לעולם הזה לא לצורך עצמם ירדו אלא לסייע בבירורי מלבושיהם[כ] הנזכר **להסיר זוהמת הנחש מהם ולבררם להאירם ולזככם**:

ונמצא כי מלבד מלבושי הנרנח"י הנז"ל דכל אחד מישראל שחזרו להתערב טוב ברע ושצריך **עתה לבררם** שנית ע"י התורה והמצות כנ"ל

הנה גם יש עוד מלבושים אחרים הנז"ל שחזר הש"י לעשות לאדם. **אחד** מיסוד דנוקבא דעשיה והוא נקרא **כתנות אור ואחד** מקליפת נוגה והוא נקרא **כתנות עור** והם גרועים ממלבושי הנרנח"י הראשונים **וכל א'** משניהם כלול **מתרי"ג** איברים.

והנה תרי"ג איברי מלבוש **כתנות אור** הם כנגד תרי"ג[כא] מצות התורה ובהם תלוים קיום **התרי"ג מצות** התלוים בד' אותיות הוי"ה כמ"ש **שמי עם י"ה שס"ה זכרי עם ו"ה רמ"ח**...

והמלבוש דכתנות **עור** נחלק **לשנים** חציו הפנימי **טוב** כלול **מתרי"ג** איברים ובהם תלוים כל פרטי **המדות הטובות** הנכללים **בארבעה שרשים** והם **1)** הענוה **2)** והשתיקה **3)** והמיאוס בתענוגי הגוף **4)** והשמחה התמידית בחלקו. ואלו הם הד' שרשים אלא שנפרטים בכל התרי"ג איברים...

וחציו החיצון כלול **מתרי"ג איברים** שבהם תלוים כל פרטי **המדות הרעות** הנכללים **בד' שרשים** ד' אבות נזיקין והם **1)** הגאוה **2)** והשיחה בטילה **3)** ותאות התענוגים **4)** והעצבות ואלו הם **ארבעה השרשים** אלא שנפרטים בכל **התרי"ג איברים** והנה התרי"ג איברים דכתנות **אור** מתלבשים תוך **תרי"ג איברי הטוב דכתנות עור** והם מתלבשים תוך **תרי"ג איברי הרע דכתנות עור** והם מתלבשים תוך **תרי"ג** איברי הגוף.

והנה בענין המצות יש **ג'** חלוקות.

1) **ראשונה** היא כאשר יקיים האדם איזו **מצוה ממצוות עשה** יכוין להסיר זוהמת הנחש מאותו **האבר** דמלבושי נרנח"י ודכתנות אור המתייחסים לאותה המצוה ולהמשיך לתוכו התפשטות אור שכנגד אותו האבר מאיברי הצלם והמוחין **והנ"ר** דנרנח"י.

   וכן בהמנעו מעבור על כל אחת **משס"ה ל"ת** יכוין להסיר זוהמת הנחש מאותו **הגיד** המתייחס לאותה המצוה ולהמשיך לתוכו התפשטות אור שכנגד אותו הגיד מגידי הצלם והמוחין **והנח"י** דנרנח"י[כב].

2) **והשנית** היא כאשר **יחסר מן האדם איזה מ"ע שעדיין לא קיימה** הנה הוא חסר אבר ממלבושי הנרנח"י ודכתנות אור המתיחס **לאותה המצוה** כי עדיין זוהמת הנחש אדוקה באותו האבר ואין אור המוחין והנרנח"י מתפשטים בו.

[כ] ראה **סידור א' דף נ"א ע"ב**. מה שחילק כל פרטי המצווה לד' אותיות הוי"ה וקוץ היו"ד רעותא דליבא. כאן מתחיל **בנה"ש דף כ"ג ע"א**.

[כא] הנה כותנות אור שהוא החשמל כלול מתרי"ג א' מצוות עשה רמ"ח ומצוות לא תעשה שס"ה והם שס"ה כנגד י"ה דהוי"ה, ומצוות עשה כנגד ו"ה דהוי"ה. אך הנוגה כלול מ**ב'** תרי"ג **א'** טוב יצר טוב, **וא'** רע יצר הרע. **ראה הקדמת שער המצוות**.

[כב] **י"ה** עם שמי **שס"ה**, שס"ה מתקן **נח"י** שהם **י"ה**. ו-**ו"ה** עם זכרי **רמ"ח** ו"ה כנגד ה-**נ"ר**.

3) **והשלישית** היא **אם באה המצוה לידו ולא קיימה** הנה הוא גורם להשליט אבר הד׳ קליפות הנז״ל על אותו האבר שליטה מחדש על שליטתם הראשונה והרי אותו האבר מת לגמרי ועליו נאמר **וחסרון לא יוכל להמנות** וזה יותר חמור כל אשר בו מום[כג].

וכן **שלשה חלוקות אלו הם במצוות ל״ת 1) או** שבא לידו **ונמנע** מעבור עליו כנז״ל **2)** או שלא בא לידו ולא קיימו **3)** או **שבא לידו ועבר עליו** הכל ע״ד הנז׳ במ״ע אלא שאם עבר על לא תעשה אינו נחסר ממנו אותו האבר המתיחס לאותה העבירה אלא שמתעות אותו הגיד ומתייבש **ונקרא בעל מום** ועליו נאמר **מעוות לא יוכל לתקון**:

והנה תחלת הכל צריך להזהר מאד להכניע להסיר **ולהפריד צד הרע** דמלבוש כתנות עור דקליפת נוגה שהם **התרי״ג איברים דמדות הרעות** כנ״ל כי הם קשים מן העבירות עצמן **מאד מאד,** ולהגביר צד הטוב דמלבוש הנזכר שהם **התרי״ג איברים דמדות הטובות** יען הם תיק וכסא ומושב **לכתנות אור**, ואין כח בתרי״ג איברי מלבושי הנרנח״י ודכתנות אור לפעול ולקיים התרי״ג מצות ע״י תרי״ג איברי הגוף אם לא באמצעות **תרי״ג איברי מלבוש דכתנות עור המחובר לגוף** והנה ענין זה נחלק **לג׳ חלוקות,**

ראשונה היא כי **כל עוד** שלא הפריד הרע דכתנות עור ממנו שהם **המדות הרעות** נמנע הוא מלקיים התורה והמצות בעוד **טומאתו בו** ואם יקיים יהיה שלא לשם שמים ובטורח רב ועליו נאמר **נזם זהב באף חזיר** ועליו אמרו ז״ל זכה נעשית לו תורת סם חיים לא זכה נעשית **לו סם המות**.

שנית אם יתגבר כארי תחלה להלחם עם יצרו להעביר מעליו **המדות הרעות** ויקיים התורה והמצות ואז יקרא **צדיק גמור** יראו שמים הכובש את יצרו.

שלישית אם יתחזק עוד ויתמיד להתנהג בזה עד שיוטבעו בו המדות הטובות בטבע בלי מלחמת היצה״ר ולא יתאוה החומר למדות הרעות כמ״ש של נעליך מעל רגליך אז **יזדכך מלבוש דכתנות עור ויתהפך לכתנות אור** ואז יאירו הנרנח״י והמוחין והצלם במלבושי הנרנח״י ובכתנות אור ויתלבש בו ההוי״ה הכולל **ויהיה כסא קדוש למרכבתו יתברך** כמ״ש האבות **הם הם** המרכבה ואז **הוא שלם בכל מיני השלמות ונקרא חסיד גמור אהוב אוהב את המקום עובד את ה׳ מאהבה ושים עיניך בדברים אלו ותצליח דרכך:**

[כג] **שערי קדושה חלק א׳ שער א׳ בסופו**:... ולכן צריך האדם לחפש בכל כחו לקיים כל תרי״ג מצות, וכאשר יקיים איזה מצות עשה **יכוין להסיר מהאבר הפרטי של נפשו המתיחס אל המצוה ההיא זוהמת הקליפה ההיא ואזי תחול עליו אבר המצוה הקדושה ההיא אחר הסתלק הזוהמא,** בסוד (יחזקאל ל״ב כ״ז) ותהי עונותם על עצמותם, כי כשזה קם זה נופל. וכמו כן כאשר תבוא לידו איזו עבירה, ימנע מלעשותה ויכוין שעל ידי כן יסלק הזוהמא אשר בגיד הפרטי של הנפש המתיחס לאותה עבירה ואז יוכל להמשך שפע הרוחני הנמשך דרך הצנור הרוחני, ועל ידי כן **נעשית נפשו כסא ומרכבה אל קדושתו יתברך** וזהו סוד האבות **הן הן** המרכבה. (בראשית רבה מ״ז ו׳, זוהר ח״א דף קע״ג):

והנה אין אדם אשר לא יחטא **ועי״כ שולטים עליו אותם הארבע קליפות** הנז״ל ומפשיטים מעליו לבושי הקדושה דנרנח״י ומלבישים אותו בגדים צואים לבושי קליפה **וזה כפי ערך החטא** כי **אם החטא הוא קל, כך** אין שליטתם עליו גדולה ואין לבושו מסתלק עליו **אלא שנחלש כח הלבוש ההוא** ואם **החטא הוא חמור אז** גורם להשליט עליו הקלי׳ החזקות **ומפשיטים מעליו לבושו לגמרי** ומחליפים טוב ברע ומלבישים אותו בלבוש רע מצד הקליפה **וזה כדי להחטיאו יותר** כדי שישאר מסור בידם... **והאל בחסדו הגדול** חוזר ומתקן **לבוש חדש** למי שנסתלק לבושו לגמרי, **ולמי שנחלש כח** לבושו **חוזר לתקנו ולחזקו ולחדשו** או ששתי החלוקות הם **באדם א׳** אלא שזה בלבושי **מקצת הנרנח״י** וזה **במקצתם** ואעפ״י שיהיה ע״י **חטא א׳** כנודע כי יש חטא גורם פגם גדול בבחינות עליונות ובערך בחי׳ התחתונות אינו נחשב כ״כ:

> **והנה ב׳ בחינות** המלבושים האלו נתקנים בכל לילה **ע״י נוקבא קדישא דז״א דאצילות** בעלות הנשמות ליסודה בפקדון להעלות מ״ן בעת הזווג בחצות וכשנמשכים **המוחין חדשים** לזו״ן בחצות מלובשים בצלמים הנמשכים מנה״י דאו״א **וגם נמשך עמהם מחיצוניות נה״י דאו״א החשמ״ל** הוא מספר **מלבוש** ושמו **הוי״ה ואדני** להלביש לזו״ן וכנז״ל הנה **עתה בברכת מלביש ערומים והנותן ליעף כח** יכוין להמשיך **לפנים** של המלבוש הנז׳ דזו״ן **שע״ח** ריבוא נהורין כמספר **אור פניא״ל** שהוא מספר **מלבוש** וכמספר **חשמ״ל** והם **ב׳ שמות א״ל מלאים** עם **ח׳ חוורתי**[כד] העולים למספר **שע״ח** מאנפין עילאין **דא״א** לפנים דזו״ן ובעת הבוקר אור, עת התגלות **אור דמעשה בראשית בוקר דאברהם חסד אל יומא דכולהו** אז הנוק׳ דז״א בטובו **מחזק ומחדש חלושי מלבושי הנשמות ואת ערומיהם מלביש בלבוש גמור** וכל זה הוא מאותו **המלבוש** שנמשך לזו״ן **בחצות** כנז״ל ומחסדו הגדול שהם השני א״ל מלאים עם השמונה **חיוורתי** שנמשכו להם:

נראה שרוב דברי הרש״ש מתוך **שערי קדושה** ויש חלקים ממש **מילה במילה**, ראה כל שערי קדושה שהוא חובה למתחילים בחכמה זו.

> **שערי קדושה חלק א׳ שער ב׳**:... נמצא כי **אבות כל המדות הרעות** הם ארבעה, **הגאווה והכעס** הנכלל ומתדבק עמה, **והשיחה בטילה**, **ותאוות התענוגים**, **והעצבון**, וארבעתם נמשכות מארבע קליפות היצר הרע שבנפש היסודית. **והפכם הם ארבע מדות טובות** נמשכות מארבעה יסודות הטוב שבנפש היסודית. והם, **הענוה** שהיא תכלית השפלות ומתרחק מכל מיני כעס הבא על ידי גאוה. **והשתיקה** כאלם לא יפתח פיו לבד בעסק תורה ומצות או בהכרחו לקיום הגוף ולצורך כבוד הבריות, **והמיאוס בכל תענוגי הגוף** ומותריו המוכרחים. **והשמחה התדירית בחלקו**, כי כל דעבדין מן שמיא **לטב**, וגם לזרז עצמו **בתכלית השמחה**

[כד] ראה בשעה״כ שכתב שהח׳ הנוסף הוא ח׳ אותיות דאל פשוט ומלא, כאן הרש״ש פסק ח׳ חיוורתי, וראה גם בשים שלום וגם בפותח את ידך ועוד.

בעבודת קונו וכמו שכתוב (תהלים קי״ט קס״ב) **שש** אנכי על אמרתך כמוצא **שלל רב**, וכמו שאמרו רז״ל (אבות א׳ ט״ו) עשה תורתך קבע ומלאכתך עראי׃

נמצא כי בהיות[כח] מדות הרעות קבועות באדם **נמנע הוא מלקיים** התורה והמצות, וגם אם יקיימם יהיה שלא לשם שמים **ובטורח גדול**, ועליו נאמר (משלי י״א כ״ב) **נזם זהב באף חזיר** וגו׳, כי עוד טומאתו בו מלובש תוך הקליפות, וכמו שאמרו רבותינו ז״ל (יומא דף ע״ה ע״ב), זכה נעשית לו תורתו **סם חיים** לא זכה נעשית לו סם המות, **וכאשר יתגבר על יצרו** וילחם בו ויסיר מעליו מדותיו הרעות על ידי טורח ויקיים התורה והמצות **יקרא צדיק גמור** ירא שמים גבור הכובש את יצרו, **וכאשר יתנהג ויורגל יותר** בזה עד אשר יוסרו מעליו כל מדות הרעות לגמרי ולא תתאוה להם נפשו כלל **ויקנה המדות הטובות בקנין בטבע** ולא יצטרך ללחום עם היצר הרע כי גופו ונפשו היסודית מנוקים מכל סיג החומר כמו שנאמר במשה (שמות ג׳ ה׳) של נעליך מעל רגליך כנזכר בספר התקונים (תיקון ל״א ותיקון מ״ח), אז יתלבשו בו ארבע אותיות ההוי״ה **ויהיה כסא קדוש למרכבתו יתברך** וזה האיש נקרא אוהב את המקום מאהבה **ונקרא חסיד גמור** השלם בכל מיני השלימות׃

שערי קדושה חלק א׳ שער ג׳:... כלל העולה, כי קיום תרי״ג מצות על ידי היות יצר הרע באדם והוא מתגבר עליו, **נקרא צדיק**. וכשיקימם על ידי בטול היצר הרע, שזה יורה קנין מדות הטובות **בטבע גמור**, הנה זה **נקרא חסיד גמור**׃

עוד **יש מדרגת חסידות למעלה מזו** שאין למעלה ממנה **והאיש הזה נקרא קדוש** והיא נזכרת בספר התקונים ובספר הזוהר במקומות הרבה ובפרט בפרשת כי תצא ברעיא מהימנא (דף רפ״א ע״א) וז״ל, ולאו למגנא אמר קודשא בריך הוא כל העוסק בתורה ובגמילות חסדים ומתפלל עם הצבור מעלה אני עליו כאילו פדאני לי ולבני מבין אמות העולם **וכמה בני נשא דקא משתדלי באורייתא וכו׳ ולא אתפרק קודשא בריך הוא** וגו׳ **אלא** וכו׳ הא אוקמוה דאין חסיד **אלא המתחסד עם קונו** וכו׳ דכד חאבו ישראל וכו׳ קודשא בריך הוא תריך בני מלכא ומטרוניתא עמהון, **ומאן דהדר בתיובתא** וגמיל חסד לשכינתא באורייתא ובכל פקודין דילה[כט] ולאו איהו אלא למפרק לשכינתא, **דא עביד חסד עם קונו** וכו׳׃

סידור היר״א א׳ עמוד 448:... דע כי **העובר על מצוות לא תעשה** הנה **גורם להשליט הג׳ קלי׳** רוח סערה, וענן גדול, ואש מתלקחת **המלבישים על הנוגה** ומשליטה על היצר הרע שלו הנמשך מחצי הרע הראשון דנוגה והוא סוד הגבורות שבצלם ומגבירו ומשליטו על היצר הטוב הנמשך מחצי טוב הפנימי של הנוגה והוא סוד החסדים. **ועל ידי מצוות עשה**

[כח] ראה זה הלשון כמעט מילה במילה מה שכתב הרש״ש.

[כט] שמתכוין ליחדא קובה״ו בתורתו ובתפילותיו שמכוין לפדות השכינה, הוא עובד לאין סוף, ראה **שומר אמונים הקדמון דף ס״ד וכן דף פ״ז**. ועוד ראה **שעה״מ דף א׳ ע״ב**:... גם כונה גדולה מכלם והיא הנזכרת בהקדמת ספר התיקונים ובמקומות אחרים רבים כי יכוין האדם שאינו עושה אותה המצוה כעבד המשמש את רבו ע״מ לקבל פרס אלא כבן שכל כונתו לעשות רצון ונחת רוח לאביו שבשמים **ואין עניין זה מתקיים אלא במי שיודע כונת התפילה והמצות ומכוין בעשייתם לתקן עולמות העליונים וליחדא שמה דקב״ה עם שכינתיה** ואין כונתו לקבל שכר העוה״ז ואף לא לתועלתו הנמשך לו לעוה״ב,

של התשובה שהוא חרטה ועזיבת החטא יכוין להפריד חלק הטוב הנ״ל מהרע ולברר כל הטוב שביצר הרע ולהגביר **ולהשליט היצר הטוב** על היצר הרע, **ועל ידי מעשה של הוידוי** יכוין להרחיק ולהדביק חלק הרע ההוא **לחוץ אל הקלי׳** וחלק הטוב ההוא להדביקו **לפנים אל הקדושה**, וזהו עניין **זדונות שנעשות זכויות** והוא **אחר הוידוי** בלב שלם, כי **קודם הוידוי** עדיין ההוא שגגות כי ע״י התשובה הפריד חלק הרע מהטוב **לבד** כמו שהיו תחילה, חציו טוב וחציו רע בשוגג, ועתה **וע״י הוידוי החזיר הטוב אל הקודש פנימה**. ע״כ.

זוה״ק וישלח דף קס״ה ע״ב:... וישלח יעקב מלאכים וגו׳, רבי יהודה פתח, (תהלים צ״א י״א) כי מלאכיו יצוה לך לשמרך בכל דרכיך, האי קרא אוקמוה חברייא, דהא בשעתא דבר נש אתי לעלמא, **מיד אזדמן בהדיה יצר הרע**, דאיהו מקטרג ליה לבר נש תדיר, כמה דאת אמר (בראשית ד ז) **לפתח חטאת רובץ**, מאי חטאת רובץ, דא יצר הרע, ודוד הכי נמי קרייה חטאת, דכתיב (תהלים נ״א ו׳) וחטאתי נגדי תמיד, בגין דאיהו עביד ליה לבר נש כל יומא למחטי קמי מריה, ויצר הרע דא לא אתעדי מבר נש מיומא דאתילד בר נש לעלמין. **ויצר הטוב אתי לבר נש מיומא דאתי לאתדכאה**, ואימתי אתי בר נש לאתדכאה, **כד איהו בר תליסר שנין**, כדין אזדווג בר נש בתרווייהו, חד מימינא וחד משמאלא, יצר טוב **לימינא** ויצר רע **לשמאלא**, ואלין אינון תרין מלאכין ממש ממנן, ואינון משתכחין תדיר בהדיה דבר נש, אתי בר נש לאתדכאה, ההוא יצר הרע אתכפיא קמיה, **ושליט ימינא על שמאלא**, **ותרווייהו מזדווגין לנטרא ליה לבר נש** בכל ארחוי דהוא עביד, ההי״ד כי מלאכיו[כז] יצוה לך לשמרך בכל דרכיך.ע״כ ע״ש.

סידור א׳ דף כ״״א ע״ב:... **מלבוש ערומים** יש **ח׳** חיוורתי **ח׳** יודי״ן של שני **ע״ב**, ועוד שני א״ל מלאים **אל״ף למ״ד** גימ׳ **ש״ע** הרי **שע״ח** כמניין **מלבוש**, וכן רואים **שֵׁם** החשמל שהוא **יאהדונה״י** משולב.

סידור א׳ דף כ״ד ע״א:... **הנותן ליעף כח** רואים **ח׳** חיוורתא **ח׳** יודי״ן ד-**ב׳** הויות ד-**ע״ב** ושני א״ל מלאים **אל״ף למ״ד** גימ׳ **ש״ע** הרי **שע״ח** כמניין **מלבוש**. ורואים **שֵׁם** החשמל **יאהדונה״י** משולב.

[כז] משליט את יצר הטוב על היצר הרע ושניהם כי מלאכיו, שנים, יצוה לך לשמרך, שומרים עליו בכל דרכיך. שהרע נהפך לטוב, וזה כנ״ל בהקדמת הוידוי להיר״א וכן ברש״ש.

ברכת שעשה לי כל צרכי

הנה ברכת שעשה לי כל צרכי היא גם בחינת לבוש אימא בחינת החשמל אך סביב הגוף הוא נקרא מלבוש ותחת לרגלים נקרא נעל ויש ברכה מיוחדת לזה.

שעה״כ דף ב׳ ע״ג:... ענין לבישת המנעלים כבר ידעת המחלוקת שיש **בסדר נעילתם** ומה שתקנו הפוסקים לצאת ידי המחלוקת... והנה מה שצריך לכוין בזה הוא כי הנה **אימא עילאה היא המנעלת** את זו״ן בניה בסוד כנשר יעיר קינו על גוזליו ירחף ומשים אותם תוך כנפיו והנה מן המלבוש החיצון דאימא עילאה הנק׳ חשמ״ל כי כן חשמ״ל בגי׳ **מלבוש** כנ״ל וזה המלבוש הוא מלביש ומקיף את זו״ן... אמנם לסיבת היותו נמשך מן אימא עילאה אע״פ שאורו ממועט אינם יכולים להתאחז בו החיצונים כנז׳ וגם לסיבה אחרת כי עביות זה החשמל מפסיק ואינם יכולים להאחז בהם... ע״כ ע״ש.

הרב מאריך ללמד אותנו שאור החשמל **הוא מאימא** וניתן לזו״ן ע״י אימא והוא החשמל שמלביש **בסוד מלבוש** אלא שמה שמקיף את זו״ו נקרא **מלבוש** ומה שמנעיל אותם מתחת לרגליהם הוא **נעל**, וכל זה החשמל אינו **אור המקיף הידוע** שהוא גדול. ואין כוח לחיצונים להאחז בו, אלא שגם **במלבוש הזה ובמנעלים** אין לחיצונים כוח להאחז שהוא **מאימא**, והוא מגן על זו״ן מפני החיצונים.

שעה״כ דף ב׳ ע״ג:... **ונחזור** עתה לענייננו כי הנה הקלי׳ הם עומדים באמצע בין אוה״מ לאוה״פ פניהם אל נוכח אוה״פ ואחוריהם אל האוה״מ לפי שאין בהם כח להסתכל ולהתאחז באוה״מ...

באופן כי **רוב הזכות והדקות** או **רוב העביות והגסות** מונע את הקלי׳ להתאחז כי אינם יכולים לקחת אלא מן **האור הבינוני**... ותכוין ג״כ אל סיבת צורך תיקון הזה למה היה כנ״ל **גם תכוין** כי אלו המנעלים שנעשים **מחשמל** דאימא כנ״ל הוא מבחינת **נ״ה** דאימא וכבר ידעת כי **ג׳ שמות של אהי״ה** יש באימא א׳ **דיודין** בג״ר. וא׳ ד**אלפין** בג׳ אמצעיות, ד**ההין** בג׳ אחרונות, והרי איך **נעל** עם הכולל גי׳ **אהי״ה דמילוי ההין** ותכוין לזה:

הרי שהחיצונים ממוצעים מפונקים צריכים **אור בינוני**. הרי ששם אהי״ה **דההין** הוא בנה״י והוא גם גימ׳ **נע״ל** ע״ה הרי **קנ״א**.

סידור א׳ דף ל׳ ע״ב:... **שעשה לי כל צרכי** רואים שֵׁם החשמל **יאהדונה״י** ועוד **אלף הה יוד הה**, גימ׳ **נעל** א׳. **אלף הה יוד הה**, גימ׳ **נעל** ב׳.

הרי כאן עושה פעמים נעל כנגד **ימין ושמאל** צריך להבין המקור לזה. ועוד הרי **ג׳ ברכות** הקשורות לזה החשמל אלא שבברכת **מלביש ערומים ונותן ליעף כח** זה כוונת גימ׳ **מלבוש**, ובברכת **שעשה לי כל צרכי** זה כוונת גימ׳ **נעל** אך הוא אותו החשמל.

שעה״כ דף ב׳ ע״ד:... **עוד אעירך** בענין **הנעל הזה** כי הנה הוא בחינת **המסך** ההוא שנת׳ אצלינו. שמפסיק בין עולם האצילות ובין עולם הבריאה וכבר ידעת כי כל

פרצופי עולם האצילות **הם מלובשים זה בתוך זה** כנ״ל כי עתיק מלובש תוך א״א כו׳ והנה דרך זה המסך מאירין הפרצופין דאצילות למטה בבריאה כי יוציא האור **דרך רגלי עתיק** ועובר דרך רגלי אריך כו׳ עד שמאירים רגלי זו״ן **ועוברת הארתם דרך המסך** הנזכר ועל ידי זה נחתמים כל אורות האצילות **ונחקקים למטה** בבריאה כל הי״ס דבריאה כדמיון הי״ס דאצילות ואותם הי״ס דבריאה נקרא **חותם** של הי״ס דאצילות כמבואר אצלינו **בשער שמות פרק א׳** [ע״ח ב׳ דף צ״ו ע״ג וכן נה״ש דף י״א ע״ד] וע״ש וכמו שיוצא ועובר אור הרגלים ממש דרך המסך ההוא גם כל אורות שיעור קומת הפרצוף שלו עובר ויוצא דרך הרגלים ועובר ויוצא **דרך המסך אל הבריאה** וכן עד״ז מבריאה **ליצירה** ומיצירה **לעשיה** כנודע ונלע״ד כי לסיבת החשמל הזה דאימא אמרו בתיקונים **דאימא עילאה מקננא בכורסיא** והבן זה. ע״כ ע״ש.

ראה **ע״ח ב׳ דף ק״ד ע״ד עד ק״ה ע״ג** בעניין אבי״ע והמסכים שבין העולמות, שזה עניין הנעל הזה שהוא חשמל דאימא שהוא בין אצילות לבריאה, וכן בכל עולם המסך הוא הלבשת אור אין סוף במסך נוסף בכל עולם כדי להאיר בעולם שתחתיו, והוא החשמל והם הנעלים, וגם צריך לראות בדרוש המעקה **שעה״מ דף נ״ח ע״ב** שהמעקה הוא גם כן מאותו הלבוש. ע״ש. וראה גם **נה״ש דף י״א ע״ד**. ד״ה ואחר כך. ועיין מה שכתב **היפה שעה סוף שעה״כ דף ב׳ ע״א אות י״ט**:... אשר לדעתו אינו המסך, שכן אם בעוונות מסתלק אור דאימא לא יהיה מסך וזה לא יכול להיות ע״ש מה שתירץ. **ומשם תבין** שיש **שתי** בחינות: **אחת** היא בחינת חותם מראש האצילות ועד סוף העשיה **והכל הוא אלהות גמור** ושמות המוחין הם **משער השמות פרק ג׳**, והבחינה **השניה** הם בחינת בי״ע דאצילות שיורדים להאיר בבי״ע ומעלים את הבירורים והם בחינות שמות המוחין **משער השמות פרק ה׳ ואינם אלהות גמור**. ע״כ בקיצור וצריך עיון רב להבין זה שהוא כל ענין ביאור כוונות התפילה. ראה בהמשך וגם ביאור על ציור העלי נהר ראה **בתחילת נה״ש** ויש כזה מסודר בעץ חיים למוצאיהם עמוד

ברכת המעביר חבלי שינה מעיני

הנה צריך להבין מה שביארנו לעיל שברכות השחר מברכים **בחצות לילה**. הנה לפני כן בקריאת שמע על המיטה ברכנו ברכת **המפיל חבלי שינה** על עיני והמוחין מסתלקין מהז״א בסוד הדורמיטא וניתנים לנוק׳ בסוד **ומאיר לאישון בת עין**. ואחרי חצות **מתעורר** ומקבל המוחין מחדש לצורך הזיווג, ואנחנו אומרים **המעביר חבלי שינה** שזו התעוררות ז״א. וזה מה שכתב שכאן **היפך** מה שכתב שם. עיין וראה מה שסיכמנו בלימוד במקור הישועה כוונת החול **ג׳** בעניין דרושי הלילה באורך ובעיון. ע״ש.

שעה״כ דף ב׳ ע״ד :... בברכת המעביר שינה וכו׳ **תכוין היפך** ממה שיתבאר בכונת ברכת המפיל כו׳ וכל הפרטים ההם, הם עתה **בהיפך** וע״ש ומשם תבין כאן :

הרי כמו שאמרנו שכאן לא מבאר איך צריך לכוין רק שהוא **היפך** מה שכתב לקמן בדרושי הלילה והנ מה שכתב.

שעה״כ דף נ״ה ע״ד :... ואחר שחזר ז״א אל מדתו הראשונה בן ו״ק בלבד **נסתמו עיניו ועפעפיו** ולא יכול להשגיח ולהאיר בנוק׳ כבראשונה וגם הסתכלות א״א בו נחסרה ממנו **וכנגד הסתלקות הארת עיני א״א ממנו** אמר **המפיל חבלי שינה על עיני** כי בחסרון הסתכלות עליון בו נפלה שינה בעיניו ומזה נמשך כי **גם הוא סילק הארתו והשגחתו בנוק׳ וסגר עיניו בעפעפיו ולא נסתכל בה** וכנגד זה אמר **ותנומה על עפעפי** ונמצא כי כמו **שז״א חזר למדתו** הראשונה **כן נוקבא** אחר אשר הגדילה אחור באחור פרצוף שלם כנז׳ **חזרה למדתה** הראשונה **להיותה בסוד נקודה קטנה** ע״י הפלת התרדמה כנז׳ ולכן עתה נקראת **צלע** ולא פרצוף וזש״ה **ויקח אחת מצלעותיו** ואחר שנתמעטה **נסרה המאציל** מאחוריו והעלה אותה למעלה **כנגד הפנים דז״א** ואז האיר בה **א״א** והשלים תיקונה והגדילה ובנאה בנין שלם כמו שהיה בעלה בתחילה ונמצאו עתה שניהם שוין ממש זה כזה אדם וחוה ואח״כ חזרה הבינה להלביש נה״י שלה ברישא דז״א לעשות לו מוחין כנ״ל ונמצא כי אז היו שניהם פב״פ... ונמצא מכל זה הנ״ל **שא״א הוא המפיל שינה על עיני ז״א** שלא להסתכל בו וחוזר לבחינת ו״ק ועי״כ נמשכת תנומה על עפעפי ז״א מלהשגיח בנוק׳ וגם היא חוזרת לבחינת נקודה א׳ **ואח״כ א״א הנזכר עצמו מגדיל ומאיר את הנוק׳** כנ״ל וכנגד זה אנו אומרים **ומאיר לאישון בת עין** כי א״א מאיר בנקבה הנק׳ אישון בת עין כנודע... ע״כ ע״ש.

נה״ש דף כ״ג ע״ד :... וידוע מ״ש בס׳ הכוונות בדרושי הלילה ובע״ח כי בלילה מסתלקין המוחין מז״א ונופל עליו תרדמה כנודע והמוחין ההם נכנסים ומתפשטים בנוקביה ונתבאר בדרוש המפיל כי כל זה הוא ע״י **המאציל העליון הנקרא בשם א״א** כי הוא המפיל תרדמה על ז״א ואז מסתלקים הארת המוחין **דע״ב מס״ג** הנקרא עינים ועל זה אנו אומרים **המפיל שינה על עיני** וגם **הס״ג** מסלק הארתו והארת **הע״ב ממ״ה** הנקרא עפעפים וע״ז אנו אומרים **ותנומה על**

עפעפי וגם **המ״ה** מסלק הארתו והארת **ע״ב וס״ג** מב״ן שהיא **הנוקבא** הנקרא מדת לילה וחוזרת לנקודה הנקרא **אישון בת עין** ואז חוזר **ע״ב דא״א ומאיר** וממשיך אליה כל אותם המוחין שנסתלק מז״א וע״ז אנו אומרים **ומאיר לאישון בת עין ובונה ומתקן אותה ומגדילה** עד כל שיעור קומת כל הז״א מאחוריו ונקרא בשם ע״ב כי נמשכו בה כל המוחין ואפילו **דע״ב דא״א** וזה נמשך עד חצות הלילה, **ואז ננסרת ועולים לחיק או״א** ומקבלים שם למעלה מוחין דפנים ומזדווג הז״א עמה ונותן בה כלי ורוחא וחוזרים למקומם למטה ומזדווגים או״א (שהם **ע״ב וס״ג** הכוללים) וממשיכין להם בחינת **מוחין דפנים** ונכנסים בנוקבא ונגדלת ככל הפנים דז״א ואח״כ מסתלקים ממנה עצמות המוחין **וחוזרים להמשך בז״א דכורא** הנקרא מדת היום לבחינת ב״ן דמ״ה שבו ומתפשטים בו **מע״ב דא״א לס״ג ומס״ג למ״ה וממ״ה לב״ן** ועל המשכת המוחין **מע״ב דא״א לשם ס״ג** (שהם כללות או״א וי״ס ותבונה) **אנו אומרים המעביר שינה מעיני** ועל המשכת המוחין **דע״ב וס״ג למ״ה** (שהם כללות הז״ן) אנו אומרים **ותנומה מעפעפי** ונתבאר ג״כ בדרוש המפיל כי כל זה הוא **בזו״ן דכללות דכל הכ״ד** שעות הנקרא מדת יום ומדת לילה הנקרא ב׳ המאורות הגדולים ולא בזו״ן הפרטים... ע״כ ע״ש.

וראה איך הכוונה של המעביר חבלי שינה **היא ממש היפך מהכוונה** של המפיל חבלי שינה, וצריך להבין שזה כמו מה שנעשה **בתיבת באהבה** שיש נסירה **ועליה לחיק או״א** ושם יש יחוד **עבור כלי ורוחא** ורק אחר שיורדים למקומם יש עליה נוספת והיא להביא **המוחין דפנים בפנים** ואז בכניסת המוחין דפנים בפנים יש את **התעוררות הז״א** וזה בחינת **המעביר חבלי שינה שאנחנו אומרים** וכל זה בזו״ן דכ״ד שעות ואותו הדבר נעשה בזו״ן הפרטיים של שש שעות בתיבת באהבה. ע״כ זה בקיצור וצריך להאריך להבין.

סידור בניהו בסופו[כח] בברכת המפיל

הנה אנחנו כאן לא בכוונת המפיל אך כדי להבין יותר את ההיפך שהיא כוונת המעביר נביא כאן חלק מהכוונה שם.

המפיל ויכוין בשם ע״ב **יוד הי ויו הי** שהוא **א״א** שהוא המפיל...

עיני... גם יכוין כי **א״א** סילק הארתו מס״ג **יוד הי ואו הי** שהם או״א וישסו״ת דיום שעבר...

גם[כט] יכוין כי **א״א ואו״א וישסו״ת** סלקו הארתם משם מ״ה **יוד הא ואו הא** שהוא **ז״א** דיום שעבר ומסתלקין המוחין ממנו, וגם **ז״א** שהוא **מ״ה** הנ״ל סילק השגחתו מנוקביה ונתמעטה וחזרה לנקודה באחוריו. וחוזר ומסתלק הכלי דמ״ן דילה שהוא ההוא רוחא דשדי בגוה ז״א בביאה ראשונה ואז חוזר **א״א ומאיר לאישון בת עין** שהיא נקודת נוק׳ ובונה ומגדיל פרצופה באחוריו ונוסרה ומביאה לפניו וחוזר ומגדיל פרצופה לפני ז״א ומחזיר שם ב״ן **יוד הה וו הה** שבה לע״ב **יוד הי ויו הי**.

סידור א׳ דף מ״ג ע״א

המעביר חבלי שינה מעיני:... יכוין לסלק עצמות המוחין דאחור ופנים דמ״ה וב״ן דמ״ה ומ״ה וב״ן דב״ן ד**ע״ב** דא״א וד**ס״ג** (דאו״א וישסו״ת) ו**דמ״ה** (דז״א) מפרצופי אחור ופנים דמ״ה וב״ן דנוק׳ הנקראת **מדת לילה** דיום שעבר[ל],

ויכוין להמשיך המוחין דע״ב דא״א לס״ג שהם (או״א וישסו״ת) הנק׳ **עיני**.

יוד הי ויו הי יוד הי ואו הי

ותנומה מעפעפי: יכוין להמשיך המוחין דע״ב דא״א ודס״ג דאו״א וישסו״ת למ״ה דז״א הנק׳ מידת יום ומהז״א ימשיך הארת כל המוחין הנ״ל לב״ן שהיא נוק׳ הנק׳ מידת לילה

יוד הי ויו הי יוד הי ואו הי

למ״ה שהוא ז״א **יוד הא ואו הא**

ומז״א ימשיך כל המוחין דעס״מ הנז׳ לנוק׳ הנק׳ ב״ן

יוד הה וו הה

[כח] נביא כאן רק את הכוונות של הסוגיה שלנו כעת

[כט] זה אחרי תיבת עפעפי ולפני תיבת המפיל.

[ל] הרי מה שנעשה כאן הוא ממש כמו מה שעושים בכל תפילה בתיבות מלך עוזר ומושיע ומגן שאחר שהבאנו המוחין של פנים דפנים מכניסים אותם לנוק׳ ואחר כך לפני ברוך... מגן אברהם מסתלקים מן הנוק׳ ואז מכניסים אותם לז״א וזהו המעביר חבלי שינה.

הרי איך בברכה פשוטה לכאורה יש כוונות גדולות של זו״ן **דכ״ד שעות** וזה המשך כוונות הקריאת שמע על המיטה

קיסטא דחיותא

הנה הרב מזכיר בחינת הארה המועטת ביותר שיש בזמן **הדורמיטא** ונקראת **קיסטא דחיותא** בחינה מינימאלית מה שנאצל ז״א בתחילה בחינת ו״ק מידות קטנות בעולם הנקודים אך **אחר התיקון** זה מה שנשאר לו **אך אינם בחד סמכא** שכן כבר היה התיקון.

שעה״כ דף כ״ה ע״ד:... ואז מה עשה הפיל ה׳ אלהים **תרדמה** על האדם שהוא ז״א **ולא אשתאר ביה רק קיסטא דחיותא**. וביאור מילת **קיסטא דחיותא** הנזכר בזוהר בכמה מקומות ר״ל **מדת החיים** פי׳ שעתה חזר ז״א להיותו כבראשונה **כמדתו** שלא היו **בעת אצילותו** רק **ו״ק** בלבד... והנה כשאין בו רק ו״ק אין בו בחינת חיות רק אותו חלק העשירי מן החיות שהיה לו שהוא מגיע לנוק׳ **ואז נחלק אותו החיות שאינו רק חלק העשירי בלבד ונחלק בו״ק ובמלכות שבו וזהו ביאור קיסטא דחיותא כי הוא מדת חיי ז״א** בהיותו **בבחינת אצילותו** בן ו״ק בלבד **ובשער הפסוקים פרשת וישב** בפרשת ויוסף הורד מצרימה נתבאר עניין השינה והחלום והפתרון מה עניינם באר היטב... ע״כ ע״ש.

שער הפסוקים דף י״ח ע״ד:... **דע**, כי בחינת השינה שבאדם היא, כאשר מסתלקים המוחין דגדלות בתחלת הלילה, ונשארים בו **המוחין דקטנות**. ובדרוש של השופר דר״ה, ובדרוש שכיבת הלילה, נתבאר היטב ענין השינה והתרדמה, **וקיסטא דחיותא** הנשאר בו בעת השינה. ונלע״ד, כי הוא הוא בחינת החלום שנבאר עתה, שהוא בחינת **מה שנשאר בו ממוחין דגדלות**... ונמצא, כי השינה והתרדמה, שהוא העדר הראיה, נמשכת **ממוחין דקטנות**. והחלום שהוא ראיה מועטת. בכסוי והעלם, הוא **ממוחין דגדלות** ממה שנשאר מהם, מלובש תוך המוחין דקטנות שבגרון. ולכן **חלם** חסר **ו׳** כנודע, והוא בגימטריא **ג׳ הויו״ת**, שהם ענין המוחין דגדלות כנזכר... ע״כ ע״ש.

הרי קיסטא דחיותא הוא בחינת **מוחין דגדלות** שנשארו **בתוך** שמות ה**אלהים**. והוא **ג׳** הויות גימ׳ **חלם**, בלי **ו׳**.

ברכת התורה

הנה עסק **התורה** הוא **למעלה מהכל** תלמוד תורה **כנגד כל המצוות** וצריך להבין איך מיישמים את זה **בכוונותינו**, בקיום המצוות, ובברכות התורה **היכן אחוזים** בעולמות העליונים. **ברכת התורה** היא חלק מ-**ח״י ברכות השחר** והיא **גם** ברכת השבח, ויש הבדל **בכוונה** איך ננהג בברכות השחר. ויש בזה כמה דעות, ומה דעת **הרש״ש** ורבי שאול.

נה״ש דף כ״ד ע״ג:... **הקדמת ברכת התורה**: **והנה** נודע כי **התרי״ג מצות** הם באבי״ע **דבי״ע** דכל עולם מ-**ד׳** עולמות **אבי״ע** הכוללים נרנח״י **דנר״ן** דנרנח״י דמ״ה וב״ן,

ומצות עסק התורה שהיא שורש התרי״ג מצות הוא באבי״ע **דאצילות** דכל עולם מ**ד׳** עולמות **דאבי״ע** הכוללים נרנח״י **דחיה** דנרנח״י **דמ״ה וב״ן** והוא הוא **המוחין דאבא** הנזכר אצלינו במקום אחר **שנמשכין** לז״א ע״י עסק התורה כמו שאמרו ז״ל **נובלות חכמה תורה** הוא **המוחין דאצילות** הנזכר הנתקן ונעשה מ**חכמות** שהם **אבא** דפרטי פרצופי אבי״ע **ואין נמצא** בו שום ספירה אחרת **חוץ מחכמה** דכל פרטי פרצופי **אבי״ע** כנודע.

ובזה יובן איך **לא כתב** הרב ז״ל גבי **אֵבֶל שאסור** להניח תפילין **דר״ת** המורה על מוחין **דאבא** כנודע כמו שכתבו **קצת המקובלים** שלא יניח ה**אֵבֶל** תפילין דר״ת, **שאין הענין כן** אלא **שחייב להניחם כשאר** כל המצות שהרי הוא **חייב בכל המצות** וכל מצוה ומצוה יש המשכת מוחין **מאו״א שניהם**, וכן **בתפילין עצמם** נמשכין מוחין **מאו״א שניהם** בין בתפילין **דיד** בין בתפילין **דראש** בין **דרש״י** בין **דר״ת** ואין חילוק ביניהם **אלא** שאלו מוחין **דבינות** דשניהם ואלו מוחין **דחכמות** דשניהם **כמו** החילוק שבין תפילין **דראש** לתפילין **דיד דשניהם** ואין ה**אֵבֶל** אסור אלא **בדברי תורה** המורה על **האצילות דאבי״ע** הנז׳:

ונמצא עתה כי **על ידי ברכת התורה** יכוין **בכללות** להמשיך **צלם דמוחין** לפרצוף **ז״א דאצילות דאבי״ע**, וזה **מלבד כוונת המשכת** המוחין דאור חוזר **דהוד** דפרצוף אמצעי דז״א דעשיה **דאצילות** ודעשיה **התחתונה**... ע״כ ע״ש.

הנה ברורה חשיבות **מעלת התורה וברכות התורה**, ומדברי הרב יוצא **לפי סיום דבריו** יש לכאורה **שתי כוונות לעשות בפועל** אחת עליית הבירורים עד **עתיק** לתיקון ז״א דעשיה אור ישר ואור חוזר דבי״ע תחתונים ובי״ע דאצילות, **ועוד** יש כוונה של המשכת **צלם לז״א דאצילות** ולזה צריך לעלות **עד ע״ב ס״ג דא״ק**, והיות שבשאר התיקונים **לפי** רבי שאול **אין שתי כוונות** נעשות בברכה אחת, לכן נראה שכאן נצטרך להבין מה נעשה, שכן אולי הם דברי הרש״ש להבין הלשון **בכללות** שם **ולא בפועל**. **להבנת** הנאמר כאן **בנה״ש** צריך לעיין הרבה ותחילה בעיקר **בעלי נהר**.

עלי נהר עמוד ט״ז ע״ב אות י״ח:... מה שכתב **הרב שר שלום** ז״ל בהקדמת התורה נ״ל לבארה **באר היטב**. והוא שיש **ד׳** עולמות **אבי״ע** מלבישים **זה את זה**

בשוה, עד שנמצא **י״ו** עולמות מלבישים **זה את זה בשוה**, וכל עולם מהם יש בו **אבי״ע באורך** מתחיל מטבור דא״ק עד **סוף העשיה**. ועל ידי עסק התורה נתקן **אצילות דאבי״ע דעובי**, דהיינו אצילות דעשיה **בחינה ד׳** דעובי שהיא כלולה מאבי״ע **דאורך**, וכן על דרך זה אצילות דיצירה **בחינה ח׳** דעובי, ואצילות דבריאה **בחינה י״ב**, ואצילות דאצילות **בחינה ה-י״ו**. ושאר המצוות הם **בבי״ע דאבי״ע**, **י״ב** עולמות **דעובי**... ע״כ ע״ש. **הנה סדרנו טבלה**.

	עשיה				יצירה				בריאה				אצילות			
הבחינה	**א**	**ב**	**ג**	**ד**	**ה**	**ו**	**ז**	**ח**	**ט**	**י**	**יא**	**יב**	**יג**	יד	טו	**יו**
אצילות	*א*	*א*	*א*	**א**	*א*	*א*	*א*	**א**	*א*	*א*	*א*	**א**	*א*	*א*	*א*	**א**
בריאה	*ב*	*ב*	*ב*	**ב**	*ב*	*ב*	*ב*	**ב**	*ב*	*ב*	*ב*	**ב**	*ב*	*ב*	*ב*	**ב**
יצירה	*י*	*י*	*י*	**י**	*י*	*י*	*י*	**י**	*י*	*י*	*י*	**י**	*י*	*י*	*י*	**י**
עשיה	*ע*	*ע*	*ע*	**ע**	*ע*	*ע*	*ע*	**ע**	*ע*	*ע*	*ע*	**ע**	*ע*	*ע*	*ע*	**ע**

הרי ששה עשר עולמות **אצילות** דאבי״ע **ד׳ ח׳ י״ב י״ו** כל אחד כלול אבי״ע שנתקנים **בעסק התורה**, ונשארו ארבעים ושמונה עולמות **בי״ע** דאבי״ע שב**מצוות** נתקנים.

עלי נהר עמוד ג׳ ע״ב אות ד׳ הגהת רבי שאול ח׳:... שם מבאר עניין מה שאנחנו ממשיכים במטבע הברכה תיבות **במצוותיו** וציונו וכו׳ הוא **לז״א** דבי״ע דאצילות... ע״כ.

ראה שם שמבאר בעניין **מטבע ברכה** מה נתקן ומסדר כנ״ל **ס״ד עולמות** ההמשכה **בקדשנו** הוא ל**אצילות** ע״ש. וראה באותו עניין **עלי נהר עמ׳ כ״ז** סוף אות **ל״ב** וסוף אות **ל״ג**:

סידור א׳ דף מ״ג ע״ב הקדמת ברכת התורה:... ברכת אשר קדשנו **על דברי תורה** היא ב**שני** בחינות **א׳** בחינת מצוות **עסק התורה** אשר היא **בז״א דאצילות**, וה**שנית** בג׳ פרצופי ההודות **חיצון אמצעי ופנימי** דאור חוזר דפרצוף אמצעי **דז״א** דעשיה דאצילות ודעשיה התחתונה **כמו ח״י** ברכות. **וצריך לכוין** בכל פרטי הברכה הנזכר ב**שני** בחינות הנזכר **א׳** בפרצוף דאצילות **ב׳** בהודות **דאור חוזר** הנזכר. **עד סוף** תיבת העולם נשלם **המשכת הודות** הנזכר כמו **ח״י ברכות**. ובתיבת **אשר קדשנו** וכו׳ **המשכת** הצלמים הוא **בחב״ד דז״א דאצילות** דווקא כמו בשאר **מצוות התורה** ודו״ק.

להבין שב-**ברכות השחר** ההמשכה **אינה** מ-**ע״ב ס״ג** דא״ק אלא **מעתיק דעשיה** שהבירור הוא נעשה על ידי הבחינות של בי״ע דאצילות **4-3-2** שירדו לבריאה יצירה ועשיה תחתונים, לעזור בבירורים, **וכאן** מבאר לנו **הקדמת הברכה בסידור** שיש עוד בחינת של **עסק התורה** שהיא ב-**ז״א דאצילות**, ולזה מחלק הכוונה בברכה ש-**עד מלך** העולם המשכת ההודות וכו׳

ומ-**אשר קדשנו** המשכת הצלמים מ-**ע"ב ס"ג** דא"ק. ומשמע שיש לכוון **שניהם** זה **לכאורה** קשה להבין לאן עולים ואיך יעשה בפועל. ראה שם ב-**סידור דף מ"ה ע"א** שתיבות מלך העולם יש **שני התיקונים** כמו שכתב לעיל בהקדמה **אך** תיקון לעלייה ל**ע"ב ס"ג** עשה ב**סוגריים** ואז כתב ההמשך ע"ש. **הרי** שעשו בפועל לחלק הברכה לשתי כוונות הנ"ל. ועל זה יש כוכבית **והגהת המוציא לאור** הרב **אליעזר ידיד הלוי** זצ"ל.

סידור א' דף מ"ה ע"א הגהה:... **א"ה** מה שיש כאן על הכוונה הזאת **חצי לבנה** (סוגריים) הוא להגיד שאינה מעיקר הסידור **רק מסידור הנדפס**... ראה שם והיא בכוונת מלך העולם של **ברכת התורה**, ומבואר מה שסדרו לכאורה שיש **שתי עליות א'**. לעתיק **דעשיה** לתיקון הראשון הנ"ל **ב'**. ועוד עליה ל**ע"ב ס"ג דא"ק** לתיקון ברכת התורה שהיא **בז"א דאצילות**,

וידידנו הרה"ג שד"ה (יצ"ו) [זצ"ל] סבירא ליה כי **מה שצריך לכוון** בכוונות ברכות השחר **לתקן א"א ואו"א וישסו"ת** וכו' הוא **בתורת חיוב** לצורך התפילה, **ולא כן כוונת** ברכת השבח וכו' **היא רשות** ולכן **די** בברכות הנז' לתקן **תיקון הנזכר** שהוא לצורך התפילה. **אבל לעולם** אחר סדר הכוונות הנז' או קודם או בשאר היום אם עשה צרכיו או הטיל מים אזי **אם רצה לכוון** אז צריך לכוין על דרך כוונת **ברכת השבח** וכו' ולהעלות הבירורים **לע"ב ס"ג דא"ק** עכ"ל.

ומסיים המגיה וז"ל: וכל כוונת הרב הנזכר **שלא להעמיס** על המכוין וממילא אחר כך לא יכוין כלל וילך החיוב עם הפטור והבוחר יבחר ויעב"א. ע"כ.

הנה זו דעת ושיטת **רבי שאול** בזה שאין לכוון **אלא** את תיקון **התפילה** והשאר **ממילא נעשה**, כמו בקריאת שמע וכן בספירת העומר, **ועוד** ומה שכתב הרב המגיה בסיום "וכל כוונת **הרב** הנזכר **שלא להעמיס על המכוין** וכו', נלע"ד ממה שכתב **די בברכות הנז' לתקן** וכו' וכן מה שכתב **ואם רצה לכוון** אינו דווקא כדי שלא להעמיס אם צריך **אין התחשבות כזו**. שכן **זו שיטת רבי שאול** בכל מקום שאין לכוון שתי כוונות רק החשובה יותר והשניה **טפלה** נתקנת **ממילא בכללות** כמו שכתב הרש"ש יכוון בכללות. ואם אחרי התפילה צריך ברכה מברכות השבח כגון אשר יצר או ברכת התורה שעולה לקרא ודאי שצריך לעלות עד **ע"ס דא"ק** מסיים **והבוחר יבחר**. וכנודע **אנחנו** סוברים **כדעת** רבי שאול.

באתי לגני א' סוף עמוד מ"ד:... ובהגהת **הגאונים מדפיסי** הסידור על **ברכת התורה** כתוב, שראוי לכוון **בכל** ברכות השחר **ב' כוונות**. תיקון **פרצוף העשיה** ועליית הבירורים היא **עד עתיק**, ועוד **כוונת ברכת המצות** והשבח ועליית הבירורים **לע"ב ס"ג דא"ק**. **ובשם השד"ה** זיע"א כתבו **שכונת תיקוני התפילה היא חיובא**, וכוונת השבח **היא רשות** ע"ש. וכנראה כוונתו ז"ל היות **ועיקר השבח הזה** הוא לצורך התפילה, ובלי זה אפילו שלא היו מתקנים אותם, ולכן **כוונת התפילה עיקר** וכוונת השבח **טפל**... ובאמת מצאתי **בכתב ידו** של הרב **סלמן מוצפי** ז"ל על ברוך שאמר משם **השד"ה** זלה"ה שאין להעלות הבירורים **אלא עד**

עתיק **כמו** ברכות השחר, וכן ביוצר **ולא לע"ב ס"ג** דא"ק ע"כ. וכנראה דלשיטתיה אזיל ש**זה חיוב** והשבח **טפל**, וזו עיקר הכוונה **שצריך לכוין**... ע"כ ע"ש.

הנה משמע כדעת **השד"ה** שבכל מקום שיש **שני** תיקונים, כגון קריאת שמע וספירת העומר ועוד', מכוונים **רק בחינה אחת** העיקרית, והשניה **טפל**. וכן כאן **בברכת התורה** שכן כבר **הרש"ש** נראה שצריך להבין שיש **ב' כוונות** אך כתב שה**ראשונה בכללות** ואולי כוונתו שאין לכוונה בפרטות, וכן **דעת השד"ה**.

שערי רחמים א' שאלה ער"ב:... ע"ש באורך בעניין הבירורים סדר עלייתם ומקום תיקונם... ע"ש.

ח״י ברכות השחר

מה נתקן ומה הבחינות שאנו עובדים בהם בח״י ברכות השחר.

סידור דף י׳ ע״ב - י״א ע״א: ... משמע שבכל אחד מברכות השחר עוסקים ב-**ח״י** בחינות, כלים, מוחין, ונרנח״י, שלוש מכל אחד כנגד **עי״ם** (עיבור יניקה ומוחין), לפנימיים ולמקיפים, ס״ה **ח״י** בחינות. **ג׳** כלים **ג׳** אורות **ג׳** נרנח״י הרי תשע לפנימיים וכן למקיפים הרי **ח״י** והמשתנה בברכות הם ה**ספירות**, מהכתר עד היסוד תשע **ספירות** אור ישר ותשע אור חוזר הרי **ח״י**, וכן בכל ברכה משתנה **אות** אחת מ-**ח״י** אותיות שבשישה צירופי **אל״י**.

עלי נהר דף י״ב אות ט״ו: בענין הכלים דמקיפים שאנו רואים ב**י״ח** ברכות מה הן??

עיין ע״ח ב׳ דף צ׳ ע״ד: בענין הלבושים שהם כלים **למקיפין**.

ועיין עוד **ע״ח ב׳ דף ק״א ע״ד**: פרק א׳ משער המקיפים, **וכן ע״ח א׳ דף י״ג ע״ד, י״ד ע״א, ע״ח ב׳ דף פ״ב ע״ב**. ע״ש באורך היטב.

הרב הקביל בין דרושי **עגולים ויושר** ובין דרושי אבי״ע, **שנ״ג** = יושר. **ל״ה** = עיגולים. אחר קריאת **ע״ח א׳ דף י״ג ע״ג, עד י״ד ע״א** שם מזכיר את עולמות בי״ע. **בע״ח ב׳ דף צ׳ ע״ד**: הרב מדבר על **שנגל״ה**[לא], וכאן מוסיף ענין **הקלי** ש**בין** היושר והעיגולים. ויוצא משם ש**הלבושים הם כלים לאור מקיף דיושר**, עיין **ע״ח ב׳ דף פ״ב ע״ב**: חיצוניות הכלי יש ביושר וגם במקיפים, ויש נר״ן בפנים, ביושר, וכן במקיפים, ה**מוחין** הם פנימיות הכלי.

אור מקיף דיושר עיגולים		**אור ישר**		
אור מקיף דיושר **נרנח״י**	חיצוניות הכלי **לבושים**	חיצוניות הכלי	אור ישר פנימי **נרנח״י**	**חיצוניות הכלי**
מוחין = פנימיות הכלי		**מוחין** = פנימיות הכלי		

לפי זה אפשר להבין מה שכתוב בסידור בכוונות **ח״י** ברכות. ה**נרנח״י** הוא האור גם בפנימי, גם במקיפים, הכלי החיצון ביושר זה צירופי **אל״י**, והכלי החיצון במקיפים **יוד הה הה**, והמוחין בשניהם הם **פנימיות הכלי**.

בעניין ההבדל בין המקיפים: בדברי הרב **בע״ח דף ק״א ע״ד וכן בע״ח ב׳ דף צ׳ ע״ד למטה**, משמע שיש **שני** סוגי מקיפים. **1) מקיף** שהוא נכנס ויוצא בסוד **אור חוזר** וזה בחינת **חיה** והוא מקיף את הפרצוף עצמו בלבד. **2)** ויש אור מקיף שאינו

[לא] שנגל״ה ר״ת **ש**ורש **נ**שמה **ג**וף **ל**בוש **ה**יכל.

נכנס בכלי **כלל** והוא מקיף את כל **האצילות** מאותו פרצוף ולמטה והוא **אור מקיף דיושר** והוא בחינת **יחידה**.

בענין השנגל"ה וסדר העמדתם עיין **ע"ח דף צ' ע"ב- ע"ג** הקלי בין **שנ"ג** דקדושה[לב] ובין **ל"ה** דקדושה, והם הקלי **השנ"ג** צמודים **לשנ"ג** א"א דקלי צמוד לנוק' דאצילות ונוק' דקלי לנוק' דל"ה וא"א ל"ה דקלי צמוד לנוק' דל"ה דקדושה.

א"ק א"ס מקיף	ל"ה דקדושה נוק' ז"א **אימא אבא א"א**	**ל"ה דקלי' נוק'** ז"א אימא אבא **א"א**	**שנ"ג דקלי' א"א** או"א וזו"ן	**שנ"ג** דקדושה **א"א או"א** וזו"ן	**א"ק א"ס יושר**

בענין הנרנח"י **אהיה והויות** מנוקדים שאנו רואים בסידור:

ע"ח ב' דף ק' ע"ג, סוף קטע ראשון, **וכן ש"ש ב' על ע"ח דף פ"ה ע"ג וכן דף פ"ו ע"ב,** וכן **פת"ע דף נ"ד ע"ד** משמע מהשמן ששון שמה שאנו רואים **האהי"ה** בנרנחי המנוקדים הם בחי' **אור המקיף הגדול** בחי' היחידה, וכן כתב **אמת ליעקב דף נ"ו ע"ב אות רכ"ד** מביא תחילה את ע"ח **פ"א משער השמות** וסובר שה-**אהי"ה** הוא **המקיף הגדול**, ואחר זה מביא **סידור הרד"ם** ששם מסדר נרנח"י רק **הויות מנוקדות בלבד** ללא אהי"ה, ומה שהוסיפו בסידורים החדשים האהי"ה הוא תוספת ומשמע שכוונו בזה לרמוז על **המקיף הקטן** הנכנס בתוך הכלים שכן את הכותרות המקוריות השאירו במקורן וכתוב שם רק **הויות מנוקדות** עיין **סידור ג'** כוונות ראש השנה בנסירה ולא כסידורים האחרונים שהוסיפו גם אהי"ה בכותרות ולא טוב עשו שכן כאן הכוונה **רק הוי"ה** וה**אהי"ה** הוא **מקיף קטן**, עיין היטב **בשפת אמת** (חדש) **דף ר"ה ע"ב** משמע בפירוש שה-**אהיה** שאנו רואים בסידור הוא או"מ הקטן הנכנס בתוך הכלי, עיין **אמת מאר"ץ דף י"ח ע"ב** ד"ה וגם, ושם שאלה בענין שאלה הנ"ל שהרגישו ושאלו שם (נלע"ד שגם הש"ש בצריך עיון). עיין עוד בעניין או"מ **וכלים** לאו"מ בסיכום על **עלינו לשבח** בספר "**מקור הישועה**" כוונת החול חלק **ה'**.

[לב] **שנ"ג** ר"ת שורש נשמה גוף. ו-**ל"ה** ר"ת לבושים היכל. ובין שניהם הם הקלי' שגם בהם יש ה' בחינות אלו, וסדרם ראה **ע"ח ב' דף צ' ע"ד**.

כוונת מאה ברכות

עניין מאה ברכות שתיקן **דוד המלך** ע״ה וכאן נלמד **איך רמוז** דבר זה בפסוקים ואיך ומתי נכוון בכוונה זו בפועל.

סמ״ג מצוות עשה מצווה י״ט:... מאה ברכות **חייב** אדם לברך בכל יום כדתניא בפרק התכלת (מנחות מ״ג ב׳) ודורש מזה המקרא (דברים י׳ י״ב) ועתה ישראל **מה** ה׳ אלקיך שואל מעמך כי אם ליראה פירוש (תוס׳ ד״ה שואל) **מ״ה** הוא **י״ץ** באי״ת ב״ש **ה״ץ י״ם**. ובתיקון רבינו יעקב כתוב **שואל** מלא[לג] ויש באותו המקרא **מאה** אותיות:

כאן ביאר משתמשים במספר האותיות שהם **צ״ט** ומוסיפים **ו׳** של שואל או שמוסיפים **א׳** על **מה** הרי מאה. ועוד ב**א״ת ב״ש** מ״ה הוא **י״ץ** הרי מאה.

פירוש רבי משה בוטריל לספר יצירה פרק א׳:... ועתה ישראל **מה** יהו״ה א-להיך שואל מעמך כי אם ליראה את יהו״ה א-להיך ללכת בכל דרכיו ולאהבה אתו ולעבד את יהו״ה אלהיך בכל לבבך ובכל נפשך. ובפרק התכלת היה ר׳ מאיר אומר חייב אדם לומר **מאה** ברכות בכל יום שנא׳ ועתה ישראל **מה**... אל **תקרי מה אלא מאה**, ר״ל **מה** בצירוף אלפ״א ביתי״א דא״ת ב״ש **י״ץ**, והרב ר׳ אליהו המקובל כתב **שואל** מלא וחשבון **מאה** (אותיות) יש בפסוק זה עכ״ל **הרב המקובל ר׳ י״ט** ז״ל: ע״כ ע״ש. הרי שיש **ב׳** דרשות ל**מאה**.

1) אל תקרא **מה** אלא **מאה מה** באי״ת ב״ש **י״ץ = מאה**
2) יש בפסוק **צ״ט** אותיות בפסוק ויש תיקון שואל מלא **ו׳** הרי מאה אותיות או שנאמר **צ״ט** ע״ה **ק׳**.

שעה״כ דף ב׳ ע״ד:... ועתה נבאר ענין המאה ברכות שתיקן[לד] דוד המע״ה לברך[לה] בכל יום והוא **להתברך ז״א** מן **הברכה העליונה** שהיא (אמו) אימא עילאה **ק׳**

[לג] מה ה׳ אלוהיך **שאל** יש להוסיף **ו׳**, יהיה **שואל** מלא. כך כתב משמע שיש להוסיף לפסוק שיש בו **צ״ט** אותיות **אות** להשלים למאה, נראה גם שאפשר לבאר הדרשה אל תקרי **מה** אלא מאה הרי היא **מה מאה** שהוסיפו **א׳** ב-**מה**, ובזה אין צריך להוסיף **ו׳** לשאל.

[לד] עיין מה תיקן דוד ומה היה לפניו ונוסח הברכות ע״י אנשי כנסה״ג ראה בן איש חי שנה א׳ פר׳ בלק.

[לה] אמרו **בזוה״ק פר׳ קורח דף קע״ט ע״א:**... ובאתוון דאלפא ביתא, **מ״ה** סליק מא״ה (באי״ת ב״ש), **י״מ ה״צ**, (**י׳** ועוד **צ׳**) והאי איהו דאוקמוה רבנן מארי מתניתין, (דברים י׳ י״ב) ועתה ישראל מ״ה יהו״ה אלקיך שואל מעמך, ואמרו, אל תקרי **מה**, אלא **מאה**, לקבל מאה ברכאן דמחייב בר נש לברכא למאריה בכל יומא, והאי איהו דצריך בר נש **למטעם** בכל יומא למאריה, ובגין דא **ויקחו לי תרומה**.... ע״כ. ע״ש.

ועוד נלע״ד בפסוק הזה יש **צ״ט** אותיות וכשמוסיפים אות **א׳** ב-**מה** הרי **מאה** וזה מה שאמרו אל תקרי **מה** אלא **מאה**, והכוונה כשנוסיף את הכולל והוא **א׳** דמאה. ראה **שערי אורה** בהמשך. בתרומת האדנים למשכן כולם שווים כל אחד נותן מחצית השקל, והאדנים הם מסמלים את אחדות

ברכאן בכל יום ובדרוש ששה בני לאה מי הם ביארנו ענין מאה ברכות אלו ע״ש ופה נבארם דרך כללות[לו] ועניינם הוא במה שהודעתיך איך **נה״י דאימא עילאה** מתפשטים תוך ז״א והנה אימא עילאה נק׳ **הוי״ה דס״ג** כנודע. והנה יסוד שלה מכסה על החסדים המתפשטים עד החזה דז״א כנודע ובחינת **מקום המכוסה הוא ס״ג** ואח״כ מן החזה ולמטה מתגלים החסדים שבה כנודע[לז] ושם במקום הגילוי הוא מילוי הוי״ת ס״ג שהוא **ל״ז**. ואם תחבר **ס״ג ול״ז** יהיו **מאה** והם מספר מאה אורות וברכות הנתנים אל זעיר אנפין מאימא. **עוד ירצה** עם האמור כי כללות **ק׳** ברכות שרשם הוא **ס״ג** ומילוי שלו בלתי אותיותיו הפשוטות שהוא בגי׳ **ל״ז** והנה **ס״ג ול״ז** הם **ק׳** ברכאן. וכשמתחברין **בשם אדני** אז היא ג״כ בסוד **ק׳** ברכות בזה האופן הוא כי תצייר **א׳** של אדני בציור **יוי** וגם תצייר אות **נ׳** של אדני בציור **יוי נ** כזה הר **יוי די נ״י** וציור הזה בגימ׳ **ק׳**... ע״כ ע״ש.

הנה כאן הרב לא מבאר מה שפע הנמשך לז״א **אם מוחין או חסדים** ומזכיר רק עניין **נה״י דאימא**. ועוד לא ברור שיש המשכה גם כן מז״א לנוק׳.

פריע״ח דף י׳ ע״ג:... **כוונה כוללת מאה ברכות**, שחייב אדם בכל יום אשר תיקנם דוד המלך ע״ה. **תחלה** צריך להמשיך[לח] **ק׳** ברכות אלו **מאמא עילאה לזעיר**, כי מן הבריכה העליונה שהיא אימא עילאה, **מתפשטים** בו המאה ברכות, והם בחינת **נה״י דאימא הנכנסים בזעיר בבחינת מוחין**, והם בחינת ברכות ממש. וגם זה מלשון **ברכיים** כי **ברכי אמא שהם נה״י**, הם מתפשטים בו. והנה הם נתבארו בדרוש **ששת** בני לאה אשת יעקב, ודינה ע״ש[לט]:

אך הכוונה בקיצור הוא, כי שם ס״ג הוא באמא, והיא מתפשטת שם בז״א, **עד שליש העליון דת״ת**, שהוא בחזה דז״א[מ], שהם **ו׳ ספירות ושליש**, שהם **כחב״ד ח״ג ושליש** הת״ת, **הוא שם ס״ג**. וכל זה הוא **מקום הסתום**, ואח״כ **יוצאים החסדים** ומתגלים מן היסוד דאמא מן החזה דזעיר ולמטה, והם[מא] **ב׳ שלישי**

עם ישראל. כולם מתחברים במאה אדנים ואז יהיה **כהן לוי וישראל**. **נשמה רוח נפש**, ראה בהמשך הבאנו ״**שערי אורה**״.

[לו] משמע שעיקר הביאור הוא בשער הפסוקים לקמן נביא אותו.

[לז] **הנה** צריך להבין שיש בז״א מאה ספירות, ונה״י דאימא הנכנסים בו עם המוחין שלו בכולו וגורמים לחלוקה למאה **ג״כ בנה״י דאימא** ואז יתחלקו למקום **הכיסוי** או למקום **הגילוי**, וזה לפי הספירות שבז״א שש ספירות ושליש ושלוש ספירות ושני שליש, בכוח המוחין שבהם. **ואז יש ס״ג ול״ז באימא והיא תמשיך אותם בכללות המאה ברכות לז״א**. לבוש אימא הם הניצוצות **וזה מה שמעורר** האדם לתקן את הניצוץ על ידי הברכה.

[לח] **הנה** לשון **הפריע״ח** הוא קרוב ביותר לכתוב בסידור וכאן מפורש שהמאה ברכות הם בחינת **נה״י** דאימא **המתפשטים** בז״א. ראה **כל מקום** שכתב הרב מתפשטים מדבר **על הנה״י**.

[לט] מפנה אותנו ג״כ לשעה״פ ששם מבואר.

[מ] צריך להבין שהמוחין מתפשטים גם **בנה״י** דז״א והם שם ג״כ סתומים תוך נה״י דאימא ואחר מיתוק הגבורות ע״י נ״ה וב׳ שלישי ת״ת הם באים למקומם בנ״ה ובוקעים את מחיצות נה״י דאימא ומתגלים מוחי נ״ה בגילוי. עיין **ע״ח א׳ דף מ״א ע״א הגהת השמש**. הבאתיו לקמן בהגהה.

[מא] **צריך** להבין והם מתפשטים בב׳ שלישי ת״ת ונה״י כמו שכתוב בשרף פרע״ח.

הת״ת ונה״י דזעיר הרי הם **ל״ז**, והם בחינת **מילוי דשם ס״ג**, המתגלה מן שם ס״ג עצמו. וכללות **ס״ג ול״ז**, גימטריא[מב] **ק׳**, והם **ק׳ ברכות אל זעיר**. **ואח״כ** צריך להמשיכם גם כן **אל המלכות** הנקראת **אדנ״י**. ותכוין לצייר שם זה באופן זה - כי אות **א** הוא צורת **י ו י**, ו-**נ** היא צורת **ינ**, כי ה-**י׳** יושבת קוץ על ראש ה-**נ׳**. ותמצא שזה צורת השם **אדני** הוא בזה האופן **יו״י דיני** והוא בגימטריא **ק׳**:

הגהה (א) הג״ה **נתן** - וז״ס **מאה אדנים**... ע״כ. ע״ש. ראה בהמשך **שערי אורה**.

הנה הכוונה המופיע בסידור

הנה בסידור כוונה זו נמצאת בתחילת הסידור א׳ שהוא תחילת תפילת שחרית אך הסבא הוסיף הוראת, שזה שייך לתחילת **ערבית**.

סידור א׳ דף ב׳ ע״א:... כוונה זו צריך האדם לכוונה **קודם תפילת ערבית**.

בכללות מאה ברכות יכוין להמשיך מוחין **מהבריכה העליונה** לז״א דהיינו[מג] שיכווין להמשיך המוחין **המתלבשים בנה״י** ומתפשטים ב-ו׳ ספירות דז״א **כחב״ד ח״ג** ועוד[מד] **מתפשט** עטרת היסוד דאימא **בשליש עליון דת״ת** דז״א וכל ספירה כלולה מ-**י׳** שעולה בגימ׳ **ס״ג - יוד הי ואו הי** ועד כאן האורות סתומים.

ועוד יכוין להמשיך האורות בגילוי[מה] ומתפשטים ב-**ב׳ שלישי ת״ת ובנה״י** דז״א שמספרם **ל״ז** כמספר מילוי ס״ג **וד י או י** וס״ג ול״ז גימ׳ **מאה**.

אחר כך יכוון להמשיך **כללות** המאה ברכות מז״א לנוק׳ **שבה** שם **אדני** והאלף בציור **יו״י** ויו״ד שעל הנו״ן הרי **ל״ו וס״ד** מספרם מאה. **כ**מספר **אדני וד״ל** אותיות מילוי מילואו. **אדני**, **אלף למד פה, דלת למד תו** (בר״ח ובשבת **תי״ו**), **נון ואו נון, יוד ואו דלת** ע״ה **כמספר** מאה אדנים. ע״כ.

[מב] וכנ״ל אחר החלוקה בנה״י דאימא יהיה באימא **ס״ג ול״ז** גימ׳ **מאה** ואז אימא תמשיכם לז״א.

[מג] ראשית התחיל הרש״ש במשפט שמעורר פליאה שאינו כן בדברי האר״י, לכן אומר **דהיינו** שצריך להסביר את מה שכתב ואומר שצריך בכללות מאה ברכות **ס״ג ל״ז**, שמות אלו חסרים במטבע ברכה ונמשך מאימא **בכוונה זו בכללות** מהבריכה העליונה.

[מד] מה שכתב כאן ועוד מתפשט עטרת היסוד וחילק הס״ג שישים ועוד שלוש זה למד **משעה״פ דף ט״ו ע״א**... ולכן כנגד שש ספירות עליונות, הולידה ששה בנים. וכנגד שליש עליון דת״ת, שהוא מקום המלכות של אימא, שהיא עטרת היסוד אשר בה, ילדה בת, נקבה... ע״כ. הרי ששה בנים הם משש ספירות ועוד הבת דינה היא מעטרת היסוד בחי׳ נוק׳.

[מה] **ע״ח א׳ דף מ״א ע״א הגהת השמ״ש** [א]: המוחין דנו״ה דז״א הם מכוסים וסתומים תוך תרין פרקין תתאין דנו״ה דאימא עכ״ז הנה השני חסדים דנו״ה אחר שחוזרים לעלות באור חוזר להגדיל החסדים העליונים חוזרים להתפשט תוך נו״ה דז״א ומפסיקים בין נו״ה דאימא לנו״ה דז״א ומכים בנו״ה דאי׳ ומגלים אור המוחין שבתוכם לחוץ לתוך נו״ה דז״א.

הרי הכוונה מסודרת יפה בלשון ברור ובאמת אחר שמכווני אותה כמה פעמים קל מאוד לעשותה וכמו שביארנו החשיבות שלה. **יש לשים** לב שבראש חודש וכן בשבת יש **ל״ה** אותיות במלא דמלא, ואז אין צורך בהוספת הכולל להגיע למאה.

חמדת ישראל דף י׳ ע״א:... והנה סוד המאה ברכות הם **שמתברך ז״א** מן הבריכה העליונה שהיא אמו אימא עילאה **מאה** ברכאן בכל יומא והם שם **ס״ג** ומילויו הוא **ל״ז** והם מספר **מאה** אורות **והם** מאה ברכות... ע״כ ע״ש.

הנה בפירוש כאן משמע שהם שני השמות אלו **מתווספים** לכל המאה ברכות מהבריכה העליונה, והם **ס״ג ול״ז** מאה.

הרב באתי לגני חלק א׳ עמ׳ י״א:... אפילו שכוונה זו היא **להמשיך הארה כוללת** מאימא הכוללת **דכל** העולמות לזו״ן דכללות **דכל** העולמות **של אותו היום** ותיקנו עבור זה **ק׳** ברכות כנגד ספירות של ז״א כמ״ש בכוונה שאגב זה ימשיך **הארה כוללת** זו **שגם היא בודאי תמשך** ע״י נה״י דאימא והארה זו נמשכת בהמשך **הכ״ד** שעות של היום... ע״כ ע״ש.

דע״ה והשכל דף כ״ז ע״ג:... אי לזאת **מאַיִן צורך עוד לכוין בכללות המאה ברכות** כל פרטי הכוונה השייכת במטבע ברכה, דהרי בכל ברכה וברכה כבר אנו ממשיכים חלק משפע הבריכה העליונה **דכללות השפע מבריכה העליונה מתחלק לק׳ חלקים ובכל ברכה** אנו ממשיכים **חלק א׳** ע״י פרטי הכוונה שבכל ברכה וברכה, ומ״ש בכללות הק׳ ברכות יכוין להמשיך וכו׳ **וס״ג ול״ז גימ׳ מאה** וכו׳ הוא נגד ההמשכה מאימא עילאה לז״א **ס״ג ול״ז** שעולה כמספר **מאה**, ושע״כ ראוי להיזהר ולשים אל לבו בכל ברכה וברכה מהמאה ברכות שיברך **שבכלל ההמשכה** שממשיך באותה הברכה **להמשיך עוד חלק א׳ הנוגע לאותה ברכה מהבריכה העליונה**.

אי נמי שע״י כוונה הכללית שיכוין בתחילת היום בזה בדרך כללות, **אז אותה התעוררות המחשבה תועיל לכל היום בכל ברכה וברכה שיברך** להמשיך מאליו אז **אותו חלק** הנוגע לאותה ברכה ע״י פרטי הכוונה דאותה ברכה דהרי בתחילת היום עדיין לא בירך שום ברכה ואיך יוכל להמשיך השפע כל זמן שלא בירך בפועל המאה ברכות אלא ודאי דהכוונה **כדאמרן** וא״ש את״ם... ע״כ

הנה להבין מה נעשה ע״י כוונה זו, יש שאלה **שערי רחמים ב׳ שאלה נ׳** למה אין מכוונים במטבע ברכה הכלים ע״ש מה שתירץ. ועוד ראה מה ששאל על כוונה זו **הרב באתי לגני חלק א׳ בתחילתו**, ושאל שם[מו] איך התפשטו המוחין שהרי אין עליית מ״ן ורפ״ח והרי בכל ברכה ממשיכים המוחין, אם כן מה **כוונה זו מועילה**. ובעניין מתי לכווין: תחילה אמר במקום שסדרוהו והוא **לפני** ברכת נטילת ידיים והביא דעת **המעיל אליהו** שיש לכוונה **לפני ערבית** וכך צריך לעשות. והוסיף לחדש שגם מי שאומר התפילה שבסוף **תו״ח דף קע״ב**. והיא

[מו] לעיל הבאנו לשונו ששואל על כוונה זו ע״ש.

סדורה ג״כ **בסידור דף נ״א ע״א**. שצריך ג״כ לאומרה **לפני ערבית**. וראה גם **הרב עובדיה הדאיה בדעה והשכל** מה שכתב.

ונראה **למו״ר הרה״ג הרב מרדכי עטיה שליט״א** שכוונה זו היא בחינת **לבוש נוסף** לכל מאה מטבע ברכה שנברך במשך היום והם **אורות** הנה״י דאימא אך לא המוחין עצמם, שכן המוחין גורמים לחלוקה ומה שניתן הם האורות של הנה״י שהם **ס״ג ול״ז**. ראה **שאלה נ׳** לפי ר׳ שאול יש כלים ולבושים **בצ׳** של הצלם במטבע ברכה[מז] וזו **תוספת** שעושים למפרע עבור **כל היום**. ראה לעיל **הדע״ה והשכל**.

שער הפסוקים דף ט״ו ע״ג:... ובזה תבין, למה ההוי״ה **דס״ג היא באימא**[מח], לפי שקומת ז״א הוא מאה אמות, בסוד אדה״ר שנתמעט עד מאה אמות, כמש״ה ותשת עלי **כפכה**. והוא, כי הלא יש בו י׳ ספירות, כל א׳ כלולה מעשר הרי **מאה**. אבל אימא עילאה, הנה״י שבה בלבד, הם המתלבשות תוך ז״א כנודע, **ואלו הנה״י גם הם מתפשטות בבחינת מאה כמוהו**. וז״ס **הוי״ה דס״ג שבאימא**, עם מלוי שלה בפני עצמו שהם **ל״ז**, יהיה הכל **מאה**:

וסוד הענין הוא, כי אימא נחלקת **לב׳ בחינות**, האחת היא במקום **הכסוי**, שהוא מרישא דזעיר עד החזה, שבו נשלם היסוד שלה, המלביש את האורות בתוכו כנודע, ומקום זה **הוא שעור ששה ספירות ושליש**, והוא בחי׳ **ס״ג דאימא** כנזכר. **השנית היא מן החזה ולמטה** כי שם אורות אימא **מתגלים**, ושם הוא בחינת **המלוי דס״ג שהוא ל״ז**. לפי שלמעלה הוא בחי׳ אימא **עצמה**, אבל למטה מן החזה, אין אימא עצמה מתפשטת, אלא **המלוי שבתוכה**, שהם החסדים שהיו נעלמים תוך היסוד שבה, הממלאים חלל היסוד שבה, ואותו המלוי יצא לחוץ, בבחינת ה**הבל** היוצא מפי היסוד שלה לחוץ. ולכן תראה, כי מלבד שהוא בחינת מלוי, להורות כי אינו העצמות, אלא מה שהוא בתוכו. גם נתוסף, כי המלוי הזה הוא בגימטריא הבל[מט], להורות על זה:

עוד **הוראה שלישית**, כי גם מספר **ל״ז** יורה על **התפשטות** המלוי הזה, בשני שלישי התי״ת ובנה״י, כל אחד כלול מעשר, **הם ל״ז**, ע״ד מה שנתבאר בס״ג. וכנגדם **ילדה ששה בנים**, שהם כנגד **הששים**. ובאחרונה[נ] ילדה בת, כנגד הג׳, שליש דתי״ת, כי שם מלובשת **עטרת היסוד דאימא**, שהיא **נקבה**...ע״ש.

[מז] לפי זה נלע״ד לומר שצריך שאדם יברך בכל יום מאה ברכות לא כולל ברכת העמידה שאין בהם מטבע ברכה, **אע״פ שעל פי הפשט סופרים את ברכות שמנה עשרה** אך בכל זאת נראה שלא רצו להכביד על האדם וסופרים גם אותם אך לפי האמת נראה שאם הרבה בברכות יותר ממאה ביום חול ברכות עם מטבע ברכה נחשבות ולא ברכות שמנה עשרה ורק אם חסר לו הם משלימות המאה ברכות ע״כ. זה לא להלכה רק חידוד, נלע״ד וא״ש את״ם.

[מח] צריך להבין הכוונה בנה״י דאימא.

[מט] **ראה שעה״כ דף ס״ה ע״ב**:... וכבר ביארנו במ״א כי אותיות המילוי דהויה **דס״ג** הם בג׳ **הבל** כי כמו שהבל האדם **גנוז בתוכו** ואח״כ יוצא לחוץ כן מילוי ההויה הוא גנוז תוך אותיות הפשוטות של הויה ואח״כ יוצא ומתגלה וא״כ **נמצא כי כל מילוי הויה והויה** נקרא **הבל**... ע״ש.

[נ] על פי זה הפריד ג״כ הרש״ש כוונת הששים ועוד ג׳ ויחד הם ס״ג באימא.

הנה מדרוש זה נוכל להבין יותר את כוונת הרש"ש בנה"ש ובסידור. יש בז"א מאה ספירות וכנגדן אימא מתפשטים הנה"י שלה ונחלקים לבחינת מאה לפי המקבל שהוא ז"א, **נקראת אימא ס"ג** כשהיא בשש ספירות ושליש דז"א. **בז"א זה שש ספירות ושליש** באימא זה ס"ג. וזה הלשון שמשתמש הרב **מתפשט** הכוונה על שם המקבל. וכשהוא אומר **להמשיך** אור הוא לפי הנותן שממשיך האור. והמוחין האור **גורם** את החלוקה, הנה"י הם **המתחלקים**, החסדים מגלים האור.

שרף פריע"ח דף ד' ע"ב:... ידוע כי נה"י דאימא בהם מתלבשין המוחין דז"א ונכנסים תוך ז"א והם **ק' ברכות** ממש והם מלשון ברכיים שהם **ברכיים דאימא** נה"י שלה והנה שם ס"ג **הוא** באימא והיא מתפשטת בז"א עד שליש הת"ת שהוא **החזה דז"א והם ששה ספירות ושליש**... **הרי ס"ג דאימא**...ע"כ. ע"ש. כאן מחלק בפירוש שתי הגדרות.

שעה"כ דף ק"ה ע"ב:... ונבאר מלת סכך... ונודע כי אורות אימא הנמשכין בתוך ז"א הם **מאה** אורות בסוד **ק' ברכות** שהאדם מברך בכל יום והם **הוי"ה דס"ג שבאימא והמילוי שלה שהם ל"ז** והרי **ס"ג ול"ז הם בגי' מאה** והם בחי' **מקום** אורות **המכוסים והמגולים** שבז"א כמבואר אצלינו בענין ששת בני לאה עם דינה... ע"ש. כאן ברור בפשטות מקום הגילוי והכיסוי והם ס"ג ול"ז שבאימא.

הרי מהמקורות האלו נה"י דאימא **הם** מאה ברכות והכוונה שעושים כאן זה שורש המאה ברכות שנכוין בפועל במשך היום הרי שהיא **כוונה חשובה מאד וכמעט** שהברכות שנברך בכל יום ללא כוונה זו היא חסרה.

נה"ש דף ט"ו ע"א:... בכללות מאה ברכות[נא] יכוין להמשיך **מוחין מהבריכה העליונה** אימא עילאה[נב] **לז"א** דהיינו שיכוין להמשיך **המוחין המתלבשים בנה"י דאימא** ומתפשטים ב-**ו' ספירות** דז"א כחב"ד ח"ג ועוד מתפשט עטרת היסוד דאימא בשליש עליון דת"ת דז"א וכל ספירה כלולה מי' שעולה גימ' **ס"ג** ועד כאן הם האורות **סתומים**, ועוד יכוין **להמשיך המוחין**[נג] **בגילוי ומתפשטים בב' שלישי ת"ת ובנה"י דז"א שמספרם ל"ז** כמספר מילוי ס"ג **וס"ג ול"ז** גימ' **מאה**. **אחר כך יכוין** להמשיך **כללות** המאה ברכות **מז"א לנוק'**, שבה שם **אדנ"י** והאל"ף בציור **יו"י וי'** שעל הנו"ן הרי **ל"ו וס"ד** מספרם **מאה**. **כמספר אדני וד"ל** אותיות דמילוי מילואו **ע"ה** כמספר מאה אדנים... ע"כ. **הנה הזכיר** כאן שהם המשכת **מוחין**, ולנוק' זה המשכת **כללות**. ועוד שחילק את ציור אדנ"י לשניים **ל"ו וס"ד** כמספר **ס"ה ול"ד** ע"ה. כמספר מאה אדנים. כמו שכתב הרב נתן שפירא.

[נא] **משמע** מכאן שהכוונה הזו היא לצורך כללות מאה ברכות שיברך במשך **כ"ד** שעות היום הבא. ולפי מה שביאר מו"ר הרב עטיה שליט"א זו בחינת לבוש וכלים לברכות שכן אין במטבע ברכה לבושים וכלים.

[נב] אימא עילאה ליתא בסידור

[נג] בסידור כתוב האורות

מדברי הרש״ש נבין ונתחזק בכוונה זו שהיא צורך הכוונה בכל ברכה שנכוין.

מעיל אליהו דף ד׳ ע״א:... **הריני מוכן** ומזומן בכ״ד שעות של היום הזה לברך מאה ברכות כדי **להמשיך לז״א מאה ברכאן** שהם ס״ג ומילואו **וגם להמשיך למלכות** שהיא אדני מאה ברכאן כדי שתושלם בשם אדני פשוט ומלא דמלא.

הנה קטע זה הוסיף הרב בניהו שמואלי בסידורים שלו כהכנה לפני הכוונה מה נעשה בכוונה מלשונה משמע שהיא צורך והכנה לכל המאה ברכות.

שערי אורה שער א׳ דף ה׳ ע״ב:... ותמצא כי **מאה אדנ״י כסף נעשו במשכן** כמו שכתוב (שמות ל״ח) **ומאת** אדנים ל**מאת** הככר ככר לאדן[נד] ואלו מאה **אדני** שבמשכן הם **בדמיון מאה בריכות** שמתמלאות מן **הבריכה** הגדולה הנקרא **אדני**. **לפיכך** חייב אדם לברך מאה ברכות בכל יום כדי **להמשיך מכל אחת ואחת** ומפני שמאה ברכות באות בשם **אדני** מאלו הברכות **ואם חיסר ברכה אחת פוגם ומטיל מום** והסוד תלוי בסוד **אי״ק בכ״ר**, שהוא סוד **כהן ולוי וישראל** שהוא סוד **נפש רוח ונשמה**. ולפי עיקר זה אמר דוד המלך ע״ה (תה׳ ק״ד) ברכי **נפשי** את ה׳ תלה הברכות ב**נפש** בסוד שלוש המערכות העליונות **והנפש** צריכה לברך בכל יום **מאה ברכות** שהיא כנגד **ישראל** ומן הברכות המאה יגיעו עשרה שהם ה**מעשר לרוח** שהיא כנגד **לוי** ומן העשרה של הרוח לוי יתן **אחד לנשמה** שהיא כנגד **הכהן**. וא״כ נמצאת למד שאם לא תברך נפשו של אדם **ק׳** ברכות בכל יום לא תגיע **לנשמה** ברכה **אחת** מאחר שאין מגיע לרוח עשר ברכות שזהו סוד הלויים שלוקחים מעשר מישראל וחוזרים ונותנים לכהן אחד מעשרה ממה שנטלו... וסוד מעשר מן המעשר הוא סוד **אי״ק**. שאם **אין ק׳ אין י׳** ואם **אין י׳ אין א׳**. ולפיכך צריך **להיות אדם זריז לברך מאה** ברכות **ואם ח״ו חיסר אחת, פגם**. ואלו המאה ברכות הם בדימיון מאה **אדני כסף** שבהם שפע אדני מתפשט לכל צד ל**מאה בריכות**... ע״כ. ע״ש.

הרי הצורך לשים לב לכוון ולברך מאה ברכות ולמנות אותם כמו טבל לפני הרמת התרומה ומעשר שכן צריך מאוד להשתדל בימים שחסרות ברכות ממש למנות אותם כדי להגיע למאה ואז יהיה עשרה ללוי ואחד לכהן.

לשם ספר הדע״ה ב׳ דף נ״ה ע״ב:... והם סוד מאה ברכאן כמ״ש בזוהר שם. והוא המאה ברכות שמברך הקב״ה להנשמה קודם צאתו לאויר העולם כמ״ש **בסתרי תורה פ׳ לך לך דף ע״ו סע״ב** ואמר שם. **ומסר לה מאה מפתחאן דברכאן דכל יומא לאשלמא לדרגין עלאין כחושבן לך לך**... והענין הוא כי הקב״ה מוסר לכל נשמה **ק׳** ניצוצי אורות מסוד **ס׳ מ׳** הנז׳ דבינה ותבונה. **כי בזה יש כח להאדם להתגבר על יצרו** משום שבבינה אין להרע אחיזה כלל. ואותן **הק׳** ניצוצי אורות הם המאה ברכות שמתברך בו **כל נשמה**. כי ע״ז אפשר לו להתגבר על הס״מ הצורר. והוא ע״י הס׳ מ׳ דאפר**סמון** שבבינה ותבונה שהוא דוחה כל רע... וכן גם

[נד] בהמשך הקמת המשכן כתוב ויהי המשכן **אחד**.

אם נמשך האדם אחר יצרו ונתקלקל הנה יש לו תקנה בתשובה. **והוא ג״כ רק ע״י הק׳ ניצוצי אורות דבינה ותבונה שניתן לכל נשמה**. כי כל ענין התשובה ותיקונה איך שמתתקן כל העונות ע״ז. הוא ג״כ רק בבינה כנודע. והוא בה**-ס׳** שבה כי בה ניתר כל האיסורים שהם בטילים ב**שישים**. וכמ״ש הגר״א **בתיקונים תיקון י״ט דף ל״ז ע״ג ע״ש**. וזהו הענין דה**מאה** ברכאן שמתברך כל נשמה [ומכאן תבין כי **ענין התשובה הוא רק לישראל** ולא לאו״ה]:

ובהמאה ברכות שהאדם מברך בכל יום הוא **מחזיק בתוכו את הק׳ ברכאן דנשמתו וכמ״ש הרב בשער הברכות**. בפע״ח. ריש פרק א׳. כי סוד המאה ברכות שאדם מברך בכל יום הנה הם ג״כ **בבינה** להמשיך מאימא עלאה אל ז״א כו׳ ע״ש **ולכן עי״ז מתקיים הק׳ ברכאן דהבינה בנשמתו** וזהו שאמר בסתרי תורה הנ״ל ומסר לה **מאה** מפתחאן דברכאן דכל יומא לאשלמא לדרגין עלאין כי נמסר הכח להנשמה להמשיך על עצמו המאה ברכות ע״י המאה ברכות דכל יום שמתקן למעלה להמשיך מאימא לז״א. **ועכ״פ הוא כי ענין הק׳ ברכאן הוא הק׳ ניצוצי אורות דס׳ מ׳ שבבינה ותבונה** שניתן לכל נשמה ובזה **יוכל להתגבר על יצרו** וכן בזה יש תקנה **בתשובה**. והינה סוד הס׳ מ׳ שבבינה ותבונה הנה הם שורש הזו״ן כי ה**ס׳** הוא שורש הז״א שהוא **ו״**ק וה**מ׳** הוא שורש הנוק׳ שהיא **ד׳** כי היא יצאה ב**נהי״מ** דז״א כנודע... ע״ש.

הרי שכוונה זו היא **כביכול מכינה** את הניצוצות שנברך וגורמת שלא תהיה אחיזה לחיצונים הרי **שבלעדה הברכה חסרה**.

מעבר שפע המאה ברכות לנוק׳

יש להעביר כללות המאה ברכות גם לנוק׳ כדי שתושלם בשם אדני פשוט ומלא דמלא, הרי שבזה משלימים בניין הנוק׳ במאה ברכאן, **ויש לשים לב** שעושים כוונת מאה ברכות גם לפני ברכת המזון ונראה היות שברכת המזון היא הברכה היחידה שהיא דאורייתא **צריך להדגיש** ועוד שבברכת המזון עושים רק מאה ברכות **לנוק׳** וגם באופן שונה.

שעה״כ דף ב׳ סוע״ד:... עוד ירצה עם האמור כי **כללות ק׳** ברכות שרשם הוא **ס״ג** ומילוי שלו בלתי אותיותיו הפשוטות שהוא בגימ׳ **ל״ז** והנה **ס״ג ול״ז** הם מאה ברכאן, **וכשמתחברין בשם אדני** אז היא ג״כ בסוד **מאה** ברכות בזה האופן הוא כי תצייר **א׳** של אדני בציור **יו״**ד וגם תצייר אות **נ׳** של אדני בציור **יו״**ד כזה הר **יו״ד יו״ד נ״י** וציור הזה בגי׳ **ק׳**... ע״כ ע״ש.

הנה לפני זה הרב ביאר את האורות וחסדים הנתנים בז״א שהם שני סוגים מכוסים ס״ג ומגולים ל״ז, וכאן הרב אומר כשמתחברים בשם אדני זה **ללא חלוקה** מעין ס״ג ול״ז ואז החשבון הוא עם שם **אדנ״י**... ע״ש.

פריע״ח דף י׳ ע״ג:... **ואח״כ** צריך להמשיכם גם כן **אל המלכות** הנקראת **אדנ״י**. ותכוין לצייר שם זה באופן זה - כי אות **א** הוא צורת **י ו י**, **ונ** היא צורת **יג**, כי **הי׳** יושבת קוץ על ראש **הנ׳**. ותמצא שזה צורת השם **אדני** הוא **בזה האופן יו״י דיני והוא** בגימטריא **ק׳**... ע״ש.

הנה גם כאן הרב סופר מאה ללא חלוקה כמו **שהיתה בז״א**.

סידור א׳ דף ב׳ ע״א:... **אחר כך** יכוון להמשיך **כללות** המאה ברכות מז״א לנוק׳ שבה שם **אדני** והאלף בציור **יו״י ויו״ד** שעל הנו״ן הרי **ל״ו וס״ד** מספרם **מאה**... ע״ש.

כאן הרש״ש עושה חלוקה מאוד קרובה למה שהיה בז״א ס״ד ול״ו קרוב מאוד מפני שהוא רוצה שנדע שיש את החלוקה הזאת גם בנוק׳. **בהמשך** תהיה חלוקה ג״כ דומה אך זה יהיה ס״ה ול״ד שזה הנוק׳ עצמה.

המשך כוונת הסידור שם: כמספר אדני וד״ל אותיות מילוי מילואו. **אדני, אלף למד פה, דלת למד תו, נון ואו נון, יוד ואו דלת** ע״ה כמס׳ **מאה** אדנים.

בראש חודש ושבת תיבת **תיו** דמילוי המילוי של דלת, היא מלאה **י׳** הרי **ל״ה** אותיות, ואין צורך בתוספת הכולל.

כוונת סדר הימים והזמנים

הנה לעיל ביארנו כוונת מאה ברכות שצריך לכוונה בכל יום, וביארנו שיש לכוונה **לפני תפילת ערבית** וצריך להשתדל מאוד לכוון באותו זמן **כוונה אחרת כללית חשובה מאוד** והיא סדר הימים והזמנים באיזה בחינה אנחנו עוסקים באותו יום והיא כוונה **כמו התאריך** של אותו היום **בשפת הספירות** איזה **ספירה** היום וכן איזה **פרצוף** השבוע ואם איזה **ספירה** בחודש ומה **ערך הספירי של השנה, העשור, המאה והאלף** שבהם אנו עומדים, ואם לומדים ומשננים אותה **היא קלה מאוד** ויש ברוך ה' טבלאות לזה, כמה שניות ממש, **ויש מכוונים אותה בעל פה**.

שעה"כ דף נ"ט ע"א:... ענין הק"ש והתפילה שמתפללין בכל יום תמיד **ג'** פעמים ערב ובקר וצהרים בחול ובשבת ויו"ט **דע לך** כי יש **הפרש ושינוי גדול** בין התפילות של חול **אל** תפלת השבת ור"ח **ואל** תפילת היו"ט **ואל** חול המועד. **ולא עוד אלא אפילו בימים טובים** עצמם אין תפילת חג הפסח דומה לתפלת החג השבועות או לתפילת החג הסוכות וכיוצא בזה **ולא עוד אלא** כי גם בכל יום ויום בעצמו אינו דומה תפילת השחר לתפילת המוסף או לתפלת מנחה או לתפלת ערבית **ולא עוד אלא** שבימי החול עצמם יש שנוי גדול בין תפלת יום זה לתפלת יום שלאחריו ולא ראי זה כראי זה **ואין לך שום תפלה מיום שנברא העולם עד סוף העולם שתדמה לחברתה כלל ועיקר**.

והענין בקיצור הוא לפי **שתכלית מצות התפלה היא לברר הבירורין של השבעת מלכי אדום שמתו** ובכל יום ויום ובכל תפלה ותפלה מתבררים **ברורי ניצוצות חדשות** שלא נתבררו **מעולם עד העת ההיא** ובכל תפלה ותפלה מתבררים ניצוצות **שעדיין לא עלו בשום זמן**, והנה כפי ערך הניצוצות המתבררות ועולות ממטה למעלה בכל תפלה ותפלה **כן כפי ערך ההוא הוא ערך הזווג העליון** ולקחתם המוחין והמשכתם **וזה סוד טעם החיוב הגדול** המוטל עלינו להתפלל **בכל יום ובכל שעה** לפי שבכל תפלה ותפלה נעשין בחינות מחודשות מה שלא נעשית בשום תפלה אחרת זולתה... ע"כ ע"ש.

הרי שבכל תפילה ותפילה ובכל יום ויום **כל אחד ואחד** לפי שורשו מברר בחינות ניצוצות שעולים מבי"ע להיתקן **שלא עלו מבריאת העולם**, ואין תפילה דומה לחברתה ואין אדם דומה לחברו ותתקן **החלבנה** מה שלא תתקן **הלבונה** ולכל אדם תיקון משלו ואין אדם יכול להחליף חברו בתיקונו, **ומכאן חשיבות כל אחד ואחד מישראל** שבלעדיו אי אפשר לתיקון שיהיה מושלם ומכאן האהבה **שצריך לאהוב ולהחשיב כל אדם ואדם שהוא חלק מהתיקון האלהי הכולל**. ראה **בספר פרי עץ חיים** הקדמה נפלאה לכל הסדר הזה **שער התפילה פרק ז'**.

נה"ש דף י"ג ע"א-ב':... ולפיכך למחר בעת עלות הבירורים החדשים ותיקונם גם בעת ההיא נבררים ונתקנים הבירורים שנבררו ונתקנו היום **בירור ותיקון יותר**

מעולה ועולים ונכנסים ומלבישים למדרגה יותר עליונה ממה שהיו בה היום **למקום שהיו בה הבירורים של אתמול ומתקרבים אל המאציל מדריגה אחת יותר**... **וכן עד״ז נעשה** בכל העולמות כי עולים **מיום** ליום לשבוע **ומשבוע** לחדש **ומחדש** לשנה **ומשנה** לשמטה **ומשמטה** ליובל **ומיובל** ליובל עד המאציל העליון עד שבכל יום נשלמה **מדריגה אחת** הסמוכה אל המאציל להתתקן ולהזדכך תיקון וזיכוך **שלם ונדבק במאציל**.

וכן עד״ז הוא בירור ותיקון וזיכוך **ו׳ ימי בראשית** אלא שהם **מיום** ליום לשבוע **ומשבוע** לשבוע לחדש **ומחדש** לחדש לשנה **ומשנה** לשנה לעשר שנים **ומעשר** לעשר למאה שנים **וממאה** למאה לאלף שנים ומאלף לאלף **עד שתא אלפי שני** ע״ד הנז״ל עד שבשתא אלפי שני דהוי עלמא חד **נשלמו כל העולמות להתברר ולהתתקן ולעלות ממדריגתם מדריגה אחת שלימה** כל פרט למדרגה שעליו כי שתא אלפי שני הוא זמן בירור ותיקון ועליית **עלמא חד** שהוא מדריגה אחת לכל העולמות **ודי בזה למבין** כי לא נוכל להרחיב עוד הדיבור הצריך כי הדברים עתיקים עמוק עמוק והמשכיל יבין ועיין תיקוני זוהר חדש דף קמ״ג ע״א דפוס קושטא... ע״כ ע״ש.

הנה כאן מבאר לנו איך עולים **לאט לאט** בכל יום על ידי כל אחד ואחד מישראל התיקונים וממשיכים לעלות **עד המאציל** בחינת פרצוף הזמנים המחולק לשמיטות ויובלות ובין הפרצוף הימים לשבועות חודשים ושנים **עד ששת אלפי שנה דהוי עלמא**. וכל יום ויום מתברר בירור ועלינו **ללוות אותו בעלייתו** ולדעת מי הוא הבירור הנתקן היום.

נה״ש דף כ״ה ע״א:... אמנם לא כל פרטי פרצופי בחינת כל הפרצופים הנזכרים דעתיק וא״א ואו״א וזו״ן דאצילות יורדים בכל יום להתלבש בפרטי פרצופי בי״ע כנז״ל **רק פרט אחד מכל אחד מהם** כי כל יום מימי השבוע **הוא בחינה בפני עצמה** והוא נקרא **בחינת מלך אחד** כלול מכל פרטי פרצופי אבי״ע כנז״ל בהקדמה:

יום א׳ חסד ר״ל החסדים **דכל המלכים** דכל פרטי הזו״ן דעתיק וא״א ואו״א וישסו״ת וזו״ן ויעקב ורחל והוא באבי״ע **דבריאה דשבוע שעבר**:

יום ב׳ גבורה ע״ד הנז״ל והוא באבי״ע **דיצירה דשבוע שעבר**:

יום ג׳ ת״ת ע״ד הנז״ל והוא באבי״ע **דעשיה דשבוע שעבר**:

יום ד׳ נצח ע״ד הנז״ל והוא באבי״ע **דעשיה דשבוע הבא**:

יום ה׳ הוד ע״ד הנז״ל והוא באבי״ע **דיצירה דשבוע הבא**:

יום ו׳ יסוד ע״ד הנז״ל והוא באבי״ע **דבריאה דשבוע הבא**:

יום שבת מלכות ע״ד הנז״ל והוא **באבי״ע דאצילות**:

וכל הבירורים המתבררים בכל יום הוא **מן הבחינה המתייחסות לאותו יום** ולא מזולתו ולפיכך **ביום הא׳** דכל שבוע יורדים כל פרטי **פרצופי החסדים** דכל

הפרצופים הנזכר דאצילות המתייחסים לאותו יום דאותו שבוע ומתלבשים בפרטי **פרצופי החסדים** דבי״ע על דרך הנז״ל:

וכל התפלות והתורה והמצות הנעשים באותו יום הם לברר חלקי **אותו יום לבד** ולעלותם מיום ליום מאבי״ע לאבי״ע עד עלותם לאבי״ע דאצילות בשבת **ואז בשבת** הוא בירור **אוכל מתוך אוכל** ואין בו פסולת כלל **כי אם בירור מיניה וביה** להשלימם ולהעלותם **ממדריגה למדריגה** עד עלותם אל מצח הרצון העליון וכבר נתבאר בספר עולת תמיד שגם בחינת המוחין דזו״ן והם זו״ן דפנימיות דאצילות דיום שעבר דהיינו דתמול שלשום שכבר נתקנו ועלו שבלילה יורדים גם הם לברר לצורך התפילות והמצות של יום הבא וכן הוא חוזר חלילה וכמבואר לעיל בהקדמת ברכת המעביר ע״ש.

הרי שיש חשיבות **בידיעת התיקון** הנעשה באותו היום וצריך לכוון בזה **שזה חלק חשוב בכוונה** ושמעתי ממורי ורבי **הרב שלום הדאיה** זצ״ל ראש בית אל רחוב רש״י, **משל** בזה שכמו שיש בניין עם **שש קומות** ובכל קומה **אלף דירות** ובכל דירה **שלוש מאות ושש ים וחמישה חדרים** בכל יום עובדים **לתקן חדר אחד**, אם מזמינים פועל לעבוד באותו חדר שעובדים באותו יום והוא **אינו יודע באיזה חדר עובדים** מגיע ומחפש כל היום כולו **לא יקבל שכר עבודה באותו יום** שלא בא למקום העבודה. **הרי משל יפה** על חשיבות הכוונה הזאת ואם אדם ישים לב לזה **אז יכוון בזה בכל יום** אע״פ שאינו יודע כל הכוונות אחרות הרי נמצא בשטח שעובדים כולם היום. ה׳ יתן לנו כח לכוון זה בכל יום. ראה הקדמת **הרב נתן שפירא על פרי עץ חיים** ראה שם נפלא:

אור הלבנה אור החודש עמ׳ צ׳:... ידוע מה שכתב מורנו הרש״ש בהקדמת **רחובות הנהר** [דף י״ג ע״ב] כי על ידי תפילות ישראל מתבררין **בירורי ז׳ מלכים** דזו״ן דספירות [נה״ש דף כ״ה ע״א] ודנשמות ודעולמות **שיעור קצוב בכל תפילה** ומעלים אותם למ״ן וכפי גודל **כוונתם וזכותם ומעשיהם** וזכות הזמן ההוא **כך גודל התיקון** ובכל יום מעלים ניצוצות חדשים, ואין יום **דומה לחבירו** ואין צדיק **דומה לחבירו** וכל איש חלוק מחבירו, **וזהו גודל חיוב מצות התפילות והמצוות בכל יום**, וכל אחד מתקן כפי הבחינה **השייכת לו** ותתקן **החלבנה** מה שלא תתקן **הלבונה**, ולכן **הכל צריכים** זה לזה **ולא יוכל שום אחד** מישראל לעשות **מה שיעשה חבירו** ע״כ תורף דבריו.

ועל כן העובד את ה׳ בכוונה **צריך לידע** בכל יום ויום **באיזה ספירה ובחינה שייכה התפילה ההיא** כי כל יום נדרש לעצמו **ומידינו יבוקש זאת** וכמו שכתב **בנה״ש** [דף כ״ה ע״א] וז״ל **וצריך לידע חשבון השנים** לפי סדר חשבון הספירות דפרצופי ו״ק דזו״ן הנפרטים **לשיתא אלפי שני דהוי עלמא** כדי לידע **באיזה פרצוף** היא אותה השנה **ובאיזה ספירה** הוא אותו החודש **ובאיזה ספירה מחבת״ם** הוא אותו השבוע **ובאיזה ספירה** מו״ק דאותו שבוע **הוא אותו יום** כדי לידע לברר ולהעלות הבירורים **המתיחסים** לכל יום ויום **כראוי וכנכון** עכד״ק.

הנה כאן בהמשך מביא משל של אותה שנה שהוא עומד בא ואנחנו צריכים מזה ללמוד איך לכוון כוונה זו **וברוך ה' יש טבלה מוכנה** לזה היטב **טובה מאוד**. ננסה לצייר בקיצור אך יש מקצועיים ממני וראה **בעץ חיים למוצאיהם חלק ג'** כוונות החול **עמוד 138** וכן בסידור הרש"ש **תפילת מנחה וערבית** שהוציא הרב **יואל חקון** הי"ו "**גנזי חיים**" לפני ערבית.

הנה מתוך סיכום של **הרב יגאל הדאיה** הי"ו נביא כמה דברים.

והנה אנו מצווים להתפלל **בכל יום יום** וגם לברך ברכות ולעשות מצוות בכל שעות היום ומידי יום ביומו. פשוט שמה שכבר נתקן על ידי התפילות, הברכות והמצוות שנעשו, שוב אין צורך לחזור ולתקנו. ובכל יום ובכל רגע ביום, ישנם **בירורים חדשים** שהגיע זמנם לעלות, על ידי תפילה או מצווה או אכילה ושתיה וכד'.

כיצד אם כן נוכל לדעת מהם הבירורים המתבררים בכל יום ויום ואילו עולמות חדשים נבנים בכל יום?

הנה טבלה שנוכל לדעת איזה ספירה נתקנת בכל יום מפרצופי הימים ומפרצופי הזמנים

הגדרת ימי השבוע היא פשוטה יחסית, משום שימי השבוע הם כנגד חג"ת נהי"מ[נח] ונעשית באופן הבא:

יום ראשון	יום שני	יום שלישי	יום רביעי	יום חמישי	יום שישי	שבת
חסד	גבורה	תפארת	נצח	הוד	יסוד	מלכות

כאן החלוקה לפי ימי השבוע ללא התייחסות לימי השבוע שמתקנים שכן שבוע ראשון שהוא תיקון פרצוף אבא מתחיל ביום ב' לחודש ולא משנה באיזה יום מימי השבוע ובאותו יום שבוע אחרי יתחיל פרצוף אימא וכו' כל החודש.

החודש מתחלק **לארבע שבועות** שהם ארבע בחינות פרצופים אבא יתחיל ב-ב' לחודש עד ח' לחודש, פרצוף אימא יתחיל מ-ט' לחודש עד ט"ו לחודש, פרצוף ז"א יתחיל ביום ט"ז לחודש עד כ"ב לחודש, פרצוף נוק' דז"א יתחיל ביום כ"ג לחודש עד כ"ט לחודש, ויום ל' לחודש הוא א' דראש חודש או שהוא יום א' לחודש, ראש חודש הוא תיקון פרצוף א"א בחג"ת נהי"ם שבו ואם הוא יום אחד מתקנים פנימיות וחיצוניות ביום אחד ואם הוא שני ימים יום א' הוא פנימיות ויום ב' הוא חיצוניות.

[נח] בשפה אחרת נחלק את ימי השבוע לפי השבעה מלכים: בלע יובב חושם וכו'

ראש חודש **א״א**	שבוע א: **אבא**	שבוע ב: **אמא**	שבוע ג: **ז״א**	שבוע ד: **נוקבא**
פנימיות וחיצוניות חג״ת נה״י״ם דא״א. **אם יומים** יום ל׳ פנימיות יום א׳ חיצוניות	**ב** בחודש	**ט** בחודש	**טז** בחודש	**כג** בחודש
	ג	י	יז	כד
	ד	יא	יח	כה
	ה	יב	יט	כו
	ו	יג	כ	כז
	ז	יד	כא	כח
	ח בחודש	**טו** בחודש	**כב** בחודש	**כט** בחודש

הערך הספירי של **החודשים**. החודשים מוגדרים[נ] לפי הספירות חג״ת נה״י וישנה חלוקה של ששה **חודשי החורף** שהם ספירות חג״ת נה״י של **ז״א,** וששה **חודשי הקיץ** שהם ספירות חג״ת נה״י של **הנוקבא** כפי מה שמופיע בטבלה[נ]:

חורף ז״**א** – **מ**״ה		קי״ץ נוקבא – **ב**״ן	
מ״ה דמ״ה **ומ״ה** דב״ן		**ב״ן** דמ״ה **וב״ן** דב״ן	
תשרי	חסד	**ניסן**	חסד
חשון	גבורה	**אייר**	גבורה
כסלו	תפארת	**סיון**	תפארת
טבת	נצח	**תמוז**	נצח
שבט	הוד	**אב**	הוד
אדר	יסוד	**אלול**	יסוד

[נ] ראה **ספר הדע״ה** (חלק ב דרוש ד ענף כד סימן ט), שזו הייתה פעולת בית הדין בקידוש החודש להגדיר את הבירורים הנתקנים באותו החודש ושהוא עיקר סוד העיבור: ״כי היו צריכים לכוון בעת קידוש החודש ועיבור שנה, על פרטי הניצוצין השייכים לאותו החודש והשנה, לתקנם ולברר ולהעלותם. והניצוצין הרי הם השורשים דכל הנשמות הנולדים, וכן הם השורשים והכוחות דכל מציאויות הפרטיים, שבכל חלקי הדצח״מ כולם, המתחדשים בכל עת. ובהם תלוי כל הנהגה כולה, שמתנהג הכל תמיד, לפי ערך תיקונם ובירורם דהניצוצין לפי הכמות והאיכות״.

[נ] כדי להבין היטב את הטבלה הזאת אתה צריך לעיין **בשעה״כ דרושי ראש השנה דרוש א׳ דף צ׳ ע״ד** ד״ה ונתחיל: וכן עליך לעיין בסוף **נה״ש החל מדף מ״ז ע״ג ועד מ״ח ע״ב** ביאור שעה״כ זה מה-דברי שלום. (הדב״ש) ע״ש.

לכל חודש יש גם צירוף שם הויה בסדר אחר כידוע **ויש שמכוונים גם את הצירוף**.

חודש העיבור אדר השני אינו מופיע בטבלה והוא נחשב **לכללות כל החודשים**.

ערך הספירי של השנה, העשור, המאה והאלף **שבהם אנו עומדים** וזאת עפ״י חלוקה של עשר ספירות **מחכמה ועד מלכות** (האלף יוגדר עפ״י **חג״ת נה״י**):

השנה	העשור	המאה	האלף
א – חכמה	--- חכמה	--- חכמה	
ב – בינה	י – בינה	ק – בינה	
ג – דעת	כ – דעת	ר – דעת	
ד – חסד	ל – חסד	ש – חסד	א – חסד
ה – גבורה	מ – גבורה	ת – גבורה	ב – גבורה
ו – תפארת	נ – תפארת	תק – תפארת	ג – תפארת
ז – נצח	ס – נצח	תר – נצח	ד – נצח
ח – הוד	ע – הוד	**תש – הוד**	ה – הוד
ט - יסוד	**פ – יסוד**	תת – יסוד	**ו – יסוד**
י - מלכות	צ - מלכות	תתק – מלכות	

שנת א׳ היא **חכמה** כמו תשע״**א** או תשפ״**א**, שנת **ב׳** היא **בינה** כמו תשע״**ב** או תשפ״**ב**, שנה שלישית היא **דעת** כמו תשע״**ג** **תשפ״ג** היא השנה **שאנחנו בה הרי דעת**. שנה שבה אין סיפרת אחדות כמו תש״ע או תש״פ היא **מלכות**.

העשור פ׳ (תש״**פ** -תש**פ**״ט) הוא העשור **התשיעי** ולכן הוא **יסוד**.

המאה שבה אנו נמצאים (**ת״ש**- תש**צט**) היא המאה **השמינית** ולכן היא **הוד**.

האלף בו אנו נמצאים הוא האלף **השישי** לבריאת עולם שהוא בחינת **היסוד**.

הרי ששנת **תשפ״ג** שאנחנו בה היא **דעת** (ג׳), **דיסוד** (פ׳), **דהוד** (ת״ש), **דיסוד** (אלף שישי).

מהם סדר ימים וסדר זמנים? באופן כללי הרש"ש מכנה את מערכת הימים חג"ת ונה"י **דחג"ת** ואת הזמנים הוא מכנה נה"י וחג"ת **דנה"י**. רגילים לסדר את פרצוף הזמנים במצב שהוא מלביש לפרצוף הימים:

פרצוף ימים חג"ת	פרצוף זמנים נה"י
חג"ת דחג"ת	נה"י דנה"י
נה"י דחג"ת	חג"ת דנה"י

למעשה מדובר על **שני תאריכונים** שהתחילו כמעט באותו זמן עם הבדל קטן. מניין **הימים התחיל בכ"ה באלול** יום בריאת העולם. מניין **הזמנים התחיל ביום הרביעי** לבריאה שבו נתלו המאורות והתחילו לשמש. בפועל אנו מונים את השנים מהיום השישי לבריאה ראש השנה משום שהלבנה נתמעטה ולא שימשה עד ראש השנה.

נמצא שבחינת הימים התחילה מיום א' בשבוע שהוא חסד וסדר ימי השבוע חג"ת נה"י. לעומת בחינת הזמנים שהתחילה מיום ד' שהוא נצח ולכן סדרם נה"י וחג"ת. דהיינו בסדר הזמנים חג"ת באים אחרי נה"י.

הטעם שכל בחינת הימים נקראת חג"ת לעומת בחינת הימים שנקראת נה"י כיובן עפ"י מה שכתב הרב עובדיה הדאיה ע"ה בתשובתו לרב מצליח מאזוז הי"ד ע"ה:

> **שו"ת דע"ה והשכל ח"א סימן טו אות ב'**:...אמור מעתה דלפי האמור מובן הדבר מאליו, **הטעם** דבחינת **הימים** היא בפרצוף **חג"ת ונה"י דחג"ת**, ובחינת הזמנים היא בפרצוף **נה"י וחג"ת דנה"י**, דהנה בחינת הימים התחלתם **מיום הא'**, ובחינת הזמנים **מיום ד'**, וכבר ידעת דששת ימי השבוע הם כנגד **חג"ת נה"י**, ויום **א'** הוא בחסד ויום **ד'** הוא בנצח, ומעתה מאחר דזאת מצינו שבחינת הימים קדמה לבחינת הזמנים, בג' ימים הראשונים שהם בחינתם **חג"ת**, ובחינת הזמנים נתאחרה אצילותם עד **ג'** ימים האחרונים שהם בחינת **נה"י**, מזה מבואר דהוא משום דכל דבר הולך אל מקורו ושרשו, דבחינת **הימים** שרשה ותיקונה **היא בפרצוף חג"ת** ובחינת **הזמנים היא בפרצוף הנה"י**, אלא דכל אחד הוא **כלול משניהם**, כנודע דחג"ת ונה"י הם **ב'** פרצופים מלבישים זה על זה. וכל אחד **כלול** מחג"ת ונה"י, ולזה בהכרח לומר דבחינת **הימים** כלולה **מחג"ת ונה"י וכן** בבחינת **הזמנים**, אלא דבסדר תיקונם הם חלוקים **דבבחינת הימים** הפנימיות **נתקן תחילה**, דהוא פרצוף החג"ת ואח"כ הנה"י"מ כסדר שבעת ימי השבוע... ע"כ ע"ש.

נמצא שפרצוף הימים מכונה **חג״ת** והוא גם התחיל להתקן **בחג״ת** הפרטיים שלו שהם **פנימיות** הפרצוף לעומת פרצוף **הזמנים** המכונה **נה״י** כי הוא התחיל להתקן **בנה״י** שהיא **חיצוניות** הפרצוף שנתקנה תחילה קודם **הפנימיות** שבו. ולכן **אנו אומרים** חג״ת **ונה״י** דחג״ת בפרצוף **הימים,** לעומת נה״י **וחג״ת** דנה״י (שמתחיל בנה״י) בפרצוף **הזמנים**.

והנה לפי האמור נבין **שבחינת הזמנים אינה רק בחגים ובמועדים** אלא למעשה היא משמשת בכל יום כמו שממשיך לבאר הדעה והשכל:

דעה והשכל שם בהמשך:...ועל כל פנים בכל יום ויום נתקנים שתי הבחינות יחד[נח], דהיינו ביום א׳ חסד דשניהם וכן ביום ב׳... עד יום ז׳ שהוא יום שבת שגם הוא **שבת דשניהם**... ע״כ ע״ש.

א״כ בכל יום מימי השנה יש לכוון בתפילות ובמצוות **לתקן את שתי הבחינות** בחינת היום **לפי סדר הימים** ובחינת היום **לפי סדר הזמנים**. אלא שכשמגיעים לימי החגים עצמם **אז משפיעה מערכת הזמנים** באופן מרובה שנקרא ״**וארובות שמים נפתחו**״ ואז אין ניכרת כלל מערכת הימים, כמו שכתב הרב בשער הכוונות: ראה **שעה״כ דף ע״ו ע״ד**.

ונמצא שבכל יום עולים **בירורים** ונמשכים **מוחין** הן דבחינת **הימים** והן דבחינת **הזמנים** השייכת לאותו יום. כי יום **א׳ בשבוע** הוא **חסד** דימים וגם **חסד** דזמנים אלא שבבחינת ימים הוא **תחילת השבוע** ובבחינת הזמנים הוא **אמצע השבוע**.

נוסף הבדל שבבחינת **הימים** אנו מגדירים אותו באמצעות **השנים והעשורים והמאות והאלפים** ואילו בבחינת **הזמנים** אנו מגדירים אותו באמצעות **השנים והשמיטין והיובלות**.

כך **שיום שלישי כג׳ לחודש תשרי תשפ״ג** הוא:

תפארת (**שלישי**), דנוקבא (**שבוע רביעי** בחודש), דחסד (**תשרי**), **דמ״ה** דמ״ה **ודמ״ה** דב״ן (חודשי החורף ז״א), ddעת (**ג**), דיסוד (**פ׳**), דהוד (**ת״ש**), דיסוד (**אלף שישי**).

הרי **שלפי מערכת הזמנים** נוסיף להגדרה שיום זה הוא **בשנה ראשונה לשמיטה החמישית ליובל השישים ושבע.**

רצוי מאוד להתחיל לנסות להגדיר **כל יום באופן זה** ואז תהיה **שותף בתיקון** של אותו היום **לפי הערך הספירי** של אותו היום. התאריך של היום.

[נח] וציין שם שכן הסכמת **התורת חכם** (דף ע״ו ע״ב) והפתח עיניים והרב פעלים ותולדות אהרון ומשה וכמובא **בספר אור הלבנה** (אור החדש עמ׳ צ״א).

יציאה מהבית וכוונת המזוזה

הנה כל מעשה שאדם עושה **צריך להיות בכוונה** וכן לעשות על פי הנהגה שתשמור עליו ותוסיף לו יראת שמים.

זוה"ק ואתחנן דף רס"ה ע"א:... אמר רבי שמעון, בשעתא דבר נש **אקדים בפלגות** ליליא, וקם ואשתדל באורייתא **עד** דנהיר צפרא, בצפרא **אנח תפילין ברישיה, ותפילין** ברשימא קדישא **בדרועיה**, ואתעטף בעטופא **דמצוה**, ואתי לנפקא מתרעא דביתיה, אערע **במזוזה רשימא דשמא קדישא** בתרעא דביתיה, ארבע מלאכין קדישין מזדווגן עמיה, **ונפקין עמיה מתרעא דביתיה, ואוזפי ליה לבי כנישתא**, ומכרזי קמיה, **הבו יקרא לדיוקנא דמלכא קדישא**, הבו יקרא לבריה דמלכא, לפרצופא יקרא דמלכא, רוחא קדישא שריא עליה, אכריז ואמר, (ישעיה מ"ט ד') ישראל אשר בך **אתפאר**:... ע"כ ע"ש.

הנה אע"פ שהזוה"ק כתב כאן הנחת תפילין קודם לעיטוף הטלית, אינו כך לפי האר"י ז"ל שכתב בכמה מקומות להקדים הטלית גדול לתפילין מכמה טעמים וכל המקדים התפילין אינו **אלא טועה**. ועוד **הרי לא כתב כאן הסדר** שכן גם כתב **תפילין של ראש קודם לתפילין של יד** וזה וודאי לא הסדר. אלא רשימת דברים ללא סדר, וכאן הסדר הוא הפוך ראש, יד, טלית, מזוזה. וכאן ארבע מלאכים כנגד ד' מצוות **תפילין של ראש, ותפילין של יד וציצית ומזוזה** הרי **ד'** מלאכים. וצ"ע מה שכתב ברישא "וקם ואשתדל באורייתא עד דנהיר צפרא" הוא תנאי הכרחי או גם בלא זה והעיקר יציאה מהבית בעיטוף ועיטור.

שעה"כ דף ד' ע"ג:... ראיתי למורי ז"ל **שלא היה נוהג להיות מעשרה ראשונים** ואמר לי הטעם מפני שהוא **היה חולני** והיה צריך לשהות בביתו כדי לעשות צרכיו ועוד סיבה אחרת כדי שאח"כ **ילבש טלית ותפילין בביתו וילך מעוטר ומעוטף בטלית ותפילין לבהכ"נ והיה מוכרח לעשות כן ביום** כי בלילה לאו זמן תפילין הוא והעשרה ראשונים היו מקדימין לביהכ"נ **באשמורת טרם אור היום** ולכן לא היה יכול לקיים מצוה זו **לסיבות אלו**.

הנה ראשית צריך להשתדל להיות **מעשרה ראשונים** בבית הכנסת. ולא לצאת משם ולהתפלל במקום אחר. האר"י לא היה יכול לקיים מצווה זו מפני שהיה חולה וגם **העדיף יותר עניין לצאת מהבית מעוטר בטלית ותפילין**.

וכך כתב בסידור "**רחובות הנהר**" הוצאת ישיבת "**נהר שלום**" נערך ונסדר ע"י **הרה"ג הרב בניהו שמואלי** שליט"א. בעמוד א':... **בצאתו** מפתח ביתו יסתכל במזוזה והיא סוד המלכות נוק' דז"א הנק' מזוזה שיצאה מן החזה דז"א ולמטה, ויניח אצבעו הנקראת **אמה** שמספרה מילוי ע"ב **יוד הי ויו הי**, על שם שדי וינשקנו.

ויפסע פסיעות גסות **בהליכתו** לביה"כ ויכוין ששני רגליו בסוד **נו"ה**.

כניסה לבית הכנסת

הנה כשאדם נכנס לבית הכנסת צריך לעשות פעולות שיזכירו לו מה הוא **בית הכנסת** מקדש מעט ששם נמצאת **השכינה**, ובא להתפלל. צריך כמה הנהגות שגם יזכה בזכותם להתעלות והשגה.

שעה"כ דף ג' ע"ב:... הקדמה א' בעניין בית הכנסת הא דאמרינן **מצוה על האדם להיות מעשרה ראשונים בבהכ"נ**... הנכנס לבית הכנסת צריך ליזהר מאד **להתעכב מעט בפתח קודם שיכנס** ולהראות עצמו יראו וחרד **ומזדעזע** לכנס בהיכל מלכו של עולם **וענין זה מועיל מאד אל השלימות של האדם ואל ההשגה** וזה סוד הפסוק וממקדשי תיראו... ורמז ג"כ ענין ברגש **שיתרגש האדם ויזדעזע בעת כניסתו בבית אלהים** שהוא בהכ"נ:

בפתח בית הכנסת צריך להראות יראת המקום וחרדה מהיכל מלכו של עולם, **ברגש** ויזדעזע בכניסתו. וזה מה שלמד דויד מאחיתופל **ב**בית **א**להי"ם **נ**הלך **ב**רגש.

שעה"כ דף ג' ע"ג:... עוד נרמז **ברגש** אל שם **אבגית"ץ** שהוא בגימ' **ברג"ש** עם המלה בעצמה והענין הוא שצריך לאמר כשנכנס בפתח בהכ"נ פסוק "ואני ברוב חסדך אבא ביתך כו' ותכוין כי רוב חסדך הוא **החסד העליון** אשר אנו צריכין תמיד אליו ובפרט כשאנו נכנסין להיכל המלך לשאול בקשתינו כי החסד הזה הוא **הנקרא יומא דכולהו** ולכן בכל הימים וגם בכל תפלה מג' תפלות ערב ובקר וצהרים שאתה נכנס לבהכ"נ **תכוין בחסד הזה שהוא יומא דכולהו** ותכוין אל שם **אבגית"ץ** שהוא בחסד כנודע וז"ס **ב**בית **א**להי"ם **נ**הלך **ב**רגש ר"ל **עם** שם **אבגית"ץ** העולה בגימ' **ברג"ש** עם המלה עצמה כנז' **ואחר שאמרת פסוק זה בפתח בהכ"נ** אז תכנס אח"כ בבהכ"נ **ולא תאמר הפסוק הזה אחר שנכנסת** כי מנהג זה הוא טעות ביד הנוהגים אותו... ע"ש.

הנה יש כמה כוונות שצריך לכווין בפתח בית הכנסת.

1) **ב**בית **א**להי"ם **נ**הלך **ב**רגש ורמוז בו ר"ת **ב"א** הרי **ג'**. **נ"ב** הרי שם **ב"ן**.
2) הכונה הוא שימשיך **ג' מוחין** מנה"י דז"א **ע"ב ס"ג מ"ה**, אל הנוק' הנקרא **ב"ן** שהיא **הוי"ה דההין** כנודע. והיא **בית הכנסת** בית כנוסיא לג' שמות **ע"ב ס"ג מ"ה**.
3) "בבית אלהי"ם נהלך **ברגש**" ר"ל עם שם **אבגית"ץ** העולה בגימ' **ברג"ש** עם המלה עצמה.
4) **ברגש** גימ' **אבגית"צ**. וצריך לכוון כל יום אות אחת ממנו יום א', **א**. יום ב', **ב**. יום ג', **ג**. יום ד', **י**. וכו'.
5) פסוק "ואני ברוב **חסדך**... לכוין בחסד העליון שהוא חסד **יומא דכולהו**. וכן **אבגית"צ** שהוא בחסד.

6) **כוונה בהמשך שיש במלכות י׳ ס**פירות ואם תמנה **עשר הויות דההין** של **ב״ן** יהיו בגימ׳ כמנין **כנסת** עם **הי׳** כוללים שלהם

7) **על** ידי פסוק זה מקבלים רשות מהאבות. כמו שכותב הזוה״ק. ואז **יכנס** לבית הכנסת.

הקדמת הזוה״ק דף י״א ע״א:... ולמיעל לביתיה, **ולמסגד קמי היכליה בדחילו סגיא**, ובתר כן יצלי צלותיה, ויסב עיטא מאינון אבהן קדישין, דכתיב (תהלים ה׳ ח׳) ״וַאֲנִי בְּרֹב חַסְדְּךָ אָבוֹא בֵיתֶךָ אֶשְׁתַּחֲוֶה אֶל הֵיכַל קָדְשְׁךָ בְּיִרְאָתֶךָ״, והכי אוקמוה, לא ליבעי ליה לבר נש לאעלא **לבי כנישתא**, אלא אי **אמליך בקדמיתא באברהם יצחק ויעקב**, בגין דאינון תקינו צלותא לקמי קב״ה, הה״ד ״ואני ברוב חסדך אבא ביתך **דא אברהם**, אשתחוה אל היכל קדשך **דא יצחק**, ביראתך **דא יעקב**, ובעי לאכללא לון ברישא, **ובתר כן ייעול** לבי כנישתא ויצלי צלותיה, כדין כתיב (ישעיה מ״ט ג׳) ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר.

הנה כאן כתוב סתם ולא תלה אמירת הפסוק והכוונות בהנחת תפילין אך לפי הזוה״ק לעיל בעניין יציאה מהבית משמע שצריך לצאת מהבית **עם טלית ותפילין**, **ד׳** מצוות **ד׳** מלאכים שמלווין האדם לבית הכנסת. וכן הביא הבן איש חי מספר כתר מלכות כתב יד וז״ל:

בן איש חי מקץ שנה א׳ אות ג׳:... ובספר כתר מלכות כתב יד כתוב, בכל יום כשיכנס לבית הכנסת. יעמוד בפתח ויאמר פסוק ״**ואני ברוב חסדך** וכו׳, ויכנס, וכשהוא נכנס והולך שם, יאמר אחר הפסוק הנזכר ״ה׳ צבאות עמנו משגב לנו אלהי יעקב סלה״, והוא פסוק של **אברהם אבינו** ע״ה, ואחריו פסוק ״ה׳ צבאות אשרי אדם בוטח בך״, והוא של **יצחק אבינו** ע״ה, ואחריו פסוק ״ה׳ הושיעה המלך יעננו ביום קראנו״, והוא של **יעקב אבינו** ע״ה, ואם אפשר לאומרם כולם **בעמדו בפתח**, **הנה מה טוב**, ואם לא אפשר, יאמר שלשה פסוקים אלו כשהוא נכנס והולך, **ובחול לא יאמר פסוק ואני ברוב חסדך, אלא אם כן לובש תפילין**. אבל בשבת ויום טוב, דאין מניחין תפילין. **יאמר פסוק ואני ברוב חסדך**, ולא בעינן שיהיה מעוטף בציצית **דדי** בזה בטלית קטן שעליו. ע״ש.

הרי הוסיף כאן ג׳ פסוקים נוספים **ומצריך** לומר הפסוק ואני ברב... **דווקא אם מעוטף בטלית ומעוטר בתפילין**. אך בשבת ובימים טובים גם כן יאמר פסוק זה אף אם אינו עם טלית ותפילין. וכן כשנכנס לבית הכנסת תמיד בימי חול **למנחה וערבית**.

שעה״כ דף ד׳ ע״א:... ואמנם מה שאני שמעתי ממורי ז״ל הוא שיכוין כי בהכ״נ הוא בחינת שם הוי״ה דמילוי ההי״ן העולה בגימ׳ **ב״ן** שהוא **בית כנוסיא** לג׳ שמות העליונים ממנו שהם **ע״ב ס״ג ומ״ה** ושם **ב״ן** זה הוא **המלכות** ויש בה י׳ ספירות ואם תמנה **עשר הויות** דההין של **ב״ן** יהיו בגימ׳ כמנין **כנסת** עם **הי׳** כוללים שלהם.

וכך כתב בסידור ״**רחובות הנהר**״ הוצאת ישיבת ״**נהר שלום**״ נערך ונסדר ע״י **הרה״ג הרב בניהו שמואלי** שליט״א. בעמוד א׳:... ע״ש. שסידר הכוונות כולם דלעיל וכוונת **י׳** פעמים שם **ב״ן** (520) ועוד **י׳** כללותם שבי׳ ספירות הרי הכל כמספר **כנסת**.(530).

כוונת הקפת התיבה בכל יום

הנה בתוספת למה שהוזכר לעיל הנהגה ביציאה מהבית **ובכניסה לבית הכנסת** יש עוד הנהגה שהזכיר הרב והוא עניין **הקפת התיבה** בכל יום בהיכסו לבית הכנסת מה נעשה על ידי זה.

שעה"כ דף ג' ע"ב:... ואחר שנכנס לבית הכנסת שמעתי בשם מורי ז"ל שבכניסתו ישתחווה כנגד ההיכל ואחר כך יאמר מזמור "אלהים יחננו ויברכנו... וכו' אשר יש בו **ז'** פסוקים וכנגדם **יקיף ז' הקפות סביב התיבה** שבאמצע הבית הכנסת וטוב הוא שיכוין לגמור פסוק אחד בכל הקפה מה**ז'** עד שיגמור הז' הקפות **בז' פסוקים** ויכוין כי **התיבה** היא כנגד **המלכות** ותכוין להמשיך אליה **ז' אורות מקיפין** שהם מן החסד עד המלכות ואור המקיף של המלכות ג"כ אנו ממשיכין אליה **והיא** מכלל **ז' המקיפין** ותכוין **לכלול עצמך** לקבל מן **ז'** אורות המקיפין האלו **אתה והמלכות ביחד** וביום **א'** תכוין לפסוק **ראשון** שהוא **אלהים יחננו** כו' ותכוין שהוא גובר על ה**ז'** פסוקים והוא תגבורת **החסד** על **ו'** התחתונים וביום ה**ב'** תכוין כי פסוק ה**ב'** גובר על כולם וכן תכוין עד יום **הו'** כי אז תכוין בפסוק ה-**ו'** שהוא גובר על כולם ואמנם **ביום השבת** איך צריך להקיף **רק הקפה א'** בלבד וספק בדבר אם הוא כנגד **הת"ת** הנק' **שבת** וכולם כלולות בו **או** אם הוא כנגד **הבינה** הכוללת לכל ה**ז'** ולכן אין בשבת רק **הקפה א'** ע"כ שמעתי בשם מורי ז"ל אבל אני ראיתיו שהוא היה בא לבה"כ **ולא היה מקיף** שום הקפה ואפשר כי בשביל שלא היה הוא מן ה**י' הראשונים** לפי שהיה מתאחר לבא כנ"ל ולכן לא היה מקיף מפני הרואים שנראה **כיוהרא** כנלע"ד.

הנה כאן הרב הביא מנהג **הקפת התבה** והזכיר רק כוונה אחת עניין אמירת פסוק מהמזמור בכל הקפה ולסיימו עם **סיום ההקפה**, וצריך להבין שיש עוד כוונות שנביא בהמשך ועוד מתי לכוון ולומר את המזמור שיש בזה שיטות.

ועניין שהאר"י לא היה מקיף **נלע"ד** מפני שהיו כבר עשרה **בבית הכנסת** וכוונה זו היא דווקא לחזק המלכות **כשאין עשרה** בבית הכנסת ואם היה עושה היה נראה שהוא יכול לחזק המלכות גם כשיש עשרה וזה נראה כמו **יוהרא** כך **נלע"ד**.

לשם יחוד, בדחילו ורחימו

הנה בנוסח לשם יחוד אנחנו אומרים **בדחילו ורחימו** ורואים **הוי"ה אהי"ה** משולבים, יחוד חיצון, **יאההויהה** (שההוי"ה בחוץ). **ורחימו ודחילו** יחוד פנימי, **איההיוהה** (שההוי"ה בפנים). ויש סידורים שכתבו **או"א**, הכוונה **אבא ואימא**. צריך להבין מה עניין בדחילו ורחימו ב**או"א** וגם למה נקראים כך, ומי הוא **רחימו** ומי הוא **דחילו**.

ספר אהבת ה' ליוס"ד[נט] **פירוש על אדרא זוטא כתב בהקדמה וז"ל**:... על כן חיברתי חיבור אחד על כללות כוונות **ק"ש שעל המיטה** עם כל כללות הייחודים השייכים לה, ועם כללות הלילה לקודם חצות[ס], וקראתי שמו "**מלחמת ה'**", שהוא כללות מאני קרבא דמלכא, וכל מיני סייפין ורומחין דאתמסרו בידא דמטרוניתא להוציא בולעם של החיצונים מפיהם, ועל כן הוא **תיקון לכללות הדעת**, כי בו עיקר המלחמה עם החיצונים מששת ימי בראשית עד ביאת משיח צדקנו במהרה בימינו אמן כן יהי רצון. ואחריו חיברתי חיבור הזה **לבחינת הבינה**, להבין דבר מתוך דבר, דרושי הרב זלה"ה וכללי השמ"ש זלה"ה איש ירושלים תובב"א, לכך קראתי שמו "**אהבת ה'**", כי תמיד **אימא יש לה אהבה עם אבא**. ואחריו חיברתי חיבור שלישי על שער רוח הקודש, שכולל כל החכמה הנפלאה הזאת וקראתי שמו. "**יראת ה'**" כי **אבא יש לו יראה מן הכתר** כנזכר כל זה בדרושי היראה והאהבה[סא] כידוע. וכן כתיב, "ראשית חכמה יראת ה'"... ע"כ ע"ש.

הרי איך משמע מכאן ש**אימא** היא הנקראת אהבה, **רחימו**. ו**אבא** נקרא יראה, **דחילו**. וזהו בדחילו ורחימו יחוד **אבא ואימא** יחוד חיצון אבא ראשון. ורחימו ודחילו, **אימא ואבא** יחוד פנימי אימא ראשונה. ע"כ נלע"ד.

שער מאמ"ר פרשת נשא דף ל"ח ע"ג:... והנה ספירת **הכתר אין בה יראה** זו כי אין ספירה עליונה הימנה והיא העליונה שבכולן ואמנם הספירה הראשונה מכל עשר ספירות שיש בה זאת היראה היא ספירת **החכמה לפי שיראה לעלות אל מקום הכתר** הגבוה ממנה פן תשרף באש שלה ולכן היא הנקראת **יראה פנימית** אבל הבינה אעפ"י שהיא תחת החכמה **אין לה יראה זו** לפי שהבינה והחכמה **זווגא חדא** אינון וכחדא נפקי וכחדא שריין ואדרבה **יש בה בחינת אהבה** כי היא אוהבת

[נט] הרב **יוסף סידבון** חי לפני כמאתיים וחמישים שנה והיה מתכתב עם הרש"ש, **ובדף ק"ח ע"א** בחיבורו **אהבת ה'** כתב כבה נר המערבי, משמע **שנפטר הרש"ש**, תוך כדי כתיבת ספרו.

[ס] וחבל על דאבדין ולא משתכחין ספר זה "**מלחמת ה'**" לא נמצא. תוך כדי הדפסתו, **נשרף בית הדפוס** ומה שנשאר ממנו, מו"ר **הרה"ג הרב מרדכי עטיה שליט"א** צילם ופיענח חלק מהכתב בתחילת "שער רוח הקודש" של דפוס ישיבת "**החיים והשלום**", בשער "רוח הקודש" הוכנס ספר "**יראת ה'**" בשילוב והוא פירוש הרב **יוס"ד** והוא בכל מקום שכתוב **הדע"ה**. ר"ת "**דעתי הקלושה**" הוא ספר "**יראת ה'**". ספר "**אהבת ה'**" פירוש על אידרא זוטא הודפס בספר בפני עצמו. ועתה יצא לאור מהדורא חדשה מהודרת.

[סא] נלע"ד כאן מתכוון "**דרושי היראה והאהבה**" הכוונה לדרושי **או"א**.

את החכמה ומתקרבת אצלה באופן כי **החכמה נקראת יראה** על כי יש לה יראה מלעלות אל הכתר, **והבינה נקראת אהבה** על שאוהבת את החכמה אהבה גמורה, ואמר כאן כי **צריך שהאדם יקנה בו שתי מידות האלה**. מדת האהבה את השי״ת הנרמזת בבינה האוהבת את החכמה ומדת היראה הנרמזת בחכמה היראה מן הכתר כנ״ל... ע״כ ע״ש.

המשך **שער מאמרי רשב״י - פרשת נשא**:... אמר שמואל עוד מצאתי דרוש אחר במאמר הנזכר להרב הגדול זלה״ה וז״ל **יוד** יראה ודא איהי על רישיה דבר נש כו׳ **ה׳** אהבה כו׳. הנה כאן משמע כי **אהבה ויראה** הם **אימא ואבא**. וכן מצינו בספר התיקונין דאיצטרך **ליחדא ליה לקב״ה בדחילו ורחימו**. ואמנם במאמר אחר כתיב **הפוכא** והקדים **רחימו לדחילו** והענין ירצה **דע כי האמת** הוא **שאבא נקרא יראה** שהוא יראה מן **הכתר** שגבוה ממנו אבל **אימא נקראת אהבה** כי אין לה יראה מן אבא שהוא בעלה אבל **יש לה אהבה** עמו ואמנם בענין הייחוד **צריך לקיים שתיהן** כי בראשונה תייחד ותקדים **דחילו לרחימו** ואח״כ תקדים **רחימו לדחילו** וזה ביאור הענין כי הנה **בתחילה תייחד להקב״ה בשכינתיה שהם ז״א ונוקביה** על ידי **דחילו ורחימו** שהם **אבא ואימא** פירוש שכאשר תייחד **לז״א** ונוקביה צריך שתייחד בתחילה את **אבא ואימא** כדי שישפיעו המוחין לז״א ונוקביה, וע״י כך יתייחדו ז״א ונוקביה גם הם **ולכן צריך עתה להקדים דחילו שהוא אבא** כי הוא **המתחיל** לתת המוחין לאימא ואימא נותנן לז״א ונוקביה, ואח״ך **תחזור** ליחדם יחוד **שני** לז״א ונוקביה ע״י **רחימו ודחילו ותקדים אימא לאבא והוא בסוד שמאלו תחת לראשי** כו׳ כי הוא סוד החיבוק אשר בתחלתו צריך להמשיך אור דאימא בשמאל דז״א כדי שיתחיל לחבק את נוקביה **בבחינת שמאלו תחת לראשי** ואח״ך יכוין בדחילו שהוא אבא להמשיך אורו אל הימין חסד דז״א לקיים **הז״א בנוקביה וימינו תחבקני**... ע״כ ע״ש.

ועוד צריך להבין מה עניין קיום המצוות עם **אבא ואימא** ומה עניין **בשם כל ישראל** ומה זה **עם כל המצוות** הכלולים בה. נראה מה שכתב הרש״ש תפילה לאומרה לפני התפילה.

סידור הרש״ש א׳ דף נ״א ע״ב:... פותח בתפילה כללית על מה שצריך לעשות ולכוון במשך כל היום ע״ש באורך. וממשיך:...

ועל ידי **מעשה** המצוה אשר נעשה אותה יתוקנו כל בחינות **ו״ק** וכל צלמי לבושי **ה׳ אחרונה** דהוי״ה **נפש** של כל כללות אבי״ע ושל כל פרטי אבי״ע דכל פרצוף וספירה דפרטי אבי״ע.

ועל ידי **הדיבור** של המצוה אשר נעשה אותה יתוקנו כל בחינות **דעת** וכל צלמי לבושי **ו׳** דהוי״ה **רוח** של כל כללות אבי״ע ושל כל פרטי אבי״ע דכל פרצוף וספירה דפרטי אבי״ע.

ועל ידי **כוונה** של המצוה אשר נעשה אותה יתוקנו כל בחינות **בינה** וכל צלמי לבושי **ה' ראשונה** דהוי"ה **נשמה** של כל כללות אבי"ע ושל כל פרטי אבי"ע דכל פרצוף וספירה דפרטי אבי"ע.

ועל ידי **המחשבה** של המצוה אשר נעשה אותה יתוקנו כל בחינות **חכמה** וכל צלמי לבושי **י'** דהוי"ה **חיה** של כל כללות אבי"ע ושל כל פרטי אבי"ע דכל פרצוף וספירה דפרטי אבי"ע.

ועל ידי **רעותא דליבא** של המצוה אשר נעשה אותה יתוקנו כל בחינות **כתר** וכל צלמי לבושי **קוץ דיו"ד** דהוי"ה **נפש** של כל כללות אבי"ע ושל כל פרטי אבי"ע דכל פרצוף וספירה דפרטי אבי"ע.

ויתייחדו ד' אותיות **הוי"ה** הזו **יהו"ה** נרנח"י דכללות ופרטות אבי"ע ביחודא שלים והיא כסא שלם אשר בהם יתפשט שפע האי"ס ויתייחדו או"א **איההיוהה** ביחודא שלים ויתייחדו ויזדווגו זו"ן **אידהנויה יאהדונהי** זיווגא שלים ומשם יושפע וימשך שפע רב וברכה רבה בכל העולמות לזכך **נפשינו רוחינו ונשמותינו** שיהיו ראוים לעורר מ"ן ואל יעכב שום חטא ועון והרהור רע בקיומי התרי"ג מצוות הם וענפיהם מדאורייתא מדברי קבלה ומדברי סופרים... ע"כ ע"ש.

הרי שע"י כוונה לייחד **או"א** גם כן שהם בחינת **י"ה** דהוי"ה שהם כנגד **כוונה ומחשבה ורעותא דליבא** גם כן לכוון לרצון העליון וגם בשמחה, יהיה בנו כח לזכך כל נר"ן שלנו, ושל כל העולמות. ועוד שבכל מצווה **כלולות כל המצוות**, וזהו שאומרים "עם כל המצוות הכלולות בה". וכל אחד מישראל **כלול מכל ישראל** וזהו שאומרים "בשם כל ישראל". הרי שעל ידי הכוונה הזו של לשם יחוד, נעלה הכל למקומו ונשפיע שפע רב בכל העולמות **מכל המצוות ולכל עם ישראל**. שנזכה תמיד לכוון לייחד כל העולמות, וכל המצוות ולאחד בזה כלל עם ישראל, לגאולה שלמה אמן. עיין **נה"ש דף י' ע"ב - ע"ג**.

וכן תמצא[סב] מפורש **בתיקונים דף ג'** וז"ל לקביל אלין אזכרות דאינון **יאהדונה"י** בין בק"ש בין בצלותא בין בשירות ותשבחות והודאות דבכל אזכרה דיפוק מפומוי בכל אתר ובכל ממלל צריך לכוונא[סג] **דבור באדנ"י קול בהוי"ה וליחדא לון כחדא**

[סב] זה מתוך קונטרס החוט המשולש.

[סג] **ראה שער הכוונות דף ג' ע"ב**:... הקדמה א' קטנה הנה בכל פעם שאתה מזכיר ומברך ומוציא מפיך שם ההויה בכל מקום תכוין לכלול ביחד **הויה אדני** לפי כי בכתיבתו הוא **הויה** ובקריאתו הוא **אדני** כנודע גם צריך לכוין בכל פעם שתוציא מפיך שם **הויה** בכל מקום שיהיה, **הזהר לכוין** בזה כי הוא סוד **קשר המלכות עם ז"א** באופן זה כי הנה כתוב בשם הויה ותכוין כי ג' אותיות **יה"ו** הוא **ז"א**, **וה"א** אחרונה שבשם שהיא **מלכות** תכוין שנעשה שם שלם שהיא שם **אדני** באופן שתצייר שם הויה בלבך ותכוין **בה' אחרונה** לשם **אדני** שהיא הנוק' והיא **ה"א** אחרונה של **ההויה**:

שמן ששון ג' דף ה' סוע"ב:... הקדמה א' קטנה הנה בכל פעם שאתה מזכיר ומברך ומוציא מפיך שם הוי"ה תכוין לכלול **הוי"ה ואדנ"י** ביחד וכו' **פע"ח ש' הברכה ספ"ב (ספ"א)** יע"ש **עו"ת דכ"ב סע"ב** ועיין **בס' נהר שלום ד' פ"ב ע"ב** בתיבת ה' של הברכה שכתב וז"ל ויכוין לכלול ולחבר הוי"ה ואדנ"י שהם סוד מ"ה וב"ן דז"ן דכללות ופרטות. גם יכוין לקשר ולחבר **נוק' דז"א הנקרא אדנ"י** בשם

ביחודא דאיהו יחיד נעלם דמחבר לון ומיחד לון כחדא וביה צריך הכונה דלא תליא למימר ביה קול ודבור אלא מחשבתא עכ״ל. הרי מבואר דהגם שאנחנו מזכירים בהודאות ותפילות שמות זו״ן, **צריך לכוין במחשבתינו אל הא״ס שהוא היחיד ונעלם דמחבר לון ומיחד לון כחדא**, יען כי כל הפרצופים העליונים עם אור אין סוף המתלבש בהם שהוא נשמה לכל הנשמות הכל נכלל בשם הוי״ה ב״ה:

ולכן סוד היחוד האמיתי של זו״ן שהם סוד קול ודיבור הוא **להעלות מ״ן** מזו״ן לאו״א ומאו״א לא״א ומא״א לעתיק עד אין סוף ב״ה, כי לו לבדו הכח והגדולה והממשלה להשפיע בנאצלים, וכמו כן צריך **להמשיך** שפע מן אין סוף לעתיק ומעתיק לא״א ומא״א לאו״א ומאו״א לזו״ן ועל ידי שפע הא״ס שמקבלים זו״ן על ידי או״א יהיה זווג זו״ן, וכאשר תמצא הדבר מפורש **בעץ חיים שער מ״נ ומ״ד פרק ז׳**[סד] שכתב שאין זווג דזו״ן אא״כ יהיה זיווג ההוא נמשך **מלמעלה עד אין סוף**, כי הוא לבדו יש לו כח לחדש תמיד לפי שאין לו סוף, משא״כ בנאצלים שאין להם אלא לעצמן מה שניתן להם מלמעלה, **וז״ס כונת יחוד ק״ש באמיתות** שכבר נודע שהוא בחינת זווג או״א כדי לתת מוחין חדשים לזו״ן כדי שיוכלו להזדווג, וצריך לכוין בק״ש להשלים כל הזווגים עד אין סוף, כי ז״א יקבל מאו״א ואו״א מא״א וא״א מעתיק וכו׳ עד **אין סוף** עכ״ד זלה״ה ע״ש:

הוי״ה באופן זה כי ג׳ אותיות **יה״ו** הוא **ז״א** ואות **ה׳** אחרונה היא **נוק׳** ונקרא שם **אדנ״י** עכ״ל **ועוד לאלוה מילין וצריך לכוין בכל עת ובכל רגע ולשים נגד עיניו שם הוי״ה ב״ה בסוד שויתי ה׳ לנגדי תמיד** וכבר הארתי סוד ענין זה **בקונטרסי שמן ששון ח״ב בשער מ״ב פ״א יע״ש** (נק׳ דרוש ב׳ דעמידה אות ה׳) עוד כתבתי **לקמן דרוש ה׳ דחזרת עמידה בכונת אמן אות ז׳** מ״ש דאמרינן מצוה על האדם להיות מעשרה הראשונים וכו׳ **במס׳ ברכות ד״ו**:

[סד] **ע״ח ב׳ דף ע״ב ע״ג**:... והנה כאשר רוצין זו״ן להזדווג יחד מאז ואילך הנה נודע שאין שום זווג בעולם לזו״ן אם לא שיקדים להם בתחלה זווג או״א וטעם הדבר שאלו ב׳ עטרין הנ״ל שלקחו זו״ן לצורך עצמן וגופם אבל לחדש מחדש בנים אחרים אינן יכולים אם לא שיקחו התוספת ההוא מאביהם מלמעלה מאו״א וגם או״א לוקחין מהיותר למעלה **עד המאציל עליון שהוא לבדו יש לו כח לחדש תמיד לפי שאין לו סוף** משא״כ בנאצלים שאין להם אלא לעצמן מה שניתן להם מלמעלה נמצא שאין זווג בעולם של זו״ן כלל אא״כ יהיה הזווג ההוא נמשך מלמעלה עד א״ס. **וז״ס כוונת יחוד ק״ש באמתותה** שכבר נודע שהוא בחי׳ זווג או״א כדי לתת להם מוחין חדשים לזו״נ בניהם כדי שיוכלו להזדווג גם הם להוליד בנים אחרים וצריך לכוין בק״ש ולהשלים כל הזווגים עד א״ס כי ז״א יקבל מאו״א ואו״א מא״א וא״א מעתיק יומין כו׳ עד א״ס. ע״כ ע״ש.

עניין וכוונת הציצית

הנה צריך להבין שהציצית הוא בחינת **אור מקיף**, אך היות ויש כמה מיני אור מקיף, צריך לברר מי הוא הטלית קטן והגדול וציציותיהם.

שעה"כ דף ד' ע"א:... דרוש א' בעניין הציצית דע כי עניין הציצית הוא בחינת אור המקיף כנודע אצלינו... ע"ש.

יפה שעה בסוף שעה"כ דף ב' ע"ב אות א':... דע כי ענין הציציות הוא בחינת אור המקיף כנודע כו'... פרצוף **נה"י** דעיבור הוא נרנח"י **דנפש**. ובפרצוף **חג"ת** דיניקה הוא כולל נרנח"י **דרוח**... ונודע כי לעולם בחינת **היחידה** הוא **מקיף ישר** דכל בחינה ובחינה. ובחינת **החיה** הוא בחינת אור **מקיף חוזר** לכל בחינה ובחינה. והנה לנו לעינים **ב' טליתות** טלית קטן וטלית גדול ובהם, ציציות דטלית קטן. וציציות דטלית גדול. והרי הם **ד' בחינות**: **הטליתות** לעולם הם בחי' **א"מ ישר** והיא בחינת **יחידה. והציציות** לעולם הם בחינת **או"מ חוזר** בחי' **חיה**. **וטלית גדול וציציות שבו** הוא בחי' חיה ויחידה **דיניקה דנרנח"י דרוח**. **וטלית קטן וציציות שבו** הוא בחי' **חיה ויחידה דעיבור דנרנח"י דנפש**... ע"כ ע"ש.

בעניין אור מקיף **דיושר** הסובב כל האצילות שהוא **בחינת יחידה** ואור מקיף אור חוזר הנכנס ויוצא דרך שערות סביב הגוף שהוא **בחינת חיה** ראה **ע"ח ב' דף ק"א ע"ד**.

בעניין התפשטות החו"ג והמיתוק בציצית. **הרב** מלמד אותנו, תוך כדי נתינת טעם על מקום תליית הציצית, שיש **מיתוק** גבורות ע"י חסדים בציצית. ולפי מה שמספר לנו הרב רואים שיש כמה שינויים בין המיתוק בציצית, למיתוק בקונה הכל. ועוד צריך להבין באיזה פרצוף מדבר, שהרי זה חיצוניות וקטנות, ומה המשך המסלול שלהם. ראה לקמן **בעניין העקדה** הרחבנו בנושא הזה של **החו"ג** בכל מקום שמופיעים, קחנו משם.

בעניין תיקון מה שנעשה על ידי **הטלית קטן וגדול** בנה"י דיצירה ראה **בהמשך** בעניין תיקוני **חיצוניות** בי"ע דאצילות, בעניין **ארבעה מעשים שלפני התפילה** שהיא בפנימיות שהוא הדיבור, והם יפנה ויטול ידיו וח"י ברכות השחר לתיקון העשיה, וטלית קטן וגדול לתיקון היצירה ותפילין של יד לתיקון הבריאה ותפילין של ראש באצילות ראה בהמשך בהרחבה.

סדר עטיפת הציצית

הנה בדרושי הציצית יש כמה ענייניים, ביארנו עניין או״מ **ועוד** עניין מיתוק הגבורות ויש בדרושים גם כן עניין שמות המוחין כולם ואיך יהיה החילוף ובזה לא נעסוק כאן, ונמשיך בעניין עטיפת הציצית.

שער הכוונות דף ה׳ סע״א:... ואחר שביארנו ענין הציצית נבאר עניין העטיפה כי הנה נוק׳ דז״א בתחילה היא **עומדת באחורי ז״א** כנודע ולכן כשמתעטף האדם בטלית צריך שיאחוז בצד ימני של הטלית בשתי הציציות שבו וישליכם לצד השמאלי לאחור כדי שיגיעו הציציות ברישא דנוק׳... ושתי הציציות האחרות השמאלים ישארו תלויים דרך פניו של אדם... וכאשר חוזרת פב״פ[סה] אז לוקחת גם שתי הציציות האחרים שנשארו בפניו של האדם שהם מן החכמה והבינה... ע״כ. ע״ש.

שער הכוונות דף ד׳ אע״א:... שורה נקבה... והנה לסיבה זו הצריכו הגאונים להתעטף עטיפת הישמעאלים ומחזירים ב׳ הציציות שבצד ימין אל צד שמאל[סו] **באופן שיתחברו שם בצד השמאל מאחוריו כל הד׳ ציציות** ויהיו תלוים מאחוריו בצד שמאל במקום התחלת בנין הנקבה מאחורי החזה גם **רבינו סעדיה ז״ל** בפירושו שחיבר בלשון ערבי **בפר׳ בא** ענין עטיפה זו וטוב ונכון לעשות כך ולפחות ישאר מעוטף כך כדי שיעור הליכת **ד׳ אמות** בעת שמתעטף בציצית ואח״כ יסיר העיטוף מעל צוארו וכך היה מנהגו של מורי ז״ל... ע״כ. ע״ש.

שער הכוונות דף ד׳ רע״ג:... מבאר הרב שיש קוצא דשערי בא״א מאחוריו עד רישא דז״א וכן בז״א עד רישא דנוק׳. דא״א נקרא **ציץ**, דז״א נקרא **ציצית**, לשון נקבה, והוא על פי המקבל. **וגם ענין ציצית לשון הסתכלות** כנ״ל הטעם הוא מפני שאלו השערות אשר בקוצא דשערי דא״א או דז״א היו נמשכים ותלוין לקבל אנפייהו דא״א או דז״א והוו מכסיין ענייהו דלא יסתכלון לא א״א בז״א ולא ז״א בנוק׳ להאיר זה בזה. וע״י **מעשינו במצות הציצית רמינן ושדינן להו להנהו שערי באחורייהו דא״א ודז״א כי היכי דיסתכלון**... ע״ש.

סידור דף נ״ז ע״א: ובעטיפה ישליך **ב׳** ציציות הימנים על כתף שמאל מאחוריו רמז לנוק׳ שלוקחת ב׳ ציציות **חו״ג** בהיותה **באחור**. וב׳ ציציות האחרים ישארו תלויים דרך פניו להורות על תרין מוחין **דחו״ב** שלוקחת בחזרתה **לפנים**.

עיין סידור ברכת אהבת עולם בכוונת ״**מארבע כנפות הארץ**״ יקבץ כל הד׳ ציציות ויאחזם בשמאלו ויתנם כנגד לבו מקום שמתגלים החסדים דאימא בז״א שכנגדם יוצאת הנוק׳

[סה] אך כעת בזמן העטיפה **ממשיכים החו״ב ליעקב** ורק בכוונת מארבע כנפות הארץ לפני קריאת שמע הנוק׳ תקבל את החו״ב מוחין דפנים.

[סו] צריך להבין שכאן יש פעולה נוספת והיא שישליך גם **הב׳ ציציות השמאלים** לאחור ואז יהיו שם תלויים ד׳ הציציות.

ויכוין כי עד עתה לא לקחה הנוק' כי אם הב' ציציות ב' מוחין דחו"ג שהם מוחין דאח' ועתה יכוין להמשיך לה גם את התרין מוחין דחו"ב שהם מוחין דפנים.

סידור נ"ח ע"ב:... להמשיך ב' שמות קס"א שהם חו"ב עם **י"ו** אותיות שורשם... דרך הפנים **לרישא דיעקב** ואלו הם הב' ציציות הנשארים תלויים לפניו. ולהמשיך השני מוחין דחו"ג... דרך האחור **לרישא דרחל** והם הב' ציציות שמצד ימינו שבאחוריו דמצד שמאלו...

יחזיר כל ד' ציציות לאחוריו ולהמשיך קוצא דשערי דא"א אחורי רישא דז"א...

שפת אמת שבסוף ספר אמת ליעקב דף ק"ז ע"ד אות מ"ה:... כתב רבינו ז"ל **בשעה"כ בדרוש ציצית פ"א** וז"ל הצריכו הגאונים להתעטף **עטיפת ישמעאלים** ומחזירים ב' ציציות שבצד ימין אל צד שמאל באופן שיתחברו שם בצד שמאל מאחוריו כל ד' ציציות ויהיו תלויים מאחוריו כל הד' ציציות במקום התחלת הנוק'. גם רבינו סעדיא ז"ל כתב ענין עטיפה זו... ע"כ. **מפורש יוצא** דצריך בעת העטיפה להשליך כל הד' ציציות לצד אחור. וקשה **דסוף פרק ב' [שעה"כ דף ה' ע"ב]** כתב דסדר העיטוף הוא דישליך ב' ציציות ימנים לצד שמאל מצד אחור כדי להמשיך **החו"ג אל הנוק'** וב' ציציות שמאלים ישארו תלויים דרך פניו של אדם ולא באחור והטעם כדי להמשיך **החו"ב ליעקב** שהוא כנגד פניו וכמ"ש **בפ"ג** יע"ש ולכאורה סתראי נינהו.

ונלע"ד דהא והא איתא וסדר העיטוף צריך שיהיה באופן זה דתחילה ישליך הב' ימנים על צד שמאל ולהשאיר הב' שמאלים בצד פניו ולכוין לתת **החו"ג לרחל**, **והחו"ב ליעקב**, ואחר הכוונה זו ישליך גם הב' שמאליים על צד שמאל **באופן שיתחברו שם כל הד'** בסדר רבי סעדיה ז"ל והוא **לבטל כח היצה"ר** וכ"כ ה"ה בספר **מחזיק ברכה סי' ח' ס"ד**.(החיד"א) ... ע"ש באורך.

משמע מדבריו מה שאמר בשעה"כ. ישליך ב' הימנים, ואחר כך יתחברו כל הד' ציציות מצד אחור **וזה לבטל היצה"ר**. ומה שכתב יתחברו מאחוריו אע"פ שלא כתב להשליך ב' השמאלים אינו צריך, **ואם אינו משליך** איך הם מתחברים כל הד' הדבר מובן מאליו...

בן איש חי הלכות ציצית פר' בראשית שנה א' סעיף ה':... אחר סיום הברכה תעטף **ראשך בלבד**... יהיו הד' כנפות יורדין על הכתפיים לצד פנים שנים על צד ימין ושנים על צד שמאל, אז תאחז תחילה בשנים שלצד ימין ותשליכם לאחוריך לצד שמאל שיהיו כרוכים סביב צוארך על הכתף השמאלי לאחור, ושתיים השמאליים ישארו תלויים נגד פניך, ותמתין מעט שיעור מהלך ד' אמות[סז] או פחות מעט, ותחזור ותשליך אותם השנים השמאליים ג"כ לאחוריך לצד שמאל באופן שעתה נעשו כל הד' כנפות תלויים לאחוריך ביחד בצד שמאל ותמתין שיעור מהלך ד' אמות ואז תוריד הטלית הכרוך בצוארך על כל גופך... ע"כ. ע"ש. **מפורש מדבריו** שאין עושים **ב'** הכאות לרמוז הכאת הקוצא דשערי.

[סז] משמע משעה"כ שרק אחר שיהיו ד' הציציות לצד אחור ישהה שיעור ד' אמות.

מעיל אליהו עמ' רכ"ח: **וגם יחזיר כל ד' ציציות לאחוריו**... אין לומר שמה שכתב ויכוין להמשיך[סח] וכו' שזו היא הכוונה שצריך לכוין בהחזיר כל ד' ציציות לאחוריו... וע"י מעשינו בקיום מצוות הציצית יהיה המשכת **קוצא דשערי** הנזכר למעלה ולא על ידי החזרת הציציות לאחוריו... ע"ש באורך.

משמע מדבריו שמה שכתוב בסידור "וגם יחזיר כל ד' ציציות לאחוריו" הוא עושה כאן **נקודה גדולה**. וההמשך אינו שייך לפעולת החזרת הציציות לאחור, אה"נ ודאי יש לו דין קוצא דשערי, אך הוא סובר מה שכתב בשעה"כ ע"י מעשינו במצוות הציצית, הכוונה שזה נעשה **בכללות קיום המצוה** ולא צריך לעשות פעולה עם הציציות. והעברה של הד' ציציות לאחור הוא ללא כוונה רק לבטל היצה"ר שזה כוונה פשטית. וראה בד"ה הבא ובהסתכלותנו שם כתב שההסתכלות היא מעשינו במצוות הציצית, נראה שחזר ממה שכתב באות הקודם. וצ"ע.

שלום ירושלים עמ' ס"ד:... וגם יחזיר כל הד' ציצית לאחוריו ויכוין להמשיך קוצא דשערי דא"א באחורי רישא דז"א ומכה בערפו ומגלה הארת המוחין דז"א... ע"ש. ועיין **בשער מאמ"ר דף נ"ו סע"ג**. וכן **פריע"ח דף ט"ו ע"א**: ד' ציציות הם בחינת קוצא דשערי. ע"ש.

משמע מדבריו שהוא מחבר את ההוראה יחד, שהמילים יחזיר כל ד' ציציות לאחוריו זה פתיחה להכאת **הקוצא דשערי**.

כף החיים הלכות ציצית סימן ח' הלכה ב' ס"ק ז':... **ומנהג בית אל** יכב"ץ לאחר שמשליכים ב' ציציות השמאלים ג"כ לאחוריהם לצד שמאל **מכים בד' ציציות ב' פעמים כנגד העורף** לצד שמאל כנגד ב' הכאות הנזכרים בשער הכוונות בדרוש ב' של הציצית... ע"ש.

משמע מדבריו שמה שכתוב וגם יחזיר כל ד' ציציות לאחוריו זה פתיחה להכאת הקוצא דשערי. וצריך לעשות פעולה של הכאת ד' הציציות אחורה להורות זה, ואינו נעשה בכללות המצוה.

נה"ש דף ט"ז ע"א:... ארבע שורות לפני ד"ה ובהסתכלות... **וגם יחזיר כל הד' ציציות** לאחוריו **ויכוין להמשיך קוצא דשערי** דא"א באחורי רישא דז"א... ע"ש.

זו גם הוראת הסידור כאמור ולפי **המעיל אליהו** מה שכתב להמשיך קוצא דשערי **זה לא המשך של** וגם יחזיר. לפי דבריו קשה, היה לו לרש"ש לכתוב יעביר גם ב' הציציות השמאלים ויהיו כל הד' לאחוריו. ולמה כתב **יחזיר כל** הד' לאחוריו. ראה **נה"ש דף ט"ז ע"ד** 10 שורות מלמטה.

נה"ש דף ט"ז ע"א:... ד"ה **ובהסתכלותו בציצית** יכוין להמשיך הארה והסתכלות מפנים דאריך לפנים ז"א גם להמשיך הארה והסתכלות מפני ז"א לנוק'... ע"ש.

[סח] שם בסידור כתוב בהמשך, להמשיך קוצא דשערי לז"א וכן לנוק' ע"ש

משמע שההסתכלות היא **פעולה בפני עצמה** והיא באה תמיד אחרי ההכאת הקוצא דשערי. הכאת הקוצא עשתה פינוי השערות, ומאפשר ההסתכלות. ואילו ההסתכלות היא להמשיך ההארה לז״א מא״א ולנוק׳ מז״א. **זו ההבנה דברי הרש״ש** ע״פ הסידור, מנהג בית אל, שלום ירושלים ובאתי לגני. **אך לא לפי** המעיל אליהו דף רכ״ח.

מעיל אליהו עמ׳ רכ״ח:... ראה לעיל בד״ה **וגם להחזיר** דבר הרב על ענין הקוצא דשערי אינו כתוצאה מן החזרת הד׳ ציציות לאחור. אך בד״ה ובהסתכלותו בציצית מודה המעיל אליהו שצריך לעשות מעשה וכתב: ״ועל ידי מעשינו במצות ציצית רמינן ושדינן״ וכו׳ והיא הנזכרת לקמן בדברי רבינו **נה״ש דף ט״ז ע״ד** 10 שורות מלמטה **ור״ל שעל ידי הסתכלותנו בציצית** 1) שדינן ורמינן הקוצין לאחור, 2) וממשיכין הסתכלות פני א״א וכו׳ ופני ז״א וכו׳... מ״מ סבר רבינו כיון שהוא בחינת הסתכלות טוב לכוין אותה על ידי הראיה וההסתכלות כנלע״ד... ע״ש באורך.

משמע שהוא סובר כאן שצריך מעשינו ממש,וזה שאמר... ור״ל שעל ידי הסתכלותנו בציצית **שדינן ורמינן הקוצין לאחור וממשיכין הסתכלות** פני א״א וכו׳ ופני ז״א המעשה הוא הסתכלות והיא גורמת לשתי הפעולות פינוי השערות לאחור והסתכלות, נראה שחזר ממה שאמר בדיבור הקודם שההכאות הם מכללות המצווה.

כף החיים הלכות ציצית סימן ח׳ הלכה ב׳ סוף ס״ק ז׳:... מנהג בית אל לאחר העטיפה קודם שהורידו הטלית על גופם בעודנו על כתפיהם שנים מצד ימין ושנים מצד שמאל לוקחים כל הד׳ ציציות **ומסתכלים בהם ב׳ פעמים** ואחר כך מורידים הטלית על גופם.

באתי לגני א׳ דף כ״ד ע״ב: ראשית דבריו הביא את שאלת המע״א. וכתב ולקוצר דעתי י״ל עי׳ **בעולת תמיד דף כ׳ ע״ב** שכתב שבתחילה צריכים אנחנו ע״י כוונת מצות ציצית לכוין שיושלכו ויהיו נתלים דרך העורף ואחר שורה א׳ כתב וע״י מעשינו בלבישת הטלית הם נשלכין דרך האחור ולא לפנים עכ״ל. ומדלא קאמר בקיצור כאן ובשעה״כ ע״י מצות הציצית, אלא ע״י מעשינו זה מורה שע״י איזה עשיה שאנו עושים במצוות הציצית נעשה דבר זה... וא״כ יתכן שהרש״ש זיע״א דקדק מזה שצריך לעשות מעשה בלבישת הטלית המורה על השלכת הקוצא מהפנים לאחור... ע״ש. עיין **עולת תמיד דף כ׳ ע״ב**.

פריע״ח דף ט״ו ע״א: שורה תשמיש... והענין כנודע כמ״ש כי יש ברישא דא״א חד קוצא דשערי דתליא עד רישא דז״א במקום העורף מכנגד המצח שלו והוא מאיר במוחין דז״א ומוציא הארתן לחוץ... ע״ש.

פריע״ח דף ט״ו ע״ב: שורה וגם נקרא ציצית לשון הסתכלות כנ״ל שהוא לשון מציץ מן החרכים, והענין כי אלו הקוצין דשערי דא״א ודז״א צריכין אנו ע״י כוונתינו במצוות הציצית שיושלכו ויהיו נתלים דרך העורף מאחוריהם כי אם ח״ו יומשכו דרך פניהם לא היה משגיח ומסתכל לא אריך בז״א ולא ז״א בנוק׳. וע״י

מעשינו בלבישת הטלית **הם נמשכים דרך אחוריים** ולא דרך הפנים וע״י כך מסתכל אריך בז״א וזה נקרא **ציץ** לשון זכר **שע״י שנשלך ונתלה ההוא קוצא דשערי דרך אחוריו יכול א״א להסתכל בפני ז״א** שהוא זכר וכן **ע״י השלכת הציצית של קוצא דשערי דרך אחוריו יכול ז״א להסתכל בפני נוק׳**, וזהו **ציצית** לשון נקבה... ע״ש.

משמע שבפועל יש מציאות שהקוצא דשערי הם נמצאים כנגד הפנים וע״י הציצית יש פינוי והעברה לאחור.

לפי האר״י בין בשעה״כ שכתב... וע״י **מעשינו במצות הציצית רמינן ושדינן להו להנהו שערי באחורייהו דא״א ודז״א כי היכי דיסתכלון**... ע״ש. בין בפריע״ח לעיל בסמוך, משמע שהארבע הקוצים הם **בפנים** ומשליכים אותם לאחור. כבר בפעולה של העברה של השערות אחורה יש הסתכלות, שכתב **שע״י שנשלך ונתלה ההוא קוצא דשערי דרך אחוריו יכול א״א להסתכל בפני ז״א**. שיש כאן פעולה אחת ע״י שדינן ורמינן כבר יכול להסתכל.

אך לפי הרש״ש. **נה״ש דף ט״ז ע״א**: 4 שורות לפני ד״ה ובהסתכלות... **וגם יחזיר כל הד׳ ציציות** לאחוריו **ויכוין להמשיך קוצא דשערי** דא״א באחורי רישא דז״א... זו פעולה אחת ועדיין אין הסתכלות, בהמשך כתב, **נה״ש דף ט״ז ע״א**: ד״ה **ובהסתכלותו בציצית** יכוין להמשיך הארה והסתכלות מפנים דאריך לפנים ז״א **גם** להמשיך הארה והסתכלות מפני ז״א לנוק׳... **משמע** מהרש״ש שצריך **ב׳ פעולות**, **ופינוי השערות** לא מספיק, וצריך פעולה נוספת **הסתכלות**.

אופן הסתכלות ז״א בנוק׳

צריך להבין מה שאמר שז״א מסתכל בנוק׳ הוא כמו שכתב הרב:

> **שעה״כ בברכת המפיל דף נ״ה ע״ד**:... **והנה** נמצא כי בהיותה **באחור** היא טפילה אליו וצריכה אליו שיאיר בה והוא פותח **עיניו** להשגיח ולהביט בה **אבל אינו מביט אלא במקום החזה שבו ומשם נוקב אור עיניו ויוצא לאחור ומאיר בה**, כפי מה שהיה באצילות עצמו ובהיות הוא מביט בה גם א״א מביט ומשגיח ומסתכל בז״א כנז׳... ע״ש.

והם בחינת הגבורות שנותן לה אחר שנמתקו כמו שעושים בקונה הכל ונבנית באחור. וכמו שכתב הרב יפה שעה הביאו הש״ש.

> **שמן ששון ג׳ דף ע״ב ע״ד אות י״א בסוגריים**:... ועיין **להרב יפה שעה** ד׳ קצ״א (בסוף שעה״כ דף י״ג ע״ד אות י״ג) וז״ל והוא פותח עיניו להביט בה... ע״כ. לעד״ן עיקר הדבר הזה כי הנה שורש האור **שבעינים** הוא נמשך מב׳ עטרין דחו״ג **שבדעת** כי כל עטרה לבדה כולל **ה׳ הויו״ת** העולים **ק״ל** כמספר **עין** ב׳ עייניין, וכאשר ז״א מתקן את הנוק׳ לעשותה פרצוף גמור **מאיר אליה דרך אחורי הת״ת** (פי׳ **שיורדין הגבורות ליסוד ונמתקין ועולים דרך אור חוזר דרך הנקב שאחורי החזה** כנז׳ בשער ל״ד סופ״ד) **שלו נותן לה הארת הגבורות וזהו עצמו הבטה וההשגחה** שכתב רבינו כאן שכל זה הוא **עצמות** אור העינים והבטה מקרי ועיין מ״ש רבינו בשכ״ה פ״ב כלל י״ב כי דברינו אלה משם הם לקוחי׳ עכ״ל:

הכאת קוצא דשערי דז״א בנוק׳

נלע״ד שמה שאמר הרב ש-**קוצא דשערי** דז״א מכה **באחורי ראש נוק׳** ומוציא הארת המוחין ברחל לעשות בחינת **תפילין** דרחל, צריך להבין שזה על פי מה שכתב הרב וז״ל:

> **אוצרות חיים דף נ״א ע״ג: מובא בשער מאמ״ר דף נ״ו ע״ג**:... **אך הענין** בתכלית הקיצור הוא שהנה אחורי רישא דז״א יש **חד קוצא** דשערי ונמשך דרך האחור, ומסתיים עד החזה כנגדו מן האחור כנ״ל. ושם הוא מכה בגופא דז״א עצמו, באחוריו מב׳ הצדדים[סט], **ונכנסת** ההארה ההיא בתוכו בכח ההכאה ובוקעת ויוצאת מגופא דז״א דרך פנים שלו, ומשם מכה באחורי **רישא דיעקב** ונמשכת עד מצחו ופניו, ושם נעשים בחינת **תפילין דראש דיעקב**, ומכח ההכאה גדולה חוזר האור לאחוריו ומוציא **קשר** תפלה דראש דיעקב הנזכר, והוא בחינת **דור המדבר** הנזכרת, **שכן** לאה היא בחינת קשר תפלה דראש **דז״א**, ואח״כ עוד חוזר האור לאחור, ונכנס תוך גופא דז״א ויוצא ממנו דרך האחור ושם יוצא **עד מצח הפנים דרחל** נוק׳ דז״א, ונעשה שם בחינת תפילין דראש דרחל הנקראת תפלה דיד דז״א[ע], **והבן זה** איך בערך רחל נקראת ראש, **ובערך ז״א נקראת יד**, כי היא נקשרת בזרועו שמאלי כמו שמבואר אצלינו בכוונת תפילין... ע״ש.

הנה בקיצור מסע האור שיעשה בחינת תפילין בראש רחל, תחילה מכה הקוצא באחורי ז״א משני צדדים (שכן באמצע יש את ראש דרחל) ומתרבה האור ועובר דרך גוף ז״א ויוצאת דרך פניו ומכה הארה אחורי רישא דיעקב ונמשך **עד המצח** ועושה שם **תפילין** דראש דיעקב, וחוזר האור לאחור ומסיים בחינת **פרצוף דור המדבר** קשר של תפילין שברווח שבין פני ז״א לאחורי יעקב ובזה הרווח הוא בחינת **לאה** דיעקב **דור המדבר**, בניינה בשלוש הארות **1)** במעבר האור לבניין יעקב. **2)** האור שעובר שוב באותו מקום לעשות תפילין דיעקב. **3)** והכאת אור חוזר מתפילין של יעקב מסיים בניין פרצופה **קשר** של תפילין. **ואחר כך** האור עובר שוב דרך ז״א לאחוריו ועושה **תפילין** בראש **רחל**.

[סט] **דווקא** ולא באמצע מפני ששם יש את הראש של רחל שהיא אח׳ באח׳ עם ז״א, **ואם** קוצא דשערי **יכה** באמצע הרי הוא מכה בפנים של רחל **ולא ראוי** שכך יהיה. עוד צריך להבין שכל בחינת הכאה הוא **לשון זיווג** והוא שנכנס אור קוצא דשערי וגורם זיווג ומתרבין האורות.

[ע] **הרי** שעשה כאן בקיצור את **מסע** האור שעושה **תפילין ליעקב** אשר באור חוזר **גומר לבנות** ולהוציא פרצוף **דור המדבר** שהיא **קשר של תפילין** בחינת **לאה דיעקב**, בהמשך נראה שיש **ג׳** שלבים להשלמת בניין פרצוף **דור המדבר**. ועוד יש לשים לב שאחר שנעשים תפילין דראש דרחל **אין בחינת קשר של תפילין דראש לרחל**, שכן היא דבוקה עם ז״א, ותפילין **דראש** של רחל הם משמשים לתפילין **של יד** לז״א, וראה **שעה״כ** מפני מה אשה פטורה מתפילין והרי לרחל נוק׳ דז״א יש בחינת תפילין ומתרץ שהוא בהיותה עדיין נקודה אחורי ז״א **ואינה פרצוף.** ולכן לא נתחייבו נשים בתפילין. **ע״ש**.

מי הנוק' המקבלת חו"ג וחו"ב

הרב מבאר שבעטיפה הטלית מעבירים שתי הציציות שבימין לכתף שמאל ויש בזה רמז להארה בראש נוק' וכן בהמשך התפילה ביוצר אוספים בתיבות ברכה ושלום **מארבע כנפות**, אוספים את הציציות וגם כאן רומזים למעבר שפע לנוק', וצריך להבין מי זאת הנוק'.

> **שער הכוונות דף ה' סע"א**:... ואחר שביארנו ענין הציצית נבאר ענין העטיפה כי הנה **נוק' דז"א** בתחילה היא עומדת באחורי ז"א כנודע ולכן כשמתעטף האדם בטלית צריך שיאחוז בצד ימני של הטלית בשתי הציציות שבו וישליכם לצד השמאלי לאחור כדי **שיגיעו הציציות ברישא דנוק'**... ושתי הציציות האחרות השמאלים **ישארו תלויים** דרך פניו של אדם... **וכאשר חוזרת פב"פ**[עא] **אז לוקחת גם שתי הציציות האחרים** שנשארו בפניו של האדם שהם מן החכמה והבינה... ע"כ. ע"ש.

הרי יש המשכה ליעקב ולרחל בשני המקומות האלו ואולי הוא בחינת **יעקב ורחל** שהיא **הנוק'**.

> **סידור א' דף נ"ז ע"א**:... ובעטיפה ישליך שתי ציציות **הימנים** על כתף **שמאל** מאחוריו רמז **לנוק'** שלוקחת שתי ציציות **חו"ג** בהיותה **באחור**. ושתי ציציות **האחרים** ישארו תלויים דרך פניו **להורות** על תרין מוחין **דחו"ב** שלוקחת בחזרתה **לפנים**.

הרי שחסדים וגבורות נמשכים לנוק', ראה בסידור בכוונת "**מארבע כנפות הארץ**" יקבץ כל הד' ציציות ויאחזם בשמאלו ויתנם **כנגד לבו מקום שמתגלים** החסדים דאימא בז"א שכנגדם **יוצאת הנוק'** ויכוין כי עד עתה לא לקחה הנוק' כי אם הב' ציציות ב' מוחין דחו"ג **שהם מוחין דאחור** ועתה יכוין להמשיך לה גם את התרין מוחין דחו"ב שהם **מוחין דפנים**.

> **באתי לגני א' דף כ"ג ע"ב**: ד"ה ובעטיפה... ומה שכתב שהחו"ב לוקחת בחזרתה לפנים, **לא פירש כאן מתי**. ובברכת אהבת עולם כתב עד עתה לקחה הנוק' מוחין דחו"ג... אח"כ ראיתי **לתורת חכם דף פ"ה ע"ב** שכתב על הנז"ל **באהבת עולם** וז"ל **זה מדבר בנוק' דיצירה ששם הוא בחינת הציצית שעתה נגמר להתקן גם מוחין דפנים בנוק' דיצירה ומתחיל להתקן זו"ן דבריאה** וכו' ע"ש עוד.

הרי שהציצית היא תיקון **חיצוניות היצירה** וכשאנחנו מתקנים את **פנימיות היצירה** על ידי תפילת ברוך שאמר וכו' לכן אוספים **את שתי הציציות** בברוך שאמר שמכניסים את תיקון החיצוניות ומעלים אותו עם הפנימיות דיצירה, ובברכת יוצר הנוק' דיצירה היא כבר פנים בפנים ולכן כאן אוספים את **ארבע** הציציות.

[עא] אך כעת בזמן העטיפה **ממשיכים החו"ב ליעקב** ורק בכוונת מארבע כנפות הארץ לפני קריאת שמע הנוק' תקבל את החו"ב מוחין דפנים.

מנהג בית אל כנלע״ד מוהרח״ו

הנה מכל מה שצריך לרמוז בעטיפת הציצית לפי דעות המקובלים והפוסקים צריך להבין איך נתעטף אנחנו בציצית לפי כל הרמזים והדעות.

שע׳ מאמ״ר דף נ״ו ע״ג:... דע כי כמו שנתבאר לעיל כי אין **תפלה דראש דז״א יוצאין רק ע״י ההוא קוצא דשערי דאריך אנפין**[עב] הנמשכין עד כנגד העורף דרישא דז״א ומכה ובטש תמן ובוקע ונכנס ואח״כ מוציא אורות המוחין לחוץ במצחו. **כך ברישא דז״א יש חד קוצא דשערי** הנמשך מאחורי רישא דז״א עד מצחא דרישא דנוקביה[עג] כנזכר **בפרשת** (אידרא רבא) **נשא דף קמ״א ע״ב** וז״ל כד אתברי פרצופא דרישא דנוקבא תלייא חד קוצא דשערי מאחורוי דז״א ותלי על רישא דנוקבא וכו׳, **ונלע״ד כי זה הקוצא דשערי הם ארבעה הציציות הנמשכות ממוחין דעיבור דז״א והם המוציאין תפלה של יד**.[עד] ועיין למטה בדרושי הציציות כי הוא מוכרח... ע״ש.

משמע כי המעשה שעושין בד׳ ציציות, היא הוצאת **תפלה של יד**. ועוד מכאן משמע שאינה הפעולה השניה שאמר עליה **הדב״ש והביאו המעיל אליהו**, שפעולה השניה היא לבטל היצר הרע. ואם מדבר על הפעולה השניה היה לו לומר שמוציאין תפלה של יד, אלא מכאן הוכחה שמוהרח״ו אינו מדבר על הפעולה השניה אלא על השלישית ורביעית, שיש לעשות פעולה בציציות, ועל ידי זה להוציא תפלה של יד. וע״ע **שלום ירושלים דף ס״ד ע״א** שעושה ג״כ ע״י הציצית שהם הקוצא דשערי מוציאים התפילין והביא הנלע״ד מוהרח״ו וע״ל ביאור נוסף לכל זה... ע״ש

עיין **שמן ששון הירוק דף ל״ג אע״א**: כי הוא מוכרח שע״י הקוצא דשערי מוציאין התפילין... כאן לא עשה חיבור שקוצא דשערי הם ד׳ ציציות וכן המע״א.

עולת תמיד דף כ״א ע״א: שורה ד׳... ונחזור אל הנ״ל כי ענין **הציציות הם עצמן בחי׳ הקוצין** היוצאין ממוחין הפנימיים של קטנות דעיבור דז״א והם ד׳ מוחין וכנגדם הם ארבע ציציות ולהיות הם **מתחברין ארבעתם יחד דרך אחורי ז״א** כנ״ל לכן נקרא **חד קוצא דשערי** בלבד... ע״ש.

משמע גם כאן שאינו מדבר על הפעולה השניה, שהיה לדב״ש לומר שיש חיבור ארבעתם באחור למה לא הזכיר שהם קוצא, אלא משמע שכאן מדבר ג״כ על הפעולה השלישית והרביעית **ודב״ש** דיבר על הפעולה **השניה**. ראה לעיל ועיין במקורות ותבין בע״ה.

[עב] ראה שע׳ מאמ״ר דף נ״ה ע״ג שכתב שם כתב שד׳ נימין דשערי הנמשכים אחורי רישא הם הגורמים בחינה שישית הוצאת הציציות ע״י ההוא קוצא דשערי. ע״ש.

[עג] עיין לעיל מה שכתבתי בנלע״ד איך נמשך הקוצא לנוק׳ וזה מבואר בשעמ״ר וכן באוצרות דף נ״א ע״ג.

[עד] ראה לעיל הכאת קוצא דשערי דז״א בנוק׳ איך נעשה תפילין של יעקב ותפילין בראש רחל שהם תפילין של יד שלנו.

בענין קוצא דשערי

הנה קוצא דשערי הם קבוצות שערות שיוצאים **באור חוזר** שהנה״י הנכנס מהפרצוף העליון עושה בתחתון **באור ישר** אוזניים ועיניים ובאור חוזר הוא הקוצא דשערי הנימין **והחיוורתא**, וזה מה שמכה וראש התחתון בעורף להוציא תפילין.

מבו״ש דף כ״ו ע״ב:... קוצא דשערי דא״א נמשך עד אחורי רישא דז״א מכה בעורפו ומאירים המוחין במצחו. עיין **צמח שם** כתב דמהאדרא נראה שהקוצא דשערי מגיע עד כתפין דא״א, ואם כן קשה? **ותירץ דמה שכתב עד רישא דז״א הוא הארה**.

ראשית יש לשים לב שבאידרא לא מזכיר את או״א וא״א מכה בז״א אך הקוצא של א״א מגיע עד רישי כיתפין ומה שמכה באמת ברישא דז״א הוא הארה של הקוצא ויש בסידור כונה להוריד הארה זו למטה.

אמת ליעקב דף פ״ז ע״א מערכת הק׳ אות ט״ז:... לאו דווקא עד כתפין אלא תרין עיטרין (שמהם נעשה הדעת דז״א והם הפירקין התחתונים של הזרוע דא״א כשהידים למעלה) ושם מגיע **קוצא דשערי**.

שע׳ מאמ״ר דף נ״ה ע״ג: ואותם השערות דא״א הם צינורות ומבועין דנגדין שפע ואור גדול ממו״ס דביה למטה לז״א במוחיה ואותם ההארות יוצאות **דרך פיות השערות** לחוץ במקום סיומם למטה ואז אותם הקצוות של השערות המסיימים ומגיעים **אחורי העורף** דז״א שהוא שהוא באחורי הדעת שבו ואותם הארות היוצאים משם מכים שם בחוזק **בעורף דז״א** ובוקעים המקום ההוא ונכנסים אל תוך המוחין. **ומ״ש** באידרא דמתפשטים הנהו נימין עד רישא כיתפין דא״א **אין הכוונה** בא״א עצמו דאם כן היכי קאמר בגין לנגדא למוחא דז״א **והרי הוא רחוק מהם מאוד**. אבל יובן זה עם מה שכתב לעיל **כי תרי פרקין תתאין דחסד וגבורה דא״א הם נקראים רישי כיתפין דיליה שהם תרין עטרין שבדעת דז״א כנ״ל... ושם מגיע קוצא דשערי ויוצאים אותם הארות משם** ומכים ובוקעים ונכנסים תוך המוחין דז״א. **ואמנם אמיתות ביאור לשון זה נתבאר בברכת אבות דיום טוב דראש השנה במילת אלהינו ואלהי אבותינו וע״ש היטב.**

הרי שהמיקום של הקוצא המדויק אינו ברור שכן באמת הדעת דז״א נעשה מתרין פירקין תתאין דחו״ג דא״א אך בכל זאת צריך להבין הכוונה בפועל.

שעה״כ דף צ״ה ע״ב:... בענין כוונת אלהינו ואלהי אבותינו אלהי אברהם... וכו׳ בחינת פנימיות דחיצוניות ענין התפילין. ד״ה והענין... והנה יש חד קוצא דשערי נמשך מן ראש א״א דרך אחוריו ומגיע עד **רישי תרין כתפין דיליה בלבד**, ונודע כי אלו תרי רישי כתפין דא״א **הם עצמם** בחינת ב׳ עטרין דחסדים וגבורות **שבדעת**

דז״א והנה על ידי ק״ש[עה] **דשחרית נזדווגו או״א בבחינת אור פנימי שלהם עד למטה ונוגע ברישא דז״א ונעשו בו ב׳ עטרין דדעת בבחינת אור פנימי דמוחין**. ועדיין בחינת אור מקיף נשאר למעלה במקום **ב׳ רישי כתפין** דא״א וגם אותה הנימא דקוצא דשערי דרישא דא״א אינה נמשכת רק עד שם, לפי שגם היא בחינת אור מקיף כי כל השערות הם אור מקיף כנודע, **ואחר כך חזרו או״א עתה בברכת אבות**[עו] **להזדווג ב׳ בחינות אור מקיף שלהם עצמם ואז יורד גם אור המקיף של אותם ב׳ רישי כיתפין דא״א למטה ברישא דז״א** ואז גם כן נמשך ההוא קוצא דשערי דרישא דא״א מאחוריו עד למטה בחצי הת״ת שבו המגיע באחורי רישא דז״א במקום העורף שבו שהוא באחורי ב׳ עיטרין דדעת דז״א ע״ש.

הנה זה אמיתות העניין והוא שהקוצא מגיע עד תרין ראשי כתפין ועושים כוונה בשני מקומות בתפילה כדי להוריד אותם על ראש ז״א בחינת אור פנימי ואור מקיף.

סידור דף ל״ז ע״א: למעלה... ויכוין להמשיך אור פנימי דתרין כתפין דא״א שהם תרין עטרין דדעת דז״א וגם **או״פ דקוצא דשערי דא״א עד רישא דז״א**.

הנה הכוונה בפועל בעניין **אור פנימי** וזה כאמור **אמיתות הכוונה**.

סידור דף נ״ט ע״א: למטה... ולזווגם בבחינת המקיפים שלהם ולהמשיך המקיף דחו״ב ותרין עטרין דדעת עליון וגם **מקיף קוצא דשערי דא״א עד אחורי העורף דז״א**...

הנה כוונה בפועל להוריד הקוצא כאן **אור מקיף** כאמור **אמיתות הכוונה**.

פריע״ח דף כ׳ ע״ב: בעניין התפילין שיוצאים במצח דז״א מכוח הכאת הקוצא דשערי. ע״ש. וכן **פריע״ח דף קל״ו ע״ב**. **אדרא רבא דף קכ״ח ע״ב יין הרקח אות ס״א**.(דף ט״ז ע״א בישן). ע״ש.

סיכום: יוצא לנו שיש ב׳ פעולות. ויש **ב׳** דעות בהבנת הרש״ש.

לפי מעיל אליהו ע״י **מעשינו** במצוות הציצית **היא ההסתכלות**. והיא תגרום **ב׳** דברים: **א׳** פינוי השערות, **ב׳** והסתכלות.

לפי מנהגי בית אל, שלום ירושלים, באתי לגני, יש **ב׳** מעשים לב׳ פעולות.

א׳ ע״י החזרת **ד׳ ציציות** לאחור עושים הכאת הקוצא. גורם לפינוי השערות מפנים דא״א וכן דז״א.

ב׳ ההסתכלות גורמת הסתכלות **א״א** בז״א **וז״א** בנוק׳. ע״כ.

[עה] עיין סידור ב׳ דף ל״ז ע״א למעלה.

[עו] עיין סידור דף נ״ט ה׳ שורות אחרונות.

סדר העטיפה למעשה

הנה על פי **שלמי ציבור עמ' ע"ח בסופו ועמ' ע"ט** (בישן דף ל"ג ע"א) מהרב **יום טוב אלגזי** שהיה הראשון לציון בזמן הרש"ש. וז"ל:... ואולם יש דרך ישר לפני איש לצאת ידי דעתם ז"ל, אף שיברך מקודם בעודו הטלית בידו והוא **שתכף לברכה ילבשנו הטלית כולו דרך אחוריו על ראשו ועל גופו בבת אחת** ואחר כך יתעטף כעטיפת הישמעאלים כדלהלן... ע"ש. **וכך** נוהג **מו"ר הרה"ג רבי מרדכי עטיה שליט"א**.

1) **יברך מקודם** בעודו הטלית בידו והוא **שתכף לברכה ילבשנו הטלית כולו דרך אחוריו על ראשו ועל גופו בבת אחת**

2) **ישים** הטלית על ראשו והציציות, **ב'** יהיו תלויות מימינו **וב'** משמאלו. כאן השלב **הראשון** לפי הבן איש חי.

3) **יעביר** ב' הציציות **הימנים לאחור**, לצד שמאל. וישהה כך **שיעור ד' אמות**, להורות שהנוק' רחל מקבלת **החו"ג** אלו הציציות באחור. **ויעקב** יקבל **החו"ב**, אלו הציציות שבפנים[עז].

4) **ואח"כ** יעביר **ב'** הציציות השמאלים ויהיו כל **הד' ציציות** לאחור. ואין כאן כוונה קבלית רק פשטית **לבטל היצה"ר**.

5) **ואח"כ** יחזיר כל **הד'** הציציות **לפנים**, ויכה לאחור **ב' פעמים**, להורות על הכאת קוצא דשערי דא"א בז"א, ודז"א בנוק'.

6) **ואח"כ** יחזיר הד' ציציות לפנים, ויסתכל **ב'** פעמים בד' ציציות. **א'** הסתכלות א"א בז"א, **וא'** הסתכלות ז"א בנוק'.

האם יש מציאות גילוי העורף

עולת תמיד דף כ' סע"א:... ע"י כוונת מצוות ציצית **לכוין שיושלכו** ויהיו נתלין דרך העורף מאחוריהם **כי אם ח"ו ימשכו דרך פניהם** לא היה משגיח ומסתכל לא א"א בז"א ולא ז"א בנוק'... **צמח** עיין בביאור על "כי פנו אלי עורף ולא פנים" (ירמיהו ב' כ"ז)

שער מאמרי רשב"י דף כ"ד ע"ב: ד"ה ביאור הדברים... משום דכתיב כי פנו אלי עורף ולא פנים כי בעורף **מקור הדינין והקליפות**, וישראל בחטאם נמשכו אחר העורף. והעורף העליון מכוסה בשער לכסות הדינין ולבשמם... ע"ש בעיון ובאורך. משמע שיש מציאות גילוי העורף.

[עז] אע"פ שבסידור הרש"ש שזה מורה על הנוק' שתקבל בהיותה בפנים, נראה שאין לכוין זה וצ"ע למה כתב הסידור זה.

ע״ח א דף ס״ג ע״א:... דרך האי חיוורתא מתפשט השפע **ונמשך לרישא דז״א** ומאיר בו אמנם דרך הצדדין אינם מתפשטים כנזכר שם דשערוי סליק מבתר אודנין בגין דלא לחפיא עלייהו... ע״ש. **הגהת השמש [א]** על ידי תפילת הצדיקים מפנים השערות מעינים ואזנים וזה סוד הטה ה׳ אזניך פקח עיניך וראה **ומכסים לעורף** וכשחוטאים ח״ו נאמר כי פנו אלי עורף ולא פנים... ע״ש.

ד' יחודים כנגד ד' אותיות הוי"ה

הנה יש ד' מצוות שהן כנגד ד' אותיות שם הוי"ה והרב נותן לנו **כנגדם ד' יחודים** חשובים שאפשר לכווין בהם תמיד וזה יעשה תיקון אם עברנו ולא קיימנו כראוי איזה מצווה מהם.

שעה"כ דף ז' ע"ב:... דרוש ז'... בכוונת האדם בעת שמתעטף בציצית ובו יתבאר **ד' כוונות שיש בד' מצות הרמוזות בד' אותיות של הויה** ואלו הם **תפילה וציצית ותפילין וק"ש** דע כי **ד' כוונות** יש בד' מצות הרמוזות **בד' אותיות הויה וטוב הוא לכוין בהם תמיד** באופן שנבאר הנה **לפעמים האדם מבטל א' מד' מצות הנזכר בשוגג** או אפילו במזיד וארבעתן הם מ"ע מן התורה וכאשר האדם איזה פעם מתבטל מלהתפלל ביטל מ"ע שנאמר ועבדתם את ה' אלהיכם זו **תפלה** והעובר על מצוה זו **פוגם בה' אחרונה** של הויה **והמבטל מצות ציצית פוגם באות ו' של הויה** והמבטל מצות **תפילין** פוגם **בה' ראשונה של הויה** והמבטל **ק"ש** פוגם **באות י' של ההויה** הרי ארבעתן כסדרן מלמטה למעלה וכדי **לתקן הפגמים** הנזכר צריך האדם לייחד **ד' יחודים** אלו שנזכיר כל יחוד כפי הפגם שכנגדו וזה סדרן מלמעלה למטה.

כנגד פגם **היוד דביטול ק"ש** תכוין כשאתה קורא ק"ש ביחוד זה והוא שתכוין לעשות הויה באופן זה תחילה תקח אות **ה'** אחרונה לבדה לרמוז אל **המלכות** המתעוררת תחילה ואח"כ תחבר הה' הנז' עם אות **הו'** לרמוז אל התחברות **המלכות עם ז"א** ואחר שנתחברו להעלות מ"ן למעלה לאו"א אז תחבר שני אותיות **י"ה** זו עם זו לרמוז אל **חיבור או"א** ותכוין כי חיבור זה הוא בגי' **א"ל** בזה האופן **ה' ה"ו י"ה** הם בגי' **א"ל** וה"ס שם **ייא"י** היוצא משם ס"ג כמשי"ת לקמן (שעה"כ **דף כ"ד ע"ג**, וכן **בסידור דף ל"ה ע"ב** בתחילת כוונות תיבת אחד). בכונת מלת **אחד** דפסוק שמע ישראל.

וכנגד פגם **ה' ראשונה** בביטל **מצות תפילין** תיחד זה היחוד שהוא בהא ראשונה באופן זה תחילה תחבר ב' אותיות **י"ה** שהם או"א שרוצים להזדווג לתת מוחין לזו"ן ואח"כ עולה **ה' אחרונה** ומתחברת עם **ו'** שה"ס התחברות **זו"ן** כדי להעלות מ"ן אל **או"א** שנתחברו כנזכר ואח"כ יורדת **ה' עילאה** ומתחברת עם אות **ו'** שהוא ענין כניסת נה"י דאימא תוך ז"א לעשות לו מוחין ועי"כ יוצאים התפילין כמשי"ת לקמן ותכוין כי חיבור זה הוא גי' **הבל** שהוא מילוי שם ס"ג לפי שאימא היא הויה דס"ג והיא הגורמת להוציא תפילין כנז' בתיקונים דאימא על ברא נעשית בחי' תפילין והוא באופן זה **י"ה ה"ו ה"ו בגי' ל"ז שהוא הב"ל**.

וכנגד פגם **ו' של ההויה** בביטול **מצות הציצית** תיחד יחוד זה ותכוון לחבר **י"ה** שהם **או"א** עם **ו'** שהוא **ז"א** הנעשה לו אור מקיף שהוא הטלית ואח"כ תחבר אות **ו'** עם **ה'** אחרונה והוא רמז שנותן הז"א לנוקבא בחי' אותם הציציות הנוטפין עליו כנז' בדרושים שקדמו ותכוין כי חיבור זה הוא גי' **ל"ב** והוא באופן זה **יה"ו ו"ה** הרי **ל"ב** לרמוז אל **הל"ב ציציות** כנגד **ל"ב** נתיבות חכמה.

וכנגד פגם **ה׳ אחרונה** בביטול מצות התפלה תיחד זה היחוד ותכוין בתחי׳ להעלות אות **ו׳ עם ה׳ ראשונה** ואח״כ עולים יחד אות **ה׳** ראשונה ואות **ו׳** אל אות **י׳** ומתחברין שלשתן ואח״כ נקשרת אות **ה׳** אחרונה עם שלשה אותיות הנז׳ ותכוין כי חיבור זה עולה גי׳ **ח״ן** בזה האופן **ו״ה וה״י ה״והי**.

והנה מקום כונות אלו היחודים תכוין בהם **כל יחוד במקומו** כיצד כשתאמר ק״ש דשחרית או דערבית כי אלו הם בלבד מ״ע קודם שיתחיל ק״ש יכוין ביחוד שלו וכנ״ל, וכשיניח תפילין יכוין ביחוד שלו, וכשיתעטף בציצית יכוין ביחוד שלו, וכשיתפלל תפילת י״ח שהיא ג״כ **מ״ע ערב ובקר וצהרים יכוין ביחוד שלו אחר שיאמר פסוק ה׳ שפתי תפתח** קודם שיתחיל ברכת אבות.

ואמנם גם בעת שכבך על מיטתך בלילה **כאשר תאמר וידוי** כנז׳ אצלנו במקומו באמרך אם חטאתי לפניך ופגמתי **באות י׳** ראשונה של הויה כו׳ אז תכוין על ביטול ק״ש ותכוין אל יחוד שלו וכן בשאר ד׳ אותיות גם כשתברך **ל**התעטף **ב**ציצית תכוין ברי״ת שהם **ל״ב** חוטי הציציות וה״ס **ל״ב** נתיבות חכמה.

ודע כי האדם צריך להסתכל בציציות **בכל שעה ורגע** כמש״ה וראיתם אותו והוא **תועלת גדול לנשמה שלא יזדמן חטא לידו אם יזהר בכך** וגם ישיג תועלת גדול אבל בכונת ההסתכלות יש ב׳ כונות כי המסתכל בהם בעת תפלת שחרית בק״ש דהיינו כשאומר פרשת ציצית צריך לכוין באופן אחר וכמו שנבאר שם **במקומו** בע״ה אבל המסתכל בהם שלא בזמן התפילה צריך לכוין כונה אחרת שנבארה בע״ה שם במקומה **והיא זו**.

דע כי צריך להסתכל בהם ב׳ פעמים זה אחר זה ומה שצריך לכוין הוא זה כי הנה עין גי׳ **ק״ל** והוא בחי׳ רבוע שם מ״ה כזה **יו״ד יו״ד ה״א יו״ד ה״א וא״ו יוד ה״א וא״ו ה״א** ובעת שהוא מסתכל יכוין כי ה**כנף** הוא סוד אהיה דמילוי **ההין** וכשתסיר ממנו הפשוט ישארו אותיות המילוי בגי׳ **ק״ל** כמספר **עין** כנזכר וכאשר יסתכל ב״פ רצופות יהיו ב״פ **ק״ל** שהם ב״פ עין והם בגי׳ **ר״ס** וז״ס וירא ה׳ כי **סר** לראות כי ע״י **ס״ר** הנזכר הוא הראות ותכוין אל עשרה הויות פשטות של החו״ג שעולים בגי׳ **ס״ר** ואח״כ תכוין אל שאר הכונות הנ״ל בדרוש זה אם תרצה **ואמר לנו מורינו ז״ל שעדיין לא היה בנו כח לכוין בהסתכלות ציציות דז״א** רק בציצית יעקב כנ״ל שיש ציצית לז״א וציצית ליעקב ויש לי ספק אם שמעתי ממנו שנכוין בציציות היוצאות לרחל והראשון עיקר ע״כ הגיעו דרושי הציציות: ע״ש.

שעה״כ דף י׳ ע״ג שורה 14:... ונבאר עתה כונת התפילין הנה **תניח תחילה תש״י מיושב ולא מעומד** וקודם שתברך הברכה **תכוין** לחבר ב׳ אותיות **י״ה** שה״ס התעוררות **או״א** להזדווג יחד כדי להמשיך מוחים אל זו״ן כדי שמהם יבואו התפילין כנודע ואח״כ תכוין להעלות **ה״א תתאה** עם אות ה-**ו׳** כזה **ה״ו** אל **ה״א ראשונה** בסוד **העלאת מ״ן** ואח״כ תכוין להוריד **ה״א ראשונה** אל שתי אותיות **ו״ה** שה״ס כניסת המוחין ע״י **נה״י דאימא** עילאה ברישא **דזו״ן** ואח״כ תקשור התפילין ותברך עליהם וזה סדר ההויה הנזכר **יה הוה הוה**... ע״ש.

בהמשך נבין שזו **כוונת** תפילין של **ר״ת** והיא לפי הרש״ש.

שעה״כ דף נ״ה ע״ב:... גם טוב מאד לכוין בארבע מיני כוונות ויחודים שביארתי בדרוש אחרון של הציצית שהם מועילים לתקן ד׳ מיני מצות אם פגם האדם בהם וע״ש. והם **ציצית ותפילין וק״ש ותפלה**... ע״כ ע״ש.

זה בוידוי של קריאת שמע שעל המיטה.

פריע״ח דף ע״ח ע״ד:... ארבע כוונות יש בד׳ אותיות הוי״ה, וטוב לכוין בהם **תמיד**. כיצד. הנה אדם לפעמים מפסיק מלהתפלל כגון ע״י שוגג וכיוצא, או אפילו מזיד, **ומבטל מצות עשה ועבדתם את ה׳ אלהיכם**, ועבודה זו תפלה. והנה, העובר מצוה זו, פוגם **בה׳ תתאה**, והמונע איזה פעם **מלהניח תפילין**, פוגם **בה׳ ראשונה**. והמונע **מציצית**, פוגם בו׳. והמונע מן **יחוד ק״ש**, פוגם בי׳.

נמצא כסדרן הוא, יחוד ק״ש - **י׳**. תפילין - **ה׳**, ציצית - **ו׳**, תפלה - **ה׳**. אמנם **לתקן** פגמים אלו, צריך **לייחד ד׳ יחודים** כל יחוד של פגם שלו.

כנגד היוד שהוא יחוד **ק״ש**, תכוין לעשות **יהו״ה א׳** באופן[עח] זה. תחלה קח את **ה׳ תתאה** לבד, ואח״כ תחבר אות **ה׳ עם ו׳**, ואחרי שיהיו מחוברים אלו, אז מתחברים **י״ה** ב׳ אותיות ראשונות. נמצא, כי בבחינת **ק״ש**, תחלה מתעוררת מלכות, ואח״כ **מתחברת** עם ז״א, ואח״כ גורמים ע״י התחברותם להעלות מ״נ שיתייחדו או״א, ותכוין שחיבור זה גימ׳ **א״ל**, והוא שם **ייא״י דס״ג**, אשר נתבאר בכוונת ק״ש אחד של שמע, א״כ **הוי״ה** באופן זה **ה הו יה**:

אמנם, יחוד של **ה׳ עלאה** כנגד **תפילין** הוא זה, תחלה תחבר **י״ה או״א**, שרוצין להזדווג כדי לעשות מוחין לזו״ן. אח״כ עולה **הה׳ תתאה** ומתחבר עם **ו׳**, כדי להעלות מ״נ. אח״כ **ה׳** עלאה מתחברת עם **ו׳**, שהוא הכנסת נה״י דאמא תוך ז״א לעשות לו מוחין, ומהם יוצאין התפילין, ויחוד זה גימ׳ **הב״ל**, שהוא מלוי **דס״ג**, כי הבינה שהיא **ס״ג** היא המוציאה את התפילין, **כי אמא על ברא נעשית תפילין**, כנזכר בתיקונים. והוא כזה[עט] - **י״ה ה״ו ה״ו**, גימ׳ הב״ל.

יחוד הג׳, אות **ו׳ ציצית**. יכוין לחבר **י״ה** או״א, עם **ו׳** ז״א, ונעשין לו א״מ טלית, (צמח - נראה מכאן שהוא טלית גדול, ו׳ של הוי״ה). ואח״כ **תחבר ו׳ עם ה׳ תתאה**, שנותן לה בחינת הציצית הנוטפין כנודע, ויחוד זה גימטריא **ל״ב**, שהוא **ל״ב** חוטין של ציצית, **ל״ב** נתיבות חכמה. כיצד - **י״ה הו״ה**,[**יהו וה**][פ] גימ׳ **ל״ב**:

[עח] **מה** שאמר כאן לעשות **הוי״ה** א׳ באופן זה הכוונה לאו דווקא הוי״ה אלא כמו שההוי״ה בכל מקום רומזת על אמיתתו הנעלמה וכוללת כל האצילות מה**אין סוף** עד סוף כל העולמות. כך היחוד הזה רומז באותיות הוי״ה סדר השתלשלות של שפע ויחודים וזו הכוונה בכל מקום שאומר **ייחוד**, שהוא מורה ורומז על השתלשלות שפע באותיות הוי״ה וכך המייחד עושה כל ההשתלשלות בקיצור ובכללות, כך נלע״ד הבנת ייחוד בכל מקום.

[עט] **הנה** זה כוונת תפילין של **רש״י**.

[פ] **כך** צריך להיות ראה הגהת הלשם שם, מה שבסוגריים מרובעות.

יחוד ד׳, **ה׳ תתאה תפלה**, תכוין, להעלות בסוד התפלה **ו׳ לגבי ה׳ עלאה**, ועי״כ עולים יחד **ו׳ עם ה׳** עלאה, לגבי **י׳**, ומתחברין **יחד**. אח״כ נקשרת **ה׳ תתאה** עם ג׳ אותיות, והוא גימטריא **חן**. כיצד **ו״ה וה״י הוה״י**, גי׳ **חן**. **הרי נתבארו** ד׳ יחודים אלה.

אמנם, **תכוין ביחד כולם כשתשכב בעת שתאמר הוידוי**, בארנו שם שיאמר, אם חטאתי לפניך באות **י׳** שבשם כו׳, ואז תכוין לעון דק״ש ולתקן יחודו, **וכן בשאר אותיות**.

אמנם גם כשתאמר ק״ש, יכוין **קודם ק״ש** שחרית או ערבית, שהוא מ״ע, אז היחוד של אות **י׳** לבד.

וכשתניח תפילין, תכוין ביחוד **ה׳** עלאה.

וכשתשים ציצית, תכוין אותו ביחוד שלו.

וכשתאמר תפלה קודם עמידה, יכוין **אחר אדני שפתי**, ביחוד **ה׳** תתאה... ע״כ ע״ש.

סידור לפני כל מצווה :... ע״ש.

סידור בניהו ק״ש על המיטה :... ע״ש.

אמת ליעקב קכ״א ע״ג :... ע״ש.

עניין כוונות התפילין

הנה בדרושי התפילין הרב מתחיל ומאריך בעניין **כתיבת התפילין** והכוונות שיש לכוין בכל פרשה ובכל שורה, וכוונת כתיבת השם יתברך ברוך הוא, ואלו כוונות חשובות בעיקר **לסופרים**. ראה **קונטרס** נפרד שכתבתי **בעניין הכוונות אלו**, וכוונת **כתיבת שם ה'** ולא נחזור עליהם כאן, קחנו משם.

נ"ה תרי פלגי גופא

הנה יש ד' בתים בתפילין של ראש ובית אחד בתפילין של יד, והדבר הוא מפני שנה"י דאימא נכנסים בז"א, ובנוק' אין הנה"י דז"א נכנסים, ולכן הם בית אחד.

שעה"כ דף ח' ע"א:... נבאר בו ענין תפילין ש"ר למה יש להם **ארבעה בתים** ושל יד בית **א' לבד** ובמקום אחר ביארנו טעם אחר לזה ונבאר עתה **יותר בפרטות**... אבל הענין הוא שבמלכות **אין הנ"ה** דז"א עצמן נעשים בתים במלכות רק הארתם בלבד בולטת ויוצאת לחוץ אליה ולכן אינן נחשבין בה שניהם רק **לבית א'** אבל בז"א אשר הנ"ה עצמן דאימא נכנסין בתוכו לכן נחשבין **לשני בתים**.

גם יובן זה במ"ש בפ' **בראשית דכ"א ע"ב** כי שמואל אתנבא מן הוד דרגא רביעאה והקשינו שם שהנצח הוא הרביעי לא ההוד ושם ביארנו שהענין הוא **שנ"ה דז"א הם מועילים ומשמשים לזו"ן,** ומהם נעשים שניהם וכותל אחד מפסיק בין שניהם. אמנם **מצד פנים** הנ"ה הם נחלקים **לשנים** לפי שלגבי ז"א הם **לו** בחי' **שני רגלים** ולכן נחלקים לשנים. **אבל** מצד האחוריים שלהם הם מחוברים יחד משום דלגבי הנקבה הם משמשים לה **בבחינת הראש** שבה כי מהם ממש נעשה הראש של הנקבה ולכן **הם מוכרחים** להתחבר ולהיות בחינה אחת:

ובזה תבין ענין מ"ש כי **נ"ה** הם **תרי פלגי גופא** כי זהו עיקר הטעם כי **הנ"ה** הם שנים נחלקים **מצד פניהם** ומצד אחוריהם הם **בחינה אחד** בלבד ולכן אין בנקבה רק **בית א'** בתפלה שלה... ע"כ ע"ש.

הרי מכאן למדנו איך יש בתפילין של ראש **ד' בתים**, מפני שהנה"י דאימא ממש **נכנסים** בז"א. אך **לנוק' נ"ה** דז"א אינם נכנסים בה והם רק משמשים לה לראש שהוא **בחינה א'**, ועוד ראינו מפני מה נ"ה נחשבים לתרי פלגי גופא. שנ"ה דז"א **מצד פנים** משמשים לו לרגלים ולכן הם ב' חלוקים, **ומצד אחור** הם מחוברים ומשמשים ראש לנקבה, ולכן **יש בה** רק בית אחד.

הנחת תפילין של יד בהצנע

הנה לפי הפשט כתב הבן איש חי, שצריך בזמן הנחת תפילין של יד לכסות עם הטלית שיהיה בהצנע, נראה לכאורה בגלל שהזרוע היא מהמקומות המכוסים בגוף ולכן לא ראוי לגלות בלי לכסות, ונפקא מינא בימינו שהולכים עם זרוע חשופה, אין עניין לכסות, וכך עמא דבר. והוסיף שיש סוד בדבר. מהו הטעם על פי הסוד.

שעה"כ דף י' ע"ב:... סדר הנחת התפילין בתחילה **יקשור תש"י** בזרועו השמאלי על הקיבורת **ויכסה זרועו בטלית** כדי שתהא הנחת תפילין **בהצנע**. ואח"כ יכרוך הרצועה סביב זרועו **ז' כריכות** כנגד שבעה נערות הראויות לתת לה כמבואר אצלינו עניינם... ע"כ ע"ש.

הנה כאן כתב שצריך לכסות את הזרוע בטלית, ולא ביאר הסיבה, ונלע"ד שכתב אותה לפני זה הדיבור, והוא עניין רמז החיבוק. וז"ל.

שעה"כ דף י' ע"ב:... טעם לסדר הנחת תפילין כבר ידעת שהתפילין הם סוד אור מקיף והנה צריך לאושטא שמאלא כנזכר בזוהר **והכונה** הוא להורות כי ז"א מניח **שמאלו תחת ראשה** וימינו **תחבקנה** בסוד **יד ימין הכורך את הרצועה** סביב הזרוע השמאל, וסוד הדבר הוא לפי שהנקבה... אבל עתה **גופה שוכב** על זרועו וזרועו נתון למטה ומחבק גופה מלמטה, וימינו למעלה וגופה נתון בין שני הזרועות זה למעלה וזה למטה וכבר ביארנו כי בהיותה כן שראשה אצל החזה שלו... ע"כ ע"ש.

והנה מבואר כאן שהנחת התפילין של יד רומזת לחיבוק שהיא בחינת התפילין וידו השמאלית תחת ראשה, ויד ימין הקושרת הוא חיבוק ימין, הרי **וודאי צריך בהצנע**, ועוד בהמשך בסוף דרושי התפילין כותב הרב וז"ל.

שעה"כ דף י"א ע"ד:... ואחר היות שניהם זו"ן בבחינת התפילין אז אומרים ק"ש כמש"ת לקמן בע"ה בענין הק"ש. והנה **ד'** פרשיות דתפילין של יד הם כנגד **ד'** אותיות **הויה** והבית כנגד **אדני** והם סוד **זו"ן** ובשעת הקשירה **יכוין שקושר הנוקבא עם ז"א כדי לייחדם** אח"כ בק"ש במלת **אחד** רוצה לומר **א"ח ד'** שהם זו"ן קשורים **יחד** בשני קשרים קשר **יד** וקשר יו"ד והם סוד שני יודין שבשם **יאהדונה"י** בסוד פותח את ידיך וקרינן ביה **יודיך**. ע"כ הגיעו דרושי התפילין... ע"כ ע"ש.

הנה שוב מה שרומזת הנחת תפילין של יד **קשר בין ז"א לנוק'** וזה גם וודאי צריך **בהצנע** וכמו שעושים בסוף תפילת העמידה שהולכים ג' צעדים אחורה בזמן שיש זיווג.

שמן ששון ג' דף ע"א אות ל"ז:... שם כדי שתהא הנחת **תפילין בהצנע** ע"כ. לא ידעתי כעת הטעם ובשל ראש יהיה מכוסה נתבאר **בע"ח שע' מ"א רפ"ג** הטעם דציצית הוא בחינת **יצירה** ותפילין ש"ר הם **בבריאה** והיצירה הוא **מלבוש** אל הבריאה לזה צריך לכסותם. **אך של יד** אפי' דשייך לחלק ולומר ג"כ שהוא ע"ד תפילין ש"ר אך צ"ע ב**טעם** דנקט **דצריך להניחם בהצנע** ואפשר הטעם כנזכר

לקמן **בדרוש ו' דק"ש דף כ"ה** ד"ה ולכן וכו' מ"ש רז"ל הביאו לה עבדיה **בחשאי** כי בהיותה בלתי תיקון יש לה גנאי יע"ש:

הנה מביא טעם ומדמה ל**ציקי קדירה**, ועוד למה לא אמר שהטלית יצירה, הוא לבוש לתפילין שהוא **בריאה** גם כן ויהיה **בהצנע** לטעם זה. אך נלע"ד מה שכתבתי אמת.

בעניין דעת נוק', קשר תפילין דיד

הנה תפילין של יד ז"א הוא תפילין של ראש דרחל, והיותו בית אחד ביארנו, ויש לה ב' מוחין בראשה ובחינת הדעת קל שלה רמוז בקשר של **תפילין של יד**.

שעה"כ דף י' ע"א:... גם נתבאר איך **התפילין של יד** הם בחי' **רשימו דמוחין** של רחל עם בחינת **דעת שלה** ג"כ שהוא **הקשר דתפילין של יד**... ע"כ ע"ש.

שעה"כ דף י"א ע"ג:... ולכן צריך להעלות ולקשר **תש"י בזרוע שמאל** כנגד הלב כי **עי"כ הה"ג העומדות** למטה ביסוד דז"א יעלו בסוד אור חוזר למעלה עד הלב במקום זרוע שמאלי הנקרא גבורה וגם הם ה"ג מסוג של הגבורות ג"כ ואז יאירו הה"ג בסוד אור חוזר ויהיו למעלה כנגד הלב ברישא דנוקבא וז"ס מ"ש בזוהר פינחס **דבעי לאזדהרא דלא יעדי יוד שהוא קשר תש"י מן התפילין עצמם**. והטעם הוא כי היוד הזאת שהוא קשר של תפילין היא סוד היסוד כנ"ל של הה"ג שממנו נעשה **דעת** הנוקבא... ע"כ ע"ש.

ע"ח א' דף ק"ג ע"א:... שורה ואח"כ... ומקום חצי הדעת שלה שהם הגבורות בלבד הם יושבים באמצע ב' הכתפות שלה בשליש העליון של ת"ת שבה ושם היא בחי' הדעת שבה אשר **ז"ס קשר של תפילין של יד** כמבואר אצלינו במקומו... ע"כ ע"ש.

ע"ח ב' דף ז' ע"ב כלל י"ג:... **דעת** דנוקבא אינו רק מחצית שהוא **עיטרה דגבורה לבד** ואף גם בחינה זו אינו למעלה ברישא אלא בגופא בשליש עליון דת"ת שבה באמצע **בין ב' הכתפיים** שלה **וז"ס קשר יו"ד של תפילין של יד** כמבואר במקומו... ע"כ ע"ש.

נה"ש דף י"ז ע"א: ד"ה גם... ובקושרו **היו"ד של התפילין עם הבית** יכוין להעלות **הדעת ק"ל** הנזכר דנוקבא עם הלבוש דיסוד דז"א ולחברו עם המוחין דחו"ב שהם **הבית של תש"י** העומד ברישא דנוקבא. וגם יכוין לקשרא שכינתא עם בעלה שהם סוד שילוב **הוי"ה ואדנות** ולהמשיך להם ש"ע נהורין שהם מספר **ב' א"ל מלאים** כמספר **רצוע"ה**... ע"כ ע"ש.

הרי כאן לפי הרש"ש יש כוונה בקשירת היוד לתפילין **ע"י הרצועה** ולא רק שהיוד תהיה קשורה עם גיד על ידי הסופר ודבר זה לא מופיע בסידור.

שעה"ק דף פ"א ע"א: שורה דגבו'... ואמנם בראשה, יש **תרין מוחין** חו"ב בלבד, אבל **הדעת שבה**, שהיא עיטרא דגבורה כנזכר, עמדה לה למטה, בשליש עליון

דת״ת שבה, **באמצע ב׳ הכתפות**, ושם נתקבצו בתחלה **חמשה גבורות**. כי זהו **סוד קשר יו״ד, של תפילין דיד**... ע״כ ע״ש.

הרי איך תפילין זה מוחין. הקשר היו״ד זה דעת ה׳ גבורות **בין תרין כתפין**...

זוה״ק פרשת פנחס דף רל״ו ע״ב:... יו״ד דא, אצטריך דלא יתעדי כלל מגו תפלה דיד, דלא יעביד פרודא, וכל חדוה דילה, **בהאי י׳ איהו**, יו״ד דא בדכורא איהי, ולא בנוקבא, איהו **צדיק**, ואיהי **צדק**, ובגין כך אתקריבת בהדה, ומאן דרחיק ליה מאתר דא, רחיק הוא מעדונא דעלמא דאתי... ע״כ ע״ש.

מכאן מובן החומרה שצריך לקשור היו״ד לבית של התפילין, ולא תזוז משם כל היום עם גיד ולא עם הרצועה.

מקדש מלך דף ז׳ ע״ד : על הזוהר הנ״ל ע״ש.

מבו״ש דף נ״ה ע״א : וכיון שכן היה הפרש אחר בין ז״א לנוק׳ בענין מוח השלישי הנקרא **דעת** כי הנה הנקבה דעתה קלה ואין בה בראשה אלא ב׳ מוחין שהם חו״ב אמנם מוח הג׳ שהוא הדעת אין בה רק עיטרא דגבורה בלבד ואף זו העיטרא איננה למעלה בראשה תחת תרין המוחין של חו״ב שבה כאשר היא בז״א... וזה סוד **קשר היוד דתפלה של יד** כמבואר אצלנו שם במקומו וזו העיטרא דגבורה שהיא שם בשליש העליון דת״ת שבה זהו בחינת מוח הדעת שבה ואיננו למעלה בראש אצל המוחין האחרים... ע״כ ע״ש.

עולת תמיד דף ל״ב ע״א : שורה וחו״ג...שם מאמר ונהירו דתרין מוחין גליפן בה...

בן איש חי הלכות תפילין : בענין קשירת היו״ד לבית. ע״ש.

שמאלו תחת לראשי

הנה יש כמה מצבים שהז״א מחבק הנוק׳ וזה תלוי במקום הנוק׳ לגבי ז״א, אך יש ב׳ פסוקים בשיר השירים, אחד כתוב בל׳ **ל**ראשי. ואחת **תחת ראשי** וצריך להבין ההבדל.

שעה״כ דף י׳ ע״ב:... והנה צריך לאושטא שמאלא כנז׳ בזוהר והכונה הוא להורות כי ז״א מניח **שמאלו תחת ראשה** וימינו תחבקנה בסוד יד ימין **הכורך את הרצועה** סביב הזרוע השמאל וסוד הדבר הוא לפי שהנקבה עדיין היא למטה ואין קומתה כשיעור קומתו עדיין אבל ראשה הוא במקום החזה דז״א ונמצא כי ראשה נתון בין זרועותיו ונמצא שהחיבוק הזה אינו חיבוק גמור אלא חיבוק בראשה בלבד וז״ס **ב׳ פסוקים** הנז׳ בשיר השירים ה**א׳** שמאלו תחת **ראשי** וה**ב׳** שמאלו תחת **לראשי** וכנגד החיבוק הנז׳ שהוא בראשה בלבד אמר שמאלו **תחת ראשי** כי ראשה נתון שם בשמאלו וכנגד **חיבוק האמיתי** הנעשה בברכת אתה גבור שאז **החיבוק הוא בגופא** ממש לפי שכבר הגדילה. ונמצא כי **שמאלו הוא נתון עתה בגופה** שהוא במקום **שהיה בתחילה מקום ראשה** ועתה הוא מקום גופה ממש

וזהו תחת לראשי בלמד שהוא מחבקה ונותן זרועו תחת המקום שהיה בתחילה ראשי אבל עתה הוא גופי משא״כ בתחילה שזרועו היה נתון תחת ראשה ממש וראשה שוכב על זרועו. אבל עתה גופה שוכב על זרועו וזרועו נתון למטה ומחבק גופה מלמטה וימינו למעלה וגופה נתון בין שני הזרועות זה למעלה וזה למטה... ע״כ ע״ש.

הרי שבהנחת התפילין מחבק ז״א הנוק׳ בשמאל ובימין וזה ביארנו בעניין הנחת התפילין של יד בהצנע שרומז לזה.

שעה״כ דף ק״ב ע״ב: דרוש ד׳ בענין התפילות דיוה״כ הנה למעלה בענין ר״ה ולמטה בענין חג הסוכות נתבאר ענין זה בארוכה האמנם קיצור הדברים הוא כי בר״ה ועד יוה״כ הוא בחינת **שמאלו תחת לראשי** וממוצאי יוה״כ עד שמיני חג עצרת הוא **וימינו תחבקני** ובשמיני עצרת **הוא הזווג**... ע״ש.

שער הפסוקים דף מ׳ ע״ג:... שמאלו תחת **לראשי** וימינו תחבקני: פסוק אחד אומר, **שמאלו תחת לראשי** בלמ״ד. ופסוק א׳ אומר, **שמאלו תחת ראשי**, בלא **למ״ד**. והענין הוא, כי הנה ראש הנקבה בימי החול, הוא **בתנה״י** דזעיר. ואז אי אפשר לומר, כי שמאלו דזעיר שהיא גבורה, היא ממש תחת ראשה, אבל יצדק לומר תחת **לראשה**, ר״ל, תחת המקום שבתחלה היה שם ראשה, שהוא **בחו״ג** שבו. וכאשר גדלה יותר, ועולה עד חו״ג, אז כתיב **תחת ראשי ממש**, בלא למ״ד. ונלע״ד ששמעתי ממורי ז״ל, ממש בהפך מן הנזכר.

ראה **דברי שלום דף ס׳ ע״ג** עיין שם **יישוב נאה** על זה.

איך קוצא דשערי דז״א עושה תפילין בראש רחל

הנה למדנו לעיל את קוצא דשערי בעניין **הציצית**, וכאן התפילין נעשים ע״י הכאת הקוצא בין של א״א בז״א ובין של ז״א לנוק׳.

שעה״כ דף י״א ע״ג:... ותש״י היא רחל נוקבא דז״א ועניינה כי נה״י דז״א **נעשו מוחין** בראש דרחל כנודע **וקוצא דשערי דרישא דז״א** נמשך **עד רישא דרחל** ע״ד הנ״ל ומכה בערפה ויוצאים ד׳ הארות מוחין שלה במצחה ולפי שהראש שלה היא מאחוריו דז״א כנגד הלב לכן אנו מניחין תש״י בזרוע שמאלי דז״א בפרק הג׳ שהוא כנגד הלב דז״א... ע״כ ע״ש.

הנה כאן כתב הרב שקוצא דשערי דז״א נמשך עד רישא דרחל, **ומכה בערפה**, וצריך להבין שהרי רחל אב״א עם ז״א ואם קוצא דשערי היה מכה ישירות מכה בפניה, ולכן צריך להבין שהכאת הקוצא עושה מסלול ארוך עד שמגיע לערפה של רחל ראה לעיל בעניין תפילין של רחל בעניין ״הכאת קוצא דשערי דז״א בנוק״ ע״ש.

הנה בקיצור מסע האור שיעשה **בחינת תפילין בראש רחל**, תחילה מכה הקוצא באחורי ז״א משני צדדים (שכן באמצע יש את ראש דרחל) ומתרבה האור ועובר דרך גוף ז״א

ויוצאת דרך פניו ומכה הארה אחורי רישא דיעקב ונמשך **עד המצח** ועושה שם **תפילין** דראש דיעקב, וחוזר האור לאחור ומסיים בחינת **פרצוף דור המדבר** קשר של תפילין (שברווח שבין פני ז״א לאחורי יעקב ובזה הרווח הוא בחינת לאה דיעקב **דור המדבר**, בניינה בשלוש הארות **1)** במעבר האור לבניין יעקב. **2)** האור שעובר שוב באותו מקום לעשות תפילין דיעקב. **3)** והכאת אור חוזר מתפילין של יעקב מסיים בניין פרצופה קשר של תפילין. **ואחר כך** האור עובר שוב דרך ז״א לאחוריו ועושה **תפילין** בראש **רחל**.

הרי איך הכאת הקוצא דשערי עוברת הארתו **דרך ז״א לפנים** ונכנסת ביעקב וחוזרת ועושה **דור המדבר** ונכנסת **שוב תוך ז״א** ואז מכה **בערפה של רחל.** וצריך להבין שברחל אין בחי׳ קשר של ראש, כמו בז״א ויעקב.

כוונות תיקון בי״ע דאצילות

הנה יש בכוונות התפילה בכל יום התייחסות לעולמות **בי״ע דאצילות** המובאות בשעה״כ במקומות שונים ומפוזרים וצריך לעיין בזה ולהבין איך לכוון כוונות אלו נכתוב כאן בקיצור את המערכות ובהמשך בע״ה נרחיב בהם כפי שנלמד בשיעוריו של הרה״ג **רבי יואל בלומנפלד** הי״ו. וכל הבחינות האלו למדנו בלימוד כוונת עלינו לשבח, שממשיכים אור מקיף שהוא כדי שהעולמות יוכלו לרדת למקומם עם השפע ללא פחד אחיזת החיצונים וזה ביארנו בהמשך בכוונות עלינו לשבח בספר ״**מקור הישועה**״ כוונת החול **ה׳** עיין שם איזה בי״ע יורדים עם שפע זה, ועוד ביאורים לכוונות עלינו לשבח ע״ש.

1) עניין **התכללות העולמות** והעליות מעולם לעולם המבוארת ב**שעה״כ החל מדף י״א ע״ד עד י״ב ע״א**. וכן נראה בסידור הכוונות המובאות בפועל אחת אחת עליית העולמות, וכן ירידתם בסדר הפוך אחרי תפילת העמידה. מתחילת התפילה בקרבנות מכוונים לברר ולתקן ולהעלות עולם העשיה, ו**ברוך שאמר** מחברים העשיה עם היצירה ומכוונים לברר ולהעלותם, וכן **לפני יוצר** להעלות לבריאה ולכלול אותם ולפני העמידה גם להכניס אותם לעולם האצילות. **וכאן חשוב לזכור ולכוון** שגם **אנחנו** משתתפים בעליה הזאת ומעלים את ה-**נרנ״ח** שלנו יחד עם העולמות. אחר העמידה מורידים אצילות לבריאה כשעדיין העולמות באצילות ואחר כך ליצירה ולכלול אותם וגם לעשיה ולכלול אותם, **הרי זו** מערכת אחת של התכללות העולמות בי״ע לעליה לאצילות והירידה ממנה. ראה בהמשך המקורות ואיך נעשה כוונה זו.

2) **ויש כוונה נוספת שמבררים בירורים** בשלושה מקומות **אחר העמידה**, **א**-בנפילת אפיים, **ב-** ובאשרי, וכן **ג-** במזמור יענך, וכאן העבודה היא לברר מעשיה יצירה בריאה בנפילת אפיים **ג׳ ב״ן** שהם בחינת **נפש** דנר״ן, ובאשרי **רוח** דנר״ן, ובמזמור יענך **נשמה** דנר״ן. ואלו הם בחינת **מ״ן ג׳** ב״ן כנ״ל, ועוד מביאים בכל מקום בנפרד, גם כן עוד **ג׳** ב״ן **בחינת מ״ד מז״א** ונעשה **זיווג נ״ר** בכל מקום **בנפרד**. ואחר בירור וזיווג בשלושה מקומות אלו, בתיבות ובא לציון גואל, **נולד הוולד** של השפע שהוא יורד בחינת הנשמות דכולם **לבריאה**, ובחינת הרוחות דכולם **ליצירה**, ובחינת הנפש דכולם **לעשיה**. וזה נעשה לכאורה באותן המקומות שמובאת הכוונה של התכללות העולמות **בירידתם אך אינה אותה** המערכת. הרי מערכת **שניה** בכוונות בעולמות **בי״ע דאצילות**.

3) **יש כוונה נוספת** שאינה קשורה לשתי הכוונות הנ״ל והיא בכוונת **אשרי** בתחילתו בעניין **ג׳** פעמים **אשרי** שיש בשני הפסוקים **שהוסיפו** למזמור תהילה לדוד. וכמו שכתוב ב**שעה״כ דף מ״ט ע״ב** וז״ל:... **והוא** כי הנה כתיב **שארה כסתה ועונתה** לא יגרע. **ובנפילת אפיים** הורדנו אל הנקבה **בחינת העונה** שהוא הזווג, ועתה **באשרי** אנו מורידין לה מלמעלה **בחינת שארה שהם המזונות** וזה נרמז במלת **אשרי** שהוא אותיות **שארה.** וכמו שלענין העונה נרמזו **ג״פ ב״ן** כן לענין המזונות

הוזכרו **ג״פ אשרי** והם **אשרי** העם שככה לו **אשרי** העם שה׳ אלהיו **אשרי** יושבי ביתך וזהו הטעם שתקנו לומר **ב׳ פסוקים** של **אשרי** יושבי ביתך **ואשרי** העם שככה לו... ע״כ. ע״ש: **הרי** שבנפילת אפים היה בחינת **עונתה** ובאשרי **שארה** שהוא המזון שמתחלק **לג׳ עולמות בי״ע הרי שזו** מערכת נוספת שלישית **ואינה קשורה** לקודמות לעיל.

4) **ועוד** יש אחר הזיווג של יעקב ורחל יש יחוד של **זו״ן דאצילות עם היכלי הבריאה** וזה נראה אחר כל יחוד בברכת **המברך את עמו ישראל** ר״ת גימ׳ **אלהים** זיווג **הוי״ה אלהים**, שמא שלים חשוב מאד.

הרי שבהתבוננות בכוונות הקשורות עם בי״ע דאצילות נזהה ונבין שיש שלוש המערכות שקשורות ומתייחסות לבי״ע דאצילות **ואינן קשורות זו בזו** וזה נלמד גם ממה שכתב **הבאתי לגני א׳ עמ׳ קי״ג** וכן בעמ׳ **קט״ו** נביא אותו בהמשך ועתה נרחיב קצת יותר בהבנת המערכות **ומקורם** בשעה״כ ובסדר כוונתם **בסידור**.

כוונה כללית בהתכללות העולמות

הנה ידוע היות **ארבע** עולמות עיקריים **א**צילות **ב**ריאה **י**צירה **ע**שיה ואנחנו מכוונים בהם בתפילה בכל יום **בד׳** חלקי התפילה **בקרבנות** העבודה היא **בעשיה,** ויש גם בחינות של **חיצוניות** המעשה **ופנימיות** הדיבור, **בזמירות** כנ״ל **ביצירה**. **וביוצר** כנ״ל **בבריאה**. **ובעמידה** ב**אצילות**. וחוץ מהעבודה **בהם** אנחנו עושים **התכללות** כל העולמות **ועולים** מעולם לעולם.

שער הכוונות דף י״א ע״ד:... ונבאר עתה כללים שיש בסדר תיקון תפילת השחר. **דע** כי מן תחילת התפילה עד ברוך שאמר הוא **בעולם העשיה** ומברוך שאמר עד יוצר אור הוא **בעולם היצירה** ומן יוצר אור **עד סוף ברכת אבות** הוא **בעולם הבריאה** ושאר העמידה הוא **בעולם האצילות**... ע״כ ע״ש.

מה שכתב כאן: ״ומן יוצר אור **עד סוף ברכת אבות** הוא **בעולם הבריאה**״ קשה שהרי בהמשך **באותו עמוד** כתב עוד וז״ל: **דע**... עד ברוך שאמר הוא **בעולם העשיה** ומשם עד יוצר אור הוא **עולם היצירה** ומשם עד **תפילת י״ח** הוא **עולם הבריאה**... ראה **שעה״כ שם בהגוב״י י״א**, ששם תירוץ מסויים ועוד ראה הגהת **רבי שאול** על **הגוב״י י״א** בתחילת **שעה״כ** (או בסוף לפי ההדפסות). שמחלק בין מוחין **דאחור**, שהתחלת תיקונם מקריאת **שמע** עד סוף ברכת אבות, ומוחין **דפנים** שהתחלת תיקונם בתיבת **באהבה**. וכן כתב בתירוץ השני שהביא **הש״ש ג׳ דף י״ד ע״א אות ב׳** וראה **פתח עיניים דף י״ג רע״ב אות ה׳**. ועיין **בספר עטרת מרדכי על הקדיש למו״ר הרב מרדכי עטיה שליט״א בעמוד ח״י** שם ביאר והביא את כל המפרשים בעניין זה **כיד ה׳ הטובה עליו** הי״ו.

הנה הרב מלמדנו שיש **כוונה כללית** מאחר שידוע ש-**ד'** חלקי התפילה הם כנגד **אבי"ע**, קרבנות, **עשיה**. זמירות, **יצירה**. יוצר[פא], **בריאה**. עמידה י"ח, **אצילות**.

ועוד אנחנו מכוונים בעליית העולמות גם בקדישים חוץ מקבלת השפע שיש שם וצריך להבין האם יש כפילות בעבודה או שבכל עבודה עושים **דברים אחרים**.

והכוונה בעליה זו הוא להעלות. בתיקון העשיה **הנפשות** אשר שם ליצירה, ובסדר היצירה להעלות **הרוחין** אשר שם לבריאה, ובסדר הבריאה להעלות **הנשמות** אשר שם לאצילות.

ואז המלכות עילאה נכללת מכל אלו **הנפשין ורוחין ונשמתין** ועל ידי כך נעשין בה[פב] בחינת **מ"ן**.

וצריך לשתף **עצמו** בכל חלקיו דהיינו להעלות **נפשו** עם נפשות **העשיה**, **ורוחו** עם הרוחין **דיצירה**, **ונשמתו** עם נשמתין **דבריאה** והבן זה היטב.

עניין עליית העולמות הוא שאינם עולים **רק** בחינת הנפשות והרוחות והנשמות אשר בהם בלבד אבל העולמות עצמן אינם עולים[פג]. ראה **שעה"כ דף ט"ו סוע"ב**, וכן **דף ס"ח סוע"א**, וכן **שם דף נ"ט ע"ב** ד"ה גם דע. נרחיב בהמשך בע"ה. ראה קריאת שמע שעל המיטה באנא בכוח שהנר"ן עולים ונעשים מ"ן. ע"ש.

> **שער הכוונות דף י"ב רע"א**:... והנה כאשר תתחיל בח"י ברכות הנזכר עד **ברוך שאמר** תכוין **תמיד בהויה דמילוי ההין** שהוא בעשיה **ויוצא** מאות **ה' אחרונה** של ההויה הכוללת כנודע כי **ה'** אחרונה היא **בעשיה** והויה זו **דמילוי ההין** היא סוד **נשמת העשיה** הנקראת בחינת **נפש** והיא העולה ממקומה אל היצירה כנזכר גם תכוין אל שם **אל אדני** אשר בעולם העשיה... ע"כ.

הרי ביאר את הכוונה הכללית שיש לכוון כל זמן התפילה מי"ח[פד] ברכות עד ברוך שאמר. וכדי להבין הכוונה בפועל נעבור לסידור.

[פא] **וגם** מאחר שיש תיקונים ב**חיצוניות** העולמות וב**פנימיותם**, מבאר הרב שיש לכוון בכל חלק לפי העולם שנמצאים בתיקונו וגם לכלול העולמות **חיצוניות ופנימיות** אלו באלו עד שכולם יוכללו באצילות. וזה יבאר יותר בהמשך.

[פב] ראה **שעה"כ דף ט"ו ע"ב**:... **קדיש ג'** שלאחר העמידה קודם אשרי יושבי ביתך. הכונה לפי שבתחלה העלינו כל העולמות למעלה כדי שכל **העולמות יוכללו בעולם האצילות** לעשות שם זיווג עליון **דת"ת ומלכות לבדם** ושאר כל העולמות הם נעשים להם **כדמיון כנפים החופפים ומכסים** עליהם בסוד **אגן הסהר** הנזכר במאמר הזוהר בכ"י הנקרא **סתרי אותיות של השי"ת** וע"ש (ראה ב**סידור ב' כוונת עושה שלום עמ' קי"א ע"א** וכן **עולת תמיד דף י' ע"א**) ואחר הזווג **אנו צריכים לחזור להעלות העולמות שיקבלו השפע הנשפע מחמת הזווג שנעשה אז**, ולכן אומרים עתה זה הקדיש כדי לכלול פעם אחרת הבריאה באצילות לקבל שפע הזיווג ההוא ולכן כוונת זה הקדיש ע"י שם **ע"ב** הויה דיודין במ"ב אותיותיו בפשוט ומילוי ומילוי המילוי ואח"כ הבריאה מקבלת תוספת קדושה **בקדושת ובא לציון**: ע"כ ע"ש. ראה ספרו של **מו"ר** הרה"ג **הרב מרדכי עטיה** שליט"א **עטרת מרדכי** עמ' ס"ו. הרי מכאן משמע **שמערב הרב** בין שתי הכוונות מה שעולה בהתכללות ובין מה שנעשה בקדיש.

[פג] הנה צריך להבין שהעולמות שאינם עולים הם העולמות בי"ע תחתונים.

[פד] התחלה היא מח"י ברכות השחר המתחילות מהנותן לשכוי שכן על נטילת ידיים ואשר יצר ואלהי נשמה הן **חוץ** מה-ח"י ברכות. הנה בהמשך הכוונה בסידור דף ד' התחיל כוונה זו מברכת **ענ"י**.

בסידור א׳ בדף ד׳ ע״א:... ויכוין[פה] לשם **ב״ן** ולאות **ה׳** אחרונה שבשם הויה דכללות העולמות שהם **נפש** דעשיה דאצילות ודעשיה התחתונה שהיא **אל אדני**.

הנה לא כתב כאן לכלול **הנפש שלו** אך בהמשך העליות **יש לכלול נר״ן שלנו** גם כן. **כוונה זו** יש לכוונה בכל זמן התפילה ללא הפסקה כל הזמן עד סוף העשיה שהיא **עד** ברוך שאמר. מברוך שאמר שמתחילה **היצירה**, אך כנ״ל בהגהה שיש לפי הרש״ש לברך את ברכות השחר בחצות. **הנה** בסידור **קריאת שמע על המיטה** ושם יש גם ברכות השחר שאמורים לאמרם בחצות **ונלע״ד** אפשר שלא לכלול נפשו מפני שלא נעשה כך בחיצוניות סידר כוונה זו **הרב בניהו שמואלי שליט״א** לפני ברכת על נטילת ידים.

ה יוד הה וו הה אל אדני

וכן על דרך זה כתב **בשעה״כ דף י״ב ע״א** לכלול את העשיה **ביצירה** ולכוין מברוך שאמר ועד היוצר **ו׳** דהויה **והויה דמ״ה ואל הויה**.

סידור ב׳ לפני ברוך שאמר דף ה׳ ע״א:... מברוך שאמר **עד** היוצר יכוין **תמיד** לכלול ולקשר ולחבר העשיה דאצילות שהיא **ה׳ יוד הה וו הה אל אדני**, **ביצירה** שהיא אות **ו׳** ושם **מ״ה ואל הויה** , ולכלול ולחבר **נפשו ורוחו** עם נפשות ורוחות דעשיה ויצירה... ע״כ.

הו יוד יוד הה הא וו ואו הה הא אא לל אידהנויה

וכן על דרך זה כתב **בשעה״כ דף י״ב ע״א** לכלול את העשיה והיצירה, **בבריאה** ולכוין מתחילת היוצר לכלול ולקשר את העשיה ויצירה **בבריאה**...

בסידור ב׳ דף כ״ג ע״א:... מ**יוצר** עד העמידה יכוין תמיד **לכלול ולקשר ולחבר** היצירה והעשיה ד**אצילות** שהם **ו״ה** דהוי״ה ומ״ה וב״ן ואל הוי״ה ואל אדנ״י **בבריאה** שהיא אות **ה׳ ר**אשונה דהוי״ה ושם **ס״ג ואל שד״י** ולכלול ולחבר **נפשו ורוחו ונשמתו** עם נר״ן **דבי״ע**.

[פה] **ראה** בהמשך **הסידור דף ס״א ע״ב** שכתב שוב הוראה זו נראה שכאן זה **בחינת החיצוניות** מספר 8 בטבלת עלי נהר ונראה ששם דווקא צריך להתחיל כאמור זה חיצוניות וזה סידר הרב מברכות השחר ואם אומר ברכות השחר בחצות לילה גם כן יכווין שהוא **בתיקון העשיה חיצוניות** ולכן יש לכוין כוונה זו לכאורה **פעמיים** אם אומר בבקר את ח״י ברכות יתחיל לכוון בתיקון העשיה כך וכן הכוונה עוד פעם בהמשך **בסידור א׳ דף ס״א ע״ב** למטה וזה עבור **הפנימיות** אך כאמור לפי הקבלה ברכות השחר בחצות לילה ושם מתחיל תיקון החיצוניות העשיה. **ונלע״ד** שהיה צריך להכפיל **גם** ביצירה והבריאה, **אך** היות ואנחנו כוללים החיצוניות בפנימיות על ידי **שאוספים הציציות** בברוך שאמר **ומנשקים תפילין של יד ביוצר** הרי צריך לראות כאילו שיש כאן **ב׳ הבחינות** גם כן חיצוניות ופנימיות. **אך** יש סידורים שבהם ח״י ברכות בשחרית לא עשו פעמיים, ע״כ נלע״ד.

ולהמשיך נרנח״י ומוחין פנימיים ומקיפים לפנימיות בריאה כדי להעלות פנימיות בי״ע לאצילות.

הנה מכאן מובן שכל הכללת העולמות היא **בבי״ע דאצילות** שעולים דרך ההיכלות מעולם לעולם עד ה**אצילות**, וכאן יש **התכללות וקישור וחיבור** שזה רומז על קישור ולכן גם רואים בסידור **הכל משולב יחד בחיבור מלא**, וכן לחבר גם חלקי **נר״ן דעולמות** עם **נר״ן שלנו**, וכמבואר בשעה״כ הבאנו לעיל שהנר״ן אלו משמשים **מ״ן** למלכות בזיווג דאצילות כמו שנבאר[פו] מה שכתב **בשעה״כ דף ט״ו ע״ב** ד״ה קדיש **ג׳**.

השורה האחרונה בכתובת קטע זה **אינו שייך להתכללות** העולמות הנ״ל היא בכללות מה שנעשה והוא לתיקון בי״ע דאצילות.

הוה יוד יוד יוד הה הא הי וו ואו ואו הה הא הי אאא ללל איש דהד נוי יה

וכן על דרך זה כתב **בשעה״כ דף י״ב ע״א** לכלול את העשיה והיצירה והבריאה, **באצילות** וסידר לכוין

סידור ב׳ דף נ״ג ע״ב:... יכוין לכלול **ולקשר ולחבר** פנימיות וחיצוניות בי״ע דאצילות פנימיים ומקיפים **הו״ה** דהוי״ה הכוללת **וס״ג מ״ה ב״ן** משולבים ואל **אדנ״י** ואל **הוי״ה** ואל **שד״י** משולבים עם **י׳** דהוי״ה הנזכר ושם **ע״ב** ולכלול ולחבר **נרנ״ח שלו** עם נרנ״ח **דאבי״ע**

ולהמשיך נרנח״י ומוחין פנימיים ומקיפים לפנימיות דחיצוניות ופנימיות דאצילות[פז].

הנה סידר הכוונה **אחר** אמירת אדני שפתי תפתח וכן כמו לעיל וכן השורה האחרונה היא כללות מה שנעשה בתיקון בכללות, וכנ״ל הכל הוא **בבי״ע דאצילות**.

הוהי יוד יוד יוד הה הא הי וו ואו ואו ויו הה הא הי הי

אאא ללל איש דהד נוי יה

הנה בסידור רואים כל כוונת עליית העולמות שמות מ**שולבים** ולא כל אחד לבדו, וזה על פי המשך שעה״כ.

שעה״כ דף י״ב ע״א:... והנה **אין ראוי לכוין** כל א׳ וא׳ **בפני עצמו** לפי שעיקר הכוונה היא **לכלול ולקשר עולם בעולם** ולכן כשתגיע אל **ברוך שאמר** תכוין אל אות **ה׳** תתאה שבשם **הויה** ותכוין אל שם **ב״ן** דמילוי ההין. וגם תכוין אל שם **א״ל אדני ותעלם ותחברם** עם אות **ו׳** של השם ועם שם **מ״ה** דאלפין ועם שם **א״ל הויה**

[פו] בע״ה נבאר **בהמשך** שהזיווג הוא בשים שלום זיווג מיוחד שמבואר **בשעה״כ דף ל״ז ע״ד** באמצע וראה גם **בע״ח א׳ דף פ״ה סוע״ב** וראה שם גם הגהת השמש [א] וכן **תו״ח דף ס״ג ע״ב** ובסידור ב׳ **דף ק״י ע״א** שם מבואר זיווג זו״ן והיכלין הוי״ה אלהים.

[פז] קטע זה בסוף הכתובת אינו שייך להתכללות העולמות.

ש**ביצירה** וכשתגיע אל **יוצר אור** תכוין אל **ה״א** תתאה להעלותה ולדבקה עם אות **ו׳** ואות **ו׳** דבוקה עם **ה׳** עילאה שבבריאה וכן שם **ב״ן** דההי״ן **תחברהו** לשם **מ״ה** ושם **מ״ה** עם שם **ס״ג** דבריאה וכן שם **א״ל אדני** עם שם **אל הויה ותחברם** עם שם **א״ל שדי** שבבריאה ובהגיעך אל העמידה תכוין להעלות כל **הד׳** עולמות **כלולים זה בזה** בג׳ בחינות הנזכרות מלמטה למעלה על דרך הנ״ל... ע״כ.

הרי שהעולמות עולים **מתתא לעילא** ומחוברים יחד וכאמור מה שעולה הוא **הנר״ן שלהם** עם **עולמות בי״ע** דאצילות[פח] וכן צריך לכלול עמם **הנר״ן שלנו** גם כן.

שמן ששון ג׳ דף י״ד ע״ב אות ז׳ :... ענין **עלית העולמות** שאינם עולים רק בבחינת ה**נר״ן**... בדברי רבינו איך מכאן נראה דכל זה שעולים העולמות כולם באצילות וכמ״ש לקמן בדרוש זה שצריך לכוין בעולם העשיה, **ה יוד הה וו הה אל אדני** להעלותו... ויכוין להעלות **שלושתם ולהתכללם** באות **י** ובשם **ע״ב** אשר בעולם האצילות... יע״ש.

אין כל זה **אלא** בבחינת **פנימיות העולמות** שעולים **בי״ע לגמרי** באצילות **והם בי״ע דאצילות**... ע״ש.

זיווג התכללות עולמות בי״ע באצילות

הנה לעיל בהקדמה ״**כוונות תיקון בי״ע דאצילות**״ ביארנו שיש **ג׳** מערכות מקבילות בעבודה בתיקון עולמות בי״ע דאצילות, וביארנו שיש המשך השפעה לבי״ע **בהיותם באצילות** כדי שיורידו **השפע לעולמות בי״ע** אחרי התפילה **בעלינו לשבח** אחר המשכת המקיפים שימנעו אחיזת החיצונים, וכאן צריכים להבין **איזה יחוד יש לעולמות בי״ע** באצילות.

שעה״כ דף ל״ז ע״ד :... ואמנם אנו צריכין ג״כ להאיר ולהשפיע גם לכל העולמות שהעלינו ע״י תפילתינו כמבואר באורך בסדר תפלת השחר שעולים בי״ע וכבר ביארנו שהעשיה נכללת ביצירה והיצירה בבריאה **באופן** שאין היכר בעולמות עשיה ויצירה אלא בעולם הבריאה לבדו שבו נכללו שני עולמות עשיה ויצירה. **והנה כאשר נוק׳ דז״א דאצילות** מזדווגת עם בעלה אז מתרחקת משם ז׳ היכלי הבריאה הנק׳ ז׳ נערותיה כי אינו דרך ארץ להסתכל בעת זווג חתן וכלה אמנם הם נעשים בבחינת מלבוש וכסוי **כדמיון חצי גורן עגולה סביב** נוק׳ דאצילות שלא יסתכלו שם הקליפות כנזכר במאמר הזוהר דכתיבת יד הנק׳ סתרי אותיות השי״ת וכנזכר במדרש שיר השירים של הזוהר. **וכבר הודעתיך שהבריאה נק׳ כסא הכבוד** ונקרא אלהים שהוא בגימ׳ הכסא ועיקר שם אלהים הוא בהיכלות הבריאה ולכן

[פח] בהמשך יבואר שהנר״ן הם מ״ן לזיווג המלכות באצילות והעולמות הם מתרחקים מפאת הצניעות וכן להסתיר מהחיצונים שלא יראו. ומה שמבואר בכל מקום שהעולמות אינם עולים הם בחינת עולמות בי״ע תחתונים.

בר״ת **ה**מברך **את עמו י**שראל תכוין שהוא בגי׳ **אלקים** ותכוין שהם היכלי הבריאה ותכוין לחברם עם היכלי האצילות הנק׳ **יהוה** והוא שם ההויה שבברכה זו של המברך את עמו ישראל בשלום **ואז מזדווגין היכלין תתאין בעילאין שהם היכלי הנוק׳ בדכורא** וזה סוד מ״ש בזוהר ששם זה נק׳ **שמא שלים** לפי שהוא **כולל כל העולמות** כנז׳ ואין לך שם כולל כל העולמות אלא שם זה ולכן נק׳ **שמא שלים**:

יש יחוד של זו״ן ואמנם בזמן הזיווג נעשים כדמיון חצי גורן עגולה וזה נקרא **אגן הסהר** ועולמות בי״ע נעשים שותפים, ואנחנו **מחברים ושילוב** היכלי הבריאה **כוללים** את היצירה ועשיה ויש צורך לעשות חיבור **הוי״ה אלהים** גימ׳ ר״ת **ה**מברך **את עמו י**שראל **אלהים**, שלוב שם **הוי״ה אלהים** הוא **שמא שלים** שהוא כולל ויש כאן חיבור **אצילות ובריאה**. האם ניתן לחבר בריאה עם האצילות**?**.

ע״ח א׳ דף פ״ה סוע״א:... אח״כ פרצוף דאבא הוא חכמה כלול מ-**מ״ה וב״ן** שהוא אבא ואמא והכל **פרצוף א׳** בסוד **והבן בחכמה** ויש לו פרצוף **א׳ בת זוגו** נקרא **בינה** נכללת מ-**מ״ה וב״ן** שהוא **ישסו״ת** ושניהן **פרצוף א׳** וכל זה הפרצוף הוא **בת זוגו** לפרצוף העליון **דחכמה**... ע״כ ע״ש.

הרי או״א יש מ״ה וב״ן בחינת זו **הבן בחכמה** זה או״א עילאין **י׳- ו״ד** פרצוף **רביעי**, ויש בישסו״ת גם כן מ״ה וב״ן וזה **חכם בבינה** פרצוף **שלישי** ואומר הרב הם בחינת **בני זוג** או״א **בן זוג** לישסו״ת, לכאורה קשה צריך להבין.

שם הגהת השמש [א]:... נ״ב אבל **אין אבא שהוא כללות** הפרצוף העליון מזדווג עם כללות הפרצוף התחתון כי כללות הפרצוף העליון הם **או״א** עילאין והם בחינת **חיה** וכללות פרצוף התחתון הם **ישסו״ת** והם בחינת **נשמה ואיך יזדווג** שניהם **מין בשאינו מינו** וכנודע משער הזיווגים כי באו״א לבדם יש **ב׳** זיווגים וכן בישסו״ת **ב׳** מיני זיווגים. ועוד או״א הם מהגרון דא״א ועד **החזה** וישסו״ת הם מהחזה ועד **הטבור**. ואע״פ שלכל זה כוונה והבנה אחרת עיין מה שכתבתי בגיליון של שער א״א סוף פרק ט״ו (והוא שער אנ״ך פרק ח׳)

שם מסביר שיש יחוד כללי או״א **מצד ימין** ואו״א מצד שמאל ישסו״ת והם ביחוד ביניהם הכללי מזדווגים **יחד** אך לא כמו כאן מעלה ומטה. לפי **דברי הרש״ש** מה שכתוב מזדווגים לא כפשוטו ואומר **שאין זה יכול להיות** והרי בתו״ח שסובר שכן יש זיווג והתו״ח יתרץ גם מה שאמר כאן הרש״ש בהגהה.

תו״ח דף ס״ג ע״ב:... וכתב הרב ז״ל בפרק ג׳ **משער י״ז שער ז״א** שישסו״ת הם **בת זוג** לאו״א עילאין ע״ש, **ומזדווגים עם או״א** שזה שאנו אומרים מהחזה של או״א ולמטה הם **מפני** שהם בעלי ו״ק **בערך** או״א עילאין אבל הם **מלבישים** זה לזה **פנים בפנים שוים בקומתם** בקומת או״א, וכמ״ש **בשער י״ג שער א״א פרק י״ג** וז״ל: שאע״פ שהזווג הוא **פב״פ** עכ״ז הוא בהיות הז״א בבחינת חצי תפארת

ונה״י שלו עם נוק׳ קצרת הקומה כשיעור הנז׳ ע״כ, **אלא שנק׳ זווג דאב״א** כמ״ש מורי הרב ז״ל **ואע״פ שהוא זווג מין בשאינו מינו**,

כבר מצינו שכתב **בשער ל״ט** שער מ״ן ומ״ד פרק י״ד **שהאצילות כלו נעשה** פרצוף אחד זכר, בערך יצירה ובריאה **שנקרא עלמא דנוק׳** ומזדווגים ועולים ב׳ טיפין ב׳ **מ״ב** מן הנוק׳ שהוא היצירה והבריאה, וטיפה **א׳** מוריד **האצילות** כי ממנו ניקח, שז״ש הרב ז״ל **בשים שלום** לזווג **האצילות עם הבריאה** וכתב שהוא זווג וחיבור **הוי״ה ואלקי״ם, והוי״ה** הוא בחינת **ה׳ חסדים** טיפות **דדכורא, והאלקי״ם** סוד הה׳ גבורות **טיפות דנוק׳**,

ואע״פ שמורי הרב ז״ל בהגהותיו על עץ חיים הקשה שאיך יזדווגו מין בשאינו מינו אלא שהוא או״א עילאין דימין דא״א עם או״א עילאין דשמאל דא״א הנקרא ישסו״ת ע״ש, **הוא רצה לפרש שזהו כונתו בודאי שהוא הרגילות תדיר הוא כן**, אבל **אינו מכחיש שיש זווג לפרקים דאו״א עילאין עם ישסו״ת** אע״פ שהוא זווג בחינת **חיה עם נשמה**, והראיה שכתב הרב ז״ל **שבכל לילה מזדווג הנפש של האדם עם הרוח שלו**... ע״כ ע״ש.

תחילה מביא את **ע״ח שער ז״א** שאו״א וישסו״ת הם בני זוג **וישסו״ת מזדווגים עם או״א**, ומביא הוכחה **מע״ח שער ל״ט מ״ד ומ״ן** שכתב וז״ל: **שהאצילות כלו נעשה** פרצוף אחד זכר בערך יצירה ובריאה **שנקרא עלמא דנוק׳** ומזדווגים, ומביא גם מה שקורה **בשים שלום** שזה זיווג **הוי״ה אלהים**, וזה כמו שכתוב בשעה״כ ובע״ח וכן בסידור, הרי שמחזק **ההבנה** שיש **חיבור וסובר אפילו שיש זיווג וחיבור** בשים שלום בין האצילות והבריאה. הרי שיש השפעה לעולמות בי״ע מזה היחוד הנעשה באצילות וזה גם יורד לבי״ע בעלינו לשבח.

סידור ב׳ דף ק״י ע״א: בשים שלום: יש כאן **יחוד יעקב ורחל** מעלין **מ״ן** נוק׳ מצד שמאל ויורד **מ״ד** מצד ימין ואז יש באמצע החיבור חו״ג ביסודה מערכת שש שעות יעקב ורחל. בשלב זה הבי״ע לא פועלים והם נעשים **אגן הסהר סביב** לשמור הזיווג.

ואחר הזיווג הזה של יעקב ורחל יש חיבור מתחת לחיבור **הוי״ה אדנ״י** יש זיווג **זו״ן והיכלין**, רואים **הוי״ה אלהים** הרי **שבאמיתות** הוא חיבור **זו״ן** דאצילות, **הוי״ה**, עם **היכלי בי״ע** שם **אלהים**, זה הזיווג של אצילות **עם** בריאה, והתו״ח סובר שיש **ממש זיווג**. וכנ״ל מתרץ שם גם מה שכתב **לכאורה היפך זה** בהגהה על ע״ח, הבאנו כל זה לעיל.

ירידת העולמות

הנה אחר עליית העולמות באצילות וגמר תיקון בחינתם של היום הזה **והזיווג** הנעשה בשים שלום כנ״ל **יש צורך להוריד** ולחלק השפע[פט] לעולמות בי״ע, וזה נעשה בהמשך התפילה מאחר שמונה עשרה ועד **עלינו לשבח**, ויש להבין שכל חלוקת השפע היא נעשית **בגבול עולם האצילות** שעדיין העולמות למעלה, והירידה בפועל תהיה **אחר עלינו לשבח** ועד **הלילה** שאז ירדו לבי״ע **לתת טרף** לביתם.

שער הכוונות דף י״ב ע״א:... **וכן על דרך זה** ממש תכוין בעת הורדת **הג׳** עולמות אחר העמידה כנ״ל עד עלינו לשבח... **וכן על דרך** זה **תעשה להיפך** בעת **ירידת העולמות** אחר העמידה כנ״ל ונמצא כי בהגיעך אל **אין קדוש כה׳ כי אין בלתך** וכו׳ תכוין **לכל הארבע עולמות כלולים** זה בזה **מעילא לתתא**... ע״ש.

הנה כאן הרב לא פירט מה לכוין בכל מקום רק הסתפק לומר בשלוש שורות שתעשה כל זה **להיפך מעילא** לתתא, ראה **עולת תמיד דף י׳ ע״א**. ועוד יש קדישים וכנ״ל איך ליישב הכפילות לכאורה בכוונות, או שהן כוונות שונות **ומערכות שונות**.

שעה״כ דף ט״ו ע״ב:... **קדיש ג׳** שלאחר העמידה **קודם אשרי** יושבי ביתך. הכונה לפי שבתחלה העלינו כל העולמות למעלה כדי[צ] שכל **העולמות יוכללו בעולם האצילות** לעשות שם זיווג עליון **דת״ת ומלכות לבדם**...

הרי שעליית העולמות **הם מ״ן הגורמים לזיווג** וזה על ידי מה שעלו כנ״ל **בשעה״כ דף י״א ע״ד** שהנפשין ורוחין ונשמתין עלו יחד עם העולמות וההיכלות וזה בי״ע דאצילות. **הנפשין ורוחין ונשמתין** יהיו **מ״ן** לזיווג והעולמות וההיכלות **יהיו כנפיים** ובחינת **אגן הסהר** להסתיר הזיווג משני טעמים כמ״ש.

המשך שעה״כ דף ט״ו ע״ב:... ושאר כל העולמות הם נעשים להם **כדמיון כנפים החופפים ומכסים** עליהם בסוד אגן הסהר[צא] **C** הנזכר במאמר הזוהר בכ״י

[פט] יש לעיין ולהבין בעניין חלוקת השפע הנעשה בירידה מהאצילות לבי״ע האם שפע זה הוא מהזיווג של **שים שלום** או מהזיווג של הנר״ן דנשמות בנפילת אפיים אשרי ולמנצח בזה יש כמה שמועות ודעות וצריך להבין ועוד יש לעיין ולהבין עניין עליית העולמות האם הוא בקדישים או במה שעושים כוונת התכללות העולמות בכוונה המופיע ב**שעה״כ דף י״ב ע״א** והירידה האם גם על ידי הקדיש או בירידה שמכוונים בכללות. או שהקדיש הוא במערכת של עליית הבירורים מההיכלות שעושים באיזהו מקומן ובהללויות וביוצר וצל״ע.

[צ] כאן הרב מביא טעם מיוחד להתכללות כל העולמות, כדי שכולם יוכללו **בעולם האצילות** לעשות זיווג עליון דת״ת ומלכות לבדם. הרי שמשעבד את עליית העולמות לזיווג ת״ת ומלכות לבדם. הדבר מבואר ב**שעה״כ דף י״א ע״ד** יכוין להעלות הנפשות והרוחין והנשמתין הכל לעולם האצילות ואז מלכות עילאה **נכללת** מכל **הנר״ן** ועל ידי כך **נעשים מ״ן** לצורך זיווג זו״ן... ע״כ. ועוד יש בחינה שהעולמות מתרחקים כמ״ש **הש״ש והרב שד״ה** שיש התרחקות המבוארת ב**שעה״כ דף ל״ח ע״ד** שבזמן הזיווג מתרחקים ג׳ עולמות בי״ע, שאין דרך ארץ להיות שם בזמן הזיווג חתן וכלה אמנם נעשים בבחינת מלבוש וכיסוי, כדמיון **חצי גורן עגולה** שלא יסתכלו שם הקלי׳. הרי ב׳ טעמים להתרחקות. ראה ב״**עטרת מרדכי**״ על הקדיש **עמ׳ ס״ז**. היות והייתה התרחקות לכן על ידי הקדיש צריך לכלול עוד פעם את הבריאה והיצירה והעשיה לאצילות לקבל השפע.

הנקרא **סתרי אותיות של השי"ת** וע"ש (ראה **בסידור ב' כוונת עושה שלום עמ' קי"א ע"א)**

הרי שיש תפקיד לעולמות והיכלות להיות **כנפיים** בסוד **אגן הסהר** לכסות **הזיווג** ויש את **הנר"ן** שבהם שהם בחינת **מ"ן** לזיווג זו"ן.

> **המשך שעה"כ דף ט"ו ע"ב**:... ואחר הזווג **אנו צריכים לחזור להעלות העולמות שיקבלו השפע הנשפע מחמת הזווג שנעשה אז** ולכן אומרים עתה זה הקדיש כדי **לכלול פעם אחרת הבריאה באצילות** לקבל **שפע הזיוג ההוא** ולכן כוונת זה הקדיש ע"י שם **ע"ב** הויה דיודין **במ"ב** אותיותיו בפשוט ומילוי ומילוי המילוי ואח"כ הבריאה מקבלת תוספת קדושה **בקדושת ובא לציון**: ע"כ ע"ש.

הנה על ידי ה**קדישים** שאחרי העמידה יעלו שוב העולמות להיות עם המלכות **ולקבל השפע** שכן התרחקו בזמן הייחוד. עניין קבלת השפע אינו ברור דיו. וצריך להבין שיש **קדיש והוא לכלול** ובהמשך על יד **אמירת התפילה** הוא לקבל **השפע**. הרי שהם **שני** דברים שונים: **א'** יש עליית העולמות על ידי הקדיש עולים. **ב'** ויש השפע והמשכת **השפע** וזה על ידי **אמירת התפילה.**

בשעה"כ דף י"א ע"ד בעליית העולמות **למדנו** שעולים **הנפשין רוחין ונשמתין** יחד לאצילות **ואמר שם הרב** וז"ל:... **והכוונה** בעליה זו הוא להעלות. בתיקון העשיה **הנפשות** אשר שם ליצירה, ובסדר היצירה להעלות **הרוחין** אשר שם לבריאה, ובסדר הבריאה להעלות **הנשמות** אשר שם לאצילות. **ואז** המלכות עילאה **נכללת** מכל אלו **הנפשין ורוחין ונשמתין** ועל ידי כך נעשין בה בחינת **מ"ן**... ע"כ.

הרי שיש מ"ן ועוד יש **עולמות**. וצריך להבין שיש **מ"ן** שהם נפשין ורוחין ונשמתין ועוד יש העולמות שהם יהיו הכנפיים אגן הסהר והם מתרחקים. **ראה** ספרו של **מו"ר** הרה"ג **הרב מרדכי עטיה** שליט"א **עטרת מרדכי** עמ' **ס"ו**.

וזה מבואר יותר **בעולת תמיד** וכן בהרנ"ש **בפריע"ח דף ל"ב ע"ב**.

> **עולת תמיד דף י' ע"א**:... ואחר שנעשה הזווג עליון ההוא שב**אצילות** אנו צריכים לתת שפע לכל העולמות של **בי"ע**, ועל כן אנו חוזרין פעם אחרת לכלול בריאה באצילות ואז יקבל הבריאה שפע ממנו בהיותו שם לכלול למעלה, **וזה נעשה מן אשרי עד תפילה לדוד**... ע"כ.

כאן מבואר בפירוש יותר שיש ל**כלול** העולמות חזרה ועוד יש **קבלת השפע** שהוא מ**אשרי עד תפילה לדוד** משמע שזה על ידי **אמירת התפילה**.

הנה ב**שעה"כ דף ל"ח אע"ב** מבואר שצריך בסוף העמידה להתרחק **ג'** פסיעות וכן מסודר בסידור שגם **אנחנו** עושים **מעין מה שנעשה למעלה**. היות והיית **שושבין** לזיווג יעקב ורחל.

> **סידור ב' דף קי"א ע"א**:... אחר כך לפי שהיית שושבין **לזיווג יעקב ורחל** חתן וכלה ועתה שהוא זמן זיווגם וירידת הטיפה **אין דרך ארץ** לעמוד שם. לכן יתרחק

[צא] לפי האמת ה**אגן** צריך להיות **כלפי מעלה** ולא היה באפשרותי בכלים הנוכחיים שלי לצייר.

ויפסע לאחוריו **ג׳ פסיעות**. כנגד עובי **ג׳** עולמות **בי״ע** המלבישים לאצילות ויהיו פסיעות בינוניות **עקב בצד גודל ממש** ולא יותר ויעקור רגליו ו**השמאלית** תחילה אחורנית כנגד **בריאה**, ואחר כך **ימנית** נגד **יצירה** ואחר כך **השמאלית** עד **העשיה**... ע״כ.

הרי שהעולמות ההיכלין עולים[צב] הם למעלה עם הנר״ן **הנר״ן** הוא **המ״ן והעולמות** יהיו **אגן הסהר** בבחינת כנפיים מ**שני** טעמים **א׳** שאין דרך ארץ, **ב׳** וגם שהקלי לא יראו.

ספר עוד יוסף חי פרשת ויחי אות ז׳:... ובענין הפסיעות שאחר הקדיש אין לפסוע **אלא** בקדיש תתקבל **שאחר חזרת** התפלה, כי הש״ץ לא פסע אחר החזרה וממתין עד אחר קדיש תתקבל, ואז פוסע **ג׳ פסיעות** ותעלה לו פסיעה זו לתפלת החזרה, וכל הנך תחנונים שאומרים אחר התפלה הוא **כתפלה אריכתא**, וכמ״ש בשלמי ציבור דף פ״ד בשם **מטה יאודה** וכתב שכך כתב **הלבוש** סי׳ קכ״ג והביאו **מג״א** סי׳ **קי״ב** אבל בקדיש שאינו אחר תפלת החזרה אין לפסוע ע״ש:

הרי שאין לפסוע אחורה השליח ציבור אלא בקדיש תתקבל, היות ושליח ציבור לא מסיים החזרה בפסוק עושה שלום במרומיו ואומרו רק בסוף קדיש תתקבל לכן שם עושה ג׳ פסיעות תמורת עושה שלום שבסוף העמידה של החזרה, ומובן **שלא שייך** בשאר הקדישים לעשות ג׳ פסיעות.

ראה משנה ברורה וכף החיים סימן קכ״ג שיש **ב׳** שיטות בהתרחקות.

וצריך להבין היכן התרחקו העולמות האם ירדו למטה או הם עדיין **נשארו באצילות**.

ראה בספר ״**עטרת מרדכי**״ עמ׳ **ס״ח-ס״ט** וכן **בפריע״ח דף ל״ב ע״ב** הגהת **הרנ״ש** והיא לא מובנת מפני שחסר **כמה מילים** ולכן יש לעיין בספרו של הרנ״ש ״**מאורות נתן**״ ושם יש הגהה זו בלשון טובה יותר, ומכאן מובן לאן התרחקו העולמות בעשותם **אגן הסהר** שנשארו למעלה בעולם **האצילות**.

ומי שהפנה למקור הרנ״ש הזה הוא **המעיל אליהו עמ׳ שכ״ד**. ועשה זאת היטב **מו״ר הרה״ג רבי מרדכי עטיה שליט״א** בספרו ״**עטרת מרדכי**״ על הקדיש ב**עמוד ע׳**. ושם מבואר שהעולמות היו **בפנים עם המלכות** והרי בזמן הזיווג הם מסתלקים וחוזרים באחור ז״א ל**ב׳** טעמים הנ״ל ועל ידי הקדישים מחזירים אותם בפנים עם המלכות בריאה ראשונה לקבל השפע **ויצירה ועשיה**. ועוד ראה בכוונת הקדיש בהמשך. עיין שם.

בעניין עליית העולמות אחר התרחקותם ועל ידי הקדיש עולים חזרה להכלל באצילות לקבל השפע בזה יש שיטת **סידור היר״א א׳ עמ׳ 478** מבאר שם וראה מה שכתב על זה **מו״ר** בספרו ״**עטרת מרדכי**״ **על הקדיש בעמ׳ ע״א-ע״ב**. אך מה השיטה של הסידור הנדפס לא מבואר שכן המדפיסים הסירו מכוונת הקדישים שלאחר העמידה את כוונות העליות וטעם לזה כתבו בהגהה שם **בסידור המודפס דף קמ״ז ע״א**. וצ״ע.

[צב] אע״פ שמשמע **משעה״כ דף ט״ו סוע״ב** וכן שם **דף ס״ה סוע״א** וכן שם **דף נ״ט ע״ב** שהעולמות אינם עולים, כאן משמע שעולים צ״ל שאלו **בחינת** עולמות **שכן** עולים ומה שלא עולה הוא החיצוניות הגמור שאינו עולה אלא בזמן המשיח כמבואר **בשעה״כ דף נ״ט ע״ב**.

ובסידור מסודר כל דבר במקומו עם הכוונה וזה סדרה.

סידור דף קל״ה ע״ב:... לפני אשרי יושבי...

מ**אשרי**[צג] עד **תפלה לדוד** תכוין כי **האצילות** שהיא

י׳ יוד הי ויו הי מוריד שפע **לבריאה** שהוא **ה׳ יוד הי ואו הי אל שדי**.

סידור דף קל״ח ע״א:... (זה לפני ובא לציון...) אחר הזיווג[צד] שבמזמור **יענך** יורדת הנוק׳ דאצילות לבריאה **בהיותו עדיין למעלה** באצילות ויולדת ויכוין להמשיך מן **הוולד ההוא הנולד** חלק האורות והשפע המתייחסים... **דבריאה**... והם הנשמות דנרנח״י דנרנח״י הכוללים, והם סוד הקדושה הזו הנאמרת בלשון הקודש... ע״ש.

מכאן לכאורה משמע שמדבר על השפע שנשפע מהזיווג דנשמות **ולא זיווג** שים שלום הרי שמתחילת אשרי יש התכללות והבריאה עלתה כבר בקדיש והנה חלוקת השפע ולידת הוולד היא לפני ובא לציון גואל. וכאמור עוד צריך להבין.

סידור דף קמ״ג ע״א: לפני תפילה לדוד...

יכוין להמשיך מן הולד[צה] ההוא הנולד בבריאה **חלקי האורות והשפע** המתייחסים לחיצוניות ופנימיות פנים ואח׳ דאבי״ע **דיצירה** דאבי״ע שהם הנרנח״י **דרוחות** דנרנח״י.

[ויכוין להוריד שפע מאצילות לבריאה ומבריאה ליצירה].

יהו יוד יוד יוד הי הי הא ויו ואו ואו הי הי הא אא לל שי דה יוה

[צג] **צריך אתה להבין** שיש אחר העמידה עניין התכללות העולמות וגם ירידה וחלוקת השפע לעולמות מן הוולד הנולד מהזיווגים שעשינו **בנפילת אפיים** נר״ן דנפש, **באשרי** נר״ן **דרוח**, ובמזמור יענך ה׳ בנר״ן **דנשמה** שהם זיווגים דנשמות, ומהוולד הנולד מתחילים לחלק השפע לבי״ע, אך כאן החלוקה מתחילה מקדושת ובא לציון גואל, והתכללות העולמות מתחילה מאשרי **והם שתי כוונות מקבילות** ולא אותו דבר. עיין ב״**מקור הישועה כוונות החול חלק ב**״ בעניין נפילת אפיים שם הארכתי בעניין הזה.

[צד] הרי שיש על ידי הקדיש לכלול את העולמות ועל ידי **אמירת התפילה** היא **קבלת השפע** וכאן הוולד נולד **לפני ובא לציון**, מכאן לומדים שהם **ב׳** כוונות התכללות גם לפני העמידה, ואינן כוונות כפולות אלא יש ב׳ עניינים.

[צה] כאן חסרה ההוראה של התכללות העולמות וצריך להבין שיש לכלול אותם כמו שעושה בפועל בכוונה. ולפי הבנתנו הרי הן שתי כוונות מערכות מקבילות.

סידור דף קמ״ז ע״ב: לפני קוה אל ה׳...

יכוין להאיר משם **ע״ב** ואות **י׳** של השם **שבאצילות**. **י׳ יוד הי ויו הי**

לשם **ס״ג** ואות **ה׳** ראשונה שבשם **ואל שדי** שבבריאה **ה׳ יוד הי ואו הי אל שדי**

ולמ״ה ואות **ו׳** שבשם **ואל הויה** שביצירה. **ו׳ יוד הא ואו הא אל יהוה**

ולב״ן ואות **ה׳** אחרונה שבשם **ואל אדני** שבעשיה, **ה׳ יוד הה וו הה אל אדני**

ותטול חלקה **מהילד הנולד** בחינת הנפש.

ועתה ישלבם ממעלה למטה.

יהוה יוד יוד יוד יוד הי הי הא הה ויו ואו ואו וו הי הי הא הה

אאא ללל שיא דהד יונ הי

יכוין להמשיך מן **הולד** ההוא הנולד **בבריאה** חלק האורות והשפע המתייחסים לחיצוניות ופנימיות פנים ואח׳ **דאבי״ע דעשיה** דאבי״ע והם הנרנח״י **דנפשות** דנרנח״י.

סדר חלוקת השפע לבי״ע

הנה לעיל ביארנו עניין **התכללות** העולמות ועלייתם עד האצילות, וכן **ירידתם** אחר העמידה כאן נבין שיש בחינת קבלת השפע, ומה שצריך לבאר הוא. העולמות בי״ע דאצילות יקבלו את השפע בהיותם באצילות **מהוולד הנולד אחר הזיווגים** בנפילת אפיים באשרי ובמזמור יענך, **ואחר כך** בעלינו לשבח יקבלו את המקיפים ויורדו השפע לבי״ע לתת טרף לביתה וחק לנערותיה, צריך להבין באיזה מקום בתפילה נעשה זה. ביארנו שיש בנפילת אפיים **ג׳ ב״ן** שהם בחינת **נפש** דנר״ן מ״ן וגם מ״ד **ונעשה זיווג**, וכן **באשרי** גם כן ג׳ ב״ן בחינת **רוח** דנר״ן בחינת המ״ן וכן המ״ד ונעשה שם זיווג וכן **במזמור יענך ה׳** ג׳ ב״ן בחינת **נשמה** דנר״ן מ״ן וכן המ״ד ונעשה זיווג יעקב ורחל ונולד וולד השפע.

שעה״כ דף מ״ז ע״ב:... **ולכן** צריך לכוין כשמזכיר זאת **ההויה** כאלו הוא במלוי **ההין** וזה פי׳ הכתוב **אליך ה׳** פי׳ **בעבורך** ה׳ שהיא הנוקבא דז״א הנק׳ שם ההויה **דמלוי ההין** הנה אליך **ובסיבתך** נפשי אשא ועושה אני נפילת אפים זו. ומלת **נפשי** אשא סובלת שני פירושים... ולכן צריך עוד לכוין **בשלש הויות אחרות** וכולם במלוי **ההין** העולים **ג׳** פעמים **ב״ן** לפי שכל בחינת המ״ן הוא ע״י **הויה דב״ן** והוא המעלה את **המ״ן** כנודע, והנה **ההויה דב״ן המעלה את המ״ן** דעולם הבריאה **היא גדולה** מהויה דב״ן **המעלה מ״ן דעולם היצירה** ושל **יצירה גדולה משל עשיה** ולכן צריך לכוין **בשלש הויות דב״ן**.... והנה סדר שלש הויות הנזכרות הם נרמזות בשלש מקומות הויה דב״ן **הא׳** שהיא בעשייה נרמזת בר״ת **נ**׳פשי **א**׳שא **א**׳להי הוא בגי׳ **ב״ן**. והויה דב״ן **הב׳** שביצירה נרמזת במלת **אלהי** שהיא בגי׳ **מ״ו** ותחבר עם המ״ו הנז׳ הר״ת של **בך בטחתי אל אבושה** ויהיה הכל בגי׳ **ב״ן** או תחבר מספר **מ״ו** הנזכר עם הר״ת של **א**׳להי **ב**׳ך **ב**׳טחתי **א**׳ל ויהיה ב״ן **והדרך הראשון יותר ישר**. והויה דב״ן **הג׳** שבבריאה נרמז׳ בר״ת אל יעלצו אויבי לי ותחשוב מלת לי כולה שהיא ארבעים ויהיה הכל **ב״ן ג׳**... ע״כ ע״ש.

הרי ג׳ ב״ן וזה נפש דנר״ן שהם עשיה יצירה ובריאה, ויש מ״ד גם כן ונראה שם זיווג בסידור.

סידור ב׳ דף קכ״ד ע״א:.. **נ**פשי **א**שא **א**ליך.. ר״ת גימ׳ **ב״ן** יכוין לברר על ידי שם **ב״ן** זה **ועל ידי נפשו דנפשו**...

אלהי בך בטחתי אל אבושה... גימ׳ **ב״ן** יכוין לברר על ידי שם **ב״ן** זה **ועל ידי נפשו דרוחו**...

אל **י**עלצו **א**ויבי **לי**.. ר״ת גימ׳ **ב״ן** יכוין לברר על ידי שם **ב״ן** זה **ועל ידי נפשו דנשמתו**..

עד כאן זה בחינת **המ״ן**.

ועוד הז״א נותן ה-**מ״ד** הוא

מי זה האיש גימ׳ **ב״ן** והוא בחינת **הרוח**.

נפשו בטוב ר״ת גימ׳ **ב״ן** והוא ד**נפש**

בטו**ב** תלין ס״ת **ב״ן** והוא ד**נשמה**.

ע״כ בחינת **הנפש** דנר״ן בי״ע **ג׳ ב״ן** מ״ן, **והמ״ד** ויש זיווג **נ״ר**.

המשך הוא **באשרי**:

שעה״כ דף מ״ט ע״ג:... **ועתה** באשרי בא **הרוח** וכמו שנתבאר ג׳ הויות דב״ן בנפילת אפיים כנ״ל להעלות **ג׳** חלקי בירורי הנפש שבג׳ עולמות בי״ע בבחי׳ **מ״ן** כמו כן נרמזו **באשרי** שלש הויות דב״ן להעלות מ״ן של רוח משלש עולמות ההם ותכוין כי גם הדכורא עתה נותן בה **טיפת מ״ד** של בחי׳ **הרוח** ואלו הם **ג״פ ב״ן** הנז׳ **הא׳ ר״ת וס״ת** של שני תיבות **א**רוממ**ך** **א**לה״י וס״ת מלת המל**ך**. ב״ן **שני** הוא ר״ת **א**רוממ**ך** **א**להי **ה**מלך עם מלת אלהי כולה **הרי ב״ן שני**. **ב״ן שלישי** הוא נרמז במלת **בכל** יום אברכך בכל בגי׳ **ב״ן**.

עוד יש כוונה אחרת[צו] **באופן אחר** והוא כי הנה כתיב **שארה כסתה ועונתה** לא יגרע. **ובנ״א** הורדנו אל הנקבה **בחי׳ העונה** שהוא הזווג ועתה **באשרי** אנו מורידין לה מלמעלה בחי׳ שארה שהם המזונות, וזה נרמז במלת אשרי שהוא אותיות שארה וכמו שלענין העונה נרמזו **ג״פ ב״ן** כן לענין המזונות הוזכרו **ג״פ אשרי** והם **אשרי** העם שככה לו **אשרי** העם שה׳ אלהיו **אשרי** יושבי ביתך וזהו הטעם שתקנו לומר **ב׳ פסוקים** של אשרי יושבי ביתך ואשרי העם שככה לו... ע״ש:

הנה באשרי יש כוונות נוספות **ג׳ פעמים** אשרי בחינת **שארה**, כי בחינת **עונתה** כבר נעשית **בנפילת אפים**. והג׳ אשרי כנגד **המזון** דבי״ע. והמשך עניין הג׳ ב״ן בחינת **המ״ן והמ״ד** והיחוד נ״ר.

סידור ב׳ דף קל״ה ע״ב:... **א**רוממ**ך** **א**להי **ה**מלך ר״ת וס״ת ארוממך אלהי עם ס״ת המלך גימ׳ ב״ן... יכוין לברר על ידי שם **ב״ן** זה ועל ידי **רוח** דנפשו...

גם יכוין בתיבת **אלהי** ור״ת **א**רוממ**ך** **ה**מלך, גימ׳ ב״ן יכוין לברר על ידי שם **ב״ן** זה ועל ידי **רוחו** דרוחו..

בכל גימ׳ ב״ן יכוין לברר על ידי שם **ב״ן** זה ועל ידי **רוחו** דנשמתו...

ואז היא **מעלה מ״ן** דבחי׳ רוח והז״א **משפיע מ״ד** דבחינת רוח והם **ג׳ ב״ן** אחרים...

ורואים ההויות ויש זיווג **נ״ר דרוח דנר״ן**. ע״ש

ע״כ רוח דנר״ן בי״ע **ג׳ ב״ן** מ״ן והמ״ד ורואים **זיווג נ״ר** המשך במזמור **יענך**.

שעה״כ דף מ״ט ע״ג:... מזמור **יענך ה׳** ביום צרה כו׳ עתה תכוין להעלות מ״ן של בחינת נשמה אשר בג׳ עולמות בי״ע כנ״ל ולכן נרמזו כאן **ג״פ ב״ן** אחרים ואלו הם

[צו] כוונה זו היא אחרת ואינה שייכת למעלה ובהמשך נבאר.

הא׳ הוא ס״ת **שם** אלה**י** יעק**ב** גי׳ **ב״ן**. **הב׳** הוא ר״ת **נרננה ב**ישועתיך **ב״ן**. **הג׳** הוא ס״ת יענ**נו** בי**ום** קרא**נו** גי׳ **ב״ן**. ותכוין כי גם הזכר נותן בה **טפת מ״ד** של נשמות דכורין:

הרי מערכת השלישי עניין **הנשמה** דנר״ן ויש **מ״ן ומ״ד** ונראה גם כן זיווג נ״ר.

סידור ב׳ דף קל״ז ע״א:... **למנצח** מזמור לדוד...

שם אלה**י** יעק**ב** ס״ת גימ׳ **ב״ן** יכוין לברר על ידי שם **ב״ן** זה ועל ידי **נשמה** דנפשו...

נרננה בישועתך ר״ת גימ׳ **ב״ן** יכוין לברר על ידי שם **ב״ן** זה ועל ידי **הנשמה דרוחו**...

יענ**נו** בי**ום** קרא**נו**.. ס״ת גימ׳ **ב״ן** יכוין לברר על ידי שם **ב״ן** זה ועל ידי **נשמת** נשמתו.. בהמשך.. יכוין **להעלותם למ״ן** ליסוד דנוק׳ דז״א... והז״א **משפיע מ״ד** דבחינת נשמות שהם **ג׳ ב״ן** ונשלם הוולד בבחינת **נר״ן דנר״ן**, ומזדווגים יעקב ורחל בנ״ר שלהם.

הנה יש בחינת זיווג ומזה נולד הוולד, השפע שיתחיל לרדת בקדושת ובא לציון **יוולד** לבריאה ובהמשך התפילה.

שעה״כ דף מ״ט ע״ג:... והנה במזמור הזה של **יענך ה׳** הוא זמן זעקת היולדת **דראמת ע׳ קלין** כנז׳ והם כמנין **ע׳** תיבין שבמזמור הזה ואז ניתן בעובר ההוא חלק הנשמה כי **בנפילת אפים** ניתן בו כח **הנפש**. **ובאשרי** כח **הרוח ויענך** כח **הנשמה** כנ״ל וענין זה נעשה ע״י זווג זה המחודש עתה כנזכר. **והנה היא עתה בעולם הבריאה** ואח״כ יולדת **וזמן לידתה** הוא בקדושת **ובא לציון גואל** ומה שיולדת מתחלקת **בג׳ עולמות בי״ע** ובתחלה ניתן **בבריאה** חלק הנוגע לה בשפע והוולד ההוא הנולד הוא בחי׳ הנשמה כנז׳ וזה סוד קדושת ובא לציון כי הוא בחינת קדושה... ע״כ ע״ש.

הרי שנולד הוולד בבחינת **נר״ן דנר״ן** ויתחלק עכשיו השפע **בג׳** עולמות בי״ע ב-ובא לציון **לבריאה** , תפילה לדוד **ליצירה** ובקוה אל ה׳ **לעשיה**. כל זה בבחינת **אור פנימי** ובהמשך בעלינו לשבח יקבלו [כלים] **אורות מקיפין** ובזה ירד השפע **לבי״ע** ללא פחד אחיזת הקלי׳. יש לכאורה **שתי שמועות** שיש יריד**ה גם בלילה** שיורדת הנוק׳ לתת טרף לביתה וחק לנערותיה.

כוונת נתינת המזון לבי״ע

הנה נשאר לנו לבאר הכוונה של המערכת **השלישית** חלוקת המזון לבי״ע והיא מה שהוסיפו שני הפסוקים לפני תהילה לדוד ובהם יש ג׳ פעמים אשרי

שעה״כ דף מ״ט ע״ג:... **עוד** יש כוונה אחרת **באופן אחר** והוא כי הנה כתיב **שארה כסתה ועונתה** לא יגרע. **ובנ״א** הורדנו אל הנקבה **בחי׳ העונה** שהוא הזווג ועתה **באשרי** אנו מורידין לה מלמעלה בחי׳ שארה שהם המזונות וזה נרמז במלת אשרי שהוא אותיות שארה וכמו שלענין העונה נרמזו **ג״פ ב״ן** כן לענין המזונות הוזכרו **ג״פ אשרי** והם **אשרי** העם שככה לו **אשרי** העם שה׳ אלהיו **אשרי** יושבי ביתך וזהו הטעם שתקנו לומר **ב׳ פסוקים** של אשרי יושבי ביתך ואשרי העם שככה לו... ע״ש:

הנה כתב כאן שהיא כוונה **אחרת** (במקור כתוב **א׳** ופתחתי **אחרת** וכן בהמשך כתוב באופן **א׳** וגם כאן פתחתי **אחר** כך נלע״ד) באשרי יש כוונות נוספות **ג׳ פעמים** אשרי בחינת **שארה**, כי בחינת **עונתה** כבר נעשית **בנפילת אפים**. והג׳ אשרי כנגד **המזון** דבי״ע.

ומה שכתוב בהמשך עניין **הג׳ ב״ן** בחינת **המ״ן והמ״ד** והיחוד נ״ר היא כוונה אחרת ביארנו לעיל שהן ג׳ מערכות.

עיין באתי לגני א׳ עמ׳ קי״ג ריש ע״ב:... שם מבאר שהן ג׳ מערכות ומסתפק מעט בשלישית ומביא פתח עיניים עיין גם שם.

פתח עיניים דף נ״ג ע״א אות א׳:...

שעה״כ דף מ״ט ע״ג שורה סוף ד״ה ועתה:...

הרי ג׳ מערכות שלמות עבור תיקון **בי״ע דאצילות** ועוד נשאר לנו להבין כמה שאלות לסגור ההבנה השלמה הנפלאה הזאת, כגון מה נעשה באצילות ועוד.

עוד כוונות כלליות

הנה בסידור **חלק א׳ דף ס״א ע״ב** הביא הרב כמה כוונות כלליות לכוונם בתפילות ובמשך היום. מקורם בזוה״ק, והביא חלקן הרב בשעה״כ, וסדרן הרש״ש בסידור. הנה כוונות אלו אפשר בנקל לכוונם גם למתפללים בסידור פשט ויוכלו לרשום אותם בסידור. ראה **זוה״ק במדבר דף ר״ע ע״ב** כל סדר התפילה עם הנשמה ע״ש היטב.

ראשית הם ד׳ תיקוני השכינא. מטה, שולחן, כסא, ומנורה.

1) **מטה**: בתפילת **ערבית** יכוון לתקן לקובה״ו **מטה** שלימה בהיכל ק״ק דבריאה ע״י **יעקב אבינו ע״ה**.
2) **שולחן**: **מתחילת** תפילת שחרית עד ישתבח יכוין לתקן **שולחן** בשכינה לקוב״ה (היינו בהיותה נקודה אחת תחת היסוד.). **ע״י דוד**.
3) **כסא**: מיוצר **עד** אהבת עולם יכוון לתקן **כסא** בשכינה לקוב״ה. (היינו בהיותה אב״א). **ע״י אברהם**.(ע״י החסד העליון **הנקרא אברהם** המתעורר בכל בוקר[צז].)

[צז] בפום אמה. (כנלע״ד)

4) **מנורה**: **מתחילת** העמידה **עד סוף** התפילה יכוין לתקן **מנורה** בשכינה לקובה״ו, (היינו בחזרתה פב״פ) **ע״י יצחק**.

זוה״ק פר׳ בשלח דף מ״ד ע״א:... אבל אמרת (שם י) נעשה נא עליית קיר קטנה, ונשים לו שם **מטה ושלחן וכסא ומנורה**, ארבע אלין למה, אלא בגין דאינון תקונא דכנסת ישראל, דאתקריאת **עליית קיר**, והכי אתקריא, כמה דכתיב (ישעיה ל״ח ב׳) ויסב חזקיהו פניו אל הקיר. מטה ושלחן וכסא ומנורה, לאו אינון כתיקונא דשמושא, דהא כסא קא בעי בקדמיתא, ולבתר שלחן, לבתר מנורה, לבתר מטה, אמאי אקדימת מטה, בגין דהיא חביבה עליה יתיר מכלא, ואקדים בר נש **מה דחביב עליה**.

זוה״ק פר׳ תרומה דף קל״ג ע״א:... והואיל וכך הוא, נעשה נא עלית קיר קטנה, דא איהו סדורא דתקונא דשכינתא, **דאיהי עלית קיר**, כמה דאת אמר (ישעיה ל״ח ב׳) ויסב חזקיהו **פניו אל הקיר**, קטנה, בגין דאיהי זעירא, כמה דאת אמר (קהלת ט׳ י״ד) עיר קטנה. ונשים לו שם, בתקונא דא דאנן מתקנין, ובסדורא דילן בשירין ותושבחן ובצלותא, (ובתקונא דא) אנן מתקנין לגביה לנייחא דיליה. **מטה ושלחן וכסא ומנורה**, ארבע אלין כלהו בשכינתא אינון, ואיהי (כלא) בכל תקונין אלין מתתקנן לגבי עלמא עלאה בסדורא דאנן מסדרין. בסדורא **דצלותא דערבית** ובתקונא דיליה הא **מטה**, בסדורא דאינון קרבנין ועלוון דאנן **מסדרין בצפרא**, ואינון שירין ותושבחן, הא **שלחן**. ובההוא **סדורא דצלותא דמיושב**, ובתקונא דקריאת שמע בההוא יחודא דאנן מתקנין הא **כסא**, בההוא סדורא **דצלותא דמעומד**, ובאינון קדושאן ותוספת קדושה וברכאן דאנן מסדרין, הא **מנורה**.

זכאה איהו בר נש דדא שוי ברעותיה לאשלמא לגבי מאריה **בכל יומא**[צח], ולאתקנא האי עלית קיר קטנה לגבי מאריה בהני תקונין, **כדין ודאי קודשא בריך הוא יהא אושפיזיה בכל יומא**, זכאה איהו בהאי עלמא וזכאה איהו בעלמא דאתי. **בגין דאלין ארבע, אינון תקוני דשכינתא לאתתקנא לגבי בעלה**, בארבע תקונין אלין אתתקנת, בשפירהא, בחדווהא, בחזווהא, על ידא דעמא קדישא בכל יומא.

מטה אתיהיבת ליה **ליעקב** לאתתקנא, ועל דא יעקב אתקין **צלותא דערבית**.

שלחן, אתקין **דוד** מלכא, באינון **שירין ותושבחן** דאיהו אתקין, כמה דאת אמר (תהלים כ״ג ה׳) תערך לפני שלחן נגד צוררי.

כסא, אתקין **אברהם** באתקשרותא דיליה, דעביד טיבו ושלימו דנשמתין לכל בני עלמא, ולית תקונא דכסא אלא **בחסד דאברהם**, כמה דאת אמר (ישעיה ט״ז ה׳) והוכן בחסד כסא.

מנורה אתקין **יצחק**, דאקדיש שמא דקודשא בריך הוא לעיניהון דכל עלמא, ונהיר נהירו דבוצינא עלאה בההיא קדושה. בגיני כך צריכין עמא קדישא לומר תדיר, ולשואה רעותהון

[צח] הנה ראה איך כוונה פשוטה שאפשר לכוונה גם **בסידור פשט** ועל ידי כוונה זו הקב״ה הוא **אושפיזין** שלו בכל אותו היום **צריך הרבה לזרז ולהזדרז בכוונה זו** הפשוטה.

לסדרא לגבי עלמא עלאה, דאיהו מאריה דביתא איש האלהי״ם, **מטה ושלחן וכסא ומנורה**, למהוי שלימו בכל יומא עילא ותתא... ע״כ. ע״ש.

קיום מצוות תמידיות ובעיקר בתפילה[צט].

1) מתחילת תפילת שחרית עד ישתבח, יכוין לקיים מצוות עשה **ליראה את ה׳** יתברך.
2) מישתבח עד יוצר, יכוין לקיים מצוות עשה **לברך את ה׳**.
3) מאהבת עולם עד שמע, יכוין לקיים מצוות עשה **לאהבה את ה׳ ב״ה**. ועוד בקריאת שמע יכוין לקיים מצוות עשה **דקריאת שמע** בבוקר ובערב, שנאמר ובשכבך ובקומך[ק].
4) מ-שמע עד אמת ויציב, יכוין לקיים מצוות עשה **ליחד את ה׳ ב״ה**.
5) מצוות עשה **לברך הכוהנים את העם**.
6) קודם התפילה, יקבל עליו מצוות עשה **ואהבת לרעך כמוך**.
7) וע״י הדיבור לקיים מצוות עשה **של התפילה**.

עוד יש כמה כוונות לעשות עצמו להכללא גרמיה, או לשוואה גרמי. והם **ד׳** מובאים בזוה״ק.

1) **מתחילת תפילת שחרית עד ישתבח** יכוין לעשות עצמו **עבד** לשכינה ולהכללא גרמיה גו אינון עבדי ה׳ (**זהו עבד א׳**) **מאחר התפילה עד עלינו לשבח** ישוי גרמיה עבד דסדר צלותא. (**זהו עבד ב׳**). אחר עלינו לשבח ישוי גרמיה **עבד ג׳**.
2) **מ-שמע עד אמת ויציב** יכוין **למסור נפשו** על יחוד וקדושת שמו יתברך לאכללא גרמיה גו אינון דמסרי נפשיהו על קדושת שמיה. **בנפילת אפיים** יכוין למסור עצמו למיתה בסבר פנים יפות.
3) **ומ-עוזר דלים ואילך** יכוין לעשות עצמו **עני** להשתתף עם השכינה[קא] הנקראת עניה בהיותה למטה בהיכל הרצון דבריאה כדי שבעלותה יזכה לעלות עמה, ומ-**אדני**

[צט] ראה בסידור תפילה הכוללת לפני התפילה שהזכיר עוד הרבה מצוות שחייב האדם להתכוון לקיים במשך היום **בסידור א׳ דף נ״א ע״א עד נ״ג ע״א**. ע״ש. ועוד ראה **שערי קדושה חלק א׳ שער ד׳**. מנה שם המצוות לפי חשיבותם שצריך להשתדל לקיימם.

[ק] צריך להבין שכוונה זו **היא בפשט** שכן אין ממשיכים נרנח״י ומוחין של המצוה עצמה של קריאת שמע אלא בכח המצוה אנחנו ממשיכין מוחין לזיווג או״א כדי שהם ימשיכו מוחין לזו״ן שיוכלו להתייחד בתפילה ובנפילת אפיים עיין ביאורים נוספים שם.

[קא] עיין עוד **זוה״ק פר׳ ויגש דף ר״י ע״א**: בעניין צער השכינה ומה חסר לה ומה יהיה כשתקום מן העפר.

שפתי עד שומע תפילה. ישוי רעותיה לאכללא גו **עניי ומסכני** בבואו לדפוק בשערי רומי מרומים להיות עומד בעמידה בתבירו דלבא במאיכו דנפשא.

4) **בשומע תפילה** יכוין לשוואה גרמיה גו **חסידים**, לפרט חטאו. להדבק בחסד.

זוה״ק פר׳ בלק דף קצ״ה ע״ב:... ועל דא שוי דוד גרמיה **גו חסידים**:

שוי גרמיה **בהדי עבדים**, דכתיב (תהלים קכ״ג ב׳) הנה כעיני עבדים אל יד אדוניהם, וכתיב (שם פ״ו ב׳) **הושע עבדך** אתה אלה״י:

שוי גרמיה בהדי **אינון דמסרי נפשייהו** על קדושת שמיה, דכתיב (שם פסוק ד׳) שמח נפש עבדך **כי אליך יהו״ה נפשי אשא**, בכל הני ארבע עבד גרמיה דוד מלכא קמי מאריה...

1- **בקדמיתא עבד**, לסדרא שבחא קמי מאריה ולזמרא קמיה, ודא בתושבחן דקמי צלותא,
2- **ולבתר עבד**, לבתר דצלי צלותא דעמידה, איהו **עבדא דסדר צלותא** דמאריה,
3- **ולבתר עבד**, לבתר דצלי כל צלותיה **ואזיל ליה**,

ועל דא דוד תלת זמנין עבד גרמיה בצלותא דא **עבד**, דכתיב הושע **עבדך** אתה אלה״י, שמח נפש **עבדך**, וכתיב (תהלים פ״ו ט״ז) תנה עזך **לעבדך**, הא תלת זמנין **אצטריך לשואה גרמיה עבד**:

לבתר לשואה גרמיה גו אינון **דמסרי נפשייהו** על קדושת שמיה, והיינו ביחודא **דשמע ישראל**, דכל מאן דשוי הכי רעותיה בהאי קרא, אתחשיב ליה כאלו מסר נפשיה על קדושת שמיה:

לבתר לשואה גרמיה **עני**, בזמנא דעאל ודפיק דשין דרומי מרומים, כד אמר **אמת ויציב**, וסמיך גאולה לתפלה, למהוי בצלותא דעמידה **תביר לבא עניא ומסכנא**, ולשואה רעותיה לאתכללא גו מסכני, בתבירו דלבא במאיכו דנפשא:

לבתר לשואה גרמיה **גו חסידים**, בשומע תפלה **לפרשא חטאוי**, דהכי אצטריך יחיד בשומע תפלה, בגין לאתדבקא בימינא דפשוטה לקבלא לאינון דתבין, וכדין אקרי חסיד, **הא ארבע אלין כדקא יאות**... ע״כ ע״ש עוד.

שעה״כ דף ל״ז ע״א:... וראוי מאד אל האדם שבאומרו תפלת הלחש יאמר **וידוי** בשומע תפלה. אנא ה׳ חטאתי עויתי ופשעתי לפניך כו׳ כנז׳ **בזוהר פ׳ בלק דקצ״ה ע״ב** וז״ל לבתר **לשואה גרמיה גו חסידים בשומע תפלה** לפרטא חטאוי. ואני מסופק אם שמעתי ממורי ז״ל שיותר טוב לומר חטאתי עויתי פשעתי סתם ולא יפרט החטאים או אם צריך לפרט ע״ד אשמנו בגדנו כו׳ והדבר אצלי בספק. **גם ראוי לשאול על מזונותיו** בברכת שומע תפלה להורות **שהוא בוטח בו** יתי׳ אשר בידו מזון לכל חי ע״ד תפלת רב ייבא סבא בכל יום קודם אכילתו כנז׳ **בפ׳ בשלח**.. ע״ש.

זוה״ק דף ס״ב ע״א:... ועל דא לא לבעי ליה לאניש לבשלא מזונא מן יומא ליומא אחרינא, ולא לעכב מיומא ליומא אחרא, הדא הוא דכתיב ויצא העם ולקטו **דבר יום ביומו, יום ביומו דייקא**, בר מערב שבת לשבת כמה דאוקימנא. וכדין אשתכח קודשא בריך הוא מלא ברכאן בכל יומא, וכדין כתיב פותח את ידך וגו׳, מאי **רצון**, ההוא רצון[קב] דאשתכח מעתיקא קדישא, **ונפיק מניה רצון לאשתכחא מזוני לכלא**, ומאן דשאיל מזוני בכל יומא ויומא, ההוא אקרי ברא מהימנא, ברא דבגיניה משתכחן ברכאן לעילא. רבי אבא פתח ואמר, (שם קמ״ז י״א) רוצה יהו״ה את יראיו את המיחלים לחסדו, כמה אית להו לבני נשא למהך בארחוי דמלכא קדישא, ולמהך בארחוי דאורייתא, בגין דישתכחון ברכאן לכלא לעלאי ולתתאי, דתניא מאי דכתיב, (ישעיה מ״ט ג׳) ישראל אשר **בך אתפאר**, אתפאר ודאי, מאי משמע, דבגין דישתבחון ברכאן לכלהו, **לעלאי ולתתאי**... **שם דף ס״ב ע״ב**... רבי ייסא סבא לא אתקין סעודתא בכל יומא, **עד דבעא בעותיה קמי קודשא בריך הוא על מזוני**, אמר לא נתקין סעודתא עד דתתיהיב מבי מלכא, לבתר דבעי בעותיה קמי קודשא בריך הוא, **הוה מחכה שעתא חדא**, אמר הא עידן דתתיהיב מבי מלכא, מכאן ולהלאה אתקינו סעודתא, ודא הוא ארחא דאינון דחלי קודשא בריך הוא דחלי חטאה.

> **זוה״ק מקץ דף קצ״ט ע״א**:... תו פתח ואמר קרא אבתריה, (משלי כח כ) איש אמונות רב ברכות, דא הוא בר נש דמהימנותא דקב״ה ביה, **כגון רבי ייסא סבא**, דאף על גב דהוה ליה מיכלא דההוא יומא למיכל, **לא הוה מתקין ליה עד דשאיל מזוניה קמי מלכא קדישא**, לבתר דצלי צלותיה ושאיל מזוניה קמי מלכא, כדין הוי מתקין, והוה אמר תדיר לא נתקין עד דינתנון מבי מלכא[קג].

בן איש חי שנה א׳ פר׳ בשלח בהקדמה:... והנה ידוע כי ארבעה הם תיקוני השכינה, שהם נקראים **מטה ושלחן וכסא ומנורה**, וזה סדרן: בתפלת **ערבית** מתקנים סוד **המטה**, **ובפסוקי דזמרה** בשחרית מתקנים סוד **השלחן**, **וביוצר** וקריאת שמע מתקנים סוד **הכסא**, ובתפלת **העמידה** מתקנים סוד **המנורה**, וזו הכונה מכונים אותה **אפילו בני אדם פשוטים**, ויש עושים **רשימה בסידור שלהם** לכל ארבעה תיקונים הנזכרים, לכל אחד במקומו, כדי

[קב] **נה״ש דף מ״ז ע״ב**:... **לחם** גי׳ ג׳ הויות דנוצר **ומלח** גי׳ ג׳ הויות דונקה ומזיווג ב׳ מזלות אלו בא לאדם המזון כנזכר בפי׳ משנת פת במלח כו׳ עי׳ בס׳ הנופות נוף ג׳: **ספר הליקוטים דף ט״ו ע״ג פרשת תולדות**:... ויעתר... גם אומרו ויעתר יצחק, ולא אמר ויתפלל וכו׳. גם יובן מ״ש חז״ל בני חיי ומזוני לאו בזכותא תליא מלתא **אלא במזלא תליא מלתא**, מהו כונתם, ואם כפשוטו, למה לא לקח סדר הזה, קודם חיי, ואח״כ מזוני ואח״כ בני. אמנם דע, שיש שני מזלות, **שהם מזל החׄ ומזל י״ג**, והם בדיקנא דא״א. ומזל שמיני תיקונו מן הבינה, ומזל י״ג מן המלכות, על שם שמקבל כל התיקונים. ומזל השמיני נק׳ יצחק, ומזל י״ג נק׳ רבקה, והם שוים, כי כמו שיש י״ג תיקונים במזל שמיני, כך יש בי״ג... **שם ט״ז ע״א**:... ונוצ״ר חסד אמרנו שהוא ממציאות בינה, הוא כולל אלו השלשה הויו״ת. וג׳ הויו״ת של הדיקנא, הם נכללים במזל ונק״ה, שהוא מז״ל י״ג. וג׳ הויו״ת של מזל שמיני נק׳ לח״ם, וג׳ הויות של י״ג נק׳ מל״ח, ולכן צריך לטבל הלחם במלח לזווגם. וז״ס מ״ש רז״ל פת במלח תאכל, כדי שיתמתקו כל העולמות.

[קג] הרי שבקשת מזונות אינה דווקא למי שעני או שאין לו מזונות אלא אף למי שיש לו בשפע הרי אחרי בקשתו הוא כביכול אוכל ממה שנתן לו הקב״ה ולא ממה שיש לו.

שלא יזוזו ממחשבתן, ונראה לי לרמוז תיקון המנורה בתחלת תפילת העמידה, כי ראשי תיבות **א**דני **ש**פתי עולה מספר **מנורה**, לרמז שבתפלה זו מתקן המנורה... ע״ש.

עוד יש ד׳ זכירות שיש לזכור בתפילה הביאן מוהרח״ו בשה״כ

1) באמרו **וקרבתנו מלכנו**. יכוין בלב לקיים מ״ע לזכור **מעמד הר סיני** וקבלנו אותו יתברך למלך עלינו.

2) באמרו **לשמך הגדול** יכוין בלב לקיים מ״ע לזכור **מה שעשה לנו עמלק** שבע״ה בקרוב ימחה שמו ויהיה השם הגדול הויה ב״ה שלם והכסא שלם.

3) באמרו **להודות לך** יכוין בלב לקיים מ״ע לזכור **מה שעשה השי״ת למרים** על שדברה לה״ר באחיה כי לא נברא הפה לאדם כי אם להודות לה׳ יתברך. **וליחדך** זכירת **העגל**.

4) באמרו אשר **הוצאתי אתכם מארץ מצרים** יכוין לקיים מ״ע לזכור **יציאת מצרים**.

שעה״כ דף י״ט ע״ב:... ובנו בחרת מכל עם ולשון כו׳ **דע כי ארבעה מצות עשה צריך האדם לקיים בכל יום שהם ענין זכירה והם ארבעה זכירות הכתובים בתורה שתלוים בזכירת הלב** ואלו הם[קד]

זכירה א׳ היא זכרון **מעמד הר סיני** וקבלת התורה וכמש״ה יום אשר עמדת כו׳ בחורב כו׳ וכתיב בתריה **פן תשכח** את הדברים אשר ראו עיניך כו׳ [דברים ד׳ פסו׳ ט׳] והיא א׳ מרמ״ח מ״ע להרמב״ן ז״ל

זכירה ב׳ זכור את **אשר עשה לך עמלק** והיא מצוה שנית.

זכירה ג׳ זכור את אשר עשה ה׳ אלקיך **למרים** והיא מ״ע ג׳,

זכירה ד׳ זכור את היום הזה אשר **יצאתם ממצרים** והיא מ״ע ד׳.

והנה ד׳ מ״ע וארבע זכירות אלו הם **כנגד ד׳ ימים טובים** שיש בשנה

יציאת מצרים כנגד **חג המצות** שבו יצאו ישראל ממצרים,

מתן תורה כנגד **חג השבועות** שבו ניתנה התורה,

זכירת עמלק כנגד **חג הסוכות** כמשחז״ל שעמלק היה מזנב והורג כל הנחשלים אחריך אותם שלא היו ענני כבוד מקבלן וענני כבוד כנגד **הסוכות**,

---

[קד] הנה מוהרח״ו ז״ל הביא כאן רק ד׳ זכירות מתוך עשר זכירות שהזכירו בסידורי הפשט, אך בסידור הרש״ש הוסיפו עניין מה שהקציפו אבותינו במדבר ובפרט בעגל בתיבת וליחדך, וכן בסידור במזמור שאומרים בכל יום וכתב הרש״ש שם אמרו מ״ע למנות בשבת ולומר היום יום א׳ בשבת וזהו זכור את יום השבת פי׳ **ביום א׳ בשבת הוי מתחיל לזכור את השבת** וכו עד״ז בכל יום. לכאורה הזכרנו **1)** יציאת מצרים, **2)** והשבת, **3)** ומעשה עמלק, **4)** ומעמד הר סיני, **5)** ומעשה מרים הנביאה, **6)** מה שהקציפו בפרט בעגל. אך יש ארבע זכירות נוספות. **1)** המן, **2)** מה שיעץ בלעם למען דעת צדקות ה׳, **3)** זיכרת ה׳ כי הוא הנותן לך כח לעשות חיל, **4)** זכירת ירושלים. ונראה הסיבה שאינם מפורשות בתורה לשון זכירה. וצ״ע. ואולי ש**זכר** רק אלו שהם כנגד ד׳ ימים טובים כמו שכתב בהמשך.

וזכירת מרים שדברה על משה דלטוריא הוא כנגד **ראש השנה** שאז כל המקטרגים והדילטורין מתעוררין.

והנה ג' הזכירות אנו מזכירים עתה כאן, וזכירת יציאת מצרים נזכיר אותה בסוף פ' ציצית בפ' אני ה' אלהיכם כו'

וזה סדרן **מתן תורה** צריך לרמוז אותה באומרך **ובנו בחרת מכל עם** כו' **וקרבתנו מלכנו לשמך הגדול** באהבה כי ע"י התורה קרבנו לשמו **הגדול** ובחר בנו מכל עם וקבלנו אותו עלינו למלך וזהו וקרבתנו מלכינו. **זכירת עמלק** נרמוז אותה במלת **לשמך הגדול** כנודע כי בעבור עמלק אין **ה' שלם** ואין **הכסא שלם** ואנו מתפללין **שימחה זכרו של עמלק** ויהיה שמו גדול. **זכירת מרים** נרמוז אותה במלת **להודות לך** פירש כי הלשון והפה והשפתים הם כלי הדיבור שיצר בנו הוא יתי' נודה אותו בהם ולא נשתמש בהם **בסיפור לשון הרע ח"ו** ונזכור לשון הרע של מרים ולא נעשה כמו שעשתה היא. וזכירת יצ"מ תתבאר במקומה בע"ה.

שעה"כ דף כ"ז סע"ב:... ובפסוק **אני ה' אלהיכם** אשר הוצאתי אתכם **מארץ מצרים** תכוין אל **הזכירה הד'** מן הד' זכירות שביארנו לעיל **בדרוש אהבת עולם** וע"ש והנה זכירת מצרים **מ"ע מן התורה** ולכן תכוין בפסוק זה לקיים מצוה זו של זכירת יציאת מצרים **בק"ש דשחרית ובק"ש דערבית**... ע"כ.

תיקון החיצוניות דבי״ע דאצילות

הנה לפני תיקון הפנימיות, שהוא דיבור התפילה עצמה, יש תיקון **חיצוניות** בי״ע דאצילות[קה] ונתחיל בביאור תיקון בי״ע דאצילות:

1) יטול ויפנה וברכותיהם **וי״ח** ברכות השחר, נתקן חיצוניות **העשיה**.

2) טלית קטן וטלית גדול וברכותיהם נתקן חיצוניות **היצירה**.

3) תפילין של יד נתקן חיצוניות **הבריאה**.

4) תפילין של ראש נתקן חצי **5** (ראה טבלת עלי נהר) שהוא חיצוניות דפנימיות **דאצילות**. (עיין **ספר הליקוטים דף ב׳ ע״ב**)

ועל ידי דיבור התפילה אנו כוללים חיצוניות דעשיה עם פנימיותה ומעלים אותם, **וכן** כוללים חיצוניות היצירה עם פנימיותה **ופנימיות וחיצוניות** של העשיה ומעלים אותם, **וכן** כוללים חיצונית דבריאה עם פנימיותה ועם פנימיות וחיצוניות העשיה והיצירה ומעלים אותם וכן הכל עולה עד בי״ע דאצילות 2 – 3 – 4. וגם בי״ע דאצילות שנתקן מאתמול וירד לעזור בבירור עולה להיות 1, ולהתקן בבחינת **אח׳**. ע״כ בכללות. (ראה טבלת עלי נהר).

שעה״כ דף י״ב ע״ג: (שורה 2)... והנה ע״י ב׳ דברים אלו שהם **יטול ידיו ויפנה** נתקנו **ג׳ אחרונות דעשיה** בבחינת **אור פנימי** מבחינת **חיצוניות ופנימיות** שבהם ואמנם ע״י שני ברכות שמברכין על נטילת ידים כשנוטל ידיו, ואשר יצר כשיפנה, נתקן **אור המקיף** שלהם[קו]...

ואחר כך ע״י ב׳ הטליתות **טלית קטן וגדול** הם שני תיקונים אל **ג׳** אחרונות דעולם היצירה (נה״י) כנודע כי סוד טלית היא **במטטרו״ן** אשר ביצירה... אבל טלית **קטן** הוא כנגד **פנימיות ג׳** תחתונות דיצירה... והטלית הגדול כנגד **חיצוניותם**... ואח״כ ע״י ב׳ ברכותיהם נתקן **אור המקיף** שלהם.

והנה בהיותינו בעולם העשיה לא נתקנו רק **ג״ת** (נה״י) אשר שם אבל עתה שנתקנו **ג׳ אחרונות דיצירה** ממילא נתקנו כל הי׳ ספירות (ז׳ עליונות בבחינת החיצוניות)

[קה] **הנה** כאן נבאר עניין **בי״ע דאצילות** שנתקנים ועולים בד׳ חלקי התפילה ועולים דרך ההיכלות **עד האצילות** ואנחנו כוללים בעליה זו גם את החיצוניות בי״ע דאצילות הנתקן על ידי מעשה. אך צריך להבין שבו בזמן נתקן גם **בי״ע תחתונים** ונשארים במקומם ואינם עולים אלא משלוש לשלוש וזה יתבאר בהמשך. ראה גם **בפרי עץ חיים שער התפילה פרק ז׳** הקדמה נפלאה לכל תיקוני התפילות וחשיבות התפילות.

[קו] **בענין השאלה** מתי לברך ענ״י עיין בהגהה **בסידור דף ה׳ ע״א** כתב הרש״ש אם הוא צריך לנקביו יטול ידיו בלי ברכה ויפנה ואחר כך יטול ידיו שנית ויברך ענ״י ואחר כך אשר יצר. ועוד בעניין אם יברך ברכת על נטילת ידים מי שהיה ער בנקודת חצות אע״פ שישן לפני חצות **זה נקרא שיתין נשמי** וגם אם אחרי חצות חוזר לישון אינו מברך ברכת על נטילת ידיים עיין **דב״ש שאלה צ״ז** שהאריך שם כמה עניינים שכדאי לעיין בהם ועוד ראה לעיל נטילת ידים, **וכן** במקור הישועה חלק **כוונות החול ג׳** שהארכנו בעניין זה...ע״ש

שבעשיה אשר הם למטה מג׳ תחתונות דיצירה ואמנם לא נתקנו רק בבחינת **חיצוניותם**...

ואחר כך ע״י **תפילין של יד** נתקנים **ג״ת** דבריאה (נה״י) וע״י הברכה נתקן **אוה״מ** שלהם, וזה בבחינת חיצוניות לבד, כי לבחינת הפנימיות שלהם **אין צורך לעשות תיקון**[קז] אחר על דרך הנזכר ביצירה ועשיה, **והטעם הוא שאין הקלי׳ נאחזות בפנימיות הבריאה רק בחיצוניותה ומכל שכן בעולם האצילות** וכנודע שבבריאה אין רע וטוב מעורבים והבן זה היטב.

והנה עתה אשר נתקנו **ג׳ א**חרונות דבריאה, מכל שכן שנתקנו **החיצוניות** בלבד של ה**ז׳ ע**ליונות דיצירה אשר הם למטה מ**ג״ת** דבריאה, וגם נתקנו **הפנימיות ד׳ ז׳ ע**ליונות דעשיה.

אחר כך על ידי **תפילין של ראש** נתקנים **ג׳ א**חרונות ד**אצילות** (נה״י) בבחינת חיצוניותם אלא שהוא בסוד אור פנימי שלהם בלבד ואין ה**תש״ר** צריכה לברך עליה לפי שאור מקיף שלהם נעשה מאליו ואינו נעשה על ידינו... ע״כ לשון **שעה״כ בדילוג**. ראה בהמשך עמ׳ **קכ״ד** טבלה מסכמת.

הנה כאן הלשון ברורה ואפשר להבין אך לעיל הרב דיבר במושגים אחרים ונבוא להשוות ביניהם כדי שנלמד מה הייתה כוונת הרב שם ואיך דיבר במושגים אחרים המורים על אותם הערכים. כל הקטע שנביא לקמן הוא בשעה״כ **לפני** הקטע שהבאתי לעיל.

שעה״כ דף י״ב ע״א:... וצריך לבאר כל זה הנה בתחילה צריך בסוד המעשה לתקן בחינת חיצוניות כל העולמות במקומם אשר להם והוא כי ע״י אשר **יפנה צרכיו** הנה הוא מתקן **עולם העשיה** בבחינה הנקראת **נפש** וע״י **ברכת אשר יצר** שהיא סוד הבל היוצא מן הפה בעת שמברך הוא מתקן **אור המקיף** דעולם העשיה... ע״כ.

הרי כאן מבאר שנתקן **הנה״י** שבעשיה **אור פנימי** מעשה **ואור מקיף** ברכה וזה נחשב לפי ההמשך עשיה דעשיה וממשיך,

המשך שעה״כ דף י״ב ע״א:... ואח״כ ע״י הטלית שמתעטף בראשו הוא מתקן **חיצוניות עולם היצירה** (נה״י דיצירה שכולה בחינת רוח) הנקרא **רוח** וע״י כ יורד אור מן בחינת **הנפש דיצירה** (נה״י דיצירה) אל בחינת **הרוח אשר בעשיה** הנקראת **יצירה שבעשיה** (לעיל אמר זה בחינת **ז׳ עליונות** דבחינת **חיצוניות**) ובסוד הברכה שבציצית נעשה אור מקיף אל היצירה ואח״כ ע״י התפילין של יד נתקן עולם הבריאה (הרי כאן הוא תיקון **הנה״י** של הבריאה) ואז יורד אור מן **נפש דבריאה** (שכל הבריאה היא בחינת **נשמה** ולכן משפיעה **בנשמה של העשיה** שהוא בחינת **ז׳ ע**ליונות דבחינת **פנימיות** של העשיה שנקראת **נשמה דעשיה**) אל הנשמה שבעשיה... ע״כ ע״ש.

[קז] פנימיות דחיצוניות של הבריאה יתוקן ביוצר בדיבור התפילה.

הרי שהדברים **זהים** למה שמבאר בהמשך **בשעה״כ** וכאן הבאתי אותו לפני כן שהוא בלשון יותר מובנת ללא ערכים של בריאה יצירה ועשיה **של העשיה**. הרי שיש **עשיה דעשיה** והיא **נה״י דעשיה** ויש **יצירה דעשיה** היא בחינת **ז׳ עליונות** של העשיה מבחינת **חיצוניותה**, ויש **בריאה של העשיה** והיא בחינת **ז׳ עליונות** של העשיה מבחינת **הפנימיות**.

סדר הפרדת הקלי׳

הנה עיקר כל תיקוני החיצוניות הוא **בשני** שלבים: **א׳ צריך קודם כל** להפריד הקלי׳ לפני תיקונם **ב׳ ואחר כך** המשכת מוחין בהם. והנה לשון הרב בשעה״כ.

> **שעה״כ דף י״ב ע״ב דרוש ג׳**:... הנה תחילה צריך לתקן **ד׳ עולמות אבי״ע** ע״י מצות מעשיות שאנו עושים למטה בעולם הזה **וכונת התיקון הזה** הוא לתקנם במקומם עצמם **שהקליפה אשר סביבותיהם שנתאחזו בהם בלילה יתפרדו** עתה מהם לפי שהוא יום ואין הקלי׳ גוברת... ע״כ.

הנה ביום יש אפשרות יותר לתקן הקלי׳ שכן בלילה שהוא זמן שליטתם והיא גוברת לכן אז אין לנו כל סיכוי לתקן אותם ולכן בבא **אור יום** יש סיוע בדבר זה.

> **שעה״כ דף י״ב ע״ג דרוש ג׳**:... ואח״כ ע״י התש״י נתקנים **ג״ת** דבריאה וע״י הברכה נתקן **אוה״מ** שלהם וזה בבחי׳ **החיצוניות** לבד כי לבחינת **הפנימיות** שלהם אין צורך לעשות תיקון אחר על דרך הנז׳ **ביצירה ועשיה** והטעם הוא **שאין הקלי׳ נאחזות** בפנימיות הבריאה רק בחצוניותה ומכל שכן בעולם האצילות וכנודע אצלנו שבבריאה אין רע וטוב מעורבים **והבן זה היטב**... ע״כ. ע״ש.

הנה הפרדת הקלי׳ היא עיקר תיקון ה**חיצוניות** של עולמות **בי״ע** הרב **בשעה״כ** נקט לשון תיקון אך בסידור הרחיב עניין הפרדת הקלי׳, **בפנימיות הבריאה** אין שליטה לקלי׳ וכל שכן באצילות לא נראה שם בחינת הפרדת קלי׳.

כוונות אלו הן בסידור כדלהלן

הנה כוונות אלו של הפרדת הקלי׳ מסתתרות בין שורות סידור הכוונה עליך לגלות אותם **ולסמנם** כדי שתזכה לעשות תיקון בכוונה זו החשובה.

> **סידור הרש״ש א׳ דף ב׳ סוף ע״ב**:... יכוין **להפריד הקליפות** מפרצופים החיצונים דזו״ן דעשיה... ע״כ.

כאן זה בנטילת ידיים.

> **סידור הרש״ש א׳ דף ז׳ ע״א**: ויפנה בצניעות ויכוין **להפריד הקליפות** מנה״י דפרצוף **הפנימי** דז״א דעשיה... ע״כ.

כאן זה ב-**יפנה.**

סידור הרש״ש א׳ דף נ״ג ע״א:... גם (זה בטליתות) יכוין להפריד הקליפות מפרצופי **נה״י דחו״פ** דחיצוניות **דיצירה** (זה נה״י דיצירה.) **וגם מחיצוניות** דחיצוניות כחב״ד חג״ת **דעשיה**... (זה **ז׳ ע**ליונות דעשיה חיצוניותם)... ע״כ.

זה כתוב בהקדמת הברכה, והכוונה בפועל בהמשך.

סידור הרש״ש א׳ דף נ״ח ע״ב:... (למטה). כאן סידר הכוונה הפרדת הקלי׳ והמשכת המוחין וז״ל: להפריד הקלי׳ מכלים **דנה״י** דחיצוניות דחיצוניות **דיצירה**. **ולהמשיך** בהם **מוחין**... ע״כ.

זה נה״י דיצירה. וכאן יש המשך

סידור הרש״ש א׳ דף נ״ט ע״א:... **להפריד** הקלי׳ מכלים דכחב״ד חג״ת **דחיצוניות** דחיצוניות דעשיה, **ולהמשיך** בהם מוחין... ע״ש.

זה חיצוניות **ז׳ ע**ליונות דעשיה.

סידור הרש״ש א׳ דף נ״ט ע״א:... וגם **ע״י תפילין של יד** יכווין להפריד הקלי׳ מפרצופי **נה״י** דחיצוניות דחיצוניות **דבריאה** וגם מחיצוניות דחיצוניות כחב״ד חג״ת **דיצירה**, (זה **ז׳** עליונות) וגם מ**פנימיות** דחיצוניות **ז׳** עליונות דעשיה. **וע״י תפילין של ראש** להפריד הקלי׳ מחיצוניות **נה״י** ד**אצילות** ומחיצוניות דחיצוניות **ז׳ ע**ליונות ד**בריאה**. ומ**פנימיות** דחיצוניות דז׳ **ע**ליונות ד**יצירה** ו**להמשיך** בהם **מוחין**... ע״כ ע״ש.

זו בהקדמת כוונת התפילין והכוונה בפועל בהמשך. הרי שיש הפרדת הקלי׳ ו**אחר כך** המשכת המוחין. וכמו שסידר בכוונה בפועל.

סידור הרש״ש א׳ דף ס׳ ע״א:... **להפריד** הקלי מחיצוניות דחיצוניות **נה״י** דבריאה **ולהמשיך** בהם מוחין... ע״כ.

זה התיקון **נה״י** דבריאה.

להפריד הקלי׳ מחיצוניות דחיצוניות **ז׳** עליונות דיצירה **ולהמשיך** בהם מוחין... ע״כ.

זה תיקון חיצוניות **ז׳ ע**ליונות דיצירה.

להפריד הקלי׳ מפנימיות דחיצוניות **ז׳** עליונות דעשיה **ולהמשיך** בהם מוחין... ע״כ.

זה תיקון פנימיות **ז׳ ע**ליונות דעשיה.

סידור הרש״ש א׳ דף ס״א ע״א:... **להפריד** הקלי׳ מחיצוניות נה״י דאצילות דחיצוניות **ולהמשיך** בהם מוחין... ע״כ.

זה תיקון **נה״י** דחיצוניות ד**אצילות**.

להפריד הקלי׳ מחיצוניות דחיצוניות **ז׳** עליונות דבריאה **ולהמשיך** בהם מוחין... ע״כ.

זה תיקון חיצוניות **ז׳ ע**ליונות דבריאה.

להפריד הקלי׳ מפנימיות דחיצוניות **ז׳** עליונות דיצירה**. ולהמשיך** בהם מוחין... ע״כ.

זה תיקון פנימיות **ז׳ ע**ליונות דיצירה.

זה כל תיקון הפרדת **הקלי׳** מאבי״ע דחיצוניות. וכמו שכתב הרב אין תיקון והפרדת הקלי׳ **מפנימיות דבריאה** שהוא נתקן מאליו וכל שכן מפנימיות האצילות.

טבלת תיקון החיצוניות

זזיצוניות		פנימיות		
חיצוניות	פנימיות	חיצוניות	פנימיות	
אין תיקון	אין תיקון נתקן על ידי יוצר חצי 5		שפע עליונות	אצילות
תפילין של ראש או״פ או״מ מאליו			נה״י	
תפילין של ראש	אין תיקון נתקן ברכת יוצר		שפע עליונות	בריאה
ברכה תפילין יד אור מקיף			נה״י	
תפילין יד הנחה אור פנימי				
על ידי תפילין של יד	על ידי תפילין של ראש		שפע עליונות	יצירה
ברכת טלית גדול או״מ	ברכת טלית קטן או״מ		נה״י	
טלית גדול אור פנימי	טלית קטן אור פנימי			
על ידי טליתות	תפילין של יד		שפע עליונות	עשיה
ברכותיהם אור מקיף	ברכותיהם אור מקיף		נה״י	
יפנה ויטול אור פנימי	יפנה ויטול אור פנימי			

הקדמת העקדה

הנה בעקדה נפגשים **במיתוק הגבורות** על ידי החסדים והיות שהוא **המיתוק הראשון** שנעשה בעולם הזה ובתפילה, נבאר כאן **גם שאר המקומות** שיש בהם **מיתוק של גבורות** ונרחיב בהם קצת את הדיבור **כדי לכלול ולרכז כאן** את הנושא החשוב הזה. לכן נביא כאן את כל המקומות שבהם אנחנו מכוונים **מיתוק גבורות על ידי חסדים** ונלמד מה ההבדל ביניהם **ומפני מה** יש הבדל במיתוק. והם: **1)** עקדה, **2)** ציצית, **3)** קונה הכל, **4)** ברכת המזון, **5)** ברית מילה.

הנה בשעה״כ וכן בעץ חיים ובשמונה שערים לא הובאה **כוונת העקדה,** והובאה רק **בספר הליקוטים**, וכן **בליקוטי תורה**, הרש״ש **הביא כוונות** האלו בסידור.

> **סידור א׳ דף ס״ב ע״א**:... **בכל פעם** כשיאמר פרשת העקידה יכוון לכבוש **ולהמתיק** הדינים והגבורות שביסוד דז״א. **ויכוין** שהקב״ה יחזור **לעקוד** את שרי האומות שלא יקטרגו עלינו. ע״כ.

כתוב כאן שיש לעשות שתי עבודות: **1)** מיתוק הגבורות. **2)** לעקוד את שרי האומות. ולכאורה בעקדה אנו רואים רק **עבודת המיתוק**. היכן נעשה את הכוונה השניה**?** והיכן היא רמוזה, **ועוד** בהקדמת הסידור **לא כתוב** שאנחנו מתקנים את **חטא אדם והבל** שחטאו בראיה.

> **החיד״א** בספרו **עבודת הקודש ציפורן שמיר סי׳ ב׳ סע׳ י״ב**:... **וַיַּעֲקֹד אֶת יִצְחָק בְּנוֹ**... יכוין שיעקוד הקב״ה **שרי מעלה** כשהם מקטרגים על ישראל. ע״כ.
>
> **וזה** על פי **מדרש רבא פרשת וירא פרק נ״ו ה׳**:... וַיַּעֲקֹד אֶת יִצְחָק בְּנוֹ[קח] **רבי חפני בר יצחק** אמר כל מה שהיה **אבינו אברהם עוקד** את יצחק בנו **מלמטן** היה הקב״ה **כובש שריהם** של עובדי כוכבים **מלמעלן**... ע״ש.
>
> **ועוד**[קט] הנה מה שכתוב **בתיקוני זוהר תיקון ע׳ דף קל״ט ע״א**:... בגין **דלא אית קרבן דבטיל מותנא כעקדה דיצחק,** דאתמר ביה **ויעקוד את יצחק בנו**, אתקשר **מדת הדין ואתעקד לעילא, ולא הוה ליה רשו לקרבא לבי דינא רברבא** דאיהו גבורה, **לתבעא דינא**, ועקדה דנא **מועילה לגלותא**, דהוה עתיד **לאתקטלא** משיח בן יוסף, **וקלא נפיק מההוא זמנא ״ואל תעש לו מאומה״**, בגין דאתגברו **רחמי על דינא**, ורזא דמלה (תהלים צ״ח א׳) הושיעה לו **ימינו**, ולבתר **זרוע קדשו**, **דגבר ימינא על שמאלא**:.. ע״כ. ע״ש.

הנה חשיבות העקדה לבטל מיתת **משיח בן יוסף וקירוב הגאולה**. צריך מאוד להתחזק באמירתה **אם אפשר בכוונות** ״**דבטיל מותנא**״, בע״ה **לקרב** גאולתנו. **הלבוש** כתב טוב לאומרה **כדי** להזכיר **זכות אבות** וגם למסור עצמו על עבודת ה׳, וילכו שניהם יחדיו **העוקד**

[קח] וַיַּעֲקֹד אֶת יִצְחָק בְּנוֹ וישם סופי תיבות אותיות **מתוק** רבי **מנחם פרג׳** הי״ו.
[קט] **הנה** זה המקור שמעתי מהרב **בניהו שמואלי** שליט״א.

והנעקד הלכו ברצון גמור, ומי ששב בתשובה, **בזכות עקדת יצחק** יכופר עוונו, **ועל כל צרה** שלא תבא יקראו **עשרה** פרשת העקדה **בדמעה ויוושעו**. וצריך שלא לבטל **אמירתה** בשום עניין. עיין בחיד״א.

הרי לכאורה מקור למה שכתוב **לעקוד את שרי האומות** שלא יקטרגו, בסידור שלנו לא כתוב איך לכוון בפועל **באיזה תיבות**, הנה המקור. **ואע״פ שהרש״ש** לא סידר בתיבות אלו נראה שצריך **לכוין בכללות** גם כוונה זו.

וכן יש כוונה **נוספת** והיא למתק את **הגבורות** יצחק על ידי **החסדים** אברהם.

ועוד נראה בהמשך שנתקן בזה את **חטא אדם והבל**.

וַיַּשְׁפֵּם אַבְרָהָם, ח׳ פעמים ס״ל גימ׳ מכילתם, **בַּבֹּקֶר** החסדים שכפוס למה. **ויחבוש את חמורו** להכניע הקלי׳. ע״כ.

נראה שכוונה זו **להכניע הקלי׳** היא הקדמה **וסיוע** לקיים את מיתוק הגבורות. ושאר הדברים, **לעקוד את שרי האומות**, לאכללא **אשא במיא**, ותיקון **אדם והבל**. ויחבוש **את חמורו** זהו **להכניע הקלי׳** שכן לפני **כל** עבודה **בעשיה** ראינו לעיל שיש בתחילה **להכניע ולהפריד הקלי׳**.

הנה תפילה לפני העקדה בסידור אנחנו **מתפללים** שיזכור לנו הקב״ה **זכות אבות** והשבועות שנשבע להם ובעיקר זכות **עקדת יצחק**, וזו תחילת התפילה ראה בסידור וזה בקיצור.

סידור א׳ דף ס״ג ע״א:... **אלהינו**[ק] הויה דס״ג **ואלהי** הוי״ה **דמ״ה** והוי״ה **דע״ב**.

זוכרנו, **ע״ב קס״א** (גימ׳ זוכר)

ופקדנו, ריבוע **ע״ב** (גימ׳ **פקד**. יסוד דאבא קו אמצעי).

בפקודת ישועה ורחמים, השפעת הדעת.

משמי שמי קדם, קפ״ד קס״א. יסודות דאו״א (והכוונה שמלת **שמי** גימ׳ **קפ״ד קס״א** משו״ה ועוד **ד׳** אותיות **אהיה** וכללות הויה הרי **שמ״י**).

[ק]**כאן יש בקשה ותפילה** , רמוזים כאן **או״א ודעת** כמו שיש בתפילת שחרית **שעה״כ דף ל׳ ע״ב**:... **אלהינו** תכוין כי הוא באימא, כי כל מקום שנזכר מלת **אלהינו** זה או **באימא** או **קו שמאלי**... ואלהי אבותינו תכוין **באבא ובדעת** המזווג לאו״א... ע״ש. **יצא לנו** שיש כאן **אימא, דעת, אבא,** וזה דעת המזווג או״א. **אבותינו**. אין בעקידה כוונה זו בשלמות. אך בסידור **בברכת אבות**, הכוונה שם היא זיווג או״א להאיר ב-**ג׳** פרקים עילאין דאימא ובמוחין דאבא שיכנסו לתוך ז״א. הרי דמיון מסויים, **וזה מחבר** אותנו למעלה להבין שיש כאן **גם כן** בחינת **אצילות וזיווג**, שכנראה רומז כאן על מיתוק גבורות למעלה, וראה גם כן **אחרי העקדה** בתפילה **רבונו של עולם** כתוב ״לפניך משורת הדין ובטובך הגדול״ מסלים לדעת למטילות.. ע״כ. מחבר אותנו למה שכתוב כאן בתחילת העקדה שכתב **אלהינו ואלהי אבותינו** כנ״ל שזה בחינת **זיווג כמו שכתוב בתפילת העמידה** הרי כאן מחזק שכנראה בעקדה מזכיר שם זיווג או״א ודעת אולי זה המיתוק **באצילות**. גם זה מה שמזכירים בראש השנה זכות **עקדת יצחק** וצ״ע. להבין ענין **זכירה ופקידה** הנזכרים כאן עיין **ספר הליקוטים דף י״ב ע״ד** וה׳ **פקד** את שרה... ע״ש.

וזכר לנו הוי"ה אבא **אלהינו** אימא... **אברהם** חסד **יצחק** גבורה **וישראל** ת"ת. **שנשבעת לאברהם** חסד **אבינו בהר המוריה** יסוד דז"א **ואת העקדה** מיתוק הדין **שעקד** [ומיתק] **את יצחק** שהוא הגבורות **בנו על גבי המזבח** מלכות... ע"כ.

הרב בספר הליקוטים דף י"ב ע"ד מתחיל בהקדמה להבין מה העבודות שיש לכוון **בעקדה** ובהמשך **שם בדף י"ג סוע"א** ד"ה **ויהי** אחר הדברים... הוא מבאר **הכוונות בפרטות** יותר. עיין גם **ליקוטי תורה פרשה וירא** על העקדה.

ספר הליקוטים דף י"ב ע"ד :... וְאַבְרָהָם **בֶּן מְאַת שָׁנָה** בְּהִוָּלֶד לוֹ אֵת יִצְחָק בְּנוֹ. **דע**, כי אין הגבורות יוצאות **עד שהחסדים** מתפשטים **לגמרי עד היסוד**, כי כל עשר שלו כלולות מעשר, **הרי מאה**, ואח"כ מתחילים **הגבורות לצאת**. ועל כן **יצחק** שהם הגבורות הם **בנו** של אברהם שהם החסדים, משום שיוצאות **אחר החסדים**, כמו הבן שיוצא **אחר** שיוצא האב... ע"כ ע"ש.

אחר שאברהם בן **מאת** שנה כולו חסדים, יוצא **יצחק** הגבורות ואחר שיצחק נכנס ליסוד כדי להתמתק שם, ואז מוציא אברהם **עוד חסדים** אחרים חדשים **למתק הגבורות**.

הנה כמה נקודות שמזכיר הרב בהקדמתו לכוונות העקדה**.**

1) **הגבורות יוצאות אחר החסדים**, **החסדים** הם אברהם **והגבורות** היוצאות אחר החסדים הם **יצחק**, ולכן יצחק הוא **בן** אברהם. ועל כן אברהם[קיא] **בן מאה** שנה בהיוולד לו **את יצחק** בנו. ומאה הם **י'** ספירות כל אחת כלולה מ-**י'** הרי **מאה** ואז **נולד** יצחק. החסדים הם **קומה שלמה** וכמו שנבאר בהמשך בעניין **קונה הכל** שהחסדים עולים עד **כחב"ד**, וגם הרי נמשכו ליסוד (בחינת הארות החסדים) והם בכל ה-**י'** ספירות וכל אחת כלולה מ-**י'** הרי **מאה**, **ושלושים ושבע שנה** של יצחק הם התפשטות **הגבורות** בשני שליש ת"ת ונה"י, שכל ספירה **עשר** הרי נה"י **ל'** שלושים. ושני שליש ת"ת **ז'** הרי **ל"ז**, והגבורות יורדות להתמתק **ביסוד**. **ואברהם בן מאת שנה**, מוציא חסדים **חדשים** יוצאים מיסוד דאימא למתק הגבורות ש**ביסוד** (הרי למטה ביסוד כללות החסדים שביסוד, ואז הגבורות יצחק בן **שלושים ושבע שנים**, ביסוד ואז חסדים נוספים יורדים) באור ישר **שלוש גבורות** ובאור חוזר **שתי גבורות**.

2) **אברהם ויצחק הם גלגול של אדם והבל**, וכל אחד כלול משניהם, ועיקר **אדם** הוא **אברהם** ועיקר **הבל** הוא **יצחק**[קיב], ומפני שחטאו ב**הצצה** בשכינה, לכן צריכים לתקן הדבר. וזה מה שרמוז בכתוב "ויקרא אברהם את שם **ב**נו **ה**נולד **ל**ו". הנולד לו לשעבר והוא **הבל**, ולכן ר"ת **הבל**. ועוד אלהים **י**ראה **ל**ו **ה**שה **ל**עולה **ב**ני (**י**ראה

[קיא] **אברהם** אותיות **בר מאה** שמעתי מרבי **סעד לוי** הי"ו מ**מקסיקו**, וזה מצאנו המקור בספר **הליקוטים דף י"ב ע"ג** ארבע שורות **לפני** סימן י"ט.

[קיב] **עיין זוה"ק בראשית דף קי"ט ע"ב**: יצחק הוא **עיקר** שהיה יכול לסרב, ולמה נקרא על שם עקדת יצחק, **היה נסיון של אברהם** שיהיה **בו** גבורות דבעי **לאתכללא בדינא** ולפני כן היה **כולו** חסד. עתה ידעתי כי **ירא** אלהים **אתה**, ע"י העקדה **לאכללא אשא במיא ומיא באשא** אחר העקדה לאברהם **יש** גם גבורות, ויצחק שהיה גבורות עכשיו הן **ממותקות**.

לו השה ר״ת גימ׳ **אדם**, [השה] **לעולה בני** ר״ת **הבל**). **הנה** הדבר גם **רמוז** בתיבה **יראה** לו השה רמוז **חטא הראיה**.

3) **סוד העקדה** שהחסדים שביסוד ילבישו ויקשרו הגבורות ע״י אברהם שהם החסדים, וזהו **מיתוקם**. ומפגש זה יהיה דווקא **ביסוד דז״א**, משתי סיבות: **א)** כל החסדים **שם**, ויש **ריבוי אור**. **ב)** הגבורות מתעכבות שם **מה שאין כן** בירידתן. ע״ש באורך כל הדרוש. **ואז** יהיה אברהם **כלול** חסדים וגבורות **אשא ומיא ומיא באשא**.

4) **מה שגרם ליצחק העקדה**, היה **להיותו בחינת הנוקבא** שהיה מהגבורות, וכל מי שהוא מסטרא דנוקבא מותא אתקשרת ביה... כשנולד יצחק **התחילו לצאת** ולירד למטה בעת שהיו יורדים בתוך ז״א, אף שהם גבורות, יש להם בחינת דכורא **ואין שם מיתה**... ודע, כי מילת **עקידה** ע״ה, עולה כמנין **ק״ץ**... נמצא שהוא סיום כל הגוף, היסוד. וזהו **יצח״ק**, ק״ץ **ח״י**, כי **בכאן** ביסוד היה **קץ**, והיה אפשר למות, אלא **שעם המיתוק** היה **חי ולא מת**, וזהו שאמר הכתוב **וַיַּעֲקֹד אֶת יִצְחָק בְּנוֹ** מיתק הגבורות: ע״כ. ע״ש. **ומכאן** מבאר את הכוונה בתיבות העקדה בפרטות.

סיכום כוונות העקדה וכוונות בפועל

העקדה מסודרת **במבנה מיוחד** ומסודר **כשהשיא** הוא הפסוק ״**וַיַּעֲקֹד אֶת יִצְחָק בְּנוֹ**״, **המתיק הגבורות**[קיג]. **לפני** מעשה זה של **המיתוק** כתוב בבחינת **תכנית מה שיש לתקן והמצב לפני התיקון, ואחרי** פסוק הזה המיתוק כתוב **התוצאה** איך תוקן. הנה **שלוש פעולות** מה היה לפני ואיך אחרי, **1)** התכללות **אשא במיא, 2)** מיתוק **ג׳** גבורות **באור ישר** ושתי גבורות ש**המיתוק** שלהם **יהיה באור חוזר, 3)** ותיקון **עוון הראיה** של **אדם והבל**, על ידי **מיתוק** זה.

1) **התכנית**: **ויאמר אליו** לייחדם עמו ולמתקם על ידי **אברהם** שהם החסדים **ויאמר הנני** כלי גבורות (ומעונין שיהיו **לי** גבורות. זה עניין **לאכללא אשא במיא ומיא באשא** למתק הגבורות ולהיות **כלול בגבורות**).

התוצאה: **ויאמר אברהם**] (פסק) חסדים לבדם **אברהם** חסדים כלולים עם הגבורות.

2) **התכנית**: **ויאמר קח נא את בנך** גבורה שבהוד **את יחידך** גבורה שבת״ת **אשר אהבת** גבורה שבנצח **את יצחק** ג׳ גבורות חסד וגבורה, **ולך** להמשיך עוד **לך** חסדים בלוע יקר (הרי מיתוק שלוש גבורות **תנ״ה** באור ישר)... **והעלהו** לילוי החסדים בלוע חוזר, **שם** למעלה **לעולה**, למתק שתי גבורות לחו״ג...

[קיג] וַיַּעֲקֹד אֶת יִצְחָק בְּנוֹ וישם סופי תיבות אותיות **מתוק** רבי **מנחם פרג׳** הי״ו.

התוצאה: **והרבה ארבה**, גימ' **יצחק ל'** פעמים **כ"ן ג'** גבורות **תנ"ה** שנתמתקו ע"י **ג'** חסדים **תנ"ה** בלור **יקר**, ועול **כ"ן רביעי** שתי גבורות **חו"ג** שלא נמתקו **בלור יקר הרי ל'** פעמים **כ"ן**. (ויתמתקו בהמשך **באור חוזר**)

3) **התכנית: ויאמר אברהם אלהים** גבורות **הסותמות** הרמיזה העליונה, **בהתמתקותם** יראה **לו** לתקן עון הרמיזה **למלס והבל השה** (ר"ת גימ' **אדם**) **[ה]שה לעולה בני** ל"ת הבל.

התוצאה: ויקרא אברהם שם המקום ההוא יהו"ה חסדים **יראה** גימ' **גבורה** שהם הגבורות **הממותקות (פתחו הראיה** העליונה).

בעקדה שלש פעמים "הנני" הכללת גבורות עם החסדים

הנה אברהם שלוש פעמים עונה לבנו יצחק בלשון **הִנֵּנִי** וזה מורה **על עיקר תפקיד** העקדה לאכללא אשא **במיא ומיא** באשא.

א- **וַיְהִי אַחַר הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וְהָאֱלֹהִים** הגבורות **נִסָּה** להתחבר **אֶת** עם **אַבְרָהָם** שהם החסדים **וַיֹּאמֶר הִנֵּנִי**, כלי גבורות (אני **מעונין בגבורות** כדי ש**אהיה שלם**. "**מעיל אליהו" עמ' כ"ח**).

ב- **וַיֹּאמֶר יִצְחָק אֶל אַבְרָהָם אָבִיו וַיֹּאמֶר אָבִי** הלא אתה **חסדים לבד** ומין זך תעלומת גבורות **וַיֹּאמֶר הִנֶּנִי** לזי מוכן **להתכלל** עם **בְּנִי**.

ג- **וַיִּקְרָא אֵלָיו מַלְאַךְ יְהוָה מִן הַשָּׁמַיִם וַיֹּאמֶר אַבְרָהָם! אַבְרָהָם.** חסדים **הכלולים עם הגבורות וַיֹּאמֶר הִנֵּנִי** (אני **כלול עם** הגבורות).

פעמים וילכו שניהם יחדו

בעקדה פעמים כתוב **וַיֵּלְכוּ שְׁנֵיהֶם יַחְדָּו**, **א'** אברהם ויצחק **להתכלל** חסדים וגבורות, **ב'** בפעם השניה רמוזים **אדם והבל** גם כן **לתקן עוון הראיה**.

א. **וַיִּקַּח** אַבְרָהָם אֶת **עֲצֵי הָעֹלָה** וַיָּשֶׂם עַל יִצְחָק בְּנוֹ **וַיִּקַּח בְּיָדוֹ אֶת הָאֵשׁ וְאֶת הַמַּאֲכֶלֶת**[קיד]. **וַיֵּלְכוּ שְׁנֵיהֶם יַחְדָּו**, כלולים ומיוחדים **אש ומים** (אברהם ויצחק איתכללן **אשא** במיא **ומיא** באשא)

ב. **וַיֹּאמֶר** אַבְרָהָם אֱלֹהִים יִרְאֶה **לּוֹ הַשֶּׂה** [ה]שה **לְעוֹלָה בְּנִי וַיֵּלְכוּ שְׁנֵיהֶם יַחְדָּו**. (**אברהם ויצחק** לתקן עוון של **אדם והבל** שהציגו בפסוק ר"ת **גימ'** אדם ור"ת **הבל**).

[קיד] לפי **שערי אורה** מבאר שאברהם הוא שולט על הגבורות מאז **יציאה לעקדה** וזהו ויקח **בידו** אין ליצחק שליטה אלא **ברשות אברהם** שלקח האש **והמאכלת**. ע"ש, שער שישי גבורה.

ראה כל הכוונות בסידור הרש"ש שם: **אחר כל הלימוד הזה** אתה צריך לפתוח **סידור הכוונת בכוונת העקדה**, ולראות את כל הכוונות **ותבין היטיב בע"ה** את כל הכוונות, וראה גם **ספר הליקוטים פרשת וירא** בדף י"ב סוע"ד ודף י"ג עד סוף ע"ד. וכן **ליקוטי תורה** בפרשת העקדה **פרשת וירא**, ותצליח בע"ה.

מהו "מקום"

בעקדה מופיע כמה פעמים תיבת **מקום** וצריך להבין מה הערך של מושג זה **כאן** וכן במקומות אחרים בכוונות.

וַיָּקָם וַיֵּלֶךְ אֶל הַמָּקוֹם יסוד **אֲשֶׁר אָמַר לוֹ הָאֱלֹהִים**... **וַיַּרְא אֶת הַמָּקוֹם** יסוד **מֵרָחֹק**... **וַיָּבֹאוּ אֶל הַמָּקוֹם** יסוד. (הנה כאן **מקום** הוא **יסוד** אך נבין שהוא **מקום קבלת השפע** למלכות).

ע"ח ב' דף ק' ע"ג:... **מקום**, הוא ביסוד **ג'** שמות[קטו] של **הדעת** גימ' **קפ"ז** סוד שם **ששי** [יג"ל] **פז"ק** של שם מ"ב **פנה זוכרי קדושתך** שהוא ביסוד גימ' **מקום** והכולל. ע"ש.

ועוד **שעה"ק דף נ' ע"ג**. וכן **קהלות יעקב** ערך **מקום** וכן עיין **פרי ע"ח דף ק"כ ע"ב**: ברוך **המקום**... ע"ש.

מה שאמר **שעה"כ דף ע' ע"ג**:... **אח"כ** תעמוד מעומד בשלחן המסודר לפניך ותעמוד **במקומך אשר תשב בו**... ע"כ.

המקום שתשב בו **ותמשיך שפע** לנוק' הוא בחינת שפע **המושפע לנוק'**.

שעה"כ דף כ"ט ע"ד:... בתיבת **אתה** בעמידה בעניין מילוי **מ"ו** ומילוי **ק"ם** בסוד כל הקובע **מקום** לתפילתו, תמשיך **מקום** לתפילה... ע"י **ב'** המילוים מתרבים האורות של ז"א הנקרא הויה, **הויה בהכאה** היא ז"א ואז ז"א מעביר **לנוק' תפילה**. ע"ש.

הרי התפילה היא הנוק' וצריך להמשיך לה את השפע שלה שהוא **מקום**.

סידור ב' דף נ"ו ע"ב:... כוונת **אתה** בזקיפה שניה דברכת אבות וז"ל... **מ"ו** דכריעה ראשונה **ק"ם** דכריעה שניה [אותיות] גימ' **מקום** להמשיך **לנוק' הוי"ה בהכאה**...ע"כ.

הרי **מקום** הוא בחינת **השפע לנוק'**. גם **סידור ב' דף פ"ג ע"ב** בכוונת **מגן** אברהם, וז"ל: לחבר **מגן** זה עם **מגן** ד-מלך עוזר ומושיע **ומגן**. ושניהם גימ' **מקום** שהוא הוי"ה בהכאה **י'י'י'י'י'י'י'י' ה'ה'ה'ה' ו'ו'ו'ו'ו'ו' ה'ה'ה'ה'ה'ה' להמשיכו לנוק'**. ע"כ.

הרי שזה בחינת **השפע לנוק' המקבלת אותו**. הוי"ה בהכאה.

[קטו] שהם **ע"ב ס"ג ב"ן** יחד גימ' **פז"ק**. גימ' **מקו"ם** עם הכולל.

ועוד אחרת ראינו ב**עקדה סידור א' דף ס"ג** ע"ב **ויקם** וילך אל **המקום** יסוד [מקום] גימ' **י'י'י'י'י'י'י'י' ה'ה'ה'ה'ה' ו'ו'ו'ו'ו'ו' ה'ה'ה'ה'ה' אשר אמר לו**... כאן **יש** כוונה בהמשך בפסוק: **ויבאו אל המקום** יסוד **אשר אמר לו האלהים ויבן שם אברהם את המזבח** נוק' דז"א.... ע"כ. כאן **לא עשו** הוי"ה בהכאה.

ביאור הכוונות בפועל

וַיְהִי אַחַר הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וְהָאֱלֹהִים קדם הגבורות ביסוד דז"ק **נִסָּה** להתקשר (שהגבורות רוצות להתקשר) **אֶת** עם **אַבְרָהָם** קדם החסדים (**החדשים הממתקים** את הגבורות. ועיין **מעיל אליהו דף כ"ט** שסובר שהם[קטז] החסדים הראשונים) **וַיֹּאמֶר אֵלָיו** לייחדם עמו ולמתקם על ידי (לייחדם עמו זה **לאכללא** עיין לעיל **זוה"ק בראשית דף קי"ט ע"ב**) **אַבְרָהָם** קדם החסדים **וַיֹּאמֶר הִנֵּנִי** כלי גבורות[קיז].

וַיֹּאמֶר קַח נָא (נא לשון **עכשיו** שהוא בן שלושים ושבע שנה) **אֶת בִּנְךָ** גבורה שבהוד **אֶת יְחִידְךָ** גבורה שבת"ת **אֲשֶׁר אָהַבְתָּ** גבורה שבנצ[קיח] **אֶת יִצְחָק** שהי גבורות[קיט] לחסד וגבורה **וְלֶךְ** להמשיך עוד **לְךָ** חסדים באור ישר (חוץ מה**מאה**, אלא חסדים **חדשים** ממש מיסוד דאימא) **אֶל אֶרֶץ הַמֹּרִיָּה** שהוא יסוד דז"א, למתק **שלוש** גבורות ד-**תנ"ה** באור ישר, ואח"כ חוזר **וְהַעֲלֵהוּ** לאור החסדים באור חוזר **שָׁם** למעלה **לְעֹלָה** למתק ב' גבורות חו"ג **עַל אַחַד הֶהָרִים** יסוד **אֲשֶׁר אֹמַר אֵלֶיךָ**.

וַיַּשְׁכֵּם אַבְרָהָם, ח' פעמים ל"ל גימ' לבנה, **בַּבֹּקֶר** החסדים שבפוס למה. **וַיַּחֲבֹשׁ אֶת חֲמֹרוֹ** להכניע הקלי'.

וַיַּעֲקֹד אֶת יִצְחָק בְּנוֹ הוא סיום המיתוק

איך נעשה המיתוק האמור בפסוק **וַיַּעֲקֹד אֶת יִצְחָק בְּנוֹ** ראה לקמן "**המיתוק בעקדה**" שיש חסדים **ראשונים** (בחינת הארת החסדים) ביסוד והגבורות יורדות שם וממשיכים חסדים

[קטז] **לא כן לפי הלימוד שלנו** שיש אברהם כשמגיע לשיא גודלו **בן מאת שנה** נולד יצחק והוא **בן שלושים ושבע** יורדות הגבורות ויוצאים **חסדים נוספים** למתקן.

[קיז] אברהם בן **מאה שנה** אלו חסדים **ראשונים** ואחר כך יורדות **ה' גבורות** מיסוד דאימא שבחזה הרי שני שלישי התי"ת נצח הוד יסוד הרי **שלושים ושבע** ירדו ליסוד, ואז **מתחילה העקדה**. ע"י המשכת **חסדים נוספים** מיסוד דאימא **והמתקת** הגבורות, שלוש באור ישר ושתים באור חוזר וזהו התכללות **אשא במיא ומיא באשא**.

[קיח] הציווי **לאברהם** קח **נא** עכשיו הוא על הגבורות **שירדו ליסוד** וצריך **להוריד להם עוד חסדים** נוספים **חדשים** למתקם הרי יש קומה ראשונה של החסדים הכללות של אברהם שירדו לפני הגבורות ואחרי זה **להמשיך עוד** חסדים **הרי** הגבורות **עקודים** וקשורים **בין שתי הקומות** של החסדים ובזה נמתקים. **ועוד כאן** יצחק שתי גבורות **חסד וגבורה**, ובסוף העקדה בכוונת **ארבה** גימ' **יצחק**. הרי הביא הרב בספר הליקוטים **שני** פירושים לתיבה יצחק **1)** שתי גבורות **חסד וגבורה** וזה הפירוש בתחילה. **2) והרבה ארבה** גימ' יצחק **ד'** פעמים **ב"ן, ג' ב"ן** כנגד ג' גבורות [**תנ"ה**] שהתמתקו על ידי **ג'** חסדים **אור ישר[תנ"ה], וב"ן הרביעי** הוא **ב'** גבורות [ח"ג] **שלא** נמתקו באור ישר, הרי **יצחק** (ארבה) וזה הפירוש בסוף העקדה.

חדשים (ענפי חסדי תנ"ה) ואז **נמצאו הגבורות עקודים וקשורים** ונמתקות על ידי **החסדים** ביסוד. ע"ש.

וַיִּבֶן שָׁם אַבְרָהָם אֶת הַמִּזְבֵּחַ נוק' דז"ק (אין עדיין תיקון לנוק' כאן מתחיל התיקון) **וַיַּעֲרֹךְ אֶת הָעֵצִים וַיַּעֲקֹד אֶת יִצְחָק בְּנוֹ,** הממתיק את הגבורות (סידור דף ס"ד ע"א) (כאן זה **השיא,** והעקדה היתה **צריכה להיגמר**. שהרי **נמתקו** הגבורות, וא"כ מדוע ממשיך ענין העקדה? אם היתה המתקה מדוע צריך אברהם לשחוט את בנו?) **וַיָּשֶׂם אֹתוֹ עַל הַמִּזְבֵּחַ מִמַּעַל לָעֵצִים**:

וַיִּשְׁלַח אַבְרָהָם אֶת יָדוֹ וַיִּקַּח אֶת הַמַּאֲכֶלֶת. לִשְׁחֹט אֶת בְּנוֹ להוליח לת הלס שהוא תוקף הגבורות למתקס (אברהם **חשב** אם רוצים לעשות **מיתוק אי אפשר** שהיה צריך **להוציא ממנו דם** כי הדם הוא אחיזת החיצונים שהוא **תוקף הגבורות** ואם לא מוציאים בחינה קשה זו **לא עשינו כלום** למתוק הגבורות **ולהתכלל עם הגבורות** להיות **אשא במיא ומיא באשא**).

ואז **וַיִּקְרָא אֵלָיו מַלְאַךְ יְהוָה מִן הַשָּׁמַיִם וַיֹּאמֶר אַבְרָהָם| חסליס לכלס אַבְרָהָם**. חסליס כלוליס עס **גבורות**

וַיֹּאמֶר אַבְרָהָם| ופירש בזוה"ק: קדמאה **לא שלים** לתקון לא שלים חסליס **כלי גבורות אַבְרָהָם. שלים** שני שלים, **פירוש קדמאה לא שלים שהיו** החסדים לבדם, **בתראה שלים** שנכללו אשא במיא. **וַיֹּאמֶר הִנֵּנִי** (כלול עם הגבורות).

אומר המלאך לאברהם **הפעולה שאתה רוצה לעשות היא מיותרת** שכן אברהם **שני שלים**. ולכן אומר לו: **אם** כן מעשה העקדה נגמר ברגע **שעקד אברהם את יצחק** ותוקף הגבורות זה לא מעכב. וזהו:

וַיֹּאמֶר אַל תִּשְׁלַח יָדְךָ אֶל הַנַּעַר וְאַל תַּעַשׂ לוֹ מְאוּמָה (אל תעשה לו) מוס כי על ידך יתמתק הלס כלי שתוליתו. (ודרשו רז"ל **מומא** כתיב פי' אל תעש לו **מום**). **כִּי עַתָּה יָדַעְתִּי כִּי יְרֵא אֱלֹהִים** שהס הגבורות שנתייחדו ונתחברו עמך **אַתָּה** שהס החסדים (**עתה** "**ידעתי**", זיווג לשון **ידיעה** חיבור חסדים וגבורות כי עד עכשיו היית **אוהבי** שהם סוד **החסדים** לבד **ועתה יְרֵא אֱלֹהִים נתערבת** בגבורות **נכללו בך גם הגבורות** כי הכל אפילו הדם **נתמתק** על ידך **אף שלא תוציא** את דמו).

וַיִּשָּׂא אַבְרָהָם אֶת עֵינָיו וַיַּרְא וְהִנֵּה אַיִל יסוד,לבוש הגבורות והוא גימ' מ"ח לותיות לפקוט ומלא ומלא למלא לקס"ח (וכאן ציור האהיה) ועל ידי שיעלהו את האיל למעלה לשורשו ליסוד דאימא ושלא יתאחזו החיצונים בו שהוא גבורות פנימיות **ולא הוצרך להעלות ליצחק** שהוא הגבורות עצמם), **אַחַר נֶאֱחַז בַּסְּבַךְ** גימ' שתי פעמים מ"ח (איל) לותיות לפקוט ומלא ומלא למלא לקס"ח וקמ"ג (וכא ציור האהיה) **בְּקַרְנָיו** נו"ה.

וַיֵּלֶךְ אַבְרָהָם וַיִּקַּח אֶת הָאַיִל וַיַּעֲלֵהוּ לליל זה למעלה לשורשו **לְעֹלָה** ליסוד לחימת שלא יתאחזו החיצונים בו **תַּחַת בְּנוֹ** הגבורות הפנימיות **ולא הוצרך להעלות ליצחק** שהס הגבורות עצמם:

תיקון עוון הראיה בעקידה

הנה לעיל ביארנו שצריך **לתקן את אדם והבל** שחטאו ב**עוון ראיה** או הצצה ויהיה **תיקון** כאן **בעקדה** וזה יהיה **כתוצאה ממיתוק** הגבורות **והתכללותם** עם החסדים **לאכללא** אשא במיא ובכך יבוא גם תיקון הראיה.

סידור א' דף ס"ג ע"ב:... **ויאמר אברהם אלהים**, הגבורות **הסותמות ראיה** עליונה, בהתמתקותם "**יראה לו**", לתקן עוון הראיה. ע"כ.

הרי כאן גם מיתוק ואז **תיקון עוון הראיה**. אברהם מבאר ליצחק שצריך **לתקן הראיה** וזה על ידי "**יראה לו ה**שה ר"ת גימ' **אדם**. **[ה**שה**]** ל**עולה ב**ני. ר"ת **הבל**.

ספר ליקוטים דף י"ג ע"ב למטה:... **ויאמר אברהם אלהים**, שהם הגבורות, שהם סתומות **וסותמים הראייה** העליונה, **עכשיו בזו ההמתקה** יראה **לו** ויכול לראות, כשיהיה **ה**שה **ל**עולה **ב**ני, ואז נכללו זה בזה. וז"ש וילכו **שניהם יחדיו**, שניהם יחד, (התכללות) **אשא במיא ומיא באשא**.

הרי מה שמונע ראיה הם **הגבורות הקשות שסותמות** הראיה **ועל ידי המיתוק** תהיה ראיה **וגם התכללות** אש ומים.

לפני העקדה סידור ב' דף ס"ג ע"א:... **וַיֹּאמֶר אַבְרָהָם אֱלֹהִים** שהם הגבורות הסותמות הרואיה העליונה בהמתקותם **יִרְאֶה לּוֹ** לתקן עוון הרואיה למלט והבל **הַשֶּׂה לְעֹלָה בְּנִי** ר"ת הבל **וַיֵּלְכוּ** שְׁנֵיהֶם **יַחְדָּו** שם ומים לתקן עוון של מלט והבל שהמיתו. (יש כאן גם ר"ת **יראה לו ה**שה גימ' אדם)

סידור ר' אשר דף כ"ט ע"א:... וילכו שניהם **יחדיו**, כלולים יחדיו **אשא ומיא**... עיין משנת חסידים.

יש 2 בעיות 1) גבורות **סותמות הראיה**. **2)** תיקון **הצצה**.

יש 2 פתרונות 1) מיתוק הגבורות **בהתמתקותם** יראה לו ענין **הגבורות** (ליקוטים י"ג ע"ב) **2)** לאכללא אשא במיא **בהתכללות** אשא במיא מתקנת **עון ההצצה**. (ליקוטים י"ג ע"ב)

משנת חסידים דף קצ"ב:... (בחדש) סידר זה **בשתי משניות שונות**, משנה **ח'** ומשנה **ט'**, **להורות** שהם **שני ענינים**.

אחרי העקדה סידור ב' דף ס"ג ע"א:... **וַיִּקְרָא אַבְרָהָם שֵׁם הַמָּקוֹם הַהוּא יְהוָֹה** מסלים **יִרְאֶה** גימ' **גבורה**, שהם הגבורות הממותקות **אֲשֶׁר יֵאָמֵר הַיּוֹם בְּהַר יְהוָֹה יֵרָאֶה:** (בראשית כ"ב י"ד) (ו**בסידור ר' אשר דף כ"ט ע"א** כתוב **פתחו הראיה** העליונה).

כי ברך אברכך והרבה ארבה (גימ' **יצחק ד' ב"ן** כנ"ל ע"ש) **את זרעך**... **וישב אברהם בבאר שבע**: ויצחק נשאר **למטה ביסוד** (יצחק הוא **זכר** שבגבורות) **להוציא את רבקה אשתו** שנולדה אז (והיא **נקבה** שבגבורת), סוד הגבורות היוצאות שהם **ד' פעמים ב"ן**, וגימ' **הגר** שיצחק הלך **להחזיר** את **הגר** לאברהם. ראה המשך וכללות הכוונות בסידור **וכוון אותם**.

ספר לקוטי תורה - פרשת וירא

ויהי אחר הדברים האלה והאלהים שהם הגבורות (הנמצאות ביסוד דז״א) **נסה** (אין המשמעות של נסיון כמו הפשט, אלא המשמעות היא, נסה להתקשר הנסיון פה הוא שיצליח המיתוק) **את אברהם** ולא אמר לאברהם אלא **את אברהם** הכוונה **עם אברהם** (שהם החסדים שביסוד דאימא) כי רצו הגבורות **להתמתק עם החסדים יחד** ליעשות שניהם **נס אחד וזהו לאכלל׳ מיא באשא ואשא במיא כאמור בזהר.**

יש פה **שני** נושאים: **א.** למתק את הגבורות. **ב.** לאכללא ליחד: מיא באשא – חסדים בגבורות ואשא במיא, גבורות בחסדים.

ההבדל בין מיתוק לבין להתכלל: **מיתוק** זה להיכנס לנושא של הגבורות. **להתכלל** יש חסדים וגבורות באותו מקום, הגבורות **נמצאות** אך כפו אותם.

ויאמר (אמירה זו ע״י הקב״ה לגבורות) **קח נא עתה שהוא בן ל״ז שנים** (מיסוד דאימא ליסוד דז״א לקח שלושים ושבע שנה) שכבר ירדו אל היסוד **עתה הוא העת לקשרם ולעקדם.**

ואמר ״את בנך״ שהוא גבורות שבהוד שהוא בחינת **ב״ן** והוא לעולם מוח הגבורות.

״את יחידך״ גבורות שבת״ת כי כל הצדדים יש להם חיבור ח״ב ח״ג נ״ה **ות״ת יחיד** וז״ש את **יחידך**.

״אשר אהבת״ גבורות שבנצח כי אברהם הוא אוהב אותן שהוא מן **קו ימין** והוא **חסד** ימין.

״את יצחק״ אמר נגד **שתי גבורות המכוסים** כי הם **כללות גבורות כולם** והשלוש גבורות נמתקות שם ביסוד בשלושה חסדים המגולים **אבל** אלו הב׳ אינן מתמתקין אלא כשחוזרין החסדים לעלות למעלה **בסוד אור חוזר** אז הם ממתקים אלו **הב׳ וז״ש והעלהו** שם לעולה **בדרך העלייה** תמתיק את אלו... ע״כ ע״ש.

חטא הבל - הביט בשכינה

ועתה נבוא לבאר בעיון ובהרחבה כמה עניינים שהוזכרו **1)** עניין חטא **אדם והבל 2)** מיתוק הגבורות **על ידי החסדים בעקדה** ובשאר המקומות. בחלק מתיקוני התפילה אנחנו מכוונים לתקן את **חטא אדם והבל**, **גם** בעקדה אנחנו מתקנים **ברמז** את **אדם והבל**. מה היה **חטא אדם הבל** שאמרו שהציץ בשכינה. וצריך **לנסות להבין** מה היה חטאם.

> **ספר ליקוטים דף י״ג ע״א למעלה**:... **ודע** כי אדם והבל **חטאו בראיה שהציצו**. ונתגלגלו שניהם **באברהם**, ושניהם **ביצחק**, ועיקר **יצחק** לתקן בחינת **הבל**, **ואברהם** בחינת **אדם**. וזהו שנאמר[קיט] ״וַיִּקְרָא אַבְרָהָם אֶת שֵׁם בְּנוֹ הַנּוֹלַד לוֹ וכו״ שכבר **ידענו** שקרא לו שם זה **אחר שנולד** ומה צורך לומר **הנולד לו** אלא לרמוז על מה שאמרנו **כי הוא היה בנו שנולד לו לשעבר פעם אחרת** כי אברהם היה **אדם**

[קיט] זה הפסוק הוא לפני העקדה, וכן בהמשך פסוק **וְאַבְרָהָם בֶּן מְאַת** שָׁנָה **בְּהִוָּלֶד לוֹ** אֵת יִצְחָק בְּנוֹ... ע״כ.

הראשון ויצחק **הבל** וזהו שנרמז "**בנו הנולד לו**" ר"ת אותיות **הבל**, ותיקון זה **דהבל** היה **ע"י העקדה**, ועל כן לא נעקד יצחק עד שהיה בן **ל"ז** שנה כמניין **הבל**. וזה אמר אח"כ אברהם "**אלהים יראה לו**" כלומר **לתקן** אותו **עוון** של **ראיה** שחטא הבל "**ה**שה **ל**עולה **בנ**י" ר"ת **הבל** ג"כ. ואז "**וילכו שניהם יחדיו**" לעניין **אחד** זה לתקן **אדם** וזה לתקן **הבל** בבחינה **אחת** וזהו **יחדיו** דקאמר... ע"כ. ע"ש.

הרי איך על ידי העקדה נתקנים **אדם והבל** שנתגלגלו **באברהם ויצחק** ואיך שהכל **רמוז** בר"ת **הבל**, גם **בגיל** שלו. והם **יחד** הולכים **לתקן** בעקדה אך עדיין לא מבואר כאן מהו **חטא** ההצצה וחטא אדם הראשון, שהכל בבחינת **ראיה**. הרמזים של התיקון של **אדם והבל** במקומות שכתוב **בר"ת** או **בגימ'**. ראה ספר **התיקונים תיקון ס"ט דף קמ"ב ע"ב** ראה ביאור **כסא מלך** לזה.

ספר הליקוטים דף ז' ע"ב:... **אמנם** סוד הענין הוא כי אפילו **בקרבנו של הבל** היה מעט תערובת. והתערובת הוא כי כבר ידעת כי ב-**א"א** יש **ש"ע** נהורין וכיון שהקריב **הבל** קרבנו כתיב "**וישע** אל הבל ואל מנחתו" ובאותה שעה **נסתכל הבל במקום גבוה** באותם **ש"ע** נהורין **ושם מסך**[קכ] בין אותם **ש"ע** נהורין שבגולגלת ולמטה וזהו רמוז במלת **וישע** ה' אל הבל ר"ל **ו"י ש"ע** שנתחייב מיתה וזהו **ו"י ש"ע**... ע"כ. ע"ש.

כאן לא ברור מה היתה **התערובת בקרבן** ואם זה החטא**?** לפי הפשט כאן משמע שתוך כדי הקרבן הסתכל **למעלה למקום שאסור** להסתכל שם. וזהו **ו"י** שהסתכל ב-**ש"ע**.

שער הפסוקים דף ז' ע"ב סי' כ"ב:... ואימתי **תיקן הבל מה שעיוות**, במה **שהציץ** קודם **תיקן בסנה**, בסוד (שמות ג' ו') **ויסתר משה פניו**, כי ירא מהביט אל האלהים, ודי בזה. ע"כ.

ראה **שם בהגוב"י ט'**:... הביא שם **משער הפסוקים לך לך סי' י"ו** פסוק ויאמר אברהם ושם כתב שתיקן **הבל** וכן שם **פסוקים פר' וירא סי' כ"ב** שעל ידי עקידת יצחק נשלם **כפרת** חטאו של הבל שחטא **במחשבה עלאה**... ע"כ. ע"ש.

הרי שגם על ידי **העקדה** ומה שסיים **כפרת חטאו** היה משה שאות **ה' בשמו רומזת להבל שתוקן בו, כאן** אומר החטא **במחשבה עלאה**. ואולי זו תערובת בקרבן**?**

שער הפסוקים דף ח' ע"ב סי' י"ו:... **והנה** הבל **הציץ בשכינה** וכן **יצחק** כמה דאת אמר "**ותכהן עיניו מראות**" ואמרו רז"ל **מראות בשכינה**[קכא]. (פרקי דרבי אליעזר פרק ל"ב) **ואפשר** שזהו פירוש אלהים **יראה לו ה**שה **ל**עולה **בנ**י (**יראה לו**

[קכ] **עיין** בחטא אדם הראשון **שער פסוקים דף ב' ע"ב דרוש ב'**: ..**דשוי חשך** בין עילת העילות אל הכתר. וצריך להבין כאן וגם שם האם החטא למטה גרם ענין ההוא למעלה או שעשה משהו למעלה**?** אך נראה כמו שחטא אדה"ר היה למטה **וגרם למעלה** גם בהבל היה **תערובת** או **מחשבה זרה** שגרמה ענין **המסך** למעלה. כך נלע"ד. ועוד מה שאמרו שהקרבן שהביא **קין** היה **פשתן**, והוא רמוז בסופי תיבות **מילוי** אותיות קרבן קו**ף** ריש **ב**ית נו**ן** הרי **פשתן**.

[קכא] **נראה** שזהו פירוש ראשון ובהמשך מתחיל פירוש נוסף.

השה ר״ת גימ׳ **אדם**, [**ה**שה] **ל**עולה **ב**ני ר״ת **הבל**) כי לפי שראה בשכינה **בקרבן**[קכב] לפיכך נעקד לכפר על אותה **ראיה**... ע״כ. ע״ש. (**אברהם ויצחק** באים לתקן עוון **הראיה**. מכאן משמע שראה או הציץ בשכינה משמע מחז״ל שגם **אדם** הציץ).

מהו עוון הבטה או הצצה בשכינה? לעיל אמרנו שחטאו **שהציצו בשכינה** היה חטא בראיה ועוד כתוב חטאו **במחשבה עילאה** מהו עוון זה?!

בשעה״ק דף מ״ה ע״ג:... ובזה תבין מה **שאמרו רז״ל כי הבל הציץ בשכינה** ומת בחטא זה וביאורו: **כי הבל בקש לעקור** את האור **היוצא** מהיסוד דאבא **אל יעקב**, ולהמשיכו אל אחור ז״א, **לנוק׳ הנקראת שכינה**, ונקראת רחל, וזהו אומרו **הציץ בשכינה**, בסוד **מציץ** מן החרכים, כי רצה להציץ ניצוצי האור היוצא ליעקב ולהמשיכו לשכינה... ע״כ. ע״ש. **כלשון** הזה כתב **בשער הכללים דף ט׳ ע״א**... ע״ש.

מכאן מובן **שהציץ בשכינה** או **הביט בשכינה** זה **היינו הך** ואולי זוהי הפעולה מעשית **שהיא חטא** שעל ידה **גורם** להעביר האור לשכינה וגם נקרא ש-״**שם מסך**״ או ראה למעלה **בא״א**. ועוד צריך עיון[קכג].

ספר עמק המלך דף קי״ז ע״ד למטה סוף פרק קל״ז שכתב שהבל נהרג על קידוש השם... ועיין עוד בהרבה מקומות שכותב הרב שזרעו של **הבל צריך ליהרג** על קידוש השם... **ספר ליקוטים פרשת שופטים דף נ״ט ע״ב**... דע כי **כל זרעו של הבל** נתחייבו מיתה... ע״כ ע״ש.

לאכללא אשא במיא

ידוע שהגבורות קשות **בפני עצמן** ולכן כדי שיהיה **קיום לעולם** היה צריך בתחילתו למתק הגבורות **על ידי החסדים**, ומאז תמיד[קכד] אין שלטון לגבורות אלא **תחת פיקוד החסדים**,

---

[קכב] הבל בקרבן שלו.

[קכג] עיין **אוצרות חיים דף נ״ג ע״א** בענין חטא המרגלים כתב הרב... אבל הענין הוא שהנה נתבאר שמשה הוא מבחינת **יסוד אבא שבתוך ז״א** מן החזה ולמטה ואע״פ שהארותיו הם דור המדבר וב׳ המטות כנז׳ עכ״ז **היתה כוונתו לתקן גם את רחל** אע״פ שהיא מהארת אימא אף בזמן שהארת דור המדבר קיימת ויהיו שתיהן מאירות ותזדווג רחל עם ז״א בסוד ה׳ בחכמה יסד ארץ... ולסיבת תיקון זה **שלח שליחות המרגלים ההם לארץ ישראל שהיא רחל** כנודע. והנה המרגלים האלו הם ניצוצות דהארת משה יסוד אבא אשר בהאירם ברחל הנקראת **ארץ ישראל** נקרא אז **מרגלים** שהולכים לרגל את הארץ **לא להם** כי שורשם אינם משם רק הארת **דור המדבר**. והנה בחינת אלו ניצוצות הנקראים **מרגלים** המשולחים מיסוד אבא **לרחל ארץ כנען**... ע״כ. ע״ש. **הנה נלע״ד** מכאן לאמר שמעשה משה בשליחת המרגלים הוא מזכיר מה שכתב הרב בענין **הבטה או הצצה בשכינה** וכידוע משה הוא גלגול הבל ובא לתקן אותו ואולי זה מה שאומר משה לעם בהזכירו חטא המרגלים גם בי התאנף ה׳ וכו׳ ע״כ נלע״ד.

[קכד] נלע״ד **שהתכללות זו נעשתה בבריאת העולם** שאם לא כן **לא היה יכול העולם להתקיים** בלא זה ומה שרואים שנעשה **על ידי אברהם בעקדה** זה רק הופעת העניין **בעולם התחתון** אך למעלה תמיד היה קיים, וזה התחיל בעולם הזה **מאברהם אבינו**.

ודבר זה נלמד מהעקדה, ומאז יש התכללות אש ומים לאכללא **אשא ומיא ומיא באשא**. הנה כמה מאמרים **מהזוה"ק** שמלא בזה.

זוה"ק בראשית דף קי"ט ע"ב:... מאי טעמא והאלהי"ם נסה את אברהם, ולא כתיב נסה את יצחק, אלא את אברהם ודאי, דבעי לאתכללא בדינא **דהא אברהם לא הוה ביה דינא** כלל מקדמת דנא, והשתא אתכליל מייא באשא, **ואברהם לא הוה שלים עד השתא**, דאתעטר למעבד דינא, ולאתקנא ליה באתריה וכל יומוי לא הוה שלים עד השתא, **דאתכליל מיא באשא ואשא במיא**... ע"ש.

זוה"ק שמות דף רנ"ז ע"א:... ותא חזי, כל חד וחד כליל לחבריה, והא אוקימנא דבגין דא **אברהם עקד ליצחק**, בגין לאכללא **ביה** דינא, (נ"א בימינא), ולאשתכחא שמאלא כליל בימינא, (ולאשתכחא ימינא על שמאלא), **ולאשלטא ימינא על שמאלא**. ועל דא קודשא בריך הוא **פקיד ליה לאברהם לקרבא בריה לדינא**, ולאתקפא עלוי, **ולא פקיד ליצחק אלא לאברהם**, ועל דא אשתכח דא בדינא ודא בחסד, **וכלא חד**, ואתכליל **דא בדא**, והכי אתכלילו היכלין תתאין בעלאין... ע"ש.

זוה"ק שמות דף רל"ז ע"א:... אשכח דהבא ספוקא כדקא יאות, אשכח אהרן לאתתקפא בימינא, ולאתכללא ביה, **כדין אשלים דוכתיה כדקא יאות**, ונפיק ואשתלים עובדא. ומנלן דרוח מסאבא הוה, דכתיב (שמות ל"ב ל"א) אנא חטא העם הזה חטאה גדולה, **דא רוח מסאבא**, נחש קדמאה, כדקאמרן בכמה דוכתי. **ובזמנא דבעא אהרן לאתדכאה**, אקריב עגל מההוא סטרא למעבד ביה דינא, **בקדמיתא עבד ליה לשלטאה**, והשתא דיעביד ביה דינא **לאכפיא ליה**, דהא כד אתעביד דינא בסטרא דא, **אתכפיין** כל אינון דשלטין מסטריה... ע"ש.

יצחק מסטרא דנוק'

היות הנוק' קרובה לקלי' כמו שאמרו **רגליה** יורדות מוות **לכן** מי שהוא **מסטרא דנוקבא מותא אתקשרת ביה,** והרב מביא **בשער פסוקים דף ט' ע"ג**: **וכן שם דף י"א ע"ד ודף י"ב ע"א**: כמה דוגמאות **בנימין יונה** הנביא **בנה** של השומנית הוא **חבקוק** ובן האשה **הצורפית** ויצחק וגם **דוד** המלך כתוב **בזוה"ק פרשת תולדות דף קל"ט ע"ב** כתוב שם על חיי אדם הראשון שהיה צריך לחיות **אלף שנה** וז"ל: ואתקיים יומא חד דאיהו **אלף שנין** בר אינון

וכמו שאומר **רשב"י** בתחילת **האידרא רבא** "עד אימת **ניתיב** בקיימא דחד סמכא" והכוונה באמת שהעולם לא תוקן **למטה** כמו שתוקן **למעלה** (כמו שנדייק אמר **ניתיב** אנחנו למטה למעלה הכל בסדר ומה שצריך ללמוד איך זה למעלה כדי לתקן למטה). ובגלל זה היו הרבה בעיות **והתנהגות בני האדם לא בתיקון** שמתו עשרים וארבע אלף תלמידי ר"ע ונחרב הבית בגלל **שנאת חינם**, ואז ביאר הרשב"י איך **הייתה שבירה והיה גם תיקון בעולמות העליונים,** אלא שהדברים נגנזו **ורק אחר כאלף ושלוש מאות שנה** התגלה הזוה"ק והתחילו לנסות להבין **עד שבא האר"י וביאר** זה אך לצערנו עד ימינו אנחנו **תשפ"ג** יש עדיין שלא מבינים זה: **שהכל באיתערותא דלתתא** וצריך לפעול ולהילחם על ארצנו ולא יבוא על כנפי נשרים וגם שצריכים אנחנו עכשיו לבנות **בית מקדשנו** ולא ירד מלמעלה וצריך להבין. כך נלע"ד.

שבעים שנים דמסר ליה לדוד מלכא דלא הוו ליה **מגרמיה** כלום... **ע״כ**. שאדם הראשון ראה שדוד נולד **ומת מיד** ואז **תרם לו** מאלף שנות **חייו שבעים שנה**. בכולם ראינו בהם **בחינת מיתה** ותחיית המתים כביכול **בבחינה של זכר** שיש לו חיים.

ליקוטים דף י״ג ע״א:... **מה שגרם ליצחק העקדה**, היה **להיותו בחינת הנוקבא** שהיה **מהגבורות**, וכל מי שהוא **מסטרא דנוקבא מותא אתקשרת ביה**... כשנולד יצחק התחילו לצאת ולירד למטה בעת שהיו יורדים **בתוך ז״א**, אף שהם גבורות, יש להם בחינת דכורא **ואין שם מיתה**... ודע, כי מילת **עקיד״ה** ע״ה, עולה כמנין **ק״ץ**... נמצא שהוא סיום כל הגוף. וזהו **יצח״ק**, ק״ץ ח״י, כי בכאן היה **קץ**, והיה אפשר למות, אלא **שעם המיתוק** היה **חי ולא מת**, וזהו שאמר הכתוב: ע״כ. ע״ש.

מה שהביא הרב **שיצחק בחינת נוק׳** וכל מי שמסטרא דנוק׳ מותה **יתקשר ביה**. והביא הרב שגם **בנה** של השונמית חבקוק היה מסטרא דנוק׳ והגבורות שלו **היו כבר** ביסוד, **לכן מת**. **והחיה** אותו אלישע והוא **חבקוק**. **מה** שמבואר **בעומק להבין** שכל עוד שהגבורות נמצאות בז״א **וביסודו יש חיים** וכדי להימסר לנוק׳ **צריכים מיתוק**, ובלי המיתוק אם עוברים לנוק׳ שהיא רגליה יורדות מות והיא מסיטרא דמותא **מיד מת**. ולכן העקדה גרמה **שיחיה** שכן היה בזה **מיתוק** של הגבורות שנעקדו נקשרו וזהו **מיתוקם**. הרי כשהם **בזכר יש חיים** והמעבר לנוק׳ צריך **אחרי מיתוק** שנעשה על **ידי הזכר** הרי שיש בחינת זכר בגבורות **וזה נעשה בעקדה**. ולא מת.

שאלה: מהו שאומר הרב שבחבקוק הגבורות היו מונחות ביסוד ולכן מת מיד?

תשובה: בענין זה כתב הרב **בשער הפסוקים דף י״א ע״ד** ד״ה ונחזור לענין הראשון בענין יצחק וחבקוק... **שם בדף י״ב ע״א** שורה **אבל** חבקוק היה מן **רוחא דדכורא בנוקבא** ונעשה **נקבה** ולהיותו משרש דכורא **היה** זכר **אבל** כיון שנהפך לנוק׳ דרגא דמותא **לכן מת** לגמרי **מיתה גמורה** ולא עוד אלא שמת בשנה **הראשונה** שנולד ולא נתקיים **י״ב** חודש ואז הוצרך **אלישע הנביא** לחזור ולחדש בו **עוד רוחא** עילאה מן הזכר שהוא דרגא **דחיי**... ע״ש

המשך שער הפסוקים דף י״ב ע״א:... ולהבין זה נבאר לך מה שאמר בספר הזוהר בפרשת בראשית וז״ל: **דאגליף עלוי שמא דע״ב, בתיבין ובאתוון**, והענין הוא, במה שהודעתיך בדרוש **רפ״ח ניצוצין**, כי הם סוד **ע״ב רי״ו**, והע״ב הם **הוי״ה דיודי״ן דע״ב, והרי״ו הם ג״פ ע״ב**... וזה עצמו ענין שם **בן ע״ב**, שהם **רי״ו אתוון**, **וע״ב תיבין**. ובתחלה היה רוחא דחבקוק, מן **הרי״ו אתוון**, כמנין **חבקו״ק**, ופרחו ממנו, ולכן מת. ואח״כ המשיך לו **רוחא דחיי**, **מהוי״ה דע״ב דיודי״ן העליונה**, שהיא **חסד דכורא**, ונתקיים. כי אז על ידי כן, חזרו **כל ארבע** בחינת **דע״ב רי״ו**, שהם **בע״ב ס״ג מ״ה ב״ן**, ואגליפן ביה מחדש ע״י **אלישע**, והרי נשלמו בו כל **ד׳ בחינות רפ״ח ניצוצין**: ע״ש.

זוה״ק פרשת בהעלותך דף קנ״ה ע״א:... אָמַר רִבִּי יִצְחָק, מַאי שְׁנָא (דאמר) דְּמֹשֶׁה בְּמִלָּה דָּא (חליש) לְעֵילָּא **כְּנוּקְבָּא**, דִּכְתִּיב אִם כָּכָה **אַתְּ עוֹשֶׂה לִי**, אַתְּ, **אַתָּה**

מִבָּעֵי לֵיהּ. אֶלָּא **לַאֲתָר דְּמוֹתָא שָׁאנֵי בֵּיהּ קָאָמַר**, וְהַהוּא אֲתָר **דְּנוּקְבָּא אִיהוּ**. בְּגִין כַּךְ אָמַר הָרַגְנִי נָא הָרוֹג, וְדָא **אִילָנָא דְּמוֹתָא.** וְהָא אוֹקִימְנָא **דְּבְאִילָנָא דְּחַיֵּי לָא שַׁרְיָא בֵּיהּ מוֹתָא**. וְעַל דָּא אִתְהַדָּר לְגַבֵּי **אִילָנָא דְּמוֹתָא** וְאָמַר **אַתְּ**, וְלָא אָמַר **אַתָּה**, וְהָכִי מִבָּעֵי לֵיהּ.

שער הפסוקים דף ט׳ ע״ג: גם **בנימין** וכן **יונה** הנביא והוא **בן האשה** הצורפית היה מסטרא דנוק׳. **ספר הליקוטים דף ע״ז ע״א:** ד״ה **דע** כי כל מי שבא מהבל מסטרא דנוק׳ הוא ...

שער הפסוקים דף י״א ע״ד ודף י״ב ע״א:

אור החיים בראשית פרק י״ז פס׳ י״ט, וכן **אור החיים בראשית פרק כ״ב פס׳ כ׳**.

שעה״פ דף מ״ט ע״א:... ה׳ יסעדנו על **ערש דוי** כל משכבו **הפכת** בחוליו, הנה ענין החולה, הוא לסבת **שאור החכמה** הנקרא חיים, כמו שאמר הכתוב **והחכמה תחיה בעליה**, נסתלקה ממנו. והנה החכמה היא **יו״ד** שבשם כנודע, **וכשהוא** מסתלק מן האדם, נעשת לו **דו״י**, שהוא הפוך **יו״ד**, כי נהפכה מרחמים לדין, וע״כ **נפל בחולי**. גם **יו״ד** במספרה **עשר**, וגם היא **נהפכה** ונעשית **ערש**, להורות על המטה **ששוכב עליה בחליו**... ע״ש. ראה גם בעניין החכמה זוה״ק **פרשת בשלח דף ס״ב ע״א**

זה גם מה שנתן אלישע לחבקוק בחינת שם ע״ב שהוא חכמה וזה גם חסד. וכן ראה המשך.

עולת תמיד דף מ״ח ע״ב:... בענין **חבקוק** אמרו בזוהר פ׳ בראשית ז׳ ב׳ **דאגליף עלוי שם בן ע״ב בתיבין ובאתוון**, ושם ביארנו כוונתו ור״ל כי שם בן **ע״ב** הוא **ע״ב תיבין** ובהם **רי״ו אותיות**.... ונמצא שגלף עליו ד׳ שמות **ע״ב ס״ג מ״ה ב״ן** כל א׳ בבחינת ע״ב, ואלו הם כללות כל **הרפ״ח** ניצוצין... ע״כ ע״ש.

ספר הליקוטים ישעיהו ל״ח דף פ״א סוע״ג:... עוד פירוש אחר, מכתב לחזקיהו בחלותו **ויחי מחליו** וכו׳. הנה **חזקיהו** הוא בחינת **הגבורות**. לשון **חוזק** וגבורה. ואע״ג דכל מאן דהוי מסטרא **דנוקבא** מיתה אתקשרת בהדיה, אעפ״כ **ויחי** מחליו **דרך נס**. ע״כ ע״ש.

ראה **שערי אורה שער ה׳ עמוד פ״ה וכן בשער שלישי רביעי**:... חנה **הגיעה עד הבינה**, שהיא **מושכת** הבנים **מן הכתר**; **י״י צבאות**. במקום **תולדות כל** הנבראים נכנסה **ונתכוונה**. ע״כ ע״ש. וכן **חזקיהו המלך** נאמר (ישעיהו ל״ח ה׳) **שָׁמַעְתִּי** אֶת **תְּפִלָּתֶךָ** רָאִיתִי אֶת **דִּמְעָתֶךָ הִנְנִי יוֹסִף** עַל יָמֶיךָ חֲמֵשׁ עֶשְׂרֵה שָׁנָה: **הרי** אמר כאן **יוסיף** ״**הִנְנִי יוֹסִף**״ הוא הכתר ולא ז״א **ולכן לא אמר הנני מוסיף**... ע״ש. **לפי מה** שאומר ספר **הליקוטים** הוא **דרך נס**.

החסד המתגלה בפום אמה

הנה עניין החסד המתגלה ראשונה בבקר **בפום אמה** מבואר במספר מקומות בדברי הרב.

ספר ליקוטים דף י״ג ע״א:... **וַיַּשְׁפֵּם אַבְרָהָם בַּבֹּקֶר**:... **הרב** הביא פסוק זה בשלושה מקומות ״ **וַיַּשְׁפֵּם אַבְרָהָם** גימ׳ **ח׳ א״ל**, חסד אל כל היום. **בַּבֹּקֶר** חסד

המתגלה **בפום אמה** להכניע הקלי. **1) שער הכוונות דף ב׳ ע״ב**: חסד א״ל **המתעורר** בבקר. **2) שעה״כ דף י״ג ע״ג**: ענין הכנעת הקלי. **3) ליקוטים י״ג ע״ב**: ענין בוקר של אברהם החסדים **בפום אמה**. **כמו** בכוונת תיבות **עולת תמיד** וכן בעקדה יש ענין הכנעת הקלי ע״י **החסד המתגלה** בפום אמה. עיין סידור בכוונת **עולת תמיד** תמיד **תולע** גימ׳ **אבגית״צ** הארת החסד שבגבורות **להכניע התולע** הטמא, וכן בעקדה **וַיַּשְׁפֵּם אַבְרָהָם** שהוא חסד המתגלה **בפום אמה** להכניע הקלי.

ע״ח ב׳ דף מ״ב ע״א פ״ד: והנה בזה תבין מה שכתב בזוהר ובאדרא על הפסוק ״וְהוּא יֹשֵׁב פֶּתַח הָאֹהֶל כְּחֹם הַיּוֹם״ אמרו שם דאתגליא חסד **בפומא דאמה**, פי׳ כי אברהם הוא סוד החסדים כמבואר אצלנו. והנה התינוק כשנולד... וכשנימול אתגלייא **יו״ד** שהוא ראש פי האמה שלו... ע״ש.

שער הפסוקים דף ו׳ ע״ד: ד״ה ונחזור... דע כי **אברהם** הוא בחינת **החסד** הנקרא **אל** בסוד ״חסד **אל** כל היום...״ **אברהם** גימ׳ **ח׳** פעמים **אל**... ע״ש.

יפה שעה על ע״ח הנ״ל אות א): מקשה הרי פי האמה היא עטרת היסוד צורת **י׳** ואמר שהחסדים מתגלים שם איך יבוא התפשטות החסדים עד **פום אמה** והלא הם יורדים רק עד היסוד?

ומתרץ שם **2 תירוצים**: **1)** מיירי אחר זיווג ראשון, ובזיווג שני החסדים יעברו דרך פי האמה (אך וודאי שאין חסדים אלו של מיתוק, **והחסדים של מיתוק לא יעברו** לעולם דרך פי האמה). **2)** הכוונה לכללות דכללות היורדת **בפי האמה** אחר כריתת הערלה.

בית לחם יהודה על ע״ח במקום:... גורס **חסד דאתגליא**, חסד **פומא דאמה**.

מזכיר שלום על ע״ח עמ׳ רס״ב:.. הכוונה מה שכתב הזוה״ק דאיתגליא חסד בפום אמה, ר״ל על גילוי העטרה שהיא צורת **י׳**, אבל אין הכוונה על החסדים עצמם שנתגלו בעטרה. אלא כיון שנתגלית העטרה שהיא צורת יו״ד המורה על החסדים וממילא גם החסדים נתגלו ביסוד. יו״ד נקראת חסד על שם הויה דיודי״ן שהיא גימ׳ **ע״ב** חסד.

זוה״ק פר׳ לך לך על הברית:... הידיים והראש הם צורת **ש׳** יד וגוף צורת **ד׳** והעטרה **י׳**, הרי שבכריתת הערלה **מתגלית** העטרה, שהיא **י׳** הרי שם **שד״י.**

שערי רחמים ב׳ שאלה של״ח:... העטרה ראש היסוד זה בהשאלה ולעולם ראש ותחילת היסוד הוא בחיבורו לגוף... ע״ש.(**עיין בספר מקור הישועה** כוונות חגי תשרי בענין **דיבוק האתרוג ללולב** בסיכומים על נענועי לולב).

החסדים והגבורות מי מתפשט תחילה ומה הגורם

לעיל אמרנו שכאן יבוא ביאור רחב בעניין החסדים והגבורות **המיתוק של הגבורות** על ידי **החסדים** אך יש כמה שינויים[קכה] בהופעת החסדים והגבורות יש שהגבורות יורדות תחילה

[קכה] כאן בסיכום וכן בטבלה נעזרתי בסיכומיו של הרב **ניסים מזרחי** הי״ו.

וזה בקטנות ובחיצוניות **ויש** שהגבורות יורדות **כסדרן** או בצורה **הפוכה** חסד תחילה ויש שהגבורות ביסוד וצריך להוריד **לשם החסדים** להמתיקם, ויש שנמתקות שתים ושני שלישים או שלוש או כל החמישה ואז חלקם **באור ישר** וחלקם **באור חוזר**. אחד הגורמים הוא חטא אדם הראשון, ננסה לבאר כל זה ונביא טבלה מסכמת כל המערכות.

ע״ח ב׳ דף ו׳ ע״ב:... והנה זה שאמרנו **שהחסדים ירדו תחילה** היינו בתיקון העולמות **קודם חטא אדם הראשון**, ובדרוש הציצית יתבאר **להיפך שהגבורות ירדו תחילה** והוא מה שגרם חטא אדה״ר כנ״ל בדרוש אדה״ר.

שהחסדים יורדים תחילה נראה זאת בתפילה בתיבות **קונה הכל**, וכן **בברכת המזון** זו מערכת **פנימיות וגדלות.** החסדים הממתקים הם **שני שליש ת״ת ונצח הוד**. והגבורות יורדות **חסד תחילה ובסוף הוד** הרי בסדר **הפוך** וכן בברכת המזון.

ע״ח ב׳ דף ז׳ ע״א אות ט׳:... חטא אדה״ר גרם **שהגבורות** להיותן במקום רחב[קכו] **יצאו תחילה** אך מקודם בהיותן למעלה במקום צר היה מוכרח שהחסדים יתפשטו תחילה...ע״ש. (**עיין ע״ח ב׳ דף ל״ט ע״ג**: ענין מסך שיש בפי יסוד דאימא יסוד דאימא צר ומה הכוונה שם ע״ש באורך).

שער הפסוקים דף ב׳ ע״ב: אדה״ר **שוי חשך בין עילת העילות אל הכתר**, עילת העילות היא אימא וכתר עצמו דז״א. ואדם הראשון גרם זאת ע״י מעשיו להגדיל כלי הכתר דז״א וזה גרם שהדעת, שעלתה למעלה בראש בהיות אור הכתר גדול וכלי הכתר קטן, תרד אחר החטא כי לא היה כוח באור הכתר להחזיק הדעת בראש וירדה הדעת בין תרין כתפין... ע״ש.

ע״ח א׳ דף ק״ג ע״ב וכן **אוצרות חיים דף ל״ו ע״א**: שם מבואר שכתר דז״א הוא שליש אחד דת״ת דאימא, ואור הכתר גדול. ועוד מבואר שם איך ז״א יש בו כוח **ע״י אור הכתר** להעלות הדעת שבו **לראש**, אע״פ שהדעת דז״א באה מגופא דאו״א מדעת תחתון לכן היה ראוי שתהיה הדעת בגוף והיא עולה **בזכות אור הגדול של הכתר**, ואדה״ר הגדיל כלי הכתר ועל ידי זה **הוחלש אור הכתר** והדעת **ירדה** בין תרין כתפין...ע״ש.

עץ חיים שער כ״א פרק ב׳ מ״ת:.. ודע **הקדמה אחרת** והוא כי הנה אלו המוחין הנמשכין אל הז״א ולנוקבא הם בחינת טיפות הנמשכין מן או״א ממוחותיהם בעת זווגם כנודע. ואמנם **ב׳ טיפות** הנקרא חו״ב הם נמשכין ממוחין עצמן דאו״א מחו״ב של כל אחד מהם **אבל** טיפת הדעת הכלולה מחו״ג **אינה נמשכת** מהדעת עצמו דאו״א **אלא** מהחו״ג המתפשטין ב-**ו׳ קצוות דגופא** דאו״א. והנה כפי זה [מן הראוי היה] כאשר אלו המוחין מתפשטין בז״א יהיו על דרך זה ש-**חו״ב** יהיה למעלה **בראשו** אבל החו״ג יתפשטו **בגופא** ב-**ו׳ קצוות** אבל לא יהיו בראשו בחינת

[קכו] **בשער או״א** פרק א׳ ביאר הרב שמיסוד דעתיק יוצאות הגבורות תחילה מפני שיסוד דעתיק הוא צר ולכן יוצא המוח הרביעי תחילה שהוא תחתון אבל בז״א היות **שיסוד דאימא** רחב נקרא רחובות הנהר **יש מקום רחב לחסדים לעבור ולעקוף** את הגבורות ולצאת תחילה, ושם לא הזכיר עניין חטא אדם הראשון **אלא צרות או רחבות היסוד**. וכאן על ידי חטא אדם הראשון מקום היסוד יורד למקום **צר לגרון** והוא גם כן **צר** הרי דינו **כדין יסוד זכר**.

מוח **ג׳** הנקרא **דעת** הכולל חו״ג כיון שתחילת המשכתן אינם רק מן התפשטות **ו׳ קצוות דאו״א** כנ״ל.

ואמנם הענין לא כך היה **אלא שיש אל הז״א ג׳ מוחין בראשו ממש** ואפילו בחינת **הדעת** הכלול מחו״ג **הוא למעלה בראשו** ובבחינת **מוח ממש** מלבד התפשטות ה״ח וה״ג אשר ב-**ו׳ קצוותיו** כנודע **אבל בנוקבא דז״א לא כך הוא אלא שבראשה לא יש רק בחי׳ ב׳ מוחין לבד** שהם חו״ב שלה כנזכר **באדר״ז דף רצ״ב** ונהירו **דתרין מוחין גליפאן בה** וגם זה סוד **דעתן של נשים קלה** ואח״כ יש לה בחינת התפשטות גבורות לבד **ולא חסדים** ואף התפשטות זה אינו אלא בגופה למטה ומקום חצי הדעת שלה שהם הגבורות בלבד הם יושבים באמצע ב׳ הכתפות שלה בשליש העליון של ת״ת שבה ושם היא בחינת הדעת שבה אשר זה סוד קשר של תפילין ש״י כמבואר אצלינו במקומו.

באופן כי זה שינוי ה**שלישי** נחלק וכולל **שני** שינוים:

הא׳ שהזכר יש בו **דעת** מה-חו״ג, והנקבה אין לה **דעת** רק מהגבורות.

והב׳ שדעת הז״א הוא **בראשו** בבחינת מוח ממש ודעת הנקבה הוא **בשליש העליון** של ת״ת ושם מקובצים בדעת ההוא **הגבורות** שלה זולת התפשטות הגבורות המתפשטים **בגופא** דו״ק כנודע.

והנה סיבת היות **דעת** הנקבה ניתן **למטה בגופא** מבואר הוא כיון שלא נמשך מדעת או״א העליון שבראשה אבל צריך לידע סבה **למה הדעת של ז״א נתנין למעלה בסוד מוח בראשו ממש** כיון שלא נמשך ממוח הדעת דאו״א כנ״ל. והטעם תלוי בשינוי הראשון הנ״ל והוא **כי** ז״א אשר **הכתר שלו יש לו אור גדול מאוד** וגופו קטן יש בו **הארה גדולה ויש בו כח** להמשיך ולהעלות את החסד וגבורה שהוא דעת דז״א **ולהעלות דרך קו האמצעי עד ראשו ממש** תחת כתר כנודע כי שניהם הם **קו האמצעי** ואז יהיה הז״א דומה לאבא ואימא **שיש להם מוח הדעת שלהם בראשם** אבל נוקבא דזעיר אנפין **שגוף** כתר שלה **גדול** ואורו קטן מאד **אין בו כח להעלותו** ונשאר למטה בגוף כי שם מקומן הראוי להם כי משם חוצב מאו״א כנ״ל.

מתוך דברי הרב זצ״ל הנ״ל יוצא שדעת דז״א אינו למטה בגופא כמו שהוא נמשך מגופא דאו״א אלא בראש ז״א מפני שהכת שהוא גם כן קו אמצעי ויש בו ריבוי אור מושך אותו ומעלה אות למעלה בראש.

חטא אדה״ר גרם שדעת דז״א ירד בין תרי כתפין שהיה מקומו בראש. אחר החטא אין כח בכתר להעלות הדעת לראש שכן הכלי גדול והאור התמעט ואז הדעת אינה עולה אלא יורדת למטה וזה יגרום התרחבות וזה יגרום שהגבורות יוצאות תחילה.

שער הפסוקים דף ב׳ ע״ב: **פגם ג׳** הוא, שפגם גם בדעת דז״א, והוא כי נתבאר לעיל שמן הראוי היה, שהדעת יהיה למטה בגופא דזעיר, כי גם כשנמשך מן אבא, היה מבחי׳ הדעת המתפשט בשש קצותיו. אבל האור אשר בכלי הכתר שבו, **המשיכו והעלהו למעלה**, כי הכתר והדעת הם בקו אמצעי כנודע. ועתה אשר הוחשך האור של הכתר כנז׳, ואין בו כח להאיר במקומו. ומכל שכן, שאין בו כח להאיר בדעת ולהעלותו. **ואז נפל מוח הדעת דז״א דמצד אימא למטה**, בשליש

העליון דת״ת עד החזה, בין **שתי הכתפים** דשני זרועותיו, הנקרא חו״ג, ונתרחק מן תריו מוחין חו״ב המאירים בו כנודע. והנה, כיון **שנפל** מוח הדעת **במקום הגוף**, אינו נקרא מוח, ויש בו **אחיזה לחצונים** כנז״ל, ובפרט להיות שעדיין אין שם מוחין דאבא, המבטל לגמרי אחיזת החצונים, וזה הוא פגם גדול, שיתאחזו החצונים אף בשרש המוח עצמו של הדעת, וגם **שם ערב רע**, ואל זה **רמזו** רז״ל בס״ה, האומר: כי חטאו של אדה״ר הוא, שאכל מעץ הדעת טוב **ורע:**

שער הפסוקים דף ב׳ ע״ג: **פגם ה׳**, בשאר גופו דז״א והוא, כי נודע שמוח הדעת מלובש ביסוד דאימא. ובהיות הדעת למעלה, גם היסוד דאימא היה למעלה. ובחינת המלכות דאימא, שהיא עטרת היסוד שבה, **היתה בשליש עליון דת״ת דזעיר עד החזה**, ועתה שירד מוח הדעת למטה, גם הכלי שלו שהוא היסוד דאימא, ירד עמו שם, ונמצא שירד שעור ספירה אחת שלימה. כי בתחלה היה היסוד בדעת, והעטרה בשליש עליון דת״ת. ועתה היסוד דאימא הוא בת״ת דזעיר, **והעטרה שלה בשליש העליון דיסוד דז״א**. והרי זה פגם גדול מאד בכל גופא דז״א. כי בתחלה היו שני שלישים תחתונים דת״ת, וכל נו״ה דזעיר, בבחינת אורות **מגולים**. ולא עוד, שגם ג״ר היו מקבלים הארה גדולה מאלו האורות המגולים, כמבואר אצלינו כי אלו החסדים המגולים, **יורדים במרוצה חזקה בצאתם** מפי היסוד דאימא הנגמר בחזה, ויורדים עד היסוד דזעיר בהכאה חזקה, ועי״כ **חוזרים לעלות בכח חזק**, בסוד אור חוזר, דרך ג׳ קוים, ומאירים **עד ג״ר שבו עצמם**. אבל עתה אין גלוי אל האורות ההם, אלא **בשני שלישים תחתונים דיסוד** דזעיר, ומשם ולמעלה בתכלית החשך בלי אור כלל. ובפרט, כי **ג׳** קוים דזעיר, כלם סתומים על ידי מחיצות **כלי היסוד דאימא**, המתפשט ויורד עד סוף שליש העליון שביסוד, ולכן גם אין מקום **עליית החסדים** המגולים בסיום היסוד דזעיר, לעלות בסוד אור חוזר:

> **ואל יקשה בעיניך לומר**, איך היסוד דאימא יורד למטה, והנצח וההוד דאימא נשארו במקומם כמו שהיו בתחילה. כי הענין הוא, כי הנה **ג׳ קוים** הם, **וכל קו נפרד מחבירו**, ולהיות כי חטאו של אדה״ר היה בכתר דזעיר, שהוא הת״ת דאימא, שהוא קו אמצעי, **לכן** המשיך הפגם ההוא בדעת דזעיר, שהוא יסוד דאימא, **והם בקו אמצעי**, וירדו למטה. אבל הנצח וההוד הם קוים אחרים, ולא היה הפגם נמשך בהם, **ונשארו במקומם**.

שער הפסוקים דף ב׳ ע״ג: **פגם ששי,** כלול משני פגמים, או שלשה, והוא, כי בתחלה שמוח הדעת היה למעלה, במקום צר מאוד, היו החמשה **חסדים** מתחילים להתפשט **בתחילה**, ולירד דרך מעבר הגרון, שהוא צר מאוד. ולהיות כי החסדים הם בחי׳ מים, הם מקדימים לצאת, ומרחיבים הפתח, כדרך טבע המים הנגרים, שמרחיבים דרך מעבר שלהם, ואז היו הם מתפשטים בגופא דזעיר, מחסד עד הוד שבו כנודע. **ואח״כ היו הגבורות מוצאים פתח פתוח לרוחה**, ויורדים גם הם עד היסוד דזעיר, וניתנים אל הדעת שבנוקבא, המכוון כנגד אחורי היסוד דזעיר, כנודע. ועי״כ לוקח ז״א **עיטרא דחסדים**, שהיא חלקו, **ונותן הגבורות לנוקביה**, שהיא חלקה. ועוד **תועלת אחר**, כי כיון שקדמו החסדים לצאת, הגבורות שירדו אח״כ, היו מתמתקות עם החסדים, ברדתם ביסוד, כנודע אצלינו. ועוד **תועלת שלישי**, כי

כל החסדים והגבורות של בחינות התפשטות בגופא דזעיר, כלם היו מתפשטים כנודע, כי שרשיהם נשארים בדעת, **וענפיהם** מתפשטים בגופא.

אבל עתה שירד מוח עצמו של הדעת, למקום רחב, בתרין כתפין דז״א, והנה **הגבורות** הם אש לוהט, דינים תקיפים, ומתגברות על החסדים, **ומקדימים לצאת**, ואז הם מתפשטים בגופא דזעיר, והחסדים נשארים בדעת, ואינם מתפשטים.

והנה יש בזה כמה פגמים:

האחד הוא, כי אין הגבורות מתבסמות עם החסדים למטה בגופא דזעיר, כמו שהיה בתחלה.

הב׳, הוא, כי תשש כח זעיר כנקבה, ונתפשטו בו הגבורות תמורת החסדים.

הג׳ הוא, כי בתחלה היו כל החמשה חסדים מתפשטים מחסד עד הוד, ועתה שירד הדעת למטה בת״ת דזעיר, אין מקום התפשטות אלא בג׳ אחרונות, שהם נה״י דזעיר.

ונמצא, כי כל הה׳ חסדים, וגם שתי הגבורות העליונות הנקרא **חו״ג**, נשארו למעלה בשרשם בדעת, וג׳ הגבורות תחתונות שהם נקראים **תנ״ה**, הם לבדם ירדו ונתפשטו למטה, בג׳ אחרונות שהם **נה״י דז״א**. ונמצא ג״כ כי הגבורות, הנקרא ת״ת, שירדה ביסוד דזעיר, יש לה **ב׳** בחי׳, כי העטרה דיסוד דאימא, נגמרת בסוף שליש עליון דיסוד דז״א כנז״ל. ושליש אור הגבורה שירדה שם, הוא מכוסה. **וב׳** שלישי אור הגבורה ההיא, אשר בתוך **ב׳** שלישים תחתונים דיסוד, הם אורות מגולים, והרי על ידי כן הדינים מתגברים.

ע״ח ב׳ דף ה׳ ע״ג:.. כבר ידעת... כי החסדים נקרא **מים**, ובוודאי פי היסוד דאימא צר מאוד לכן צריך שיצאו החסדים תחילה לפתוח הפתח ואחר כך יוצאות הגבורות...

בית לחם יהודה א׳ דף קכ״ה ע״ג כלל ט׳: וכן **באתי לגני ב׳ דף קל״ג**: מהו **מקום צר** ומה צר ומה רחב ומה מקום רחב. כשהיסוד בראש הוא במקום צר וגם צריך לעבור דרך הגרון שהוא צר, וגם פי היסוד דתבונה (עטרה) הוא צר, **תרתי צרות**, החסדים ראשונים להרחיב הפתח כמ״ש הרב **ע״ח דף ה׳ ע״ג**. וזה **לפני החטא**.

יסוד דאימא הוא רחב ורק פי היסוד צר והיסוד נמצא במקום רחב בת״ת אז הגבורות יוצאות תחילה ויש **רק מקום צר אחד** וזה **אחר החטא (** עיין **דב״ש דף נ״ה ע״ד**. וכן דף מ״ה ע״ד).

השינויים בהתפשטות החסדים

התפשטות חסדים וגבורות יש בכמה מקומות והם: **1)** בקונה הכל. **2)** בציצית. **3)** בברכת המזון. **4)** בברית מילה. **5)** העקדה. **6)** כוונת ופרוס. **(שעה"כ דף ס"ט ע"א)**

בכל מקום ההתפשטות שונה וזה בעקבות כמה שינויים: **א)** אם זה במצב של קודם החטא וזה **בגדלות** ואז החסדים מתפשטים תחילה בפנימיות. **ב)** ואם זה בקטנות חיצוניות אז **הגבורות** יוצאות תחילה, כמו ברית מילה ובציצית. **(שער הפסוקים דף ב' ע"ג פגם ה')** השינויים בגלל חטא אדם הראשון ומקום הדעת. ראה לעיל עניין החטא אדם הראשון והפגמים שגרם.

התפשטות הח"ג ומיתוק בציצית

הנה הרב מלמד אותנו, תוך כדי נתינת טעם על מקום **תליית הציצית**, שיש מיתוק גבורות ע"י חסדים. ולפי מה שמספר לנו הרב רואים **שיש שינויים** בין המיתוק בציצית למיתוק בקונה הכל. ועוד צריך להבין באיזה פרצוף מדבר, ומה המשך המסלול שלהם.

שעה"כ דף ה' ע"א:... **והנה** כאשר **החסדים** שנפלו ביסוד דז"א[קכז] חוזרים משם לעלות בסוד **אור חוזר** ממטה למעלה להגדיל את ז"א כנודע[קכח] הנה אז מסתלקת ההארה והמיתוק של הגבורות אמנם אין הסתלקותם שוות כי **הגבורה** שבגבורות חוזרת כולה **ואובדת את מיתוק שלה, ות"ת** שבגבורות **נמתקת כולה** לפי שכשעולים החסדים מתמתקים **ג'** גבורות הנקראות **חג"ת**[קכט] ונמצא כי **הת"ת** שבהם ממותקת **ב' פעמים** כמו שיתבאר במקומו ולכן **כולו נמתק**.

אבל החסד שבגבורות אינו נמתק **כי אם חציו** לפי שלהיותו בחינת גבורה נשאר חציו התחתון בלתי מיתוק כי הוא רחוק מן החסדים אחר שעלו למעלה. ולהיותו בחינת החסד שבגבורות וגם לפי שכבר נמתק בתחילה לכן **חציו העליון נמתק** ונמצא כי הוא **ממוצע** ולכן אנו הולכין אחר המיצוע ואין אנו משערים אלא באמצע שהוא החסד שבגבורות **ולכן** לא ירחיק **אלא** כמלא קשר גודל שהוא חציו של גודל כי הגודל אין בו אלא **שני** קשרים **והגודל הוא החסד שבגבורה** וממוצע שבכולן[קל] ולכן ארז"ל כי לא ירחיק מקשר גודל כלפי מעלה ולא יקרב כלפי מטה

[קכז] **צריך** להבין שכבר היו הגבורות **שם** שירדו תחילה שלא כמו בקונה הכל ובהמשך נתייחס לכך בע"ה.

[קכח] **הרי** שיש כאן המשך להגדיל את ז"א כמו שרואים בקונה הכל.

[קכט] **הרי** שהגבורות ירדו כסדרן ממטה למעלה **הוד** ראשון **נצח** שני וכו'

[קל] **חמש** אצבעות **גודל** אצבע **אמה** קמיצה **זרת** גודל **חסד** אצבע **גבורה** אמה **ת"ת** קמיצה **נצח** זרת **הוד**.

פחות משלש אצבעות, ואעפ"י ש-**ג'** האצבעות האלו **הממותקות** הם **נצח והוד ות"ת** כנודע והנה הם **אמה וקמיצה וזרת** עכ"ז שם **אצבע** הוא כולל **בכולן** לפי שכולם הם גבורות והגבורות שבהם נקראת **אצבע** כנזכר ולכן כלם נק' גבורות ואצבעות **על שמה**.

ואמנם הטעם למה אלו הג' אצבעות נמדדות **ברחבן** ולא באורכן ומלא קשר גודל הוא **לאורכו** הטעם הוא במה שהודעתיך **כי הגבורות הם יורדות בתחילה** ביסוד דז"א **ואח"כ יורדים שלשה החסדים המגולים וממתקין** אותם וכאשר יורדין אלו החסדים יורדין אחד לאחד ולא בדרך קוים ואעפ"י שהגבורות הם שם דרך קוים אין החסדים יורדין **רק** אחד לאחד **ולכך משערים ג' אצבעות ברוחבן** זו על גבי זו **להורות מיתוקן** שבדרך ירידה אבל כשהיא דרך עליה אז כולן עולות **דרך הקו האמצעי** ואינן נוגעין **לא בקו ימין** שהוא הנצח **ולא בקו שמאל** שהוא ההוד.

וטעם הדבר הוא לפי שאם היו מתפשטין ועולים דרך קוים היו מאירים גם בשתי הגבורות של **נצח והוד פעם שניה** בדרך עליה והיה **מתמעט** אור החסדים העולים ועל כן עלו **דרך קו האמצעי בלבד** אבל בהגיעם אל שתי הגבורות העליונות אשר לא נמתקו בתחילה אז הם מתפשטים בדרך קוים **כדי למתקן**.

נמצא אין מי שיתמתק ב' פעמים בעליה ובירידה **אלא** הגבורה הנק' **ת"ת** בלבד. גם נמצא כי כשעולין דרך עליה אינן עולין זה ע"ג זה **אלא דרך קו האמצעי בלבד** ביושר ואינו עולה מן ההוד אל נצח ומן הנצח אל הת"ת ומשם לחסד והגבורה ואם הדבר היה כך היה צריך שנמדוד ג' אצבעות אלו זה ע"ג זה אבל **כיון שהם עולים** מעומד ביושר **דרך קו אמצעי** לכן אנו משערין **קשר הגודל בהיותו זקוף** ולא לרחבו ואעפ"י שהוא עולה דרך הקו האמצעי שהוא הת"ת ולא דרך הגודל שהוא החסד כבר ביארנו למעלה כי אנו משערים במיצוע שהוא **הגודל הנק' חסד** כנ"ל... ע"כ ע"ש.

ראה שהדרוש דרך אגב, תוך כדי נתינת טעם למה הציצית צריך להיות תלוי **בין** שלוש אצבעות ברוחב **לבין** קשר גודל באורך. ולומד זה ממיתוק גבורות על ידי החסדים, ויש כמה שינויים. **א)** הגבורות יורדות תחילה ולא החסדים. **ב)** החסדים יוצאים ויורדים אחד אחד באורך וממתקים בתחתית היסוד קודם **נצח הוד ות"ת**. **ג)** באור חוזר נמתקות **ת"ת חסד וגבורה**. החסדים חוזרים **באור חוזר** דרך קו אמצעי. **ד)** גבורת הת"ת מתמתקת כולה ולא רק **ב'** שלישים באור ישר ונמתקת פעם שניה באור חוזר. **ה)** צריך להבין אם אור הישר הראשון של החסדים נשאר שם כמו בקונה הכל או לא.

יפה שעה על שעה"כ דף ה' בסוף שעה"כ דף ב' ע"ד אות ה':... ואעפ"פ שג' האצבעות האלו הממותקות הם **נו"ה ות"ת** כנודע כו'. דע כי דרוש זה חולק עם דרושי רז"ל דשער דרושי הצלם **בשתים**: **[א]** כי **שם** כתב שהחסדים יורדים ברישא ביסוד ואחר כך הגבורות, **וכאן כתב** כי הגבורות הם יורדות תחילה ביסוד דז"א ואחר כך יורדים הג' חסדים המגולים כו'. **[ב] שנית שם** כתב שגבורות

המתמתקות באור ישר הם גבורות החסד וגבורת הגבורה והת״ת וב׳ גבורות דנו״ה אינם מתמתקות אלא **באור חוזר דחסדים**. **וכאן כתב** ואע״פ שג׳ האצבעות האלו הממותקות הם **נו״ה ות״ת** אלמא **נו״ה** הם המתמתקים **באור ישר**.

ונוכל לתרץ שידוע שכל דרושים **אלו דציצית** הוא בבחינת **עיבור ויניקה** ובעיבור אין בחינת דעת כמ״ש רז״ל בשער מוחין דקטנות ואין בו חו״ב כדי להתפשט וביניקה (שבו) [יש לו] דעת גמור כולל חו״ג. **וביניקה מתפשטים הגבורות תחילה** כמ״ש רז״ל בדרושי העומר וכן בשער **קלי׳ נוגה** כתב רז״ל שאדה״ר הוא הגורם לכך יע״ש **ואפשר** שבזמן שמתפשטים הגבורות תחילה אינם **יורדות** לפי מעלתם **אלא כסדרן נו״ה תחילה ות״ת** ואחר כך **חו״ג** ועל כן נשארים חו״ג בלא תיקון אור ישר ודרושים דהתם מיירי רז״ל **במוחין דגדלות**:

לפי האמור כאן יש שלשה הבדלים בין ציצית ובין קונה הכל (**ע״ח ב׳ דף ה׳ ע״ג שע׳ כ״ה**)

1) **מי יורד** תחילה האם החסדים או הגבורות: שער כ״ה, **חסדים**. ובציצית, **גבורות**.
2) בירידת הגבורות יש שינוי בסדר הירידה: שער כ״ה, קונה הכל **החסד ראשון** סדר הפוך בציצית, **הוד ראשון** כסדרן.
3) יש שינוי נוסף שכן בשער כ״ה, **קונה הכל** הת״ת מחולקת שליש ושני שלישים. **ובציצית**, הת״ת **בשלמות.**
4) **השינויים** הם מפני שציצית זה **קטנות** ולכן מתפשטים תחילה **גבורות**, וכן ירידת הגבורות **רגיל נ״ה** למטה ביסוד ונמתקים **תחילה**. וזה כתוצאה **מחטא אדה״ר**. אך **בגדלות** קונה הכל, חסדים יוצאים תחילה, והגבורות יורדות הפוך **חסד וגבורה** בתחתית היסוד.

שמן ששון ג׳ דף ח׳ ע״א אות ט״ו:... בתחילה שואל את השאלות הנ״ל ומתרץ וז״ל:... ולע״ד לא נתישב אצלי כל זה **מה ענין שמיטה אצל הר סיני** איך נקשר ענין זה עם הציצית דעדיין ז״א בעל ו״ק דע״י הציצית לא נמשכו לו רק המוחין דו״ק ומתוק הגבורות **הוא במוחין דגדלות** ולא נמצא סדר זה בפנימיות בבחינת הדבור דק״ש **רק בעמידה בקונה הכל כנודע אחר המשכת הג״ר דאבא** יע״ש ועיין **להרב דב״ש דף [מ״ה ע״ד]** (מ״ט ע״ד) יע״ש:

[טז] שם הטעם הוא במה שהודעתיך כי הגבורות הם יורדים תחילה ביסוד דז״א וכו׳. עיין **בע״ח שכ״ה סוף פ״ב** דזה **מכח חטא אדה״ר** יע״ש ועי׳ לק׳ דרוש עומר דרוש א׳ איך הוא ממוחין דגדולות למוחין דקטנות יע״ש **דב״ש דף מ״ה ע״ד** אחר זמן ראיתי בספר יפה שעה (הבאתי לעיל) (דף קנ״ז) **בסוף שעה״כ דף ב׳ ע״ד אות ה׳**שנכנס ג״כ בזה ותירץ כמ״ש יעש״ב עוד:

שעה״כ דף פ״ג ע״ד:... ודע כי **במוחין דגדלות** מקדימין **החסדים לצאת** מן הדעת ולהתפשט בגופא דז״א ואח״כ יוצאות הגבורות **אבל במוחין דקטנות אז הגבורות מתחילות להתפשט בגופא** דז״א **ואח״כ** יוצאים החסדים והטעם הוא לפי שהמוחין דקטנות הם **דינים קשים** וזהו ג״כ סוד היצה״ט והיצה״ר כי החסדים

הם יצה״ט שבאדם והגבורות הם היצה״ר ובימי הקטנות של האדם מתחיל **היצה״ר** להתפשט באדם קודם שיבא היצה״ט **וזכור הקדמה זאת**... ע״ש.

דב״ש דף מ״ה ע״ד :... כנ״ל שואל וממשיך וז״ל:... והנה זה שאמר שהחסדים ירדו תחילה היינו **בתיקון העולמות קודם חטא אדה״ר** ובדרוש הציצית נתבאר **להיפך** שהגבורות ירדו תחילה. והוא **מה שגרם חטא אדה״ר** יע״ש. וצריך להבין דאיך אנו מכוונים בתיבות ״**קונה הכל**״ בסדר ירידת החו״ג **שתחילה יורדים החסדים** ואח״כ הגבורות. **ואפשר** שמה שגרם החטא אינו אלא **בחיצוניות דווקא** דלא מצינו זה הסדר של ירידת החו״ג שהגבורות ירדו תחילה כי אם **בציצית ומילה** שכל זה הוא **בחיצוניות** העולמות כנודע... ע״כ ע״ש. ועיין עוד **מזכיר שלום על ע״ח עמ׳ קפ״ח**. וכן **אהבת ה׳ להיוס״ד דף ק״ד ע״ב**.

המיתוק בעקדה

שער הליקוטים דף י״ג ע״א : אברהם בן מאה שנה בהוולד לו את יצחק בנו. משמע שהיתה התפשטות כל החסדים בגוף ז״א עד היסוד כמו בקונה הכל ועוד שלושים ושבע שנים היתה התפשטות הגבורות עד היסוד. (עיין **משנת חסידים שם** משמע שקודם החטא שהחסדים תחילה, ודומה לקונה הכל.. ע״ש).

מעיל אליהו דף כ״ט : ומה שאמר **קח נא** שהזמין הגבורות למתקם ולעקדם (עקדה זה לקשור **ובגבורות** קשירה זה מיתוק). ומה שאמר ולך לך, רצה לומר להמשיך עוד מיסוד דאימא **חסדים אחרים** כפי בחינתם. יוצא מזה התפשטות החסדים בכל ז״א (ואברהם בן מאת שנה ראה ״**מעיל אליהו״ עמ׳ כ״ח**). **ואחר כך** באו הגבורות ליסוד, ואז יצאו חסדים אחרים למתק הגבורות. (גם לא רואים המשך עליית החסדים בכל הגוף מפני שכבר גדול). עיין עוד **שעה״כ דף ס״ט ע״א – ע״ב** : בעניין ירידת החסדים וחזרתם ומצב יסוד אימא בתוך ז״א.

בספר הליקוטים ביאר שאַבְרָהָם בֶּן **מְאַת** שָׁנָה **בְּהִוָּלֶד לוֹ** אֵת יִצְחָק בְּנוֹ משמע שאברהם **החסדים** נתפשטו **עד היסוד ולפי** דרושי החסדים הידועים יש התפשטות **הארת החסדים** בתיבות **הגדול הגיבור והנורא חסדים** ובקונה הכל, **כללות החסדים** ביסוד וזו בחינת הארת החסדים, וכתוב בעקדה קח את בנך... משמע **ה׳ גבורות** ולך לך להמשיך עוד חסדים משמע שיש **חסדים ביסוד** ואחר שיורדות הגבורות יורדים שם החסדים **למתק** וזה נלמד בספר **הליקוטים דף י״ג ע״ב** :... **נמצא** יצחק רומז **אל כל הגבורות**. ואעפ״י שכבר **ירדו הגבורות למטה**, אמר קח נא, כי צריך להמשיך **אור החסדים מלמעלה** כדי להמתיקם, **ונמצאו הגבורות עקודים וקשורים**, כי החסדים **למטה**, והאור הנמשך **מלמעלה** מן החסדים שביסוד דאימא למעלה, והגבורות בתוכם.. ע״כ הרי זו עקדה ומיתוק **החסדים הראשונים** הם הארת כללות החסדים **ואחר שירדו הגבורות** באו עוד **חסדים מלמעלה** למתק והגבורות באמצע זהו המיתוק.

מיתוק שליש השלישי של הת״ת במיתוק הגבורות

בעקדה אנו רואים שהמיתוק הוא **שלש גבורות** שלמות ואין חלוקה של שני שליש ושליש ת״ת. **והרי** החסדים היורדים הממתקים הם רק שני שליש ת״ת ונ״ה **?**

שעה״כ דף ה׳ ע״א ד״ה ונשלים שורה 3:... בעניין הציצית החלוקה היא מיתוק שלוש גבורות **תנ״ה** ואחר כך ח״ג (סדר רגיל)

הגהות השד״ה בשעה״כ על דף ה׳:... על ידי העליה נמתק החצי ת״ת ונשלמו **חג״ת** להתמתק משמע **כמו קונה הכל**. (הגהה זו **אין עליה** חתימת השד״ה ויכול להיות שהיא מהרב אליהו מערבי). **עיין שרף פרי ע״ח דף י׳ ע״א**:

משנת חסידים מסכת הציצית פ״ב מ״ב. בחדש דף קס״ח:... לפי שלא נמתקו מהגבורות שבתחתית יסוד ז״א אלא **כשלש** גבורות. **ודרך עליה** מתקן הגבורות שבשארית הת״ת וחו״ג שבו.(זה מעין הגהת השד״ה)

ע״ח ב׳ דף מ״א ע״א שורה 8:... בעניין ברית מילה נמתקים ב׳ גבורות ושני שליש. והשליש העליון נמתק **ע״י הפריעה** שאז מתגלה שליש עליון של חסד דת״ת **וממתיק ממקומו** את השליש העליון של גבורה דת״ת.

ע״ח ב׳ דף ו׳ ע״ב אות ב׳:... **ג׳** גבורות חג״ת מתמתקות מג׳ חסדים ביסוד דרך **ירידה**... (אות **ח׳** בהגוב״י) **פחות** שליש מתמתקות בג׳ גבורות ביסוד וב׳ גבורות ושליש תחתונות הן מתמתקות **דרך עליה** (כ״י)

דב״ש דף מ״ו סע״א:... כלל ב׳ קשה דאינו מתמתק כי אם בג׳ חסדים **פחות שליש** וגם הגבורות אינם מתמתקות כי אם **ג׳** גבורות **פחות שליש**... ונלע״ד דאפשר דלאו דווקא. ואפשר שהוא בדווקא כמ״ש שער האונאה **דלפעמים** מתגלה שליש העליון [דת״ת] וממתק גם שליש העליון דגבורת [הת״ת].

ע״ח ב׳ דף ד׳ ע״ב למטה אות [ב] השמש:... שליש עליון דחסד דת״ת אינו יורד עם שני חסדים ושני שליש. אמנם הוא מסיר מעליו כיסוי כלי יסוד דאימא ומאיר וממתק שליש א׳ דת״ת דגבורות (זה במילה) וכתב שם (הרב) כי זהו הסדר (בדרושינו קונה הכל) הוא תמיד. שהוא סדר שני גבורות ושני שליש באור ישר ושליש ושני גבורות באור חוזר, **הוא תמיד**.

מעיל אליהו הישן דף קס״ד סע״א אות ד׳:... מסביר שם שסדר זה **הוא תמיד**. קאי על שער האונאה, מבין שהגילוי כמו בברית מילה זה תמיד. (לפי מע״א זה יוצא שהרש״ש חולק על האר״י בעצמו?) לכאורה אם מקבלים דעת **המעיל אליהו** כביכול **הכל שלוש גבורות** ורק תשאר בעיה בקונה הכל. **אבל** אפשר לראות את הענין בחלוקה אחרת והיא: גדלות או קטנות. **ברית, ציצית, עקדה**, הכל מתמתק **ג׳ גבורות**. אך תהיה בעיה בציצית שכתוב **כשלש** לפי ר׳ שאול הנ״ל אי אפשר לתרץ כך את המעיל אליהו.

מיתוק בברית מילה

הנה בעניין **המיתוק בברית מילה** צריך לעיין באוצרות חיים שער האונאה וכן בשעה״מ פרשת **לך לך**, הנה יש ביאור רחב וטוב של מו״ר הרה״ג **הרב מרדכי עטיה** שליט״א בעץ חיים למוצאיהם וכן סיכום של בנו היקר **הרב בניהו עטיה הי״ו** ויש גם שם כוונות מסודרות בטוב טעם ודעת ונכתוב כאן רק בקיצור.

הנה ברית מילה היא מערכת של **קטנות** וחיצוניות ולכן **הגבורות יורדות** ראשונות והן ביסוד דז״א אך היות שם **הערלה** יש פחד שהחסדים יתפשטו ולכן אפילו בגופא דז״א אינן מתפשטים מפני **פחד אחיזת החיצונים**, ולכן פעולה ראשונה אנחנו **מסירים את הערלה**, ואז החסדים מתפשטים בגופא דז״א אך אינם יורדים ליסוד, **ועל ידי הפריעה** מגלים את **השליש הת״ת** של החסד דת״ת דז״א **פורעים** בחינת כיסוי עטרת היסוד דאימא ואז **הארת השליש** העליון יורד למטה למתק את **השליש העליון של הגבורה דת״ת**, ועל ידי היין יורדים הארת נ״ה ושני שליש ת״ת של החסדים למתק את הגבורות **דחסד וגבורה ושני שלישי הת״ת**.

הרי שכאן נמתקות **שלוש גבורות** בלבד ונראה שאין המשך **למערכת הזו** של ברית מילה. ראה עוד שם כנ״ל ותרוה צמאונך.

מיתוק בברכת המזון

כוונת מיתוק הגבורות על ידי החסדים בברכת המזון תמצא בספר **בניהו כוונות פרטיות דף כ״ב ע״ב**. כתוב שם:... **המלך הטוב** החסדים **והמטיב** וממתיקים לגבורות ברדתם **לכל** שהוא היסוד **שבכל יום ויום הוא הטיב** ממתיק **לנו** גבורה דחסד שבהוד דיסוד, **הוא מטיב** ממתיק **לנו** גבורה דגבורה שבנצח דיסוד, **הוא ייטיב** ממתיק **לנו** גבורה דת״ת שבת״ת דיסוד, **הוא גמלנו** בעלות החסדים לשליש העליון דת״ת דיסוד, **הוא גומלנו** בעלותם לגבורה דיסוד, **הוא יגמלנו** בעלותם לחסד דיסוד **לעד חן וחסד**... ע״כ ע״ש. ראה גם **באור הלבנה אחרי ברית מילה בחלק אור החיים דף ק״מ ע״ב** למטה **וקמ״א ע״א**: כאן סידר כל אחד בשורה לבד וצייר הוי״ה דחסד ניקוד סגול (גבורה המתמתקת) והוי״ה דהוד בניקוד קובוץ (חסד הממתק). וכן עשה כך שש שורות.

ויש לשאול מפני מה בכוונת **קונה הכל** עשו את הכוונה **בציור**. תחילה תחתית היסוד שמאל ראשון ימין ואמצע. לפי סדר המיתוק בתוך **תחתית היסוד**. וכן באור חוזר **צד עליון של היסוד**, אמצע ימין ושמאל, בחלק העליון של היסוד, ורואים סדר הכוונה לפי סדר כניסת הגבורות ביסוד ומיתוקם על ידי החסדים. **והשאלה** מפני מה בברכת המזון לא סדרו כך אלא בכיתוב רגיל?

נלע״ד יהושע היות שבקונה הכל אנחנו מכוונים **ללא אמירת מילים ותיבות** אז רואים את הכוונה בציור, וכמו שנעשה ביסוד. אך אם היו מסדרים ציור כזה בכוונת ברכת המזון היות

ובברכת המזון אנחנו אומרים תיבות הברכה, אם יסדרו כמו קונה הכל אי אפשר לקרא את התיבות שאומרים, שזה לא לפי סדר קריאתם, ולפי שראתי שיש סידורים חדשים שסדרו כמו בקונה הכל. ולא סדר כמו קונה הכל **רק סידרו קווים**, וכדי שלא יתבלבל הקורא סידרו הפוך שלא כמו המיתוק ביסוד, **וזה לא סדר נכון של ציור הכוונה** כמו קונה הכל, **לכן נלע״ד** לומר או שעושים ציור נכון של הכוונה או ללא ציור. **ולכן** היות ואי אפשר לצייר הכוונה לפי קוים בגלל דיבור הברכה, לכן צריך לכוון כמו סידור **אור הלבנה אור החיים דף קמ״א ע״א**.

וזה מעין מה שכתבנו בעניין הכוונה של **אנא בכח** וכו׳ שסדרו חג״ת למטה ונה״י באמצע בגלל שיש קריאת פסוק ובקבלת שבת שאין קריאת תיבות עשו לפי הסדר הנכון. **להבין זאת** צריך לראות מה הציור בקונה הכל ואיך סדרו בקבלת שבת. ע״ש. ע״כ **נלע״ד יהושע**.

הרי טבלת סיכום מיתוק גבורות

	מערכת	מי יורד תחילה	אופן מצבם ביסוד	גבורות ממותקות	אופן המיתוק
העקדה	**1** חיצוניות	**2** גבורות	**כסדר** : חסד גבורה תפארת נצח הוד **3**	חמש גבורות	שלוש גבורות תנ״ה אור ישר חסד וגבורה אור חוזר שליש ת״ת **6**
״קונה הכל״	פנימיות	חסדים	**הפוך** : הוד נצח תפארת גבורה חסד **4**	חמש גבורות	שתי גבורות ושני שליש באור ישר שתי גבורות ושליש, באור חוזר
ברית מילה	חיצוניות קטנות	גבורות	**הפוך** : הוד נצח תפארת גבורה חסד	**שלוש** גבורות	שתי גבורות ושני שליש אור ישר שליש עליון של גבורת התת״ת נמתק ע״י **הפריעה** שליש עליון של חסד התת״ת **המתגלה** ומאיר ממקומו לשליש העליון גבורה שבת״ת.
ציצית	חיצוניות קטנות	גבורות	**כסדר** : חסד גבורה תפארת נצח הוד	חמש גבורות	שלוש גבורות תנ״ה **אור ישר** שתי גבורות באור חוזר **5**
ברכת המזון **7**	פנימיות	חסדים	**הפוך:** הוד נצח תפארת גבורה חסד	חמש גבורות	שתי גבורות ושני שליש אור ישר שתי גבורות ושליש , באור חוזר

הערות לטבלה

הנה בטבלה[קלא] יש כמה מספרים כאן הוא ביאור אותם המקומות.

1. אמנם סדר המיתוק כמו מערכת **החיצוניות**, אך העקדה היא דיבור ושייכת גם **לפנימיות**.
2. אע״פ שאברהם בן מאה שנה יש לו חסדים, במערכת הענפים. גבורות תחילה.
3. הגבורות יוצאות דרך יסוד דאימא ועוברות דרך מעבר דרך ת״ת ז״א - שני שליש – שבע שנים. נצח – עשר שנים. הוד- עשר שנים. יסוד– עשר שנים. הרי שלושים ושבע שנה.
4. הת״ת אינה מתהפכת.
5. לפי הגהת השד״ה ״ומשנת חסידים״: תנ״ה , שניים ושני שליש – אור ישר. **שליש ת״ת** אור חוזר.
6. על פי הגהת **השמש על ע״ח ב׳ דף ד׳ ע״ב** שהסדר של מיתוק הגבורות בקונה הכל הוא תמיד. צ״ע אם בעקדה זה גם כך ?
7. כוונות ברכת המזון הסדר הוא הפוך ממש כמו בקונה הכל. **ספר בניהו כוונות פרטיות דף כ״ב ע״ב**. וכן ב**אור הלבנה אור החיים דף ק״מ ע״ב** למטה **וקמ״א ע״א**. ע״ש.

[קלא] **ציור** טבלה זאת הוא מסיכומי **הרב ניסים מזרחי** הי״ו.

התפשטות בצלם

יש שני סוגי התפשטות חסדים בז״א.

1) **התפשטות בצל״ם** : הגדול - **חסד**. הגיבור - **גבורה** והנורא - **ת״ת.** חסדים - **נ״ה**. זה **הארת החסדים** בלבד. וצריך להבין שהתפשטות זו של **ההארה** היא מתחילה בצל״ם הדק **לפני כניסת ו״ק דגדלות דאימא באחד**, ולא צריך לחכות לכניסת יסוד אימא לז״א. (ולכן מה שכתב בסידור הארה **דרך מחיצות**, גם בהתפשטות בז״א יש עדיין **מחיצות**, וצריך לכווין ג״כ **דרך מחיצות**.)

2) **התפשטות בגופא** : בקונה הכל. הענפים, ולעיל ההארות.

כידוע יש **כ״ל צמ״א**, **א**ורות **מ**וחין **צ**למים **ול**בושים, צלם דק מעל ז״א וזה יכנס לתוך **כ**לי ז״א, ושם **בצלם הדק** הייתה התפשטות חסדים.

ע״ח ב׳ דף ח׳ ע״ב : בענין שיש **צלם דק** בעל עשר ספירות מעל כלי ז״א ושם יש התפשטות של חסדים, וגם מוחין והכל נכנס בנה״י דאימא לפני כניסה לתוך ז״א להעשות לו מוחין פנימיים... ע״ש.

הרי בפירוש שהצלם עם המוחין כולל גם התפשטות החסדים בצלם **לפני כניסתו** בז״א.

ע״ח ב׳ דף ח׳ ע״ג : דרוש השנים שנתיים ראשונות יניקה, שלישית עד ששית יכנסו שני פרקים תתאין דנ״ה דאימא לחכמה בינה וחסד גבורה. יום אחד אחרי שש שנים **יסוד** בדעת. ועד שנת תשיעית ויום אחד כל המוחין **נכנסו בז״א** וזה המצב של קונה הכל. (עיין **אוצרות חיים דף ט״ז ע״א אש״ל אות ו׳** בענין השנים וכן **שער מאמרי רז״ל** על המשנה ״בן חמש למקרא **דף ט״ו ע״ג**) ואם כן למה צריך לחכות לגיל שלוש עשרה להיות **בר מצווה?** אלא שצריך את המערכת של **קונה הכל** התפשטות החסדים **בכחב״ד** כדי שיבקעו את הנה״י דאימא ואז יתגלו מוחין כחב״ד דז״א בכלי ז״א[קלב]. עיין **ע״ח ב׳ דף ז׳ ע״ג אות י״ד**. **וכן ע״ח ב׳ דף ט׳ ע״ב** : בעניין שצריך כל המוחין להתגלות שהיו סתומים בנה״י דאימא וגם הנ״ה אחר עלייתם למעלה בחזרתם באים לנ״ה **ובוקעים נ״ה** דאימא לגלות המוחין **אוצרות דף י״ב ע״א אות י״ג** :

כל מה שאומרים שצריך זמן לאצילות, זה רק באצילות הראשון עיין **ע״ח ב׳ דף ח׳ ע״ב** למעלה וכן **אוצרות חיים דף ט״ז ע״א אות ו׳** : **זמ״ן** גימ׳ **מ״ה ב״ן** הכוונה הזמן הניתן כדי שנוכל לעשות תיקון הב״ן ע״י המ״ה . ועוד לילה לא זמן תפילין יש זמן לכל תיקון להתקן. ועוד מה נעשה ממה שלא נתקן עיין **רב פעלים חלק ג׳ סי׳ ב׳**.

[קלב] **הרי** שהחסדים **הגיעו** לכל הגוף **עשר** ספירות **וזהו** מה שביארנו לעיל על וְאַבְרָהָם בֵּן **מְאַת שָׁנָה בְּהִוָּלֶד לוֹ** אֵת יִצְחָק בְּנוֹ, **התפשטות החסדים** במאה שנה ראה ״**מעיל אליהו״ עמ׳ כ״ח** בעניין מאה שנה כל **עשר** שנים **בספירה אחת** ועוד ראה **ע״ח דף ח׳ ע״א** דרוש שלישי כאן כתוב שכדי שז״א יגדל זה **שלוש עשרה שנה ויום אחד**, לכאורה **לא מאה**.

אוצרות חיים דף ל״ה ע״ג אש״ל אות א׳: אחר התפשטות המוחין **מצד אבא** אז יוצאים החסדים **תנ״ה** המגולים ליסוד **למתק את הגבורות** והרי החסדים התפשטו בצלם לפני כן? ומתרץ שיש **ש**ורשים, **ע**נפים, **ו**הארה (ר״ת שע״ה). עיין **ע״ח א׳ דף ק״ח ע״א וכן בית לחם יהודה א׳ דף קי״ד**. השורשים **ישארו בדעת** לעולם, **הענפים** ירדו מיסוד דאימא (תנ״ה המגולים) למתק הגבורות **ולבקוע יסוד דאימא** לגרום להגדלת חג״ת ועלותם לכחב״ד לגלות המוחין מתוך נה״י דאימא, **הארות** התפשטו בצלם **לפני כניסת הנה״י** דאימא לתוך כלי ז״א בהיות הצלם מעל לכלי ז״א.(הגדול, הגיבור, והנורא, חסדים,) עוד בעניין בקיעת נה״י דאימא בכחב״ד עיין **עלי נהר דף ט״ז ע״א שער הפסוקים דף כ״ב סע״ג**. עוד יש להבין למה כתב בסידור דרך מחיצות? ולמה אין רואים התפשטות חסד **דנצח הוד** ב-הגדול הגיבור, ולמה מתפשטים ב״**חסדים**״. עיין **באתי לגני א׳ דף פ״ב.**

התפשטות החסדים ושלא יחלקו הדרושים

אוצרות חיים דף ל״ה ע״ג אש״ל אות א׳ :... מה שמתפשטים החסדים **אחר כניסת** המוחין מצד **אבא**, הוא לסיבת אחיזת החיצונים, **אימא** היא דוחה את החיצונים אך זה רק בסיוע מוחין דאבא...

אוצרות חיים דף ל״ה ע״ג אשל אות א:... ומה שרצה לתרץ והניחה שם בצ״ע וכן מה שהקשה שם בפ״ו והניח בצ״ע, אמנם **בשער כ״ג פ״ו** כתב וז״ל בקיצור : איך יש **שרשים וענפים והארת הענפים** וכתב שם ובזה לא יחלקו **שני הדרושים יחד** עכ״ל ונ״ל כוונת דבריו שזה החסדים המתפשטים **בצדי** דצלם **קודם כניסתם** שהארת הענפים הם מתפשטים ב**חג״ת נו״ה** דצדי דצלם שהם פרקים אמצעיים ופרקין תתאים דנה״י דאימא **וכשמתפשטים** הפרקין האמצעיים ותתאים דנה״י דאימא ונכנסים ב-**חג״ת ונו״ה דז״א** כל פרק ופרק **נכנס וחסדו עמו במקום הראוי לו**, וזה שסידר לנו הרש״ש ז״ל **בהגדול הגבור והנורא** וכן ב**חסדים** התפשטות החסדים בחג״ת ונו״ה דז״א וכל זה הוא **הארת הענפים** אבל הענפים **עצמם אינם** מתפשטים **כי אם אחר גמר כניסת הצדי דצלם דאבא** וכמ״ש הרב בע״ח **שער ל״ח** שער רחל ולאה **פרק ז׳** וזהו שכתב הרש״ש בתיבת **קונה הכל** אחר כניסת **כל צד״י דצלם דאבא** בתוך הז״א **יוצאים החסדים מיסוד דאימא** ויורדים במרוצה **אל יסוד** דז״א אבל **שרשי** החו״ג נשארים **בדעת דז״א** ואינם מתפשטים כלל ובזה יובנו **כל דברי** הרב ז״ל... ע״כ ע״ש.

ע״ח ב׳ דף ח׳ ע״ד : שש שורות מלמטה... התפשטות **בצלם** משמע לפני שבאו מוחין דאבא. והתפשטות זו **לפני כניסת** נה״י דאימא בז״א... ע״ש.

ע״ח ב׳ דף ח׳ ע״ב ד״ה ונחזור... הנה אחר כמה בחינות **נתלבשו** בנה״י דאימא (אם כן בהתפשטות בצלם אין מחיצות נה״י דאימא). לפי דרוש השנים החסדים מתפשטים עם

התפשטות המוחין. **נשאלת השאלה** אם כן מפני מה לא רואים בסידור ב"הגדול" שמתפשט גם החסד של הנצח וב-"הגיבור" החסד של ההוד, ולמה צריך לחכות למלת "**חסדים**"? שבתיבת **חסדים** יש התפשטות חסדים של **נצח והוד** למקומם.

ע"ח ב' דף ט' ע"א:... נלע"ד חיים שואל: **1)** אם כבר נתפשטו החסדים בנ"ה וכל חסד במקומו איך אמרינן בדרוש הקודם שכולם (החסדים) מכוסים **ביסוד** דאימא. **2)** איך הנ"ה יגיעו ליסוד **דז"א** האם מנ"ה או מיסוד דאימא. **3)** ב-**נלע"ד** השני מביא שאלה נוספת למה צריך לחכות לתשע שנים. **משמע שהדרושים חלוקים ויש סתירה ביניהם.**

ע"ח ב' דף ח' ע"ג יפה שעה:... מביא את קושיות מוהרח"ו ומביא תירוצו **מדף י"ב ע"ד**: ע"ש ואומר שאינו מספיק שם. ואומר שתירץ הרב **בע"ח א' דף ק"ח רע"ב**: מסביר שיש **ש**ורש, **ע**נפים **ו**הארה, והבן זה שלא יחלקו **ג'** הדרושים.

יפה שעה ודברי רז"ל אלה בכוונה מכוונת כתבם לתרץ כל אלה הקושיות. ויש **ג' חלוקים**, **ש**ורשים **ע**נפים **ו**הארה של ענפים (ר"ת שע"ה). **הארות** נכנסו בצלם. **ענפים** יורדים ליסוד למתק הגבורות, (בקונה הכל). **והשורש** נשאר לעולם במקומו **בדעת**. (עיין **כללי חו"ג ע"ח ב' דף ז' ע"ב אות י'** וכן **אות ט"ז** שלעולם השורשים אין מתפשטים).

אוצרות חיים דף ל"ה ע"ג אש"ל אות א':... בהמשך מתרץ כמו הרב **יפה שעה** ומביא גם את סידור הרש"ש. **הארות** ב-הגדול... וכו' **ענפים** בקונה הכל.

באתי לגני א' עמ' פ"ג:... שואל על הסידור **דף ס"ב ע"א**, "**הגדול**", למה כתב דרך **מחיצות** יסוד דאימא?

פאת השדה דף ש' הגהה נ"א:... מהרב הלל שיש סידורים **שלא גרסו** דרך מחיצות יסוד דאימא, וגם שאלה נוספת על ר' שאול מפני מה אין רואים חסד של **נצח** ב-הגדול וחסד של הוד בהגיבור, אלא רק במלת "**חסדים**"? לשאלה ראשונה נראה **שלא צריך לגרוס דרך מחיצות** יסוד דאימא. **והשאלה השניה** עדיין קשה לרבי שאול. אבל ל**באתי לגני עמ' פ"ג** תירוץ משלו. ע"ש.

הדברים עמוקים ושוה לעיין בזה בעומק **לפי המקורות** הנ"ל.

בהר המוריה

הנה צריך להבין מה המקור והקשר בין **הר המוריה** להר המור שהרב מערב **אותם** וזה גם בזוה"ק.

ספר הליקוטים דף י"ג ע"ב שורה וז"ש:... אל **ארץ המוריה**[קלג] **דהיינו היסוד** וכמו שאמרו רז"ל (**הגוב"י אות ט'** ברעיא מהימנא פר' **ויקרא דף ג' ע"ב** כי **חסד** הנקרא

[קלג] אל ארץ המוריה גימ' 588 וזה גימ' יסוד מלא יוד סמך ואו דלת גימ' 587 ע"ה 588.

מור שורה[קלד] **בפום אמה**). שהיסוד נקרא **הר המור** וזה סוד (שמות ל' כ"ד) **קח לך** בשמים ראש **מור** דרור כי **המור** הוא **ראש לבשמים**, כי הוא ה**יסוד** שהוא **שבת** והוא **יום השביעי** שעולה **מלכות** בשבת **למעלה בראש הזעיר** כי אף **שגם הז"א** עולה הבחינה שנשארה **כאן** במקומה שהיא **בחינת בריאה** בשבת היא [**הוא**] בחינת ו"ק דזעיר **ו' דהויות** [**ו' דהוי"ה**] ומלכות שעלתה היא **י'** בראש ה-**ו'** הרי שבעה [**הרי ז**] **ואז** היא עטרת בעלה והיסוד שלה [**שלו**] הוא **שביעי**. ראה **שעה"כ דף ס"ח ע"א**:... עניין **השבת הרגלים** שם בעניין עליות שבת... משמע שם שהכלים עולים **והעצמות** נשאר במקום, ז"א שעולה למקום אבא נקרא **קודש**... ע"ש.

וכנראה **שארץ המוריה הוא מקום** ששמו כן ושם הרים הרבה והיה אומר לו לילך אל **אַחַד** מן ההרים. והכוונה כי **חג"ת נה"י** דדכורא כולם נקראים **הרים** והמיוחד שבהם הוא **היסוד** וזה שאמר על **אַחַד** ההרים המיוחד **ולא** אמר **אֶחד** **בסגו"ל** אלא **אַחד** **בפת"ח** (יסוד) ועוד שהוא אחד **הכולל** את כולם שכל האורות שבכולם מתקבצים בו.

שעה"כ דף י"ג ע"ג שורה ג' מלמטה:... מור **החסד** בסוד **אברהם** הנקרא הר **המור**... ע"ש

ונקרא **ארץ המוריה משום דיסוד אבא** שהוא תורה **לשון** הוראה **לשון** מוריה מתגלה שם וז"ש (ישעיה ב' ג') כִּי מִצִּיּוֹן תֵּצֵא תוֹרָה דהיינו **יסוד** דאימא שהוא **החמשים שערים** ואלו הם שערים המצוינים ב-**הלכה**, שהיא נוק' דז"א הנקראת **הלכה**. משם, מיסוד דאימא **תצא** **תורה** שהוא **יסוד דאבא** ודבר ה' שהוא דיבר **דבר גלוי** כי כל **אמירה** בז"א **ודיבור** בנוק', זה יוצא **מירושלים** שהוא **יסוד דרחל** ורחל נקראת (תהילים קכ"ה ב') יְרוּשָׁלַ֗ם הָרִ֥ים סָבִ֥יב לָ֑הּ שהם **ו"ק דז"א** הנקרא **הרים** כדאמרינן שהם **סביב לה** וא"כ **דבר ה'** שהוא דבר גלוי הדיבור יוצא **מירושלים** שהיא עלמא **דאיתגלייא**.

הנה דברים אלו מזכירים לנו **כוונות פתיחת ההיכל** סידור

ועוד נקרא מקום זה **ארץ המוריה** משום שבכאן נבנית **ממקום** זה הנוק' שהיא מוריה לשון **שמראה עצמה** לשון גילוי. **ראה** לעיל בעניין "**מהו מקום**".

הרב מביא כמה דרשות על **ארץ** המוריה **הר** המוריה.

א- ארץ **המוריה** דהיינו היסוד, כי **חסד** הנקרא **מור** שורה **בפום** אמה... כי המור הוא ראש לבשמים, **אברהם** נקרא הר המור.

ב- שארץ **המוריה** הוא מקום ששמו כן.

ג- ארץ המוריה משום **דיסוד** אבא (**יסוד דאבא** הוא תורה. **ציון** הוא יסוד דאימא **הלכה** נוק' דז"א.)

ד- ארץ המוריה **הנוק'** שמראה עצמה.

[קלד] הרי **החסד** השורה בפום אמה שהוא **היסוד** והוא החסד שם. לפי מה השם יש כאן גם **חסד** וגם **יסוד**.

כל זה ניתן להבין לפי תיקונים שעשינו לגירסת ספר הליקוטים על פי ליקוטי תורה והם: **1)** **הוא** בחינת ו״ק במקום **היא**. **2)** ו׳ **דהויה** במקום ו׳ **דהוויות** **3)** הרי **שבעה** צריך להיות הרי **ז׳** **4)** היסוד **שלה** הוא שביעי צ״ל היסוד **שלו** (על פי ר׳ חיים הכהן תלמיד מוהרח״ו). ראה ציור במחברת סיכומים נביא בהמשך.

הרב מסדר כאן ארבע דרשות גדולות על ארץ המוריה **1)** מור בשמים **2)** יסוד שהוא שבת **3)** יסוד דאבא. **4)** יסוד שהוא **שביעי**.

שמן ששון ה׳ (הירוק) דף ק״ה ע״ג:... כל הלשון הזה צריך ביאור איך היסוד הוא שבת הוא יום שביעי הלא יום שישי הוא היסוד **שער מאמ״ר דף ל״ב ע״ב** להיות המלכות אחוזה ביסוד (היא עטרת היסוד) לכן נקרא היסוד מצד המלכות שאחוזה בו היא נקראת שבת. ע״ש

> **שעה״כ דף ס״ח ע״א**:... ע״ש. בעניין **עליית העולמות והפרצופים** בשבת **עצמות וכלים** מי העולה הכלים או העצמות או שניהם יחד, **שערי רחמים ב׳ שאלה רי״ח**. **נה״ש דף ח׳ סוע״ד** עד **דף ט׳ ע״ב**. ראה סיכום נוסף על זה בספרי ״**אוצרות הישועה״ ב׳** על אוצרות חיים ב״עיונים והרחבות״ בעניין **ישסו״ת שניים שהם שלישים**. ושם **מקורות נוספים** בנושא העמוק הזה.

עוד בענין עליות ומצב העולמות ומה גרם חטא אדם הראשון, עיין **שע׳ מאמ״ר דף ל״ו ע״א**, וכן עיין **בלשם ספר הדעה חלק ג׳ דרוש ג׳ ענף ט׳ עמ׳ 51**.

שמן ששון ה׳ הירוק דף ק״ה ע״ב:... ע״ש

תיקוני זוהר תיקון י׳ דף כ״ה ע״ב:... בענין **הטבעת** על האצבע **ו׳ ז׳** על ידי הקידושים שמקדשים בטבעת, האצבע **ו׳** כשנותנים הטבעות זה הופך להיות **ז׳**, **המלכות** נעשית **עטרה בראש ז״א**.

אור נערב ח״ג פר׳ ד׳ בסופו:... דהיינו **י׳** מלכות על **ו׳** זעירא ונעשית **ז׳**

להבין קטע זה מספר **הליקוטים** צריך כמה הקדמות:

1) הקדמת עצמות וכלים. **שעצמות נשאר במקומו** והכלים עולים.

2) צריך להסביר קטע זה לפי עליה שניה בשבת שאז ז״א הוא **במקום** אבא, ונוק׳ במקום אמא, ואז היא הנוק׳ מעל **עצמות** ז״א, שהוא **ו׳** דהויה והיא **י׳** ויחד זה ציור **ז׳**.

3) אם בעליה זו הנוק׳ במקום אמא, ואמא בערכין היא **בריאה**, ז״א **יצירה** וכו׳.

4) ועוד שהיסוד הוא **שביעי**, אם הנוק׳ שהיא נקודה על ו״ק, היסוד הוא שישי בו״ק אך אם יש מלכות **למעלה הרי הוא** שביעי.

ציור להבנת הנ״ל

ננסה לסדר לזה **ציור להבנה** כל זה ניתן להבין לפי **תיקונים שעשינו לגרסא** של ספר הליקוטים ע״פ ליקוטי תורה והם: **א) הוא** בחינת ו״ק במקום **היא ב) ו׳ דהויה** במקום **ו׳ דהויות ג) הרי זין ז**. במקום **הרי שבעה, ד)** היסוד **שלה** הוא שביעי, צ״ל היסוד **שלו**. ע״פ ר׳ חיים הכהן תלמיד מהרח״ו.

עליות שבת	**עצמות לא עולה**	**כלים עולים**	**בערכין**
		א״א	
		אבא	
מנחה - דיקנא	*א״א*	*אמא*	
מוסף – גרון	**אבא**	**ז״א**	
ערבית – חזה	אמא	**נוק׳**	בריאה
	ז״א	**ב**	יצירה
	נוק	**י**	עשיה
	ב	**ע**	
	י		
	ע		

המצב כאן אחר **שתי** עליות **ז״א** במקום אבא **במוסף** שבת, נוק׳ **על ראש** עצמות **ז״א**.

1) כשיש מלכות על ו״ק **היסוד** הוא **שביעי**, המלכות עטרה **בראש ז״א**.

	מלכות	
2	ח	1
3	ג	2
4	ת	3
5	נ	4
6	ה	5
7	**י**	6 יסוד **שישי**

רבונו של עולם

נמשיך לבאר בקיצור בסדר התפילה בסידור.

סידור א' דף ס"ד ע"ב:... **רבונו** הויה בניקוד סגול **של עולם כמו**...

מעיל אליהו עמ' ל"א:... כל הכוונות הכתובות בסידור מתיבת ריבונו עד תיבת ומנחלתך כתוב **במשנת חסידים**. ותיבת **הויה** הסמוכה לתיבת רבונו **המנוקדת בסגול**, במשנת חסידים כתב **הזכרים** י' ו' דווקא **בסגול והנקבות** ה' ה' דווקא **בצירי**... ע"כ. וכן עשו בסוגריים כמה סידורים את שתי הכוונות.

כמו שכבש אברהם אבינו את רחמיו לעשות רצונך בלבב שלם כן יכבשו רחמיך את כעסך. לכאורה זה משמעות הפוכה אברהם כבש רחמיו... והבקשה יכבשו רחמיך **את כעסך**? אך על פי מה שלמדנו בעקדה מובן שהרי אברהם ע"י שהחסדים **נתערבו** עם הגבורות **מיא באשא** ונכללו היה בו **כוח למתק** יותר את הגבורות, כך מבקשים שהקב"ה **יכבוש ויתכללו** הגבורות בחסדים כדי **שהרחמים יהיו יותר גדולים**.

ויגולו רחמיך דא"א[קלה] **על מדותיך** דז"א **ותתנהג עמנו ה' אלהינו** שילוב **יאההויה"ה** [או"א] **במדת החסד ובמדת הרחמים ותכנס לנו לפנים** משורת **ה**דין **ו**בטובך **ה**גדול[קלו] **י**שוב **חרון אפך מעמך** ה' **ומעירך** ו' **ומארצך** ה' **ומנחלתך** י'... **נקט שם הוי"ה מתתא לעילא** לכאורה הסדר לא נראה לפי הפשט..

מעיל אליהו עמ' ל"א:... **מעמך** אלה **שאינם עושים רצונו** של מקום וירדו ממדרגת אדם... **ומעירך** היא ירושלים כמו שכתוב תשכון בתוך **ירושלים** עירך... **ומארצך** הוא בית המקדש כמו שכתוב במדרש איכה... **והארץ** הדום רגלי זהו **בית המקדש** של מעלה הרי **בית המקדש** נקרא ארץ... **ומנחלתך** היא בית **קודש הקדשים** שהוא משכן השכינה... ע"כ ע"ש.

וכן רמוזה **הויה בהיפוך** במילים שלפני כן... **ה**דין **ו**בטובך **ה**גדול **י**שוב חרון אפך... ע"כ.

הנה זו הכוונה האחרונה **לא מופיע** בדברי הרב, ואיני יודע מי הזכיר אותה אך היא ממש במקום, וצ"ע אם יש לכוונה.

[קלה] **כך** מופיע בסידור **עם רווח** של אות אחת **נראה** שהיה כתוב **או"א** והורידו את אות **ו'** והיה כתוב **או"א**, וכן כתוב בכמה סידורים, **או"א**. ואצלנו תקנו **דא"א** וכן כתוב בסידור של **הרב סלמאן** אליהו כנראה ע"פ הרד"ם. וצ"ע.

[קלו] כאן כתוב **מסליס ללעת לְמִילוֹת** מחבר אותנו למה שביארנו בתפילה בתחילת העקדה שכתב אלהינו ואלהי אבותינו שזה בחינת זיווג כמו שכתוב בתפילת העמידה הרי כאן מחזק שכנראה בעקדה מזכיר שם זיווג או"א ודעת אולי זה המיתוק באצילות. גם זה מה שמזכירים בראש השנה זכות **עקדת יצחק** וצ"ע.

מי אל כמוך

ממשיכים בסדר התפילה בסידור, ויש כאן אמירת **מי אל כמוך** י״ג מידות שנאמרו על ידי **מיכה הנביא**, ולכאורה לא מובן למה אומרים זה כאן, אין בחינות של **י״ג תיקוני דיקנא** נעשים כאן, **ונראה** שכל אמירת הפסוקים אלו היא **כדי לכוון את הייחוד של נוצר חסד לאלפים**, שהוא להציל אותנו לפני התפילה מהחיצונים **שלא יפריעו לנו** בכוונות התפילה ראה ב״**מקור הישועה**״ כוונות החגים **ג׳** בעניין שבועות ביארנו גם כן עניין ה-**י״ג** מידות באורך כאן נביא בקיצור.

בכוונות מי אל כמוך בסידור יש **חמש** מערכות של כוונות.

1) **שם** התיקון, למעלה **מי אל כמוך** שאמר **מיכה**, ולמטה **אל רחום וחנון**, שאמר **משה** בפר׳ כי תשא.
2) **מקום** התיקון **בפנים** הכוונה בצד שמאל.
3) ספירות הדיקנא בכל תיקון שמות הספירות, אור פנימי, **מלמעלה למטה**. ומקיף, **ממטה למעלה**. שמנה ספירות דחכמה **דחכמה** ושש ספירות **דכתר** דחכמה. בצד ימין.
4) **אור**, אות אחת בכל תיקון מ-**ג׳ ע״ב** ובתיקון ה-**י״ג** י״ב אותיות מלא ד-**ג׳ ע״ב**.
5) **וכלי**, אות אחת בכל תיקון מ-**ג׳ אהיה** דיודי״ן ובתיקון ה-**י״ג** י״ב אותיות מלא ד-**ג׳ אהיה** דיודי״ן.
6) יחוד **נוצר חסד לאלפין** ומיתוק **ש״ך ופ״ר** דינים, בתיקון לאלפים ובתיקון ונקה.

עתה נבאר קצת יותר.

מקום התיקון בפנים

הרי ״מבשרי אחזי אלוה״ צריך לראות ולדעת באיזה מקום **בפרצוף אריך** נמצאים **י״ג** תיקוני דיקנא דיליה, אע״פ שמכוונים בדרך כלל **בז״א** ובו יש רק **ט׳ תיקונים** אך ה-**י״ג** תיקונים דאריך מאירים בו כשמכוונים, וכאמור נבאר על פי הפנים שלנו מבשרי המקומות של **י״ג שהם באריך**.

> **ע״ח א׳ דף ס״ו ע״א**:... **אמנם** פירוש י״ג תיקוני דיקנא דא״א נבאר מקום הי״ג תיקונים היכן הם בדיקנא ואמנם נמנה תחילה התיבות איך הם י״ג. **א׳** מי אל כמוך. **ב׳** נושא עוון... **ואמנם** הי״ג מדות אלו **דמיכה** הם השפע **הפנימיות** הנמשכין ממוחא סתימאה **בתוך שערות** הזקן והם נקראים **שבחא דעתיקא**. אך **שערות הזקן** עצמו שהם הצינורות **וכלים** ומעברים שיריק המשחתא קדישא בהם הם **י״ג מדות שנזכרו בתורה** בפרשת **כי תשא**... ועתה נבארם **בפנים האדם** עצמו איך הם **י״ג** תיקונים... ע״ש. ממשיך ומסדר **מקומם בפנים**... ע״ש.

הרי שיש את השערות שהם בחינת **אל רחום** שאמר **משה** והשפע הפנימי **בתוך השערות** הם **מי אל כמוך** שאמר **מיכה**. ובהמשך מסדר מקומם של ה-**י״ג מידות** בפנים של אריך ונלמד אותם כמו בזקן שלנו.

בענין **התיקון השלישי** ״ועובר על פשע״ אורחא שבשפה העליונה, **פנוי משערות**. וזה דווקא **בא״א**, ראה בכוונת ברוך שאמר שם **תיקוני דיקנא דז״א**, ברוך אומר ועושה, ורב חסד, **שערות קטנות דאורחא** דתחות **חוטמא**. ובאריך זה **פנוי** משערות ראה הרחבה ב״**מקור הישועה**״ כוונות החגים **ג׳ שבועות**.

ספירות דיקנא דא״א

הנה אמירת פסוקים אלו של ״**מי אל כמוך**... וכו׳״, נראה שאומרים זה כדי לומר את היחוד **נוצר חסד לאלפים**, כדי שלא יהיו הפרעות בזמן התפילה. וכך נראה מפני שכאן הם **י״ג מדות** של א״א, וכמו שעושים **בתשליך** בראש השנה, ואין כאן המשכה לז״א כמו בכל פעם שאומרים ויעבר... וכו׳ אל רחום... וכו׳. שמאירים **לדיקנא דז״א**, והופכת מ-**ט**׳ תיקונים ל-**י״ג**. כאן זה **רק של א״א**.

> **עץ חיים א׳ דף ס״ה ע״ג**: שורה כתפוי... **ונחזור** לענין כי ברישא דא״א יש כתר וחכמה לבד, והנה כל זה הוא בבחינת הכללות אבל כבר ידעת כי כל מדה ומדה מנהון כלולה מי׳. וא״כ כתר וחכמה יש בכל אחד **י׳ ס**פירות והנה... **הרב ממשיך** ואומר שיש בס״ה **שמונים** ספירות. בכתר וחכמה **דכתר** בכל אחד מהם י׳ פנימיות וי׳ מקיפים, הרי ארבעים. וכן בכתר וחכמה **דחכמה** הרי שמונים.... ע״כ.

מכאן יש להבין שיש בראש של אריך **כתר וחכמה**. והכתר **כלול** בחכמה, והחכמה **כלולה** בכתר, הרי **ד׳ ספירות** כל אחת יש בה **י׳ ספירות** פנימי וי׳ ספירות **מקיף** הרי **שמונים ספירות**. והמאירות בזקן הן **רק של החכמה** שכוללת את הכתר הרי כשאומרים כתר דחכמה הכוונה לכתר **הכלול** בחכמה, וחכמה דחכמה היא **החכמה**. ואין מאירות בדיקנא מהספירות של הכתר והחכמה **הכלולה** בו.

> **עץ חיים דף ס״ה ע״ג פרק י׳**:... **הרב מלמד** אותנו אילו ספירות נראה בדיקנא. **אין בה מהספירות של כתר וחכמה דכתר**. **וגם** מכתר וחכמה **דחכמה**, לא נראה את כל הספירות. כתר וחכמה **דחכמה דחכמה** לא נתגלו. וכן כתר חכמה ובינה וכן מלכות **דכתר דחכמה** לא נתגלו. ונתגלו, מחכמה **דחכמה**, מבינה ועד יסוד. ומכתר **דחכמה**, מחסד ועד יסוד. הרי **ארבע עשרה** ספירות פנימיות וכן מקיפות. ס״ה **כ״ח** ספירות. ספירות **מקיפות** מלמטה למעלה, ממלכות עד בינה. ובספירות **הפנימיות** מלמעלה למטה, מבינה למלכות. **ובתיקון השמיני** יש חפיפה בין בינה דחכמה, ויסוד דכתר **במקיף**. ומלכות דחכמה וחסד דכתר **בפנימי**. בענין מקיפי פנים ראה **כרם שלמה ד׳ עמ׳ קל״ח**: ע״ש.

ע״ח א׳ דף ס״ה ע״ד:... אמנם המקיפים **הם להיפך** כי הם מתחילים **ממטה למעלה** מלכות בראש כל י״ג ת״ד והכתר בסופם... ע״ש. והסיבה **מפני מה** המקיפים בסדר הפוך והפנימים בסדר ישר**?** והטעם כי להיותו אור **מגולה מקיף** לא היה כח בתחתונים לסבלו **ולכן אורות העליונים** לא נתגלו רק **למטה** ממדרגתן...ע״ש. עיין גם **ע״ח דף ס״ו ע״ג פרק י׳** : מבאר שם הרב הספירות המקיפים והפנימיים מקומם בתיקוני הדיקנא... ע״ש.

מפני מה משה אמר חיצוניות אל רחום ומיכה פנימיות מי אל כמוך? עיין אדרא עם פירוש יין הרקח . **1)** כד **חבו ישראל** זמן של דינים. **2)** לעשות כלים צריך בחינה **יותר גבוה** מאשר הבאת המוחין (הסתכלות העינים באח״ף לעשות כלים בעקודים... וכן כלים דז״א ע״י זיווג א״א דווקא ומוחין ע״י או״א, ועוד עשיית הכלים זו בחינת יש מאין וצריך זה בחינה יותר גבוהה).

שאלה: מה שאנו אומרים **חכמה דכתר** או **כתר דחכמה** מי הם, האם אלו ספירות פרטיות של הכתר או החכמה, **או** שזה כתר הכללי שמתגלה בחכמה שזו **התכללות** של הכתר בחכמה והחכמה בכתר?

עץ חיים א׳ דף ס״ה ע״ג:... ונחזור לעניין כי ברישא דא״א יש **כתר וחכמה** לבד, והנה כל זה הוא בבחינת הכללות אבל כבר ידעת כי כל מדה ומדה מנהון כלולה מ-**י׳**. וא״כ כתר וחכמה יש בכל אחד י׳ ספירות. **והנה** כל שיעור הראש שהוא עד המצח שהוא מקום השערות שם **יש כללות י׳ ספירות מן הכתר וי׳ ספירות מן החכמה**. וכן למטה מן המצח עד **הגרון ששם הבינה, יש ג״כ כללות י׳ ספירות מן הכתר וי׳ ספירות מן החכמה**...

מזכיר שלום ב׳ דף ק״ט ע״ב: והנה כל שיעור הראש שהוא עד המצח שהוא מקום השערות שם **יש כללות י׳ ספירות מן הכתר וי׳ ספירות מן החכמה**... ר״ל שעיקר הראש הוא של הכתר, אבל צריך **גם כן** מבחינת החכמה. **וכן למטה מן המצח עד הגרון ששם הבינה יש ג״כ כללות י׳ ספירות מן הכתר וי׳ ספירות מן החכמה**... ר״ל העיקר הוא של **החכמה** אבל צריך ג״כ מן **הכתר** ועיין מבו״ש שם הטעם... ע״כ.

שערי רחמים ב׳ ש׳ קע״ט:... **תשובה**: כתר וחכמה דא״א **כל אחד כלול מהשני**, הכתר **כלול** מהחכמה והחכמה **כלולה** מהכתר **ולעולם אינם אלא ב׳ ספירות** דווקא, ומ״ש עד מקום המצח יש **י׳** ספירות מהכתר **וי׳** ספירות מהחכמה, הכל הוא ספירת הכתר **וי״ס דחכמה הכלולה בו**, וכן מ״ש מהמצח עד הגרון יש שם **י׳** ספירות **דכתר וי׳** ספירות **דחכמה**, מיירי בספירת **החכמה** שיש בה **י׳ ספירות** מצד עצמה **וי׳ ספירות** דכתר **הכלול** בה, אבל הכל ספירה אחת **שרשית**, ועיין ב-**ע״ח שע׳ א״א פ״ח**. מהרה״ג **שד״ה** יצ״ו.

הרי החשבון שיש **בחכמה** עשרים ספירות ויש אור **פנימי** ואור **מקיף** הרי **ארבעים** ספירות הכל **בחכמה**, וכן **בכתר** עוד ארבעים, יחד שמונים. **אך מה** שמתגלה **בדיקנא** הן **של החכמה** ולא כולם, רק **עשרים ושמונה** מהם.

עץ חיים א' דף ס"ה סע"א:... ואמנם הארת **העתיק** הוא מתגלה ב-**ב'** רישין תתאין... ולכן תמצא כי החסד שבו מתגלה בגולגלתא והגבורה מתגלה במוחא ואז **נכלל חסד בגבורה וגבורה בחסד**... ע"כ.

חסד דעתיק הוא מתלבש ב**גולגלתא** דאריך שהיא **כתר** שלו, ו**גבורה** דעתיק מתלבש ב**מוחא** סתימאה של אריך שהיא **החכמה** שבו. והחסד **מתכלל** בגבורה כנודע.

מבו"ש דף כ"ז ע"ד פרק י"ב: נבאר מה ענין אלו ה-**י"ג** תיקוני דיקנא... והנה אע"פ שעיקר ה-**י"ג** תיקוני דיקנא הם מחכמה מוחא סתימאה **עכ"ז גם הכתר מאיר בהם**. וכן אע"פ שכל הגולגלתא היא כתר דא"א **עכ"ז אחר שהחכמה בתוכם גם היא תאיר בהם**. ולכך היו **הכתר והחכמה** זה בתוך זה יען הם **דכר ונוק'**... ונמצא כי ברישא דא"א שהוא מקום השערות יש בו **י'** ספירות פנימיים מצד הכתר ו**י'** ספרות פנימיים מצד החכמה... ע"כ.

מכל הנ"ל מובן **שאין לומר** שספירות הדיקנא הם מחכמה **דחכמה** וכתר **דחכמה,** ספירות **פרטיות, אלא** מחכמה ומהכתר **הכלול בחכמה.** ראה הרחבה ב"**מקור הישועה**" כוונות החגים **ג' שבועות**.

אור וכלי היה דע"ב ואהי"ה דקס"א

הנה באידרא **זוטא דף רפ"ח ע"א** כתוב תלת רישין איתגלפאן דא לגו מן דא ודא לעילא מן דא והראש הראשון הוא **רישא דלא איתידע** הוא **ג"ר** דעתיק ושני רישין תחתונים הם **בא"א**, והרב עושה מהם ג' רישין בא"א.

ע"ח א' דף ס"ב ע"א חמש שורות מלמטה:... הרב מלמד אותנו היות באא"א **תלת** רישין ואע"פ שבאדרא נקראו שני רישין[קלז], ויש בהם **עצמות וכלים**. ג' בחינות. כל אחת מהם **כלולה** מג' הרי **ט'** בחינות של **עצמות** וכנגדם ט' בחינות **בכלים**, סך כולם **י"ח** בחינות. **ג'** בחינות הוא היות אור פנימי, ואור מקיף, ואור מקיף לשניהם. והנה הם **ג' רישין**... ע"ש.

1) **גולגלתא**, רישא עילאה דא"א הוא המקיף העליון. **נשמה**.
2) **אוירא**, רישא **תנינא** דא"א הוא **מקיף קטן**, והוא מקיף לאור פנימי. **רוח**.
3) **מוחא סתימאה**, רישא תליתאה **חכמה** דא"א, סוד אור פנימי. **נפש.**

בהמשך מגלה לנו שיש **ג'** בחינות **בכל בחינה**.

רישא קדמאה, **בגולגלתא** יש ג' הויות **דע"ב**,וההבדל שיש בניהם **הוא בניקוד**. **1)** אור **פנימי** הויה דע"ב בניקוד **מוצא** רק באותיות ההויה. **2)** אור **מקיף** הויה דע"ב **כל האותיות**, פשוט

[קלז] שכן שם מבאר תלת רישין איתגלפאן, ושם יש גם ג"ר דעתיק שהוא רישא דלא איתידע.

ומלא, בניקוד מוצא. **3)** אור **מקיף העליון** הויה דע״ב בניקוד מוצא **ההויה** הפשוטה, והמילוי **בקמץ**.

רישא תנינא, אוירא יש בו ג׳ הויות **דס״ג,** גם כן על דרך הנ״ל **ובניקודים** הנ״ל אלא שבמקום כל נקודת **צירי״** יש נקודת **סגול** תמורתן, ושלושתן או״פ, ומקיף, ומקיף לשניהן.

רישא תליתאה, חכמה **מוחא סתימאה**. יש בה ג׳ הויות **דמ״ה**, גם כן על דרך הנ״ל בניקוד. אלא בנוסף לשינוי ברישא תנינא **מצירי לסגול**, כאן יש עוד שינוי, שבמקום **קמץ** יבוא **פתח** תמורתן. ושלשתן או״פ, ומקיף, ומקיף לשניהן.

יש להוסיף מה שכתב **הרב בע״ח ב׳ דף צ״ז ע״א** כל הויה בניקוד **מוצא** הוא שם המפורש הנזכר בכל מקום.

ועוד יש לדעת שמוחא סתימאה הוא המאיר בדיקנא.

ועוד מה שהניקוד הוא **מוצא** שהוא בדרך כלל ניקוד של **הדעת** וכאן אנו באי״א**? התשובה** על פי דרוש הדעת מערכת **י״ב** פרצופים, עתיק ונוק׳ = **חכמה ובינה**. א״א ונוק׳ = **דעת**.

סכום הניקוד

1) **רישא קדמאה**, ג׳ הויות **דע״ב,** אור **פנימי** אותיות הויה פשוטה בניקוד **מוצא**.
2) **מקיף** מנוקדות כל האותיות פשוט ומלא בניקוד **מוצא של הפשוט**.
3) **מקיף לשניהם**, אותיות פשוטות ניקוד **מוצא**, אותיות המילוי, ניקוד **קמץ**.
4) **רישא תנינא, ג׳** הויות **דס״ג**, ניקודן על דרך **הנ״ל** אלא ש**במקום** כל ניקוד **צירי** יבוא ניקוד **סגול** תמורתן.
5) **רישא תליתאה**, ג׳ הויות **דמ״ה**, ניקודן ע״ד **הנ״ל**, ו**בנוסף** לשינוי הצירי דלעיל, יבוא כאן שינוי נוסף, שבמקום כל ניקוד **קמץ** יבוא **פתח** תמורתן.

עד כאן **אור הויות**, עוד יש **ט׳** בחינות אחרות **אהי״ה** הנקרא **כלים** שלהם שבתוכם מתלבשים ה**ט׳ הויות** של ה**עצמות** והם **ט׳** שמות של אהיה וניקודם **ממש** על דרך **ט׳ הויות** של עצמות, והם רישא קדמאה, אהיה **דקס״א.** רישא תנינא, אהיה **דקס״א**. רישא תליתאה, אהיה **דקמ״ג**. והניקוד הוא **מוצא** של **ההויות**.

אם כן מה שאנו רואים בכוונה אור **הויות** כלי **אהיה**, הם התפשטות **ממוחא סתימאה** בי״ג תיקוני דיקנא. **אך** לעומת זאת **הספירות**. מקיף, **מלכות**. ופנימי, **בינה**. אלו הספירות **מכוח מוחא סתימאה** אך אינן במוחא סתימאה.

מפני מה שם האור של הדיקנא אינו שם מ״ה? כנודע מדרושי הרב גולגלתא שם **ע״ב,** אווירא **ס״ג**, מוחא סתימאה **מ״ה**, עיין **שער מאמרי רשב״י דף מ׳ סע״ד**:... אמר שמואל צ״ע שהרי למעלה כתב שלשה הויות אחת **דע״ב** ואחת **דס״ג** ואחת **דמ״ה**. ואח״כ כתב ששלשתם הם הויות **דע״ב** וצ״ע.

ואולי נוכל לומר כי מקודם, (במקומם) הוא **מע״ב ס״ג מ״ה**. האמנם בהתפשטותם, מתפשטים כולם **בע״ב ע״ב ע״ב**... וכן עיין **מבו״ש דף כ״ג סע״ד** שגם שם שואל **מהרש״ו**

ואשתמוטטא דברי הרב מהרח״ו עצמו **במבו״ש דף כ״ו סע״ג**:... וכבר נתבאר לעיל **פ״ה** כי **י״ג** אלו הם **ג׳** הויות ד-**ס״ג** האמנם פעמים רבות שמעתי ממורי ז״ל כי כולם הם הויות **דע״ב**... ואמר כי כל בחינות **רישא דא״א** הם הויות **דיודין** וצ״ע... עיין שם **הגוב״י ט׳**: **שני תירוצים**: **1)** שתי שמועות. (שנקראים **ע״ב ס״ג מ״ה** אך בכל אחד מהם יש 12 הויות **דע״ב**). **2)** במקומם או בהתפשטותם. (ואמרנו כאן **משל ג׳** בני אדם שגרים בירושלים, בהיותם בירושלים כשנשאל איפה הוא גר כל אחד יאמר שם השכונה שגר בה. אך אם יהיו בתל אביב וישאלו מהיכן הם יאמרו מירושלים). ראה הרחבה בכוונות החגים **שבועות**.

אור מקיף אור פנימי

עץ חיים א׳ דף ס״ה סע״ג:... הנה סוד י״ג ת״ד הם סוד **מקיפי פנים** ע״ד שנבאר בע״ה... וזה סוד שערות הדיקנא שיוצאים האורות **דרך נקבי השערות** ומאירים בסוד **מקיפים**...

> **עץ חיים דף ס״ו ע״א**:... אמנם הי״ג מדות **דמיכה** הם **השפע הפנימיות** הנמשכין ממוחא סתימאה בתוך שערות הזקן והם הנקראים **שבחא** דעתיקא, אך **שערות הזקן עצמו** שהם הצינורות וכלים ומעברים שיריק המשחתא קדישא **בהם**, הם י״ג מדות שנזכרו בתורה בפרשה **כי תשא**, (אל רחום וחנון וכו׳).

כרם שלמה ד׳ עמוד קל״ח: וצריך לדעת כי מ״ש הרב ז״ל כאן כי הי״ג מידות דמיכה הם השפע הפנימיות, **אינו רוצה לומר** שהוא אור הפנימי דעשרים ספירות דכתר וחכמה המתפשטים בפנים והם הם המתפשטים בי״ג תיקוני דיקנא אלו... **מה שקורא אותם בשם שפע הפנימיות הוא לגבי השערות עצמם שהם החיצוניות,** ולעולם כוונתו **ששבחא דעתיקא** המתפשט בהם הם **אורות המקיפים** ולא אורות הפנימיים. ואין הכי נמי כי אורות הפנימיים העיקרים שהם כ׳ ספירות דפנים דכתר וחכמה המתפשטים בפנים **ג״כ הם מאירין בהם**. אלא עיקר **השבחא דעתיקא** הנזכר כאן הוא על י״ג מקיפי הפנים הנזכרים בפרק ח׳ לעיל והם המתפשטים בשערות, אבל אותם הפנימיים הם טמונים בפנימיות הפנים עצמו **ומאירים דרך עורות** הפנים בדרך העלם ופשוט ונכון.

> **סידור הרש״ש א׳ דף קכ״א**:... ע״פ מה שכתוב אור **יו״ד** מקיף **מלכות**, משמע שהאור **המקיף**, המשחתא העובר **בתוך השערות**, הוא ספירת **מלכות** ואור **יו״ד**, וה**כלים** ואור **הפנימי** הוא **השערות** ומאיר בו בינה **אלף**.

כרם שלמה דף קל״ג סע״א:... ר״ל אע״פ שאלו הפנימיים הם מניין עשרים ואלו המקיפים הם מניין י״ג, עכ״פ, **מחזיקים הפנימיים שיעור אותו המקום שמחזיקים הי״ג המקיפים** ושיעורם שוה והטעם לפי שאלו הפנימיים ג״כ הם מאירים באלו הי״ג תיקוני שערי דדיקנא וצריך להם לקבל הארה מם כל העשרים, ולא די להם בי״ג מהם לכן מחזיקים מקום שוה כדי להאיר בהם כל העשרים.

חסדי דוד אות מ״ה: ה-**י״ג** מדות ד-**אל רחום** וחנון...״ הם **השערות** שהם **הכלים**, והם **ג׳ אהי״ה** דיודין, וה-**י״ג** ד-**מי אל** כמוך... הם **אורות** הפנים והם **ג׳ הויות** דיודי״ן דע״ב, **דהיינו האורות** הם **ע״ב, והכלים** הם **קס״א.**

אפיקי מים עמוד 284: ע״ש כתב בהגהה כמו הכרם שלמה. ראה הרחבה בכוונות החגים **שבועות**.

ביאור סדר הכוונה

צריך להבין סדר הכוונה על פי האמור לעיל. לפני שאומר **מי אל כמוך** באותה שורה יש לכוון. מקיף, **מלכות**. אור, **יו״ד**. אחר כך יאמר **מי אל כמוך** (התחלת כל הכוונה **מקיף מלכות** שממנה מתחיל הכל). **ולמטה:** פנימי, **בינה**. כלי, **אלף**. יכוון ולא יאמר **אל**. ואחר כך יכוון את המקום בפנים.

וראה **בסידור דף קכ״א ע״א** שגם שם הסדר הוא כך **תמיד**, מקיף למעלה פנימי למטה, אע״פ שאנו אומרים שם, אל רחום וחנון. יש לכווין גם כן מי אל כמוך לפני כן בשורה הראשונה. וכן בכל מקום מפני ש**מקיף ואור** שייך ל**מיכה**. ו**פנימי וכלי**, שייך ל**משה**.

ועוד צריך להבין **בדף קכ״א ע״א** מאירים **י״ג** תיקוני דיקנא דא״א ב-**ט׳** תיקוני דיקנא דז״א. וארבעה הראשונים הם **מאירים בכללות הפנים**, ומהתיקון החמישי שהוא **אפים** מאיר בתיקון הראשון דז״א שהוא **ארך** בפאות הזקן, והוא יקרא **אפים**, וכן כולם ע״ש. וראה בכוונות ויעבור **כוונת החול ב׳**.

מיתוק ש״ך ופ״ר דינים בתיקון לאלפים ובתיקון ונקה

לעיל ביארנו שמה שאומרים הפסוקים של **מי אל כמוך** וכו׳ הוא כדי להכין **ולתקן העשיה ושלא ישלטו** בתפילתנו **החיצונים** ולכן אומרים זה שיש כאן את התיקון הידוע **נוצר חסד לאלפים** שהוא מיתוק **ש״ך ופ״ר** דינים בתיבת **לאלפים** ובתיבת **ונקה**.

שעה״כ דף צ׳ ע״ב:... הרב מלמד אותנו סדר היחוד הזה בעניין ביאור **התשליך** שעושים ביום **ראש השנה** אך כשנעיין היטיב נראה שיש שינוי מסוים בין תשליך לבין היחוד שאנו עושים בכל יום.

הנה **בתשליך** כתוב: ותשליך במצולות ים כל חטאתם, תכוין שיושלכו כל חטאתיך ועונותיך **וגם המקטרג העליון יושלך במצולות הים העליון**...

אך **ביחוד שעושים בכל יום** כתוב: ותשליך במצולות ים כל חטאתם, שהוא התיקון ה**תשיעי** גם כן של **מי אל כמוך** כנ״ל. ואז אותם החטאות שחטא האדם ועשה אותם מעשה ממש, כנודע מה שאמרו ז״ל כל העובר עבירה אחת **קנה לו קטיגור אחד** כי ממש נבראים מלאכים רעים וקטיגורים ע״י אותם החטאות כנודע **ואלו הקטיגורים הנקראים חטאתם יורדים ונשלכים במצולות ים דס״מ ונחש ואינם עולים משם** לפי שכבר נמתק שורשם שהם שני שמות **אלהים ואדני** ואינם משפיעים בהם.

שורש כל הדינים והגבורות הם שני שמות **אלהי״ם אדנ״י** שהם בחינת **זכר ונוק׳**, משֶם **אלהי״ם** יוצאים ה׳ גבורות **מנצפ״ך** שהם גימ׳ **פ״ר** דינים **זכרים**.

משם **אדנ״י** יוצאים **ש״ך** דינים כמנין **ה׳** פעמים **די״ן** שנמתקים על ידי **ה׳** פעמים **א׳** ונעשים **אדנ״י** והם גימ׳ **שכ״ה** בחינת נוק׳.

מצולות ים הם ס״מ ונחש. והם יונקים מ**פ״ר וש״ך** דינים. כשאנו משפיעים מיתוק **לאלהים ואדני** הדינים נמתקים ואינם משפיעים במצולות ים **לס״מ ונחש**. **שעה״כ דף צ׳ ע״ב: ונשלכים** במצולות ים **דס״מ ונחש ואינם עולים משם** לפי שכבר **נמתק** שורשם שהם ב׳ שמות אלהים ואדני **ואינם** משפיעים בהם.

פרי ע״ח דף קמ״ב ע״א:... ותכוין להמתיק **אלהים אדני** הנקראים מצולות ים כי **אלהים אדני** הם שורש הדינים הנקרא **מצולות ים**... ואז ותשליך במצולות ים כל חטאתם שהוא **תיקון ט׳** של מי אל כמוך ואז אותן החטאים שעשה האדם שהם **המזיקים אשר ברא** ע״י חטאו הם יורדין במצולות ים וס״מ ונחש שהם **צלמות** אינם יונקים מלמעלה שכבר **נמתק** שורש יניקתם שהם הדינים והם **אדני אלהים** ואינם יונקים מהם... ולפי שאין חטאת וקליפה שאין בתוכה ניצוץ קדושה ע״י חטאת לכן בהגיעך אל **ונקה** מזל ה-**י״ג** שהוא אהיה דיודין העולה **קס״א** כמנין **אלפים**... אז תכוין ב-**ונקה** שהוא קס״א כנ״ל ולשון ונקה לשון ניקוי הכסף מן העופרת והוא המברר והמנקה קדושה מתוך הקליפה...

אור הלבנה דף קמ״ז: יהי רצון... ותמנע אור יניקתם (של המקטרגים) משמות הקודש **אדני אלהים**... עיין עוד **שרף פרי ע״ח** וכן **בניהו זיכוך הנפש דף י״ט ע״א**:

סדר היחוד

א- יכוון **להמשיך** שפע רב ואור מ**הויה דמילוי יודין** שבתיקון **נוצר חסד**.

ב- **להמתיק** מספר **אהי״ה** דההי״ן ויו״ד **אותיותיו** (גימ׳ **אלפים**).

ג- וגם (על ידי **הקנ״א** הנ״ל) **להמתיק** מספר **ב׳** שמות **אלהי״ם אדנ״י** וט׳ אותיותיהם והכולל (גימ׳ **אלפים**).

ד- **ואשר** הוא משורש **קין** להמתיק **אלהי״ם** במילוי **אלפי״ן**.

ה- וגם **להמתיק** ש״ך ופ״ר דינים ע״י **ב׳** שמות **אלהי״ם אדנ״י** הנ״ל.

ו- **ותשליך** במצולות ים דס״מ ונחש **כל חטאתינו וכל המשחיתים** אשר נבראו על ידינו **ותמנע** אור יניקתם משמות **אדני אלהים**.

ז- **ובכח** תיקונא **תליסר** דדיקנא **ונק״ה** העולה **קס״א**. וכמספר **אלפים**, וכמספר ב׳ שמות אלהי״ם אדנ״י וט׳ אותיותיהם והכולל **יעלו** כל הנשמות וכל ניצוצות הקדושה... עיין הייחוד עצמו.

ח- **היחוד** הזה **אינו** קשור **בהכרח** לאמירת **י״ג ת״ד** אפשר לעשות אותו **בפני עצמו**.

פרשת התמיד
כוונת צו

הנה הגענו **לתחילת התפילה** בכוונות **בפועל**, לפי ששאר התפילה **שלפני כן** היו מיתוקים והכנות **להסיר המפריעים** לתפילה וייחודים שנוכל להתפלל **ללא הפרעות חיצוניות**, כאן גם כן תחילה ממשיכים בזה, אך בסוף הפרשה **מתחילים** להעלות הבחינות של **בי"ע התחתונים**.

סידור א' דף ע"ד ע"א:... **פרשת** קרבן התמיד הוא: **לתקן העשיה דכל העולמות**, ולשרוף הקליפות והעכירות שבהם, ולהמתיק **דיני** לאה, ולהכניע ולבטל ה**תולע** הטמא בכח **תולע** הקדוש שהוא חסד דגבורות שבו שם **אבגית"ץ**. ולהעלות ולכלול עשיה של כל העולמות **באופן זה**. **וידבר**... ע"כ.

הקדמה **כללית** של כל **ארבע הכוונות** ובפועל בכוונה מוסיף פרטים. **הרי שצריך** בקרבן התמיד לעשות כמה עבודות שכללם הוא לתקן העשיה דכל העולמות. **א)** לשרוף הקלי והעכירות. **ב)** להמתיק דיני לאה. **ג)** להכניע התולע הטמא. **ד)** לעלות ולכלול העשיה של כל העולמות. **ויש לשים לב** שהקדים המתקת לאה **ובכוונה בפועל** זה נעשה אחרי הכנעת התולע.

שעה"כ דרושי תפלת השחר דרוש ג' דף י"ג ע"ב:... **ונחזור** עתה לבאר קצת פרטים בפרשת **קרבן התמיד** ובפטום הקטרת: ענין **צו** את בני ישראל וכו' את קרבני לחמי וכו' כבר ביארנו כי כל אלו הקרבנות הם למטה **בעולם העשיה** וכבר ידעת כי **עולם העשיה** הם סוד שם **אל אדני** שהם בגימ' **צ"ו** וזהו רמוז באומרו **צו** את בני ישראל וכמ"ש בזוהר בפרשת **צו** כי הקליפות הנאחזות בעשיה הם קשות וחזקות מאד וצריך **לשרפם באש** כי זה הוא סוד מה שאמרו חז"ל **אין צ"ו אלא עבודה זרה** כמו שאומר הכתוב[קלח] 'כי הואיל **אפרים** הלך אחרי **ה**צו' והטעם לפי שיונקים ונאחזים בשם **אל אדני** שהוא בעשיה. ע"כ ע"ש.

נתחיל בכוונה **הראשונה** מתוך הארבע והיא **צו** שעדיין עוסקים כאן **בשריפת העכירות והקלי'** וזה רמוז בתיבת **צו** שהיא גימ' **אל אדני** וגם אין **צו** אלא **עבודה זרה**, וראה כאן את הפסוק שהביא אותו בתוספת הבנה ראה הערה הפסוק עצמו.

סידור א' דף ע"ד ע"א:... **צו**, גימ' **אל אדני** שבעשיה ויכוין להמשיך **אש גבוה** שהוא הארת **ה"ג דביסוד נוק'** דז"א שהוא **מההוא רוחא דיהיב בה** ז"א שהוא **הרי"ו העליון** לשרוף **העכירות והקלי' הנאחזים** בעשיה **דכל** העולמות. ע"כ.

זו הכוונה בפועל מה שמכוונים בתיבת **צו** לשרוף העכירות והקלי'.

זוהר צו דף כ"ז ע"א:... ועל דא **אתיהיבת** האי סטרא אחרא **בידא דכהנא**, דכתיב **צו את אהרן ואת בניו לאמר**, רזא הכא, דהא אוקימנא **לית צו אלא עבודה זרה**,

---

[קלח] הנה הפסוק בהושע כך: עֲשׂוּק **אֶפְרַיִם** רְצוּץ מִשְׁפָּט **כִּי הוֹאִיל הָלַךְ אַחֲרֵי צָו**:

והכא אתייהיבת ליה לאתוקדא ההוא מחשבה רעה, ולאעברא לה מגו קודשא, בהאי רעותא דסלקא לעילא, ובהאי **תננא** ותרבין דאתוקדן, **בגין לאתעברא מן קודשא**, והאי **צו ברשותייהו קיימא** לאפרשא לה מן קודשא, מגו האי קרבנא:

ואי תימא, **צו את בני ישראל**, הכי נמי, דהא ברשותייהו קיימא, לאפרשא לה מן קודשא, כל זמנא **דעבדי רעותא דמאריהון**, דלא יכלא לשלטאה עלייהו... ע"כ ע"ש וכן עייפירו ה**מקדש מלך** על זה **בדף ל"ו ע"א**.

זוה"ק בראשית דף ו' ע"ב:... ההי"ד (איוב י"ד י"א) וְנָהָר יֶחֱרַב וְיָבֵשׁ, יחרב **בבית ראשון** ויבש **בבית שני**, ובגין כך הוא הכה את **שני אריאל** מואב, (ס"א, דהא בקדמיתא) מואב, דהוו מאב דבשמיא, ואתחרבו ואשתציאו בגיניה, וכל נהורין דהוו נהירין לישראל **כלהו אתחשכו**. ותו הוא ירד **והכה את הארי**, בזמנין קדמאין כד האי נהר הוה משיך מימוי לתתא, **הוו קיימין ישראל בשלימו**, דדבחין דבחין וקרבנין לכפרא על נפשייהו, **וכדין הוה נחית מלעילא דיוקנא דחד אריה**, והוו חמאן ליה **על גבי מדבחא רביץ על טרפיה** אכיל קרבנין כגבר תקיף, וכל **כלבין הוו מתטמרין מקמיה** ולא נפקי לבר.

כיון דגרמו חובין, איהו נחית לגו דרגין דלתתא, **וקטיל להההוא אריה** דלא בעא למיהב ליה טרפיה כדבקדמיתא, כביכול קטיל ליה, **הוא הכה את הארי ודאי**. לתוך הבור לעינהא דסטרא אחרא בישא, כיון דחמאת הכי ההוא סטרא אחרא, אתתקפת **ושדרת לחד כלבא למיכל קרבנין**, ומה שמיה דההוא אריה **אוריא"ל** דאנפוי אנפי אריה... ע"כ ע"ש.

וראה פירוש **המקדש מלך בהמשך בדף מ"ט ע"ב**:... ה**אריה** האוכל בחינת **רי"ו** גימ' **אריה ע"ב קד"ם** ההוא רוחא... ע"ש.

זוה"ק פרשת בלק דף רי"א ע"א:... דבר אחר, הן עם כלביא יקום, לקרבא קרבנין ועלוון קמי מלכהון על גבי מדבחא, ותאנא, **בשעתא דקורבנא אתוקד על גבי מדבחא**, הוו חמן **דיוקנא דחד אריה** רביע על ההוא קרבנא ואכיל ליה:

ואמר רבי אבא, **אוריא"ל** מלאכא עלאה הוה, וחמאן ליה בדיוקנא **דאריא תקיפא**, רביע על מדבחא **ואכיל לון לקרבנין**, וכד ישראל לא הוו זכאין כל כך, הוו חמאן **דיוקנא דחד כלבא חציפא** רביע עליה, **כדין הוו ידעי ישראל דבעיין תשובה**, וכדין תייבן:

הרי לפי זכות ישראל באותו זמן היתה יורדת אש לאכול הקרבן בחינת **רי"ו**, אם **עליון** היה נראה כדמות **אריה רובץ עליו** ואם לא היו זכאין כל כך היו רואים בחינת **כלב** זה **רי"ו** תחתון שהיה רובץ ואוכל הקרבן.

משמע שיש רי"ו **עליון** שמקבלת **מאימא** ורי"ו **תחתון** שהיא מקבלת מז"א. **מהרי"ו העליון** יורד ושורף את עכירות **הקלי' שבעשיה**. נלע"ד אע"פ שהוא מאימא ניתן לנוק' **ע"י ז"א**.

בעניין הרי"ו אותיות **אריה** מהו רי"ו העליון ורי"ו תחתון, הנה שעה"כ.

הרי האש השורפת היא בחינה קדושה וזה התיקון נעשה בקרבן **התמיד** בבית המקדש. איך היו יודעים ברוח קודשם לדעת **אם התקבל הקרבן** על ידי שרואים **אריה רבוץ** על הקרבן.

שעה״כ דף נ״ז ע״ב:... **אז** תכוין אח״כ כי **אבא יהיב ההוא רוחא וההוא כלי באימא** שהם **בחינת ג׳ ההויות** (דע״ב) העולות **רי״ו** כנזכר והרי תקננו בחינת **כלי** באימא עילאה בפסוק **שמע ישראל** וכו׳. **אח״כ** בפסוק **בשכמל״ו** תכוין להמשיך **כלי במלכות** ולכן אנו צריכים עתה לתקנה פעם אחרת באופן זה, **והוא כי** הנה נתבאר לעיל וגם נתבאר עיקר דרוש זה **באידרת נשא קל״ה ע״ב** כנ״ל כי הבינה עלאה בהלבישה נה״י שבה בסוד **מוחין לז״א יהיבת ביה ההוא רוחא וההוא כלי דביסוד דילה** ואז אותו הרוחא שהוא **היה דמלוי יודין מתחלק חציו ניתן בז״א וחציו ניתן בסוד זווג בנוק׳ לעשותה כלי** גם הוא ביסוד שבה והוא סוד **היה דההין** שביסוד שבה... ע״כ ע״ש **באורך** זה בדרושי **ק״ש על המיטה** העמוקים מיני ים.

לפי רבי שאול ההוא רוחא הוא **הפועל** לנקות את שם **אל אדני** שבעשיה, מאחיזת הקלי׳. וזה נעשה דרך השם **אל אדני** עצמו, וכמו שכותב **רבי שאול בהקדמתו באוצרות חיים על האיפה שלמה** וז״ל:... גם **איפה** גימ׳ **אל אדני** לרמוז אֶל **אֵל אדני** שבעשיה **שממנו** נמשך **אש גבוה** שהוא הארה מה-**ה״ג** שביסוד **דנוק׳ דז״א**, שהוא **מ**-ההוא רוחא דיהיב בה **ז״א**... ע״כ. ע״ש.

משמע שההארה הזו עוברת דרך שֶם **אל אדני** שבנוק׳, כמו שכתב **שממנו**. ראה עוד בעניין מה שכתוב בספר ״**מקור הישועה**״ כוונות החגים **ב׳** בעניין **חנוכה** על **נה״ש דף מ׳ ע״ג**.

יש ההוא רוחא **שנעשה לאימא ע״י אבא** והיא נותנת לז״א, **וז״א לנוק׳** מההוא רוחא שקבל מאימא. וכל אחד הוא גימ׳ אחרת, אך הוא מה-**רי״ו העליון** שקבלה אימא **מאבא**. הרי שעל ידי הקרבן מורידים אש מגבוה **מיסוד דנוק׳** גבורות שהם בחינת **רי״ו עליון** רי״ו גימ׳ **אריה**, שיורד לאכול ולשרוף הקרבן **שבו** העכירות והקלי׳ **שגרמו העוונות**, כמו שמבואר **בהקדמת הקרבנות נה״ש**. ובדרוש קיצור ה-**אבי״ע** עמוד אחרון מ**עץ חיים**. **קי״ז ע״ד**.

נה״ש דף כ״ד ע״ב:... **הקדמת הקרבנות**... והנה משמרי **טוב ורע** של **האופנים נתהוו** חומרי **ארבע** יסודות **ארמ״ע** (**אש רוח מים עפר**) ומהרכבתם יצאו **כל הבריות שבעולם** השפל ונחלקים לארבע מיני **דצח״ם** (**דומם צומח חי מדבר**) מעולים זה מזה

כי **הדומם** הוא **הגרוע** שבהם כי הוא בערך **העפר** שבכולם ויש בו **נפש המרכבת**.

למעלה ממנו **הצומח** כי הוא בערך **המים** שבכולם ויש בו **גם נפש הצומחת**.

למעלה ממנו **החי** כי הוא בערך **הרוח** שבכולם ויש בו **נפש המרכבת ונפש הצומחת ונפש החיונית**.

למעלה מכולם הוא **המדבר** כי הוא בערך **האש** ויש בו **נפש המרכבת ונפש הצומחת ונפש החיונית ונפש השכלית שהיא בחיריית**. וארבע נפשות אלו הם כפולים **ארבע** מסטרא **דטוב**, **וארבע** מסטרא **דרע** וכללות **כולם** נקרא **נפש**

הבהמיות. ועל ארבע דסטרא דרע **רוכב יצה״ר**, ועל ארבע מסטרא דטוב **רוכב יצה״ט**.

ועליהם מתלבש **נפש דעשיה טו״ר** כלולה מד׳ יסודות **העליונים** על דרך הנז״ל, **ועליהם** רוח **מיצירה** על דרך הנז״ל,

ועליהם נשמה **מבריאה** על דרך הנז״ל,

ו**עליהם** חיה **מאצילות** על דרך הנז״ל.

וארבע נשמות הדצח״ם **שבאדם** ניזונים ומתגדלים **מהדם הצח וזך** הנמשך להם שהוא **נפשות** ה-**דצ״ח**, והיותר **עב** שבו נהפך לבשר **וזה כשגובר יצה״ט** והוא מקריבו **לכבד** ששם הנפש דעשיה **ואז הוא בריא ועושה רצון ה׳ יתברך**.

ואם ח״ו גובר **היצה״ר** אז כולם נזונים **מעכירות** הדם והוא מקריב עכירות והרע שבדם אל **הכבד** ומלכלך נפש דעשיה **ואז הוא חוטא ח״ו וגורם חולאי הנפש והגוף**.

ועל כן צונו האל יתברך להביא קרבן כלול מ-**דצח״ם לתקן ולהסיר העכירות** שב-**דצח״ם שבאדם**. כי המלח כנגד ה**דומם**, וסולת ושמן ויין כנגד ה**צומח**, והבעל **חי** כמשמעו, והוידוי **כנגד המדבר** וכוונת הכהן כנגד **נרנח״י הפנימיים** ואז נחית **אש גבוה ושורף** ומכלה העכירות ההוא **ומנקה ומזכך נפשות** דצח״ם **שבאדם** כי הכל משורש א׳ ומתכפר לאדם... ע״כ ע״ש.

הרי שעל ידי הקרבן נתקן **דצ״ח** של האדם שנפגם ע״י **החטא**. וע״י הוידוי נתקן ה**מדבר** שבו וזה מה שאומרים לפני פרשת קרבן התמיד **בקיצור** ע״ש.

סידור דף ע״ג ע״ב:... אח״כ יאמר יהי רצון **שתיקנו לומר קודם פרשת התמיד** במקום **וידוי הקרבן** כדי לכלול את בחינת **המדבר** עם ה**דצ״ח** שבקרבן: **יהי רצון** מלפניך... **שתרחם** עלינו ותמחול לנו... **ותכפר** לנו את כל עוונותינו...לכל פשעינו.. **ושתבנה בית המקדש**.. ונקריב לפניך קרבן התמיד **שיכפר בעדינו** כמו שכתבת עלינו בתורתך... ע״כ. ע״ש. **אז מתחילים** את פרשת התמיד.

הרי כל ההקדמה נפלאה להבין איך אחיזה ב-**דצח״ם** ואיך **על ידי הקרבן** שיש בו מכל חלק מהם נשרף **העכירות והקלי׳** האוחזת בהם על ידי החטא **או בבקר** על ידי השינה והלילה **ונפרדת** העכירות והקלי׳.

כוונת עולת תמיד

אחר שביארנו לעיל הכוונה הראשונה, **צו**. נבאר את הכוונה **השניה המסודרת** בסידור הכוונה **ולא** כמו בהקדמה לכוונה, מפני ששם כתב לפני כן את **מיתוק דיני לאה** וזה בסידור אחר כך. מפני שאומרים קודם **עולת** ואחר כך **תמיד** שהוא מיתוק **דיני לאה**.

סידור א' דף ע"ד ע"א:... **עולת**. יכוין לגלות הארת מדת **החסד דגבורות** שבו שם **אבגית"ץ** גימ' **תולע** להכניע ולבטל **תולע הטמא** שהם הקליפות האוחזות בשארית בירורי המלכים.

ולהמתיק דיני לאה: **תמיד** [ע"ה **תנ"ה**]. גימ' **אלף הי יוד הי-אלף הא יוד הא-אלף הה יוד הה.** ובאותיות **תמ"ד** רמוזים בו **ד'** אלפין (אל"ף) ד-**ד'** אהיה שלוקחת **לאה** מהארת לבושי **ד'** מוחין דז"א. **העשויה בהר סיני**... ע"כ ע"ש.

הרי כאן שתי כוונות **א- עולת ב- תמיד. עולת:** ה**תולע** הקדוש שהוא **חסד** שבגבורה הוא מכניע ומבטל ה**תולע** הטמא המתעורר בבקר, בסוד אברהם: **וַיַּשְׁפֵּם אַבְרָהָם**, **ח'** פעמים **א"ל** גימ' אברהם, **בַּבֹּקֶר** החסדים שבפום אמה. **וַיַּחְבֹּשׁ אֶת חֲמֹרוֹ** להכניע הקלי' **המתעורר בבוקר** לכלות את העולם.

שעה"כ דרושי תפלת השחר דרוש ג דף י"ג ע"ב:... **גם בפסוק עולת תמיד העשויה** כו' תכוין במילת **עולת** אל מה שנתבאר אצלינו כי יש **תולעת** בקדושה והוא סוד פסוק אל תיראי **תולעת** יעקב והוא סוד שם **אבגית"ץ** שהוא בגימ' **תולע** כי הוא סוד החסד **המתגבר** ומתגלה ומאיר בכל בקר ובקר... **אמנם** להיות שרשו **בגבורה** שהוא **שם בן מ"ב**, אלא שהוא בבחינת **החסד שבגבורות**, ולכן נקרא **תולעת שני** וכמבואר... **בפרשת תרומה דף קל"ו ע"א** כי גוון **אדום בסוד תולעת שני**... לכן נקראים ישראל על שמו **תולעת יעקב** לפי שהם **מכלים את העכו"ם** בסוד הגבורה כדמיון **התולעת הרך המרקיב ומכלה את העץ הקשה והחזק**. והנה כדמיון התולעת הזה שבקדושה יש כנגדו **תולע א'** בקלי' בס"א **וגם הוא מתעורר בכל בקר לכלות** את העולם ח"ו **והשי"ת ברחמיו** מגלה **התולע שבקדושה שהוא אור החסד** הנזכר **בסוד וַיַּשְׁפֵּם אַבְרָהָם בַּבֹּקֶר**, וזה סוד ענין **התמיד** הנאמר בו **עולת תמיד** כי אותיות **עולת** הם היפוך **תולע** וע"י **עולת תמיד** הנעשית בכל בקר **היה נכנע התולע הטמא** דס"א. ובפסוק **אל תיראי תולעת יעקב** כו' ביארנו ענין התולע הזה... ע"כ.

כאן ביאור כוונת **עולת תולע** הקדוש שהוא **בחינת החסד** המתעורר בבקר **לכלות** את התולע הטמא **וזה בזכות** שמקריבים קרבן התמיד **או** שאומרים **ומכוונים זה**. צריך לבאר מי הוא החסד **המתגלה** והמאיר בכל בקר, **בסוד התולע הקדוש**. ראה בכוונת **וַיַּשְׁפֵּם אַבְרָהָם בַּבֹּקֶר** הם **החסדים** המתגלים **בפום אמה**. ויחבוש את **חמורו**. להכניע **הקלי'** המתעורר בבוקר.

ספר הליקוטים דף י"ג ע"ב:... ואז **וַיַּשְׁפֵּם אַבְרָהָם**, שהם החסדים, **בַּבֹּקֶר**, בקר של **אברהם, שהוא היסוד,** כי מקומו הוא **בפום אמה**. ולעולם **בקר** הוא היסוד, בסוד (בראשית א') ויהי ערב ויהי בקר, שהם **יסוד ומלכות**... ע"כ. ע"ש.

אברהם בכל מקום הוא רומז **לחסדים הראשונים** וגם שמו הוא **ח'** פעמים **אל** ראה בעניין עקדת יצחק לעיל שם הארכנו.

שער הכוונות דף ב' ע"ב:... ואם החטא הוא חמור **מסתלק הלבוש** לגמרי מעליו וכנגד ב' בחינות אלו נתקנו **ב' ברכות אלו** (ברכת מלביש והנותן ליעף כח) ועניינם

הוא כי הנה בכל לילה כאשר האדם מפקיד נשמתו **ביד המלכות העליונה** בסוד **בידך אפקיד רוחי** הנה היא **מחדשת אותה בסוד חדשים לבקרים** כו'. ומי שנסתלק ממנו לבושו נותנת אליו בבקר בחינת לבוש ומי שיש לו לבוש **אלא שנחלש** היא נותנת **כח בלבוש ההוא** ושני בחינות אלו נעשות בעת הבקר בסוד **חדשים לבקרים** והבן זה. **וחידוש** זה נעשה ע"י השם **אל** המתעורר **בבקר** בסוד **החסד** כמ"ש **חסד אל** כל היום ובסוד "**וַיַּשְׁפֵּם אַבְרָהָם בַּבֹּקֶר** "... ע"ש. כנ"ל.

גם כאן בברכת **מלביש ערומים והנותן ליעף כח** וגם **שעשה לי כל צרכי** הוא תיקון **הלבוש** שהקב"ה **מחדש לנו** בכל בוקר והוא יחד **עם החסד המתעורר** בבוקר.

ע"ח ב' דף מ"ב ע"א פ"ד:... **והנה** בזה תבין מה שכתב **בזוהר ובאדרא** על הפסוק "וְהוּא יֹשֵׁב **פֶּתַח הָאֹהֶל** כְּחֹם הַיּוֹם" אמרו שם דאתגליא **חסד בפומא דאמה**, פירוש כי אברהם הוא סוד החסדים כמבואר אצלנו. והנה התינוק כשנולד... וכשנימול אתגלייא **יו"ד** שהוא **ראש פי האמה** שלו... ע"ש.

יפה שעה על ע"ח הנ"ל אות **א)**: מקשה הרי **פי האמה** היא עטרת היסוד צורת **י'** ואמר שהחסדים מתגלים שם איך יבוא התפשטות החסדים עד **פום אמה** והלא הם יורדים רק עד היסוד? **ומתרץ** שם **2 תירוצים**.

1) מיירי אחר זיווג ראשון, ובזיווג **שני**, החסדים יעברו **דרך פי האמה** אך ודאי **שאין** חסדים אלו **של מיתוק** והחסדים של מיתוק **לא יעברו לעולם** דרך פי האמה, אלא נשארים בתוך ז"א ועולים למעלה.

2) הכוונה ל**כללות דכללות שהיא המלכות** היורדת בפי האמה **אחר** כריתת הערלה.

בית לחם יהודה על ע"ח במקום:... גורס חסד דאתגליא, **חסד** פומא דאמה.

מזכיר שלום על ע"ח עמ' רס"ב:... הכוונה מה שכתב הזוה"ק **דאיתגליא חסד בפום אמה**, ר"ל על גילוי **העטרה** שהיא צורת **י'**, אבל **אין הכוונה** על החסדים עצמם שנתגלו בעטרה. אלא כיון שנתגלית העטרה שהיא צורת **יו"ד** המורה על החסדים וממילא גם החסדים נתגלו ביסוד. **יו"ד** נקראת חסד על שם הויה **דיודי"ן** שהיא גימ' **ע"ב** חסד.

הרי שסידר הקב"ה תרופה למכה **שהקלי' מתעורר בבקר** ורוצה לכלות את העולם והכין הקב"ה כח קדושה **שמתעורר בבקר ומכניע אותו**.

אוצרות חיים שע' הארות זו"ן פרק ה' דף נ"ג ע"ג:... וז"ש ז"ל [פרד"א פרק מ"ה] על: "ויקבור אותו בגי' [וכו'] **מול** בית פעור", כי כל זמן **שפעור עולה** ומקטרג רואה את **משה** (שהוא יסוד דאבא) קבור ונטמן שם **ונרתע ושב לאחוריו** ואינו מקטרג על ישראל... ע"ש.

הרי שפעור הוא גם כן בחינה מסוימת שיצאה **מיסוד דאבא שהוא משה** ולכן בראותו **נרתע לאחוריו** וזה גם כן מה שאומרים **שהדין נמתק בשורשו**.

שער הפסוקים דף ו׳ ע״ד : ד״ה ונחזור... דע כי **אברהם** הוא בחינת **החסד** הנקרא **אל** בסוד ״חסד אל כל היום״... **אברהם** גימ׳ **ח׳ אל**... ע״ש.

זוה״ק פר׳ לך לך על הברית:... הידיים והראש הם צורת **ש׳** יד וגוף צורת **ד׳** והעטרה **י׳**, הרי **שבכריתת הערלה** מתגלית **העטרה**, שהיא **י׳** הרי שם **שד״י**. ע״ש.

שערי רחמים ב׳ שאלה של״ח:... העטרה ראש היסוד זה בהשאלה ולעולם ראש ותחילת היסוד הוא **בחיבורו לגוף**... ע״ש. (בעניין **דיבוק האתרוג ללולב** ״**מקור הישועה**״ כוונות החגים **א׳** חגי תשרי).

סידור דף ע״ד ע״א:... **עולת**. יכוין לגלות הארת **מדת החסד דגבורות**, שבו שם **אבגית״ץ** גימ׳ **תולע**. להכניע ולבטל **תולע הטמא** שהם הקליפות האוחזים בשארית בירורי המלכים... ע״כ. וראה לעיל שיש **בהמשך** כוונת תמיד, **וכאן** חילקנו.

כוונת תמיד

והרב ממשיך כוונת השלישית **תמיד** שהוא מיתוק **דיני לאה**. כנ״ל בהקדמה של הפרשה כתב תחילה **מיתוק דיני לאה** ואחר כך כוונת **תמיד** שבפועל זה הפוך.

המשך שעה״כ דרושי תפלת השחר דרוש ג דף י״ג ע״ב:... **ואמנם** ענין **העולה של התמיד** דע כי **כל עולה** היא בחינת **לאה העליונה** אשר **בה** כל בחינת **הדינין והגבורות** החזקות כנודע ולכן **היו מקריבין** כנגדה **עולת תמיד כדי למתק הדינין שבה** כדי שלא יגבר התולע הטמא הנזכר **וזה סוד עולת תמיד**. והנה תיבת **תמיד** הוא חסר **יו״ד** כי כתיב **תמד** וקרינן **תמיד** וכבר ידעת מ״ש בפסוק ומדת ימי מה היא כי לאה הנק׳ **מדת** שהם אותיות **תמד** לפי שהיא לוקחת **ד׳ אלפי״ן מד׳ שמות א**היה [אל״ף] שהם בגימ׳ **מדת** כו׳... ע״כ ע״ש.

הרי ממשיך הרב הכוונה למתק את דיני לאה בתיבת **תמיד** שהיא **מדת** אותיות **תמד. ד׳** פעמים **אל״ף**, וזה הקדמה לקראת התפילה **למתק** הדינים והגבורות.

סידור דף ע״ד ע״א:... ולהמתיק דיני לאה: **תמיד**, גימ׳ (ע״ה) **אלף הי יוד הי. אלף הא יוד הא. אלף הה יוד הה**. ובאותיות **תמ״ד** רמוזים בו **ד׳** אלפין ד-**ד׳** אהיה שלוקחת לאה מהארת לבושי ד׳ מוחין דז״א. **העשויה בהר סיני**... ע״כ.

כוונת אשה ריח ניחח לה׳

המשך הכוונה בסוף הפרשה עניין עליית העולמות של **בי״ע תחתונים** שעולים **משלוש לשלוש**, ומתחיל: **אשה ה. יוד הה וו הה. אל אדני**. יכוין להעלות פנימיות חב״ד דעשיה, להלביש חיצוניות נה״י דיצירה. **ריח**... ע״ש.

סידור א' דף ע"ד ע"א:... וכנסכו תעשה **אשה**. **ה. יוד הה וו הה אל אדני**. יכוין להעלות פנימיות **חב"ד** דעשיה להלביש חיצוניות **נה"י** דיצירה.

ריח... ע"כ. ראה **בסידור א' דף ע"ד ע"ב**, שמתחיל כל עניין עליית **בי"ע תחתונים** משלוש לשלוש... ע"ש. **בהמשך** נבאר **באורך** עניין **עליית בי"ע התחתונים** כאמור שכאן מתחילה בפועל הכוונה בתפילה.

פסוק וערבה לה׳

הנה הרב מבאר שאין לומר פסוק **וערבה לה׳** לפני קרבן התמיד אלא אחרי הקטורת, וצריך להבין מה עניין זה.

> **שעה״כ דף י״ג ע״א**:... ועתה נבאר שארית עולם **העשיה** כי הנה עתה חסרים ממנה **פנימיות ג״ר** שבה וצריך עתה להשלים חסרונו ולהביאו ממקום אחר והלא הוא אותו **החיות** אשר בתוך הקלי׳ והיא בחינת הקדושה **המחיה הקליפה** והיא סוד י״א סמני הקטורת ולכן **תיכף אחר פרשת התמיד** אנו אומרים סדר **פטום** הקטרת **קודם פסוק וערבה לה׳ מנחת** וכו׳ ולא כאותם הנוהגים לאומרו **קודם פרשת התמיד** וטעות הוא **בידם**... ע״כ ע״ש.

לכאורה נראה שהקפידה של **הרב** היא **שלא יהיה הפסק** בין פרשת התמיד שב-״**אשה ריח ניחח**״ וכו׳. מתחילים להעלות ג״ר דעשיה, ובין בירור הקדושה מהקלי׳ בקטורת, ולכן אין לעשות הפסק בין התמיד ובין הקטורת. ומביא מנהג הטועים שאומרים אותו קודם פרשת התמיד, לכאורה מה בכך הרי אין הפסק, וגם נראה לע״ד שפסוק זה הוא יכול להיות **לפני הכל** או **אחרי הכל** כמו פסוק יהיו לרצון אמרי פי וכו׳ שיש בו משמעות לאומרו לפני התפילה או אחרי התפילה. ולכן נלע״ד שיש **ט״ס** ומה שכתב שהטועים אומרים אותו **לפני פרשת התמיד**, צריך לומר **לפני הקטורת**. כך נלע״ד. ואני צריך לבדוק כתבי יד ופריע״ח ועולת תמיד.

אנא בכח הלבשת מלכות דיצירה

הנה להבין העבודה ב-**אנא בכח**, שכן יש להפוך עולם **העשיה ליצירה**, ש**חיצוניות** חב״ד דעשיה מלביש את **פנימיות** המלכות דיצירה, ו**פנימיות** החג״ת דעשיה מלביש ל**חיצוניות** המלכות, **הרי** שיש עבודה להוריד שפע משם **מ״ב** דיצירה לתת כוח לעשיה **להלביש** פנימיות וחיצוניות **מלכות דיצירה**, וזה נעשה **בעבודה מפורטת**, על ידי אמירת פסוקים אלו שהם שם בן **מ״ב**. **כאן** נכתוב **בכללות** מה נעשה ב-**אנא בכח** אך להבין היטב **נבאר בהמשך** כל עניין **תיקון** ועליה של בי״ע **התחתונים** ובי״ע **דאצילות** ראה באריכות בהמשך.

> **שעה״כ דף י״ג ע״א**:... **אבל המלכות דיצירה היא נשארת למטה בז״ת דעשיה לעולם** וכמו שיתבאר בע״ה, **וטעם הדבר** הוא לפי שכל בחינת **המלכות** הוא בחינת **עשיה** כנודע, ולכן צריך שהמלכות דיצירה הדבוקה עם העשיה שתהא ממש למטה במקום **העשיה** עצמה **ולא** בעולם היצירה. **ולכן** מתקשרת עם **הז״ת שבעשיה ועומדת בעולם העשיה** ואינה נקשרת עם **ג״ר דעשיה לפי שכבר עלו ביצירה**... ע״כ ע״ש.

צריך להבין שכאן אנחנו **בקרבנות** ופנימיות ג״ר דעשיה **עלו** ב-**אשה** (ריח ניחח) להלביש **חיצוניות** נה״י **דיצירה**, ובהמשך ב-**אנא בכח** חיצוניות **חב״ד דעשיה** ילבישו **פנימיות דמלכות** דיצירה ופנימיות **חג״ת דעשיה** ילבישו **חיצוניות** מלכות דיצירה. הרי חיצוניות חב״ד דעשיה **גם כן** יעלו.

> **שמן ששון ג׳ דף ט״ו ע״ב אות י״ג**:... שם אבל המלכות דיצירה היא נשארת למטה **בז״ת דעשיה** לעולם וכמו שי״ת בע״ה וכו׳. ואם תאמר **איך היא לעולם למטה** הרי בברוך שאמר עולים **ז״ת דחב״ד** הנזכר דעשיה חיצוניות ג״ר עם המלכות ומלבשים את **החב״ד דעשיה** אשר כבר עלה ומלבשים הנה״י דיצירה כנז״ל **נמצא** דהרי היא ביצירה ולא בעשיה וי״ל דאפילו שעולה אינה אלא **פנימיות** המלכות עם הז״ת (דחב״ד). נמצא דלעולם היא נשארה הז״ת (חיצוניות) דמלכות למטה (מלובשת בפנימיות חג״ת דעשיה) בז״ת דעשיה מלובשת בתוכם ועיין בסדור להרב ש״ש זלה״ה בהקדמה קודם התחלה ברוך שאמר וכו׳:

הרי שיש לחלק **מה שאמר** שהמלכות נשארת **לעולם בעשיה** הוא על **חיצוניות המלכות** המלובשת **בפנימיות חג״ת** אך **פנימיות** המלכות המלובשת **בחיצוניות חב״ד** עולה אתם להלביש את הפנימיות שעלתה כבר בתיבת **אשה**.

> **סידור ב׳ דף ה׳ ע״א ד״ה גם**:... ופנימיות **חב״ד דעשיה** שהוא חיצוניותיהם הנשאר מהקרבנות **עם פנימיות המלכות דיצירה** לחיצוניות נה״י דיצירה שהוא **פנימיות עצמם**... ע״ש.

הנה מפורש עושים זאת **הלכה למעשה** שמה שנשאר בעשיה הוא **חיצוניות המלכות** ופנימיותה **עולה** יחד עם **חיצוניות החב״ד ליצירה.**

שעה״כ דף י״ג ע״א :... **הנה נת״ל** כי המלכות **דיצירה** נשארה למטה **בעשיה** והנה נחלקת ל**שתי** בחינות והם הפנימיות והחיצוניות, **והנה** אנו מעלים את **חיצוניות ג״ר דעשיה** אשר נשארו למטה בעשיה כנז׳ ובהם אנו **מלבישים** את **פנימיות מלכות** דיצירה אשר ירדה בעולם העשיה ונשארה החיצוניות של מלכות דיצירה וחזרה לבחינת פנימיות ואז עולים **פנימיות ג׳ אמצעיות דעשיה** ומלבישים **חיצוניות המלכות דיצירה** ונעשית חיצוניות אליה והיא נעשית **בבחינה פנימיות אליהם**.

והנה להיות כי שתי בחינות אלו שהם **חיצוניות ג״ר ופנימיות ג׳ א**מצעיות כל אלו הם עשיה **והם נעשים חיצוניות לחיצוניות ופנימיות מלכות דיצירה** ונמצא כי **העשיה חזרה להיות יצירה** ולכן **צריך לעשות** תיקון **שם בן מ״ב** הרמוז **באנא בכח גדולת** וכו׳ כנודע והוא **בעולם היצירה** ועל ידו **אנו מעלים אותה**, אע״פ שכל זה הוא **בעולם העשיה** אשר שם ירדה **מלכות דיצירה** כנ״ל, וזה סוד מה שתקנו לומר אחר פטום הקטורת **אנא בכח** כו׳ שהוא שם **מ״ב** אשר **ביצירה** וע״י **יש יכולת בעשיה לחזור לבחינת יצירה** ולהלביש כנז׳.

הנה בכל יום ויום תכוין **להעלותם** על ידי כל ה-**ז׳ שמות** הכלולים בשם **מ״ב**, אמנם בהיותך ביום **א׳** תכוין שאז גובר שֵׁם של **אבגית״ץ** על כולם ובו **נכללים כולם**, וביום **ב׳** נכללים כולם בשם **קרעשט״ן** כן על דרך זה **בשאר הימים**, עד שנמצא שביום השבת גובר שם **שקוצי״ת** ובו נכללים כולם וכבר נתבאר אצלינו בעניין שם בן **מ״ב**... ואח״כ תאמר **בשכמל״ו** בלחש.

גם תכוין כי המדרגות הנכללים במלכות דיצירה הם **ו׳ מדרגות** שהם חיצוניות **ג״ר** דעשיה **בפנימיות** מלכות דיצירה ופנימיות **חג״ת** דעשיה **בחיצוניות** מלכות דיצירה... ע״כ ע״ש.

הרי שיש צורך **להלביש מלכות דיצירה פנימיותה וחיצוניותה**, בחיצוניות **חב״ד** דעשיה ובפנימיות **חג״ת** דעשיה. ולזה צריך לתת **כח בעשיה מהיצירה** כדי שיוכלו להלביש. וזה עושים באמירת **שם בן מ״ב אבגית״ץ** וכו׳ שהוא **ביצירה** והוא **מעלה** את העשיה להיות **כיצירה**. והעבודה היא בפרטות **לאט לאט**, וגם צריך לכוון בכל יום **בבחינה אחרת** אותו השם **משש** שמות **ששולט** באותו היום.

עטרת מרדכי למו״ר הרב מרדכי עטיה שליט״א עמ׳ א׳ :... ולהיות ששאר ספירות דעשיה עדיין לא עלו, שהרי עליית העשיה התחילה **מפנימיות חב״ד**, לכן **באנא בכח** בשלושה פסוקים ראשונים, עולה **חיצוניות**[קלט] **חב״ד דעשיה** ומלבישה על **פנימיות מלכות דיצירה**. ובשלושה פסוקים אחרונים, עולה **פנימיות חג״ת דעשיה** ומלבישה על **חיצוניות המלכות דיצירה**,[קמ]]וכמבואר כל זה **בסידור ח״א דף ע״ז**

[קלט] צריך לשים לב שכן בניגוד לכל מה שעושים בהיותינו בעשיה שמעלים הפנימיות לחיצוניות כאן עולה החיצוניות לפנימיות המלכות.

[קמ] הפסוק האחרון שועתינו קבל וכו׳ הוא כנגד המלכות והיא מתלבשת.

ע״ב, ובהקדמת אנא בכח שב**נה״ש דף כ״ה ע״ד**, ובעיקר **בדף כ״ו מאמצע ע״א**, וראה **באש״ל דף י״א ע״א אות ב׳** שהביא **קיצור נפלא** של כוונת אנא בכח]... ע״כ ע״ש.

אוצרות דף י״א ע״א אש״ל אות ב׳:... וזה לשונו בקיצור באמרו תפלת **אנא בכח** יכוין **להעלות** ע״י **ג׳ שמות הראשונים** את **חיצוניות חב״ד** דעשיה להלביש **לפנימיות מלכות דיצירה** וע״י **שלשה שמות האחרונים** להעלות **פנימיות** חג״ת דעשיה להלביש **חיצוניות מלכות דיצירה** וכו׳ יעוש״ב... ע״ש.

סידור א׳ דף ע״ז ע״ב: כאן רואים **את** הכוונה ויש כאן פירוטים נוספים זה בקיצור רצוי וצריך **לראות בסידור בפועל**, לאט לאט. ראה גם **בעץ חיים למוצאיהם** תרשים **יפה** עמוד **162** או מהדורה שלישית **חלק ג׳ 34**.

1) **בכל** פסוק אנו מתקנים קו אחד לפי סדר **חח״ן שם ראשון בג״ה שם שני דת״י** שם שלישי. ובזה מלבישים **פנימיות** (חב״ד) המלכות, **בחיצוניות** (נה״י וחג״ת) חב״ד.

2) **ועוד** יש פירוט אחר **פרטי** כל פסוק **מתחלק** גם כן **לשלש**, כל שתי תיבות, לחב״ד נה״י חג״ת[קמא], וזה על פי **הפסוק בישעיהו פרק ו׳**: בשתים יכסה פניו (חב״ד), ובשתים יכסה רגליו (נה״י) ובשתים יעופף״ (חג״ת). כמו שנבאר בהמשך בע״ה.

3) **ועוד** בכל תיבה **פנימי** או **מקיף** שכן בכל **ספירה** יש אור **פנימי** ואור **מקיף** כמבואר **אוצרות דף א׳ ע״ד**.

4) **ועוד** יש כוונה בשמות קודש לפי הגימ׳ של הר״ת, **ב**שתים **י**כסה **פ**ניו, **צ״ב** שהוא שם **ס״ג ועשר** אותיות ועוד **מילוי מ״ה** שהוא **י״ט** הרי **צ״ב**. וזה עושים **פעמיים** כנגד פנימי ומקיף.

5) **ו**בשתים **י**כסה **ר**גליו, ר״ת **רי״ו** וכאן זה מתחלק לשנים, **ח״ק** לפנימי **וח״ק** למקיף. **וח״ק** גימ׳ **ס״ג ומ״ה**.

6) ובשתים **יעופף** כאן גם מתחלקת הכוונה לאור פנימי שם **אלהים** גימ׳ **יע״ו**, ולאור מקיף **קס״א** גימ׳ **פ״ף** ע״ה.

נה״ש דף כ״ו ע״א:... **והנה** ביום **ראשון** שולט[קמב] **החסד** ולכן שם הראשון דשם **מ״ב** שהוא **אבגית״ץ** הוא **הגובר** ובו כלולים **כל ה׳-ו׳** ולכן ביום ראשון יכוין להמשיך ה**ששה** שמות הנז״ל מחג״ת נה״י [חיצוניות] ד**חסד** דיצירה, להעלות **שש** מדרגות ד[חיצוניות] חב״ד ו[פנימיות]חג״ת דחסד **דעשיה** להלביש **פנימיות וחיצוניות** דמלכות ד**חסד**

[קמא] בחג״ת הוא המקום שבו הכנפיים שמעופף בהם לעלות.

[קמב] כאן יש להוסיף פרט חשוב בכוונה **והוא** כי בכל יום הכוונה היא לפי שליטת אותה ספירה באותו יום, יום ראשון חסד, יום שני גבורה. וזה יהיה **בין בהשפעה** השמות דחג״ת נה״י מהיצירה לחיצוניות החב״ד ולפנימיות החג״ת. **וכן ההלבשה** לאותה בחינה של אותו היום. עד שאפילו **באשה** צריך להתחיל לכוין לפי בחינת אותו היום.

דיצירה הכל כסדר הנ״ל, וכסדר הזה **ביום שני** בגבורה דכל העולמות... עד שביום השבת במלכות[קמג]... ע״כ ע״ש.

הרי ש-**כל פרטי הכוונה** ביום **א׳ בחסד אבגית״ץ**, וביום **ב׳ בגבורה קרעשט״ן** וכו׳.

סדר הכוונה

הנה מה שנביא כאן הוא חזרה ושינון והבנה מה שכתוב **בסידור** אך כמובן שצריך **כמה וכמה פעמים** לראות ולהבין הכוונה בסידור ואם תדגיש דברים מסויימים שיזכירו לך או שתכתוב הבנת הכתוב כגון חג״ת נה״י זה חיצוניות חב״ד זה פנימיות ועוד.

1) **בשורה ראשונה**[קמד] בכל פסוק אנו מעבירים שפע, שהוא שם אחד היוצא מפסוק אחד מששה הפסוקים שהם בחג״ת נה״י דיצירה, (אבגית״ץ **בחסד**, קרעשט״ן **בגבורה**, וכו׳) **לחיצוניות חב״ד דעשיה** (שלושה פסוקים ראשונים) ולפנימיות חג״ת דעשיה. (ושלושה שמות האחרונים). ואז רואים את אותו שם שהוא ר״ת הפסוק.
2) **אומרים** תיבה ראשונה[קמה] שהיא כנגד **או״פ** .
3) **מכוונים** בר״ת הפסוק **ב**שתים **י**כסה **פ**ניו גימ׳ **צ״ב** ורואים את השמות, שהם גימ׳ **צ״ב**.
4) **אומרים** תיבה שניה שהיא כנגד **או״מ**.
5) **מכוונים** בר״ת הפסוק **ב**שתים **י**כסה **פ**ניו גימ׳ **צ״ב** וראוים את השמות כנ״ל, שהם גימ׳ **צ״ב**.
6) **על ידי** זה יכוון ״לכסות חח״ן דחכמה[קמו] דחסד ונצח[קמז] דחכמה[קמח]״
7) **וכן** הכוונה בשתי התיבות הבאות והם כנגד **הנה״י**, (פסוק ראשון כנגד נצח, שני כנגד הוד וכו׳), וכוונת השמות לפי הפסוק **ו**בשתים **י**כסה **ר**גליו, ורואים את השמות **ס״ג מ״ה** שהם גימ׳ **ח״ק** שהם חצי גימ׳ **ר״ת ו**בשתים **י**כסה **ר**גליו, **רי״ו**.

[קמג] ביום שבת במלכות והכוונה שבכל יום יש חג״ת נה״י ביצירה והמלכות בעשיה, וזה בכל יום עד שגם בשבת יש חג״ת נה״י של המלכות ביצירה והמלכות של המלכות היא בעשיה

[קמד] לפני כוונה זו צריך לדעת שכל הכוונה בששה פסוקים אלו היא משתנה בכל יום לפי שליטת הספירה של אותו יום, יום א׳ חסד, יום ב׳ גבורה, וכו׳. וצריך להבין שבאותה בחינה השולטת באותו יום יהיו כל הכוונות של אותו יום החל מאשה ריח ניחח וכו׳.

[קמה] יש לכוין דווקא באות ראשונה וכן בשאר האותיות ר״ת הפסוק וכן בכל הפסוקים

[קמו] כאן הכוונה לחלק את ה**חח״ן** לשלש כנגד הכנפיים לכסות פניו.

[קמז] כאן הכוונה ל**חיצוניות** הנקראת **חג״ת נה״י** וכאן **חסד נצח** נציגות החלק הימני.

[קמח] כאן הכוונה לנציגות ה**חב״ד** צד ימין.

8) **על ידי** זה יכוון לכסות **חח״ן** דנצח, דחסד ונצח (חיצוניות), דחכמה. וכנ״ל מספר 6 וההערות למטה.

9) **וכן** הכוונה כנ״ל בשתי תיבות אחרונות של הפסוק[קמט] והם כנגד ה**חג״ת** (פסוק ראשון כנגד חסד, שני כנגד גבורה, וכו׳) ורואים את השמות, כאן נחלק מילת **יעופף יעו- פף**.

10) **על ידי** זה יכוון ל**עופף** בחח״ן ד**חסד**, **דחסד ונצח**. דחכמה. וכנ״ל מספר 6 וההערות למטה.

11) **להעלות** כל כללות חח״ן, **דחסד ונצח**, דחכמה, להלביש חח״ן, **דחב״ד** דמלכות דיצירה[קנ] שבה אות **ש׳**[קנא]

12) וכן כנ״ל בשאר הפסוקים **כל אחד** לפי מקומו אך **מבנה הכוונה הוא זהה**.

נה״ש דף כ״ה סוע״ד :... הקדמת **אנא בכח** שורה י״ב... והנה טבע האור העליון חפצו וחשקו ותאוותו **לעלות למקורו ושורשו להכלל ולהדבק** שם כשלהבת **קשורה** בגחלת ו[אם]ככה יעשה יתבטל **מהות תיקונו**, לפיכך שֹם המאציל לכל בחינה[קנב] **יראה פנימית** שלא יעלה האור ההוא ויכנס פנימה **יותר הראוי לו**. וגם **יראה חיצונית** ו**חק** וגבול שלא ירד למטה **ויצא יותר ממדרגתו**. והנה **יראה** זו היא **שֵם מ״ב** שהוא בחינת **גבורה** כמספר **יראה** ושם זה הוא האוחז ומעכב לאור העליון **שלא יעלה** יותר מהראוי לו **ושלא ירד** יותר מגבולו ושם זה הוא ביצירה...

ועל שם מ״ב זה נאמר **ישעיהו ו׳** ״**בשתים** יכסה פניו, **ובשתים** יכסה רגליו **ובשתים** יעופף״ ר״ל שבשתי אותיות ראשונות **שבכל שם** יכסה פניו שהם חב״ד דכל ספירה אות ראשונה לכסות **אור פנימי** ואות שניה לכסות **אור מקיף** שלא לעלות לשורשו...

וכל זה ע״י השמות הרמוזים בפסוק זה באופן זה **ב**שתים **י**כסה **פ**ניו, ר״ת גימ׳ **צ״ב** כמספר **ס״ג** **ועשר** אותיותיו **וי״ט** מילוי דמ״ה, לכסות **או״פ** **וצ״ב** ב׳ כמוהו לכסות **אוה״מ**. **ובשתים** **י**כסה **ר**גליו, ר״ת גימ׳ ב׳ פעמים **ח״ק** אחד לכסות **הפנימי** וא׳ לכסות **המקיף**

[קמט] סדר הכוונה ב**אנא בכוח** צריך ללמוד **בשעה״ק דף ס״ב ע״ב ע״ג**. ביאור הפסוק **בישעיהו פרק ו׳** שרפים עומדים... **שש** כנפיים **שש** כנפיים לאחד בשתים יכסה פניו ובשתים יכסה רגליו וכו׳. ולכאורה קשה סדר הכוונה שכן בשתי אותיות ראשונות **יכסה פניו** ובשתי אותיות שניות **יכסה רגליו** והיה צריך לסדר אותם **למטה** כנגד הנה״י ולא **באמצע** כמו שסדרו. ובשתי אותיות אחרונות ובשתים **יעופף** סדרם **למטה** והיו צריכים לסדר ב**אמצע** שהם כנגד **חג״ת**. וכמו שסידרו בכוונת **קבלת שבת** מזמור לדוד הבו לה׳ וכו׳ ושם סדרו אותיות הפסוק שהם **א״ב ת״ץ ג״י** וזה **סדר נכון**. וצריך להבין השינוי, **נלע״ד** שהוא מפני שכאן אנחנו אומרים את הפסוק ולא רק מכוונים אותיות. ולכן כדי שלא יטעו ויקראו הפסוק שלא כסדרו, **סדרו כך**. אך בשבת **אין אומרים את הפסוק** ורק מכוונים את האותיות ולכן אין סכנה שנטעה בקריאת הפסוק, שכן אין **בעיה של טעות**. ע״כ **נלע״ד.** וראה בעניין זה בספר ״**שערי הישועה**״

[קנ] **חח״ן דחיצוניות** חכמה דעשיה להלביש חח״ן **פנימיות** דמלכות דיצירה.

[קנא] אות **ש׳** מפסוק שועתינו קבל ושמע...וכו׳ שהוא שם **שקוצי״ת** שהוא שם המלכות.

[קנב] ההגבלה שלא יעלה ושלא ירד היא על הבחינה העולה ולא לבחינה שעולים אליה.

וכל ח״ק מספרו ס״ג ומ״ה. ובשתים **יעופף** תיבת יעופף נחלקת כי **יע״ו** מספר **אלהים** לצורך פנימי ושתי אותיות **פ״ף** ע״ה מספר **אהי״ה דיודי״ן** קס״א לצורך המקיף...

> **גם נודע** כי פירוש כללות ענין חיצוניות ופנימיות הנזכר בכל מקום הוא כי ב׳ פרצופי **נה״י וחג״ת** עיבור ויניקה שהם **נפש ורוח** של אותו העולם או הפרצוף או הספירה **נקרא חיצוניות** בערך ג׳ פרצופים הפנימיים **חב״ד** דגדלות שהם **נשמה חיה יחידה** שלו שנקראים **פנימיות** בערכו...

ועתה צריכים אנו לעלות שש מדרגות, חיצוניות **חב״ד** לכסות פנימיות **המלכות**, ופנימיות **חג״ת** דעשיה לכסות חיצוניות המלכות, ע״י **ששה** שמות ד-**מ״ב** הראשונים להלביש פנימיות וחיצוניות מלכות דיצירה העומדת שם, שבה **שש** אותיות דשם השביעי **שקוצי״ת**, ולחבר כל שם מהששה שמות אל **אות** אחת **דשם השביעי**...

> **באופן זה**[קנג] באומרו ששה תיבות ראשונים יכוין להמשיך שם הראשון **אבגית״ץ** מחסד דיצירה, בשתי אותיות הראשונות יכסה פנימי ומקיף **דחח״ן דחכמה**[קנד] *דחסד ונצח*[קנה] דחכמה[קנו] דעשיה ע״י השמות הנז״ל, ובשתי אותיות **שניות** לכסות פנימי ומקיף **דחח״ן דנצח** *דחסד ונצח* דחכמה ע״י השמות הנזכ״ל ובשתי אותיות אחרונות לעופף בפנימי ומקיף **דחח״ן דחסד** *דחסד ונצח* דחכמה, ולהעלות כל כללות החח״ן דחסד ונצח דחכמה ע״י שמות הנז״ל[קנז] להלבי״ש חח״ן דחב״ד דמלכות דיצירה ולחברו לאות **ש׳**[קנח] דשם השביעי וכן עד״ז... ע״כ. וכן עד״ז בשאר הפסוקים והתיבות לפי ענינה, ע״ש. לכן באומרו תפלת ר׳ נחוניא אנא בכח יתן רווח בין כל שתי תיבות.

והנה ביום ראשון שולט[קנט] החסד ולכן שם הראשון דשם מ״ב שהוא **אבגית״ץ** הוא הגובר ובו כלולים כל הו׳ ולכן ביום ראשון יכוין להמשיך הו׳ שמות הנז״ל מחג״ת נה״י דחסד דיצירה להעלות שש מדרגות דחב״ד וחג״ת דחסד דעשיה להלביש פנימיות וחיצוניות דמלכות דחסד דיצירה הכל כסדר הנ״ל, וכסדר הזה ביום שני בגבורה דכל העולמות... עד שביום השבת במלכות.

[קנג] מכאן שים לב להוראות של הרש״ש למה מתכוון שזה מה שנראה בכותרת הכוונה בסידור ולכן צריך להבין ולדעת לתרגם לשונו במושגים רגילים.

[קנד] חכמה דקו ימין שהוא חח״ן, וכן בכל הכוונות האלו יש להבין כך.

[קנה] חסד נצח הכוונה **חיצוניות**. שכן **חג״ת נה״י** היא חיצוניות וחסד נצח, הוא קו ימין שלה.

[קנו] פסוק ראשון כלו הוא חיצוניות חכמה, פסוק ב׳ חיצוניות בינה, פסוק ג׳ חיצוניות דעת.

[קנז] הרמוזים בר״ת **בי״פ וי״ר ויעופ״ף** אלו השמות עושים את העבודה זו המסגרת הפרטית ויש את המסגרת הכללית שהם השמות **אבגית״ץ** וכו׳.

[קנח] בכל פסוק אות אחרת מ**שקוצי״ת**.

[קנט] כאן יש להוסיף פרט חשוב בכוונה והוא כי בכל יום הכוונה היא לפי שליטת אותה ספירה באותו יום, יום ראשון **חסד**, יום שני **גבורה**. וזה יהיה בין בהשפעה השמות **דחג״ת נה״י** מהיצירה לחיצוניות החב״ד ולפנימיות החג״ת. וכן ההלבשה לאותה בחינה של אותו היום.

שער ההקדמות דף ס״ב ע״ב:... אצילות נקרא כך מלשון **ואצלתי** מן הרוח שפירושו כמדליק מנר לנר, גם הוא מלשון ״וכל אשר שאלו עיני **לא אצלתי** מהם״ והענין כי יש **ב׳** בחינות בעולם האצילות ונקראים, **יראה פנימית ויראה חיצונית**, **יראה פנימית** הוא שהוא חפץ ורוצה לעלות ממקומו למעלה אל שרשו אבל נמנע מלעלות לפי שיש לו יראה. **ויראה חיצונית** היא כי **מתיירא מלרדת** כל בחינה ובחינה שבו למטה ממדרגתה. והנה **יראה** בגימ׳ **גבורה** והענין הוא כי **שתי בחינות** אלו נעשות ע״י **שם בן מ״ב** שהוא בחינת **גבורה** כנודע.

והנה הוא מעכב אותו **שלא יעלה** לשורשו והטעם הוא כי בתחילה קודם שנתקן עולם האצילות כמבואר אצלינו כל בחינה ובחינה ממנו לא היתה רק בסוד **גלגלת הראש והפנים בלבד** ותיקונו היתה שיתפשט בכל בחינה ובחינה גם ענין הגוף שבה **וזהו ענין התיקון**. ואמנם אחר התיקון כל בחינה מהם **רוצה לעלות למעלה** אל שורשה העליון ואז שם בן **מ״ב** שבה הוא **מעכב אותה מלעלות** לפי שאם תעלה לא תוכל לקבל האור **ותתבטל כבתחילה** בזמן מיתת המלכים. ואמנם שתי אופני **שם מ״ב** יש בכל בחינה מהם ה-**א׳** הוא ענין שם ההויה אשר יש בפשוטו ובמילואה ובמילוי מילואה מ״ב אותיות... ע״כ ע״ש.

שער ההקדמות דף ס״ב ע״ג:... שרפים עומדים ממעל לו **שש כנפים שש כנפים** לאחד **בשתים** יכסה פניו **ובשתים** יכסה רגליו **ובשתים** יעופף... ע״ש. ראה שם פירוט הכוונה המובאת ברש״ש ובסידור בפועל.

שערי רחמים ב׳ שאלה מ״ה:... בענין למה עושים כל העבודה הזאת באנא בכח דווקא. ע״ש.

איזהו מקומן

הנה במשניות אלו אנחנו מתקנים גם בי״ע התחתונים המשך משלוש לשלוש כנ״ל **וגם** יש עליה של בי״ע דאצילות **מהיכל להיכל** עד היצירה על ידי הקדיש גם כן, בזה כאמור נאריך בהמשך, צריך להמשיך **תיקון העשיה** דבי״ע תחתונים וזה יהיה **בז׳** משניות **דאיזהו מקומן**, אשר **בשש** משניות הראשונות יעלו **פנימיות נה״י** להלביש **חיצוניות חג״ת**, **ופנימיות מלכות** להלביש **חיצוניות נה״י**. ובמשנה **השביעית** ״שלמים קדשים קלים...״ נעלה **פנימיות הקדושה** שנתבררה בקטורת מהקלי׳ ועומדת **בגבול העשיה**, **לחיצוניות מלכות** דעשיה. **וחיצוניות הקדושה** תעלה להלביש **פנימיות י״א סמני הקטורת** שבעשיה, **בברוך שאמר**.

סידור א׳ דף ע״ט ע״א:... פרק איזהו מקומן **אין בו מחלוקת** כי צריכים אנו להעלות[קס] בז׳ משניות ז׳ חלקי העשיה שהם: **1) פנימיות נה״י** שהם **חב״ד** דנה״י להלביש **חיצוניות חג״ת** שהם חג״ת נה״י **דחג״ת**. **2) פנימיות המלכות** דעשיה שהם **חב״ד** שבה להלביש **חיצוניות** נה״י שהם **חג״ת נה״י** דנה״י. **3) הקדושה**[קסא] שהיו **חיות** לקליפה[קסב] ועלו בקטורת להלביש **חיצוניות** דמלכות שהם **חג״ת נה״י** שבה. וכל זה הוא **בי״ע תחתונים**.

התיקון כאן הוא כמו **באנא בכח** וכל בחינה נחלקת **לשלש בחינות** לפי קוים **חח״ן בג״ה דת״י**.[קסג] הרי שסיימנו את **תיקון העשיה** וכל ספירותיו עלו **משלוש לשלוש**, וחב״ד דעשיה פנימיות וחיצוניות עלו **לנה״י דיצירה**, ויחד **עם חיצוניות חב״ד עלתה פנימיות המלכות דיצירה** ליצירה, וחיצוניות המלכות דיצירה **נשארת לעולם בעשיה**. והעלינו **פנימיות וחיצוניות** הקדושה מתוך הקלי והפכו להיות **פנימיות וחיצוניות** במקום מלכות דעשיה.

בהמשך עם הרחבת הלימוד בעניין בי״ע דאצילות נבין המשך כל העבודה בקרבנות.

[קס] כאן זה תיקון בי״ע תחתונים לפני כל משנה חלק אחד, ובמשנה האחרונה להעלות פנימיות הקדושה, לחיצוניות המלכות דעשיה. ויש כאן גם המשך עבודה בבי״ע דאצילות, עליה בהיכלות.

[קסא] פנימיות הקדושה היא העולה לחיצוניות המלכות ובברוך שאמר יעלו החיצוניות דקדושה להלביש פנימיותם.

[קסב] עיין היטב **בהקדמת הקטורת להרש״ש נה״ש דף כ״ה סע״ג ע״ד**. ותבין עניין גדול. שכל עניין הקטורת ובירור הקדושה מקלי׳ נוגה, הוא אחרי התיקון, שיצא שם מ״ה ובנה כל הפרצופים והעולמות, ונעשה גם כן נוגה דאבי״ע וכן קלי׳ גמור דאבי״ע שהנוגה נשמה להם. הרי, שמה שעולה ונתקן להיות פנימיות וחיצוניות מלכות דעשיה הוא סיום כל מה שעשינו בתיקון אבי״ע. מכאן שמערכת בי״ע תחתונים **היא מערכת יותר פנימית** מכל תיקוני בי״ע דאצילות. כך נלע״ד יהושע. וכן עיין שעליות שבת משלוש לשלוש, מדבר בבי״ע תחתונים. ועוד צל״ע.

[קסג] אך בכוונה עצמה אנו רואים שהרב משנה לשונו לעלות חח״ן דחב״ד דנה״י... היה צריך לומר חח״ן דחכמה דנצח אך לא כתב כך. וצריך לכוין לפי מה שכתב.

טבלת עלי נהר

החתמת כלים ואורות מאצילות לבי״ע

הנה נתחיל לבאר עניין תיקון **בי״ע דאצילות** באריכות, **צריך להבין** איך נעשו העולמות שמתחת האצילות האם הם החתמה ויש בהם כל מה שיש באצילות או שיש הבדל בהם. אנחנו נשתמש כדי להבין **בטבלת עלי נהר** אך אינה מובנת לפי **הרש״ש** שכן היא מוצר אחרון והיא מסקנת הבנת דברי **האר״י והרש״ש ורבי שאול**. גם ה**עלי נהר** שמצייר **הטבלה** אינו מסביר איך הגיע לזה ורק לפי **רבי שאול** היא מובנת.

> **נה״ש דף י״א ע״ד** :... **ואחר כך** כל פרטי פרצופי האצילות המשיכו אור מכל פרטי בחינותיהם הנמצאות באצילות **ודרך המסך** שהוא קרקע היכל האצילות המשיכו אורם ע״י **המלכות דמלכות** דאצילות שהיא עתיק דבריאה **והחתימו חותמם דאצילות בבריאה ש**ורש משורש **ונ**שמה מנשמה וגוף מגוף **ול**בוש מלבוש **וה**יכל מהיכל... באופן שכל העולמות דא״ק ואבי״ע **שוים במציאותם** וכל מה שיש בזה יש בזה **ואין חילוק** ביניהם אלא **במהות האור לבד**...
>
> **וכתב שם** כי כל אלו הספירות **מתחילת הי׳ ספירות דאצילות עד סוף הי״ס דעשיה כולם אלהות ואחדות גמור**...
>
> **ובודאי** כי **שמות הכלים** דפרצופי בי״ע האלו **הם ממש כמו השמות דכלים דפרצופי האצילות ממש** המבוארים בשער השמות בעולם האצילות שהרי הם **חותם** כלים דאצילות דוגמתם ממש...
>
> **נמצא כי** שמות הכלים והאורות שנתבארו בשער השמות בפרצופי האצילות הנה דוגמתם ממש הם בפרצופי בי״ע.
>
> (קושיא **א׳**) **וא״כ כפי זה** צריך להבין שהרי **שמות הכלים דבי״ע** שכתב בפרק **ה׳** משער השמות **אינם דוגמת כלים דאצילות** שנתבארו שם בפרק **ג׳ וד׳**.
>
> (קושיא **ב׳**) **גם** מה שכתב שם ובכמה מקומות **כי כל הכלים דבי״ע** וגם הנפש והרוח כולם נקרא **עולם הפירוד** ומן הנשמה ולמעלה נקרא **אלהות**. **וכאן כתב** כי כל אלו הספירות מתחילת **הי׳ ספירות** דאצילות **עד סוף** הי׳ ספירות דעשיה **כולם אלהות ואחדות גמור**... ע״כ ע״ש.

הרי הרב מביא כאן ידיעות **משער השמות** שהאצילות כולה בכל בחינות **שנגל״ה** אורות וכלים החתימו אותם ב-**בי״ע**, והם **דוגמתם בכל פרטיהם ואלהות גמור, רק שאינם שוים במהותם**. וכתוב עוד שם שהכלים דבי״ע כולם הם **בחינת עולם הפירוד**, ורק שהכלים דבי״ע דאצילות היורדים אליהם מאירים בהם בחינת **נשמה** בכלי הפנימי שלהם, **והשאר הרוחין ונפשין הכל פירוד**. לכאורה לא מובן,

הנה יש כאן שואל הרש"ש **2** שאלות **1)** מה שכתב שכל העולמות שוים במציאותם ולפי שער השמות **אינו כן**. **2)** אמר שהכל **אלהות גמור** ואינו כן בבי"ע, אלא מנשמה ומעלה. ושאלת חכם חצי תשובה **צריך להבין שאלו ואלו דברי אלהים חיים**.

ע"ח ב' דף צ"ח ע"א שער השמות פרק ג' וד':... יש כאן שמות הכלים של ז"א ונוק' דאצילות... ע"ש פירוט כל השמות **זו"ן דאצילות**.

ע"ח ב' דף צ"ט ע"ב שער השמות פרק ה':... יש כאן שמות הכלים של זו"ן **דבי"ע**... בריאה, **הוי"ה אדנ"י אלהי"ם**. יצירה, **יה"ו שד"י אלהי"ם** . עשיה, **אלו"ה אל"י אלהי"ם**. (אם כן רואים בפירוש **שאינם** שווים).

נה"ש דף י"ב עמוד א':... **כנזכר לעיל** אלו הם **פנימיות העולמות** הנקרא בחינת **הנשמות** שכולם שווים ואין בהם שום חסרון ושינוי **כלל** ואלו בערך הכולל נקרא **אבי"ע דאצילות**...

אמנם שמות הכלים דפרצופי **בי"ע** שנתבארו **בשער השמות פ"ה** הם **דחיצוניות העולמות** ועליהם הוא מה שכתב בשער השמות כי כל הכלים דבי"ע וגם הנפש והרוח נקראו עולם הפירוד **ומן הנשמה ולמעלה נקרא אלהות** שהרי כתב שם כי בכלים האמצעיים דז"א דבריאה מתלבש הרוח שלהם והם בחינת אותם הרוחין הנזכר בהיכלות **פרשה פקודי** שהם שם **סטטרי"א ארירי"ה סניני"ה** והנפש שלהם המתלבש בכלים החיצוניים הם בחינת החיות הנזכרים בהיכלות ההם דפרשת פקודי ואתקרי **בזק** כו' וכתב שאותם דפרשת פקודי הם דבריאה... ע"כ ע"ש.

הרי מבאר לנו הרש"ש שיש פנימיות העולמות שהיא נקראת אצילות ד**אבי"ע** והם מסודרים בטבלת עלי נהר בצד שמאל תחת אצילות **דאצילות** שהיא **1** בטבלה, וכולם הוחתמו מהאצילות **וכולם** שמות אצילות **פרק ג' משער השמות**. ושוים בכל פרטיהם ב**שנגל"ה**, אלא **שאינם** שוים במהותם, שכן עברה ההחתמה **דרך מסך**. וכן הוא הדין **באצילות** דחיצוניות שהיא **5** בטבלת עלי נהר **ומה** שתחתיו.

אך בעניין חיצוניות העולמות שהם בי"ע ד**פנימיות** ובי"ע ד**חיצוניות** שהם בטבלת עלי נהר **2-3-4** ומה שתחתיהם **וכן 6-7-8** ומה שתחתיהם הדין **אינו כך**. אלא שכל כליהם של בי"ע דבי"ע **הם עולם הפירוד**. ורק מה שיורד אליהם והוא כלים דבי"ע **דאצילות** הוא מחתים כליו, ונעשה שם גם **בחינת נשמה** בכלי הפנימי שלהם **והוא אלהות**, ומה שיש בכלים האמצעיים והחיצוניים שלהם הם שמות הנזכרים בפרשת פקודי המובאים לעיל בדברי הרש"ש.

ועוד לומד הרש"ש בעניין שמות החתמת האצילות שהם כולם כמו שמות האצילות **פרק ג'**, והוא לומד זה מלמעלה למטה, מה שיש למעלה יש למטה. אך שמות בי"ע דאצילות 2-3-4 לא ביארם הרב ולומד הרש"ש שהם **דוגמת** שמות בי"ע התחתונים. למד מלמטה למעלה, מה שיש למטה יש למעלה.

כל זה הוא על פי המסקנה **וטבלת עלי נהר** שבידינו היום, אך איך הגיעו לזה צריך לימוד ארוך ובהמשך ננסה להבינו.

טבלת עלי נהר עמוד לפני תחילת נה"ש: עיין שם לפי הכתוב שם מתיישבות הקושיות של הרש"ש, אך כאמור זה לא בפירוש אלא לפי המסקנה האחרונה. **ומה שאמר** שהם שוים במציאותם והם **חותם ואלהות גמור**, דבר הרב באצילות דאבי"ע דפנימיות ודחיצוניות[קסד] והם מספרים 1 – 9 – 17 – 25. וכן 5 – 13 – 21 – 29.

ומה שכתב שהם פירוד **ופרק ה'** משער השמות. כוונתו על השאר **פנימיות**, 2 – 3 – 4, ומה שתחתיהם. וכן **חיצוניות**, 6 – 7 – 8, ומה שתחתיהם. אך צריך עוד להבין שמבי"ע **דאצילות** ההשפעה לבי"ע אינה כדוגמת האצילות, **לכל הקו שתחת** 2, או 3 או 4 וכו'. אלא **ג' כלים** דבריאה דאצילות – 2. הם בתחילה **מחתימים** חותמם[קסה] בבי"ע דבריאה 10 – 11 – 12, וזה בבחינת **כלים פנימיים שלהם**, וגם **יורדים** להעשות שם **נשמה** לבי"ע דבריאה, והשמות הם **זהים**, וכן כולם ביצירה והעשיה. אך הכלים **ונ"ר הם עולם הפירוד**. הרי שהם **ב'** מערכות: **א'** היא אצילות דאצילות דפנימיות 1 וכן דחיצוניות 5 יורדים ומחתימים מה שתחתם כנ"ל. **ב'** מערכת **הבי"ע** דאצילות 2-3-4 וכן 6-7-8 הכלים שלהם יורדים ומחתימים ונעשים נשמה בכלים הפנימיים בכל אחד מבי"ע.

עדיין לא מובן כלום, וכדי להבין את הטבלה של הרב עלי נהר המובאת לפני נהר שלום, שהיא לפי המסקנה המתבקשת ויוצאת מעיון עמוק **בנה"ש י"א ע"ד עד י"ב ע"ב**. **ובע"ח שער השמות פרק ה' דף צ"ט ע"א עד ק' ע"ב**. ובדברי רבי שאול על זה **בעלי נהר דף ע"ט עד פ'**. בע"ה בהמשך נזכה לסכם זאת בקרוב בל"נ.

עוד עיין בתחילת ספר **עלי נה"ר**, מביא הטבלה ומסביר שם. וכן **באתי לגני ב' על פרק ה' דשער השמות**. וכן **פאת השדה על נה"ש דף י"ב**. וכן **מעיל אליהו עמ' י' ד"ה** ראה ראיתי... ע"ש.

הנה הבאתי כאן בהמשך את טבלת עלי נהר כמו שמצוירת בתחילת ספר **נה"ש בעץ חיים** אך למי שרוצה להבין יותר יש טבלה בספר **עץ חיים למוצאיהם** מפורטת יותר ובצבעים ראה שם.

[קסד] במקור הדפוס אין מספרים אלו וכדי להקל להבנה מספרנו את הטבלה של עלי נהר משמאל לימין אצילות דאצילות 1 ושורה שניה אצילות דבריאה מתחיל משמאל 9 וכו' כל הטבלה מספר בספר שלך גם כן להבנה יותר בקלות.

[קסה] עניין ההחתמה הוא מה שכתוב בשער השמות פרק ב' והם החתמה כל הפרצופים שיש בבי"ע דז"א דאצילות א"א ואו"א וזו"ן. ויהיו בכל פרטיהם בכלי הפנימי, ובתוך החותם זה הוא הנשמה.

עלי נהר

וזה הציור דאבי"ע דחרם דאצי' ודבי"ע התחתו':

חיצוניות אצילות פנימיות

חיצו' דחיצו'			פנימי' דחיצו'		חיצו' דפני'		פני דפנ'
עשיה	יצירה	בריאה	אצילות	עשיה	יצירה	בריאה	אצילות
א"א	א"א	א"א	א"א	א"א	א"א	א"א	א"א
א"א	א"א	א"א	א"א	א"א	א"א	א"א	א"א
זו"ן	זו"ן	זו"ן	זו"ן	זו"ן	זו"ן	זו"ן	זו"ן

נ' בלי עשיה נ' כלי יצירה נ' כלי בריאה נ' כלי אצי' נ' כלי עשיה נ' כלי יצי' נ' כלי ברי' נ' כלי אצי'
הם כלי בי"ע דס"ה דש"ה כלי האצילות הם כלי בי"ע דס"ה דש"ה כלי האצי'
דס"נ דש"ה דס"נ דש"ה

בריאה

תתתונה

עשיה	יצירה	בריאה	אצי'	עשיה	יצירה	בריאה	אצי'
א"א	א"א	א"א	א"א	א"א	א"א	א"א	א"א
א"א	א"א	א"א	א"א	א"א	א"א	א"א	א"א
זו"ן	זו"ן	זו"ן	זו"ן	זו"ן	זו"ן	זו"ן	זו"ן
הותם כלי	חותם כלי	חותם כלי	הכל חותם	חותם כלי	חותם כלי	חותם כלי	הכל חותם
חיצו"ן דבריי'	אמצעי דברי'	סני דבריא'	ס"נ כלי	חיצ' דברי'	אמצעי דברי'	פנימי דברי'	ס"נ כלי
נשמה להם	נשמה להם	נשמה להם	דאצילות	נשמה להם	נשמה להם	נשמה להם	האצילות
והנ"ר וכלים	והנ"ר וכלים	והנ"ר וכלים	שלמעלה	והנ"ר והכלים	והנ"ר וכלים	והנ"ר וכלים	שלמעלה
עולם הפירוד	עולם הפירוד	עולם הפירוד	והכל אלהות	עולם הפירוד	עולם הפירוד	עולם הפירוד	והכל אלהות

יצירה

התתתונה

עשיה	יצירה	בריאה	אצילות	עשיה	יצירה	בריאה	אצילות
א"א	א"א	א"א	א"א	א"א	א"א	א"א	א"א
א"א	א"א	א"א	א"א	א"א	א"א	א"א	א"א
זו"ן	זו"ן	זו"ן	זו"ן	זו"ן	זו"ן	זו"ן	זו"ן
חותם כלי	חותם כלי	חותם כלי	הכל חותם	חותם כלי	חותם כלי	חותם כלי	הכל חותם
חיצ' דיצירי	אמצעי דיצי'	סני דיצי'	ס"נ כלי האצ'	חיצו' דיצי'	אמצעי דיצי'	סני דיצי'	ס"נ כלי האצ'
נשמה להם	נשמה להם	נשמה להם	ע"י הבריאה	נשמה להם	נשמה להם	נשמה להם	שלמעלה
והנ"ר וכלים	והנ"ר וכלים	והנ"ר וכלים	שלמעלה	והנ"ר וכלים	והנ"ר וכלים	והנ"ר וכלים	ע"י הבריאה
עולם הפי'	עולם הפי'	עולם הפי'	והכל אלהות	עולם הפי'	עולם הפי'	עולם הפי'	והכל אלהות

עשיה

התתתונה

עשיה	יצירה	בריאה	אצילות	עשיה	יצירה	בריאה	אצילות
א"א	א"א	א"א	א"א	א"א	א"א	א"א	א"א
א"א	א"א	א"א	א"א	א"א	א"א	א"א	א"א
זו"ן	זו"ן	זו"ן	זו"ן	זו"ן	זו"ן	זו"ן	זו"ן
הותם כלי	חותם כלי	חותם כלי	הכל חותם	חותם כלי	חותם כלי	חותם כלי	הכל חותם
חיצו' דעשיה	אמ' דעשיה	סני דעשיה	מ"נ כלי האצ'	חיצ' דעשיה	אמ' דעשיה	סני דעשיה	מ"נ כלי האצ'
נשמה להם	נשמה להם	נשמה להם	ע"י היצירה	נשמה להם	נשמה להם	נשמה להם	שלמעלה
וב"ר וכלים	וב"ר וכלים	ת"ר וכלים	שלמעלה	וב"ר וכלים	וב"ר וכלים	ת"ר וכלים	ע"י היצירה
עולם הפי'	עולם הפי'	עולם הפי'	והכל אלהות	עולם הפי'	עולם הפי'	עולם הפי'	והכל אלהות

ועין בכל זה הציור בס' נ"ש מדף ל"ב עד דף ליה מדי' חי' ע"ב עד ד' מ' עיד עד מסקה והעגין ומיש שם דף ל"ב ע"ב דיש ע"א שנשמת בי"ע התחתונים הוא ממה שיורד בעת הכיעוש כלים דבי"ע דחיצוי האצי' דהצ"ם להתלבש למטה בעת המיעוש בסוד נשמה הוא ממ"ש הרב בפי' ד"ש חרם ע"ש וסמך עלי

השתלשלות הבנת טבלת עלי נהר

הרב בשער השמות **פרק ה'** מסדר את השמות של בי"ע, והנשמה שבהם. יש שלושים כלים בכל עולם אך לא מבאר איך מסודרים שם ואומר שהנשמה לפנים מכולם, ועוד איך החתמת האצילות לבי"ע ושהכל **אלהות גמור**, איזה בי"ע הם. **הסתום רב על הגילוי**. ננסה להבין.

ע"ח ב' דף צ"ט ע"ב:... **ז"א דבריאה** שלשים לבושים הנקרא גוף דז"א דבריאה הפנימים הם **שלושים**. י' פנימים הם **י' צרופי הוי"ה**... **הנשמה של ז"א דבריאה** לפנים מכולם הם **י' ספירות** (הכלים) הפנימים מג' בחינות (כלים) שיש בז"א ד**אצילות**...

ז"א דיצירה (הפנימים) הם שלושים. **י'** פנימים הם **ו'** צרופים שהוא שם **יה"ו** פשוט **יה"ו יו"ה הי"ו הו"י וי"ה וה"י**... **נשמת ז"א דיצירה** הם **י' ספירות** אמצעים יש בז"א ד**אצילות**...

ז"א דעשיה הפנימים הם י' צירופים שיש בי"ב צירופים אחרונים של שם **אלוה** חוץ מן השני צירופים הראשונים... **נשמת ז"א דעשיה** הם **י' ספירות** החיצונים של ז"א ד**אצילות**... ע"כ ע"ש.

הרי הרב מלמד אותנו שמות כלי הבריאה יצירה ועשיה התחתונים, וכן שיש **נשמה** להם אך לא מבאר אותה, ובאיזה מקום שוכנת. **מכאן** לא יכולים להבין מערכת וכל שכן שלא נוכל לצייר טבלה להבנה כמו שעשה **העלי נהר**. אך הרש"ש בנה"ש מבאר לנו מעט את הדבר וכשנבין בעומק את דבריו נראה שרק פתח לחכם ומבין, וראה איך הביא את דברי האר"י ואיך השלים תוך כדי דיבור הבנה נוספת.

נה"ש דף י"ב סוע"א:... ובאלו הכלים הנזכר בשער השמות (פרק ה') שהם הכלים דחיצוניות דבי"ע כנז"ל הוא מה שיורדים **הכלים** דחיצוניות דאצילות (4-3-2) להתלבש בכלים **הפנימיים** דבי"ע (12-11-10 ומה שתחתיהם. -2 לבריאה. - 3 ליצירה.-4 לעשיה) **להיות נשמה להם** וזה נעשה בסוד המיעוט, וכל זה הוא בחיצוניות הזה דבי"ע (בי"ע שתחת 4-3-2) כמבואר שם בשער השמות (שים לב שהוא אומר שהוא מביא לשון הרב בשער השמות פרק ה' ומוסיף משלו. כדי שתראה בקלות הדבר אני מחליף הכתב) שבכלים הפנימיים דז"א דבריאה שהם עשרה צירופי הוי"ה מתלבשים **הכלים הפנימים** דז"א דאצילות (2) והוא דחיצוניות דז"א דאצילות (2) כנז"ל. **ובודאי שהם דוגמתם והם עשרה צירופי הויה** כנז"ל כי שמות הכלים דבי"ע התחתונים **הם ע"ד שמות** הכלים דחיצוניות דז"א דאצילות (ממה שביאר למטה בשער השמות הבין שכך הם השמות למעלה בבי"ע דאצילות). **וכלים האמצעיים דז"א דאצילות** *שהם עשרה צירופי אדנ#י הם* מתלבשים ***בכלים הפנימיים דז#א דיצירה*** (לכאורה נראה שמדבר על 3 שמתלבשים ב-20-19-18 אך אומר שהם שמות **אדנ"י** וזה לכאורה סתירה ולא

מדוייק שכן שמות **אדנ״י** הם באמצעי דבריאה ולא ביצירה). וכלי **החיצון דז״א דאצילות** *שהם עשרה* ***צירופי אלהי#ם*** *הם המתלבשים* ***בכלים הפנימיים דז#א דעשיה*** (גם כאן הוא מתכוון לכאורה לכלים ד4 שמתלבשים בעשיה אך אלהים שהוא מתכוון לכלים חיצונים דבריאה, ולא דעשיה ועל כן הכל לא ברור) ועד״ז כל הפרצופים כל זה בחיצוניות דאבי״ע וכל זה האבי״ע דחיצוניות נק׳ בערך הכולל **בי״ע**... ע״כ ע״ש.

הנה הרש״ש מתחיל לכאורה לצטט את שער השמות ועובר להסביר לנו דברים אחרים שכן לא כתוב **שכלים בי״ע** דאצילות הנעשים **נשמה** לבי״ע הם **לכלים פנימיים** שלהם, וגם לא כתוב שמות הכלים. וכאן סידר לנו הכל מה שעשה הוא בכלים דבריאה, ובעץ חיים כתוב דיצירה ועשיה ממש. והרש״ש גם **קרא להם יצירה ועשיה** והם לכאורה של בריאה, לפי שמות הכלים, שאמר ביצירה **אדנ״י** שהוא שם **אמצעי דבריאה** ואמר שהוא מאיר ביצירה.. וצריך להבין ובלי הביאור הנוסף שנביא לקמן מרבי שאול הכל סתום עדיין, ולא נבין הדבר.

עלי נהר החדש עמ׳ ע״ט ביאורים וחידושים מהשד״ה:... ראה שם עד **עמ׳ פ׳** וזה תורף דבריו: **תחילה מביא** דרבי **הרש״ש דף י״ב ע״א** כי שמות הכלים דבי״ע דחיצוניות דז״א דאצילות (4-3-2) **הם כמו** שמות הכלים **דבי״ע התחתונים** הנזכרים **בפרק ה׳ שער השמות**. אם כן שלושים כלים דבריאה דאצילות הם כלים פנימיים הם כמו בבריאה **הוי״ה אדנות אלהים**, וביצירה שהם כלים אמצעיים דבי״ע ונקראים, **יצירה**. **יה״ו שד״י אלהים**, ובעשיה שהם כלים חיצוניים דבי״ע דאצילות ונקראים **עשיה**. **אלוה אלי אלהים**. וכן סידר בסידור בברכות השחר, ואז מקשה, שכן לפי מה שכתב הרש״ש בנה״ש שכלים אמצעיים מתלבשים ביצירה והם **שמות אדנות**, וכלים המתלבשים בעשיה הם **שמות אלהים**, וזה קשה שכן שם **אדנות אינו ביצירה**, אלא **באמצעי דבריאה**, וכן שם אלהים אינו בעשיה. ע״ש כל העניין באורך.

ומסכם שצריך להבין וז״ל: כי **שפתי פי צדיק הרש״ש זיע״א ברור מיללו** ואם ריק הוא ממני, ומה שכתב הרש״ש שמתלבשים תוך כלים פנימיים דבריאה ויצירה ועשיה, לפי שהכלים חיצוניים ואמצעיים הם **שרפים וחיות ואופנים**, ושם הרוחין ונפשין כמ״ש **בנה״ש דף י״ב ע״א**: אם כן שמות הכלים הפנימים ואמצעים וחיצונים הנזכרים בפרק **ה׳** משער השמות הם **פנימי דחיצון**, **ופנימי דאמצעי**, **ופנימי דפנימי**, (של כל עולם ועולם ועוד יש **לכל אחד ואחד** גם כלי אמצעי וחיצון) ואלו קורא אותם **חיצוניים אמצעיים ופנימיים**, אבל חיצוניות ואמצעיות של **כל אחד ואחד** הם **השרפים וחיות ואופנים** ובהם מתלבשים הרוחין והנפשין, ובזה **צדקו** דברי הרש״ש זיע״א. ע״כ ע״ש.

הרי שלפי רבי שאול צריך להבין בעיון שהרש״ש הוא **צריך עיון עמוק** ואז נבין **ממנו** שמה שכתב בריאה יצירה ועשיה שבהם הכלים **הוי״ה אדנ״י ואלהי״ם** הם בריאה יצירה ועשיה של **הבריאה** וכן להבין הלשון, ש**פנימי** הוא בריאה, **ואמצעי** יצירה, **וחיצון** עשיה. אך כל אחד מהם יש **ג׳ כלים** וזה בפנימי של כל אחד מהם. אך ברוך השם כבר כמה שנים סידרנו

טבלה מפורטת שסדר והוציא אותה **הרב יואל חקון הי"ו**, בספר הנפלא "**עץ חיים למוצאיהם**" והכל ברור שם. רק כתבנו כאן שלא יבינו שהדברים ברורים בקלות רק מדברי מוהרח"ו או מדברי הרש"ש בלבד, ורק בעיון ועל פי דברי רבי שאול הכל מסתדר בקלות.

ספק מוהרח"ו ופסק הרש"ש בזה

הנה הרב **בע"ח ב' דף פ"ד ע"ב** מסתפק האם גם הפנימיות יורד להיעשות נשמה למטה (1 ל- 9-17-25) או רק החיצוניות היא הנעשית נשמה לחיצוניות (2-3-4 ל-10-11-12 ומה שלמטה מהם) ועוד צריך להבין מה שכתב **בפרק ב' משער פו"ח** שהפנימיות נעשה **נשמה** לחיצוניות אם יכול להיות דבר כזה[קסו].

> **ע"ח ב' דף פ"ד ע"ב**:... (אלא **שצ"ע אם יורדין ב' בחינת הכלים החצונים והפנימים** נמצא כי החיצונים נעשה נשמה אל הכלי החיצון של ג' עולמות והפנימי נעשה נשמה לכלי הפנימי של הג' עולמות. **או אם נאמר שאינם יורדין רק הכלים החיצונים לבדם** ולזה **הפירוש הב' הדעת נוטה** כי העצמות אינו אלא אחד אבל אם גם כלים הפנימים יורדין א"כ יהיה למטה ב' מיני עצמות והדבר **צ"ע**)... ע"כ ע"ש.

הרי כאן נשאר בצ"ע, רק **שדעתו נוטה** לפירוש השני **שרק הכלים החיצוניים** הם היורדים, להיעשות חותם ונשמה. והנה צריך להבין מה עשה הרש"ש.

> **יפה שעה ע"ח ב' דף פ"ד ע"ב אות ב'**:... אלא שצ"ע אם יורדים ב' בחינות הכלים החיצונים והפנימים כו'. **וקשה שכאן נסתפק** אם חיצוניות הכלים הוא היורד או גם הפנימיות **ונטה דעתו** לומר שהחיצוניות לבד הוא היורד. **ולעיל פ"ב** כתב וז"ל וע"כ תראה מ"ש בשער השמות כי שלשה כלים של בריאה גמורה תחתונה ושל יצירה ושל עשיה הם שמות אלהים כולם כו' ובתוכן מתלבשין **הג' כלים הפנימים דאצילות** של הויות ונעשים ממש נשמה להם כנודע:

הרי שהיפ"ש שם לב על הסתירה שיש ואיך יכול להיות כדבר הזה שהרי כאן לא עירב פנימיות עם חיצוניות, ושם לכאורה קשה. הנה אע"פ שהרש"ש פסק ברור כמו נטיית דעתו של המוהרח"ו בכל זאת כתוב מתחת לטבלת עלי נהר שהוא פסק כמו דרוש י', אע"פ שלא נראה כן מפשט דרוש ב', וזה צריך להבין.

> **נה"ש דף י"ב ע"א**:... וכן גם כל אלו **הכלים והאורות דחיצוניות דבי"ע** הנזכר בשער השמות [פרק ה'] (10-11-12- ומה שלמטה מהם) (ל"ג ע"ב [בחדש דף י"ב סוע"א]) גם הם נעשו **מחותם אורות וכלים דחיצוניות** דאצילות (2-3-4) כי שמות

[קסו] בהמשך נלמד שגם כלים ומוחין דזו"ן דתמול שלשום -1- יורדים לעזור בבירור אך לא יורדים להעשות **נשמה**, ולא הם המתייחדים כדי לברר וזו דעת רבי שאול כמו שנבאר אך שאר החכמים שמן ששון מע"א ועוד סוברים שהמתיחדים **בסידור דף ס"ב** לתת כח לברר הם זו"ן דתמול שלשום עיין בהמשך.

הכלים דבי״ע דחיצוניות דז״א דאצילות **הם כמו** השמות דבי״ע התחתונים... ע״כ ע״ש.

בדיבור זה כבר בהתחלה פסק הרש״ש, **א)** שמדובר בכלים חיצוניים שיורדים לכלים חיצוניים, **ב)** ושאין ירידה מהפנימיות לפנימי וגם לא מהפנימי לחיצוניים כמו שכתב מוהרח״ו בפרק ב׳. ופוסק הרש״ש וז״ל:

> **נה״ש דף י״ב ע״א**:... **ובאלו** הכלים הנזכר בשער השמות [פרק ה׳] שהם **הכלים דחיצוניות דבי״ע** כנז״ל [10-11-12] ומה שלמטה מהם] הוא מה שיורדים **הכלים דחיצוניות דאצילות** [2-3-4] להתלבש בכלים הפנימיים **דבי״ע** להיות נשמה להם וזה הוא בעת המיעוט וכל זה הוא **בחיצוניות הזה דבי״ע** כמבואר שם בשער השמות [פרק ה׳].

כאן לא מדברים על פנימיות. רק על חיצוניות וכאן מדגיש שזה **להיעשות נשמה** זה משהו אחר. וזה צריך שני תנאים, כלים חיצוניות של בי״ע, ושבהם מתלבשים כלים חיצוניים של בי״ע דאצילות.

> **ע״ח ב׳ דף ע״ט ע״ד**:... ונמצא כי גם בז״א דאצילות עצמו יש בו בי״ע [חיצוניות] כנגד בי״ע התחתונים ויש בו פנימיות בי״ע כנגד בי״ע דאצילות עצמו עם היות שו׳ כלים אלו הם אצילות אלא שהם **ג׳** חיצוניים בסוד בי״ע חיצוניות (2-3-4) דאצילות, **והג׳** פנימיות בסוד בי״ע דפנימיות דאצילות (בתוך 1). וע״כ תראה מ״ש בשער השמות ע״ש כי **ג׳ כלים של בריאה** גמורה תחתונה ושל **יצירה** ושל **עשיה** הם[קסז] שמות אלקים כולם,(והוא ע״ל סיס נבי״ע לחיצוניות דז״א דאצילות כנזכר)[קסח] **ובתוכן מתלבשין הג׳ כלים פנימיים דז״א דאצילות** של הויות ונעשים **נשמה** ממש להם כנודע ע״ד מה שהוא פה באצילות עצמו... ע״כ ע״ש.

לכאורה הכל כאן ממש לא להלכה שאין מצב כזה שהפנימיות יורד לחיצוניות, להיעשות נשמה. ובכל זאת נראה שהרש״ש פוסק כך לפי מה שכתב העלי נהר מתחת לטבלה.

> **וזה** הלשון כתוב אצלנו **מתחת לטבלת עלי נהר**, שלפני הנה״ש:... ומה שכתב שם [נה״ש] **דף י״ב ע״א**. שנשמת בי״ע תחתונים הוא ממה שיורד בעת המיעוט כלים דבי״ע דחיצוניות האצילות דחו״פ (מעשה ודיבור) להתלבש למטה בעת המיעוט בסוד נשמה, הוא ממה שכתב הרב **בפרק י׳ דשער חו״פ** [**ע״ח ב׳ דף פ״ד ע״ב**] ע״ש. **וסמך עליו אף שלא נראה כן מפשט דברי הרב בפרק ב׳ משער חו״פ** [**ע״ח ב׳ דף ע״ט ע״ד**] וע״ש.

צריך להבין כאן שזה **לא כפשט דברי הרב בפרק ב׳ דחו״פ**. אך צריך להבין את פרק ב׳ כמו שמזכיר אותו הרש״ש. הרי איך שהרש״ש פסק את הספק ולא מבאר לנו איך עשה זה, אך

[קסז] עיין שפת אמת בחדש דף קפ״ב. שהכוונה עולם פירוד שמות אלהים ולא קאי על כלים חיצוניים של בי״ע שגם הם אלהים.

[קסח] הנה להבנה יותר פשוטה עשינו בשעור **מו״ר הרה״ג הרב מרדכי עטיה שליט״א** סוגריים לדלג על המאמר המוסגר למען ירוץ הקורא.

מזה שהוא מזכיר פרק ב', והוא פוסק לפי פרק י' צריך להבינו לפי מה שפסק, אע"פ **שאינו פשט**.

פאת השד"ה עמ' ק"א:.. ד"ה ובתוכן מתלבשין הג' כלים פנימיים... נ"ב, כשיורדים **בי"ע דחיצוניות דאצילות** [4-3-2-] להיות נשמה **בבי"ע התחתונים** [-10 11-12- ומה שלמטה מהם], יורדים ומתלבשים בתוכם בי"ע דפנימיות דאצילות, ונעשים נשמה לבי"ע דחיצוניות דאצילות על דרך שהוא פה באצילות וכו', ועיין לקמן פרק י' שהסכים מוהרח"ו שבי"ע דפנימיות אינם יורדים. ע"כ ע"ש.

להרחבה ולהבנה בעיון יותר עיין: **עלי נהר עמ' כ"ג ע"ב**. **תו"ח דף ע"ב ע"ב**. **באתי לגני ב, עמ' רל"ו**.

מי יורד להיעשות נשמה, ואיזה בחינה מבררת

צריך להבין שיש מחלוקת גדולה בין **רבי שאול** לשאר הרבנים בעניין הבירור מי הם המתייחדים ומבררים, לפי מה שכתוב בדברי הרב וכן בנה"ש לא ברור וכן הסידור ניתן להבין **ב'** האפשרויות, ננסה לבאר.

נה"ש דף כ"ד ע"ד:... והנה ידוע כי מיתת המלכים היתה בזו"ן דפרטות[קסט] ר"ל בזו"ן דעתיק ובזו"ן דא"א ובזו"ן דאבא ובזו"ן דאימא ובזו"ן דז"א ובזו"ן דנוק'... והכלים עם הרפ"ח ניצוצות דמלכים דעתיק נפלו לעתיק דבי"ע. ודא"א לא"א דבי"ע ודא"א לאו"א דבי"ע. ודזו"ן לזו"ן דבי"ע. באופן זה כי הכלים[קע] **הפנימיים** דמלכים הנז' נפלו **לפרצופי הבריאה**. והכלים **האמצעיים ליצירה**. וכלים **החיצוניים** שלהם **לעשיה**.[קעא] ונתבאר **בשער השמות** (פרק א') ובכמה מקומות **כי כדי לברור הכלים ושארית הרפ"ח דכל פרט יורדים כל הפרצופים העליונים דאצילות בימי החול בסוד גלות השכינה ומתלבשים בפרצופים שכנגדם למטה בבי"ע**. עתיק דאצילות בעתיק דבי"ע... כלים פנימיים שלהם בבריאה, ואמצעיים ביצירה, וחיצוניים בעשיה... ע"כ ע"ש.

אחרי שביאר סדר שבירת הכלים וירידת הכלים עם הרפ"ח כל אחד במקומו, מבאר סדר הבירור ומי גורם לזה.

נה"ש דף כ"ה ע"א:... וכבר נתבאר בס' **עולת תמיד** (דף ה' ע"א) שגם **בחינת המוחין דזו"ן** והם זו"ן דפנימיות דאצילות דיום שעבר דהיינו **דתמול שלשום** שכבר נתקנו ועלו שבלילה **יורדים גם הם לברר לצורך התפילות והמצות** של יום הבא... ע"כ ע"ש.

[קסט] חמש נקודות שיצאו מעיניים דא"ק, בעובי.

[קע] ראה בדברי הרב בע"ח א' דף מ"ו ע"ג מקור לדבר זה.

[קעא] ע"כ ביאר הרב סדר ירידת המלכים ומכאן אופן תיקונם ומי יורד לעשות התיקון.

כאן מזכיר הרב את המקור השני **עולת תמיד** ושם מבואר שגם מוחין דזו"ן דתמול שלשום יורדים לעזור בבירורים.

ע"ח ב' דף צ"ו ע"ג (פרק א' משער השמות):... והרי נתבאר ענין י"ס דאצילות ואח"כ מאלו הי"ס דאצילות האירו והוציאו ניצוצין והם **סוד החותם** והם נקרא י"ס דבריאה וגם בעולם הבריאה... והנה כל ספירה אלו הנ"ל **כולם הם אלהות אחדות גמור מתחלת י"ס דאצילות עד סוף י"ס דעשיה**... ע"כ ע"ש.

הנה בתחילה מדבר הרב על החתמת ג' עולמות אצילות בי"ע וכאן וודאי מדבר בכלים דפרק ג' משער השמות ואין כאן בירורים, **וכולם אלהות גמור** והם 1- ל 25-17-9 . וכן 5 ל -13-21 29. בהמשך סוף ע"ג.

ע"ח ב' דף צ"ו סוע"ג:... ודע כי הנה הנוקבא[קעב] דז"א דאצילות יש בה **י"ס** ובכל ספירה יש **ג'** מדרגות פנים ואחור ואמצעי[קעג] וכל אלו הם בחי' הגוף של נוקבא דז"א דאצילות כי הם י' תוך י' וי' אחרים בתוכם והם ג' לבושים כל אחד כלול מי' והנה ג' מדרגות אלו שאמרנו הם **ל' שמות** שיש אל נוקבא דז"א שהם גוף שלה כמ"ש בע"ה. **והנה אלו ג' מדרגות** הנ"ל הם **מתלבשין בבי"ע** (והענין הוא מיעוט הירח) פי' כי **כאשר נטרדה השכינה וירדה למטה** להיות ראש לשועלים שהם בג' עולמות אלו הנקרא **בי"ע** הנה הלבוש הפנימי שהם י"ס הפנימי של נוקבא דז"א דאצילות הם ירדו ונכנסו ונתלבשו תוך י"ס הבריאה **והיו נשמה להם לי"ס דנוקבא דבריאה**... ע"כ. ע"ש.

כאן כתוב שירדו מנוק' דאצילות להיעשות נשמה להם, וזה מיעוט הירח ואז 1 מתלבש ב-10-11-12. ויש גם הבנה ש4-3-2- ירדו ל10-11-12. ומכאן לא ברור, כאן מתחילה המחלוקת הגדולה בין **רבי שאול** לשאר החכמים ובראשם **המע"א והשמן ששון**.

שיטת השמן ששון ב' דף פ"ד ע"ב אות ו':... ע"ש באורך ומבאר בטוב טעם ודעת ומביא כל הירידות שיש במשך כל הזמנים ומה יורד לברר הבירורים משמע ממנו שמה שמברר ומתייחד למעשה לקבל כח לברר הם **זו"ן דתמול שלשום**, וכך נוהגים לפי מה שכתוב בסידור וכך מבינים גם שאר החכמים... ע"כ ע"ש.

אך שיטת רבי שאול. דעתו אחרת שדווקא הכלים שירדו לבי"ע להיעשות נשמה הם מזדווגים ונותנים כח לזו"ן לברר וזה ביארנו ונבאר עוד בהמשך וזו שיטה שלנו... ע"ש.

אוצרות חיים דף ל"ג ע"א אש"ל אות ד':... והנה מ"ש **בשער המוחין פ"ח** שאז גם **ב' הכלים** החיצונים נעשו **הויות** עכ"ל, נמצא שהכלים של עיבור ויניקה **אינם** הויות אלא הם הכלים הנז' **בפרק ה' משע' השמות** שהם כלים דבי"ע וכמ"ש הרב בפרק ב' שער פנימיות וחיצוניות וז"ל בקיצור **שמות דכלים דבי"ע דאצילות הם כמו שמות דבי"ע התחתונים** שהם שמות הנז' **בפ"ה משער השמות** עכ"ל בקיצור.

[קעב] מתחיל בנוק' דז"א אך צריך להבין הוא הדין בכל הפרצופים. כמו שכתוב בהמשך סוף ע"ד.

[קעג] לפי השמן ששון פנימי אמצעי וחיצון.

יצא לנו שבי״ע דאצילות הנז׳ בכל מקום ששמותיהם כמו בי״ע התחתונים הם **על הכלים** דעיבור ויניקה, **ואלו הם שיורדים לבי״ע התחתונים ונעשים נשמה אליהם לצורך הבירור** ואלו הם שעולים בתפילה ובקדישים עד עולם האצילות. כן הנלע״ד כעת וה׳ יראנו מתורתו נפלאות. ע״כ ע״ש. וראה עוד **שערי רחמים א׳ שאלה ש״א**: ועוד **שערי רחמים ב׳ שאלה נ״ד**. ע״ש. ולקמן עוד נביא הוכחות לשיטתנו על פי רבי שאול.

גלות השכינה או נטרדה השכינה

להבין עניין גלות השכינה ושהשכינה נטרדה ויש ירידות של המלכות או בחינות שם ב״ן שמבררים וגורמים לתיקון ואם יש ירידות שהם בחינת עונש ויש לתיקון וצריך להבין.

נה״ש דף כ״ד ע״ד:... מבאר תחילה הרב סדר ירידת המלכים ראה לעיל הרחבנו. וממשיך וז״ל: ונתבאר **בשער השמות** (פרק א׳) ובכמה מקומות **כי כדי לברור הכלים ושארית הרפ״ח דכל פרט יורדים כל הפרצופים העליונים דאצילות בימי החול בסוד גלות השכינה**[קעד] **ומתלבשים בפרצופים שכנגדם למטה בבי״ע**. עתיק דאצילות בעתיק דבי״ע... כלים פנימיים שלהם בבריאה, ואמצעיים ביצירה, וחיצוניים בעשיה... ע״כ ע״ש.

ראה הגהה שמביא שע׳ השמות ולכאורה אומר דברים אחרים לא ברור כל לשונו והשינויים שכתב כאן. בעולת תמיד נראה שיש סילוק בלילה מהזו״ן ומכל הפרצופים וגם שהירידה היא לברר. בשני מקומות מזכיר הרש״ש את עולת תמיד.

ע״ח ב׳ דף צ״ו ע״ד למעלה:... **והנה אלו ג׳ מדרגות** הנ״ל הם **מתלבשין בבי״ע** (והענין הוא מיעוט הירח) פי׳ כי **כאשר נטרדה השכינה וירדה למטה** להיות ראש לשועלים שהם בג׳ עולמות אלו הנקרא **בי״ע** הנה הלבוש הפנימי שהם י״ס הפנימי של נוקבא דז״א דאצילות הם ירדו ונכנסו ונתלבשו תוך י״ס הבריאה **והיו נשמה להם לי״ס דנוקבא דבריאה**... ע״כ. ע״ש.

כאן מדבר בתיקון שמבררת ומעלה את הבירורים למעלה.

ע״ח א׳ דף נ״ד ע״ג למעלה:... ודע כי אע״פ שאנו אומרים שנתקנו אלו הז׳ מלכים של זו״נ עכ״ז **בהכרח הוא שלא נגמר בירור שלהם להצטרף ונשאר קצת ניצוצי קדושה שלהם בתוך הקליפות** הנקראים סיגים שלהם והם נקרא רה״ר בסוד הן רבים עתה עם הארץ שהם הקליפות לפי שלא נתקנו ונשארו נפרדין בבחי׳ רבים, **והנה בימות החול השכינה שהיא נוקבא דז״א היא בגלות בין הקליפות והבן ענין**

[קעד] וצריך להבין מה שהרש״ש מביא **שער השמות פרק א׳** שם לא מוזכרים כמה פרטים והם: 1) עניין הבירור, 2) ועוד שכל הפרצופים יורדים, 3) ועוד בסוד בימי החול, 4) וסוד גלות השכינה שם כתוב נטרדה השכינה וירדה למטה, למה שינה. לא מובן איך מביא הרש״ש מקור שע׳ השמות פ״א ומשם יש רק עניין שכלים פנימיים לבריאה וכו׳ ושאר החידושים אינם שם.

השכינה בגלות מה ענינה והנה היא נקראת **שם ב״ן שהיא הוי״ה דמלוי ההי״ן** כנודע **היא מבררת ברורין מתוך הסיגים** והיא מעלה אותן למעלה בבחינת מ״נ ושם נתקנים **והבן זה מאד היטב ביאור מ״נ מה ענינה**... ע״כ ע״ש.

גם כאן יש ירידה והיא לתיקון ועלית הבירורים למעלה, ושכינה בגלות הוא למעשה לטובה כדי שתוכל לעלות את הניצוצות שירדו לקלי׳, אך לא מבאר מי המברר.

שער הגילגולים הקדמה ט״ו:... והנה כאשר נחרב בית המקדש, **גלתה שכינה בין הקליפות**, לפי שהנשמות שגלו ביניהם, אין בהם כח ויכולת לצאת מתוכם, כיון שנפגמו בחטאם. וע״כ **שכינתו יתברך**, אשר עליה נאמר כי ה׳ אלהיך **אש אוכלה**, נכנסת ביניהם **כדי ללקט** אותם נצוצות נשמות אשר בתוכם, **ומברית אותם ומעלה אותם** למקום הקדושה, ומחדשם, ומורידם בעה״ז, בגופות האנשים. **ובזה תבין היטב סוד גלות שכינה**. ומיום שנחרב בית המקדש, **זו מלאכתו יתברך**... ואמנם אין השכינה מלקטת אותם, **אלא ע״י מעשה התחתונים ותפלותיהם**, בסוד תנו עז לאלהים... ואלו כל ישראל היו שבים בתשובה גמורה, היה כח בשכינתו יתברך להוציא כל הנשמות משם ברגע אחד.... ע״ש וראה פירוש **הרב בני אהרן אות קכ״ג** וביאורו שם.

אמת ליעקב דף י״ד ע״א מערכת הב׳ אות קכ״א:... מביא שער המלכים שהשכינה היא בגלות והיא נקראת ב״ן והיא מבררת וכו׳ ומקשה משער המצוות ששם כתוב שהו״ק דז״א הם מבררים בימי החול ורק ביום השבת שהבירור הוא למעלה והיא לא יראה, הרי בהדיא הפך ממה שכתב בשע׳ המלכים. ולתרץ זה מביא מהרב **וערך הכהן דף ק׳** וז״ל: ואפשר לומר שהשכינה היא מבררת ומה שכתב בשער המצוות ר״ל המלכות שבמלכות אבל הו״ק דמלכות מבררת וכן נראה מהלשון שכתב המלכות התחתונה... והנה **היא נקראת שם ב״ן** נראה שר״ל **ו״ק דב״ן**... ע״כ ע״ש.

שער המצוות דף כ״ו ע״א ד״ה והנה:... והנה בודאי שאין הבירורין מתבררין לא ע״י התחתונים לבדם ולא ע״י העליונים לבדם **והם צריכים זה אל זה** כי העליונים צריכים למעשה התחתונים **בסוד תנו עוז לאלהים** והתחתונים צריכים לסיוע העליונים [כ] וכמ״ש ומעשה ידינו כוננהו... **והז׳ ספירות תחתונות דאצילות יורדים** ומתלבשים בששת ימי המעשה לסייע בבירור הנזכר אבל אין כח בזה אלא בז״א לבד כי הוא הזכר והו״ק שבו הם הבוררין **בששת ימי החול**. אבל **יום השבת אז הוא כנגד המלכות** והיא אין בה כח לברר אלא אדרבא ע״י התיקון שנעשה בששת ימי החול ע״י ו״ק ז״א והבירור שבירר יש בה יכולת לעלות ביום הז׳ שכנגדה... גם בזה יתורץ קושיא גדולה והיא כי נודע כי שבעת ימי השבוע הם כנגד שבעה תחתונות ואיך אפשר כי ששת ימים שהם **כנגד ו״ק ז״א** יהיו ששת ימי החול ויום ז׳ כנגד המלכות יהיה שבת וקדושתו חמורה על ז״א... אבל הענין הוא כי ו״ק ז״א להיותם גבוהים מאד **ואינם יראים לרדת למטה** ולהתלבש בששת ימי החול לברר בירור הנזכר אבל **ביום השבת שהוא כנגד המלכות התחתונה היא**

יריאה להתלבש למטה בחול לברר בירורין פן יתאחזו בה החיצונים ואז היא עולה למעלה באצילות עם ז״א כנזכר בכח התיקון שנעשה **בימי החול ע״י ז״א**.

דברי שלום דף י״ז סוע״ג:... ע״ש מביא הקושיא ואומר וז״ל אך כפי מה שביארנו אתי שפיר **דלעולם השכינה שהיא הנוק׳ היא המבררת** ומיירי בחלק הב״ן, ומ״ש בשע׳ המצוות שז״א הוא מברר מיירי **בו״ק דב״ן** שזה החלק הנקרא **ז״א דב״ן**. ע״כ ע״ש.

מזכיר שלום מערכת הב׳ אות יב:... **בירור**. עיין **אמת ליעקב** במערכת זאת אות **קכ״א** מה שהקשה, שפעם אמר שהמלכות היא המבררת, ופעם אמר שז״א המברר. ועיין בדברי קודשו באורך. וראיתי במקום בינה **בשער המלכים פרק ז׳** (ע״ח א׳ דף נ״ד רע״ג) שהביא **משם הרמ״ז** ז״ל, וז״ל, כי בחול יש הארה בכל יום משם אחד דו״ק דז״א לעזר השכינה. אך בשבת שהיא מושלת לברר, אם תרד למטה יתאחזו בה החיצונים ויהיה פגם גדול עד כאן. ולפי קוצר דעתי אע״ג שאין דעתי מכרעת, מכל מקום לפי קוצר דעתי העיקר היישוב כמ״ש **הרב אמת ליעקב** משם **הר״י הכהן החסיד** (וערך הכהן דף ק׳), שכן יישב גם **הרב דברי שלום ז״ל דף י״ז סוע״ג**. ובכתבי הר״י הכהן הנזכר הביא גם כן סמוכות מדברי **עולת תמיד דף ה׳ ע״ב**, יעויין שם. ועיין **תורת חכם דף ק״ס ע״ב** שכתב שאפילו משם ב״ן הג״ר אינו יורד, לפי שנקרא מ״ה בערך הו״ק, יעויין שם באורך. ועיין לקמן באות ט״ו, ועיין **תורת חכם דף ק״ג ע״א שיטה כ״ו**, ועיין **דברי שלום דף י״ג ע״ד**:

מזכיר שלום על ע״ח עמ׳ פ״ט בסופו וכן עמ׳ צ׳ בהגהה ט׳:... מביא מספר מעיל אליהו ישן ואינו בחדש. וז״ל: על שער המצוות פר׳ ראה הנ״ל: ד״ה **דשכינה בגלות** וכו׳ עיין **דב״ש דף י״ז סוע״ג** ד״ה לכאורה, שהקשה דלכאורה הוא היפך ממה שכתב לעיל פר׳ בהר דאין השכינה יורדת בגלות וכו׳, ועיין מה שכתבתי שם בס״ד. ועיין **נה״ש דף כ״ד ע״ד** שמבואר מדבריו שכל פרטי פרצופי האצילות שהם ו״ק דעתיק ודא״א ודאו״א ודזו״ן יורדים לבי״ע, ולפקענ״ד היא **בחינת ב״ן שלהם**. דהא כתב הרב בשער י״א שער המלכים פרק ז׳ וז״ל: והבן ענין שכינה בגלות מה ענייניה והנה **היא נקראת שם ב״ן** וכו׳, ולפי האמת הם הו״ק דכל פרט הנזכרים הם הם המבררים, ומה שקורא שהמלכות היא המבררת לפי שבשם ב״ן הבירור שהוא בחינת מלכות לכן כתב מלכות, וכן מדוקדק לשון הרב שר שלום וז״ל: **יורדים כל הפרצופים העליונים דאצילות בימי החול בסוד גלות השכינה**. וכן נראה לפרש דברי הרב דברי שלום בתירוצו אף שאין לשונו סובל כל כך, ובפרשת בהר איירי במלכות הפרטית דכל פרצוף ופרצוף. ואח״כ ראיתי שכן תירץ **הוראת שעה דף ט״ז ע״א** יעוין שם באורך.

הרי מכאן בפירוש שכל הפרצופים יורדים וגם בחינת הב״ן שמבררת,

עולת תמיד דף ד׳ ע״א:... זעיר היה תחילה בחינת יניקה שהם ו׳ קצוות... **ואחר שחטא אדם** אז כל ט׳ בחינותיה ירדו אל הקליפות, ר״ל כי כלי הפנימי היה נשמת הבריאה, והכלי אמצעי נשמת יצירה, וכלי החיצון נשמת עשיה. ואז הקליפות דבי״ע יונקין משם ממנה, וזהו גלות שכינה כנזכר ג״כ במקום אחר. וכן בזעיר הג׳

ראשונות שלו הנקראים בחינת גדלות שהם י״ס עם ג׳ כלי הגדלות גם הם ירדו בבי״ע ע״ד הנזכר והיו נשמה להם. ואמנם בענין האורות נתבאר במקום אחר כי גם הם ירדו בבי״ע עיין שם היטב. אך במקום אחר אמרנו כי אורות ז״א לבד יורדים בבי״ע אך אורות הנקבה נשארים תוך ז״א באצילות וצריך עיון:

וביום החול אעפ״י שמסתלקים האורות והמוחין משניהם [אחר התפלה], הרי עולים ונשארים באצילות בסוד אורות מקיפים ושניהם נשארים כליהם במדת גדולתם כנז׳ במקום אחר ונשאר בתוכם סוד הרשימו. **ובלילה** הכל מסתלק ויורדים בבי״ע כנז״ל ונעשים כליהם בסוד בחינת הנשמה בבי״ע כנז״ל ומשם ניזונים החיצונים בלילה, וכן כל חייליה של המלכות בסוד (משלי לא, טו) ותקם בעוד לילה וכו׳. ומה שאמרנו במקום אחר שנעשים נשמה בבי״ע אינו אלא בלילות והבן זה. ואז הקליפות נאחזים ויונקין. והאורות הנזכרים שירדו שם בסוד נשמה מאירים שם בחשמ״ל שהם בחינות המלכים שבכל עולם מג׳ [עולמות] בי״ע כמו שנבאר לקמן ב״ה, **והם מלקטים ומבררים בירורים מהם כנז׳ במקומו**.

בשני מקומות מזכיר הרש״ש את עולת תמיד. וכאן מדבר בעניין המוחין וזה קשור לעו״ת ששם מוכר זה. אך לעיל שהבאנו את **נה״ש דף כ״ה ע״ד** שהביא מקורו משע׳ השמות מדבר בכלים שיורדים.

נה״ש דף כ״ג סוע״ד:... גם כתב בס׳ הכוונות בדרושי התפילין ובע״ח בשער השמות ובשער חיצוניות ופנימיות ובכמה מקומות והביאו **בספר עו״ת** כי בלילה מסתלקין **מן הזו״ן ומכל הפרצופים** דאצילות המוחין של יום שעבר ויורדים לבי״ע לברר בירורים ועולים עם הבירורים בד׳ חלקי תפלת שחרית... ע״כ ע״ש.

נה״ש דף כ״ה ע״א:... וכבר נתבאר **בספר עולת תמיד** שגם בחינת המוחין דזו״ן והם זו״ן דפנימיות דאצילות דיום שעבר דהיינו **דתמול שלשום** שכבר נתקנו ועלו שבלילה יורדים גם הם לברר לצורך התפילות והמצות של יום הבא וכן הוא חוזר חלילה וכמבואר לעיל בהקדמת ברכת המעביר ע״ש. ובבקר חוזרים ועולים עם מה שנתברר ועולים בארבע חלקי התפילה והוא על סדר מ״ש לעיל בהקדמת ברכת המעביר ע״ש... ע״כ ע״ש.

הרי מה שכתוב בעו״ת ביום[קעה] **חול**, ואחר כך כתוב **בלילה**, צריך להבין שהירידה בלילה ועוד שכל הפרצופים יורדים והמוחין דזו״ן דתמול שלשום. והם המבררים והמעלים את הבירורים וצריך להבין שלפי רבי שאול מי שמזדווג לברר הבירורים הם דווקא כלים דזו״ן דבי״ע דאצילות וכמו שהתחלנו לבאר לעיל ועוד תבוא ההוכחה לזה בע״ה.

ע״ח ב דף פ״ז סוע״ד:... והנה ביום כשמסתלקין המוחין נשאר הרשימו הנ״ל לכן בכחו נשארים הכלים בגדלותן ובלילה אפי׳ אותו רשימו שהוא הנפש דנפש דגדלות

[קעה] בפריע״ח חול ליתא והכוונה שיש מצב של היום והירידה בלילה כמו שכתב לקמן.

מסתלק ונשאר בבחי' יניקה עם הבל דגרמי ואז יונקים החצונים ואז אינן צריכין להיות אב"א כי אין בפנימותן אור גדול שיניקו החצונים לכן אין חשש שינקו חצונים מאחוריים אם לא בהיות בתוכם מוחין ראשונים דגדלות ואז צריכין לחזור אב"א... ע"כ ע"ש.

ראה פירוש **הש"ש על פריע"ח אחרי ח"ג לפני פתח עיניים דף א' ע"ד אות י"ז**.

שער המצוות דף מ"ז ע"ב:... מצות זכירת יציאת מצרים כתיב למען תזכור את יום צאתך מארץ מצרים כל ימי חייך.... גם נודע מה שנתבאר אצלינו בטעם שכינה בגלות מה ענייננו כי הנה הסיבה היא שע"י חטא אדה"ר עירב טוב ברע וכל הנשמות של קדושה נפלו לתוך הקליפות... וז"ס כי בד' רוחות השמים כו' כי הוצרכו ישראל לילך בגלות בכל ד' רוחות השמים בכל ע' אומות ואין צורך שכולם יחד יגלו בין כל אומה ואומה **אמנם כיון שאיש א' מישראל לבדו גלה באיזה אומה נחשב כאלו כל ישראל גלו**... ואותם הנשמות אין כח בהם לצאת משם אלא בכח מצות ותפלות ישראל והם מבררין אותם מתוך הקליפה ומוציאים אותם משם ומעלים אותם למעלה... וכיוצא בזה ג"כ עושים הצדיקים בעת פטירתם כי אין לך כל צדיק וצדיק שאינו מוכרח ליכנס לגיהנם שהוא מדור הקליפה כנודע ואינו נכנס ליענש שם ח"ו כי אדרבא בהכנסו שם מצננין לו גיהנם ואינו יכול לשלוט בו, אבל סיבת כניסתם שם הוא ללקט משם נשמות הנתונות בין הקליפה אשר בגיהנם ומעלין אותם משם למעלה עמהם... וזהו **סוד עת אשר שלט האדם באדם לרע לו** ר"ל אשר שלט האדם דקלי' באדם דקדושה שהם הנשמות כי הם לרע לו לאדם דקלי' כי שליטת הקלי' על ישראל בעת הגלות הוא לרע להם כי ע"כ מוציאים מתוכם נשמות הטהורות ולרע להם היתה שליטתם. ע"כ ע"ש.

הירידה של המלכות והוא הצד הב"ן דז"א הוא בלילה לברר ולהוציא את הבירורים אע"פ שנראה מכמה מקומות שזה לכאורה רווח והנאה לקלי' שחושבים שהם שולטים בשכינה לא כן. אלא זה **לרע להם להוציא בולעם מפיהם להעלות הניצוצות וישארו מתים**, כדוגמת הגלות שבני ישראל גולים להביא את כל הניצוצות. וזה מפני שהיה חטא אדם הראשון הוצרכה הגלות אך אם לא היה חטא היינו יכולים לברר ולהעלות את הבירורים ללא צורך בגלות. ולא היית המלכות צריכה לרדת אלא הבירורים היו עולים מעצמם מהקלי' למעלה וכמו שעשה אדם הראשון לפני החטא.

שמן ששון על פריע"ח אחרי ח"ג לפני פתח עיניים דף ד' ע"ד אות ג:... ואחר שחטא אדה"ר ירדו כל העולמות... ועניין הירידה תכליתה כדי לברור בירורי המלכים... ואילו לא חטא אדה"ר לא היו יורדים העולמות למטה וניו בירורי המלכים עולים ומתבררים מאליהם והיה העניין נעשה כדרך שעתיד לעשות בימי המשיח ולהוציא הארץ גלוסקאות יפות... ע"כ.

ע"ש באורך בהמשך מביא עניין הבירור כל השבוע ועליה ביום שישי והירידה לבי"ע דחול במוצאי שבת ע"ש.

באיזו בחינה יצאה המלכות בנקודים

עולת תמיד דף ד' ע"א:... זעיר היה תחילה בחינת יניקה שהם **ו' קצוות**, ונוקביה **נקודת כתר בבחינת אור מלכות**, ואח"כ גדלו אחור באחור.... ע"כ ע"ש.

הגהות וחידושים שם אות ד' בסופה:... לכן כתב שהאמת היא **נקודת הכתר דהיינו כלי הכתר אבל האור שבה לא היה רק בחינת מלכות שבכתר**... ע"כ ע"ש.

מעיל אליהו עמ' שע"ה:... הכוונה שבבחינת הכלי יצא **כלי הכתר** ובבחינת האור יצא בחינת **מלכות**. כמו שזוכר אני שמיישבים דרושי רבנו ז"ל **שבמקום אחד** אמר יצא בחינת **הכתר** דמלכות **ובמקום אחר** אמר שבחינת **מלכות דמלכות** יצא ולפי זה, ולפי זה אתי שפיר שזה בכלי וזה באור... ע"כ ע"ש.

שמן ששון בסופו אחרי דף ק"מ יש פירוש על פריע"ח דף א' ע"ב סוף אות ז':... ונוקביה כתר בבחינת אור מלכות (פירוש **אור מלכות שבכתר** וזה כדי שלא יחלקו הדרושים, במקום אחד אמר **מלכות דנוק'** ובמקום אחר כתב **כתר דנוק'**... ע"כ ע"ש.)

שעה"כ דף ל"ו ע"ד:... בתחילה בע"ג באמצע מתחיל הרב להביא הסתירה לכאורה בדברי הרב ומסכם וז"ל:... האמנם לא פליגי כי האמת הוא שלא נשאר בה רק **נקודת הכתר שבה** להיותה מדרגה עליונה ואין הפגם מגיע בה אמנם פשוט הוא דכיון שמסתלקין ממנה ט"ס תחתונות ודאי הוא שגם ספירת הכתר שנשאר בה נחשך אורו מאד **ואין נשאר בו רק בחינת אור מלכות דכתר שבו** בלבד ובערך זה אנו אומרים שהנקו' הנשארת היא המל' שבה ר"ל מלכו' דכתר שבה אבל האמת הוא שלא נשאר בה אלא נקודת הכתר **וזכור הקדמה זו**... ע"כ ע"ש.

שמן ששון ג' דף י"ב ע"א אות י':... שם ודע כי הנקודה **ה'** הנז' היא בחי' **כתר** שברחל והיא **שרשית** וכו'.... ואמנם פ"א ביארנו כי זה הנקודה הבאה מושרשת במלכות בעת אצילותה היא בחינת מלכות שבה וכן בעת פגם התחתונים הט' ספירות עליונות הם שמסתלקים ומה שנשאר בה היא נקודה מלכות התחתונה שבה האמנם לא פליגי כי האמת הוא שלא נשאר בה רק נקודת הכתר שבה להיות מדריגה עליונה ואין הפגם מגיע בה אמנם פשוט דכיון שמסתלקים ממנה ט' ספירות תחתונות **ודאי הוא שגם ספרת הכתר שנשאר בה נחשך אורו מאד ואין נשאר בו רק בחינת אור מלכות דכתר שבו בלבד** ובערך זה אנו אומרים שהנקודה הנשארת היא המלכות שבה ר"ל **מלכות דכתר שבה** אבל האמת הוא שלא נשאר בה אלא נקודה הכתר וזכור הקדמה זה וכבר ביארנו בדרושי התפילין... ע"כ ע"ש.

איך יצאו הנקודות וסדר השבירה

נראה לכאורה דבר פשוט וידוע לכל כמ״ש הרש״ש בריש רחובות הנהר חמש נקודות יצאו... וכו׳ והשבירה הייתה **בפרטות כל נקודה**, וזה כל לומד מתחיל יודע ורוב רובם של הרבנים המלמדים קבלה כך לומדים, הרש״ש בעצמו מוכיח דעתו ודלא בכמה מקומות מדברי הרב ששם משמע שהשבירה הייתה **בפרטות ובכללות**.

ועוד שאלה שגם מדברי הרש״ש אחר שלימד בפירוש שהייתה השבירה בפרטות. בדבריו עצמו, בעניין האם עמדו הנקודות **באורך או בעובי** לא ברור בדבריו, ויש חכמים עד לפני מאה שנה שלא הבינו את דבריו, וסברו שיש בדבריו סתירה לכאורה, שפעם אומר בעובי ועוד כמה מקומות משמע באורך, ונשארו בספק. **ורבי שאול** הסביר כי כל מה שהרש״ש כתב, הוא **בעובי ללא ספק**. והנה אע״פ שאנחנו כנמלה על גבי הגמל, ויודעים יותר טוב לכאורה את הכוונה, צריך להבין מפני מה חשבו אחרת, ולהודיע שלא יטעו בדבר עוד.

הנה כמה מקומות מדברי הרש״ש בקיצור שמשמע שהוא באורך.

> **נה״ש דף כ״ד ע״ד**:... והנה ידוע כי מיתת המלכים היתה בזו״ן דפרטות ר״ל בזו״ן דעתיק ובזו״ן דא״א... והכלים עם הרפ״ח ניצוצות דמלכים **דעתיק נפלו לעתיק דבי״ע**, ודא״א **לא״א דבי״ע**, ודאו״א **לאו״א דבי״ע**, ודזו״ן לזו״ן דבי״ע... ע״כ ע״ש.

מכאן לכאורה יש **ב׳** קושיות **א׳** המלך הראשון שנפל הוא מלך הדעת **ולא עתיק** וכו׳ ועוד **ב׳** אם כלים ורפ״ח דעתיק נפלו **בעתיק דבי״ע** ודא״א **בא״א דבי״ע** הרי כאן לכאורה ירידה לבי״ע באורך, ולא בעובי.

> **ע״ח א׳ דף מ״ג ע״א**:... ונבאר סדר יציאת ז׳ מלכים ונתחיל מן הראשון שהוא **הדעת** אשר זה יצא ראשונה וכאשר לא היה יכול הכלי לסבול כנ״ל **נשבר הכלי** וירד למטה **בעולם הבריאה** ר״ל במקום שהיה **עתיד להיות** עולם הבריאה אח״כ, כי הרי עדיין לא נברא עולם הבריאה ונפל הכלי הזה במקום **הדעת דבריאה** להיותו מתייחס אליו כמוהו ואמנם **אור**[קעו] **של הדעת** ירד גם הוא אלא שנשאר באצילות עצמו במקום כלי המלכות של האצילות

מכאן נראה שדעת יצא ראשונה ונשבר וירד הכלי **לדעת דבריאה** והאור מאיר אליו מהמלכות דאצילות. מכאן ברור שהרב מדבר **בנקודה אחד** ויש דאגה שלא יהיה מרחק בין כלי לאור יותר מלבוד. והנה על מקום זה יש **הגהת** הרש״ש [א].

> **השמש [א] ע״ח א׳ דף מ״ג ע״א**:... ודאי שהוא ע״ד מ״ש לקמן בפרק ז׳ משער השבירה שפנימיות הכלי בדעת דבריאה וחיצוניותו בדעת דיצירה וחיצוניות חיצוניותו בדעת דעשיה וכן על דרך זה כולם ע״ד מה שהיה בכלים דא״ק כמבואר

[קעו] עיין בביאורים שלי על אוצרות חיים שמה שכתב כאן אור הדעת שירד למלכות להאיר לכלי הכוונה הוא לרפ״ח ניצוצין שהם אור הכלי המאירים בו בסוד ונפשו עליו תאבל, והם תגים.

בספר **מבו״ש ש״ב ח״א פ״ג דף ג׳ רע״ב** וז״ת דעתיק במקום עתיק דבי״ע ודא״א במקום א״א דבי״ע וכן עד״ז כולם כל פרצוף במקום פרצוף המתייחס אליו בבי״ע.

הביא שהכוונה כאן כמו שכתוב בפרק **ז׳** וראה שם יש גם הגהה **בע״ח א׳ דף מ״ו ע״ב בהשמ״ש אות [א]** שיש שם הבנה נכונה בכמה דברים וגם אפשר להבין אחרת כמו שנראה מדברי הרא״ם.

הרא״ם בספר **צדק ושלום** כ״י ונדפס בסוף שער הכוונות **חידושים על ספר נהר שלום בדף י״ט ע״ב אות ו׳** היא הגהה על **נה״ש דף כ״ה ע״ב**. רבי שאול מביאו ומתפלפל עמו להוכיח דעתו **באוצרות חיים דף י״ב ע״ד אש״ל אות ד׳**:

> **אוצרות חיים דף י״ב ע״ג אש״ל אות ד׳**:... ונפל הכלי הזה במקום הדעת של הבריאה המתייחס אליו כמוהו וכו׳ **בע״ח בפרק ג׳ משער השבירה** נ״ב **וז״ל השמ״ש**... (הבאתי לשונו לעיל ע״ש). **עכ״ל**. **וכתב עליו הרא״ם** בהגהותיו בכ״י וז״ל מסתמות הלשון נראה דהיינו באופן זה דכשיצא פרצוף **אבא דאצילות** והיה בו בחינת שבירה בז״ת הנה הז״ת שבו היו נופלים למקום אבא דבריאה דהיינו במקום שאחר התיקון יהיה מקום פרצוף אבא דבריאה מלביש מן הגרון דא״א **דבריאה** מצד ימין עד הטבור. וכן עד״ז בנפילת ז״מ דאימא... וכ״כ לקמן פרק ז׳ משער השבירה בהדיא יעו״ש. **אך** לפי זה איך יתיישב עמו שאר הדרוש... ע״כ.

משמע מדבריו שהבין שהירידה הייתה באורך ולא בעובי. והנה מסביר דבריו השד״ה שם.

> **נ״ל שר״ל שהרב בדרוש זה** אומר שלא יש יותר משלשה מדרגות פנויות בין האור להכלי באצילות וכן בבריאה **ואם נאמר** כפירוש זה שחמשה נקודות הכוללות שיצאו מעיני א״ק אשר בז״ת דכל **א׳** מהם אירע מקרה המלכים סדר עמידתם הם **זה למעלה מזה** שהנקודה הראשונה דכללות כל הי׳ ספירות שבה היא עומדת **בראש האצילות ותחתיה נקודה השנית** מצד ימין וכן נקודה ג׳ עומדת מצד שמאל במקום שיהיה מגרון דא״א עד הטבור וכו׳ **אם כן יש הרחק** גדול **בין** אור הז״ת דכתר העומדים בראש האצילות למעלה מחו״ב **ובין** כלים שלהם שירדו במקום שהיה א״א דבריאה מקום פנוי וחלל בלתי אור כל אורך עולם האצילות כולו שהוא מקום ארבע נקודות הכוללות **אשר תחתיה שיצאו אח״כ**. ועל זה סיים ועיין בהקדמת (נה״ש דף ב׳ ע״ב) וכו׳ ר״ל **ששם כתב הרש״ש** ז״ל שכל החמשה נקודות הכוללים **הם מלבישים זה לזה בשוה מטבור א״ק למטה** שבזה יתיישבו דברי הרב בפרקין על נכון

הרי שהאש״ל מבין **שבין באצילות בין בבריאה** הכל **באורך** אך לפי מה שרוצה רבי שאול להציע לרא״ם שבהקדמת **נה״ש דף ב׳ ע״ב** יתיישבו ספקותיו וכך צריך להבין אך לא כך מסיים דבריו הרא״ם. אלה ועי׳ בהקדמת **רחובות הנהר** (דף צ״ו ע״א) [בחדש דף ב׳ ע״ב] ותראה **שיש לזה הבנה אחרת** וכבר עמדתי על בירור אלו הדברים **בפירושי לספר נה״ש דף מ״א** [ובנדפס מחדש די״ט ע״ד] עכ״ל. הרא״ם (הרי שהוא נשאר בספק שיש לכאורה

סתירה בדברי הרב הרש״ש) ודבריו שעל ספר נה״ש דף הנזכר נעתיק אותם בסוף דיבור זה בס״ד : לקמן ד״ה ונחזור.

(והנה כאן נכנס האש״ל להסביר עניין השבירה **שהייתה בפרטות כל נקודה** ועל ידי זה מוכיח שמוכרחים להבין **שהם בעובי ולא באורך)** ועוד כתב השמ״ש ז״ל בהגהות ע״ח בפרק ז׳ משער השבירה וז״ל מפני מה שכתב הרב לעיל בפרקין שעברו ענין וסדר **שבירת הכלים הוא בכללות** אמנם עתה בשני פרקין אלו הודיענו שכל אותו ענין וסדר שבירת כלים הנזכרים בפרקים שעברו שהכלים של ז״מ ירדו לבי״ע ואחורי נה״י דכתר ואחוריים דאו״א שנשארו באצילות **כל זה בפרטות בכל אחד מהששה פרצופים עתיק וא״א ואו״א וזו״ן**... ועיין בדברינו לעיל **בפרק ג׳ משער הנקודים אות א׳** בד״ה **ולמודעי** וכו׳ שהבאנו מהקדמת רחובות הנהר שכל אלו הה׳ נקודות **הם מלבישים זה לזה בעובי והכתר** של כולם מלביש מטבור של א״ק עד סיום הת״ת וכו׳ יעו״ש... ונמצאו כל הכתרים של כל נקודה ונקודה דכל פרצוף מחמשה פרצופי אבי״ע **מלבישים זה לזה בשוה מן הטבור דא״ק עד סיום הת״ת שלו** וכן החו״ב דכל נקודה ונקודה שנתקיימו הפנים שקבלו עכ״פ הארת האזן כולם מלבישים **זה לזה** בשוה ע״ג פרקין עילאין דנו״ה דא״ק ומקבלים אור היסוד דא״ק. וז״ת של החמשה נקודות הם למטה מהם כנגד פרקין אמצעיים ותתאין דא״ק. **נמצא שמוכרח לומר שכל נקודה ונקודה שג״ר שלה נתקיימו והז״ת שלה נשברו, כולם מלבישים זה לזה בעובי בשוה** מטבור דא״ק עד סוף האצילות. **ואל תטריח את עצמך לפרש פירושים אחרים** בדברי הרש״ש ז״ל **כי זה הוא פירוש האמיתי והמוכרח בדברי קדשו** ז״ל **וזולתו אין פירוש ואל תשגיח לפירושים אחרים כמו שראיתי מפרשים כי זה אמיתות הענין ואזהרה שמענו לא תוסיף**... ע״כ. ע״ש באורך.

הרי שברור לפי רבי שאול **שצריך להבין** מהרש״ש שהחמש נקודות שיצאו מעיניים דא״ק **יצאו בעובי** וכל אחד מהם הג״ר נתקיימו והז״ת שבהם ירדו לבי״ע כנגדם, כלים פנימיים בבריאה, ואמצעיים ביצירה, וחיצוניים בעשיה. **אך הלשונות** הקשים לכאורה שאפשר להבין מהם אחרת מדברי **הרש״ש רבי שאול** בהמשך האות מפרשם לפי סברתו האמיתית והיחידה וצריך כך להבין ומי שחשב אחרת **מצווה עליו לעשות שינוי בהבנתו** ולהבין **נכון על פי האמת**.

איך יש י״ב פרצופים בבריאה

הנה לעיל על פי הגהת האש״ל הוכחנו שהמלכים **יצאו בעובי ונשברו בעובי**, ומה שהיה קשה הוא דברי הרש״ש שבירורים הראוים לעתיק נפלו למקום עתיק דבי״ע והראוים לא״א נפלו למקום א״א דבי״ע. הרי המלך הראשון היה הדעת ואם כן איך היה עתיק בבי״ע.

אוצרות דף י״ג ע״א המשך אש״ל אות ד׳ ד״ה הן אמת:... מ״ש הרא״ם ז״ל שבירורים הראוים לעתיק נפלו למקום עתיק דבי״ע והראוים לא״א נפלו למקום א״א דבי״ע וכו׳ וכן הוא מפורש יוצא מדרוש א׳ משער ט״ל יעו״ש. **ברם לדידי מעיקרא קושיא ליתא** שמה שכתב הרש״ש ז״ל שז״ת דכל נקודה נשברו ונפלו לבי״ע דאותה ספירה ומ״ש בע״ח ובהגהותיו כי זו״ן דעתיק נפלו לעתיק דבי״ע ודא״א לא״א וכו׳ **הכל אחד** והוא עפ״י מה שכתבתי לעיל בכוונת דברי הרש״ש ז״ל שכל החמשה נקודות שהם עתיק וא״א ואו״א וזו״ן **שז״ת שלהם נפלו** וג״ר שלהם נתקיימו, **כולם יצאו מעיני א״ק והג״ר דכל א׳ קבלו אורות אח״פ ונתקיימו וזו״ן דכל א׳ נשברו וירדו לבי״ע וכולם מלבישים זה את זה בשוה מתחילים מטבור דא״ק עד סוף האצילות** א״כ מ״ש הרב שז״ת דעתיק ירדו לעתיק דבי״ע ר״ל ז״ת דעתיק **הכולל** המתחיל מטבור דא״ק עד סוף האצילות שכולל **י״ב פרצופים באורך**, ז׳ מלכים שלו ירדו לעתיק דבי״ע ר״ל לעתיק הכולל דבי״ע שבפרטותו יש י״ב פרצופים באורך והעתיקים דבי״ע נקראים **בי״ע דעתיק**... ע״כ ע״ש.

הרי אע״פ שהכל בעובי והז״ת לבד הם ירדו אם כן איך נבין שיש בחינה עתיק בבי״ע ושחלקים מהז״ת הם בחינת עתיק וא״א וירדו למקום עתיק וא״א.

נה״ש דף ה׳ ע״ב ד״ה וזה:... וזה שביארנו כי אפילו פרצוף עתיק וא״א ואו״א וישסו״ת נתקנו ונעשו מבירורי הז׳ מלכים מפורש בהדיא **במבו״ש ש״ה ח״ב פ״א** כי עתיק וא״א ואו״א וזו״ן דאצילות וכן דבי״ע נבררו ונתקנו בעת התיקון מבירורי **הז׳ מלכים**. וז״ל והענין דע כי באלו השבעה מלכים יש בהם כל בחינת אבי״ע... וכל זה בדרך כלל כי גם הוא עד״ז בפרטות כי **יש חלקים ראויים לאריך ויש לאבא ויש לאמא ויש לז״א ויש לנוק׳** ובתחלה נתבררו החלקים שיש לאריך בשבעה מלכים וכל השאר נקראו סיגים אצלו כי אינם מערכו... ע״כ ע״ש.

אוצרות דף ל״א ע״ג:... וכתב הרב **במבו״ש** ש״ו ח״ב פ״א דף נ״ו ע״ד וז״ל **ואל תתמה** איך **מחו״ב וכו׳ היו קליפות** כי זהו מבחינת **שמתלבשת בזו״ן** למטה **להיות להם מוחין** ובאותה הבחינה נחשבת כזו״ן ממ״ש עכ״ל יעו״ש. יצא לנו מזה **שהמלכים היה להם מוחין מאו״א** קודם התיקון ואלו המוחין **הם בחי׳ חב״ד שלהם** כידוע [שהם ע״ב ס״ג שלהם] וכתב הרב **בשער הקדמות** (דף ל״ד ע״ג) **[דף מ״א ע״א]** וז״ל והנה כאשר נתקנו פרצופי א״א ואו״א הוברר הבחינות היותר זכות וצחות שבאורות ג׳ בחינות ראשונות שהם **כח״ב** שבכל נקודה מהז׳ נקודות שבורות **ומהם נעשה הפרצופים של א״א ואו״א. א״א** מז׳ הכתרים שבז׳ הנקודים. **ואבא** מז׳ החכמות, **ואימא** מן הבינות, ואמנם עוד נשארו בחי׳ אורות מהג׳ ראשונות הנז׳ שבכל נקודה מהז׳ שלא יכלו להתברר כי היו יותר גסות ועבות וכו׳ עכ״ל יעו״ש וז״ש הרב בכ״מ שער מ״ד ומ״ן **פרק ד׳** ושער השבירה **פרק ה׳** ומבו״ש וכן הרש״ש ב**הקדמת רחובות הנהר דף ה׳ ע״ב** כי אפילו פרצוף **עתיק וא״א ואו״א וישסו״ת נתקנו ונעשו מבירורי הז׳ מלכים**... ע״כ ע״ש.

ע״ח ב׳ שע׳ ט״ל פ״א דף ס״ה ע״ב:... והנה כל אלו המוחין הם בחינת הדינין והם לעולם בחי׳ הנוקבא והנה באלה המלכים יש מהם חלק אל הבינה (וחלק

מהם אל המלכות שבז״א) וחלק מהם אל המלכות שבאבא וחלק מהם אל המלכות שב**או״א**, וחלק מהם אל המל׳ שבז״א והנה כל המלכים האלו מציאותן הם המוחין של הנקבות כולם שמהם נתהוה המ״נ כמ״ש בע״ה... ע״כ ע״ש.

רבי שאול הביא את שע׳ ט״ל פרק א׳ והרש״ש הביא את שער ט״ל פ״ד ההבדל ביניהם שבפרק א׳ מדבר על המלכים עצמם שיש בהם בהיותם שם חלקים לכל פרצוף. ובפרק ד׳ זה בתיקון איך עולים כל בחינה בפני עצמה.

בית לחם יהודה ב׳ דף ע״ט ע״ג ד״ה ובאלה המלכים:...

> **ע״ח ב׳ שע׳ ט״ל פ״ד דף ס״ח ע״ג**:... ונתחיל בעולם אצילות ונאמר כי הנה **היותר משובח** מכל בירורי האצילות שהוברר מז׳ מלכים כנ״ל **הנה אז הובר ועלה בעתיק** והגרוע ממנו **בא״א** והגרוע **באו״א** והגרוע **בזו״ן** וכעד״ז בי״ס עצמן שיש בכל פרצוף ופרצוף וכעד״ז בפרטי פרטים והדברים מובנים... ע״כ ע״ש.

הנה על פי כל הנ״ל נבין שסדר הירידה כבר גרם שבתיקון יתבררו הבחינות היותר זכות בחינת עתיק. וזה אפשר לראות בדרוש כד סליק ברעותא למברי עלמא ומה שהביא סדר הבירור לבריאת העולם בכד סליק הרש״ש נה״ש דף ה׳ ע״ג ע״ש באורך שכל בחינה גבוהה יותר עלתה ראשונה. והביא כאן חלקו וראה **בספר שערי ישועה** סדרתיו כולו.

נה״ש דף ה׳ ע״א: וזה שביארנו[קעז] כי אפילו פרצוף עתיק וא״א ואו״א וישסו״ת נתקנו ונעשו מבירורי הז׳ מלכים מפורש בהדיא

> **במבו״ש ש״ה ח״ב פ״א** כי עתיק וא״א ואו״א וזו״ן דאצילות וכן דבי״ע נבררו ונתקנו בעת התיקון מבירורי הז״מ. **וז״ל** והעניין דע כי באלו השבעה מלכים יש בהם כל בחינות אבי״ע כנ״ל ויש בהם חלקים הראויים לעשות מהם **אצילות** וחלקים שאינם ראויים להיעשות מהם אצילות רק **בריאה** וכעד״ז **יצירה ועשיה** וכל זה בדרך כלל, כי גם הוא עד״ז בפרטות כי יש חלקים ראויים ל**אריך** ויש ל**אבא** ויש ל**אמא** ויש ל**זו״א** ויש ל**נוק׳** ובתחילה נתבררו החלקים שיש לאריך בשבעה מלכים וכל השאר **נקראו סיגים אצלו** כי אינם מערכו. אמנם כל מה שהיה לאריך בהם הכל נתברר בעת האצילות לתיקון א״א ולקחו ומהסיגים [**דף ה עמוד ב**] הנשארים חזרו להתברר ואז מהחלקים שיש לאו״א בהם נעשו בחי׳ או״א והשאר שלא היה עוד בהם חלקי או״א נשארו **בסוד סיגים** ומהם חזרו להתברר במעי אמא ומהחלקים אשר לזו״ן בהם נעשו זו״ן של אצילות **ואז כל הנשאר נקרא סיגים** בערך עולם האצילות וכל בחינות אלו יוצאות בסוד דם הלידה ואמנם עדיין **יש בהם קדושה שהם בחי׳ העולמות של בי״ע** ולכן חוזרים ומתבררים בסוד עיבור בתוך הנקבה של ז״א ומהמובחר שבו נעשה א״א דעולם הבריאה וכל השאר יוצא מנוק׳ דז״א בסוד דם לידה ונק׳ סיגים בערך אריך דבריאה וכן כיוצא בזה עד תשלום עולם העשיה הרי מבואר מבו״ש.

[קעז] הנה נעתיק לך כאן הלשון כמו שהוא בנה״ש המובא ממבו״ש. רק שאני מדגיש כמה דברים להקל על ההבנה.

וכן נתבאר ג״כ בתחילת **פ״ד משער מ״ד ומ״ן** וז״ל ונחזור לעניין ראשון כי הנה בדוגמא מה שביארנו בעניין ד׳ עולמות אבי״ע בכללותם כן הדבר בכל עולם ועולם מהם ונתחיל בעולם האצילות ונאמר כי הנה היותר משובח מכל בירורי האצילות שהוברר מהשבעה מלכים כנז׳ **הנה אז עלה והובר בעתיק** והגרוע ממנו באריך אנפין והגרוע ממנו הובר באו״א והגרוע ממנו בזו״ן וכעד״ז בבי״ע וכעד״ז בי״ס עצמם שהם בכל פרצוף ופרצוף וכעד״ז בפרטי פרטים והדברים מובנים. (ע״ב)

והנה א״א עדיין לא נתקן כי **אדם אין שהם או״א** המעלים תמיד הבירורים דא״א לעתיק למ״ן ואי אפשר לבירורים להעלות למ״ן אם לא על ידי הבנים שכבר יצאו ונתקנו שהוא הפרצוף שלמטה ממנו שנקרא בן אליו ועדיין לא נתקן, **ואז סליק ברעותא** דעתיק למברי עלמא **הוא הא״א** ר״ל כי **השלשה פרצופי דחב״ד** הנז׳ דמ״ה וב״ן הנק׳ **רעותא דעתיק, מאליהם בלי מה שיעלה להם מ״ן**, ביררו היותר מובחר מכל שארית חלקי אורות הנז׳ דב״ן אורות הראוים לשלשה פרצופי הפנימיים, שהם חב״ד דא״א דאצילות דכל פרט, **והעלו אותם למ״ן** להם ונזדווגו החב״ד הנז׳ דעתיק ותיקנו את אורות הנז׳ **דחב״ד דא״א** וחיברו עמהם את הכחב״ד **דפרצוף חכמה** דמ״ה ונתקנו החב״ד דא״א שהם הג׳ פרצופים הפנימיים הנק׳ רעותא דא״א... ע״כ ע״ש באורך.

בי״ע דאצילות ובי״ע תחתונים

להבין שיש **ב׳** בחינות: **א׳** בי״ע תחתונים **ב׳** בי״ע דאצילות, והעבודה בהם בעובי בכל אחד מחמש נקודות שיצאו מעיניים דא״ק, וצריך להבין סדר התיקון בכל אחד מהם.

נה״ש דף כ״ה ע״ג:... **ועל ידי** כן ניתן כח ועוז לפרצופים הנז׳ לברר מחלקי הכלים ואורות שבעשיה וממשיכים להם מוחין פנימיים ומקיפים עם נרנח״י דנפש הנק׳ מוחין דעיבור **ואז נתקנים הבירורים הנז׳ קצת** ומתעלים הכלים החיצוניים דפרצופי האצילות הנזכר דמוחין דזו״ן הנזכר עם הבירורין הנז׳ **ועולים מהיכל להיכל עד עלותם אל היצירה** ומלבישים לכלים האמצעיים שלהם העומדים שם ביצירה....

ומ״ש שע״י אמירת סדר הקרבנות עולים **הפנימיות חב״ד דעשיה להלביש חיצוניות נה״י דיצירה** וכעד״ז עולים כל המדריגות עד אין סוף פנימיות כל מדריגה להלביש חיצוניות המדריגה שעליה וכן בזמירות עולים עוד מדריגה אחרת ע״ד הנזכר וכן ביוצר עולים עוד מדריגה אחרת ע״ד הנזכר וכן בעמידה עוד מדריגה אחרת ע״ד הנזכר כמ״ש כל ענין במקומו בע״ה **היינו בבי״ע התחתונים.**

אבל בבי״ע דאצילות שירדו לבי״ע התחתונים לברר כנז״ל הם עולים עם הבירורים שנבררו מכל עולם ועולם ועולים לגמרי מעולם לעולם כנז׳ עד עלותם אל האצי׳ בעמידה שאז עולים למקומם האמיתי שבאצילות במקום שהוא עתה בחול שאף האצילות אינו במקומו האמתי כי בחול יורדים כל האבי״ע ומתלבשים בימי החול עד ליל שבת שאז יוצאים האבי״ע דקדושה מתוך ימי החול ומתעלים עוד ועולים למעלה למקומם ושורשם העליון ונשאר חלל פנוי בין הקדושה לימי החול י״ד מדרגות... ע״כ ע״ש.

הרי שהן שתי עבודות במקביל ובאופן שונה שזה בי״ע תחתונים עולים משלוש לשלוש בלבד. ובי״ע דאצילות עולים כולם, עד האצילות, גם הבירורים שנבררו היום וגם הבחינות שירדו לעזור בבירור. אך הבירור והתיקון של הבירורים החדשים של היום של שתי הבחינות, **נתקנים** יחד על ידי בי״ע דאצילות 4-3-2 שירדו לעזור בבירור.

אש״ל באוצרות דף ל״ז ע״א אות ד׳ בסופה:... והנה מ״ש בשער המוחין פ״ח שאז גם ב׳ הכלים החיצונים נעשו הויות עכ״ל נמצא שהכלים של עיבור ויניקה אינם הויות אלא הם הכלים הנז׳ **בפרק ה׳** שער השמות שהם **כלים דבי״ע** וכמ״ש **הרב בפ״ה משער פנימיות וחיצוניות** וז״ל בקיצור:... שמות דכלים דבי״ע דאצילות **הם כמו שמות דבי״ע התחתונים** שהם שמות הנז׳ **בפ״ה משער השמות** עכ״ל בקיצור. יצא לנו שבי״ע דאצילות הנז׳ בכל מקום ששמותיהם כמו בי״ע התחתונים הם **על הכלים דעיבור ויניקה** ואלו הם שיורדים **לבי״ע התחתונים** ונעשים **נשמה** אליהם לצורך הבירור ואלו הם שעולים בתפילה ובקדישים עד עולם האצילות. כן הנלע״ד כעת וה׳ יראנו מתורתו נפלאות... ע״ש.

הרי שלבי״ע דאצילות יש להם ב׳ בחינות שמות, עד שעולים לאצילות הם שמות ד**פרק ה**׳ משער השמות, וזה זהה בעניין זה לשמות בי״ע תחתונים. וכשהם עולים באצילות אחרי יום ראשון שנתקנים קצת. נכנסים לאצילות והם **פרק ג**׳ משער השמות.

> **שערי רחמים ב׳ ש׳ ס׳ הגההת השד״ה**:... הבירורים שנבררו מחדש ועלו לאצילות (4-3-2-) עדיין **לא נגמר** תיקונם לאלו הבירורים מביאים להם **מקיפים** בעלינו לשבח, ואחר התפילה **חוזרים לירד לבי״ע** התחתונים. ואלו נקראים בי״ע דאצילות יען שנבררו מז׳ היכלות דכל עולם. **וביום שני** עולים בי״ע דאצילות הנז׳ עם בירורים חדשים לאצילות, ואז בי״ע דאצילות **נגמר** בירורם ונעשו **בחינת אצילות**. והבירורים החדשים נקראים **בי״ע**, וחוזרים לירד ל**בי״ע** לברר וכעד״ז לעולם **ומוחין דזו״ן דתמול שלשום יורדים בליל שלישי לסייע גם הם** בבירור עכד״ק והיע״א. **ראה גם נה״ש דף כ״ג ע״ג. שערי רחמים א׳ שא׳ ער״ב.**

הנה ביום הראשון עלו הבירורים ונעשו בי״ע דאצילות, ומחר יורדים לעזור בבירור ובעלייתם בקריאת שמע נכנסים לאצילות, להתקן בבחינת אח׳ ולמחרת פנים וביום השלישי זיווג. ובלילה שבין יום ב׳ ליום ג׳ יורדים ג״כ לבי״ע לעזור, זו בחינת **דכ״ד שעות**.

תיקון בי״ע תחתונים

צריך להבין שיש שתי מערכות כלליות בתיקונים שאנו עושים בתפילה. **א) בי״ע תחתונים ב) בי״ע דאצילות**. בי״ע תחתונים עולים בכל יום משלש לשלש עד אין סוף, פנימיות וחיצוניות חב״ד דעשיה לנהי״ם דיצירה וכו׳. אך בי״ע דאצילות עולים כולם, בהיכלות עד האצילות ונתקנים שם. ונתחיל לבאר סדר תיקון **בי״ע תחתונים**.

שעה״כ דף י״ב ע״ג ד״ה ועתה:... והנה עד עתה ע״י המעשה נתקנו העולמות במקומן ונסתלקו מהם הקלי׳ כדי שאחר כך ע״י הדיבור של התפילה נוכל להעלות עולם בעולם ולקשרם ולהעולתם יחד. **ונתחיל**[קעח] לבאר סדר עלייתם **הנה** ע״י הח״י ברכות דשחרית מברכת **על נטילת ידיים**.[קעט] עד פרשת התמיד אנו מורידים שפע גדול אל הג׳ ראשונות דפנימיות דעשיה כדי שהחיצוניות שלהם יזדכך ויחזור להיות בבחינת פנימיות כנודע... ע״כ.

ראה גם **בפריע״ח דף ו׳ ע״ב**:.. א״כ צריך תחילה להאיר בג״ר דחיצוניות דעשיה כדי שיוכלו להזדכך ולהיות בחינת פנימיות ממש כדי שאח״כ יוכלו לעלות פנימיות ג״ר דעשיה אל היצירה... ע״כ.

צריך להבין שההארה היא לפנימיות, וכך **הגיה הלשם** בגיליון. וע״י כך מזדכך **החיצוניות להיות פנימיות**. והפנימיות האמיתי מתחיל לעלות ב-**אשה׳**. וכמו שכתב הרש״ש בסידור. ע״ש.

סידור א׳ דף ד׳ ע״א:... מתחילת הברכות[קפ] עד פרשת התמיד יכווין להמשיך שפע הארה גדולה לכחב״ד דעשיה כדי לזכך חיצוניותם לעלות אח״כ בפרשת התמיד למדרגת פנימיות. **שלום**.[קפא] נראה שעיקר השפע וההארה הנז׳ יכווין להמשיך **לפנימיות הכחב״ד** וע״י כן מזדכך חיצוניותם.

עטרת מרדכי על הקדיש למו״ר הרב מרדכי עטיה שליט״א עמ׳ א׳: כדי להבין דברי הרב ראוי להקדים כאן הקדמה קצרה בענין **עליית בי״ע התחתונים ובי״ע דאצילות**.

הנה ידוע שיש חילוק בין בי״ע דאצילות לבי״ע התחתונים, שהכלים דבי״ע דאצילות יורדים להתלבש ולהיות נשמה לבי״ע התחתונים, וכמבואר **בנה״ש דף י״ב ע״א**, ואח״כ בסדר התפילה: קרבנות, זמירות, יוצר, הכלים שירדו, עולים מעולם לעולם עד הגיעם לגבול האצילות.

[קעח] הנה עד כאן דיבר בבי״ע דאצילות ואמר שעולים מעולם לעולם, וכאן מתחיל לדבר בבי״ע התחתונים משלוש לשלוש. וכן כתוב בפריע״ח שמתחיל עניין בי״ע דאצילות העליה מעולם לעולם וממשיך בבי״ע תחתונים משלוש לשלוש.

[קעט] **הגוב״י** הנותן לשכוי בינה. (נלע״ד להשאיר הגרסא ענ״י מפני שבאמת אנו מתחילים משם את הפרדת הקלי׳ מהעשיה, אך נכון שח״י ברכות מתחילות מהנותן לשכוי בינה. ע״כ נלע״ד)

[קפ] גם מכאן הוכחה שאפשר לאשאיר הגירסא הנ״ל שכן כתב מתחילת הברכות וזה נמצא לפני ברכת ענ״י.

[קפא] שלום כאן הערת הרש״ש רבי שלום שרעבי זי״ע.

אבל בי״ע התחתונים המתבררים היום נשארים במקומם ומחר יעלו **רק מג׳ לג׳**, וכפי שהרחיב בכל זה **הש״ש בח״ג דף י״ד ע״ג**.

סדר עליית בי״ע התחתונים מג׳ לג׳, מתחיל באשה[קפב] ריח ניחח לה׳, שבו עולה פנימיות חב״ד דעשיה ומלבישה על חיצוניות נה״י דיצירה וכן עזה״ד עד אין סוף ב״ה [כמבואר כל זה **בסידור הרש״ש ח״א דף ע״ד סע״א ורע״ב**].

ולהיות ששאר ספירות דעשיה עדיין לא עלו, שהרי עליית העשיה התחילה מפנימיות חב״ד, לכן **באנא בכח** בשלושה[קפג] פסוקים **ראשונים**, עולה **חיצוניות**[קפד] חב״ד דעשיה ומלבישה על **פנימיות** מלכות דיצירה. ובשלושה פסוקים **אחרונים**, עולה פנימיות חג״ת דעשיה ומלבישה על חיצוניות המלכות דיצירה,[קפה] [וכמבואר כל זה **בסידור ח״א דף ע״ז ע״ב**, ובהקדמת אנא בכח שבנה״ש **דף כ״ה ע״ד**, ובעיקר **בדף כ״ו מאמצע ע״א**, וראה **באש״ל דף י״א ע״א אות ב׳** שהביא קיצור נפלא של כוונת אנא בכח]

באיזהו מקומן, בשלוש משניות ראשונות עולה פנימיות נה״י דעשיה להלביש חיצוניות חג״ת, ובשלוש משניות שאחריהם עולה פנימיות מלכות דעשיה להלביש חיצוניות נה״י. ובמשנה אחרונה עולה הקדושה שנבררה בקטורת ומלבישה את חיצוניות המלכות דעשיה, [כמבואר **בסידור דף ע״ט ע״א** בהקדמה לאיזהו מקומן.]

בברייתא דר׳ ישמעאל, מבואר **בשעה״כ דף י״ג ע״ב** שיש שתי שיטות... שיטה שניה שהי״ג הם הו׳ בחינות שעלו באנא בכח, עם ה-ו׳ בחינות שעלו באיזהו מקומן, ועם הקדושה שעלתה בקטורת הרי הם **י״ג**... ע״כ. אך נלע״ד שהרב מלמד אותנו שיש י״ג בחינות ביצירה. וגם יש י״ג בחינות בעשיה . וזה החיבור שהוא כנגד קובה״ו עשיה ויצירה. וצריך ג״כ לשים לב שבשעה״כ כתב הסדר מלמטה למעלה. ובסידור הסדר הוא מלמעלה למטה. ע״כ נלע״ד.

[קפב] הרב בשעה״כ לא גילה באיזה מקום בפרשת התמיד יעלו הפנימיות לחיצוניות. אך **בפריע״ח דף כ״ט ע״א סי׳ קט״ו** מהחברים כתב שזה נעשה כשאומר ״**אשה** ריח ניחח לה״ וזה **מהרמ״ע מפאנו כנפי יונה סי׳ קט״ו.** מכאן לכאורה רואים שהרש״ש הביא כוונות מהחברים. ואחר זמן ראיתי **בספר הליקוטים דף ב׳ ע״ב** שמביא שם אשה, עשיה. ריח, יצירה. ניחח, בריאה. לה׳, אצילות. לכאורה זה מהרב עצמו אך זה לא בטוח שכן זה ספר הליקוטים כידוע, ע״כ נלע״ד.

[קפג] סדר הכוונה באנא בכוח צריך ללמוד **בשעה״ק דף ס״ב ע״ב- ע״ג**. ביאור הפסוק **בישעיהו פרק ו׳** שרפים עומדים... שש כנפיים שש כנפיים לאחד בשתים יכסה פניו ובשתים יכסה רגליו וכו׳. ולכאורה קשה סדר הכוונה שכן בשתי אותיות ראשונות **יכסה פניו** ובב׳ אותיות שניות **יכסה רגליו** והיה צריך לסדר אותם **למטה** כנגד הנה״י ולא **באמצע** כמו שסדרו. ובשתי אותיות אחרונות ובשתים יעופף סדרם **למטה** והיו צריכים לסדר ב**אמצע** שהם כנגד **חג״ת**. וכמו שסידרו בכוונת **קבלת שבת** מזמור לדוד הבו להי׳ וכו׳ ושם סדרו אותיות הפסוק שהם **א״ב ת״ץ ג״י** וזה סדר נכון. וצריך להבין השינוי.

נלע״ד שהוא מפני שכאן בקרבנות אנחנו אומרים את הפסוק ולא רק מכוונים אותיות. ולכן כדי שלא יטעו ויקראו הפסוק שלא כסדרו, סדרו כך. **אך קבלת בשבת** אין אומרים את הפסוק ורק מכוונים את האותיות ולכן אין סכנה שנטעה בקריאת הפסוק, שכן אין בעיה של טעות. ע״כ **נלע״ד** יהושע.

[קפד] צריך לשים לב שכן בניגוד לכל מה שעושים בהיותינו בעשיה שמעלים הפנימיות לחיצוניות כאן עולה החיצוניות לפנימיות המלכות.

[קפה] הפסוק האחרון שועתינו קבל הוא כנגד המלכות והיא מתלבשת.

האם הכתר הוא גם עולה אם כן להיכן? לא כתב הרב בסידור עליה לכתר דבי״ע אך באצילות בברכת המינים כתב שהכתר עולה לת״ת דעקודים עיין **סידור דף צ״ה ע״א**. נראה ששאר הכתרים של בי״ע עולים אלא שלא הזכיר זאת הרב.

שעה״כ דף י״ב ע״ד ארבע שורות לפני ד״ה **ועתה**:... כי על ידי קרבנות עולים העולמות ומתקשרים זה בזה מדרגה למעלה ממדרגה עד א״ס ובזה יתבאר לך מש״ל כי העולמות הנקרא חיצוניות אינם עולים כלל אמנם נשארים במקומם וחוזרים להיות בחינת פנימיות.

ועתה צריך לתת טעם אל הנ״ל איך **המלכות** דבריאה נעשית **חיצוניותה** בחינת פנימיות אל **הג״ר דיצירה** כי היא א׳ והם ג׳, וכן איך **פנימיותה**[קפו] עולה ונעשית **חיצוניות** אל כל **ג״ת** שלמעלה ממנה. וכעד״ז תפול קושיא זו במלכות נוק׳ דאצילות ודז״א דאצילות וכו׳ עד רום המעלות.

אבל סוד הענין הוא במה שהודעתיך כי שיעור קומת המלכות היא לעולם בסוד נה״י כי הם שלשה עדרי צאן רובצים עליה...

ונמצא עתה כי יש **ב׳ שינויים** מעולם העשיה אל שאר העולמות. **השינוי הא׳**, הוא כי פנימיות ג״ר דעשיה נעשית חיצוניות אל ג״ת דיצירה, אבל **הג״ר דיצירה** אינם מלבישים אלא אל **המלכות דבריאה** בלבד **ולא לג״ת** דבריאה , וכן בג״ר דבריאה וכן שאר העולמות העליונים כולם.

וטעם הדבר הוא לפי שסדר הקרבנות עד ברוך שאמר הכל הוא **בתיקון עולם העשיה** בלבד והנה עולם העשיה הוא **סוד המלכות** כנודע. לכן כיון שאנחנו עתה בתיקון עולם העשיה. לכן נשלם כל תיקון עולם העשיה לגמרי ויכולים לעלות[קפז] עד המקום הראוים להם שהוא שלשה האחרונות, שהם **נה״י דיצירה**.

אבל העולמות שלמעלה מן העשיה אין עתה זמן תיקונם כי **ברוך שאמר** הוא זמן תיקון היצירה, **וביוצר אור** הוא זמן תיקון הבריאה כנ״ל וכו׳, ואף אם תראה עתה כי גם עולמות העליונים נתעלו ממדרגתם כנ״ל **אינו אלא לצורך העשיה** עצמה **לתת מקום פנוי** אל הג״ר דעשיה שיעלו ביצירה ולסיבתו הוכרחו כל העולמות להתעלות מדרגה אחר מדרגה על צד ההכרח אף על פי שאין עתה זמן עלייתם מצד עצמן ולכן הלואי שהעולמות העליונים יתוקנו עתה אע״פ שאינו זמנם בבחינת חלק העשיה שבכל עולם מהם שהוא **מלכות שלהם** ויתוקן ע״י תיקון עולם העשיה התחתון שהוא מן הסוג שלהם. **ולכן אין כח בג״ר דיצירה לעלות אלא עד המלכות דבריאה בלבד** אשר היא לבדה נתקנה ע״י תיקון עולם העשיה התחתון כי גם היא בחינת עשיה שבבריאה אבל למעלה מזה אי אפשר להם לעלות.

ואמנם כשיהיה זמן תיקונם אזי יהיו גם הם דומים אל תיקון העשיה והוא כי בתיקון **ברוך שאמר** שהוא תיקון **היצירה** יוכלו ג״ר שבה לעלות עד שלשה

[קפו] של מלכות דבריאה

[קפז] ג״ר דעשיה

אחרונות דבריאה ממש, וכן בתיקון **יוצר אור** שהוא תיקון **הבריאה** יוכלו ג״ר שבה לעלות עד ג׳׳ת דאצילות וכן **בתפלת י״ח** שהוא תיקון **האצילות** יהיה ג״כ ע״ד הנז׳.

ונלע״ד חיים ששמעתי ממוז״ל כי עד ב״ש עלה הפנימיות דג״ר דעשיה והלביש לחיצוניות ג׳ אחרונות דיצירה, אבל אחר ב״ש נתקן היצירה ע״ד הנז׳ כי ג״ר שבה עולה הפנימיות ומלביש לחיצוניות ג׳׳ת דבריאה, **ואז ממילא ניתוסף תיקון והארה בעשיה והוא כי עלה גם החיצוניות דג״ר דעשיה ונתחברו עם הפנימיות שלהם שעלה בתחילה ביצירה כנ״ל** ונמצא עתה כי ג״ר דעשיה חיצוניותם ופנימיותם הם עומדים עתה במקום ג׳ אחרונות דיצירה... ע״כ ע״ש.

סידור א׳ דף כ״ג ע״א ד״ה גם יכוין: בסוף הדיבור... וחיצוניות ופנימיות חב״ד דיצירה במקום חיצוניות ופנימיות נהי״ם דבריאה... ע״כ ע״ש.

מכאן ברור שזה על פי מה שכתב מוהרח״ו בשעה״כ, אך זה עומד בסתירה עם מה שכתב בתחילת ההוראה, לפי מה שכתב כאן יש כפילות עבודה, ויש ספק מתי נעשה תיקון ועליית חיצוניות ג״ר של כל עולם. האם בתיקון אותו עולם או בתיקון עולם שלמעלה ממנו. והלשון בכוונה בסידור היא על פי מחלוקת בין **הרב עלי נהר ובין התורת חכם**. וכדי לכוין נצטרך לסגור בסוגריים חלק מהכוונה הראשונה ואחר כך לעשות אותה שוב ללא הסוגריים.

עלי נהר עמ׳ כ״ד אות ל״א: בעניין עליית העולמות בי״ע תחתונים ע״י קרבנות וזמירות ויוצר והעמידה. ראשית הוא שואל ע״פ מה שכתוב בתחילת ההוראה שמשמע שבברוך שאמר עלו פו״ח ג״ר דיצירה לנה״י דבריאה וכן על דרך זה בשאר העולמות. ושואל על הסתירה בהמשך שכתוב ביוצר חב״ד דיצירה חו״פ בנה״י דבריאה הלא כבר עלו בברוך שאמר לפי מה שכתוב בתחילת ההוראה? ועוד מביא דברי שעה״כ ובעיקר דברי מוהרח״ו שמשמע משם שעליית חיצוניות דעולם תחתון היא אחרי תיקון העולם שלמעלה ממנו, וכמו שכתב והוא שבברוך שאמר ניתוסף תיקון בעשיה ועלו פנימיות החב״ד דעשיה שהוא חיצוניותם והלביש לפנימיותם שעלה כבר בנה״י דיצירה... ומסיים: **ולמעשה אני סומך עפ״י מה שנראה מדברי הרב מוהרח״ו וכנזכ״ל, ובלי ספק דמה שכתב בסידור שבידינו בברוך שאמר אינו מדברי שר שלום**...

אור הלבנה דף רכ״ו: סדר עלית עולמות בי״ע... כפי הסכמת הרנ״ה זיע״א בסה״ק עלי נהר **אות ל״א** שכתב להקשות על סדר הנמצא **בסידורים שבידינו**, שדבריו סתראי בסדר העליות, ועוד שאינו מתאים עם מה שכתב מהרח״ו ז״ל בשעה״כ ובלי ספק דמה שכתב בסידור שבידינו בברוך שאמר ויוצר **אינו מדברי הרש״ש** ולמעשה אני סומך כפי הנראה מדברי הרב ומהרח״ו ז״ל עכת״ד ע״ש. כל סדר העליות של בי״ע התחתונים החל מעמוד רכ״ז... יעוש״ב

תורת חכם דף ס״ו ע״ב: ואבוא להבין מ״ש הרב ז״ל בספר הכוונות שבברוך שאמר עולים גם חיצוניות חב״ד **דעשיה ליצירה**, עד שעולים פנימיות חב״ד

דיצירה שהוא חיצוניותם ומלבישים לפנימיות חב״ד המלבישים עתה לחיצוניות נהי״ם דבריאה. ע״כ.

משמע שהוא כמו ההוראה הראשונה בסידור, ויצא לנו שיש מחלוקת בין **התו״ח ובין על״נ** ואנו לא נוכל להתעלם מהתו״ח **ונעשה את שתי הכוונות**, ראשית נעלה פנימיות חב״ד דיצירה להלביש **נהי״ם** דבריאה. ואחר כך נעלה את החיצוניות להלביש את הפנימיות. ראה **בהמשך** עניין תיקון בי״ע וכן כוונות אנא בכח, ואיזהו מקומן.

בירורי בי״ע דאצילות ובי״ע תחתונים

נה״ש דף ב׳ ע״א: ידוע כי ה׳ נקודות יצאו מעינים דא״ק מבחינת ב״ן[קפח], וכולן יצאו שלימות[קפט] כל אחת שלימה בכל חלקי הנקודה ההיא, באופן שכל אחת ואחת כוללת ה׳ פרצופים עתיק וא״א ואו״א וזו״ן[קצ], וסדר שבירת הכלים היה בכל נקודה ונקודה מהם.[קצא] דכל א׳ ואי מהם, הג״ר עתיק וא״א ואו״א שבו נתקיימו וז״ת זו״ן שבו נשברו...

נה״ש דף כ״ד ע״ד: והנה ידוע כי מיתת המלכים היתה בזו״ן דפרטות ר״ל בזו״ן דעתיק ובזו״ן דא״א ובזו״ן דאבא ובזו״ן דאימא ובזו״ן דז״א ובזו״ן דנוק׳, וכל פרצוף מאלו הפרצופים כלול מכל הפרצופים הנז׳. וזה היה בפרט האחרון דפרטי פרטות... והכלים עם הרפ״ח ניצוצות דמלכים דעתיק נפלו לעתיק דבי״ע, ודא״א לא״א דבי״ע, ודאו״א לאו״א דבי״ע, ודזו״ן לזו״ן דבי״ע[קצב]. באופן זה כי הכלים **הפנימיים** דמלכים הנז׳ נפלו לפרצופי **הבריאה**, והכלים **האמצעיים ליצירה**, וכלים **חיצוניים בעשיה**...

נה״ש דף י״ב ע״א: למטה שורה המאציל... ובאלו הכלים הנזכר בשער השמות (פר׳ ה׳) שהם הכלים דחיצוניות דבי״ע כנז״ל הוא מה **שיורדים הכלים דחיצוניות דאצילות להתלבש בכלים הפנימיים דבי״ע להיות נשמה להם, וזה הוא בעת המיעוט**... ע״כ.

נה״ש דף כ״ד ע״ד:... ונתבאר **בשער השמות פר׳ א׳** ובכמה מקומות כי כדי **לברור הכלים ושארית הרפ״ח** דכל פרט **יורדים** כל הפרצופים העליונים דאצילות בימי חול **בסוד גלות השכינה** ומתלבשים בפרצופים שכנגדם למטה בבי״ע... ע״כ.

[קפח] מלכויות דב״ן שיצאו מעינים דא״ק.

[קפט] שלמות בה׳ פרצופים באורך א״א או״א וזו״ן.

[קצ] ג״ר יצאו שלמות בי״ס מתוך מאה וז״א יצא ו׳ מתוך מאה ונוק׳ נקודה א׳ מתוך מאה. ס״ה ל״ז ספירות

[קצא] בפרטות כל אחת ואחת מהנקודות היה מקרה המלכים בז״ת שלהם וזה לאפוקי שלא נחשוב שהמקרה היה בזו״ן דכללות ושהנקודה של ז״א יצאה רק שש נקודות. ועל כן מדגיש הרב שהיה המקרה בכל הנקודות שהם שוות ושלמות בכולם היה המקרה בזו״ן של כל אחד ואחד מהם.

[קצב] הכוונה שבבי״ע יש גם ה׳ נקודות וכל נקודה שבאצילות הכלים שלה נופלים לאותה נקודה תחתיה בבי״ע ולכן ההבנה היא שירדו לבי״ע דעתיק.

כדי לברור בירורים שמהם נעשה את בי״ע התחתונים ובי״ע דאצילות ואז נתקן אותם ונעלה אותם. צריך להוריד את הבחינות מבי״ע דאצילות.

יש ירידה של בי״ע דאצילות להתלבש בבי״ע תחתונים 2 – 3 – 4 . 2 - יורדים לבריאה התחתונה. 3- ליצירה התחתונה. 4 – לעשיה התחתונה. לירידה של בי״ע דאצילות **יש שתי מטרות**

1) להחתים ולהעשות נשמה.[קצג]
2) **לעזור בבירור** ניצוצות הקדושה מתוך הקלי׳[קצד]

״עֵת **אֲשֶׁר שָׁלַט** הָאָדָם בְּאָדָם **לְרַע לו**״ פירוש: שהירידה של בי״ע דאצילות, האדם דקלי׳ בליעל חושב שיהנה ממנו **והוא לרע לו** לקחת משם ניצוצות קדושה.

סידור א׳ דף ו׳ ע״א:... **מלך העולם**[קצה] יכוין לעלות המוחין[קצו]... עם בירורי הכלים ואורות דרפ״ח, דכחב״ד[קצז], דכלים חיצוניים[קצח] דמלכים דא״א[קצט] דז״א דעשיה דאצילות ודעשיה תחתונה[ר] דעתיק וא״א ואו״א וזו״ן[רא] הנתונים בעשיה... לעורר מ״ד ומ״ן לכחב״ד[רב] דא״א דאו״א ומשם לא״א דא״א ומשם לא״א דעתיק[רג] דעשיה דאצילות **המלובש בעשיה התחתונה**[רד]. ויכוין לזווג כחב״ד דמ״ה וב״ן דעתיק[רה]. **איההיוהה**. לתקן **קצת**[רו] הבירורים...

[קצג] כמבואר **נה״ש דף י״ב ע״א**.

[קצד] כמבואר **נה״ש דף כ״ד ע״ד**.

[קצה] כאן זה מלך העולם של ברכת על נטילת ידים.

[קצו] כאן הכוונה למוחין שהם השפע החיצון שהבאנו בברוך אתה ה׳ אלוהינו להיות בחי׳ לא יראו פני ריקם.

[קצז] כל תיקון הוא ע״י כחב״ד שהם הבחינות החסרות והם הרפ״ח כולם בחי׳ כחב״ד, ואנו מעלים את בירורי הכחב״ד לתקנם.

[קצח] הכוונה כאן לעשיה שכן הכלים החיצונים של המלכים ירדו לעשיה האמצעים ליצירה הפנימיים לבריאה.

[קצט] היות ואנו כאן בברכת ענ״י שהיא תיקון א״א דזו״ן דעשיה לכן כתב כאן דא״א דז״א דעשיה.

[ר] מאז מקרה המלכים יש בבי״ע תחתונים בירורים השייכים לבי״ע תחתונה ולבי״ע דאצילות. ויש מערכת קיימת של בי״ע תחתונים במקומם מאתמול, ויש מערכת קיימת של בי״ע דאצילות שיורדת בלילה לעזור בבירור בבי״ע התחתונים. והם עושים ועוזרים בבירור שתי מערכות חדשות של שתי מערכות חדשות של בי״ע תחתונים ובי״ע דאצילות. **פרק ג׳ משער החשמל ע״ח ב׳ דף פ״ח ע״ג, וכן נה״ש דף כ״ה ע״ב.**

[רא] התיקון הוא בעובי לחמש נקודות שיצאו מעינים דא״ק

[רב] העליה לצורך התיקון היא לכחב״ד דאורך בכל נקודה והעליה דווקא לא״א דכחב״ד שכן אנו בברכת ענ״י והתיקון נעשה על ידי עתיק של 4 שירדו לעזור בבירור.

[רג] עד כאן העליה של הבירורים וכאן נעשה זיווג מ״ה וב״ן דעתיק, וע״י זה יתוקנו **קצת** הבירורים.

[רד] כאן זה בחינת של 4 שירדה לעזור בבירורים ובעתיק של בחינה זו נתקנים **קצת** הבירורים החדשים.

[רה] עתיק דעשיה דאצילות המלובש בעשיה התחתונה שם יהיה הזיווג **במערכת של אתמול** וישפיעו שפע לבירורים ובי״ע תחתונים יתוקנו **במקומם** ובי״ע דאצילות יתוקנו **קצת**, והכוונה שיש להם עוד

בתיקון הבירורים דעשיה דאצילות ודעשיה התחתונה אנו צריכים להעלות אותם **לעתיק דאצילות** המלובש בעשיה התחתונה. וזה ע״י שירדו כל הפרצופים העליונים דעשיה דאצילות למטה לעשות חותם ונשמה וגם לברר את הבירורים. אע״פ שבמטבע ברכה רגיל אנו רואים שמעלים את הבירורים עד **ע״ב ס״ג דא״ק**, כל זה הוא אחרי התפילה שהעלינו אותם עד גבול עולם הבריאה. אך בזמן התפילה אנו מעלים אותם קודם לעתיק דעשיה ונתקנים קצת, ואחר כך בעתיק דיצירה נתקנים עוד קצת, ובעתיק דבריאה נתקנים עוד קצת ואז בתפילה **מה שראוי להיות אצילות עולה שם ונתקן יותר**. והבירורים שהעלינו היום מהבי״ע הם יהיו בי״ע דאצילות 2 – 3 – 4. וירדו לעזור לברר את הבירורים של מחר.

סידור א׳ דף כ״ג ע״ב בהגהה למטה היא מעלי נהר דף ט׳ ע״א אות ט׳: ע״ש ביאור כל הנ״ל שהתיקון הוא לבירורי העשיה שירדו במקרה המלכים כלים חיצונים שלהם של ה׳ נקודות בעובי ובכל נקודה יש לעלות את הבירורים לעתיק דעשיה דאצילות המלובש בעשיה התחתונה של אתמול, שירד שם להיות נשמה וכדי לתקן הבירורים. **באתי לגני א׳ עמ׳ י״ד ע״ב**: מביא את סיכום דברי עלי נהר אות ט׳ הנ״ל, ומה שהבנתי מדבריו לקוצר דעתי בקיצור הוא זה. כי כחב״ד דכל פרצופי האצילות ירדו ונתלבשו בכחב״ד דכל פרצוף בבי״ע... כדי לברר פרי זו״ן דכל פרצוף שלהם, וגם דפרצוף בי״ע עצמם מהמלכים **שנפלו לבי״ע בשבירה**[רז]... והיינו דעשיה דאצילות וגם לעשיה התחתונה, ומבררים את שניהם ומעלים אותם לכחב״ד... ובירורי האצילות נתקנים רק מעט כי עיקר תיקונם עד שיגיעו למקומם לאצילות... ע״כ. משמע שהבירור **נעשה ע״י עתיק דעשיה דאצילות** שירדו למטה לברר וגם התיקון נעשה על ידם, ואין עליה לע״ס דא״ק. ועוד **הבירור הוא לשניהם והתיקון הוא לשניהם** בירורי העשיה התחתונה נתקנים במקומם, ובי״ע דאצילות נתקנים קצת שיש להם המשך תיקון באצילות.

סידור דף ע״ט ע״א: מה שכתוב לפני המשנה איזהו מקומם הוא תיקון בי״ע תחתונים שעולים פנימיות נה״י לחיצוניות חג״ת וכו׳ ואחר כך כתוב: **איזהו מקומן**. *היכל לבנת הספיר יסוד ומלכות דז״א דעשיה*. כאן אנו נפגשים במערכת של היכלות וגם התיקון הוא ממטה למעלה מהיכל יסוד ומלכות שנקרא היכל לבנת הספיר. וההיכלות הם שבעה כנגד עשר ספירות ר״ת שלהם מלמעלה למטה **היכל ק״ק אז״ר נע״ל** הרי שבעה היכל ק״ק כנגד שלשה שהם **כח״ב** אהבה כנגד **חסד**, זכות **גבורה**, רצון **תפארת**, נוגה **נצח**, עצם השמים **הוד**, לבנת הספיר **יסוד ומלכות**. ואנו עולים לפי היכלות אלו גם בזמירות ביצירה וביוצר בבריאה.

תיקון נוסף שיעלו למעלה עד בי״ע דאצילות 2 – 3 – 4 . ואחר שירדו למחרת ויעזרו לבירורים של מחר יעלו לאצילות ויתוקנו ב**ע״ב ס״ג דא״ק**. בתפילה שמונה עשרה.

[רז] עיין הארה קודמת מה ענין קצת שאמר, וראה גם **נה״ש דף ג׳ ע״ג** ד״ה והנה. וכן **שערי רחמים א׳ שא׳ ער״ב**. שהבירורים של אותו יום אינם עולים לע״ב ס״ג דא״ק, אלא רק תיקונם קצת בעתיק של אותו עולם.

[רז] באופן זה כי הכלים **הפנימיים** דמלכים הנז׳ נפלו לפרצופי **הבריאה**, והכלים **האמצעיים ליצירה**, וכלים **חיצוניים בעשיה**...

איזהו מקומן. *היכל לבנת הספיר יסוד ומלכות דז״א דעשיה*. יכוין לכלל כלים חילוניים (עשיה) נה״י דמלכים (כלים חיצוניים נה״י דמלכים עשיה קרבנות, כלים אמצעיים חג״ת דמלכים יצירה זמירות, כלים פנימיים חב״ד דמלכים בריאה יוצר.) ולהעלותם עם נפק קלו (ופנימיות) וחילוניות[רח] עשיה (4 – 8 -) פנימיים ומקיפים, להיכל לבנת הספיר מלכות ויסוד דז״ת, ולכלל חלקי יסוד ומלכות דכחב״ד דמלכים דכל פרצוף, ולהמשיך להם חלקי מוחין פנימיים ומקיפים עם חלקי נרנח״י דנפק. **של זבחים**...

הנה כאן באיזהו מקומן אנו מתחילים עכשיו לתקן יסוד ומלכות, לבנות את העשיה וכן במשנה הבאה הוד ונצח וכו׳ עכשיו בונים את העשיה. ואם כן מה זה שעשינו לפני כן באשה וכו׳ והעלינו **עשיה תחתונה פנימיות חב״ד לחיצוניות נה״י** וכו׳ התשובה היא שמה שהעלינו לפני כן הם הבחינות עשיה תחתונה **שתוקנו אתמול**. ועוד כאן בהקדמה זו **לא כתוב שלושה פרטים**.

1) שמתקנים עשיה דאצילות ועשיה תחתונה עיין **באתי לגני א׳ דף ל״ג סוע״ב עד ל״ד אע״א** וכן **נה״ש דף כ״ה ע״ב**: מתי מתקנים עשיה תחתונה... וכנראה שמתבררים בבת אחת עם בירורי עשיה דאצילות.

2) שהעליה לתיקון היא **לעתיק דאצילות** המלובש בעשיה התחתונה והוא מאתמול תוקן, והיום הוא המתקן, לאותו פרט שנתקן יסוד ומלכות עולה להתקן ליסוד ומלכות דעתיק. **עלי נהר דף כ״ז אע״א**: ד״ה וצ״ל (הבאתי לקמן) **ובסידור תרע״א** מביא במשנה השניה ושם כתוב הגהה. ולהעלותם להוד דכחב״ד דאו״א... ולזווגם... ולהמשיך להם מוחין דגדלות... וכן יש לעשות בכל משנה ומשנה. ועוד להבין שהתיקון והעליה בכל היכל והיכל כל אחד בפני עצמו כמו שכתב בתו״ח וכן בע״ח שער החשמל וכן כתב **אמת מארץ עמ׳ ע״ג ע״ב**. כל משנה תיקון בפני עצמו. אע״פ שאינו סובר כמו עלי נהר ונה״ש בעניין שזה של אתמול.

3) גם שיש שם בעתיק זיווג והמשכת מוחין.

עלי נהר דף כ״ז אע״א: סוף אות **ל״ב**... וצ״ל שהבירורים הנז׳ דהיכלי ז״א עולים לכחב״ד שהם או״א וא״א ועתיק ונוק׳ דעשיה ומתקנים **קצת** הבירורים וממשיכים אותם בסוד מוחין ליסוד ומלכות דכחב״ד דמלכים שבהיכל לבנת הספיר. ע״כ. משמע מדבריו שצריך לעשות עליה לעתיק של הפנימיות כמו שעלינו בחיצוניות בברכת ענ״י וצריך כל בירור להעלות אותו דרך המדרגות עד אותה בחינה בעתיק ולזווג עתיק דאותה בחינה ולהוריד שפע וע״י שפע זה לתקן את הבירורים קצת.

[רח] אלו הבחינות של אתמול 4-3-2- שיורדים לעזור בבירור, ולא כמו שכתב **המעיל אליהו עמ׳ מ״ז ע״ב. באע״ד** חיצוניות דעשיה פו״מ בחינות המעשה שנתקנו היום משמע שאינו סובר שהם של אתמול. ודלא **כנה״ש דף כ״ה ע״ג עלי נהר עמ׳ כ״ז ע״א** שורה 4 **תו״ח דף פ״א סוע״א** וזהו.. ע״ש. שכולם סוברים שהכוונה לבי״ע דאצילות 4-3-2- שנתקנו אתמול וירדו בלילה לעזור בתיקון.

[רט] הבירור אנו מעלים אותו עד לאותו מקום המתאים בעתיק דעשיה דאצילות כמו שבברכת על נטילת ידיים עלינו לא״א דאו״א ולא״א דא״א ולא״א דעתיק גם כאן העליה ליסוד ומלכות דעתיק.

כשראינו הכוונה במלך העולם של על נטילת ידיים שם העלינו את השפע החיצון שהבאנו בברוך אתה ה׳ אלוהינו. אם כן באיזהו מקומן איזה שפע חיצון אנו מעלים או מהו השפע החיצון שקדם לאיזהו מקומן שיש כח לזו״ן לברר ולתקן את הבירורים?

סידור דף ס״ב ע״א: יכוין לזווג כחב״ל (דאורך עתיק א״א או״א וישסו״ת) לעתיק ולמ״ן ולמו״ן ולזו״ן (דעובי) לעשיה למלילות (4) המלובשים בפרצוף שכנגדם בעשיה (26- 27 –28) ולהמשיך מהם (מכחב״ד הנ״ל דאורך) נרנח״י לנרנח״י לנפש (תיקון העשיה) מוחין פנימיים ומקיפים לכלים חיצוניים דזו״ן (4) לכל לחד, **(על מנת)** לכלל בילודי כלים חיצוניים כחב״ל למלכים לכל לחד מהם ולהעלותם עם פנימיות העשיה (4 של אתמול) ונפש שלו...

כדי לברר את הבירורים צריך לתת **כוח לזו״ן** דעשיה של אתמול כדי שיהיה להם **כוח לברר**[רי]. ואם כן זו הקדמה לאיזהו מקומן. בסידור היר״א הקדמה זו נמצאת לפני איזהו מקומן. ויוצא לנו שיש עליה לעתיק דעשיה דאצילות **פעמיים**. **1)** פעם ראשונה בעליה כדי לתת כוח לזו״ן לברר, **2)** ואחר הבירור בכל ספירה וספירה ובכל היכל והיכל ואז מעלים את הבירורים עד עתיק דעשיה דאצילות שוב כדי לתקן אותם **קצת** ולהעלותם.

עלי נהר כ״ז ע״א 4 שורות לפני הסוף: שואל איך כאן כתוב קודם כל לזווג ואחר כך לברר בדרך כלל ידוע שקודם מבררים את הבירורים ואחר כך מזווגים ? הבין שיש לברר קודם ואחר כך לזווג... ע״ש.

שערי רחמים ב׳ ש׳ ל״ג : **שאלה** כתוב בסידור הרש״ש (**דף ס״ב ע״א**) יכוין לזווג כחב״ד[ריא] דע״י ודא״א... ובהמשך למעשה אותה שאלה ששאל העלי נהר.

תשובה מהרה״ג שד״ה נר״ו נודע שבי״ע דאצילות יורדים בלילה לברר, כלים פנימיים **בבריאה**, אמצעיים **ביצירה**, חיצוניים **בעשיה**, וכאן בעשיה מקודם מזדווגים כחב״ד דעתיק ודא״א ודאו״א וזו״ן (**עובי**) דעשיה דאצילות וממשיכין המוחין ונח״י לזו״ן דכל אחד שבהם דפרצופי עשיה דאצילות הנז׳ וענין המוחין האלו הם מוחין דיניקה כדוגמת מוחין דיניקה שבברכה הנמשכין באמירת ברוך אתה ה׳ אלהינו, כדי שיהיה להם כח לעלות למ״ן, פה ג״כ ממשיכין להם יניקה כדי להיות להם כח לברר בירורים חדשים של היום הזה שעתידים להתברר בקטורת ואח״כ עולים בסדר ההיכלות באיזהו מקומן עכד״ק.

אצרות חיים מ׳ ע״ד- מ״א ע״א אות א׳ באש״ל בענין העבודה שלנו באיזה נקודה, שערי רחמים א׳ ש׳ נ״ד ורכ״א. באתי לגני א׳ דף ט״ו ע״א. בענין עבודתינו שהיא לתיקון ה׳ נקודות שיצאו מעינים דא״ק בעובי אך העבודה בפרטות בנקודה הרביעית.

העולה מכל האמור לעיל הוא להבין שיש:

[רי] אע״פ שהם מתוקנים מאתמול אך אין להם כח לברר, וזה מה שעושים כאן.

[ריא] עיין בהמשך ביאור הכתובת הכתובה בדף ס״ב.

1) **שתי** מערכות והם **בי״ע התחתונים** ו**בי״ע דאצילות** שנתקנו **אתמול**, והן עוזרות בבירור הבחינות של היום, יחד עם מוחין דזו״ן שגם יורדים לעזור ולא נזכרו כאן. ועוד שתי מערכות **בי״ע התחתונים** ו**בי״ע דאצילות** הנתקנות **היום**.

2) **יש צורך** לברר משתי הבחינות ולתקנם. הבירור והתיקון של שתי הבחינות של **היום** הנ״ל הם ע״י **זו״ן דבי״ע דאצילות** של **אתמול** שירדו בלילה לעזור בבירור ובתיקון.

3) **התיקון** יעשה **בעתיק של בי״ע דאצילות** של אתמול המתלבש בבי״ע התחתונה.

4) **היות** ורק באיזהו מקומן אנו מתחילים לתקן את העשיה דבי״ע תחתונה מלמטה למעלה ועד סוף הבריאה ביוצר. אם כן מהו שאנו מתחילים להעלות בי״ע תחתונים משלש לשלש עד רום המעלות כבר **מאשה** עד תפילת י״ח הרי **עדיין לא ביררנו** אותם? **תשובה**: מה שמעלים באשה ריח וכו׳ הוא בחינת **בי״ע התחתונים שביררנו ותוקנו אתמול** במקומם. והבירור והתיקון באיזהו מקומן של בי״ע תחתונים הם שיעלו **מחר** משלש לשלש, **באשה** ריח וכו׳.

בירורי בי״ע דאצילות בעיון

סידור דף ע״ט ע״א: **איזהו מקומן**. *היכל לבנת הספיר*[ריב] *יסוד ומלכות דז״א דעשיה*[ריג]. **יכוין לכלי כלים חילוניים** (עשיה) **נה״י דמלכים**[ריד] (כלים חיצוניים נה״י דמלכים עשיה קרבנות. כלים אמצעיים חג״ת דמלכים יצירה זמירות כלים פנימיים חב״ד דמלכים בריאה יוצר.) ולהעלותם עם נפש שלו (ופנימיות[רטו]) וחילוניות עשיה (4) פנימיים ומקיפים, להיכל לבנת

[ריב] הוא ההיכל התחתון מכולם ומה שכתוב יסוד ומלכות, **עיין שע׳ כסא הכבוד בעץ חיים ב׳ דף ק״ג ע״ב פרק ג׳**. ענין מלכות ויסוד. עד ע״ג ענין מה הוא שם לבנת הספיר. ועוד בענין המלכות מלך השביעי ומלכות עטרת היסודוכמו באתרוג שהיא עטרת היסוד, ויש להבדיל בין שתי בחינות מלכות אלו. **לבנת** כנגד היסוד **הספיר** כנגד המלכות ע״ש.

[ריג] בערבית הם היכלות דנוק׳ דעשיה בשבת הם היכלות דאו״א וכו׳ ההיכלות של יום חול שחרית הם דז״א דעשיה.

[ריד] בזמן מקרה המלכים ירדו הכלים לבי״ע והכלים החיצוניים למקום שעתיד להיות שם עשיה כלים אמצעיים חג״ת דמלכים ליצירה וכלים פנימיים חב״ד דמלכים למקום שעתיד להיות שם בריאה עיין **אוצרות חיים דף י״ב ע״ד** ד״ה ונבאר הכלי ירד למטה בבריאה ר״ל במקום שעתיד להיות נקרא בריאה ראה שם ר׳ שאול אות ד׳ בתחילתה וכן שם **בדף ז׳ ע״א ר׳ שאול אות א׳** ד״ה יצא לנו

[רטו] **בסידור בדף ס״ב** כתוב הקדמה למה שנעשה כאן **בסידור דף ע״ט ע״א** וכתוב לברר בירורי כלים חיצוניים כחב״ד דמלכים (כאן כתוב כלים חיצוניים נה״י זה עשיה, אך כאן הכוונה שהבירורים הם בערך כחב״ד עיין **עלי נהר דף כ״ו סע״ד** בהגהת **רבי שאול אות מ״א** יסוד ומלכות של הכחב״ד וכאן צריך להוסיף **נה״י דמלכים** וצריך לכתוב **כלים חיצוניים כחב״ד נה״י דמלכים,**) דכל אחד מהם ולהעלותם עם **פנימיות העשיה** (4) וכאן **בסידור דף ע״ט ע״א** הדבר חסר שצריך לכתוב גם **פנימיות** להעלותה עיין **הרב שלום הדאיה שלום וצדק דף י״ד ע״ג** ...״וגם בהקדמה ראשונה אשר כתוב בסידור (הכוונה **להקדמה דף ס״ב ע״א**) יכוון להעלותם עם **פנימיות** ובהקדמה למשנה (**סידור דף ע״ט ע״א) לא כתב פנימיות.** ומה היא הפנימיות זו ? **באתי לגני א׳ דף ל״ד ע״א** ואם כן פנימיות

הספיר[רטז] מלכות ויסוד דז״מ לעשיה לכל פרצוף, **ולברר חלקי יסוד ומלכות** לכחב״ד[ריז] למלכים לכל פרצוף, ולהמשיך להם חלקי מוחין פנימיים ומקיפים עם חלקי נרנח״י לנפש. **של זבחים**...

כתוב בהוראה זו פעמיים לברר, ראשית כתוב יכוין **לברר** כלים חיצוניים נה״י דמלכים... ובהמשך כתוב שוב **ולברר**... וכן במשנה השניה וכן בשלישית וכו׳ וגם בעולם היצירה בהללויה גם נוסח דומה. ויש משמעות שיש שני בירורים ולא כך עושים בדרך כלל, ועוד שבהתחלה זה בכללות ובהמשך לפי הספירות אך מה צורך לחזור בכל משנה יכוין שהרי אין צורך לכוין לברר כל כך הרבה פעמים?

פתח עיניים דף י״א ע״ג אות ד׳: שם יכוין **לברר** כלים חיצוניים נה״י דמלכים ולהעלות... **ולברר** יסוד ומלכות דכחב״ד דמלכים... **דתחילה תני והדר מפרש**...

פתח עיניים דף ט׳ ע״א: ד״ה גם דע דמ״ש שם בהקדמה של קודם אמירת פרק איזהו מקומן וז״ל יכוין לברר כלים חיצוניים דנה״י דמלכים ולהעלותם וכו׳ וצריך לומר דכחב״ד דנה״י דמלכים **ובתחילה תני והדר מפרש** וזהו מ״ש אח״כ ולברר יסוד ומלכות דכחב״ד דנה״י דמלכים ...ע״ש.

סידור דף י״ג ע״א הגהה: ועיין ספר **עלי נהר דף כ״ו סוע״ב אות ל״ב** שכתב וז״ל ומ״ש בתחילת הכל בחלק העשיה (בסידור דף ע״ט ע״א) ״לברר בירורי כלים **חיצוניים**״ וכן בזמירות (דף י״ג ע״א) ״ לברר כלים **חיצוניים ואמצעיים**״ בכל היכל והיכל **הוא טעות**, דהא בירורי ו״ק דכחב״ד דז׳ היכלות הם בירורי הכלים דאותו עולם, ועיין בסדר היוצר (סידור דף כ״ז ע״א) **דשם הוא סדר הישר** עכ״ל. ולפי זה צריך לכוין דוקא כאן להעלות בירורי כלים חיצוניים נה״י וכו׳ וכן גם כן בז׳ היכלות דעשיה הוא עד״ז יכוין להעלות פנימיות העשיה או״פ ואו״מ ולהעלותם עם נפש שלו וכו׳ והשתא כל ההיכלות דעשיה ויצירה ובריאה ישתוו יחד ועיין **פתח עיניים דף ט׳ ע״א**.

גם לעלי נהר וגם ל**שמן ששון** ההוראות לפני הבירור של עלית ההיכלות אינה ברורה **יש כפילות** בהוראה לברר. **השמן ששון** אימץ את ההוראות בעשיה והיצירה ותירץ **תני והדר מפרש** ומצריך אף להוסיף בבריאה את ההקדמה להוראה ״יכווין לברר כלים פנימיים חב״ד דמלכים״... לעומתו **הרב עלי נהר**

העשיה שזכר כאן היינו חלק האצילות הנז׳ המלובשים בעשיה (4). ועיין **פתח עיניים דף י״א ע״ג אמצע אות ד׳**: שכתב להוסיף פנימיות.

[רטז]כאן זה היכל ראשון אך צריך להבין שיש עליה לכל ההיכלות ויש לגרור בשאר הספירות במשניות הבאות לגרור את הכל ואף על פי שלא כתב בסידור כך צריך לעשות גם בקרבנות וזמירות כמו שכתוב ביוצר ועוד שהרי בסידור של **שבת דף י״ג ע״א** כתבו בגיליון שכך צריך לעשות גם בקרבנות וזמירות. ולא רצו לשנות אך צריך לכוין.

[ריז]הבירור אנו מעלים אותו עד לאותו מקום המתאים בעתיק דעשיה דאצילות כמו שבברכת על נטילת ידיים עלינו לא״א דאו״א ולא״א דא״א ולא״א דעתיק גם כאן העליה ליסוד ומלכות דעתיק. הרפ״ח הוא של הכחב״ד והנ״ר הוא מתוקן ע״י המאציל שלא על ידינו. עיין **תו״ח דף קנ״ז ע״ב. ונה״ש דף כ׳ ע״ב**.

אימץ את ההוראות שבבריאה ואומר שכך צריך להיות גם בעשיה וגם ביצירה, ואומר שיש למחוק מה שכתב בהתחלה בעשיה וביצירה שהוא **טעות**.

שלום וצדק בסוף דעה והשכל הרב שלום הדאיה דף י״ד ע״ג אות ג׳: הנה משני הקדמות... וגם הקדמה שניה אשר כתוב קודם כל משנה בתחילה כתוב לאמור יברר כלים חיצוניים נה״י דמלכים, ואחר זה כתב ולברר חלקי יסו״מ דכחב״ד דמלכים איך יתאים זה עם זה דבר השוה לכל, אם לא שנאמר דמ״ש **יברר כלים** חיצוניים זה **בבחינת הכלים**, ומ״ש **ולברר חלקי יסוד** ומלכות וכו׳ הוא **בבחינת האורות**... משמע ממנו שמקיים את הגרסא ואומר שמבררים כאן כלים ואורות. ולפי זה יש צורך לתקן הגרסא ביוצר ולהוסיף כפי הרב שמן ששון.

דעת רבי שאול מובאת בהגהה בעלי נהר דף כ״ז אות מ״ב: כתב על התחלת ההוראה ״יכוין לברר כלים חיצוניים״, **שד״ה אות מ״ב**: ר״ל לברר מחשמל שהיא הנוגה **להעלותם לעשיה דקדושה וליצירה דקדושה** ואחר כך פרטות ההיכלות, ועיין **בעולת תמיד דף ד׳ ע״א**.

משמע מדבריו שאין כאן בירור כפול וזה דבר אחר. אלא צריך שני בירורים שני מסלולים. הבירור הראשון הוא בירור מחשמל שהיא נוגה, ובהמשך בירורי יסוד ומלכות, וזה מתוך הבירור הראשון מתוך חשמל. אם כן למה צריך לחזור בכל משנה ומשנה? הכוונה לברר מנוגה של כל בחינה ובחינה. ואם כן לא צריך למחוק את התחלת ההוראה וצריך לעשות כמו ר׳ שאול.

מהו שכתוב תמיד לברר ו״ק דכחב״ד?

עלי נהר דף כ״ו ע״ב למטה:... ודע דמה שאנו מבררים מהז׳ מלכים הוא מכחב״ד שלהם ככתוב בסידור, והטעם הוא שאין אנו מבררים על ידינו אלא בחינת כחב״ד הכוללים דאותה בחינה ומתקנים אותם וממשיכים להם מוחין דגדלות. **אבל לבחינת הו״ק הוא נעשה שלא על ידינו**, וההוא רוחא דיהיב אבא לאימא הוא מעלה מ״ד ומ״ן כנזכר בדברי הרב ז״ל בכמה מקומות ובדברי שמן ששון בהקדמת הברכה.

רבי שאול בהגהה בעלי נהר דף כ״ו אות מ״א:... לפי זה כל הבירורים שאנחנו מבררים ע״י הוא מהיכל ק״ק דאותו בחי׳ שכך היא המידה שהו״ק הם בששה היכלות תחתונים **וזה אינו על ידינו**, והכחב״ד הם בהיכל ק״ק... ע״ש.

נה״ש דף כ׳ ע״ב:... הקדמת הברכה ידוע הוא כי כל מה שאנו מבררים מחלקי הכלים ומאורות דרפ״ח להעלותם לזו״ן ולהעלות את הזו״ן למ״ד ומ״ן לאו״א להזדווג הוא **זיווג דנשמות דפנימיות העולמות** ולא זיווג דחיות העולמות כי זיווג דחיות נעשה ממילא שלא על ידינו ואין צורך לנו לקבל ד׳ מיתות ב״ד ולהעלות עם הזו״ן למ״ד ומ״ן אלא שההוא רוחא דיהיב אבא לאימא הוא מעלה מ״ד ומ״ן לאותו זיווג... ע״כ ע״ש.

האם צריך להעלות גם את הפנימיות

באתי לגני א׳ דף ל״ד ע״א:... ואם כן פנימיות העשיה שזכר כאן היינו חלק האצילות הנז׳ המלובשים בעשיה (התחתונה) (4)... **בסידור בדף ס״ב ע״א**: כתוב... דכל אחד מהם ולהעלותם עם **פנימיות העשיה** (4) וכאן **בסידור דף ע״ט ע״א** הדבר חסר אך וודאי שצריך גם להעלות את **הפנימיות**.

הרב שלום הדאיה שלום וצדק דף י״ד ע״ג:... וגם בהקדמה ראשונה אשר כתוב בסידור (הכוונה להקדמה דף ס״ב ע״א) יכוון להעלותם עם **פנימיות** ובהקדמה למשנה (סידור דף ע״ט ע״א) **לא כתב פנימיות.** ומה היא הפנימיות זו?

פתח עיניים דף י״א ע״ג: אות ד׳... ומ״ש בדיבור זה בסידור ולעלות עם נפש שלו וחיצוניות עשיה וכו׳ ולא נקט פנימיות ג״כ שעולה, המעיין יבין דכן צ״ל דפנימיות ג״כ עולה וילמוד סתום מן המפורש בהקדמת הסידור של קודם התחלת התפילה ושם כתב לע לות פנימיות וכו׳ יע״ש וכן עד״ז נתב׳ בסדר עליית היכלות דזמירות ויוצר יע״ש.

האם ההיכלות עולים או רק מה שבתוכם

שערי רחמים ב׳ שאלה מ״ו:... תשובה **מהרה״ג שד״ה** יצ״ו כיון שבקרבנות כתוב בכל ההיכלות לברר כלים חיצוניים נה״י דמלכים וכל בירורי הספירות בכלל הנה״י וכבר כתב להעלותם, וע״כ קיצר ולא כתב **להעלות כל היכל והיכל** אך צריך להיות הכוונה כסדר זמירות ויוצר אין הפרש כלל והיע״א. (נלע״ד שאין מכאן הוכחה ברורה שההיכלות גם כן עולים.)

מה הבחינות העולות

מה שכתוב שם בסידור:... ולהעלותם עם נפש שלו (ופנימיות) וחיצוניות עשיה (4 – 8) פנימיים ומקיפים, להיכל לבנת הספיר מלכות ויסוד דז״א, ולברר חלקי יסוד ומלכות דכחב״ד דמלכים דכל פרצוף, ולהמשיך להם חלקי מוחין פנימיים ומקיפים עם חלקי נרנח״י דנח״י דנפש של זבחים...

שערי רחמים ב׳ שאלה ס׳:... **והרה״ג שד״ה יצ״ו** ס״ל שהבירורים שנבררו מחדש ועלו לאצילות(2 3 4) עדיין לא נגמר תיקונם[ריח] לאלו הבירורים **מביאים**

[ריח] הם יהיו 2 3 4 ונתקנו **קצת** שתיקונם היה **בעתיק של אותו עולם** ואחר שיקבלו מקיפים בעלינו לשבח ירדו לבי״ע להיות חותם ונשמה למטה וגם לעזור בבירור של הבחינות שיהיו 2 3 4 וגם

להם מקיפים.[ריט] **בעלינו לשבח**, ואחר התפילה חוזרים לירד לבי״ע התחתונים, ואלו נקראים בי״ע דאצילות יען שנבררו מז׳ היכלות דכל עולם, **וביום שני** עולים בי״ע דאצילות הנז׳[רכ] עם בירורים **החדשים**.[רכא] לאצילות ואז בי״ע דאצילות נגמר תיקונם ונעשו בחינת אצילות[רכב]. והבירורים החדשים נקראים בי״ע וחוזרים לירד לבי״ע לברר וכעד״ז לעולם, ומוחין דזו״ן **דתמול שלשום** יורדים בליל שלישי לסיי״ע גם הם בבירור עכד״ק והיע״א.

שערי רחמים א׳ ש׳ ער״ב:... ע״ש וז״ל בקיצור הבירורים של היום לא עולים לע״ס דא״ק ורק הבירורים שעבר עליהם יום ראשון ונתקנו **קצת** הם העולים לע״ס דא״ק בקריאת שמע להביא מוחין דאח׳. וראה **נה״ש דף ג׳ ע״ג** ד״ה והנה וכן עיין **שערי רחמים א׳ שאלה נ״ד** וכפי סברת **השד״ה**. ע״ש.

מי העולים והמתבררים בכל יום סיכום בכללות

1) בלילה ירדו בי״ע דאצילות **להעשות נשמה ולעזור בבירור** בי״ע תחתונים של היום ובי״ע דאצילות של היום.
2) ירדו בי״ע דאצילות **דחיצוניות** 6 . 7 . 8 ו**דפנימיות** 2 . 3 . 4 וגם מוחין זו״ן דתמול שלשום ירדו לעזור בבירור.
3) המבררים העיקריים הם זו״ן דבי״ע דאצילות 2 . 3 . 4 ועל כן לפני כל התחלת תיקון עולם, נעלה אותם **לעתיק דאותו עולם** לתת להם כח כדי לברר.
4) הבירורים הנתקנים היום **עולים לעתיק** של אותו עולם להתקן **קצת**.
5) המתבררים הם בי״ע תחתונים דחיצוניות ובי״ע תחתונים דפנימיות. וגם בי״ע דאצילות דחיצוניות ובי״ע דאצילות דפנימיות.
6) וכל הבחינות בי״ע דאצילות הם העולות בכל עולם ועולם דרך ההיכלות חוץ מבי״ע תחתונים דחיצוניות ופנימיות שמתבררים ונתקנים ונשארים במקומם.

לבירורים של בי״ע תחתונים, הבירור יעשה ע״י זו״ן של בי״ע דאצילות של אתמול, והתיקון יעשה ע״י עתיק דעשיה דאצילות המלובש בעשיה התחתונה, וכן ביצירה וכן בבריאה. ואחר שיעזרו בהעלאת הבירורים של היום הם יהיו 1 בחינת אצילות יעלו לתיקון בע״ב ס״ג דא״ק, ויתחילו לקבל מוחין דאח׳ בשמונה עשרה. ראה **שערי רחמים א׳ שא׳ ער״ב**. וכן ראה **נה״ש דף ג׳ ע״ג** ד״ה והנה וכן **נה״ש דף כ״ג ע״ג**.

[ריט] לכלים חיצוניים אמצעיים ופנימיים ובזכות זה הם יוכלו לרדת לבי״ע לברר שכל המקיפים האלו הם בחינת אחוריים שיש בכוחם לגרש החיצונים שלא ינקו מהם עיין **שער המצוות דף ל״ו ע״ב שליש עליון**.

[רכ] שזה יום שני שלהם.

[רכא] היום הוברר ותוקנו קצת בעתיק

[רכב] עולים להיות 1 ויקבלו מוחין דאח׳ על ידי עלייתם **לע״ס דא״ק**.

7) הבחינות של **אתמול** דבי״ע דאצילות הם יזכו לעלות היום לאצילות 1 לעלות לע״ס דא״ק לקבל מוחין דאח׳.

8) הבחינות שנבררו **היום** הם יעלו הפנימיות להיות 2 . 3 . 4 והחיצוניות 6 . 7 . 8 אחר שנתקנו **קצת**, וירדו בלילה לעזור לבירורים של מחר.

9) בירורי בי״ע תחתונים הנבררים היום נשארים במקומם. **והעולים משלוש לשלוש** הם בירורי בי״ע תחתונים שנבררו **אתמול**.

עוד בעניין טבלת עלי נהר והבירורים עיין לקמן סיכום **בעניין הקדיש**, וכן בספר על מטבע ברכה, ״ברכת הישועה״.

הקטורת

הנה בנושא הקטורת עסקנו עם מו״ר הרה״ג **הרב מרדכי עטיה** שליט״א רבות וחלק מהדברים הובאו בספרו **על הקדיש** אך היות החומר רב מאוד ולא זכיתי בינתיים לפתוח שוב הנושא ולעסוק בזה **ולסדר הנלקט מקורות משעוריו** לכן אביא כאן איך שנכתב ללא סדר אמנם יש מקורות רבים שמי שירצה לעסוק בנושא ימצא פנינים ויהלומים כדברי הרב. **ה׳ יזכני לפתוח** כל המקורות שוב **יתן ה׳ חיים ובריאות**.

שער הכוונות דף י״ג ע״א:... ונחזור עתה לעולם העשיה שעד עתה נתעסקנו בענין **פנימיות ג״ר** שבה איך עלו אל היצירה כנ״ל... וצריך להשלים[רכג] חסרונו ולהביאו ממקום אחר והלא הוא אותו החיות אשר בתוך הקלי׳ והיא בחינת הקדושה המחיה הקליפה **והם סוד י״א סמני הקטורת** ולכן תיכף אחר פרשת התמיד אנו אומרים סדר פטום הקטורת... ע״ש.

מה הם י״א סמני הקטורת

שער הכוונות דף י״ג ע״א:... ועל ידי פטום הקטרת הזה שאנו אומרים גורמים לסלק **חיות הקדושה אשר בתוך הקלי׳ העשיה** שהם[רכד] **י״א יריעות עזים** ואנו מסלקים אותם ע״י **סמני י״א קטרת**... ומשם יתבאר לך כי י״א סמני הקטרת הם ה-י׳ ספירות דעשיה[רכה] והנה יש י׳ ספירות דקליפה ועוד כח א׳ קדוש המחיה אותם הרי הם **י״א** וע״י אלו ה-י״א סממנים שהם **ה-י׳ ספירות דעשיה ועוד אותה נקודה קדושה העליונה המחיה את כולם** ואז ע״י כך נדחין הקלי׳ ואנו מסלקים משם אותה הנקודה אשר היתה מחיה אותם **ואחר כך** אנו ממיתין את העשר קליפות ולכן כיון שהקדושה והחיות שבהם מסתלק מהם אז נשארים הם מתים וזה סוד למה הקטרת מכפר על הנגף ומבטלה... ע״כ.

משעה״כ כאן קשה להבין מי הם ה-**י״א** סמני הקטורת ומה פעולתם אע״פ שהדברים כתובים. אך צריך להבין משעה״כ ש-**י׳ ספירות דעשיה דקדושה עם האור המחייה אותם הם**[רכו] **י״א סמני הקטורת**. וכמו שנסח זאת **מהרש״ו** בבירור יותר **בסידור חמדת ישראל** המובא לקמן. עיין **הגהת רבי שאול בתחילת שעה״כ**.

[רכג] עיין מה שכתב בסידור הרש״ש המובא לקמן שהשלמה זו תהיה **הקדושה שהיא חיות הקלי** שהיא קלי׳ נוגה ובקטורת נעמיד אותה בגבול עולם העשיה ובמשנה שלמים קדשים קלים נעלה אותם להיות חיצוניות מלכות דעשיה.

[רכד] י׳ ספירות דקלי׳ ועוד הקדושה המחייה הרי י״א

[רכה] דקדושה

[רכו] אע״פ שהעשיה דקדושה היא י׳ ולא י״א אך כשהם כנגד הקלי׳ הם נחשבים לי״א.

סידור חמדת ישראל דף י״ט ע״א:... והענין הוא כי אחד עשר סמני הקטורת הם **עשר ספירות דעשיה**[רכז] **ועוד נקודה אחת המחיה את כולם, והם דוחים את עשר ספירות דקליפות ועוד כח קדוש אחד המחיה את כולם, ואלו דוחים את אלו ע״י אלו האחד עשר סימנים שהם העשר ספירות דעשיה**. ועוד אותה הנקודה הקדושה העליונה המחיה את כולם שהם אחד עשר, אז ע״י כן נדחין הקליפות ואנו מסלקים משם אותה הנקודה אשר היתה מחיה אותם, **ואח״כ** אנו ממיתין את העשר קליפות כי **בהסתלקות הקדושה** מהם נשארים מתים, וזהו סוד למה הקטורת מכפר על הנגף ומבטלה כדכתיב ״ויתן את הקטורת **ויכפר על העם**״ והטעם כי הקטורת ממית את מלאך המות ע״י כן אין בו כח להמית. ע״כ.

שיטת שעה״כ ומהרש״ו בחמדת ישראל היא עיקר. וכן משמע **מנה״ש דף כ״ה ע״ד**: שורה העשיה... והנה לפי כי כל שארית בירורים הנז׳ שירדו לבי״ע הם משארית בירורי ז׳ המלכים שהם זו״ן שהם שתי אותיות ו״ה שמספרם י״א נתחלקה שארית הקדושה שבתוך הקלי׳ ל-**י״א** בחינות י׳ ספירות פנימיים בסוד נשמה וחיות בתוכם וא׳ מקיף עליהם **כמספר י״א סמני הקטורת הרומזים לי״א בחינות הנז׳** אשר ע״י אמירת **פטום** הקטורת בכוונה כפי כח כוונתו הוא מברר ומעלה מקדושת ה-**י״א** בחינות... ע״כ.

מכאן משמע שיש **י״א** סמני הקטורת ועל ידם אנו מעלים **מהנוגה י״א בחינות**. י׳ ספירות פנימי׳ **וא׳** מקיף המחיים הקלי׳ וכך צריך להבין. **בהמשך** יבואר שנחשבים **לאחד** שהוא ערך של עשרים בחינות **י׳ פנימי** ואחד מקיף הנחלק גם הוא ל-י׳ בחינות.

סידור הרש״ש דף ע״ד ע״ב:... ועתה באמירת **פטום** הקטורת **יכוין להעלות הקדושה מתוך הקליפה** ולהעמידה **בגבול קדושת העשיה** להיות מוכן להעשות חיצוניות **למלכות דעשיה** כמו שיתבאר לקמן בס״ד. ע״כ. (משנה שלמים קדשים קלים)

כאן מבואר שע״י פיטום הקטורת אנחנו מעלים את הקדושה המחיה את הקלי׳ לגבול קדושת העשיה ותעשה חיצוניות **מלכות דעשיה דקדושה** במשנת שלמים קדשים.

י״א סמני הקטורת זה לא חיות הקלי׳

אע״פ שמהרבה מקומות בדברי הרב משמע **שהנוגה** המחייה את הקלי׳ **הם י״א** סמני הקטורת **אינו כן**.

פרי ע״ח דף כ״ט ע״א פר׳ ד׳:... **ופעם אחרת שמעתי ממורי זלה״ה** כי אלו י״א סמני הקטורת הם עשר ניצוצי הקדושה של אור פנימי המחיה את הקליפות ויש **ניצוץ א׳** שהוא אור המקיף ונודע כי אור המקיף כיון שהמקיף מבחוץ אינו נחלק לעשר ונקרא **אחד** ונמצא כי זה המקיף עם י׳ דא״פ הם **י״א** סמני הקטורת... ע״ש.

[רכז] קדושה דעשיה.

שעה״כ דף י״ג ע״ג:... ד״ה והנה ענין י״א סמנים אלו ה״ס **עשרה ניצוצי הקדושה** המחיה הקלי׳ **בסוד או״פ** ויש **ניצוץ א׳** שהוא בסוד **אור המקיף** להם ואין המקיף הזה מתחלק לעשר כדמיון אוה״פ לפי שאוה״מ הוא אור פשוט אחד ונקרא **אור א׳ בלבד** ונמצא שהאור הפנימי הנחלק לעשרה והאור המקיף שאינו נחלק, בין כולם הם **י״א** סמני הקטורת. ע״כ.

שעה״כ דף י״ג ע״ד: שורה המנחה... תיקון אחד שיכוין בי״א סממני הקטרת שהעשרה הם עשר ניצוצות הקדושה שירדו למטה בתוך הקלי׳ להכניעם והא׳ הנוסף עליהם הוא אור מקיף לעשר הנזכר ולכן התיקון הוא **שיכוין לסלקם** מתוכם וע״כ ישארו הקלי׳ **מתים בלתי חיות**. ע״כ.

הגהת רבי שאול המופיע בתחילת שעה״כ על דף י״ג ע״ג:... המחיה הקלי׳ נ״ב. עיין לעיל בע״א כתב, **י״א סמני** הקטורת הם י״ס דעשיה וכח המחיה אותם **הם דוחים** הקלי׳ שהם י״א. ועיין פריע״ח שער הקרבנות פ״ה שהם **שני שמועות** יעויין שם.

מבו״ש דף ט״ז ע״ב למטה:... ואלו הי״א סממנים נחלקים לי׳ ספירות אור פנימי והאחד הוא אור פנימי והאחד הוא אור מקיף וכיון שאינו נגבל בתוכם אינו חשוב כי אם לאחד עם שהוא בחינת י׳ ספירות דמקיפים ג״כ. ע״כ.

מבו״ש דף ט״ז ע״ב:... **ודע כי כל הט׳ מלכים שהם י״א בחינות** כנ״ל כולם נקראים בחינה אחת והוא בתוך עשרה קליפין בסוד ומלכותו בכל משלה והיא סוד **ונגה לו סביב** והיא הקלי׳ **נגה** הנזכר בכל מקום שהיא **טוב ורע** ולכן נקראו הקלי׳ י״א יריעות כי ה-׳י הם קלי׳ והחיות המחיה אותם נקרא הכל בחינה אחת ואינם בתוכם רק בסוד מקיף וחופף עליהם... **ואלו הם י״א סמני הקטורת** אשר כל ה-י״א אינם רק בחינה אחת כנז׳...

מכל הנ״ל ועוד בהרבה מקומות חלקם נביא לקמן משמע ש-י״א סמנים הם י׳ ספירות דקלי׳ ואחד מקיף, וכאמור אינו כן.

ב׳ שמועות בדברי הרב

פרי ע״ח דף כ״ט ע״א פר׳ ד׳:... **פטום הקטורת** כבר נת״ל כי ע״י פיטום הקטורת עולים הי״ס דקדושה שבתוך הקליפות והם נעשים חיצוניות אל חיצוניות המלכות דעשיה וענין י״א סממנים הוא כי יש **י׳** קליפות דוגמא **י׳** דקדושה... **ותחילה שמעתי ממורי זלה״ה** ענין זה כי י״א סמני הקטורת הם י׳ ספירות דעשיה, **והנה יש י׳ ספירות דקליפות עוד לוקח כח א׳ של הקדושה המחיה אותה והם י״א ואלו י׳ ספירות דעשיה עם אותו הכח של הקדושה המחיה י׳ ספירות דקליפה הם י״א סמני הקטורת**... וכשאנו מסלקים הכח המחיה אותם אז אותם הי״ס דקלי׳ נשארים מתים ואין להם חיות... ע״כ.

לפי פשט פריע״ח משמע שי״א סמני הקטורת הם י״ס דקלי עם אור הקדושה המחייה אותם הרי הם י״א סמני הקטורת, כך נראה אע״פ שאפשר להבין אחרת. וכן הוא **בשע׳**

מאמ״ר דף כ׳ ע״ג המובא לקמן. וכן **בשע׳ הפסוקים דף מ׳ ע״ב למעלה**. וכן **ספר הליקוטים דף ל״ט ע״ב למטה**. וכן **ע״ח א׳ דף נ״ה רע״ד**. אע״פ כן נחשבות שתי שיטות אלו לשמועה אחת, והנה **בפרי ע״ח** הנ״ל יש שמועה **שניה**. ועיין **רבי שאול בהגהה על שעה״כ דף י״ג ע״א המובאת לעיל**.

למה בקדושה סופרים עשר ובקלי׳ אחד עשר

שער מאמ״ר דף כ׳ ע״ג: שם (זוה״ק פרשת תרומה) **דף קס״ד ע״ב** וזה לשונו: ואת המשכן תעשה עשר יריעות[רכח] כו׳ הענין הוא כי הנה בסוד פטום הקטורת ביארנו **ענין אחד עשר סמנין אשר בו שהם בחינת הקליפה** אשר יש בה עשר ספירות בקליפה **ובתוכן** יש כח אחד של קדושה המחיה אותם אמנם **איננה מצטרפת עמהם** ולכן נקראים **עשתי עשר**.[רכט] כי אינה מחוברת בהם. **ונמצא שהיותם נמנין בחשבון יתר אדרבה גרעון**.[רל] **הוא להם** כי אינם מצטרפת עמהם. **אבל בקדושה אינו כך** כי הנקודה אשר מחיה אותם בין בעשר ספירות דעשיה ובין בעשר ספירות דבריאה כו׳ הנה היא נכללת ודבוקה עמהם ולכן היא והם נכנסין במנין עשרה בלבד **ונמצא כי גריעות מספרם הוא עילוי ושבח להם**. לפי שער מאמ״ר, י׳ ספירות סמני הקטורת הם עשר דקלי ואור הקדושה המחייה אותם. ולא כשער הכוונות ומהרש״ו בחמדת ישראל.

שיטת הסידור

יש בדברי הרב שתי שמועות האם י״א סמני הקטורת הם **י׳ ספירות** דקלי׳ ואור אחד המחייה אותם. או שיש י׳ ספירות דקלי׳ ובהם י׳ אורות פנימיים **ואחד מקיף**. בסידור, הרב משתמש בשמועה השניה אע״פ שיש בעיה נוספת בסידור שיש סתירה ואינו מתאים למה שביארנו לעיל.

סידור דף ע״ה ע״ב:... **ואחד** מקיף **עשר** פנימים **סמנים** שנתהוו מז״מ והם **היו בה** בקליפת נוגה דכל עולם מאבי״ע וצריכים בירור... ע״כ. קשה שכן משמע **שי״א**

[רכח] אלו עשר יריעות שש משזר וכו׳ והם מסמלים את העשיה דקדושה ויריעות עיזים הם י״א יריעות והם כנגד הקלי׳.

[רכט] זה מה שאומרים בכל מקום כל המוסיף גורע שהרי שתי עשרה זה שנים עשר וכשמוסיפים ע׳ עשתי עשרה זה גרע משתים עשרה וזה אחד עשר. אך כאן ההסבר הוא במהות הקלי שאין הקדושה מתחברת ונכללת עימה כמו בעשיה דקדושה ולכן נתווסף אחת על העשרה וזה גירעון להם. וגם כאן נאמר **כל המוסיף גורע** והכוונה מי שמוסיף בקלי את הקדושה שאינה מתחברת עם הקלי **וזה גירעון לקלי**. אבל הקדושה גם הם עשר ספירות והקדושה המחיה אותם נכללת עמהם והם רק עשרה וזהו שבח.

[רל] וזה הוא כאן כל המוסיף גורע ויצא לנו שמספר י״א הוא גרוע בין שירד משתי עשר לעשתי עשר ובין שעלה מעשר ונעשה י״א.

סמנים הם בקלי׳ וזה לא כמו שאמרנו לעיל **ולשון הנה״ש** המובא לקמן. אך צריך להבין כמו שאמרנו לעיל. וזה מוכח מהמשך הסידור.

סידור דף ע״ה ע״ב:... **ואלו הן הצרי**. להעלות **כתר** דניצוצין מכל נוגה דאבי״ע... ע״כ.

ברור כאן כמו שאמרנו לעיל. ולפי זה צריך לדחוק ולתרץ שמה שכתב סממנים אינם סממני הקטורת וקצת נשאר קשה הסידור לפי מסקנתנו.

שמועה ב׳

מבו״ש דף ט״ז ע״ב למטה:... ואלו **הי״א סממנים** נחלקים לי׳ ספירות אור פנימי והאחד הוא אור פנימי והאחד הוא אור מקיף וכיון שאינו נגבל בתוכם אינו חשוב כי אם לאחד עם שהוא בחינת י״ס דמקיפים ג״כ. ע״כ.

מבו״ש דף נ״ו רע״ד:... והענין כי אע״פ ששרשם ז׳ עכ״ז נחלקים לי׳ ספירות בחינת אור פנימי וי׳ ספירות של אור מקיף כי אין לך בעולם זולתי פנימי ומקיף, והפנימי להיותו נחלק תוך כלים נחלק לי׳ ספירות אך המקיף **שאינו מצומצם** נקרא אור א׳, ואלו הם סוד י״א סמני הקטורת י׳ ספירות **פנימיות** ואחד מקיף אע״פ שגם הוא כולל **י׳ ספירות** ג״כ נקרא אחד. ע״כ.

נה״ש דף כ״ה ע״ד: שורה העשיה... והנה לפי כי כל שארית בירורים הנזכרים שירדו לבי״ע הם משארית בירורי ז׳ המלכים שהם זו״ן שהם שתי אותיות **ו״ה** שמספרם **י״א** נתחלקה שארית הקדושה שבתוך הקלי׳ ל-**י״א** בחינות י׳ ספירות **פנימיים** בסוד נשמה וחיות בתוכם וא׳ מקיף עליהם **כמספר י״א סמני הקטורת הרומזים לי״א בחינות הנז׳** אשר ע״י אמירת פטום הקטורת בכוונה כפי כח כוונתו הוא מברר ומעלה מקדושת הי״א בחינות... ע״כ.

וזה כמו שמבואר ומשמע **משעה״כ דף י״ג ע״א** המובא לעיל וכן ממהרש״ו **בסידור חמדת ישראל**, ומשמע ש-**י״א סמני** הקטורת הם **י׳ ספירות** דקדושה דעשיה וא׳ המחייה הקדושה והם פועלים להוציא ולצרף אליהם את הנוגה שהם אור המחיה את הקלי׳. ואע״פ שברוב דברי הרב משמע ש-**י׳ ספירות** דקלי הם סמני הקטורת כמו שהבאנו כמה מהם לעיל ע״ש. ועיין **מזכיר שלום מערכות מערכת הקו״ף אות ב׳ ואות י״ז**.

לסיכום והבנה כל הנ״ל עיין בספר ״עטרת מרדכי״ למו״ר הרה״ג **רבי מרדכי עטיה** שליט״א. החל **מעמוד ק״ז ובעיקר עמוד קט״ו**.

האם נוכל לאחד את השמועות

שמועה א׳

שער מאמ״ר דף כ׳ ע״ג:... שם (זוה״ק פרשת תרומה) **דף קס״ד ע״ב** וזה לשונו: **ואת** המשכן תעשה עשר יריעות כו׳ הענין הוא כי הנה בסוד פטום הקטורת ביארנו **ענין אחד עשר סמנין אשר בו שהם בחינת הקליפה** אשר יש בה עשר ספירות בקליפה **ובתוכן** יש כח אחד של קדושה המחיה אותם אמנם **אינינה מצטרפת עמהם** ולכן נקראים **עשתי עשר** כי אינינה מחוברת בהם. **ונמצא שהיותם נמנין בחשבון יתר אדרבה גרעון הוא להם** כי אינם מצטרפת עמהם.

וכן ממהרש״ו **בסידור חמדת ישראל**, ומשמע ש-**י״א** סמני הקטורת הם י׳ ספירות דקדושה דעשיה ואי׳ המחייה הקדושה והם פועלים להוציא ולצרף אליהם את הנוגה שהם **אור המחיה** את הקלי׳. כאן וכן במאמ״ר מדבר **בשמועה א׳**.

שמועה ב׳

שעה״כ דף י״ג ע״ג: ד״ה והנה ענין י״א סמנים אלו הם סוד **עשרה ניצוצי הקדושה** המחיה הקלי׳ **בסוד או״פ** ויש **ניצוץ א׳** שהוא בסוד **אור המקיף** להם ואין המקיף הזה מתחלק לעשר כדמיון אוה״פ לפי שאוה״מ הוא אור פשוט אחד ונקרא **אור א׳** בלבד ונמצא שהאור הפנימי הנחלק לעשרה והאור המקיף שאינו נחלק, בין כולם הם י״א סמני הקטורת. ע״כ.

מבו״ש דף ט״ז ע״ב:... **ואמנם** שרשם אינם רק **ט׳** לבד כנזכר ולכן נרמזו בשם ב״ן שהוא מקורם כנז׳ אשר הוא כינוי אל המלכות ולכן נקראו גם הם מלכים כנז״ל והנה מצינו **בשם ב״ן** במילואו **ט׳** אותיות ומשם נרמזים ונאחזים... **ודע כי כל הט׳ מלכים שהם י״א בחינות כנ״ל כולם נקראים בחינה אחת והוא בתוך עשרה קליפין בסוד ומלכותו בכל משלה** והיא סוד ונגה לו סביב והיא **הקלי׳ נגה** הנזכר בכל מקום שהיא טוב ורע ולכן נקראו הקלי׳ **י״א** יריעות כי ה-י׳ הם קלי׳ והחיות המחיה אותם נקרא הכל בחינה אחת ואינם בתוכם רק **בסוד מקיף** וחופף עליהם... ואלו הם **י״א סמני** הקטורת אשר כל ה-**י״א** אינם רק בחינה אחת כנזכר...

בהמשך שם סוף העמוד:... **ואלו** הי״א סממנים נחלקים לי׳ **ספירות אור פנימי** והאחד הוא אור מקיף וכיון שאינו נגבל בתוכם אינו חשוב כי אם לאחד **עם שהוא בחינת י׳ ספירות דמקיפים** ג״כ. ע״כ.

מבו״ש דף נ״ו רע״ד:... והענין כי אע״פ ששרשם ז׳ עכ״ז נחלקים לי׳ ספירות בחינת אור פנימי וי׳ ספירות של אור מקיף כי אין לך בעולם זולתי פנימי ומקיף, והפנימי להיותו נחלק תוך כלים נחלק לי׳ ספירות אך המקיף שאינו מצומצם נקרא אור א׳, **ואלו הם סוד י״א סמני הקטורת י״ס פנימיות ואחד מקיף אע״פ שגם הוא כולל י״ס ג״כ נקרא א׳**. ע״כ.

הצמח שם אות ח' בסופה:... גם אפשר כי הפנימי והמקיף **הכל בחינה אחת בחיות של ה-י"א קליפין**... ע"ש.

הרב כאן מאחד את כל השמועות והשיטות, כולם בחינה אחת שמועה ראשונה, **י' ספירות דקלי' והאור הקדושה** המחייה אותם, אע"פ שהוא אחד נפרט ל**י"א**, גם הפנימי עם המקיף והכל בסוד מקיף. הקדושה בערך הקלי היא אחד, אך הקדושה בזכות עצמה היא י"א. ומה שקוראים **י"א** זה הפירוט של **אותה** הקדושה שהיא **אור פנימי י'**, **ואור מקיף א'** אע"פ שגם הוא י' נקרא אחד[רלא]. ויחד עם י' ספירות דקלי הכל נקרא קלי נוגה. **וצריך להבין שהשמועה השניה היא באה להשלים את ההבנה מה היא הקדושה**, והכל אחד. **ועוד צריך להבין** מה שאומר הרב שהפנימי בתוך הקלי' והמקיף חופף מבחוץ, ובמקום אחר אומר שכל ה-**י"א** הם **חופפים על הקלי** ולא בתוכם בסוד קלי' נוגה ונוגה לו סביב, זה הנכון. ראה **מבו"ש ט' ע"ב סוף פ"ו**. עיין עוד **מזכיר שלום מערכות מערכת ק' אות י"ז**.

שרף פרי[רלב] **ע"ח דף י"ז אע"ב**: ענין **י"א** סמני הקטורת... מביא הרב ב' השמועות, **ושם בהגהה**... הנה מה שלכאורה נראה השני נוסחאות האלו סותרים זה את זה כי **בנוסח א'** כתב שיש רק **כח א'** המחיה אותם. **ובלשון השני** כתב שהם **עשר ניצוצין** המחיה את הקליפות גם מ"ש בנוסחא ב' בענין **י"א** הוא **ז"ת וד'** אחורים דאו"א... והם **י"א** לפי שהם בחי' **ו"ה** משם הויה אך המחיה אותם הם **י"א** כנ"ל, **ז'** דזו"ן **וד'** דאו"א **וכולם נקראים בחינה אחת** כנ"ל והמשכיל יבין אמתת הדברים.

זוה"ק פרשת תרומה דף קס"ד ע"ב

שער הכוונות דף י"ג ע"א:... וע"י פטום הקטרת הזה שאנו אומרים גורמים לסלק **חיות הקדושה אשר בתוך הקלי' העשיה** שהם[רלג] **י"א יריעות עזים** ואנו מסלקים אותם ע"י **סמני י"א קטרת**... **בפר' תרומה דף קס"ד ע"ב ביארנוהו בסוד עשתי עשרה יריעות וע"ש**[רלד], ומשם יתבאר לך כי י"א סמני הקטרת הם הי' ספירות דעשיה[רלה] והנה יש י"ס דקליפה ועוד כח א' קדוש המחיה אותם הרי הם **י"א** וע"י אלו הי"א סממנים שהם **הי"ס דעשיה ועוד אותה נקודה קדושה העליונה המחיה את כולם** ואז ע"י כך נדחין הקלי'... ע"ש.

[רלא] אותה הבחינה הנחשבת א' היא למעשה נפרטת לכ' י' פנימי וא' מקיף שגם הוא נפרט לי'.עין מבו"ש דף נ"ו

[רלב] כתב אותו רבי דן שוהם ברבי משה והוא גדול תלמידי הבעל שם טוב.

[רלג] י' ספירות דקלי' ועוד הקדושה המחייה הרי י"א

[רלד] הרב כאן מצווה אותנו לעיין בביאור שלו על הזוה"ק והוא בשע' מאמ"ר דף כ' ע"ג.

[רלה] דקדושה

הרב מצווה אותנו לעיין בזוה״ק והוא **במאמ״ר דף כ׳ ע״ג**. וזה לפי השמועה הראשונה אך לפי הזוה״ק המובא **במבו״ש דף ט״ז ע״ב** זה יהיה לפי השמועה השניה.

שער מאמ״ר דף כ׳ ע״ג: שם (זוה״ק פרשת תרומה) **דף קס״ד ע״ב** וזה לשונו: ואת המשכן תעשה עשר יריעות כו׳ הענין הוא כי הנה בסוד פטום הקטורת ביארנו **ענין אחד עשר סמנין אשר בו שהם בחינת הקליפה** אשר יש בה עשר ספירות בקליפה **ובתוכן** יש כח אחד של קדושה המחיה אותם אמנם **אינינה מצטרפת עמהם** ולכן נקראים **עשתי עשר** כי אינינה מחוברת בהם. **ונמצא שהיותם נמנין בחשבון יתר אדרבה גרעון הוא להם** כי אינם מצטרפת עמהם. **אבל בקדושה אינו כך** כי הנקודה אשר מחיה אותם בין בעשר ספירות דעשיה ובין בעשר ספירות דבריאה כו׳ הנה היא נכללת ודבוקה עמהם ולכן היא והם נכנסין במנין עשרה בלבד **ונמצא כי גריעות מספרם הוא עילוי ושבח להם,** ע״כ. ע״ש.

לפי שער מאמ״ר, י״א סמני הקטורת הם עשר דקלי ואור הקדושה המחייה אותם. ואור הקדושה הזה הוא גם י׳ פנימי וגם מקיף אשר שניהם יחד הם נחשבים לאחד.

מבו״ש דף ט״ז ע״א׳ למטה:... וזה שאמר **בזוה״ק פרשת תרומה דף קס״ד ע״ב**: לס״א יהבין חושבנה יתיר ואיהי במניינא בגריעו כגון עשתי עשר והכוונה כי עם דיהבין ליה חושבנא יתיר כי בקדושה הם י״ס ובקליפות י״א כי הרי עם שהם י״א בחינות אינם רק ט׳ כי הרי אלו י״א הם ז׳ מלכים ושני אחוריים דאו״א שהם בין הכל ט׳ לבד אמנם בהתחלקות או״א לשתי בחינות יהיו להם ד׳ אחוריים ואז יהיו כולם י״א בחינות... ע״ש.

משמע **מהמבו״ש** שהוא מדבר **בשמועה השניה** והכל קדושה. **וההבדל בין מאמ״ר למבו״ש** הוא כי **במאמ״ר** הוא שמועה א׳ והגירעון שאינו מצטרף עמהם אך החשבון הוא י״א, ולכן פירש את הזוהר שהם י״א, וזה הגירעון של הקלי׳, והם י״ס קלי׳ ואחד קדושה. ועל כן הרב בפריע״ח בשמועה הראשונה מפנה אותנו לפירושו במאמ״ר ששם הביאור לפי השמועה א׳.

אך במבו״ש הגריעו הוא שהם **ט׳** ומה שאנו אומרים שהם י״א זה מספר בעלמא ובאמת הם רק **ט׳**, וזה הגריעו שלהם. והוא מדבר **בשמועה השניה** והכל קדושה. ופירש הזוהר לפי השמועה השניה שהכל קדושה י״ס פנימי ואי׳ מקיף.

מי הנעשים חיצוניות לחיצוניות המלכות

שער הכוונות דף י״ג ע״א: ד״ה ונחזור עתה לעולם העשיה שעד עתה נתעסקנו בענין פנימיות ג״ר שבה איך עלו אל היצירה כנ״ל... וצריך להשלים[רלו] חסרונו ולהביאו ממקום

[רלו] עיין מה שכתב בסידור הרש״ש המובא לקמן שהשלמה זו תהיה **הקדושה שמחייה את הקלי** ובקטורת נעמיד אותה בגבול עולם העשיה ובמשנה שלמים קדשים קלים נעלה אותם להיות חיצוניות מלכות דעשיה.

אחר והלא הוא אותו החיות אשר בתוך הקלי׳ והיא בחינת הקדושה המחיה הקליפה **וה״ס י״א סמני הקטורת** ולכן תיכף אחר פרשת התמיד אנו אומרים סדר פטום הקטורת... ע״כ.

הרב אומר כאן שמה שמשלים את החסר **ה״ס י״א סמני הקטורת**.

פרי ע״ח דף כ״ט ע״א פר׳ ד׳: פטום הקטורת כבר נת״ל כי ע״י פיטום הקטורת עולים **הי״ס דקדושה** שבתוך הקליפות והם נעשים חיצוניות אל חיצוניות המלכות דעשיה וענין י״א סממנים הוא כי יש י׳ קליפות דוגמא י׳ דקדושה... ע״כ.

מכאן משמע שע״י פטום הקטורת עולים י״ס דקדושה שבתוך הקלי, לכאורה הם י״ס דקדושה ולא אחד דקדושה, ולא י״א. אך אם נעיין לעיל כמו שאמר הרי שנבין **שהרב מדבר בשמוע השניה** וגם הי״ס אלו הם למעשה י״ס שלמות שהם י׳ פנימי וי׳ מקיף והמקיף נחשב לאחד, **ולעולם מה שאמר י״ס דקדושה הם כ׳ ספירות, ואפשר גם לחשב אותם לי״א שהם י׳ פנימיים ואחד מקיף**.

פרי ע״ח דף ו׳ ע״ד:... ולכן כדי שנוכל להשלים כל חלקי העשיה צריך להעלות בעשיה קדושה אחרת כדי להשלים החסרון הנ״ל כמ״ש בע״ה. על כן תחילה אנו מעלין **י״ס דקדושה** המתלבשים תוך הקליפות בסוד ומלכותו בכל משלה... כי **הקדושה** ההיא היא בחי׳ **י״א סמני הקטורת שהם י׳ פנימיים והאחד עשר הוא אור המקיף עליהם** כמבואר... ע״ש. כאן ברור שמדבר בשמועה ב׳.

מבו״ש דף ט״ז סע״ב: ואלו י״א סממנים נחלקים לי״ס אור פנימי והאחד הוא אור מקיף וכוין שאינו נגבל בתוכם אינו חשוב כי אם לאחד עם שהוא בחי׳ י״ס דמקיפים. ע״כ.

מבו״ש דף נ״ו ע״ד:... והענין כי אע״פ ששרשם ז׳ עכ״ז נחלקים **לי״ס בחינת אור פנימי וי״ס של אור מקיף** כי אין לך בעולם זולתי פנימי ומקיף. והפנימי להיותו נחלק תוך כלים נחלק לי״ס אך **המקיף שאינו מצומצם נקרא אור א׳** ואלו הם סוד י״א סמני הקטורת... ע״ש

אוצרות חיים דף א׳ ע״ד:... והנה בזה האור יש בחינת י״ס שלמות באופן זה כי מאוזן ימין נמשכות י״ס או״מ ומאוזן שמאל י״ס או״פ ושתי בחינות אלו הם י״ס שלמות... ע״כ.

סידור ע״ד ע״א: **ואחת** מקיף **עשר** פנימי... ע״כ. הרי שיש אחד מקיף, אך בהמשך **דף ע״ו ע״א** בכוונת והלבונה כתוב שמעלים י׳ ספירות דמקיף... ע״ש. וזה מתאים למה שמבואר **במבו״ש דף נ״ו ע״ד**.

מי הם האורות העולים בפיטום הקטורת ולמה מספרם י״א

מבו״ש דף ט״ז ע״א שורה על אין בן דוד:... ואמנם צריך שתדע כי כמו שבקדושה הם ד׳ עולמות אבי״ע ושרשם הם י״ס בלבד... הקלי׳ כולם שרשם[רלז] הם מבירורי המלכים שלא יכלו להתברר והם י״א ספירות... כי הרי עם שהם י״א בחינות אינם רק ט׳ כי **הרי אלו י״א** הם שבעה בחינות **שבעה מלכים וב׳ אחוריים דאו״א** שהם בין הכל **תשעה** לבד, אמנם בהתחלקות או״א[רלח] לשתי בחינות יהיו להם **ד׳ אחוריים** ואז יהיו כולם **י״א** בחינות... ע״כ. למדנו שהמלכים הם ז׳ או ט׳ או י״א. להבין איך היו בחינות או״א מצטרפות לז׳ מלכים שיהיו י״א בחינות.

מבו״ש דף נ״ו ע״ד:... הרי כי שרשם בתחילה אינן רק שבעה מלכים לבד ו׳ בז״א וא׳ בנוק׳ ואלו הם נאחזים בב׳ אותיות האחרונות של השם שהם ו״ה ושני אותיות אלו הם בגימ׳ י״א[רלט], והענין כי אע״פ ששרשם ז׳ עכ״ז נחלקים לי״ס בחינת אור פנימי וי״ס של אור מקיף כי אין לך בעולם זולתי פנימי ומקיף, והפנימי להיותו נחלק תוך כלים נחלק לי״ס אך המקיף שאינו מצומצם נקרא אור א׳, ואלו הם סוד י״א סמני הקטורת י״ס פנימיות ואחד מקיף אע״פ שגם הוא כולל י״ס ג״כ נקרא א׳. ואלו הם סוד י״א סמני הקטורת י״ס פנימיות וא׳ מקיף אע״פ שגם הוא כולל י״ס ג״כ נקרא א׳. **ועיקר הדבר איך היו ז׳ ונעשו י״א** הוא כי ד׳ אחוריים נשברו מן חו״ב וישסו״ת ונתחברו למעלה משבעה מלכים אלו עמהם והיו י״א. **ואל תתמה איך מחו״ב כו׳ היו קליפות** כי זהו מבחינה שמתלבשת בזו״ן למטה להיות להם מוחין ובאותה הבחינה נחשבת כזו״ן ממש, וכמו שנעשו ראש לז״א כן נעשו סיגיהם ראש אל ז׳ מלכים והיו י״א סמני הקטורת כי כיון שירדו למקום זו״ן בעת שבירתם א״כ יחשבו כזו״ן ממש כמבואר בסוד הקדיש... ע״כ.

יפה שעה על ע״ח א׳ דף ל״ד ע״ג אות ב׳: שורה מגבול עולם... ואשר נלע״ד עיין שם באורך אך קיצור דבריו הרב מקדים 3 הקדמות.

הקדמה א׳: כל כניסת מוחין בז״א הוא ע״י התלבשותם בנה״י דאו״א ואז נכנסים לתוך ז״א.

[רלז] הם החיות של הקלי׳

[רלח] אע״פ שהתחלקות או״א לשתי בחינות נעשה בתיקון כשיסוד דעתיק הנמצא בחזה דא״א הוציא חו״ג לא״א. כנראה שהיה בחי׳ התחלקות גם במקרה המלכים, כמו שיש לבושים דאו״א וישסו״ת במלכים היורדים לבי״ע כמבואר לקמן הרב יפה שעה, וכן הרב בירידת המלכים מחלק את השפעתם למעלה. שירידת דעת חסד גבורה ושליש ת״ת גרמו לירידת אחורי או״א, וירידת שני שליש ת״ת נצח הוד ויסוד ומלכות גרם לירידת אחורי ישסו״ת הרי שיש בחינות או״א וישסו״ת מחולקים גם לפני התיקון.

[רלט] כאן נתן טעם היותם י״א בגלל הגימ׳ אך זה לא עיקר הדבר שכן נתן ו׳ לז״א וה׳ לנוק׳ ובהמשך מביא את עיקר הדבר.

הקדמה שניה: מלמד אותנו הרב שאותם הנה״י דאימא הם הופכים להיות עצם מעצמו ובשר מבשרו של הז״א וכן הנה״י דאבא נלמד מנה״י דאימא.

הקדמה שלישית: מה שאמרנו לעיל הוא בפרצוף גדול בתיקון והשאלה האם במקרה המלכים היתה הלבשה של נה״י דאו״א, אע״פ שהדבר צריך תלמוד גדול שמאחר שקודם השבירה היו הז׳ מלכים נפרדים אחד מחבירו עד שהיו נקראים רה״ר,

מסקנתו: מכל מקום זאת תורת העולה משני המקומות שהיו מוחין דנה״י דאימא מתלבש בז״א בהיותם בסוד מלכים ובוודאי שכן היה מתלבש גם מוחין דאבא ומוחין דישסו״ת... בודאי כשנשברו המלכים וירדו לבי״ע גם חלקי נה״י דאבא ואימא נשברו וירדו עמהם לבי״ע. ויש להבין שיש ב׳ בחינות נה״י דאו״א **1)** הבחינה שירדה ונשארה בגבול עולם האצילות **2)** בחינת נה״י דאו״א שירדו יחד עם המלכים לבי״ע בסוד מוחין והפכו עצם מעצמו ובשר מבשרו ובחינות אלו הם י״א הבחינות המחיות את הקלי׳ ועולים בפיטום הקטורת והם הרפ״ח ניצוצין שאנו מתקנים במשך כל היום. ומה שאמר ואל תתמה איך מחו״ב היו קלי׳ זה ענין התלבשות זאת שנתקנת בעליית הרפ״ח במקומה בישסו״ת ואו״א ואף בא״א ועתיק. עיין **אוצרות דף ח׳ ע״ב אות ח׳ באש״ל**, ועיין **עטרת מרדכי על הקדיש למו״ר הרה״ג רבי מרדכי עטיה שליט״א עמוד ק״ח**.

להבדיל בין הקדושה, והחיות, והקלי׳ וממה נעשתה כל אחד

מבו״ש דף ט״ו ע״ג פ״ח: הרב בתחילה מבאר עניין עקריות הסיבה מקרה המלכים, והוא היות כוונתו יתברך לברא עולם הזה שיש בו שכר ועונש וזה אי אפשר אם לא ע״י **קוסטינר** היא מידת הרע להפרע מן הרשעים. וזה ע״י בירור הרע עד שיהיה רע גמור וכדי שיתגלו הסיגים והקליפות אי אפשר רק ע״י השתלשלות העולמות ובתכליתם יתבררו הסיגים ויצאו בפועל... והרב מלמד אותנו איך היתה השתלשלות העולמות ראשית עולם האצילות ופרצופיו, אחת מהעליון ממנו ואחר האצילות מהסיגים של מלכות דאצילות ברא את עולם הבריאה לפרצופיו וכן עד״ז היצירה והעשיה... ומוסיף הרב ידיעה בענין עיבור ז״א מ״ש **במבו״ש דף מ״ה ע״ג** איך אי אפשר לפתיחת הקבר בלא דם הם החלקים הנקראים סיגים בערך האצילות ואלו הסיגים והדם חוזר להתברר בבריאה ומה שהוא סיגים בערך הבריאה חוזר להתברר ביצירה וכן עד״ז בכל המדרגה ומדרגה ודי בזה... כאן מבאר הרב איך נבראו העולמות אבי״ע דקדושה וזה ע״י התעוררות מלמעלה ״ כד סליק ברעותא״ שנבאר בע״ה לקמן וכמו שמבואר **בנה״ש דף ה׳ ע״ג** והלאה. ע״ש.

מבו״ש דף ט״ז ע״א שורה הבירורים: מכאן מתחיל הרב לבאר איך אחרי בריאת העולם נעשו מהסיגים החיות של הקלי׳ והקלי׳[רמ]... ואחר שנברר כל מה שהיה

[רמ] אחר שנעשית הקדושה מהשאר הנקרא בלשון הרב **שארית הבירורים** נעשו ב׳ בחינות חיות הקלי׳ והקלי׳

צורך להעשות מהם כל חלקי הד׳ עולמות אבי״ע **אח״כ נברא אדם הראשון** להשלים ולברר ע״י מעשיו ומצוותיו אשר בכוח סגולת המצוות והתפילות לברר הבירורים. ואדרבא נתחבר בעץ הדעת טוב ורע הם המלכים הנז׳ בסיגים שבהם ואז מת גם הוא וכל תולדותיו אחריו... האמנם צריך שתדע כי בהתברר אלו הסיגים ונעשו מהם בחי׳ ד׳ עולמות אבי״ע[רמא] שלהם והם סיגים וקליפות גמורות הנה בתוכם היו נתונים כל בחינות המלכים שלא יכלו להתברר והיו שם בבחי׳ נשמה וחיות שבהם המחיה אותם כנזכר **בפרשת יתרו דף ס״ט ע״א** דלית סטרא אחרא דלית בה נהירו דקיק כו׳ וז״ס רדיפת היצה״ר וס״א להחטיא את הצדיקים ולהדבק בקדושה יען אין להם חיות זולתו ובהתרבות הטובה והקדושה יתרבו חייהם. **ואל תתמה מעתה למה היצה״ר רודף להחטיא את האדם והבן זה**... ונמצא כי המלכים הנשארים מלהתברר[רמב] הם הם חיות הקליפות ולהיותם שם נקרא רשות הרבים יען הם נפרדות ואינם מחוברות כי עדיין לא נתקנו...

ע״ש כל הפרק היטב ותבין ענין שלוש בחינות הנ״ל כי מהמשובח נעשו העולמות אבי״ע דקדושה ומשארית בירורי המלכים נעשו החיות של הקלי׳ והקלי׳. ונביא כאן הקדמת הרש״ש לפיטום הקטורת המבארת היטב את הדבר.

נה״ש דף כ״ה ע״ג בסופה: אח״כ יאמר פיטום הקטורת... **כי כשיצא שם מ״ה החדש**.[רמג] בירר מהנקודות מה שהיה אפשר לברר אז ותיקן כל פרצופי האצילות, **ושארית בירורי** חלקי בחינת אצילות של הנקודות, **מהיותר מובחר** שבהם נעשה קליפת נוגה דאצילות כלול מטוב ורע, ומהסיגים הגמורים שבהם נתהוה **אצילות של הקליפות**, **והנוגה** הנז׳ הוא בסוד **נשמה וחיות** להם. ושארית בירורי הכלים הפנימיים והאמצעיים והחיצונים של הנקודות נדחו לבריאה... ע״כ. ובהמשך מלמד אותנו הרב איך נעשה בבריאת העולמות שלוש בחינות. הקדושה, חיות הקלי׳, והקלי׳. ע״ש באורך.

ממה נעשה הקלי׳, ומה מחיי אותם

שעה״כ דף ט״ו ע״ג: ד״ה עוד ירצה... והענין הוא כי הנה כל הקלי׳ יצאו מן הבירורים דז׳ מלכי אדום, צריך להבין כאן הבירור הוא לעשות קלי, **ולא** בירור לצורך תיקון, כאן הבירור להוציא ולגרום לפסולת להיות קלי, עיין **אוצרות דף מ׳ ע״ג**, לכן יצאו הנקודות הנז׳ בלי תיקון... וישברו, ושבירתן זו היא טהרתן שאז נתברר הזוהמה והסיגים שבהם ונעשו הקלי ההם הטמאות.

[רמא] דקדושה ואז נשארים שארית הבירורים

[רמב] הכוונה שהם שארית הבירורים אחר שנעשה אבי״ע דקדושה מהם נעשו ב׳ הבחינות שהם החיות של הקלי׳ והקלי׳.

[רמג] משמע שיציאת שם מ״ה עושה כל הבחינות שהם **א)** אצילות. **ב)** חיות הקלי׳. **ג)** והקלי׳. והכל תלוי ביציאת שם מ״ה.

מבו״ש דף ט״ו ע״ג פרק ח׳: והנה הרע הזה הוא שורש הסיגים... וכדי שיתגלו הסיגים והקלי אי אפשר, רק ע״י השתלשלות עולמות, ובתכליתם יתבררו הסיגים ויצאו בפועל... ובירר פסולת מגו מחשבה, הרי כי זריקת אלו הנצוצין למטה... הוא **לברר** הפסולת והקלי, שהיו **בכח** במחשבה העליונה ועתה יצאו לפועל, הקלי הוא **הרע הגמור** אחר שיצא ממנו **כל הטוב** והתברר להיות קלי, **ויש לו חיות מהיא חיותו**??

שעה״כ דף ט״ו ע״ג שורה ב׳ אותיות:... היות והקלי נוצרו מ- **ו״ה ושורשם** משם (הקלי), גם **חיותם** והארה להם תבוא מ- **ו״ה**,

יש שני נושאים **1)** עצם בידוד הקלי. **2)** להמשיך להם הארה. לכן אין אחיזה לקלי בשתי אותיות ראשונות של השם, אחיזתם זה חיותם, והיות וחיותם בשתי אותיות אחרונות, לכן אין להם אחיזה בי״ה. **י״א** סממני הקטורת (והם הנוגה) הם החיות לקלי הנמשכת מ-**ו״ה**.

שעה״כ דף ט״ו ע״ג שורה הקטרת:... והנה כוונת הקדיש ולהסיר אתו הרוחניות שהם י״א סממנים משם, וזה נעשה ע״י העלאת ב׳ אותיות **(1)** ו״ה עד או״א שהם י״ה ואז יתחברו עמהם **(2)** (הכוונה י״א סממני הקטורת) וע״י כך יתבטלו **(3)** הקלי, עיין בסוף כוונת הסידור 3 שינויים.

יש להבחין: **י״ה**, באותיות הראשונות אין אחיזה לקלי. **ו״ה**, יש בהם אחיזה לקלי ב-**ו״ה**. **י״א** סממני הקטורת, שורשם מה-**ו״ה** וה-**ו״ה** מחיים את הקלי, והם נוגה. קלי גמור, נעשו מבירור המלכים הסיגים מהכלים.

אך צריך לשים לב ש**בעץ חיים א׳ דף מ׳ ע״ד**, וכן ב**ע״ח ב׳ דף ק״ח ע״ד**, משמע משם שי״א סממני הקטורת הם הקלי, וזה לא כמו **מבו״ש דף ט׳ ע״ב ושעה״כ** הנ״ל: מהפסולת שבהם (בי״א בח׳) נעשו הקלי ומה שלא נתברר מהם, עדיין הם נתונים תוך ה-**י״א** קליפות הלא הם סוד **י״א** סממני הקטורת שהם האורות שם תוך הקלי, ש-**י״א** סממנים הם חיות לקלי, נראה שבע״ח חסר שורה, **והנכון כמו שעה״כ ומבו״ש**.

צריך להבין מה עשה את עצם הקלי, ומה עשה את החיות לקלי, יש להפריד שני הדברים.

מבוא שערים דף ט״ו ע״ב שורה תיקון:... בראשונה הסיגים היו בתוך הכלים... והוצרכו למות ולברר הפסולת (ולברר הפסולת לעצמה).

מבוא שערים דף נ״ו ע״ג:... בענין הקלי מהיכן נתהוו ומה ענייניהם, עניין הדין, וכלים שניהם מגבילים, ואלו הכלים התחילו להתגלות מעולם העקודים ועד סוף

עולם העשיה, ותוך המלכים והכלים האלו... נשאר בתוכם הבל דגרמי קצת נצוצות אור להחיותם והם **רפ״ח נצוצים**, ומהם י״א סממני הקטורת[רמד].

מבוא שערים דף ט״ז סוף ע״ב:... וקלי זו דנוגה... הם רפ״ח ניצוצי המלכים שמתו, וקלי זו נעשית מהרפ״ח נצוצות שנשארו בתוך הכלים ולא נבררו והיא **מרחפת** על הקליפות... ואינה נכנסת בתוכם, והיא קליפת האגוז הדקה.

בירידת המלכים, הכלים שלהם עם הסיגים, בבי״ע, בתיקון העולמות עלו, וע״י שם מ״ה החדש נעשו כל הפרצופים והעולמות, ומהנשאר הפסולת שלהם נעשה הקלי, וקלי זה קלי גמור, אך עדיין יש בהם הארה וחיות מחוצה להם (תגין, הבלא דגרמי) והם י״א סממני הקטורת, **מ**שארית הרפ״ח המחיים אותם, שלא נתקנו בבירור הראשון. ע״י הקטורת אנחנו מעלים אלו הניצוצות ונשאר הקלי בלי חיות כלל. ראה בהמשך דיוק יותר.

צריך שלא נטעה בהבנת המערכת

1) **שלא נטעה** ונאמר שמקרה המלכים ירדו הכלים השבורים למקום בי״ע וירדו רפ״ח ניצוצים להחיות הכלים. והכוונה שירידה למקום בי״ע זה הקלי׳ והניצוצות הרפ״ח המחיים את הכלים הם חיות הקלי׳ **אינו כן**.

2) **שלא נטעה** ונאמר שמה שאנו מעלים ע״י התפילה והתורה והמצוות את הרפ״ח ניצוצים לתקנם, זו הקדושה ומה שנשאר זה הקלי׳, **אינו כן**.

3) **אוצרות חיים דף י״ז ע״א אש״ל אות ג׳** : בירר מן הנקודות של ס״ג וכו׳ ר״ל **בירר לחלקו מן הס״ג** כדי לחברם עמו. אבל **אינו ר״ל שבירר מבי״ע** שהוא בירור ממש שהרי כבר נבררו ועלו מבי״ע לע״ב ס״ג דא״ק בסוד מ״ן כדי שיזדווגו **להוציא מ״ה החדש ותשלום הב״ן** כמבואר בהקדמת **רחובות הנהר דף ג׳ ע״ד** יעוש״ב. ע״כ. וכן מדוייק מדברי הרב עצמו שכתב שם, בירר מן הנקודות של ס״ג אשר בהם הייתה השבירה מה שיוכל לברר מהם ושתפו וחברו עמו ואז נעשה המ״ה בחי׳ דכורא והס״ג נעשה בחי׳ נוק׳ אליו... ע״כ.

4) **מנהון אתבסמו ומנהון לא אתבסמו** : **מבו״ש דף ט״ו ע״ד** :... וכמ״ש **באדרת נשא דף קל״ה ע״ב** *״דמנהון אתבסמו ומנהון לא אתבסמו ״*. ואין פירוש דיש מהם קצת מלכים שנתבסמו וקצתם שלא נתבסמו, **אמנם** הכוונה **דמנהון** *ממש* **מחלק** מלכים עצמם מכל חלק וחלק של כל אחד [ואחד] מהם נתברר קצתו ונתבסם וחלק מהם מכל אחד ואחד שבהם לא אתבסם ונשאר למטה כמ״ש בע״ה. ע״כ. כאן הכוונה

[רמד] הכלים והרפ״ח עולים להתתקן ומהם נעשים העולמות והפרצופים המתוקנין ונשאר בסוף כל דרגין בחינת הסיגים האחרונים עם מעט אור והם י״א סממנים ובקטורת אנחנו מוציאים גם את הניצוצות האלו ונשאר קלי מתים בלי חיות.נה״ש דף כ״ה ע״ד. ע״ש.

שחלק מהרפ״ח שעלה להתקן זהו **מנהון אתבסמו** ומה שנשאר שארית הבירורים שמהם נעשו הקלי׳ והחיות שלהם וזהו **מנהון לא אתבסמו**. ואין לאמר כאן שמדובר מנהון אתבסמו מתוך הבירורים שבמקום בי״ע, ומה שנשאר להתברר בהמשך הזמן ששת אלפים שנה ע״י תפילה מצוות ותורה וזהו מנהון לא אתבסמו **זה אינו**.

מה שצריך להבין הוא

שהרפ״ח ניצוצים והכלים שאנו מעלים לתקנם, **מהם** נתקנים העולמות **ומהם עצמם** נעשה הקלי, והחיות של הקלי׳, שאנו מתקנים ע״י פיטום הקטורת. וכל זה נעשה אחרי שאנו מעלים את הרפ״ח ועולים לע״ס דא״ק להביא שם מ״ה החדש וט׳ ספירות דשם ב״ן. **אם כן הרפ״ח ניצוצים הם חיות הכלים**. **וחיות הקלי׳ שהיא משארית בירורי המלכים היא הנתקנת ע״י י״א סממני הקטורת, בפיטום הקטורת**. הרב בכמה מקומות מדמה את סדר הבירור לכריית הזהב שנעשה ע״י זיקוק אחר זיקוק, כך יש בירור אחר בירור עד הפרדת הקדושה לגמרי מהסיגים והקלי׳. עיין **מבו״ש דף ט׳ ע״ב**.

מבו״ש דף כ״ח ע״ד : שורה חמשה... ואמנם סדר הה״ג מתחילים להתפשט מחסד עד הוד לכן נקרא כלו ע״ש גבורה הראשונה הנקרא חסד וזהו מארץ התימני (כי הוא דרום שהוא חסד ע״ש הגוב״י י׳) כי תימן ארץ אדום כנ״ל ואמנם **בלע** הוא **הדעת** כנז׳ בש״ב ובלע זה הר **עיבל** שבו ניתנו הקללות אמנם **י׳** יתירה דעיבל **סוד נקודה הקדושה שבתוכם** שנתפשטה במלכים אלו **אחר התיקון** להאיר בהם וגם היא כלולה מי׳ בסוד י״א סממני הקטורת כנזכר בזוה״ק. ע״כ. עיבל אותיות בלע ועוד י׳ והכוונה שהי׳ היא חיות הקלי׳ לשארית בירורי המלכים.

שאלה : אם כן הדבר מפני מה אין רואים את עשיית הקלי׳ נוגה והחיות יחד עם חלוקת השפע במלך העולם?

תשובה : אין אנו צריכים לדאוג לקלי שהיא נטפלת לקדושה אנו דואגים לעשיית הקדושה ואת הקלי׳ שנעשית יחד עם הקדושה היום נעסוק בה מחר בפיטום הקטורת. עיין **תו״ח דף פ״א ע״א**.

מה הבחינות העולות לע״ב ס״ג דא״ק

אוצרות חיים דף ט״ז ע״ב:... והנה בזיווג הזה צריך שיתוקנו כל **הי״ס מן הכתר ועד המלכות** כי אפילו הג״ר אינם מתוקנות **ולכן בחינת העלאת מ״ן אלו היה עד למעלה בע״ב ס״ג דא״ק** כמ״ש בע״ה... ע״כ. ע״ש.

שם באש״ל אות ז׳:... וזה היפך ממ״ש הרב בשע׳ מ״ד ומ״ן, שאין מתברר שום מדרגה אלא במדרגה שעל גביו בלבד יעו״ש... אם כן מוכרחים אנן לומר כי מ״ש הרב בפרקין שכל הבירורים עלו לע״ס העליונים דא״ק **איירי בבירורים שמתבררים מכל הי״ס חלקים השייכים והמתיחסים לתיקון עתיק** כמ״ש מו״ר הקדוש הרש״ש זיע״א בהקדמתו **נה״ש דף ה׳ ע״ב** ד״ה ונחזור... ע״ש.

רבי שאול מקשה על דברי הרב שיש קושיא שכן כאן כתוב שכולם עולים ובמקום אחר כתוב שעולים רק למדרגה שעליה. ומתרץ שהם י״ס חלקים השייכים לעתיק. וצריך להבין מהיכן יודע רבי שאול שהם דווקא החלקים השייכים לעתיק?

מבו״ש דף י״א ע״ד שורה ובי׳:... והנה עליית האורות למעלה בבינה הם בחינת המ״ן האמנם להיות כי התיקון הזה אינו אל השבעה מלכים לבד כי **כל עשרה נקודות נפגמו** עם שאין בחינת חסרונם שוה כנז׳ בח״ב **ולכן כל העשרה נקודות צריכים תיקון וכולם צריכין לעלות למעלה בסוד מיין נוקבין במקום עליון בשורשם** אשר יצאו... ע״כ. ע״ש. וזה הלשון כמו האוצרות חיים.

נה״ש דף ח״י ע״א: שורה וכפי שיעור הבירורים העולים מבי״ע כך נבררים ועולים מאחוריים דאו״א שהם אותם החלקים שבהם מלובשים... וכן עד״ז **מא״א לעתיק כי כל הי׳ נקודות צריכים תיקון כי כולם יצאו חסרים ובלתי מתוקנים**... ע״ש. הרש״ש שם משפט זה דווקא כשדבר על בירורי עתיק, **מכאן נראה שרבי שאול תירץ לעיל דאיירי בבירורים שמתבררים מכל הי״ס חלקים השייכים והמתיחסים לתיקון עתיק**.

עלית הבירורים

צריך להבין, שבכל תהליך **העליה מהבריאה ועד ע״ב ס״ג דא״ק**, בין בעליה ראשונה כד סליק ברעותא, בין בעליה בברכה או בתפילה, **אין זיווג באו״א**. תחילה עולים ח״ן באבא, ג״ה באימא, ת״י באו״א[רמה], ובשלב העליה **לא נכנסים לעיבור תוך מעוי דאימא**. וב**ירידה** בזיווג או״א אז ז׳ המלכים יכנסו תוך אימא לעיבור, ע״י עיבור ע״ס דא״ק יורדים י״ס דמ״ה וט״ס דב״ן. באו״א נתקנים הבירורים ונכנס שם התוספת שבאה להם מע״ב ס״ג דא״ק. עיין **אוצרות ט״ו ע״ד**, וכן **שעה״ק דף כ״ח ע״א**, וכן **נה״ש דף י״ח ע״א**. העליה לע״ס דא״ק ולא מוזכר ברש״ש זיווג או עיבור בזמן העליה כלל **וזה צריך להבין היטב**.

[רמה] באבא יש רק ח״ן באימא יש ג״ה באו״א ונוק׳ יש ת״י שלב ראשון, לאחר מכן נעשה יחוד באו״נ שבאו״א והת״י נתנים לאו״א. וזה מסביר שפעם כתוב שבאבא יש ח״ן באימא ג״ה ובאו״א יש ת״י ושמועה אחרת כתוב שיש באבא יש ח״ן וחצי ת״י ובאימא יש ג״ה וחצי ת״י. וזה יהיה כאמור אחרי זווג באו״א מיניה וביה וינתן לאו״א החלקים שהיו באו״א. וצריך להבין שאו״א המתיחד מיניה וביה הוא או״א שבתוך או״א, **אוצרות דף ל״ט ע״ג**:... ואז ע״י התלבשות נה״י שלו תוך או״א עצמן אשר הם דכו״ן ממש אז ע״י היסוד דאריך הנכלל מדכו״ן שימש מיניה וביה והוציא אז תיצוניות דו״ק דז״א ג׳ כלילן בג׳ ואת נוק׳ בסוד פסיעה לבר...

ועוד צריך להבין שיש לכאורה סתירה. **א)** כתוב שכל הבירורים כולם עולים לע"ס דא"ק, **ב)** וגם כתוב שכל פרצוף נתקן בפרצוף שמעליו. **אוצרות ט"ו ע"ד**:... גזר והעלה מ"ן מתתא לעילא וע"י כך היה זיוג עליון דחו"ב דא"ק הפנימיים... **ר' שאול אות א'**... ר"ל שבורר מכל הי"ס דנקודים חלקים **המתיחסים לעתיק** כמו שנכתוב...כי אפילו בז"מ יש חלקים[רמו] השייכים לעתיק... ע"ש. **שם באש"ל אות ז'**:... וזה היפך ממ"ש הרב **בשער מ"ד ומ"ן**, שאין מתברר שום מדרגה **אלא במדרגה שעל גביו בלבד** יעו"ש... אם כן מוכרחים אנן לומר כי מ"ש הרב בפרקין שכל הבירורים עלו לע"ס העליונים דא"ק **איירי בבירורים שמתבררים מכל הי"ס חלקים השייכים והמתיחסים לתיקון עתיק** כמ"ש מו"ר הקדוש הרש"ש זיע"א בהקדמתו **נה"ש דף ה' ע"ב** ד"ה ונחזור... ע"ש.

שאלה: ע"י עליה לע"ס דא"ק יעשה תיקון רק לבירורי עתיק, או שיתוקנו כל הבירורים של כל הפרצופים?

אוצרות דף ט"ז ע"ב:... והנה בזיווג הזה צריך שיתוקנו **כל הי"ס מן הכתר ועד המלכות** כי אפי' הג"ר אינם מתוקנות ולכן בחי' העלאת מ"ן אלו היה עד למעלה בע"ב וס"ג דא"ק ... וע"י הזיווג הזה דע"ב ס"ג כנז' נתקן כל האצילות כולו מן עתיק עד המלכות. ותחילה נתקן עתיק ואחר כך היה זיווג בעתיק לתיקון א"א... ע"כ.

לכאורה יש סתירה בדברי הרב עצמו שהרי בתחילה אומר: "וע"י הזיווג הזה דע"ב ס"ג כנז' נתקן כל האצילות כולו מן עתיק עד המלכות" ובהמשך אומר: " ותחילה נתקן עתיק ואחר כך היה זיווג בעתיק לתיקון א"א". צריך להבין מה נתקן בזיווג עתיק? **הרב אש"ל אות ח'**:... לפי זה צ"ל כי מ"ש תחילה שע"י זיווג זה נתקנו כל העשר ספירות מכתר ועד מלכות... **הכוונה** היא שע"י זווג העליון דע"ב ס"ג דא"ק **היה הכנה** לתיקון כל הי"ס דאצילות מכתר ועד מלכות... אבל לעולם ע"י זווג ע"ב ס"ג דא"ק **לא נתקן כי אם עתיק ונוק'** דווקא ע"כ ע"ש. נלע"ד לדייק שההכנה היא לי"ס והתיקון הוא רק לעתי', שבו יש את כל מה שצריך לתיקון כל האצילות.

עוד צריך לומר 1) שכל הבירורים עלו על ידי מעשינו מזו"ן לישסו"ת, מישסו"ת לאו"א, מאו"א לא"א ומא"א לעתיק. ומעתיק הם העולים לע"ס דא"ק. כמבואר ב**נה"ש דף י"ח סע"א וע"ב**, ע"ש. **2) בע"ס דא"ק** נתקן עתיק ומוציא י"ס דמ"ה ותשלום י"ס דב"ן, א"כ יש ב' פעולות. **א-** כללית, הוצאת השפע לכולם, **ב-** ופרטית, תיקון עתי'. **3)** ואז כל פרצוף עליון יעשה ב' פעולות, יביא את השפע הכללי מע"ס דא"ק, ויתקן את המלכויות בכוח ע"ס שלו הפרטי הכלול בו בהתכללות והתקשרות. ראה **עלי נהר סוף אות מ"ג דף ל"ח ע"א**.

[רמו] וזה מההלבשה לפי שעה שבאו להם לבושים מאו"א מא"א ומעתיק. והם הבחינות העליונות בכל מלך ומלך יש י"ס עתי' וא"א הם הכתר של כל נקודה ונקודה ואו"א הם חכמה ובינה והם בחינות ע"ב וס"ג של הרפ"ח. עיין **יפ"ש בע"ח א' דף ל"ד ע"ג**. **אוצרות דף ח' ע"א אות ח' באש"ל**, וכן **עלי נהר דף ל"ח ע"א אות מ"ג**, וכן שם הגהת ר' שאול **אות ס"ז**. ועיין **ר' שאול אצרות דף ל"א ע"ג אות ב'** שורה מתחילה לנו... יצא לנו מזה שהמלכים היה להם מוחין מאו"א קודם התיקון ואלו הם בחי' חב"ד שלהם כידוע שהם ע"ב ס"ג שלהם... ע"ש.

באתי לגני ג' דף ע"ה ע"ב: ד"ה ובקיצור... הרב אומר שאין הפרש בין התיקון הראשון כד סליק לתיקון הנעשה בכל יום **כי אם בדבר אחד** שבכל יום עולים כל הבירורים בסדר העליה עד עתי' והוא גורם להוציאו השפע, ונתקן עתי' וממשיך ומתקן א"א וכן כולם. **אך בכד סליק** עלו בראשונה רק בירורי ג"ר דעתיק בלבד והם מוציאים את כל השפע לכל הפרצופים **אע"פ שלא עלו עדיין הבירורים שלהם**... ההבדל הוא רק סדר עליית הבירורים. ע"ש.

בהמשך מביא הרב את שיטת ה**מעיל אליהו דף קצ"ד רע"ב** משמע מדבריו שבעליית כד סליק בפעם הראשונה עלו כל הבירורים לע"ס דא"ק... ע"ש.

כד סליק ברעותא

ע"ח ב' דף ס"ז סע"ב: והנה הזיווג הראשון שהיה בעת בריאת העולם היה ע"י נס בבחירתו יתברך וברצונו הפשוט כמ"ש בזוה"ק פעמים רבות כד סליק ברעותיה למברי עלמא כו' וצריך להבין על מה בכל פעם שמדבר בבריאת העולם או בתחילת האצילות **מדבר בלשון זה כד סליק ברעותיה**. אך הענין הוא **בא' מב' פנים** והם, **ענין א'** והוא כי אי אפשר לאו"א שיזדווגו אם לא ע"י מ"ן שהם הזו"ן שהם הבנים ראשונים שלהם כי זהו ענין ואדם אין לעבוד את האדמה כי אין עבודה וזריעת האדמה שהיא הנקבה העליונה נעשית אלא ע"י האדם המעלה מ"ן, ואם כן **בפעם הראשון** שנברא העולם לא היה אפשר להבראות כי הרי עדיין לא היו זו"ן נבררים ועולין בבחי' מ"ן וא"כ גם הזיווג עליון לברא את העולם לא היה יכול להזדווג לכן עלה ברצונו הפשוט ובבחירתו ית' שאפילו בלתי העלאת מ"ן נזדווגו והאציל את עולמו אמנם אחר שכבר נולדו זו"ן אז משם ואילך אין עוד שום זיווג למעלה רק ע"י העלאת מ"ן. **גם פי' כד סליק ברעותיה** כו' הוא יותר נעלם והוא כי הנה... ע"ש ענין נשמות הצדיקים.

> **מבו"ש דף ט"ו ע"ד**: שורה בתחילה ע"י העיבור העליון הנזכר בפ"ב התחילו לברר היותר משובח שבכולם וממנו נעשית נוקבא דעתיק ... ועתיק ועד"ז בכולם וכמש"ל פ"ב ע"ש היטב. ואח"כ ע"י זיווג דדכורא דעתיק עם נוקבא העלו וביררו ניצוצות שהיו למטה נופלות החלק הראוי אל נוק' דאריך ונכנסו במקום העיבור בסוד מיין נוקבין ושם מתמתקים... ע"ש. **שזהו סדר כד סליק ברעותא**,שהיה לפני בריאת אדה"ר,כי אדם אין לעבוד את האדמה ואד יעלה מן הארץ... ולא סדר של אחר בריאת אדה"ר, מה שאנו עושים הבירור ותיקון בתפילותינו ובמצות ולימוד תורה. ולהבין הסדר זה נביא מדברי הרש"ש.

נה"ש דף ה' ע"ב: ד"ה נחזור לענין הנז"ל כי במעשה בראשית בהגיע זמן התיקון ועדיין אדם אין לעלות מ"ן כנז"ל ואז עלה ברצון המאציל ר"ל כי המשיך והעלה מהאורות והכלים הנז' דב"ן שנפלו לבי"ע דכל פרט כנז"ל המובחר שבהם מה שהיה מוכרח וצורך לתקן ממנו ג"ר חב"ד שהם השלושה פרצופים הפנימיים שהם המוחין הנקראים רעותא דעתיק

דאצילות דכל פרטי פרצופי אבי״ע דאצילות[רמז] כנז׳ בפ״ה משער התיקון לפי ערך העת והזמן ההוא של קודם בריאת אדה״ר, והכלים והאורות הנז׳ שעלו היו המובחר והמעולה שבכל מלך ומלך ר״ל חלק מכל א׳ ואי׳ וכפי חלק הנברר מאחד מהם כך נברר מכל אחד מהם חלקים המתיחסים לאותו חלק כי כן הטביע בהם המאציל כי גוף א׳ הם וזמ״ש **בזוה״ק נשא דף קל״ה ע״ב** *״מנהון אתבסמו ומנהון לא אתבסמו״* פי׳ מנהון ר״ל מכולם ועלו האורות והכלים מבי״ע לאצילות דכל פרט ונתחברו עם האורות שלהם שנשארו באצילות בכלים דא״א ואו״א דכל פרט... ע״כ. כאן הרב מלמד אותנו בנין ג״ר רעותא דעתיק... ע״ש באורך[רמח].

ובהמשך בע״ג שורה מובנים. והנה **א״א עדיין לא נתקן כי אדם אַיִן שהם או״א המעלים תמיד הבירורים דא״א לעתיק למ״ן ואי אפשר לבירורים להעלות למ״ן אם לא על ידי הבנים שכבר יצאו ונתקנו שהוא הפרצוף שלמטה ממנו שנקרא בן אליו ועדיין לא נתקן ואז סליק ברעותא דעתיק**[רמט] **למברי עלמא הוא הא״א** ר״ל השלושה פרצופי דחב״ד הנז׳ דמ״ה וב״ן הנקרא רעותא דעתיק מאליהם בלי מה שיעלה להם מ״ן ביררו היותר מובחר מכל שאריות חלקי אורות הנז׳ דב״ן אורות הראויים לשלושה פרצופי הפנימיים שהם חב״ד דא״א דאצילות דכל פרט והעלו אותם למ״ן להם[רנ] ונזדווגו החב״ד הנז׳ דעתיק ותיקנו את אורות הנז׳ דחב״ד דא״א וחיברו עמהם את הכחב״ד דפרצוף חכמה דמ״ה ונתקנו החב״ד דא״א שהם הג׳ פרצופים הפנימיים הנקרא רעותא דא״א, **ואחר שנתקנו הג״ר הנז׳ דא״א הנק׳ בנים לעתיק אז הם העלו מ״ן מהבירורים דו״ק דעתיק לג״ר דעתיק ונזדווגו הג״ר דעתיק ותיקנום וחברו עמהם הראוי להם מחלקי אורות וכלים דו״ק דפרצוף כתר דמ״ה**[רנא].

וכן עד״ז היה בתיקון או״א בהיות שעדיין לא נתקנו או״א ואדם **אַיִן** שהם ישסו״ת להעלות הבירורים שלהם למ״ן לא״א ולכן סליק ברעותא דא״א למברי עלמא הם או״א והוא כי עלו בירורים דג״ר דאו״א מאליהם לרעותא דא״א...

וכן היה בתיקון ישסו״ת בהיות שעדיין לא נתקנו ישסו״ת ואדם **אַיִן** שהם זו״ן להעלות הבירורים שלהם למ״ן לאו״א ואז סליק ברעותא דאו״א למברי עלמא הוא ישסו״ת... ע״ש.

וכן היה בתיקון זו״ן והוא בהיות שעדיין לא נתקנו הזו״ן כי אדם **אַיִן** שהוא **אדה״ר** להעלות את הבירורים שלהם למ״ן לישסו״ת להתתקן, ולכן סליק ברעותא דישסו״ת למברי עלמא

[רמז] עיין לעיל מה שביארנו ועיין באתי לגני ג׳ עמ׳ ע״ד- ע״ה

[רמח] עיין **אוצרות דף ט״ז ע״ג** סוף אות י׳ באש״ל שם כתב שעתיק נתקן בע״ב ס״ג דא״ק הזכר בלבד ונשאר י״א פרצופים לתקן אך כשמגיע לגבול האצילות ומברר את הנוק׳ שלו אז זה מה שכתוב שנשארו י׳ פרצופים לתקן.

[רמט] ג״ר דעתיק

[רנ] לעצמם, הם מעלים את הבירורים והם מתקנים אותם גם כן.

[רנא] החלקים השייכים לו״ק דעתיק מתוך המ״ה וחיבר הב״ן אליו וכן הג״ר התייחדו לחבר הו״ק לג״ר, ויהיה פרצוף שלם מכתר דמ״ה וה״ר דכתר דב״ן וכו׳.

דזו״ן ואז עלו הבירורים דג״ר דזו״ן מאליהם לרעותא דישסו״ת שהם הג״ר הנז׳ שלהם ואז נזדווגו ישסו״ת זיווג דרעותא ותיקנום וחברו עמהם הראוי להם... ע״ש באורך.

להבין בקיצור את סדר בריאת העולמות ע״י המאציל[רנב], **כד סליק ברעותא** והוא כי.

תחילה העלה המאציל את הבירורים מאליהם בלי מה שיעלה להם מ״ן, המובחר, הראוים לעשות מהם **ג״ר דעתיק** ונזדווגו ע״ב ס״ג דעתיק דאבי״ע דאצילות דא״ק... ותיקנום.

ואח״כ רעותא דעתיק העלה את הבירורים של **ג״ר דא״א** ותיקנום, **ואז ג״ר דא״א** העלו הבירורים הראוים לו״ק דעתיק **לרעותא דעתיק** ועתיק תיקנום וחברו אותם אליהם.

ואח״כ רעותא דא״א תקנו את **ג״ר דאו״א, ואז או״א העלו** את בירורי ו״ק דא״א וא״א מתקנים אותם ומחברים אותם אליהם.

ואח״כ רעותא דאו״א תקנו את **ג״ר דישסו״ת, ואז ישסו״ת** מעלים את בירורי ו״ק דאו״א לג״ר דאו״א ומתקנים אותם ומחברים אותם אליהם.

ואח״כ רעותא דישסו״ת תיקנו את **ג״ר דזו״ן, ואז וזו״ן** מעלים את בירורי ו״ק דישסו״ת והם מתקנים אותם ומחברים אותם אליהם.

ואח״כ נברא אדם הראשון מזיווג **ג״ר דזו״ן**. ותפקידו **היה** להעלות בירורי ו״ק דזו״ן. להשלים **אחור דאחור** ולהביא **הפנים** ולגרום שיזדווגו[רנג] **ביום השבת ההיא**.

יצא לנו שכל פרצוף עליון מברר ומתקן את הג״ר של הפרצוף התחתון ממנו, וזה התחתון הג״ר שתוקן, מבררים את הו״ק של הפרצוף העליון, וזה העליון מתקן ומחבר הו״ק אליו. **ע״כ בקיצור**. ראה בעניין כד סליק ברעותא באורך בספרי ״**אוצרות הישועה א**״ עיונים והרחבות.

נה״ש דף ה׳ ע״ד: הרי נתקנו **הג״ר דו״ק דמ״ה וב״ן דזו״ן** ועדיין **הו״ק דו״ק דמ״ה ודב״ן דזו״ן** לא נבררו ולא נתקנו.

ואחר שנתברר ונתקן כל מה שהיה צורך להעשות מהם כל **חלקי**[רנד] **פרצופי ד׳ עולמות אבי״ע** כנז״ל וכמ״ש לקמן בע״ה **אז נברא אדה״ר ממחצב הנשמות** להעלות מ״ן **מבירורי ו״ק דזו״ן** וכל שארית הבירורים ע״י מעשיו ומצוותיו ותפילותיו, ואדרבא נתחבר בעץ הדעת טו״ר בסיגי המלכים ונפל וגרם להפיל כל

[רנב] צריך להבין שלעולם תיקון הפרצופים הוא ע״י עליית מ״ן הבירורים מלמטה אך לפני בריאת אדה״ר היה העלית מ״ן ע״י המאציל העליון וכמבואר כאן שהוא הפרצוף העליון, ואחרי בריאת האדה״ר נעשה על ידינו, הבנים.

[רנג] ואז היות החטא אומר הרב בדרושי ראש השנה פרק ב׳ דף צ׳ ע״ד שנדחה הזיווג של אותה שנה לשמיני עצרת, והזיווג של כלל הזו״ן **לאלף השביעי** שהוא **אותה שבת**.

[רנד] מעתיק דכורא ועד נ״ר דזו״ן ונשאר ו״ק דזו״ן שצריך להתברר ע״י אדה״ר.

המ״ן מנוק׳ דעתיק ולמטה כמ״ש... ואז נגזר עליו מיתה דוגמת המלכים ונתגרש מג״ע לחזור לברר מה שגרם להפיל עד שישלים לברר ולתקן מה שפגם ע״י החטא **בספירות ובנשמות** ואז יחזור למקומו לג״ע לעשות חיובו הראשון וד״ל. **ומבואר מזה כי ע״י התפילות והמצוות שבכל יום ויום מתבררים מבירורי חלקי ד׳ עולמות אבי״ע ומבירורי הנשמות אף גם עתה**... ומ״ש **בקצת מקומות שלא נשאר רק חלקי הנשמות? זה היה קודם חטא אדה״ר ע״ה**... ע״ש. עיין עוד **שמן ששון על נה״ש בסוף הספר ע״ח דף ע׳ ע״ב**. וכן **באתי לגני ג׳** על נה״ש הנ״ל.

האם רפ״ח הם י״א סמנים

נה״ש דף כ״ה ע״ד:... **כי כשיצא שם מ״ה החדש**[רנח] בירר מהנקודות[רנו] מה שהיה אפשר לברר אז ותיקן כל פרצופי האצילות, **ושארית בירורי** חלקי בחינת אצילות של הנקודות, **מהיותר מובחר** שבהם נעשה קליפת נוגה דאצילות כלול מטוב ורע, ומהסיגים הגמורים שבהם נתהוה **אצילות של הקליפות, והנוגה** הנז׳ הוא בסוד **נשמה וחיות** להם. ושארית בירורי הכלים הפנימיים והאמצעיים והחיצונים[רנז] של הנקודות נדחו לבריאה... ע״כ. ע״ש. הרב בהמשך מבאר כל השתלשלות העולמות ואיך יש קלי׳ בכל עולם. וזה הקלי שמתוכם יש קדושה ונבררת בפיטום הקטורת. אך הרפ״ח יצא לפני כן והוא גורם לתיקון העולמות, ומשארית בכל עולם נעשה קלי׳.

אוצרות דף י״ז ע״א: שורה ט״ו... והנה כאשר יצא האור החדש שם מ״ה דאלפי״ן בירר מן הנקודות של ס״ג **אשר בהם היתה השבירה** מה שיכול לברר מהם ושתפו וחברו עמו... ע״כ. לכאורה לשון אוצרות היא לשון הנה״ש, אך חסר התיבות **אשר בהם היתה השבירה**... ע״ש.

שם באש״ל אות ג׳: בירר מן הנקודות של ס״ג וכו׳ ר״ל **בירר לחלקו מן הס״ג** כדי לחברם עמו. אבל **אינו ר״ל שבירר מבי״ע** שהוא בירור ממש שהרי כבר נבררו ועלו מבי״ע לע״ב ס״ג דא״ק בסוד מ״ן כדי שיזדווגו **להוציא מ״ה החדש ותשלום הב״ן** כמבואר בהקדמת **רחובות הנהר דף ג׳ ע״ד** יעוש״ב. ע״כ.

[רנח] משמע שיציאת שם מ״ה עושה כל הבחינות שהם א) אצילות. 2) חיות הקלי׳. 3) והקלי׳. והכל תלוי ביציאת שם מ״ה.

[רנו] מהו שכתב בירר מהנקודות הרי כבר היה בירור לפני יציאת שם מ״ה וכאן כתב שיצא כבר שם מ״ה ואם כן מה כאן בירר?

[רנז] הפנימיים לבריאה והאמצעיים ליצירה והחיצונים לעשיה

שאלת השמן ששון

פתח עינים דף י״א רע״א: ורצוני היה לבאר ענין הי״א סמני הקטורת מה עניינם ושורשם לקרותם בשם זה והשנוי של **בחי׳ רפ״ח נצוצים אם הם עצמם הי״א סמני הקטורת או לא**?

שמן ששון א׳ דף ל״א ע״ד ד״ה פרק י׳:... ועיין **במבו״ש דף ט״ז סע״ב** ומשם תבין היות **שלפעמים קורא אותם י״א סימני הקטורת ולפעמים קורא אותם רפ״ח והכל א׳** יע״ש וכן לפעמים נק׳ ש״ך יע״ש...

מבו״ש דף ט״ז סע״ב: **וקליפה זו דנוגה** נקראו רוח אלהים מרחפת שאותיות **מ״ת רח״ף הם רפ״ח** ניצוצי המלכים שמתו כנ״ל בחלק זה וקליפה זו נעשית מהרפ״ח ניצוצים שנשארו בתוך הכלים ולא נתברר והיא מרחפת על הקלי׳ הנקרא תהו ובהו וחשך... ע״כ ע״ש.

סיכום: מכאן צריך להבין כוונת הרב והנה בתחילה אומר **וקליפה זו דנוגה** משמע הכוונה לנוגה הנעשה **אחרי יציאת שם מ״ה**. ובהמשך אומר נקראו רוח אלהים מרחפת... **הם רפ״ח** ניצוצי המלכים שמתו. אך בהמשך מסביר הרב תדע לך, וקליפה זו נעשית מהרפ״ח ניצוצים שנשארו בתוך הכלים... אך דייק ואמר קלי׳ זו נעשית **מ**הרפ״ח, **מחלק הרפ״ח** ואינה רפ״ח עצמו. וזה מדוייק ומתאים למה שאומר השמן ששון ורבי שאול וכן הרש״ש עצמו רמז זה תחילת דבריו **דף כ״ה רע״ד**: אח״כ יאמר פיטום הקטורת ועניינו הוא לברר ולהעלות שארית בירורי חלקי אבי״ע של הנקודות שנשארו מזמן מיתת המלכים בתוך הקליפות בסוד נשמה וחיות להם כנודע...ע״כ. וזה להודיע לנו שהקלי נוגה נעשית ע״י מה שהיה רפ״ח ונשאר ממנה שארית ומזה נעשה קלי׳ נוגה. ואז מדוייק שהרש״ש באמת העתיק את דברי הרב באוצרות הנ״ל ולא השמיט את התיבות ״**אשר בהם היתה השבירה**״ אלא **הקדים דבר זה והפרידו** ואח״כ כתב יציאת שם מ״ה ותיקון האצילות ויציאת הנוגה. ובלשוננו נאמר כי הקלי נוגה היא מהמשפחה של הרפ״ח ויש להם אותה תכונה וגם הם י״א בחינות כמו שלרפ״ח יש י״א בחינות. והכל בא על מקומו בשלום. עיין עוד **שם משמעון שע׳ רפ״ח עמ׳ ק״ן**, **מבו״ש דף נ״ו ע״ד** שורה הרי כי.

מה טעם היה מקרה המלכים, ומהסיגים היה קלי

נה״ש דף כ״ה ע״ד:.. ע״י אמירת פיטום הקטורת כפי כח כוונתו הוא מברר ומעלה מקדושת הי״א בחי׳ הנז׳ וכפי זכותו ועוצם כוונתו כך ירבה כחו לברר **ואמירתה בכוונה יסייענו לחזור בתשובה**... ע״כ. ע״ש.

הרי ע״י אמירת פיטום הקטורת אנחנו מעלים את החיות של הקלי׳ לקדושה והם כלים ואינם והרי הם הנותנים את העונש וממילא מתמעט הדינים מעליו. **מו״ר הרה״ג רבי מרדכי עטיה שליט״א מעיד שהוא אומר את פיטום הקטורת אחרי ההבדלה עם כל המשפחה בכל מוצאי שבת וזה עושה תיקון גדול לכל השבוע**. נלע״ד פירוש נחמד, מה שאמר שע״י אמירתה יסייענו לחזור בתשובה להבין זאת, הרי יש לנו יום בשנה שאין כוח לשטן לפעול והוא יום הכיפורים וביום זה עיקר העבודה הפנימית היא פיטום הקטורת. ולכן ביום כיפור צריך וקל לחזור בתשובה. וזה מה שאנחנו אומרים בתפילה והרשעה כולה בעשן תכלה והכוונה בעשן הקטורת. ע״כ נלע״ד.

בסוף מס׳ יומא דף פ״ו פ״ז:... יש ד׳ חילוקי כפרה, ע״ש. אומר **החיד״א** ד׳ חילוקי אלו לא נאמרו למי ששב מאהבה, כי מי ששב מאהבה הזדונות נהפכות לזכויות ואין לו יסורין. וזה מפני ששב מאהבה והוא על ידי לימוד תורה.

פרשת שלח פרק י״ד פסוק י״ח: ה׳ ארך אפים ורב חסד נשא עון ופשע ונקה לא ינקה... **תרגום אונקלוס** שם... סלח **לדתיבין לאורייתה** ודלא תיבין לא מזכי... ע״כ. ע״ש. משמע שע״י חזרה בתשובה בלימוד תורה יסלח ה׳. ובאמת מי שרוצה להנצל מהיסורין המגיעין לו בגלל חטאיו יקבל על עצמו עול לימוד תורה.

ע״ח א׳ דף נ״ב ע״א: שורה א׳... ועתה נבאר תחילתן איך היו בעת יציאתן הראשונים בהיותם בלי תיקון... ולסיבה זו לא יכלו הכלים לסבול האורות שלהם... והנה הטעם לזה שלא יצאו ע״ד התיקון ולא יצטרכו לשבירה ואח״כ יהיה תיקון. הסיבה לזה כי תכלית הכוונה היה להוציא ולעשות בחינת הקליפות החיצונים כי הם צריכות בעולם לתת שכר טוב לצדיקים ולהעניש לרשעים שהיה עתיד לברא אח״כ. וע״כ יצאו הנקודות הנ״ל בלתי תיקון כדי שהכלים שלהם לא יוכלו לסבול את האור וישברו ושבירתן זו היא טהרתן כי אז נתבררו הזוהמה והסיגים שבהם ונעשו קלי׳... ע״ש.

מבו״ש דף ט״ו ע״ג פ״ח: הרב בתחילה מבאר ענין עקריות הסיבה מקרה המלכים, והוא היות כוונתו יתברך לברא עולם הזה שיש בו שכר ועונש וזה אי אפשר אם לא ע״י **קוסטינר** היא מידת הרע להיפרע מן הרשעים. וזה ע״י **בירור הרע** עד שיהיה רע גמור וכדי שיתגלו הסיגים והקליפות אי אפשר רק ע״י **השתלשלות** העולמות ובתכליתם יתבררו הסיגים ויצאו בפועל[רנח]... ע״כ ע״ש.

זוה״ק פר תרומה דף קס״ג ע״א: על הפסוק ואהבת את ה׳ אלהיך בכל לבבך... בשני יצריך... ואי תימא ביצר הרע איך יכול לאהוב אותו הרי יצר הרע מקטרג שלא יתקרב להקב״ה, ואיך יתקרב על ידו אלא דווקא **העבודה היותר חשובה** על ידי היצר הרע **כאשר תשבור ותכניע אותו** ומקרבו לעבודת ה׳ יתברך... **משל למלך** שהיה לו בן יחיד שאהב אותו וציוה עליו שלא יתקרב לאשה רעה, ואם יקרב לא

[רנח] עיין שם היטב והשווה עם הקדמת הקטורת שכתב הרש״ש בנה״ש דף כ״ה סוע״ג שכל עניין זה מדובר בתיקון אחר יציאת המ״ה החדש ובניין הפרצופים באצילות. ע״ש היטב.

יהיה ראוי להיות בפלטרין של המלך, רצה המלך לבדוק אהבת בנו למלך ובקש מאשה רעה לנסות לפתותו... והבן עמד בניסיון, ואז נתן לו המלך... מי גרם לבן לקבל את כל הטוב... אותה אשה. והיא עשתה רצון המלך וגרמה לבן לזכות בכל הטוב... והנה טוב מאד... **טוב** יצה״ט, **מאד** יצה״ר. שהוא ודאי טוב מאד למי שמקיים מצוות אדונו. בלעדיו לא היו יורשים הצדיקים כל אותם האוצרות העליונים שעתידין לנחול לעוה״ב... בכל לבבך. ועדיין יש לשאול בשביל מה העוה״ז..?

הרמח״ל במסילת ישרים פרק ראשון:... על כן הושם האדם בזה העולם בתחילה... ונמצא שהוא מושם באמת בתוך המלחמה החזקה... עד שנמצאת המלחמה אליו פנים ואחור... ע״כ. ע״ש כל הפרק. וזה כל עניין סיבת בריאת העולם שהאדם יהיה בעולם הזה במלחמה תמידית ויזכה להתגבר ואז יזכה בזכות לכל הטובה מהקב״ה ולא מנהמא דכיסופא.

סיבה למה היתה השבירה

מבו״ש דף ט״ו ע״ב: שורה היו... והוא כי בראשונה היו **הסיגים והקליפות מעורבים בכלים** אשר לסיבה זו היה בהם הפירוד הנז׳ והוצרכו למות ולברר הפסולת דוגמת מיתת האדם אשר חוזר לעפרו להתנער מהפסולת שבו ובבוא תחית המתים יקום כספא שלים בלי סיגים... ע״ש.

מבו״ש דף ט״ו ע״ג:... והוא **היות כוונתו יתברך לברא עולם הזה שיש בו שכר ועונש** וזה אי אפשר אם לא ע״י **קוסטינר** היא מידת הרע להפרע מן הרשעים. וזה ע״י בירור הרע עד שיהיה רע גמור וכדי שיתגלו הסיגים והקליפות אי אפשר רק ע״י השתלשלות העולמות ובתכליתם יתבררו הסיגים ויצאו בפועל...

ע״ח א׳ דף נ״ב ע״א: שורה א׳... ועתה נבאר תחילתן איך היו בעת יציאתן הראשונים בהיותם בלי תיקון... ולסיבה זו לא יכלו הכלים לסבול האורות שלהם...

ספר הליקוטים דף ב׳ סע״ב:... דע כי בעולם התוהו עולם הנקודות כל כלי היה מחזיק בתוכו אור על חד תרין כמו הכלי כי כל כלי הוא **כ״ד** וכל אור הוא **מ״ח** הרי **ע״ב** שלם, וכשנשבר הכלי שהוא שליש תחתון של ע״ב האור שהוא ב׳ שלישים חזר למעלה.

מבו״ש דף ו׳ סע״ג: שורה כנ״ל... ועוד כי השבעה תחתונות בהכרח הם יותר דינים מהג״ר כי כל מה שהדבר מתעלה למעלה אין הדינים ניכרים ומתגלים בו והם רחמים ולכן בהגלות בהם הדינין להיותם תחתונות לא יכלו למסבל האור הגדול של **הרחמים ונשברו**.

ועיקר הטעם הוא **היות סיגים מעורבים בהם** והם הגורמים הפירוד עד **אחר התיקון** שאז נתבררו מהסיגים והקליפות ואז נתחברו...

לשם ספר הדע"ה א' דף נ"ט דרוש ו' סימן א': מביא שם **י"א סיבות** ומקורן למה היה צריך להיות מקרה המלכים. עיין שם היטב עם המקורות, שנזכה לעיין בהם בקרוב אמן. ונסכמם בע"ה.

האם הבירור לפני יציאת שם מ"ה או אחרי יציאתו

נה"ש דף כ"ה ע"ד:... **כי כשיצא שם מ"ה החדש בירר** מהנקודות מה שהיה אפשר לברר אז ותיקן כל פרצופי האצילות, **ושארית בירורי** חלקי בחינת אצילות של הנקודות... ע"כ.

מכאן משמע שבירור היה אחרי יציאת שם מ"ה.

ע"ח א' דף מ"ז ע"ב למטה: והנה כאשר עלה ברצון המאציל להחיות את המתים ולתקן את המלכים האלו הנשברים והנופלים בעולם הבריאה גזר והעלה מ"ן מתתא לעילא... ע"כ.

כאן מלמד אותנו הרב סדר כד סליק ברעותא וזה לפני יציאת שם מ"ה. א"כ קשה מה שכתב הרש"ש.

אוצרות חיים דף י"ז ע"א אש"ל אות ג': בירר מן הנקודות של ס"ג וכו' ר"ל **בירר לחלקו מן הס"ג** כדי לחברם עמו. אבל **אינו ר"ל שבירר מבי"ע** שהוא בירור ממש[רנט] שהרי כבר נבררו ועלו מבי"ע לע"ב ס"ג דא"ק בסוד מ"ן כדי שיזדווגו **להוציא מ"ה החדש ותשלום הב"ן** כמבואר בהקדמת **רחובות הנהר דף ג' ע"ד** יעוש"ב. ע"כ.

וכן מדוייק מדברי הרב עצמו שכתב שם, בירר מן הנקודות של ס"ג אשר בהם הייתה השבירה מה שיוכל לברר מהם ושתפו וחברו עמו ואז נעשה המ"ה בחי' דכורא והס"ג נעשה בחי' נוק' אליו... ע"כ. צריך להבין שיש **ב' בירורים**: **1)** מבי"ע כדי להוציא שם מ"ה חדש וט"ס דשם ב"ן זה בירור מבי"ע. **2)** אחרי יציאת שם מ"ה מה שכל פרצוף מברר לנוק' שלו. זה בירור באצילות.

ע"ח א' דף מ"ח רע"ג:... והנה כאשר יצא זה האור החדש שם מ"ה דאלפי"ן בירר מהנקודות דס"ג **שבהם היתה השבירה** מה שיוכל לברר מהם ונשתתפו ונתחברו עמו ואז נעשה המ"ה בחי' דכורא וס"ג נעשה בחי' נוק' אלא שלהיות שהס"ג זה נעשה נוקבא אל המ"ה לכן קנה לו עתה שם אחר והוא שם ב"ן... ע"כ.

לשון זה משתמש בה **הרש"ש בנה"ש דף כ"ה ע"ד**: אך יש הבדל שהוא מחלק הלשון **ב'** מצבים **א'** בתחילה מזכיר את מקרה המלכים ושם מדבר על קלי' נוגה וקלי' שנעשו מהנקודות שבהם היתה השבירה. **ב'** בהמשך אומר כי כשיצא שם מ"ה זה ענין התיקון אבי"ע דקדושה וב' בחינות האחרות. ומכאן נלמד שהקלי' נוגה והקלי' נעשו דווקא

[רנט] הוא הבירור הראשון שלפני יציאת שם מ"ה.

מהנקודות שבהם היתה השבירה, ולא היה בהם מהמ״ה או מט״ס דב״ן, שבהם לא היה סיגים ומהם לא היה קלי׳ מכאן יוצא לנו שבחינת הנוגה והקלי׳ נעשו מחמשה אחוזים בלבד מכלל השפע. ובחינות הקדושה מכל השאר תשעים וחמשה אחוז.

מבו״ש דף ו׳ סע״ג: שורה כנ״ל... ועוד כי השבעה תחתונות בהכרח הם יותר דינים מהג״ר כי כל מה שהדבר מתעלה למעלה אין הדינים ניכרים ומתגלים בו והם רחמים ולכן בהגלות בהם הדינין להיותם תחתונות לא יכלו למסבל האור הגדול של הרחמים ונשברו.

ועיקר הטעם הוא היות סיגים מעורבים בהם והם הגורמים הפירוד עד אחר התיקון שאז נתבררו מהסיגים והקליפות ואז נתחברו... ע״כ ע״ש.

נה״ש דף ג׳ ע״א:... **והנה** אחר שבירת הכלים דמלכים דאצילות שהוא החיה דכל פרט וירידתם לבי״ע שהוא הנר״ן דכל פרט נתגלו ונפרדו מהם הקלי׳... ע״כ.

מבו״ש דף ט״ו ע״ב: שורה היו... והוא כי בראשונה היו **הסיגים והקליפות מעורבים בכלים** אשר לסיבה זו היה בהם הפירוד הנז׳ והוצרכו למות ולברר הפסולת דוגמת מיתת האדם אשר חוזר לעפרו להתנער מהפסולת שבו ובבוא תחית המתים יקום כספא שלים בלי סיגים... ע״ש. ועיין עוד **ע״ח א׳ דף נ״ב ע״א** שורה לשבירה... ע״ש.

מכל הנ״ל ברור שכל ענין הקלי׳ הוא דווקא מהחלק שבהם היתה השבירה. ועוד צריך להבין שלפני שירדו המלכים הם היו כניצנים בנקודות בחינת הסיגין המרובים שהיו בהם. וכשיצא שם מ״ה החדש ועשה את קומת אבי״ע דקדושה, נעשו גם קומת אבי״ע דקלי׳. וכל זה מובן ממה שסידר הרש״ש את לשון **ע״ח א׳ דף מ״ח ע״ג** בדבריו שחילק את הלשון תחילה דיבר על נקודות שבהם היתה השבירה, ואז רמז על בחינות הקלי׳ והנוגה שיעשו מבחינות אלו. ואח״כ הביא את הלשון כשיצא שם מ״ה החדש... וכאן בונה את הבחינות של האצילות והשאר.

האם בירורי רפ״ח היו בקלי׳

נה״ש דף כ״ה סע״ג: אח״כ יאמר פטום הקטורת ועניינו הוא לברר ולהעלות שארית בירורי חלקי אבי״ע של הנקודות שנשארו מזמן מיתת המלכים בתוך הקליפות בסוד נשמה וחיות להם... ע״כ מכאן לכאורה משמע מדברי הרש״ש שהבירורים היו בקלי׳

בהגהות הרמ״ז והרנ״ש בסוף מבו״ש או בסוף אוצרות חיים אות קע״ד: מהרח״ו ז״ל (דברי מהרח״ו הם מ**ספר הליקוטים דף א׳ ע״ד** משורה חופפת ובהמשך הם דברי המזל״ן ע״ש) אלו הכלים היו ג׳ בחינות הא׳ הבל דגרמי וזה נכנס תוך הכלים שנשברו ונפלו בעמק הקלי׳ והחשך היה מכסה עליהם, ועל החושך היה בחי׳ נפש שהיא עומדת על הקבר והיא נקראת מים ועליה היתה הרוח שהם התגין כמש״ל וז״ס ורוח אלהים מרחפת על פני המים... **מזל״ן** ולכן **יה״י או״ר** עולה בכיוון **ע״ב**

ס״ג מ״ה ב״ן וזהו הטל של המ׳ שצריך שיכנס היסוד בתוכה שצריך שתיעשה **ם׳** סתומה והמשכיל יבין. ע״כ. (ראה **שער הפסוקים דף י״ב ע״ב** שורה 12)

ספר הליקוטים דף ב׳ ע״ג למטה: דע כי בעולם התהו עולם הנקודות כל כלי היה מחזיק בתוכו על חד תרין כמו הכלי כי כל כלי הוא **כ״ד** וכל אור הוא **מ״ח** הרי **ע״ב** שלם וכשנשבר הכלי שהוא שליש תחתון של ע״ב האור... וקודם השבירה היה הכלי והמלוי הכל חסדים משם ע״ב והיינו ע״ב דהויות... אבל כל זה היה קודם התיקון **שלא היה מציאות לקליפות** לפיכך באו כולם בסוד חסדים. ע״כ.

משמע מכאן שהקלי׳ היה דווקא **אחרי התיקון** ולא היה קלי קודם התיקון. הכוונה רק בהופעת שם מ״ה בתיקון התחיל הקלי׳. אך לפי המבואר לעיל **הקלי׳ היה בחינת הסיגים הרבים שהיו בכלים**, והיו בבחינת ניצני הקלי׳. ורק אחרי יציאת שם מ״ה החדש אז נעשו קומה שלימה אבי״ע דקלי׳.

ועוד צריך להבין שיש בחינת קלי׳ מבריאת העולם ויש בחינת קלי׳ שאנו מבררים כל יום במצוות ותפילות שלנו ומשתי בחינות אלו אנו מתקנים בקטורת.

ספר הליקוטים דף א׳ ע״ד: וזהו פי׳ אבנים מפולמות[רס] ר״ל מפי״ל מות שהיא הקליפה והיתה חופפת עליה וז״ש ״ וחושך על פני תהום, ורוח אלהים מרחפת,״ אלו הכלים שיש בהם **ג׳** בחינות. **א׳** הבלא דגרמי וזה הוא שנכנס בתוך הכלים שנשברו ונפלו בעמקי הקלי׳ והחושך היה מכסה עליהם,[**ב׳**] ועל החושך היתה הנפש העומדת על הקבר והיא נקראת מים,[**ג׳**] ועל זה הנפש היתה הרוח וז״ש ורוח אלהים מרחפת על פני המים כנז׳... ע״כ.

מה הם פרטי הבחינות הנבררים ע״י אמירת הקטורת

שערי רחמים ב׳ ש׳ מ״א: **שאלה**: אחר שמביא את הקדמת הרש״ש לפיטום הקטורת שואל החכם... צריך להבין הבירורים די״א סמני הקטורת באיזה בחינה מיירי,

אם הוא תיקון שית אלפי שני שהוא תיקון ששת ימי בראשית כל יום לפי בחינתו.

או לתקן בירורים הנתונים בקלי׳ שהם הסיגים שנשארו מתיקון שם מ״ה החדש.

ואם נאמר שכל יום מבררים כפי בחינתו[רסא] צריך להבין, **אם נעשה** כסדר האמור בשם מ״ה שהמובחר יהיה אצילות והשאר בי״ע ונשאר חלקי הסיגים בקלי, **או** שחלק המתברר כולו יהיה אצילות שזהו תיקון האמיתי עכ״פ.

מה הם פרטי הבחינות הנבררים ע״י אמירת הקטורת?

[רס] המושג מופיע בגמרא חגיגה דף י״ב ע״א אבנים מפולמות שקועות בתהום שיש בהם לחות... ע״ש. ועד עיין זוה״ק פר׳ פנחס דף רכ״ז ע״א ר״מ. ועוד בן יהוידע לרי״ח טוב מו״ר הבן איש חי על מס׳ חגיגה דף י״ב ע״א. ועוד בפרדס תחילת חלק ב׳ בכינויים אבנים... ע״ש.

[רסא] זה מהבירורים החדשים ולא מהישנים.

תשובה: עיין **נה״ש דף ז׳ אע״ב**: מדברי הרש״ש שם משמע שאלו הבחינות שנעשו ונתקנו ע״י בריאת העולם והיות ואדה״ר לא תיקן צריך אנו צריכים לתקן... ע״ש.

וצריך גם לעיין **נה״ש דף י״ג סע״א**: כאן מדבר בבחינות שלא נתקנו ע״י אדה״ר והם חדשות.

האם יש עבודה במחצב האצילות הגמור

נה״ש דף ה׳ ע״ד: ואחר שנתברר ונתקן כל מה שהיה צורך להעשות מהם כל **חלקי**[רסב] **פרצופי ד׳ עולמות אבי״ע** כנז״ל וכמ״ש לקמן בע״ה **אז נברא אדה״ר ממחצב הנשמות** להעלות מ״ן מבירורי ו״ק דזו״ן וכל שארית הבירורים ע״י מעשיו ומצוותיו ותפילותיו, ואדרבא נתחבר בעץ הדעת טו״ר בסיגי המלכים ונפל וגרם להפיל כל המ״ן מנוק׳ דעתיק ולמטה כמ״ש... ואז נגזר עליו מיתה דוגמת המלכים ונתגרש מג״ע לחזור לברר מה שגרם להפיל עד שישלים לברר ולתקן מה שפגם ע״י החטא בספירות ובנשמות ואז יחזור למקומו לג״ע לעשות חיובו הראשון וד״ל. **ומבואר מזה כי ע״י התפילות והמצוות שבכל יום ויום מתבררים מבירורי חלקי ד׳ עולמות אבי״ע ומבירורי הנשמות אף גם עתה**... **ומ״ש בקצת מקומות שלא נשאר רק חלקי הנשמות? זה היה קודם חטא אדה״ר ע״ה**... **ע״ש**.

> **נה״ש דף ז׳ אע״ב**: שורה מקומות. אמנם לא נתברר כל האורות דמלכויות דמלכים דב״ן הנז׳ אלא מקצת מהם אותם חלקי האורות המוכרחים לתקן מהם פרצופי אבי״ע המתייחסים לאותו העת והזמן אשר הם מוכרחים להמצא קודם בריאת אדה״ר ושארית הבירורים נשארו להתברר ע״י התפילות והמצות שיעשה אדה״ר ע״ה וכיון שגרם החטא ולא נעשה על ידו כי אם מה שהיה ראוי להתייחס אליו בלבד כידוע כי לו יתב׳ נתקנו עלילות נשאר להתברר בכל דור ודור ע״י התפילות והמצוות שיקיימו ישראל בכל דור ודור שהם הנשמות הנמשכות ממחצב הנשמות ובאות בכל דור ודור **להשלים להעלות הבירורים דמחצב הספירות והנשמות** המתייחסים לאותו הדור כפולים ומכופלים מהנשמות ישנות להשלים הבירורים של הדורות ההם שעברו עד שיושלמו להתברר כל הבירורים דב״ן **ואז ישתוו**[רסג] **חיבור דמ״ה עם י״ס דב״ן** כתר עם כתר כו׳ וזה יהיה בעת ביאת משיח צדקנו במהרה בימינו אכי״ר... ע״ש

תורת חכם דף פ״א ע״א: והנה כתב מו״ה בכוונת הקטורת (נה״ש דף כ״ה ע״ד) וענינו הוא לברר שארית בירורי חלקי אבי״ע של הנקודות שנשארו מזמן מיתת המלכים בתוך הקלי׳... **עוד כתב** ז״ל (**נה״ש דף י״א סע״ד**) מ״ש **בשע׳ מ״ד שער השמות פ״א** שכל אלו הספי׳

[רסב] מעתיק דכורא ועד ג״ר דזו״ן ונשאר ו״ק דזו״ן שצריך להתברר ע״י אדה״ר.

[רסג] ועתה החיבור של המ״ה עם הב״ן אינו בהשוואה שכן כתר דמ״ה מתחבר עם ה״ר דכתר דב״ן וג״ר דחכמה דב״ן ודי״ר דבינה דב״ן וז״כ דו״ק דב״ן. ובזמן המשיח בב״א ישתוו.

מתחילת האצילות עד סוף י״ס דעשיה כולם הם אלהות גמור מדבר בפנימיות העולמות... (עיין גם **נה״ש דף י״ב ע״א** ד״ה והנה)... ע״ש.

עוד כתב במ״א (**נה״ש דף ב׳ ע״ב**) וז״ל ואיך אפשר שהמקרה של המלכים היה בבי״ע והלא ג׳ עולמות בי״ע אינם עולמות גמורים כמו האצילות כי אינם אלא התפשטות כחות הנוק׳ דאצילות וחייליה וכולם הם בחינת נוקבין ואין בהם דכורא כלל כמ״ש **במ״ש ש״ב ח״ג פ״ח** וכל קיומם והעמדתם הם בכח שארית הרפ״ח ניצוצות דכלים ואורות דאצילות וכשיושלמו להתברר כל בירורים אז נאמר ושמים כעשן נמלחו כו׳ עכ״ל. וכבר נודע שהשבירה היתה דווקא בחיצוניות וכמ״ש בסוף שע׳ מ״ן משם הרב ז״ל וזמ״ש הרב שהכלים הם הצריכים תיקון אבל האורות לא. והכלים ר״ל בי״ע הנקרא כלים וחיצוניות בערך האורות הנקרא אצילות, שבי״ע כולו נקרא חיצוניות בערך האצילות כמ״ש מו״ה ז״ל א״כ אפשר שמ״ש שהכלים דפנימים הם בבי״ע דאצילות הוא **דאצילות הכולל דבי״ע** הנקרא גם הוא בפרטות אבי״ע דאצילות[רסד], והכלים דחיצוניות שהם עולם הפירוד הם בבי״ע דחיצוניות[רסה] דחיצוניות. שאם לא כן איך יבואו כל המצוות והתפילות באבי״ע דאצילות הגמור והלא כתב שאין בהם חסרון ושינוי כלל,[רסו] ואף הוא נקרא בערך אבי״ע אלהות גמור מתחילת האצילות ע״ס י״ס דעשיה, אבל בערך האצילות הגמור נקרא גם הוא עולם הפירוד ונקרא שנתקן משארית הכלים דאצילות נתקן בי״ע שלו...

תורת חכם דף ע״ג ע״א : שורה מחלקם... וכפי״ז מתישב, כי במקום א׳ כותב הרב ז״ל שיש בירורים ועליה אף למחצב הספירות, ובמקום אחר כותב שאין בירורים כי אם למחצב הנשמות, כי הספירות כבר נגמרו להתקן. אך נראה כי בכאן כיוון מו״ה ז״ל להסיר ספק זה כי זו האבי״ע דאצילות אין בו שום חסרון ושינוי כלל כי זה נקרא מחצב הספירות[רסז] שכתב הרב ז״ל בשער הקדושה שנאמר בו אם צדקת מה תתן לו וכו׳ אבל באבי״ע דבי״ע הכולל האצילות שבו נקרא גם כן בשם **מחצב הספירות** והבי״ע דבי״ע שבו נקרא מחצב הנשמות[רסח] ושניהם צריכין תיקון בין מחצב הספירות בין מחצב הנשמות של זה אבי״ע הכולל... ע״כ. עיין סוד ישרים לבן איש חי חלק ב׳ סי׳ ה׳ באורך.

[רסד] כאן מדבר על המחצב דספירות דנשמות ולא במחצב הספירות שהוא אצילות הגמור שאין לנו בו עסק בעבודתינו.

[רסה] כאן זה בי״ע דבי״ע או מחצב הנשמות דנשמות.

[רסו] אם כן קשה אם נאמר שאין עבודה במחצב הספירות שאין בהם חסרון ושינוי כלל איך אנו רואים שיש לנו בכל זאת עבודה באצילות הגמור? ומתרץ שמחצב דאצילות של מחצב הנשמות אף הוא נקרא גם כן מחצב הספירות ואלהות גמור.

[רסז] מחצב הספירות כולו מתוקן ע״י המאציל ואין לנו בו עבודה כלל אם כן מה זה שאמר הרב שיש בירורים ועליה למחצב הספירות? אלא ברור שאין במחצב הספירות הגמור עבודה ורק במחצב הספירות דמחצב הנשמות.

[רסח] נשמות דנשמות

באיזה מחצב עבודתנו

הקושיא: מכל הנ״ל מבואר שיש קושיא בדברי הרב מוהרח״ו זלה״ה והיא שיש בירורים ועליה אף למחצב הספירות, ובמקום אחר כותב שאין בירורים כי אם למחצב הנשמות, כי הספירות כבר נגמרו להתקן.

תירוץ הרש״ש: והנה הרש״ש מתרץ קושיא זו **בנה״ש דף ה׳ ע״ד**: **ומבואר מזה כי ע״י התפילות והמצוות שבכל יום ויום מתבררים מבירורי חלקי ד׳ עולמות אבי״ע ומבירורי הנשמות אף גם עתה**... **ומ״ש בקצת מקומות שלא נשאר רק חלקי הנשמות? זה היה קודם חטא אדה״ר ע״ה**... **ע״ש**. תירוץ הרש״ש מופיע ג״כ **בע״ח א׳ דף פ״ד ע״ד השמ״ש [ב]**: שורה מתחילה אמנם... אמנם נלע״ד, כי בכל יום נעשה ככל מה שנעשה בבריאת העולם כמבואר בכמה מקומות כי **מה שנתקן בבריאת העולם קודם ברוא אדם היה א״ק ואבי״ע דמחצב הספירות** וכשנברא האדם בירר ותיקן והעלה שאר המחצבים דנשמות ומלאכים וחושך, **ואחר החטא חזרו ונפלו כולם, וגם במחצב הספירות הגיע הפגם כביכול** אע״פ שלא נתקנו על ידו, ולא נשאר מתוקן ומבורר מכל המחצבים דספירות ונשמות ומלאכים כי אם חלקי א״ק ואבי״ע הנוגעים ומתיחסים אל יום הששי דבריאת העולם, **ומשם והלאה** בכל יום מתבררים ועולים ברורים מכל חלקי פרטי פרצופי א״ק ואבי״ע המתיחסים לאותו היום **ממחצב הספירות והנשמות והמלאכים**, כמבואר כל זה בטוב טעם בספר **מבו״ש דף ט״ז ע״א** ע״ש... ושלא כדברי **ספר שערי קדושה**. הגה״ה זו הביא אותה הרב חיד״א בהגהותיו על **שערי קדושה חלק ג׳ שער ב׳**.

שמן ששון הירוק דף ע״ז ע״ג:... כשנברא אדם הראשון הוא נברא ממחצב הנשמות דכבר כתב רבינו לעיל **שבתוך המלכים שהם שבעה מלכי אדום שם היו כלולים כל הנבראים שבעולם** וגם כל העולמות... צריך להבין שיש רפ״ח של נשמות ויש רפ״ח של ספירות. ע״ש.

תירוץ התו״ח בדף ע״ג ע״א: כי זו האבי״ע דאצילות אין בו שום חסרון ושינוי כלל כי זה נקרא מחצב הספירות[רסט] שכתב הרב ז״ל בשער הקדושה שנאמר בו אם צדקת מה תתן לו וכו׳ אבל **באבי״ע דבי״ע** הכולל האצילות שבו נקרא גם כן בשם[רע] **מחצב הספירות** והבי״ע דבי״ע שבו נקרא מחצב הנשמות[רעא] ושניהם צריכין תיקון בין מחצב הספירות בין מחצב הנשמות של זה אבי״ע הכולל... ע״כ.

עוד **בתו״ח דף קנ״ח ע״ב** למטה שורה שכלם:... ונראה שמו״ה ז״ל סובר שמ״ש הרב ז״ל שיש בירור גם במחצב הספירות מדבר **באצילות דמחצב הנשמות** שנקראים ספירות, כמו

[רסט] מחצב הספירות כולו מתוקן ע״י המאציל ואין לנו בו עבודה כלל אם כן מה זה שאמר הרב שיש בירורים ועליה למחצב הספירות? אלא ברור שאין במחצב הספירות הגמור עבודה ורק במחצב הספירות דמחצב הנשמות.

[רע] ספירות דנשמות

[רעא] נשמות דנשמות

שנראה בתיקונים ושם יש בירור אבל הספירות הגמורות אין בהם שום חסרון ושם נאמר אם צדקת מה תתן לו...

מזכיר שלום מערכות דף ס״ג מערכת הב׳ אות י״ז בירור : **1)** שם מבאר הרב בתחילה שהרש״ש אינו סובר כמו התו״ח. **2)** ובהמשך מתרץ שאולי גם הרש״ש הוא כמו התו״ח אך לא רצה לגלות והתו״ח גילה כוונת רבו. **3)** ומסיים שהיותר נראה שהטעם שלא ישב כן הרש״ש אך סובר כמו התו״ח וזה מוכיח מהלשון של הרש״ש שהביא **התו״ח בדף פ״א ע״א** מפשטות הדברים שהשתמש בלשון נתקן כבר כולו ומה שנתקן הוא דבר שהיה צריך תיקון ולא כן המחצב של הספירות שלא היה צריך תיקון כלל. ולכן נראה לרב מזכיר שלום שמה שדיבר הרש״ש שיש עבודה במחצב הספירות אחרי החטא הוא מחצב הספירות של מחצב הנשמות. עיין בענין חטא אדם הראשון **באתי לגני חלק א׳** בסופו, דרוש עליו. עיין **סוד ישרים ב׳ סימן ה׳** סיכום נפלא של כל השיטות.

איך עומדים המחצבים

שערי קדושה חלק ג׳ שער ב׳ :... ועתה נבאר מה שלא נתבאר שם. והוא, כי כמו שזה האור המיוחד הנקרא עולם העשר ספירות בתמונת אדם אחד, כן **יש עוד אור אדם** אחר הנקרא **מחצב הנשמות** של בני אדם, נכלל ממש בכל אותם פרטי הבחינות שנתבאר באדם של העשר ספירות שהוא הנקרא אלהות גמור, והוא[רעב] **מתלבש תוך האור הזה** הנקרא מחצב הנשמות בכל פרטיו[רעג].

עוד יש אור אחר בצורת אדם הנקרא **מחצב המלאכים**, שממנו נחצבו כל המלאכים, וגם הוא נכלל מכל פרטים הנזכרים כלן, והוא **מלבוש חיצון** על אור מחצב הנשמות.

ועוד יש אור אחד מועט **ונקרא אור חשוך**, וכולו דינים קשים, שממנו נאצלו כל הקליפות שבאותו עולם, **ומלבישׁ על אור מחצב המלאכים**, וגם הוא תמונת אדם. וחוצה לכל אורות הנזכרים הם הרקיעים עצמן שבאותו עולם...

נה״ש דף ט׳ ע״ד : ד״ה וכן על דרך הנז׳ הוא מתפשט ומאיר תוך הנרנח״י... וכל זה מחצב הספירות.

ועל א״ק ואבי״ע דכל פרט דמחצב הספירות **מלבישׁ עליו בשוה** מכל צדדיו וסביבותיו, **א״ק ואבי״ע הנשמות** המתיחס אליו ונקרא בשמו דוגמתו ממש... ע״כ.

נתבאר משערי קדושה וכן מנה״ש שהמחצבים הם ד׳ ומלבישים זה לזה ויש בכל אחד מהם כל הפרטים.

[רעב] מחצב הספירות הוא אור העשר ספירות.

[רעג] עיין סוד ישרים ב׳ סי׳ ה׳ בעניין מחצב הספירות.

ממה נברא אדה״ר ומה אדה״ר בא לתקן

נה״ש דף ה׳ ע״ד : הרי נתקנו הג״ר דו״ק דמ״ה וב״ן דזו״ן, ועדיין הו״ק דו״ק דמ״ה ודב״ן דזו״ן לא נבררו ולא נתקנו.

ואחר שנתברר ונתקן כל מה שהיה צורך להעשות מהם כל **חלקי**[רעד] **פרצופי ד׳ עולמות אבי״ע** כנז״ל וכמ״ש לקמן בע״ה **אז נברא אדה״ר ממחצב הנשמות** להעלות מ״ן מבירורי ו״ק דזו״ן וכל שארית הבירורים ע״י מעשיו ומצוותיו ותפילותיו... ע״כ. מכאן משמע **שהג״ר דזו״ן** מתוקנין ומהם **נברא אדה״ר**, והוא צריך לברר ולהעלות את הבירורים דו״ק דזו״ן לזו״ן.

ע״ח א׳ דף ט״ל ע״א פרק ו׳ : ונבאר עתה ענין אחוריים דאו״א שגם הם נפלו ונשברו ותחלה צריך לבאר **הקדמה פב״פ ואב״א**. והענין כנ״ל כי מקום הקליפות והחיצונים הם אחורי נוקבא דז״א ושם הם נדבקים, ואמנם ג״כ באחור ז״א יש קצת אחיזה. והנה טרם ברא אלקים אדם על הארץ, היה כח בקליפות לינק שפע מקדושה בסוד **ואדם אין לעבוד את האדמה**.[רעה] ואחד מעבודת האדמה הוא כיסוח הקוצים מן הכרם אשר לזה צריך מצוות מעשיות. אבל כאשר נאצלו ז״ת (זו״ן) עדיין לא היה אדה״ר התחתון נברא בעולם יצאו זו״ן אב״א מפני פחד החיצונים שלא יינקו כי אם היו עומדים פב״פ היה לקליפות מקום להתאחז במקום אחיזתן שהמה אחוריים לינק כי מפנים לא יוכלו לינק, ולכן **הוצרכו להיות מתדבקים אב״א** כדי שלא יוכלו החיצונים לינק משם. וכאשר **נברא אדה״ר ועשה מצוות מעשיות החזירם פב״פ** ואז לא היה פחד מן הקליפות כי כבר חפר ועזק וסקל וכרת קוצים מן הכרם... ע״כ. ע״ש. משמע מכאן שאדה״ר נברא כשזו״ן היו אח׳ באח׳ ורק אחר שיעבוד הוא יחזיר אותם פב״פ.

ע״ח ב׳ דף ס״ו ע״ב : שורה זה בזה... ועתה יש **ב׳ מניעות** כי היה צריך לברא את האדם וחוה כדי שעל ידם יתבררו מ״ן של כל הנשמות כנ״ל ולזה היה צריך זיווג **ואי אפשר** להם להזדווג אם לא יחזרו פב״פ ולחזור פב״פ **אי אפשר** לסבה כנ״ל כדי שלא יתאחזו הקליפות באחוריים דנקבות **ולכן כדי לבטל ב׳ מניעות** האלו מה עשו או״א, **נסרו את הנוק׳** העומדת אחורי ז״א, ואחר כך **העלו זו״ן** הננסרים למעלה בהיכל או״א עצמה ששם אין כח לקליפות להתאחז באחורי הנקבה וזה ההיכל דאו״א הוא בחינת החופה של זו״ן חתן וכלה ושם יוכלולחזור פב״פ **ושם נזדווגו זו״ן יחד**... ע״כ. ע״ש.

[רעד] מעתיק דכורא ועד ג״ר דזו״ן ונשאר ו״ק דזו״ן שצריך להתברר ע״י אדה״ר.

[רעה] כאן פירוש ״אדם אין לעבוד את האדמה״ שונה ממה שאמר הרש״ש **בנה״ש דף ה׳ ע״ג** שם הכוונה היתה, שאין מי שיעלה מ״ן לברר את הבירורים ואז היה שם סליק ברעותא. אך כאן הוא להחזיר את זו״ן פב״פ וזה ע״י עבודת כיסוח הקוצים מן הכרם.

ע״ח ב׳ דף ס״ו ע״ג: שורה ראשונה... ואז בהיותן אב״א הוציאה הנוקבא וילדה לנשמה דאדם וחוה, וזכור כלל זה בכל מקום אשר נאמר כי אדם וחוה ע״י זיווג דאב״א יצאו **אין הכוונה כפשוטו** כי אי אפשר לעולם להזדווג כי אם פב״פ אך הכוונה לומר כי לא יכלו לעמוד זו״ן פב״פ במקומם למטה להזדווג ולהוציא אדם וחוה **והוצרכו לעלות למעלה בחיק או״א** כנ״ל[רעו] ונזדווגו שם פב״פ ע״י מ״ן דבינה שהעלתן המלכות. וכאשר חזרו במקומן וירדו למטה הוכרחו להיות אב״א **ואז יצאו נשמת אדם וחוה בהיותן זו״ן אב״א**... ונמצא ודאי שאין שום זיווג אלא בהיותן פב״פ אבל מה שאנו קוראין אותו זיווג אב״א ר״ל שאם היו אז יורדין למקומן למטה לא היו יכולין לעמוד אלא אב״א כי על כן עלו למעלה כדי שיוכלו להיות פב״פ.

ונחזור לענין כי אדם וחוה יצאו ע״י זיווג פנים בפנים למעלה אשר זיווג זה נקרא אב״א, ואמנם אם היו זו״ן יכולים להזדווג במקומן למטה בפב״פ היו אדם ואשתו יוצאין מתוקנים בתכלית התיקון וכל העולמות היו שלמים והנה אחר שברא הקב״ה לאדם וחוה, אלו לא היה חוטא אחר שנסרו הקב״ה כדי שיזדווג עם אשתו פב״פ היה יכול ע״י תפילותיו ומע״ט להכניע הקלי׳ והיה מחזיר לזו״ן פב״פ במקומן למטה והיו מתבררים המ״ן דנוקבא לגמרי והיו הסיגים מובדלים ומופרדין מן הקדושה והיו מתים לגמרי ומתבטלין מן העולם וכל הנשמות הקדושות היו יוצאין מתוך הקלי׳... ע״כ. ע״ש. משמע מכאן **שאדה״ר נברא בהיות זו״ן אב״א**, ואחר כך ע״י עבודתו של האדם צריך **להחזיר את זו״ן פב״פ**.

נה״ש דף י״א ע״א: והנה מחצב הנשמות הזה שנכללו באדה״ר עדיין היה מבחינת אב״א דבחי׳ אחור באחור כי **יצא מזיווג אח׳ באח׳ דבחינה עליונה כד סליק ברעותא**[רעז] כי כן הוא הסדר דכי **אדם אין שהוא הפרצוף התחתון** הנקרא בן לפרצוף העליון שעליו שהוא המעלה הבירורים למ״ן לפרצוף העליון ההוא אז בפעם הראשונה סליק ברעותא... ואז מזדווגים הדכר והנוקבא דפרצוף ההוא זווג דאב״א כי גם הם עדיין עומדים אב״א ומתקנים ומוציאין הפרצוף ההוא התחתון שיעלה הבירורים דפב״פ דפרצוף העליון ואז חוזרים פב״פ[רעח]... וכן הוא במחצב הנשמות כשנכללו באדה״ר כדי שעל ידי המצוות שיעשה יכוין להעלות הבירורים דפב״פ ואז יתוקן גם הוא פב״פ שימשכו לו מוחין נשמות דפב״פ.

והנה נודע כי אור מחצב הנשמות הזה נתהוה **ויצא מבחינת זיווג אב״א** דבחינה עליונה שהוא זיווג **כד סליק ברעותא** כנודע כי עדיין אדם אין לעלות מ״ן שהם הבירורים דפב״פ דבחי׳ הפרצופים העליונים כי גם הם עדיין עומדים אב״א... ע״כ. ע״ש.

יצא לנו מכל הנ״ל שיש הגדרות סותרות שכן **בנה״ש דף ה׳ ע״ג** משמע שהג״ר נברא ראשון, וצריך הפרצוף התחתון לתקן הו״ק. **ובנה״ש דף י״א ע״א** מדבר שם בלשון אחרת ואומר שהבחינה דפב״פ היא הבחינה הנתקנת ע״י זיווג כד סליק

[רעו] עיין על זה באורך שם לעיל ע״ח ב׳ בדף ס״ו ע״ב

[רעז] הנה הרש״ש קורא כאן לבחינת כד סליק ברעותא אב״א.

[רעח] כאן יש שאלה חשובה ונראה שהרב סותר את עצמו , עיין על זה תו״ח דף ל״ב ע״א.

ברעותא. לכאורה לפי כל הגיון, **ג״ר** מקביל **לפב״פ וו״ק** מקביל **לאב״א**. ונראה כאן המובן להיפך לכאורה. ויש כאן מקום שאלה וכך נסח רבי שאול את השאלה.

אוצרות דף מ״ה ע״ג אש״ל שם אות ג׳ ד״ה ובזה:... ובזה יובן מ״ש הרש״ש ז״ל **בהקדמת רחובות הנהר דף ה׳ ע״ד** כי קודם שנברא אדה״ר נתברר ג״ר חב״ד דזו״ן והיו חסרים להם ו״ק שאלו נבררים על ידי אדה״ר, ואח״כ **בדף י״א ע״א** כתב שאדה״ר מזיווג **אב״א שהוא זווגא דרעותא** והוא מדברי הרב ז״ל **בשער הנקודים פ״ו ע״ח א׳ דף ט״ל ע״א** שכתב כי קודם שנברא אדה״ר היו זו״ן אב״א וכן הוא בכמה מקומות (ע״ח ב׳ דף ס״ו ע״ג) **ואם כן כיון שקודם שנברא אדה״ר היו זו״ן אב״א איך קורא אותם הרש״ש ז״ל חב״ד**?... ע״כ. ע״ש.

לכאורה יש סתירה בדברי הרב מהיכן נברא אדה״ר האם מהג״ר דזו״ן, או מהזו״ן שהיו אחור באחור, ועלו בחיק או״א ומשם נברא. ולתרץ קושיא זו נראה את דעת התו״ח בענין.

תו״ח דף ט״ו ע״א: ד״ה ונלע״ד... והוא ז״ל תירץ ששם מדבר קודם התיקון יע״ש, אלא שכוונתו הוא להודיענו שהרב ז״ל כתב בכמה מקומות שהג״ר של כל פרצוף נתקנו בתורת נדבה בזיווג דכד סליק ברעותא בלתי עליית מ״ן מן התחתונים אבל הו״ק דכל פרצוף נתקנו ע״י עליית מ״ן מן התחתונים וכתב מו״ה ז״ל שאלו הג״ר נק׳ אחור שנתקנו ע״י זיווג דאב״א והו״ק נקרא פב״פ שנתקנו ע״י זווג דפב״פ כן כתב בפירוש לתרי״ג מצוות יע״ש. נמצא **שהג״ר נקרא נפש רוח** ר״ל שנתקנו בתחילה **והנח״י נקרא ו״ק** מפני שנתקנו באחרונה... ע״ש באורך.

סדר הכוונת הקטורת

סידור דף ע״ה ע״א: ויאמר... קח לך סמים נטף ושחלת וחלבנה סמים ולבונה זכה... בד בבד יהיה.

כאן צריך לכוין בי״א סמנים וכמו שהביא רש״י אופן ספירת י״א, **סמים** שנים, **נטף ושחלת וחלבנה** הרי יחד חמשה. **סמים** עוד ה׳ הרי עשרה. **ולבונה** הרי **י״א**. וראוי למנות אותם באצבעותיו כמו שכתב הבן איש חי.

סידור דף ע״ה ע״ב:... ואחד עשר סמנים היו בה ואלו הן, הצרי, והצפורן...

שאלה: הרי בעמוד הקודם אמרנו וגם כוונו בהעלת הבירורים מהנוגה דכל עולם מאבי״ע אם כן מה היא הכפילות הזאת פעם בלשון התורה וחוזרים בלשון הברייתא?

להבין שאלה זאת צריכים אנו לדעת מה **שכתב הרש״ש בתחילת הקדמתו הנפלאה** ״ידוע כי חמש נקודות יצאו מעניים דא״ק״... וצריך לדעת שבכל נקודה ונקודה היה בה מקרה המלכים, ומה שכתוב בתורה בפרשת וישלח הוא מקרה המלכים של הנקודה הרביעית, ז״א. והמלכים דנוק׳ נרמזו במקרה המלכים המוזכרים בדברי הימים א׳. וכמו שכתב

הרש"ש בהגהה בע"ח א' דף מ"ו ע"ג... שהמלכים הנזכר בפרשת וישלח עם אחוריים דאו"א ואחורי נה"י דכתר, הכל הוא מדבר **בז"א דכללות**. והנזכר בדברי הימים הם **דנוק' דכללות**, אבל המלכים הנזכר בפרצופים הגבוהים מזו"ן לא נזכרו בתורה כי גבהו מהתורה שהיא ז"א עכת"ד של הרב **במבו"ש דף י"ד ע"ד**. ע"ש.

וכמו שמקרה המלכים מוזכר פעמים, והם מוזכרים בתורה וכן בדברי הימים, כן בפיטום הקטורת יש ב' פעמים אחד בתורה, ואחד בברייתא תורה שבעל פה.

בד בבד יהיה

שעה"כ דף י"ג ע"ג: **בד בבד יהיה** זה יובן במ"ש אצלינו בענין בגדי הבד אשר לכהנים כי **בד באתב"ש הוא ש"ק** כי השק שהם הקלי' הם מתלבשים ונעשים בגדי בד לבנים. וגם בד הוא פשתן אשר גם הוא חלקו של קין מצד ס"א כנודע. ע"כ. לכאורה יש כאן שני נושאים שונים. א) חלק ראשון עוסק בבד שהוא שק, ענין הפשתן שהוא חלקו של קין. ב) והחלק השני עוסק בסמני הקטורת שהיו מוחין לקלי.

סידור א' דף ע"ד ע"ב: ועתה באמירת פטום הקטורת יכוון להעלות הקדושה מתוך הקלי' ולהעמידה בגבול קדושת העשיה להיות מוכן להעשות חיצוניות למלכות דעשיה. ע"כ. בהמשך התפילה במשנה האחרונה שלמים קדשים קלים **סידור דף פ' ע"ב** כתוב להעלות הקדושה שנברר ועלה בקטורת להלביש חיצוניות המלכות.

מעיל אליהו סוף עמ' שי"ז: והנה אלו הסמים היו מוחין לקלי' ועתה נכנסים במוחין דקדושה... **לכאורה קשה**, שהרי לעיל כתב ועולה אותו החיות של הקדושה שעלה על ידי הי"א סמני הקטורת ונעשה בחינת חיצוניות, אל חיצוניות המלכות וכו', **ואם כן לא נעשה מוחין למלכות**, והיאך רבינו ז"ל אומר שנעשה מוחין למלכות. וראה שם מה שפלפל אך מדבריו משמע שהבין שזה דבר אחד ואין כאן שתי סוגיות... ע"ש.

סידור דף ע"ה ע"א:... **בד** מוחין דנוק' שהיו **בבד** שהם הקליפות, הרמוזים בחילוף ב"ד שהוא ש"ק באי"ת ב"ש שהם הקלי', ועתה נתלבנו ונקרא **יהיה**: כאן הרב מדבר דווקא על מוחין דנוק' בלבד זה כבר מוחין חלק מהקדושה, ולא מדבר על חיות הקלי' ועל סמני הקטורת שהם מהשארית, שלא היו קדושה והיו חיות לקלי'.

ע"ח ב' דף ק"י ע"א:... הרב מבאר איך היתה הקלי בתחילה קודם שחטא אדה"ר, ומה היתה הקדושה לפני חטא אדה"ר. האצילות דקדושה היה מתוקן בכל אורכו, גם זו"ן דאצילות היו שלמים פב"פ, והקלי' דאצילות היו בלי שום תיקון והיו כמו זו"ן דקדושה לפני התיקון, ז"א ו"ק והנוק' נקודה אחת.

כשחטא אדה"ר נתהפך העולם וגרם פגם בקדושה, הקלי' התחזקה והקדושה נחלשה. הגיע הפגם עד א"א דקדושה כביכול... ונתוסף **פגם אחר** שגרם מיעוט נוק' דז"א דאצילות, ט'

ספירות העליונות נסתלקו ממנה ואז נתוסף ונעשה תיקון אל הקלי׳ דאצילות והוא כי ט׳ ספי׳ שנסתלקו מנוק׳ דקדושה נתלבשו בט״ס של נוק׳ דקלי... אמלאה החרבה לא נתמלאה **צור** אלא מחרבנה של **ירושלם** (צור מלשון צרה והכוונה לכרך **של רומי** אותיות **ירושלם**).

ועוד ענין **זנבא ורישא**. זנבא היא המלכות האחרונה שממנה יונקים אומות העולם והיא באצילות, ורישא הם ט״ס עליונות שמהם יונקים ישראל והם שכיבת לעפרא בסוד נפלה ולא תוסיף קום...

ועוד מה שעובר לנוק׳ דקלי׳ עובר אליה ע״י ז״א דקלי׳, ועל כן גדל הוא בספירותיו להיות עשר, אע״פ שהאור הוא שש. והיא גדלה ממנו שהיא **יותרת הכבד** שיש לה עשרה אורות, שירדו לה מנוק׳ דאצילות אחרי החטא. ועיקר האבידה היא לז״א דאצילות, שכן הנוק׳ נבנתה ממנו.

ועל כן המסלול הוא **1)** ז״א דקדושה בנה נוק׳ דקדושה. **2)** ובחטא ט׳ ספירות ירדו מנוק׳ דקדושה. **3)** אותם הספירות דקדושה עברו דרך ז״א דקלי׳. **4)** לנוק׳ דקלי׳... ועיין עוד **ע״ח ב׳ דף נ״ז ע״ב** : **בית לחם יהודה ב׳ דף ס״ז**, גאוותן של ישראל ז״א הנקרא ישראל. ע״ש היטב.

ועוד **ענין עפר המשכן** עיין **מבו״ש דף ט״ו ע״ג**.

ועוד **בענין החיוורתא** שהיא לבנה בכל הפרצופים מה שאין כן השערות שהם **אש״ל** אדומות בנוק׳ שחורות בז״א לבן באי״א. עיין **מבו״ש דף כ״ו ע״ב** עיין שם **צמח** א׳ וכן ד׳. **שע׳ מאמ״ר דף מ״א ע״א** : וכן **ע״ח א׳ דף ס״ג ע״ג**.

שאלה : **סידור דף ע״ה ע״א** :... **בד** מוחין דנוק׳ שהיו **בבד** שהם הקליפות הרמוזים בחילוף ב״ד שהוא ש״ק באי״ת ב״ש שהם הקלי׳, ועתה נתלבנו ונקרא **יהיה**... ע״כ.

ויש לשאול כאן הרב אומר, **בד** מוחין דנוק׳ שהיו **בבד** שהם הקלי׳ **הרמוזים** בחילוף ב״ד באי״ת ב״ש ש״ק. הרי לפי מה שלמדנו המוחין הם היו בנוק׳ של הקלי׳ ולא בז״א דקלי׳, שבו סוגיית השק והשערות, ולא שייך עניין שק בנוק׳.

להבין כוונה זו נחלק את הסוגיה לארבעה שלבים

1) **אמלאה החרבה** והוא ענין ט׳ ספירות העלינות של הנוק׳ דקדושה שירדו לנוק׳ דקלי׳ וזה מבואר **בע״ח ב׳ דף ק״י רע״ב** שזה מה שגרם חטא אדה״ר. זהו תיקון נוק׳ דקלי׳.

2) כאן נראה **בנין ז״א דקלי׳** שנבנה בעבורה כדי להעביר לה את הט׳ ספירות שעוברות דרכו. ואז ז״א דקלי גדל י״ס. **ע״ח ב׳ דף ק״י סע״ב רע״ג**.

3) ואז מתחיל לדבר על **שערות שיש לז״א דקלי שהוא עשו**, ובזה תבין למה עשו יצא כולו כאדרת שער. **שע׳ הפסוקים דף י״ג ע״ג** סוגיית השערות בקדושה היא באי״א דקדושה והם באו״א דאצילות, ויעקב דקדושה הוא איש חלק שאין בו משערות

א״א. אבל בקלי׳ דאצילות שלא היה תיקון אלא בזו״ן, לכן כל השערות בקלי׳ הם בעשו שהוא ז״א דקלי׳ והם סומקים... **ע״ח ב׳ דף ק״י ע״ג**, ע״ש. תנאי הכרחי לשערות של עשו הוא שיהיה פרצוף מתוקן. מכאן ששלב ראשון גורר שלב שני ושלב שני את שלב שלישי.

4) **ענין ש״ק**, ויניקת עשו מהארת שערות דא״א דקדושה ע״י פגם של התחתונים וזה אחר היות שערות משלו. **ע״ב דף ק״י סע״ב**, **שע׳ רוח הקדש דף ז׳ ע״ד** : וזה אשר תכוון בלבישת השק כי הנה האדם כשחטא[רעט] גרם למנוע אותם ארבע מאות קוצים דשערי מא״א דקדושה מלהאיר אל הקדושה, והאירו אל הקלי׳ הנקרא ש״ק והם ארבע מאות כוחות של עשו, שנ׳ וארבע מאות איש עמו. על ידי חטא שלנו אנו מגבירים כוח יניקה של השערות של עשו מהקדושה. ועל ידי תשובתינו ובלבישת השק, אנו מחזירים אותם לקדושה ומלבנים אותם. לבוש השק מתקן רק רובד זה הרביעי ואינו נוגע בג׳ הראשונים.

ונבוא לביאור הכוונה בסידור. ראשית הרש״ש מוציא ממנו את המחשבה שמדובר בחיות הקלי׳, **ואומר מוחין דנוק׳**. ואז אומר **שהיו בבד שהם הקלי׳**. (עיין לעיל שאלת המעיל אליהו). אך לפי הרש״ש **המוחין דנוק׳** הם מתלבנים והופכים להיות **יהיה**, ולא חיות הקלי׳. וזה נבין במשל. לפי הרש״ש מלך שנשבה בין הקלי׳, הם מוחין דנוק׳. אך אם נאמר שזה חיות הקלי׳ המשל הוא אדם שהיה שבוי בין הקלי׳ ועכשיו נעשה מלך.

אם כן איפה היו המוחין? בנוק׳ פלונית צור, ואז לא ברור ההמשך של הכוונה, הרמוזים... וכו׳. שמשם משמע סוגיית ש״ק שהם השערות השלב הרביעי, ולא צור פלונית.

צריך לדעת שבסידורים הישנים כתב יד לא היה כתוב תוספת זו כלל. בסידורו של **הרב פיריא** היה כתוב בצד כהגהה, בסידור של **הרב הדאי׳ה** זה כתוב בסוגריים, ובסידור שלנו זה ללא סוגריים.

מה תפקיד תוספת זו שחדרה לכוונה? הרב בדרך כלל מקשר את הכוונה עם המילה הנאמרת כמו ברוך עסמ״ב אע״פ שלא שייך כאן כלל שכן זה שפע חיצון. יש עצם הכוונה, ויש גם לקשר אותה למה שאנו אומרים. עיין **שערי רחמים ב׳ שאלה כ״ב**.

גם כאן באמת הכוונה **מוחין דנוק׳ נמצאים בנוק׳** בפלונית בצר. אך איפה נמצאת צר, לפי הכתוב, **בבד**, מילה זו מקשרת אותנו עם הקלי, ואז אני מוצא את הרמז על הקלי׳. אך באמת הכוונה המוחין בנוק׳ דקלי׳, ורק הרמז שיש לי בכתוב הוא **בד**.[רפ] והקישור עם

[רעט] אין הכוונה כאן על אדם הראשון אלא עלינו בחטאינו ח״ו.

[רפ] צריך להבין איך האר״י מרשה לעצמו לפרש את כל הסוגיה נגד הפשט שהרי לפי הפשט בד בבד הפירוש משקל במשקל יהיה, שכל הארבעה הסמנים המנויים בפסוק יהיו במשקל אחד, שבעים שבעים מנה. אלא שהמילה **משקל** יש בה **מ׳** שהם **ד׳** יודי״ן **ש״ק** הרי **ת׳** ועוד **ל׳** הוי״ה **וד׳** אותיות... **שע׳ מאמ״ר דף מ״א אע״ב**

אתב״ש **ש״ק**, אך זה רק **רמז** ולא המקום האמיתי שנמצאים המוחין. ועתה נתלבנו ונקרא יהיה. **והתיקון נעשה עתה ומתלבנים**.

ובזכות כוונה זו אנחנו למעשה מתקנים ומעלים את המוחין שירדו לנוק׳ דקלי׳, בגלל חטא אדה״ר, וחרבן בית המקדש ונבנתה צור, ומחזירין את המוחין לקדושה ומתלבנים. על ידי החטא נתמלאה רומי, **וע״י הכוונה אנחנו בונים את ירושלים**, ע״י החרבת רומי. יהי רצון שבקרוב נשלים תיקון זה ותבנה ירושלים ותחרב רומי. בב״א.

מקורות נוספים לסוגיה

פריע״ח דף כ״ט ע״א: יש כאן שינויים קלים... ע״ש.

שע׳ רוח הקודש דף ז׳ ע״ב: בענין השק... ע״ש. **בניהו בן יהוידע זיכוך הנפש דף ד׳ ע״ב**:

שע׳ המצוות פרשת צו דף י״ט ע״ב: בענין תרומת הדשן והוצאת הדשן מחוץ למחנה ושבגדי הבד של הכהן רומזים לשק. ע״ש.

מבו״ש דף כ״ו ע״ב:

שע׳ המצוות דף כ״ד ע״ב: ד״ה וענין שעטנ״ז.

אמת ליעקב דף קי״ו ע״ד: בענין כוונת השק.

מה ירד מהמוחין דנוק׳ לקלי׳

שעה״כ דף י״ג ע״ג:... והנה אלו הסמים היו מוחין לקלי׳ ועתה נכנסין במוחין דקדושה וזמ״ש יהיה שהם שני שמות י״ה י״ה כמ״ש במקום אחר כי ב׳ מוחין דנוק׳ הם ב׳ שמות י״ה י״ה... ע״ש.

שעה״כ דף ק״ט ע״ד:... ונלע״ד כי כשאנו ממשיכים אור מוח הבינה ברחל ע״י שתיית יין בריבוי גדול יש הארה גדולה שיש בה כח להאיר גם אל הניצוץ ההוא... ולכן צריך השתיה מרובה מן האכילה וזהו אכל **י״ה** שתיה שת **י״ה** ר״ל שימשכו אליה המוחין אשר כולם בסוד י״ה כמואר אצלנו במקום אחר שהם בסוד חו״ב הנקרא י״ה י״ה כי הדעת שלה היא ק״ל ולית בה אלא נהירו דתרין מוחין גליפין בה... עיין **יפ״ש על אידרא זוטא דף רצ״ו**. **ע״ח א׳ דף ק״ג ע״א** שורה ונהיר. ראה **אהבת ה׳ ליוס״ד דף ק״ו ע״ב**:... ונהירו...

שעה״כ דף ק״ט ע״ג:... שורה לאביונים... ובחי׳ הב׳ היא כי אחר שנתקן פרצוף רחל עצמו ע״י הצדקה ומתנות לאביונים עוד צריך הארה שתתקיים בה בסוד המוחין עצמן שלו המתלבשין תוך פרצוף י״ס שלה בעת הדורמיטא כנודע... ע״ש.

נראה מכאן שה**י״ה** שהיא מקבלת בנסירה הם עשר ספירות שלמות. המשכה ממנו אליה נקרא י״ה אך באמת הכוונה לכל הי״ס של המוחין שלה, המוחין שלה **נקראים** י״ה. אם כן מה שאמרנו שירד רישא לקלי׳ והם הט׳ ספירות, וזה גם נקרא הפסד לז״א כי נתנו על ידו בנסירה. ואלה המוחין שירדו לקלי׳.

שער ההקדמות דף פ״ה ע״ג:... בתחילת הדרוש הרב מבאר מה היה מצב הנוק׳ בבריאת העולם ביום רביעי ומיעוט הירח שט׳ ספירות חזרו לעלות לז״א. וכאשר חטא אדם גרם שחזרה להתמעט כבתחילה בסוד נקודה קטנה תחת היסוד שלו אלא שעתה היה בה גרעון ופגם אחר יותר גדול מן המעוט של יום ד׳ הנז׳ והוא כי אז כשנתמעטה חזר הט״ס שלה לעלות למקומם בט״ס ז״א, אבל עתה כשחטא אדם גרם בחטאו פגם יותר גדול ועצום והוא כי אותם הט״ס הראשונות שבה ירדו למטה לתוך הקלי׳ ולא נשאר בנקבה רק ספירה תחתונה שבה ועומדת תחת היסוד שבו... ע״ש. הרי המוחין דנוק׳ שהיו בקלי׳ הם ט״ס, ולא י״ה.

ע״ח ב׳ דף ס״ו ע״ב:... כאן מלמד אותנו הרב ענין הזיווג אב״א שהוא בחיק או״א וניתנים לנוק׳ הט״ס וזה לפני החטא של אדה״ר, משמע שמה שיורד בעקבות החטא הם אותם המוחין שקבלה בנסירה... ע״ש.

ע״ח ב׳ דף נ״ז ע״ב: שורה ישראל... נמצא כי בהתלבש ט״ס דמלכות בלילית דקליפה עיקר האבידה היא לז״א כי ממנו יצאו כנ״ל... ע״ש. וכן כתוב שם **ברישׁ ע״ג**... נמצא כי עיקר אבידה הוא לז״א כי משם יצאו למלכות... ע״ש.

בענין שמות הסמנים וסדר הספירות בכוונה

שעה״כ דף י״ג ע״ג: ד״ה ונבאר התחלקותם בפסוק, קח לך סמים הרי ב׳ כמ״ש חז״ל בגמ׳ והם ת״ת ונצח, נטף ושחלת וחלבנה, ה״ס הוד יסוד מלכות... ע״ש.

בתורה פר׳ כי תשא שמות ל׳ פס׳ ל״ד: **נטף** רש״י **נטף** היא **צרי**. **נטף** בתורה והוא **הוד**, **צרי** בברייתא והוא **כתר**. ועוד הסדר של הספירות אין כמעט סדר.

והנה סדר הסמנים ושם הספירות הנתלים בהם, ארבע המוזכרים בפסוק הם ד׳ הסמנים הראשונים שהם בד בבד, משקל במשקל. שבעים שבעים מנה. והם עיקר המשקל של הקטורת. והם המודגשים בטבלה.

בתורה		בברייתא	
סמים	תפארת נצח	**הצרי**	**כתר**
נטף	**הוד**	**והציפורן**	**יסוד**
ושחלת	**יסוד**	**והחלבנה**	**מלכות**
וחלבנה	**מלכות**	**והלבונה**	**מקיף י״ס**
סמים	כח״ב ח״ג	מר	חסד
ולבונה זכה	**מקיף י״ס**	וקציעה	גבורה
		ושיבולת נרד	תפארת
		וכרכום	נצח
		קושט	חכמה
		קילופה	בינה
		קינמון	הוד

להבין קצת סדר הספירות ועוד למה בתורה חלק באו מפורשים והם **נ**טף ו**ש**חלת ו**ח**לבנה ר״ת **נח״ש** ולבונה זכה, וחלק ברמז סמים, נעיין **ברנ״ש** שהביא אותו הרב יעקב ניניו בספרו **אמת ליעקב**.

אמת ליעקב דף ק״ח ע״ג שאלה נ״א: בתחילה שואל מפני מה אנו כופלים בפיטום הקטורת ומזכירים פסוקי התורה, ואח״כ את הברייתא. ועוד הרגיש במה שכתב הצרי **כתר** והוא הקטף הכתוב בתורה ושם הוא **הוד**. ב**תשובה** הרב מוסיף שאלות נוספות בענין הסדר של הספירות ולמה רק חלק מפורשים. ותרץ מה שתרץ, ואחר זה הביא **מוהרנ״ש ז״ל** שנתן טעם נכון לשינוי הסדר, ולהיותם מפורשים או לא. עיין שם באורך.

כוונות הקטרת

סידור דף ע״ה ע״א:... **תנו רבנן פטום** גימ׳ **מ״ה מ״ה מ״ה**[רפא] **הקטרת**...

סידור דף ע״ד ע״ב:... יש הגהה למטה, עיין להרב **פתח עיניים דף י״א ע״א** וז״ל: כל **פרטי** מספר הגימטריות לא נמצא **לא** בשער הכוונות **ולא** בספר **פרי עץ חיים** ע״ש, ולכן לא סדרנום כאן עכ״ל, אמנם כאן בסידור של החול סידרנו גם הגימ׳ הנזכר כמ״ש בסידורים למען שיהיה הסידור שלם בכל מכל... **ע״כ** הגהה. ע״ש.

וצריך לדעת שאע״פ שאינם הגימ׳ בספרים הנז׳, בכל הסידורים **סדרו אותם**, והם גם בסידור הרב יוסף אדרעי ז״ל סופרו של הרש״ש.

כנפי יונה עמ׳ ק״ל:... יש שם 4 כוונות, **1)** פטום הקטרת שהיא השכינה[רפב] לפטמה ולשמרה מכל דבר מזיק... **2)** קטרת בחילוף **ק׳** באא״ת ב״ש **ד׳** הרי **תרי״ג**, ששקולה כנגד כל המצוות... **3) פטום** בגימ׳ **ג׳** שמות **מ״ה** שם **ג׳** אבות, שהם גג״ת (חג״ת) ג׳ **מ״ה** גימ׳ קה״ל בכללותיהם קהל, עדה, ישראל[רפג] המפטמים אותה... **4) פטום הקטרת** בגימ׳ **תתמ״ט** כמנין **ז׳** שמות המרגלא הידועים **בקבלת שבת**, שהקטורת מעלה מעין העלאת **שבת**... ע״ש.

ספר הליקוטים דף ט׳ ע״ד[רפד]:... ד״ה ודע כי אברהם אבינו ע״ה היה ראש לגרים, לפי שאדה״ר קלקל בע״ז וג״ע וש״ד[רפה] ופגם בשם **מ״ה** ג׳ פעמים, **וכל אחד** מן האבות תיקן **אחד** מהם וזכו שיצא מהם **קהל ה׳**, בא **אברהם** ושיבר הצלמים לכבוד הצלם העליון כי הוא לבדו מרום וקדוש, וחזר שם **מ״ה** למקומו... עוד פגם בשפיכות דמים **ויצחק** מסר עצמו ודמו **לשפך על גבי המזבח** ותיקן דם האדם באדם וגם לתיקון שם **מ״ה** דהיינו **אדם**... עוד נתקלקל אדם בשם **מ״ה** בעריות וכפר בחקל תפוחין בא **יעקב** ועבד באשה שבע שנים להשלים זיווגו של ז״א דהיינו **מ״ה ברחל**... **מי** החטיא לאדה״ר? דעתן של נשים **קל״ה** יעלה **ג׳** פעמים **מ״ה** שנפגמו, ובאו **אבות** העולם **ותקנום** לפיכך יצא מהם **קהל ה׳** אשר נחלקים בשחיטת פסחים **בשלושה** כיתות של **עשרה** לפחות בכל כת הנז׳ **מעשר אותיות** שם **מ״ה**... ע״ש באורך.

הרב מוסיף ואומר ששמות האבות כשנסיר מספר **מ״ה** מהם יהיו **ג״ר** קס״ג לק״ח עולים בגימ׳ **ד״ך** במנין מנצפ״ך[רפו] **תק״ד**. והרב דורש את הפסוק אל ישוב **דך** נכלם עני ואביון... תהילים ע״ד... ע״ש.

[רפא] כאן מצוייר בסידור ג׳ שמות הויה במילוי אלפי״ן שהם גימ׳ מ״ה וג׳ מ״ה גימ׳ פטום.

[רפב] ענין הקטורת שהיא שכינה מבואר בתיקונים תיקון כ״א דף נ״ה ע״ב.

[רפג] בענין ג׳ כתות שהם קהל ומפטמים אותה עיין פסחים דף ס״ד ע״א: הפסח נשחט בג׳ כתות... ע״ש.

[רפד] דרושים מקבילים לזה תמצא בספר **הליקוטים דף י״ח ע״ב**: וכן **ליקוטים דף כ״ג ע״ג**. ע״ש.

[רפה] בענין חטא אדה״ר עיין **סנהדרין דף נ״ו ע״ב**.

[רפו] הנה אברהם **רמ״ח** כשנוריד **מ״ה** נשאר **ג״ר**. יצחק **ר״ח** כשנוריד **מ״ה** נשאר **קס״ג**. יעקב **קפ״ב** כשנוריד מ״ה, **קל״ח** שלושתם יחד כתב שהם **ד״ך** שהוא **תק״ד**. וזה על פי דרוש **א״ט ב״ח** בע״ח

ספר הליקוטים דף י' ע"א:... **וג' פעמים**[רפז] **מ"ה** הם עולים בגימ' **המלאך הגאל** חסר **ו'** כתיב היא **שכינה תתאה**. עיין זוה"ק **בראשית דף ר"ל ע"א** משמע בפירוש, המלאך[רפח] הגואל היא השכינה.

צריך להבין איך השכינה היא גואלת ומאיזה כח?

לפי **זוה"ק רעיא מהימנא פר' בהר דף קי"א ע"ב** משמע שהאבות חטאו, וכן בהרבה מאמרים בתיקונים. אך בסוף **התיקונים**, אחרי תיקון שבעים, יש **תיקונא תנינא** ושם כתוב שאדה"ר **לא** חטא, **ולא** עבר על שלוש עבירות. את הסתירה הזאת מתרץ הרב **כסא מלך שם דף קפ"ד ע"ב** ע"ש. וזה קיצור דבריו: אדה"ר חטא אך עשה תשובה שישב בגיחון עד שנעשה בשרו חלודה, **והקב"ה קבל תשובתו**. אך **האבות לא ידעו** אם קבל הקב"ה תשובתו **אם לאו**. לכן מסרו נפשם על קידוש ה', ומסירות נפשם וזכותם הועילה שהשכינה גואלת את בניה **בזכות מעשה האבות**. שכן אם אדם הראשון לא נתקבלה תשובתו, היה אברהם צריך להשרף וכן יצחק היה נהרג, וכן יעקב. אך היות ומסרו נפשם **כביכול על חינם**, הועיל **להבא** שהשכינה תגאל את הבנים. וזה מה שאמרו האבות **הם הם** המרכבה לשכינה שכן צריך שלשתם כל אחד תיקן מ"ה אחד, וביחד **יש כח לשכינה לגאול את ישראל**. בב"א.

וזה סדר הכוונה:.. **פטום הקטרת**, מפטמים את השכינה שהיא **הקטרת** ע"י המשכת **ג' מ"ה** לשכינה שבאו בזכות התיקון של האבות **שתיקנו חטא אדה"ר**.

כוונת פטום הקטורת

כנפי יונה עמ' ק"ל: פטום הקטרת בגימ' תתמ"ט כמנין ז' שמות המרגלאן הידועים בקבלת שבת, שהקטורת מעלה מעין העלאת שבת... ע"ש.

צריך להבין מה הן עליות שבת בקבלת שבת: עיין "מקור הישועה" כוונות השבת

שעה"כ דף ס"ו ע"ד:

סידור שבת דף א' ע"ב- ב' ע"א:

שעה"כ דף ס"ה ע"ד: שורה למעלה

סידור שבת דף ו' ע"ב:

פרי ע"ח דף צ"ד ע"ד:

ושם מונה אחרי אות **ת'** שהיא 400 אותיות **מנצפ"ך** בסדר **כמנפ"ץ** יהיה אות **ד'** 500, **ם'** 600, **ן'** 700, **ף'** 800, **ץ'** 900.

[רפז] **המשך** זה מהליקוטים לא נמצא **בכנפי יונה** ונראה שהוא ענין חדש.

[רפח] **המלאך** מלא גימ' **ש"פ** עם **ה'** אותיות הרי **שכינה**. ר' מנחם פרג', 10 אותיות ראשונות גימ' שם **ס"ה** רומז לשכינה, שכן א, ב, ג, ד, ה, ו, ז, ח, ט, י, הכל גימ' עם 10 אותיות עצמם **ס"ה** גימ' **אדני**. ועוד כשמכים **מא**' עד **י'** כך: א' פעמים א' ב' פ ב', ג' פ ג', ד' פ ד'. ה' פ ה'. ו' פ ו'. ז' פ ז'. ח' פ ח'. ט' פ ט'. י' פ י'. הכל גימ' **385**= **שכינה**.

כוונת שלוש מאות ושש מאות ושמנה מנים

שלש מאות ושישים ושמונה מנים היו בה... **שס״ה** כמנין ימות החמה...

שעה״כ דף ט׳ ע״א: בענין השין של תפילין, של שלושה ראשין ושל ארבע ראשין ושהבתים הם בחינת **מוחין דקטנות** אשר נעשים בתים ולבושים אל המוחין דגדלות. ולכן אינם רק עור והפרשיות הם **מוחין דגדלות**... ע״ש. הרב אומר שרמז המוחין דקטנות הם שלוש מאות ושישים ושמונה הכל קטנות, ובהמשך רומז את הגדלות בשני שינוי״ם של שלוש ושל ארבע.

שעה״כ דף י״ג ע״ד: למעלה... בענין **שס״ח** סמנים היו בה... ע״ש. וצריך להבין איך הרב מערב מוחין **דגדלות ודקטנות** שמהם חיות לקלי׳ ע״ש. ראה **מעיל אליהו עמ׳ שי״ח ע״א** למטה.

סידור דף ע״ה ע״א:... כאן הרב לא מזכיר בשמונה את המוחין דקטנות, ורק שלש מאות ושישים הם קטנות והשינים הם רומזים להארת מוחין דגדלות.

פרי ע״ח דף כ״ט ע״ב: שורה 4 ויש סוד גדול... לא מזכיר בשינים את ענין הקטנות אלא הכל גדלות... ע״ש.

עולת תמיד דף כ״ה ע״ב: גם כאן השינים רק גדלות. ע״ש.

שעה״ק דף ס״ב ע״א: גם כאן רק גדלות הם השינים. ע״ש.

נראה שהרש״ש פסק בסידור לפי פריע״ח ולא כשעה״כ, מפני שהשינים הם סוגיית התפילין ובסוגיית התפילין לא נזכרו מוחין דקטנות בשינים.

באיזה מדרגה המוחין שהיו ארבעה נהפכו לשלש?
בענין שש המדרגות שיש לתפילין

שע׳ מאמרי רשב״י דף נ״ד ע״א:... **וכן פרי עץ חיים דף י״ט ע״ג**: והענין בקיצור. מוחין דז״א בבחינת פנימיות דחיצוניות, משתלשלים מלמעלה ואנו מבחינים במסעם מהמוחין דאו״א **6 בחינות**.

הבחינה הראשונה בתוך חב״ד דאו״א (אימא).

הבחינה השניה בכוח הארת המזלין יוצא האור בחוץ חב״ד ויורד להיות מקיפי דחג״ת על הת״ת דאימא.

הבחינה השלישית כשהם נכנסים לתוך הנה״י דאימא.

הבחינה הרביעית כשהם יוצאים על נה״י.

הבחינה החמשית היא בגבול ז״א בתוך חב״ד שלו.

והבחינה הששית מקיף על **חב״ד דז״א** וזו בחינת התפילין שיש לנו השגה בהם ועל כן הם התפילין שאנו מניחים. זה מבואר **בפרי עץ חיים דף כ׳ ע״ב באמצע**:... ששלושה מוחין שהיו בראש ז״א נהפכים לארבעה פרשיות בחוץ במצח מכוח הכאת הקוצה דשערי... ע״ש

שע׳ מאמרי רשב״י דף נ״ד ע״ב: ד״ה ונבאר... והנה **זה האור נשאר שם תמיד ונמשכה הארה ממנו** מכל הארבעה המוחין אשר שם מקיפים ורצו להימשך ולהיכנס בסוד אור פנימי דמוחין דז״א והם עצמם נשארו למעלה ואז ירדו ונמשכו ונשתלשלו שלושה נה״י של אימא למטה והלבישו את המוחין הפנימיים האלו שנמשכו מן האור המקיף כנז׳ ובהיותם מלובשים אותם הארבעה מוחין חזרו להעשות שלושה בלבד... והרי נתבאר **ג׳ בחינות** שיש באלו המוחין הפנימיים דז״א הנקראים בחינה חמישית מן ששת בחינות הנ״ל. ראה כוונת התפילין בתפילת ראש השנה.

שלוש בחינות הנז׳ אשר בזו הבחינה החמישית

1) האחת הם בחינת המוחין עצמם שהם הארות נמשכות מאור המקיף כנ״ל.
2) השנית הם בחינות שלשה כלים דנה״י דאימא אשר בתוכם מתלבשים האורות הנז׳ הנקראים ארבעה מוחין פנימיים.
3) השלישית היא בחינת ז״א עצמו אשר בתוכו מתלבשין הג׳ כלים דנה״י דאימא אחר היות מתלבשין בתוכן האורות הנקראים מוחין כנז׳.

וכל ג׳ בחינות האלו הם בחינה אחת בלבד החמישית כנז׳ הנקראים מוחין פנימיים דז״א... ע״ש. מכאן משמע **שהמעבר מארבעה מוחין להיותם שלושה בראש ז״א הוא בין המדרגה הרביעית לחמישית**.

מה עובר בנסירה לנוק׳
מוחין דקטנות נעשים בתים ולבושים למוחין דגדלות

שעה״כ דף ט׳ ע״א: שורה דתלת... עוד יש ענין גדול והוא כי הנה השינין והבתים הם בחינת עור בלבד ואינן בחינת כתיבה ממש וגם הם שחורים כנודע והטעם הוא כי אלו הם **סוד המוחין דקטנות אשר נעשים אח״כ בחינת בתים ולבושים אל המוחין דגדלות** שהם הארבע פרשיות דתפילין... ולכן אינן רק בחינת עור בלבד... ע״ש.

> **פאת השדה עמ׳ קכ״ז**: ולכן אינן רק בחינת **עור** בלבד וכו׳. נ״ב, וכן כתב בעץ חיים שער החשמל וז״ל: כל מה שהיה וכו׳ עיבור ויניקה **נעשה עור בבחינת גדלות** ע״ש. מו״ר השד״ה.

ע״ח ב׳ דף פ״ו ע״ד:... **בתחילת** הפרק מלמד הרב מהו גוף, והרוחניות שבו. יש **נרנח״י** והם האורות. ויש כלים רק לנר״ן והם בשר גידים ועצמות, ופנימיות הכלים האלו הם **כבד לב**

מוח, וענין הצינורות שהם הגידין הדופקים ושאינם דופקים. על הג' כלים אלו מכסה העור והוא חיצוניות לחיצוניות. ומלמד אותנו הרב שהעור נקרא **גויל**, והוא כותל מפסיק בין ז״א לנוק', והוא הנחלק לשתי בחינות **קלף ודוכסוסטוס**. קלף לז״א לתפילין, **ודוכסוסטוס** לנוק' למזוזה. והחיבור בין ז״א לנוק' שהם שני פרצופים הוא בעור... ע״ש באורך.

> **נמצא שכל מה שהיה בחינת גוף לז״א בבחינת עיבור ויניקה הוא נעשה עור בבחינת גדלות וכולם בחינת שמות אלוקים** מזה נאחזים כל הקלי' ויונקים... והנה האורות של הנשמות יוצאות מבפנים דרך דופני הכלים, ומשם נמשכים בעור **בסוד** ואחר עורי נקפו זאת. ואז ההויות של הפנים מתלבשין תוך אלוהים שבעור כנזכר בענין הנסירה במקום אחר שסודו משם מ״ה בהכאה[רפט]... ע״ש.

ע״ח ב' דף מ״ה ע״ג אות ח' : ויפל ה' אלוהים תרדמה גימ' תרגום כי כל האחוריים הם בסוד רבוע כנודע והנסירה היתה בהיות בו אחוריים אלו הנק' תרדמה כנ״ל ואח״כ הביאה פב״פ והענין כי בכל אחד מט״ס דז״א יש בה הוי״ה א' ובאחוריים שלה הוא גימ' ע״ב כנודע והרי ט״פ ע״ב גימ' תרדמה וגם תרגום. **וכולם ניתנין אל המלכות בעת הנסירה והבן זה מאד**... (הגה״ה וצריך עיון שהאחוריים אינם אלא אלהים?) כאן זה סוגיית הנסירה.

> **פאת השד״ה עמ' פ״ט** : כלל ח' ד״ה כי כל האחוריים הם בסוד רבוע וכו'. נ״ב ר״ל מוחין דאחור דגדלות הם בחינת הויות בריבוע, וקודם בוא מוחין דפנים דגדלות אז מוחין דאחור דגדלות שהם הויות בריבוע הם עומדים בפנים דז״א, **ופרצופי עיבור ויניקה נעשים בחינת עור ובו דבוקים הזו״ן אחור באחור**, כמ״ש כל זה בשער החשמל שער מ״א פרק א', הביאו מרן הקדוש הרש״ש (נה״ש דף י״ז ע״ד ד״ה בעמידה שקיבל ז״א). עיין **בספר אפר יצחק המובא בסוף ספר בגדי ישע תולדות אהרן ומשה דף כ״ז מהרב דוד חייט** ע״ש.

נה״ש דף י״ז ע״ד : בעמידה שקיבל ז״א מוחין דנשמה מבינה דישסו״ת, בנסירה נותן לנוק' **כלי חיצון שלו דבחינת היניקה** והוא לה בחינת נשמה, א״כ ההויות דבחינת אותיות שקיבל הוא מאו״א, **ונתן בחינת מספרם לנוק'**, הוא כי בעת הנסירה יוצא זה המספר דבחינת הפרצוף הפנימי שלו ומתלבשים בפרצוף החיצון דיניקה וניתנים לה וכמ״ש בשער החשמל פ״א יע״ש.

[רפט] הכאת שם מ״ה כזה יו״ד פעמים ה״א הרי ק״כ ה״א פעמים וא״ו הרי ע״ח, וא״ו פעמים ה״א הרי ע״ח סך הכל רע״ו = עור. ראה **ע״ח ב' דף ס״א ע״ג** למעלה. וצריך להבין **שבשער החשמל פרק א'** יש שתי סוגיות והרב סתם זה בעשרה מנעולים. 1) סוגית אותיות והכאת שם מ״ה. יש הכאת שם מ״ה שע״י הכאה זו יש עור, ויש עוד הכאה שע״י מתגלים האותיות במצח של האדם, והם סוגיית ואחר עורי נקפו זאת, ועיקר הסוגיה **בשער רוח הקודש דף ג' ע״ד עד ה' ע״ב**. 2) ויש גם סוגיית הנסירה שאז מה שעובר בהכאות הם שמות אלהים והויות הריבועים, וננסרים ועיקר הסוגיה **בע״ח ב' דף מ״ה ע״ג אות ח'** וכן **בנה״ש דף י״ז ע״ד** ד״ה בעמידה. עיין לקמן סיכום.

שיטת השמן ששון

שמן ששון ב' דף ל"ו ע"ג:... והנה צ"ל דבעת הנסירה היה צריך להמשיך לה כל בחי' הדינים אלו של אלוהים אשר באחורי ז"א... ועינינו הרואות **שהרב שר שלום ז"ל לא סידר כן בשום מקום לא בנסירה של העמידה במילת באהבה ולא בנסירה תפילת ר"ה**... ומה שכתב לכוין הוא זה יכוין לנסור את ב' הפרצופים דאחור ופנים דאחור דזו"ן ולהביאם פב"פ ולהמשיך לנוק' פרצופי דיניקה דבינה דז"א שהם בחי' מס' עשרה ריבועים דעשר הויות פשוטות יע"ש בסידור במילת באהבה... ומשם תראה דפר' דיניקה דז"א הוא דבחינת אלוהים ועיין בסידור במילת באהבה. **נמצינו למדים דבעת הנסירה בעמידה נתן לנוק' פרצוף דיניקה והוא בחינת אלהים הנז"ל עם מס' ההויות הנז"ל והרב שר שלום ז"ל לא ציין השמות של אלהים בעמידה וסמך על המעיין וזה פשוט**... ע"ש באורך.

שיטת הבית לחם יהודה

בית לחם יהודה ב' דף קכ"ג ע"א: ד"ה נמצא... נמצא כי כל מה שהיה. פי' נמצא כי כל מה שהיה **בחינת אלהים** שהם ניצוצין הנז"ל הנקראים כורסייא דשביבין שהם **בחינת גוף** לז"א בבחינת **עיבור ויניקה** פי' שהם בחי' מוחין דאלהים של זמן עיבור ויניקה שהם ו"ק הנקראים בחי' גוף: הוא נעשה **עור** בבחינת גדלות. כי בהיכנס בז"א **מוחין דגדלות** שהם הוויות אז נדחין מוחין דקטנות דאלהים אל **העור** דבחינת **עיבור ויניקה** ונשארים כל הג' כלים שהם בשר גידין ועצמות כולם בחינת הויות דגדלות. וכלו' ובחי' אלהים דעור החיצון שהוא עור דעיבור הוא הדוכסוסטוס הניתן אל הנוק' כי עור דעיבור הוא דק ורך מאוד כמו הדוכסוסטוס. ואלהים דעור הפנימי דיניקה שהוא עב וקשה יותר מעיבור נקרא קלף והוא נשאר לז"א עצמו... ע"ש באורך.

ובזה מתיישב בהגוב"י אות ז' משם הרב ש"ש. עיין עוד בית לחם יהודה ב' על ע"ח ב' דף פ"ח ע"ד, ביל"י ב' דף קכ"ז ע"א, וכן ע"ח ב' דף פ"ז ע"ד שורה רובצת, וביל"י ב' דף קכ"ה ע"ג.

שיטת רבי שאול

אוצרות חיים דף מ"ד ע"ד: אש"ל אות א'... ובהיות אור ז"א מבחינת האח' אז יש אח' גרוע מחברו כנודע כי כמה אחוריים וכמה פנים הם ואז האחור גרוע נשאר באחוריו ואור המעולה אע"פ שהוא מבחי' אחור נשאר בפנים ובבא אור הפנים אז אור האח נדחה כולו אל האחור ואור הפנים נמשך אל הפנים עכ"ל **נמצא כי בבא אח' של המוחין דגדלות אז אור האחור של גדלות עומד בפנים ומוחין דקטנות נדחה כולו אל האח'**. וזה שכתב בפירקין כל בחינת אלהים הם באחוריים דקדושה.

מכל הנ"ל נראה לפי שלושת השיטות שמה שעובר לנוק' בנסירה הם מוחין דאלהים דאח' דיניקה, וגם התנוצצות מוחין דגדלות בהם שהם בחינת הויה

בריבוע. ע״ע רבי שאול על שעה״כ דף ט׳ ע״א, בתחילת הספר.תו״ח דף כ״ז ע״ב, פאת השדה עמ׳ פ״ט.

שתי סוגיות בשע׳ החשמל פר׳ א׳

צריך להבין שהרב **בשער החשמל פרק א׳** מדבר **בשתי סוגיות** וסתם הענין ב**עשרה** מנעולים.

1) יש סוגיית הכאת שם מ״ה יו״ד בה״א הרי **ק״ך** ה״א בוא״ו הרי **ע״ח** ווא״ו בה״א הרי עוד **ע״ח** הרי סך הכל **רע״ו** וע״י זה נעשה **עו״ר**. ואז **יש הכאה נוספת**[רצ] ואז יוצאות האותיות במצח האדם. וזו הסוגיה של ״ואחר עורי נקפו זאת״ הרב מדבר על זה ועיקר סוגיה זו מופיע **בשער רוח הקודש דף ג׳ ע״ד עד ה׳ ע״ב**. וכן **בספר הליקוטים דף צ״ג ע״א**.

2) יש סוגיה **נוספת** שם והיא ענין **הנסירה** שזה בחינת ה**עור** וה**גויל** שנחלק לשנים. קלף **לז״א**, ודוכסוסטוס **לנוק׳**, ועוברים מוחין דיניקה **שמות אלהים** וגם יש הכאת ההויות דגדלות, ויש שם **בחינת ניצוצות**. וניתנים לנוק׳ בחינת מספר **ריבועי ההויות** וגם מוחין דאלהים דפרצוף היניקה. ועיקר סוגיה זאת ראינו **בע״ח ב׳ דף מ״ה ע״ג אות ח׳** וכן **בנה״ש דף י״ז ע״ד** ד״ה בעמידה. ע״ש. ועיין מ״ש לעיל בענין הנסירה, מה עובר לנוק׳.

3) **אפר יצחק דף כ״ז ע״ב**:... ובעת הנסירה יוצאין ההויות מן הפנימיות ומתלבשים ומאירים בעור **והם הם**.[רצא] האותיות המצטיירות בעור האדם ובמצחה. משמע מגירסת הרש״ש של שע׳ החשמל פ״א **שהם הם** ולא שתי סוגי הכאות. ע״ש.

בתי התפילין קטנות או גדלות?

שעה״כ דף ט׳ ע״א: דרוש ד׳ הרב לכאורה כותב ענין שני השינין בהתחלה בסתם ולא פירש אם הם מוחין דגדלות או דקטנות ובהמשך כותב בשורה דינין תקיפין והיותם שני **שינין** אחד **דתלת** רישין ואחד **דארבע** רישין הם על דרך הנ״ל כי בתחילה הם ארבע **מוחין דקטנות** ואחר כך נעשים **שלש** לבד... אם כן הרב שכפל הענין למעלה מדבר על גדלות ולמטה כתב שהם קטנות.

[רצ] היות סוגיה זאת מתחלקת לשנים ראה שער רוח הקודש דף ה׳ ע״ב באמצע. ע״ש.

[רצא] לפי גירסא זו של הרש״ש שהביא אפר יצחק משמע שמה שדייקנו שיש שתי הכאות ויש הויות ויש אותיות זה אינו כן כך נלע״ד.

שעה״כ דף ט״ז ע״ג: שורה איך... ובעלמי עלמיא בענין מוחין דקטנות ומוחין דגדלות בענין הקדיש... ולהיות שעיקר הכל הם **המוחין דגדלות** לכן צריך לכלול כל הז׳ תיבות שיש אמן עד עלמיא בבחי׳ הגדלות... ע״ש. בגדלות יש בחי׳ של שבע.

שעה״ק דף ס״ב ע״א : באמצע שורה **זה**... ונמצא כי הד׳ נעשו **ג׳ מוחין** בו ואלו הם סוד ד׳ פרשיות של התפילין כי הנה הם בחינת **ד׳** פרשיות בבחינתם קודם הכנסם **תוך** נה״י דאימא שהיו ארבע אורות מקיפים אליו והנה בחינתם אחר התלבשם בנה״י קודם שיכנסו תוך רישא... ע״ש. מכאן משמע שמדבר במוחין דגדלות היות שמדבר **על הפרשיות** כמ״ש בשעה״כ דף ט׳ ע״א בפירוש.

שעה״ק דף ס״ב ע״א : שורה אור... ונחזור לענין ראשון... צריך לקבל שני בחינות המוחין שהם בחינת היותם **ג׳** לבד ובחינת היותם ד׳ כנז״ל והרי הם שבעה ועם ו׳ הראשונות הרי י״ג שנים... מכאן גם משמע ד׳ וג׳ הם ז׳ הם מוחין דגדלות. נראה שיש בחינה בתפילין שהיא קטנות וגם בחינה שהיא גדלות. **וצריך להבין שתפילין הם גם קטנות וגם גדלות כאחד**.

שעה״כ דף ט׳ ע״א: שורה דתלת... עוד יש ענין גדול והוא כי הנה השינין והבתים הם בחינת עור בלבד ואינן בחינת כתיבה ממש וגם הם שחורים כנודע והטעם הוא כי אלו הם **סוד המוחין דקטנות אשר נעשים אח״כ בחינת בתים ולבושים אל המוחין דגדלות** שהם הארבע פרשיות דתפילין... ולכן אינן רק בחינת **עור** בלבד... ע״ש.

יצא לנו שהבתים השחורים והשינים של התפילין הם מוחין דקטנות **שנדחו לעור** ע״י כניסת המוחין דגדלות שהם הפרשיות שנכנסו ודחו את הקטנות לעור, וגם המוחין דגדלות, הם מבצבצים בעור. ושם בעור זה, **תהיה הנסירה** שהקלף לז״א, והדוכסוסטוס לנוק׳, והיה נראה שצריך לראות גם מוחין דאלוהים וגם מוחין דהויות, ואין רואים בנסירה רק ההויות, שכן הם עיקר וגוברים. **אם כן התפילין רומזים גם על הקטנות וגם על הגדלות**, כשהפרשיות הם בפנים שהם המוחין דגדלות שמבצבצים בחוץ בעור.

להבנה ועיון עיין גם: **מצת שימורים של הרנ״ש בקטורת. כסף הכיפורים על כוונת הקטורת. תו״ח דף כ״ז ע״ב. תו״ח דף ק״ה ע״ב. נה״ש דף י״ז ע״ד ד״ה בעמידה. ע״ח ב׳ דף פ״ו ע״ד. דגלי אהבה דף תק״ח. ע״ח ב׳ דף פ״ד ע״ג. ר׳ שאול בתחילת שעה״כ על דף ט׳ ע״א. ע״ח ב׳ דף מ״ה ע״ג כלל ח׳. פריע״ח דף כ״ט ע״ב שורה שו״ר**.

למה הרש״ש בחר בגדלות בקטורת וכן בנסירה

שמן ששון ב׳ דף ל״ו ע״ג:... נמצינו למדים דבעת הנסירה בעמידה נתן לנוק׳ פרצוף דיניקה והוא בחינת **אלהים** הנז״ל עם **מס׳ ההויות** הנז״ל **והרב שר שלום ז״ל לא ציין השמות של אלהים בעמידה וסמך על המעיין וזה פשוט**... ע״ש באורך. הרש״ש בנסירה סידר רק גדלות שהם הויות בריבוע ולא כתב שמות אלהים אע״פ שוודאי הם גם עוברים לנוק׳ יחד...

שעה״כ דף ט׳ ע״א: שורה נה״י... ובזה תבין יש בעור גם גדלות מצפ״צ וגם אלהים דיודין... ע״ש.

תו״ח דף ק״ה ע״ב:... ובבוא מוחין דגדלות דאח נדחין המוחין דקט׳ עם נר״ן דנפש דגדלות לעור החיצון... ובבוא מוחין דגדלות דפנים (הנק׳ נשמה) מתפשטים בכלי הפנימי... ע״ש. זו גירסת הרש״ש שהבי״א הרב **אפר יצחק דף כ״ז ע״ב**:... ובעת הנסירה יוצאין ההויות מן הפנימיות ומתלבשים ומאירים בעור **והם הם** האותיות המצטיירות בעור האדם ובנצחה ובנסירה נחלק זה העור קלף לז״א ודוכסוסטוס לנוק׳... וכן עיין **נה״ש י״ז ע״ד**: ד״ה בעמידה... ע״ש. משמע שיש **גדלות וקטנות** בעור. ובחר הרש״ש רק לכתוב הויות בנסירה.

בענין הקטורת יש שס״ח מנים ובדברי הרב משמע שהם גם גדלות וגם קטנות כדלהלן:

שעה״כ דף י״ג ע״ד:... כל ה-**שס״ח** הם קטנות בהמשך עושה גדלות, שני פירושים.

כסף הכיפורים:... ושמונה שהם ארבע מוחין דגדלות וג׳ מוחין דקטנות...

פריע״ח דף כ״ז ע״ד: שורה וב״ן... כל ה**שס״ח** קטנות...

פריע״ח דף כ״ט ע״ד: שורה כמ״ש... עשה גם **גדלות** גם **קטנות**. שני פירושים.

הרש״ש בסידור עשה הכל גדלות, למה התעלם מהקטנות.

יש בענין **שס״ח** כמה שמועות ופירושים, לכולי עלמא שלש מאות וששים הם מוחין דקטנות. שמנה... לפי **שעה״כ** שני פירושים קטנות או גדלות, וכן **בפריע״ח** יש שני פירושים או גדלות או קטנות. **בכסף הכיפורים** חילק, ד׳ גדלות ג׳ קטנות. **והרש״ש** בחר רק גדלות.

סיכום: והענין שהרש״ש הלך לפי הלך רוחו של הרב ב**שעה״כ דף ט׳ רע״ב** שכן כשהרב מדבר על שס״ה הוא בוחר **רק גדלות** ולכן הרש״ש גם בסידור בחר גדלות בלבד.

ונחזור לענין הנסירה נראה שהרש״ש בסידור שעשה רק הויות, בחר גם כאן **בגדלות** בלבד שהיא עיקר כדברי הרב.

האם יש נסירה בקטורת

שער הפסוקים דף ל״ב ע״ב:... ונודע במש״ה (משלי כ״ז ט׳) שֶׁמֶן וּקְטֹרֶת יְשַׂמַּח לֵב כי מוחין דאימא נקראים **קטורת** ודאבא **שמן** ואז רצו להקטיר קטורת כדי להמשיך מוחין דאימא בנוק׳ ועל ידי כך תחזור פב״פ להזדווג עם זעיר וזהו לשון קטורת לשון התקשרות הנוק׳ בבעלה... ע״ש.

מכאן משמע שנדב ואביהוא רצו לגרום זיווג בלי מוחין דאבא שהם שמן אהרן ומשה. עיין **שעה״מ** פרשת תזריע בענין הצרעת שזה יציאת אורות דאימא בלי אורות אבא ולכן הכהן שהוא בחינת אבא הוא המרפא. ע״ש.

פריע״ח דף כ״ט סע״ב: ... וז״ס שֶׁמֶן וּקְטֹרֶת יְשַׂמַּח לֵב ולכן היו נעשים ביחד שהוא העלאת נרות המנורה וענין הקטורת... ע״ש.

משמע שעם כניסת מוחין דאבא נעשית הנסירה, ולכן כתוב בתורה ובהעלות אהרן את הנרות בין הערביים יקטירנה. כשנכנסים המוחין דאבא שהם השמן נרות, אז נדחין המוחין דאימא לעור שהם הקטורת ואז יש נסירה, ואז יקטירנה, ולא לפני. קטורת לשון קישור, התקשרות זיווג ע״י הנסירה ומעבר פב״פ.

בענין מתי ואיך נדחים מוחין דקטנות לעור והתנוצצות מוחין דגדלות בעור ואז נעשית הנסירה.

להבנה ועיון עיין גם: **נה״ש** דף י״ז ע״ב, **תורת חכם** דף ק״ה ע״ב ד״ה ונבין שם הגירסא לפי הרש״ש, כמו שהאיר **מזכיר שלום** על ע״ח עמ׳ ש״י, שאמר שיש לרש״ש גירסא אחרת, והיא המופיע **באפר יצחק דף כ״ז ע״ב**. **תו״ח** דף כ״ז ע״ב בענין נסירה בקטורת. **שעה״מ** פר׳ תזריע, בעניו הצרעת שהיא מפני חסרון מוחין דאבא. וכן **שעה״מ** דף י׳ ע״ב. שם בענין האבֵל איך המוחין דקטנות גורמים הסתלקות התפילין. ועיין הסיכומים לעיל.

מכאן למדנו על נסירה **בעולם העשיה** בקטורת. ויש גם נסירה **בעולם היצירה** באשרי ״פותח את ידיך״. ונסירה **בעולם הבריאה** ב״תהילות לאל עליון״.

ממה יש אחיזת החיצונים

שעה״כ דף ט׳ ע״א: 8 שורות מלמטה כל השס״ח הם קטנות מוחין דאלהים ומהם יונקים הקלי׳ שהם אלהים אחרים... ע״ש.

שעה״כ דף י״ג ע״ד:

מעיל אליהו עמ׳ שי״ח:... ע״ש.

אפר יצחק דף כ״ז ע״ב: יניקה גם משמות הויה... ע״ש.

פריע״ח דף כ״ז ע״ד:

פריע״ח דף כ״ט ע״ב:

מה יש לנו לכוון באמרנו שלוש מאות ששים ושמנה... אנו מביאים את כל הכמות כדי שיהיה אחיזה לקלי׳ ואז אנו מבררים את הי״א סממנים מתוכם. נושא זה לא הוכרע ולא סוכם סופית בינתיים **ה׳ יאיר עינינו בתורתו**.

קשר בין הקטורת לנסירה

תו״ח דף כ״ז ע״ב:... הקטורת עושה נסירה בעשיה... ע״ש.

עו״ת דף מ״ב סע״ב:

פסוקים דף ל״ב ע״ב:... ונודע במש״ה (משלי כ״ז ט׳) שֶׁמֶן וּקְטֹרֶת יְשַׂמַּח לֵב כי מוחין דאימא נקראים קטורת ודאבא שמן ואז רצו להקטיר קטורת כדי להמשיך מוחין דאימא בנוק׳ **ועי״כ תחזור פב״פ**[רצב] **להזדווג** עם זעיר וזהו לשון קטורת לשון התקשרות הנוק׳ בבעלה... ע״ש. מכאן משמע שנדב ואביהוא רצו לגרום זיווג בלי מוחין דאבא שהם שמן אהרן ומשה. עיין שעה״מ פרשת תזריע בענין הצרעת שזה יציאת אורות דאימא בלי אורות אבא ולכן הכהן שהוא בחינת אבא הוא המרפא. ע״ש.

ע״ח ב׳ דף פ״ד ע״ג:

ע״ח ב׳ דף פ״ו ע״ד:... הרב שורה בפ״ע... מתחיל בנסירה ובהמשך מגיע ומדבר על אחיזת החיצונים בקטורת... נמצא שכל מה שהיה בבחי׳ גוף לז״א (מוחין דקטנות) נעשה עור בבחינת הגדלות... והנה האורות של הנשמות... ע״ש משמע כניסת מוחין דאבא.

אפר יצחק דף כ״ז ע״ב: וכן **נה״ש דף י״ז ע״ד**: זו גירסת הרש״ש... יש 2 שלבים 1) עור מקבל היניקה וההויותדגדלות מאירים בעור. 2) הנסירה הכל ביחד ננסרים ועובר אליה... הנסירה בעשיה דכל העולמות.

בית לחם יהודה ב׳ דף קכ״ג סע״ב: ד״ה לכן עור אותיות ר״ע ו׳ והו׳ זה בחינת ההויות המאירות... ראה **בילי״י עד ע״ד** כל הדרוש...

ע״ח ב׳ דף צ״א ע״א פר׳ ד׳: בג״ע דאימא תוך בג״ע דז״א אך בעור אינו כן אלא עור דאימא מעל עור ז״א ולא בתוך וזה בחינת חשמל וכאשר עוונות גורמים מסתלק עור אימא ויש ח״ו אחיזה לחיצונים... ע״ש באורך.

בילי״י ב׳ דף קכ״ד ע״ב:

[רצב] כאן יש נסירה אך זה לפני כניסת מוחין דאבא ולכן טעו.

ברייתא דרבי ישמעאל

לכאורה סיימנו את עליית העולמות משלוש לשלוש בעשיה, וצריך להבין מהו שעושים **בברייתא של רבי ישמעאל**, שחוזרים על מה שעשינו מעין ספירת מלאי.

שעה"כ דף י"ג ע"ב:... והרי על ידי כך נשלמו **י' ספירות שלימות** דעשיה על ידי בחינת מלכות דיצירה שירדה בעשיה ועל ידי **החיות** הזה של קטרת ויש עוד הפנימיות דג"ר דעשיה שעלו למעלה ונכללו למעלה **ביצירה** אשר הוא סוד **זעיר אנפין** הנקרא **תורה** שבכתב ולכן אנו אומרים עתה גם **הברייתא** דרבי ישמעאל אומר בי"ג מידות התורה **[נדרשת]** כו' שהוא סוד **העשיה** שנעשית **י"ג מדרגות** כנזכר ועלו ליצירה **השלשה מהם** ועל ידי אלו ה-**י"ג** מדות ד**תורה** שהיא ה**יצירה** נדרשת בהם[רצג]. עוד יש טעם אחר... והנה לענין ברייתא דר' ישמעאל נלע"ד ששמעתי ממוז"ל שהוא באופן אחר כי בעולם העשיה עצמה לבדה נשארו **י"ג** מדרגות זולת הפנימיות של ג"ר שבו שעלו אל היצירה והוא כי הנה,

1) חיצוניות המלכות עם **י"א** סמני הקטורת שנעשו חיצוניות אליה הרי ספירה **א'**
2) ופנימיות המלכות עם חיצוניות נה"י הרי **ג' ספירות** אחרות
3) ופנימיות נה"י עם חיצוניות חג"ת הרי **ג' ספירות** אחרות
4) ופנימיות חג"ת עם חיצוניות מלכות דיצירה הרי **ג' ספירות** אחרות
5) וחיצוניות כח"ב עם פנימיות מלכות דיצירה הרי **ג' ספירות** אחרות **הרי** בין כולם **י"ג** ספירות שלימות **בעשיה לבדה**. ודע כי כמו שנתבאר בי"ג מידות אלו שהם סוד עולם העשיה שנעשה י"ג מדרגות ע"י עליית ג"ר שבה אל היצירה
6) וכן עולם **היצירה** נעשה **י"ג** על דרך הנזכר והם רמוזים בי"ג ברוך שבברוך שאמר... ע"כ ע"ש.

הרי איך יש **י"ג** ספירות **בעשיה** וכך מכוונים בברייתא רבי ישמעאל אומר בי"ג מידות התורה נדרשת... ע"ש בסידור. ועוד בהמשך נביא שאר הכוונות המובאות בברייתא בעניין הנהגת העולם ראה בהמשך.**מה הכוונה** שכאן דווקא התורה נדרשת, מה גורם לה שתידרש.

שעה"כ דף י"ג ע"ב: ולכן אנו אומרים עתה גם הברייתא דרבי ישמעאל אומר בי"ג מידות התורה כו' שה"ס העשיה שנעשית י"ג מדרגות כנז' ועלו ליצירה השלשה מהם וע"י אלו הי"ג מדות דתורה שהיא היצירה נדרשת בהם. ע"כ ע"ש.

היצירה היא התורה, והיא נדרשת על ידי העשיה, וזה בזכות שעלו ג"ר דעשיה ליצירה, מהם היא נדרשת, והיא הופכת להיות י"ג מידות ביצירה. והפירוש השני בהמשך הוא על העשיה שגם בה יש י"ג מידות, והרב עושה החשבון, וזה מה שמכוונים **באמירת הברייתא**.

[רצג] הדרשה היא בעשיה על ידי שג' ראשונות דעשיה נדרשת היצירה שהיא התורה.

בי״ג מידות שהתורה נדרשת

הנהגת העולם ע״י ז״א דרך המלכות **וזה** רמוז בכוונות של ברייתא של **רבי ישמעאל.**

שער מאמרי רז״ל דף י׳ ע״ד:... מאמר **בספרי בפ׳ ויקרא** וז״ל רבי ישמעאל אומר בי״ג מידות **התורה נדרשת בהם** כו׳ הכונה היא כי אין ספק שהתורה התחתונה היא נדרשת מ-**י״ג מדות** אלו ונמשכו אליה מהתורה העליונה **שבכתב** הנדרשת מ-**י״ג** מדות דוגמת אלו כי כל מה שיש בתחתונים דוגמתם בעליונים ומשם מתפשט בתחתונים **והנה התורה העליונה שהיא ת״ת נחלקת לי״ג מדות בסוד ו״ק שבה כלולים מדין ורחמים וכללותם הרי י״ג** ודרישה זו מצד **המלכות** המקבלת ממנו **מת״ת** פעם **כך** ופעם **כך**

כי פעמים תקבל מחו״ג שבת״ת וזהו **מקל וחומר**. כי **קל** רומז ל**רחמים** המקילים את הדין ומרחמים על העולם ו**חומר** רומז ל**דין** המחמיר לדון את העולם **הרי מדה א׳**. ומדה זו כשהעולם נדון קצת ממנו בדין גמור וקצת ממנו ברחמים גמורים הרי **מק״ו** והיא מדה **א׳**.

ולפעמים תקבל מת״ת שבת״ת שהוא המכריע וקו השוה בין חסד לגבורה **ואז יהיה העולם נדון בדין ממוזג לא רחמים גמורים ולא דין גמור** אלא **גזרה שוה** לשניהם ממוצעות בסוד הת״ת וזו נקראת **גזירה שוה** מדה **ב׳**.

ולפעמים תקבל מצד **הת״ת** הנקרא אב בנטותו לצד הנצח או לצד הוד הנקרא כתוב אחד וזהו **מבנין אב וכתוב אחד** או בהכריעו בין נ״ה וזהו **מבנין אב ושני כתובים** שהם **נ״ה** ואז נקרא מבניין אב וכתוב אחד מבנין אב ו-**ב׳** כתובים וזו **מדה ג׳**.

ולפעמים מקבלת מכללות ת״ת בכל **שש קצוותיו** וזהו **מכלל ופרט** כלל ואח״כ פרט ותהיה אז ההנהגה **ממדת המלכות** כי אין הכלל אלא מה שבפרט וזו נקרא **מכלל ופרט מדה ד׳**.

הנה פירוש נפלא וארוך ע״ש להבין כל הנהגת העולם **על ידי זו״ן** ואיך ההשפעות ביניהם. ומקביל לזה הדרוש מופיע גם כן **בפריע״ח** גם כן באורך ע״ש ותשכיל ותשמח.

פריע״ח דף ל׳ ע״א:... ברייתא דרבי ישמעאל אומר **בי״ג מדות**. כבר נת״ל שהן ענין העשיה, שיש בה **י״ג** בחינת, והם **ג״ר** שעלו עד **ג״ת** דיצירה כנ״ל. וי׳ ספירות שלימות דעשיה, עלו עם י״א סמני הקטורת.

ונלע״ד ששמעתי ממורי זלה״ה, באופן אחר, והוא, כי אחר עליות ג״ר דעשיה, נשארו **י״ג בחינות אחרות דעשיה**, כי הנה

1) **י״א** סמני הקטורת, הלבישו למלכות דעשיה בחיצוניותה, **הרי ספירה אחת**.
2) ופנימיות המלכות, לחיצוניות נה״י, **הרי ג׳ ספירות** אחרות.
3) ופנימיות **נה״י** עם חיצונות **חג״ת**, **הרי ג׳ ספירות אחרות**.
4) ופנימיות חג״ת, עם חיצונית מלכות דיצירה, **הרי ג׳ ספירות אחרות**.
5) וחיצונית כח״ב, עם פנימית מלכות דיצירה, **הרי ג׳ ספירות אחרות**,

והרי י״ג ספירות שלמות, זולת פנימיות **כח״ב** שעלו בג״ת דיצירה. **ודע** כי כן נעשה ביצירה, סוד י״ג **שבברוך שאמר**. וכן יש י״ג שבעולם הבריאה י״ג שבחים **שבישתבח**. וכן יש י״ג באצילות שהם י״ג ברכות האמצעית דשאלות צרכיו:

והנה אין ספק, כי התורה התחתונה שנדרשת בי״ג מדות אלו, שנמשכים אליה מי״ג מדות עליונות תורה שבכתב, הנדרשת בי״ג מדות אלו, דוגמת י״ג אלו. **כי כל מה שיש בתחתונים יש בעליונים**, ומשם נתפשט בתחתונים. והנה תורה עליונה שהיא ת״ת, נחלקת בסוד ו״ק שבה, כלולה **מדין ורחמים**, וכללותה **הרי י״ג**:

מקל וחומר. דרשא זו מצד **המלכות**, שמקבלת מהתפארת פעם כך ופעם כך, כי פעם תקבל מ**חו״ג [חסד]** שבת״ת, וזהו מקל. כי קל רמז לרחמים, המקילים את הדין, ומרחמים על העולם. וחומר, רומז אל **הדין**, המחמיר לדון את העולם, **הרי מדה א׳**. ומדה זו, כשהעולם נידון קצת ממנו בדין גמור, וקצת ממנו ברחמים גמורים, ומרחם על העולם:

מגזרה שוה. לפעמים תקבל מת״ת שבת״ת, שהוא מכריע בקו השוה בין הח״ג, ואז יהיה העולם נידון בדרך ממוזג, לא רחמים גמורים ולא דין גמורים, אלא גזרה שוה לשניהם, ממוצעת בסוד הת״ת... ע״כ.

ע״ש באורך נפלא כנ״ל לעיל בשינויים קלים מומלץ מאד לראות המקור כולו. וזו המידה האחרונה שם.

וכאן שני כתובים וכו׳. ולפעמים מתנהג העולם ע״י נ״ה שבמלכות, שהם ב׳ כתובים המכחישים זא״ז, זה דין וזה רחמים, וע״י היסוד שהוא הכתוב הג׳ המכריע ביניהם, יתמזגו ויתנהג העולם ע״י מיזוג היסוד והכרעתו בתוך המלכות דידה, וזהו המדה הי״ג. **ע״כ מדברי הרח״ו זלה״ה שמצא מכת״י האר״י זלה״ה בעצמו**:

ראה גם באריכות משנת חסידים תפילת השחר פר׳ ט׳ בחדש עמ׳ ר״ה , בישן עמ׳ ס״א ע״ב: ע״ש.

סידור יר״א א׳ עמ׳ 253:... **קל וחומר** קצת ממנו **בדין** קצת ממנו **ברחמים** זה על פי שע׳ מאמרי רז״ל ופריע״ח. אך לפי הרש״ש **יר״א** לפעמים **בחסד** ולפעמים **בגבורה**. עיין שינויים.

אחר סיום אמירת ברייתא **דרבי ישמעאל** עם כוונותיה אומרים קדיש דרבנן והנה יש כאן המשך של קבלת נר״ן לג״ר דעשיה שעלו ליצירה שכן באשה ריח וכו קבלו **בחינת הנפש**, ובקדיש יקבלו **בחינת רוח**, ובהודו יקבלו **בחינת הנשמה**.

משנת חסידים עמ׳ ר״ו בחדש:...**יד**: ועתה שכללנו השש היכלות דעשיה התחתונים זה בזה וקבלו השלש ראשונות דעשיה **בחינת נפש דיצירה** אנו אומרים קדיש שהוא סוד העמוד שבין היכל להיכל להעלות ההיכלות ליצירה ושיקבלו

השלש ראשונות האמורים בחינת[רצד] **רוח דיצירה** ולפיכך השני **מ״ב** שבו הם אחד דמ״ה ואחד דס״ג ובשאר כוונותיו שוה לשאר הקדישין.

ועתה נתחיל לבאר מעט מענייני הקדיש.

[רצד] **באשה ריח** וכו׳ קבלו **נפש** בקדיש **רוח** ובהודו **נשמה**.

הקדמה בעניין הקדיש[רצה]

הנה בשעה"כ דף י"ד ע"ג התחיל מוהרח"ו לבאר עניין הקדיש וכן **הרש"ש** השלים וסיכם כוונות הקדיש **בנה"ש בדף כ"ו ע"ב** וכן צריך להבין שעניין הקדיש קשור לכל סדר התפילה וחייבים ללמוד עניין עליית העולמות **דרושי כסא הכבוד וסדר אבי"ע** בעץ חיים להבין בעומק כללות עניין התפילה, שיש בי"ע **תחתונים** ובי"ע **דאצילות** ובזה יש להיעזר בטבלת הרב "**עלי נהר**" בתחילת ספרו ובביאורו לסדר התפילה, וכמובן לראות **הלכה למעשה** בסידורים למיניהם.

> **שעה"כ דף י"ד ע"ג**:... ועתה נבאר סדר הקדיש של **קודם הודו לה'** קראו כו' ואגב נבאר **סוד כל הקדישים** בעזרת האל יתברך דע כי הנה עד עתה נכללת העשיה ביצירה אבל עדיין לא קבלו הג"ר דעשיה מן היצירה אלא **בחינת נפש** של היצירה ואנו צריכים לתת להם עוד **בחינת רוח** ממש של **היצירה** וזה נעשה ע"י **הקדיש** שאומרים **קודם** הודו לה'... ע"כ ע"ש.

הנה כאן הקשר עם **הבי"ע תחתונים** שבתיבת **אשה ריח וכו' עלו פנימיות חב"ד דעשיה ליצירה אך קבלו רק נפש, ובקדיש** יקבלו בחינת **רוח על ידי ב' מ"ב דאותיות רוח לעשיה מהיצירה, ועל ידי ב' מ"ב דתיבות הארה מבריאה לעשיה**. (הרי **ד'** המשכות, ההמשכות אלו מסודרות בסידור וראה בספר "**עטרת מרדכי**" על הקדיש עמ' **ט'**) ובאמרנו **הודו לה'** קראו וכו' יקבלו **נשמה**[רצו]. בהמשך מבאר עניין **ד'** פעמים **מ"ב** אך הוא קורא להם **ב'** פעמים **כ"ח** ו-**ב'** פעמים **מ"ב**, וגם מבאר שקדיש שלפני הודו הוא **מ"ה וס"ג**, יתבאר בהמשך.

> **שעה"כ דף י"ד ע"ג**:... וצריך לכוין בזה הקדיש כי יש בו **ב"פ כ"ח וב"פ מ"ב**... ותכוין בשם הויה במילוי **אלפין דמ"ה** שהוא בעולם **היצירה** שיש בו בחינת **כ"ח** אותיות דמילוי המילוי וגם יש בו **מ"ב** אותיות בכל כללותו שהם... והנה אלו המ"ב והכ"ח האחרים תכוין אל הוי"ת **ס"ג** שיש בעולם הבריאה שיש בו **כ"ח ומ"ב** כנ"ל בהויה דמ"ה דאלפין וטעם כונה זו עתה היא לפי שכונתינו עתה הוא

[רצה] **הבאתי** קצת סיכומים משיעוריו הנפלאים של הרה"ג **הרב מרדכי עטיה שליט"א**, מה שחנן אותי הקב"ה מתנת חינם בחסדו עלי, וכמובן זה לא מחליף את המקור שהוא ספרו הנפלא של **מו"ר** הרב "**עטרת מרדכי**" על הקדיש, רק שזה בסגנון אחר למתחילים בקיצור.

[רצו] ראה **שעה"כ דף י"ז ע"ב** ד"ה עניין **ה' מלך**:... ונמצא עתה כי ג"ר דעשיה שעלו אל היצירה **נעשו** יצירה ממש וקבלו בחינת **נשמה** מצד היצירה, ע"כ. הרי **ג"ר דעשיה** עלו ל**ג' תחתונות** דיצירה וקבלו **נפש באשה** ריח וכו' (ראה מה-**מעיל אליהו דף מ"ט רע"ב** מבואר שקבלת **הנפש** היא **באשה** כן כתב **הרב הדאיה חלק א' סימן כ"א** וראה עוד בספר של מו"ר **הרב מרדכי עטיה שליט"א** בספרו "**עטרת מרדכי**" על **הקדיש עמ' ד' ה'**) ובקדיש שלפני הודו ניתן להם **רוח** ובאמירת **הודו.סידור ב' דף א' ע"ב**:... ועי"ז חוזר היכל ק"ק זה דעשיה להיות כגוף היצירה ממש **ומקבל נשמה** והארה יתירה מנה"י דיצירה... ע"כ הרי מקבל **נשמה** מבואר מכאן שמדבר **בבי"ע תחתונים** שעלייתם היא רק **משלוש לשלוש** ולא אמר שעשיה עלתה אלא **רק ג"ר דעשיה**.

לעיל וכן בהמשך נבין היטב ההבדל בין **בי"ע תחתונים** לבין **בי"ע דאצילות**. בכוונות התפילה.

להמשיך **כח בחינת הרוח דיצירה עד סוף כל העשיה** ולכן צריכין אנו להאיר אור גדול עליון משם **ס״ג** דבריאה מן הכ״ח והמ״ב דבריאה אל ג״ר דעשיה כדי שעי״ז יוכלו לתת אח״כ כח **רוח יצירה** בכל העשיה כנזכר׃

הנה לפי מוהרח״ו לא מחשיב את ה-**י״ד** של כללות הקדיש (יוש״ר) וכן לא מחשיב את **י״ד** של בעלמא **ד״י** ולכן יש לו רק ב׳ **מ״ב** וב׳ **כ״ח. כ״ח ומ״ב** בשם **מ״ה** וכן **כ״ח ומ״ב** בשם **ס״ג אך**, ורק בהמשך נראה שה**רש״ש** מבאר זה **ד׳** פעמים **מ״ב**. ראה **ע״ח ב׳ דף ק״ד ע״ג**. ועוד בהרבה מקומות עניין **פשוט ומלא ומלא דמלא**.

ע״ח ב׳ דף ק״ד ע״ג׃... ענין שם **מ״ב** שיש בכל עולם מן ג׳ עולמות **א**צילות **ב**ריאה **י**צירה **משא״כ בעולם עשיה** כנזכר בכת״י בחסרון התקונים והנה אלו הם ששם **מ״ב דאצילות** הוא **ד׳** אותיות פשוטים דהוי״ה **ו׳** אותיות מילוי **אלפין** שהם ג׳ **מ״ה וכ״ח** אותיות מילוי דמילוי דאלפין. שם **מ״ב דבריאה** הם ב׳ שמות **אהי״ה יה״ו** וכן **אהי״ה אשר אהי״ה** שהוא גימטריא **מ״ב** ושם **מ״ב דיצירה** הם שם **מ״ב** הרמוז בר״ת **אנא בכח** שהוא **אבגית״ץ** כו׳.

(**גם צריך** שתדע כי **ד׳** הויות הם׃ **א׳**. הוי״ה **דע״ב** דיודין **באצילות**. **ב׳**. והוי״ה **דס״ג בבריאה**. **ג׳**. והוי״ה **דמ״ה ביצירה**. **ד׳**. והוי״ה **דב״ן בעשיה**. והנה בכל הוי״ה מן הג׳ הראשונות הנ״ל (ע״ב ס״ג מ״ה) **דאצילות בריאה יצירה** יש בהם סוד **מ״ב אתוון** כנ״ל כי **ד׳** אותיות הפשוטים **ו׳** אותיות המילוי **וכ״ח** אותיות דמילוי המילוי הרי **מ״ב** דהוי״ה **דע״ב** ודהוי״ה **דס״ג** ודהוי״ה **דמ״ה** אבל **בהוי״ה דב״ן** שהוא בעשיה **אין בה מ״ב אתוון**)... ע״כ ע״ש.

הנה תחילה הרב ביאר את ה-ג׳ **מ״ב** רגילים שיש ביצירה **אבגית״ץ** בריאה **אהי״ה יה״ו** או **אהי״ה אהי״ה**, ואצילות **מ״ב דפשוט ומלא ומלא דמלא**, אך הנה בהמשך **יש סוגריים** לא ידוע ממי התוספת הזו שאינה **שכתב יד מורח״ו** בהוצאת אהבת שלום, שמביא **ג׳ מ״ב** הכל דהויות **ע״ב ס״ג מ״ה**, ולכאורה זה מה שיש **בקדיש** וצ״ע.

נה״ש דף כ״ו ע״ב׃...בכללות הקדיש יכוין כי יש בו **ד׳ מ״ב** שנים ד**אותיות** ושנים ד**תיבות**, דהיינו יתגדל ויתקדש שמיה רבא הם **ד׳ תיבות** ומבעלמא עד משיחיה הם **עשר תיבות** ומן אמן **יהא** כו׳ עד סוף הקדיש הם **כ״ח תיבות** הרי אחד **דתיבות**. ותיבת **ד״י** הם **י״ד אותיות** ומאמן [מן יהא שמיה] עד **עלמיא** הם **כ״ח אותיות** הרי **מ״ב א׳** ד**אותיות** והז׳ ווין **דוישתבח** כו׳ הם בגימ׳ **מ״ב** שני ד**אותיות** והז׳ תיבות **דוישתבח** כו׳ יש בכל אחד מהם **ששה** אותיות הרי **מ״ב** שני ד**תיבות** והם**מ״ב** דאותיות הם **דמ״ה** והם דמוחין דגדלות **דאימא** והם**מ״ב** דתיבות הם **דס״ג** והם מוחין דגדלות ד**אבא** והכל הוא ב**עשיה** דז״א ד**אצילות** ובז״א ד**עשיה** עצמה, והמוחין ד**אבא** דהיינו **ב׳ המ״ב** ד**תיבות** הם מוחין ד**גדלות** להיכל **ק״ק** דעשיה דז״א דאצילות ולהיכל ק״ק דז״א דעשיה והמוחין ד**אמא** דהיינו ה**ב׳ מ״ב** ד**אותיות** הם מוחין ד**גדלות** לו״ק שהם **ששה היכלות** התחתונים הנקראים ז״א דעשיה דז״א דאצילות וז״א דז״א **דעשיה**... ע״כ ע״ש.

הרי כאן מבאר בפירוש היותם **ד' מ"ב** ב' דאותיות וב' דתיבות. ב' מ"ב דתיבות הוא שם **ס"ג** ונמשך להיכל **קודש קדשים** והם למוחין דאבא. והם **ב' מ"ב** דאותיות הם של שם **מ"ה** ונמשכים לשש היכלין מוחין **דאימא**.

חלוקת הפרצופים בהיכלות **קודש קודשים** ג"ר הם **עתיק ונוק' ואו"א**. והו"ק **א"א ונוק' וישסו"ת**. **ו'** היכלין תתאין **ג"ר** הם ז"א ונוק' **ו"ק** יעקב ורחל.

היכל קודש קודשים			
מ"ב דתיבות	ג"ר	עתיק ונוק' ואו"א	וישתבח ז' תיבות
	ו"ק	א"א ונוק' וישסו"ת	מ"ב תיבות דכללות הקדיש
שש היכלות תחתונים			
מ"ב דאותיות	ג"ר	ז"א ונוק'	וישתבח מ"ב ד-ז' ווין
	ו"ק	יעקב ורזלל	ד"י וכ"ח אותיות יהא עד עלמיא

כמה סוגין של קדישים יש

הנה יש כמה סוגי קדישים שמכוונים בהם בין כל עולם ועולם הם קדישים **אחרים** ולא רק בתפילה אומרים קדישים גם אחרי הלימוד ולפני עלינו לשבח **קדיש דיתמי** ונבאר.

נה"ש דף כ"ו ע"ב:... **הקדיש של הודו** שהוא **ס"ג ומ"ה**[רצז] שייך **גם כן** קודם **קוה** אל ה' כו' ושייך **גם כן** לקדיש **בתרא** של ערבית ושייך **גם כן** לאחר קריאת תורה[רצח] שבכתב:

וקדיש דיוצר שהוא **ס"ג וע"ב** שייך **גם כן** לאחר ובא לציון כו' ושייך **גם כן** לקדיש דיוצר דערבית ושייך **גם כן** לאחר קריאת המשנה ולאחר קריאת **הקבלה**.[רצט]:

[רצז] יש פעמים שאומרים **ס"ג מ"ה** או **מ"ה ס"ג** ושאלתי את מו"ר הרב עטיה מרדכי שליט"א ואמר לי שאין בזה כל שעניין **זה אותו הדבר**.

[רצח] כאן הכוונה לקריאת תורה או **תנ"ך** בחומשים **ולא ביום שני וחמשי** שאז הוא אחרי עמידה והוא **ע"ב דע"ב** כמו שמבאר בהמשך,

ואין שינוי אם אומרים **על ישראל** כמו בקדיש של **הודו** או בקריאת מקרא אומרים **יהא שלמה רבה** והוא גם כן **ס"ג מ"ה**.

[רצט] הנה ב**פריע"ח כתב בדף ל"ג ע"ב** סוף פרק ג' כמו ב**שעה"כ** וכן כמו **הנה"ש** שהוא **ס"ג ע"ב**. אך שם **בדף ל"א ע"א** כתב שיטה אחרת שהוא **ע"ב ע"ב א'** של נוק' דאצילות **וא'** של ז"א דאצילות. ואולי שיש הבדל בין קריאה סתם של קבלה גירסא בלא לימוד או לימוד עם עמקות ראה בכל זה בספר של מו"ר הרה"ג **הרב מרדכי עטיה** שליט"א "**עטרת מרדכי**" על הקדיש בעמוד **רס"ט**.

וקדיש שלאחר נפילת אפים שהוא **ע״ב ע״ב** שייך **גם כן** קודם עמידה של מנחה ולאחר עמידה, וקודם עמידה דערבית ואחריה, ושייך **גם כן** לאחר קריאת **ספר תורה**:.. ע״ש.

קדיש דס״ג **ומ״ה** להעלות **העשיה** דערבית ודאחר תפלה לדוד ודאחר ערבית ואחר תורה שבכתב:

הרי ביאר כל סוגי הקדישים ובהמשך יתבארו של מנחה וערבית ודיתמי ועוד מבאר מבאר את הד׳ **מ״בי**״ם איך הם בקדיש שנים דאותיות ושנים דתיבות. וראה מה שכתב כאן הרב שקדיש **ס״ג מ״ה** בתרא של ערבית וכן הוא גם חלק מקדיש יתמי הוא ס״ג מ״ה, ורק **בג״ר** דקודש **קדשים** וד-**ו׳** היכלות וישתבח ויתפאר וכו׳ **במ״ב המיוחד** של יתמי, וכמו״ש בספר של מו״ר ״**עטרת מרדכי**״ על הקדיש בעמודים **צ״א עד צ״ז**. וראה לקמן בעניין קדיש דיתמי מה שסיכמתי גם כן.

נה״ש דף כ״ו ע״ב:... בכללות הקדיש יכוין כי יש בו **ד׳ מ״ב** שנים דאותיות ושנים דתיבות דהיינו יתגדל ויתקדש שמיה רבא הם **ד׳** תיבות ומבעלמא עד משיחיה הם עשר תיבות ומן אמן יהא כו׳ עד סוף הקדיש הם **כ״ח** תיבות הרי [מ״ב] אחד דתיבות... ע״כ ע״ש.

הרי הוא ממשיך שם בביאור זה ומבאר איך על ידי אמירת הקדיש שהוא בחינת **ד׳ מ״ב** דתיבות ואותיות נמשכים להיכל קודש קודשים ול-**ו׳** היכלות תחתונים שגם הם מתחלקים לג״ר ו-**ו״ק**, מוחין דהויות שהם מ״ב **דמ״ה** ומ״ב **דס״ג**.

נה״ש דף כ״ו ע״ב:... **להמשיך** נרנח״י דנח״י דכח״ב ד-**ו״ק** דשש היכלות התחתונים שהם ז״א דז״א דעשיה דז״א דאצי׳ ודז״א דז״א דעשיה **וגם יכוין להמשיך ע״י מ״ב הנז׳ רוח מהיצירה לג״ר דז״א דז״א דעשיה**. וגם **יכוין להעלות** ע״י מ״ב הנזכר את הז״א דז״א **דעשיה** דז״א דאצילות ליצירה וע״י המ״ב הב׳ דאותיות הרמוז **בז׳** ווין יכוין להמשיך נרנח״י דנח״י לג״ר **דששה** היכלות התחתונים... ע״כ ע״ש.

הרי סידר המשכת **המוחין** וגם סדר העליה של **בי״ע דאצילות** מעולם לעולם, ותיקון **בי״ע תחתונים** במקומם, **וכאן** בקדיש הודו **יש כוונה נוספת** שהיא להמשיך **רוח לג״ר דעשיה** שעלו ליצירה וזה בבי״ע תחתונים.

הרי שיש בירור **ב׳** בחינות **א׳** בי״ע תחתונים **ב׳** ובי״ע דאצילות, וגם המשכת המוחין היא גם ל**בי״ע תחתונה** וגם **בי״ע דאצילות**. אך **העליות** הם רק **לבי״ע דאצילות** בלבד.

ועוד צריך להבין ויבואר בהמשך יותר ש-בי״ע דאצילות העולים הם **ב׳** בחינות **א׳** בחינה שהתבררה אתמול ונתקנה **קצת** והייתה ל**בי״ע דאצילות 4-3-2** וירדה לעזור בבירור, והיום תעלה להיות אצילות דאצילות **1** וכן **ב׳** בי״ע דאצילות שהתבררו **היום** ונתקנו קצת עולים להיות **4-3-2.** ובהמשך נבין עוד שגם **זו״ן דתמול שלשום** יורדים לעזור בבירור.

טבלת כל הקדישים והסבר קצר

מ״ה – ס״ג	ס״ג – ע״ב[ש]	ע״ב – ע״ב	יתמי מ״ה – ס״ג יש מ״ב תחיית המתים בג״ר דהיכל קה״ק וכן ד–ו׳ היכלות
לפני הודו **יש** תוספת **רוח** לג״ר דעשיה[שא] **שעלו באשה**.	**לפני** יוצר **שחרית**	**אחרי**[שב] עמידה שחרית	**לפני** עלינו לשבח **שחרית**
קודם קוה אל ה׳	**אחר** ובא לציון	**אחרי** קריאת התורה יום **ב׳ ה׳**	**לפני** עלינו לשבח **מנחה**
אחרי לימוד תורה[שג] שבכתב	**לפני** יוצר דערבית	**לפני** עמידה **מנחה ואחריה**	**לפני** עלינו לשבח **ערבית**
	אחרי קריאת משנה **וקבלה**.[שד]	**לפני** עמידה **ערבית ואחריה**	

[ש] הרי **ע״ב ס״ג** או **ס״ג ע״ב** וכן בכל שאר הקדישים הסדר של השמות **אינו משנה**.

[שא] הנה באשה ריח ניחוח לה׳ מתחילים לעלות **בי״ע תחתונים** והם יעלו רק משלוש לשלוש. ובתחילה **ג״ר דעשיה** הפנימיות שלהם עולה לחיצוניות **נה״י דיצירה** וקבלו **נפש**, ובקדיש של הודו מקבלים **רוח**, ובהודו לה׳ קיראו וכו׳ מקבלים **נשמה**, ראה כל זה לעיל ולקמן שהארכנו בזה. וראה ספר ״עטרת מרדכי על הקדיש״ בעמ׳ ט׳ שיש בקדיש שלפני הודו המשכת **רוח** לג״ר ולכל העשיה על ידי **ב׳ מ״ב דאותיות מהיצירה**, ועל ידי **ב׳ מ״ב דתיבות** יכוין הארה מ**הבריאה** לג״ר ולו״ק עשיה... ע״ש. כל זה בקדיש הראשון שלפני הודו.

[שב] כמבואר לעיל לפני העמידה בשחרית **אין קדיש** שכן הקישור בין בריאה לאצילות הוא **אמיץ וחזק** שכן **כל** המלכות של האצילות ירדה **כולה** לבריאה ולא כן בשאר העולמות שרק מלכות דמלכות ירדה, ולכן צריך קדיש.

[שג] כאן הכוונה קריאת מקרא תנ״ך ללא ספר תורה אלא מתוך חומש או תנ״ך.

[שד] ראה לעיל שהארכנו בעניין זה וגם מבואר בספר של מו״ר **הרה״ג מרדכי עטיה שליט״א** ״**עטרת מרדכי**״ על הקדיש **עמ׳ רס״ט** הארה 2 ע״ש.

סיכום כללי בהבנת הקדיש

הנה בקדיש יש ד' מ"ב וידוע שעניין המ"ב בכל מקום הוא להעלות העולמות. ועוד ידוע שיש כמה סוגי **מ"ב** ואין כאן מקום להאריך בזה. **ד' מ"ב** במילות הקדיש הם: **ב'** דתיבות **וב'** דאותיות. **דתיבות** הם נקראים מוחין **דאבא**, ו**דאותיות** הם נקראים מוחין **דאימא**. ולהבין היטב עניין הקדיש מומלץ לעיין באורך ובעומק ספר **"עטרת מרדכי" למו"ר הרה"ג הרב מרדכי עטיה שליט"א**, מסודר בטוב טעם ודעת. כאן הבאתי רק טעימה לעורר התאבון בעיון שם. ונתחיל בביאור **הקדמת הרש"ש** בסידור והיא מבוארת היטב בספר של **מו"ר** החל מעמוד **שפ"ו**.

1) **מ"ב ראשון דתיבות** הוא **דכללות הקדיש** חוץ מהקטע בחייכון וכו'. שיש **ד'** תיבות בקטע ראשון יתגדל וכו', **וי'** תיבות בקטע שני בעלמא די ברא וכו', **וכ"ח** תיבות מן יהא שמיה רבה עד בעלמא. הרי **מ"ב** ראשון דתיבות.

2) **מ"ב שני דתיבות** הוא **ז'** תיבות, **וישתבח** ויתפאר וכו' שיש בכל תיבה **ו'** אותיות הרי **מ"ב** שני דתיבות.

3) **מ"ב ראשון דאותיות** הוא תיבת **ד"י** בקטע השני בעלמא **די** ברא... ועוד **כ"ח** אותיות שיש מ-יהא שמיה רבא עד עלמיא. הרי **מ"ב** ראשון של אותיות.

4) **מ"ב שני דאותיות** הוא הז' **וי"ן דז'** תיבות **וישתבח ויתפאר** וכו' שכן בכל תיבה יש בראשיתה **ו'**. **ז'** פעמים **ו'** הרי **מ"ב** שני דאותיות.

5) **חלוקת הפרצופים בקדיש** היא מיוחדת והיא על פי הגהה **בסידור הרש"ש א' דף פ"ב ע"א**. וציור ההגהה על ידי **הרב קצין זצ"ל** ראה בספר **"עטרת מרדכי"** ביאור להגהה זו בעמוד **שצ"ב**. והיא היות **ז'** היכלות[שה]. **חלוקה ראשונה** היא: **א' היכל ק"ק**, ונקרא **אבא**. **ב' שש היכלות** תחתונים, ונקרא **אימא**. **וחלוקה שניה**, ג"ר וו"ק דהיכל ק"ק, וג"ר וו"ק דשש היכלות. הרי **ד'** חלוקות וכל אחת יש בה מ"ב.

6) **חלוקת הפרצופים** לפי החלוקה זו היא כדלהלן. **עתיק ונוק' ואו"א**, הם ג"ר דהיכל ק"ק. **א"א ונוק' וישסו"ת**, הם ו"ק דהיכל ק"ק. **ז"א ונוק'**, הם ג"ר דשש היכלות. **יעקב ורחל**, הם ו"ק דשש היכלות. **חלוקה נוספת** יש לו"ק דהיכל ק"ק וכן דשש היכלות והיא ג"ר חג"ת נה"י. ועוד **החג"ת** מתחלק לחב"ד וחג"ת נה"י.

7) **מה עניין מ"ב בקדיש**? יש מ"ב ידוע שהוא פשוט ומלא ומלא דמלא של **הוי"ה** יש בו **מ"ב** אותיות. וזה בחינת **המשכת מוחין**, וזה **כח"ב**. פשוט **בכ**תר מלא **בח**כמה ומלא דמלא **בב**ינה. וסדר הכוונה: שבקדיש רמוזים **מ"ב** במספר תיבות ואותיות,

---

[שה] ההיכלות הם **שבעה** כנגד **עשר** ספירות ר"ת שלהם מלמעלה למטה **היכל ק"ק אז"ר נע"ל** הרי שבעה היכל ק"ק כנגד שלשה שהם **כח"ב** אהבה כנגד **חסד**, זכות **גבורה**, רצון **תפארת**, נוגה **נצח**, עצם השמים **הוד**, לבנת הספיר **יסוד ומלכות**. ואנו עולים לפי היכלות אלו גם בזמירות ביצירה וביוצר בבריאה.

וכנגדם נביא **מוחין** של הויות. על ידי **אמירת הקדיש** במספר התיבות והאותיות **נכוין** להמשיך מוחין שהם ה**מ"ב** דהויות.

8) **וצריך לשים לב** שיש תיבות ואותיות שמשמשים בשתי בחינות או שלוש כגון **וישתבח ויתפאר** וכו' שהיא **מ"ב** לג"ר ד**אותיות** וכן ד**תיבות** וכן משמש ל**כ"ח** תיבות דמ"ב דכללות הקדיש, וכן **ד"י** משמש לכתר וחכמה ל**מ"ב** דאותיות, וכן יהא שמיה רבא... עד עלמיא, משמש ל**כ"ח** אותיות. וכן יהא שמיה רבא.. עד בעלמא לכ"ח תיבות.

9) **בד'** אותיות או תיבות, נביא מוחין ד**כתר** בכל בחינה, **פשוט** דהוי"ה. **בי'** אותיות או תיבות, נביא מוחין ד**חכמה** בכל בחינה, **מלא** בחכמה. הוי"ה במילוי. **בכ"ח** אותיות או תיבות, נביא מוחין ד**בינה** בכל בחינה, **מלא דמלא** בבינה. הוי"ה במלא דמלא. וכך משתווה מה שאנחנו **אומרים**, ומה שאנחנו **מכוונים** שהוא **אותו מספר**.

10) **בקדיש** יש המשכות מוחין **דאבא** ומוחין **דאימא**, מוחין דאבא **תיבות** להיכל קודש קדשים **לג"ר ו-ו"ק** שלו, מוחין **דאימא** אותיות ל-**ו'** היכלות תתאין **לג"ר וו"ק** שלהם. אנחנו ממשיכים מוחין לבי"ע תחתונים **וכן** לבי"ע דאצילות ואם אנחנו ביצירה ממשיכים מוחין ליצירה בו"ק וכן בג"ר אך העליה היא בכל **סיום מ"ב** רק **לבי"ע דאצילות** ויעלו העשיה **וגם** היצירה דאצילות יחד **לבריאה**. ועוד להבין על פי **עלי נהר** חדש **דף י' אע"א** אות **ל"ו** שכל ה**י"ב** פרצופים בקדיש הם **כולם מפרטי ז"א**.

11) **וכן** יש ג' סוגי קדיש **ע"ב ע"ב**. **ע"ב ס"ג**. **ס"ג מ"ה**. הויות העליונות **התיבות** לאבא, והתחתונות **האותיות** לאימא. **ע"ב ע"ב**, זה **ו"ק וג"ר דע"ב**. ולעניין איך אימא נקראת **ס"ג ומ"ה** ואיך מתחלפים השמות, לפי הקדישים והעולמות. להבין זה עיין **ב"עטרת מרדכי" על הקדיש של מו"ר עמ' נ"ט-ס"ג** שביאר ע"פ **אור הלבנה דף מ"ח** באמצע. **שיטת רבי שאול** לפי מערכת העולמות, **והרב קצין** לפי שמות הפרצופים. וגם בעניין **עליית העולמות** גם כן.

12) **מה שכתוב** בתחילת הקדיש: "יכוין באומרו שבח הקדוש הזה **בלשון תרגום**, להכניע הקלי' ולברר מתוכם את **י"א** מיני קדושה שנשארו בהם מ-**ז'** מלכים זו"ן שהם **ו"ה** ולחברם לאותיות **י"ה** שהם או"א". ראה בספר "**עטרת מרדכי" על הקדיש של מו"ר הרה"ג מרדכי עטיה שליט"א**. החל מעמ' **ק"ז**.

13) "ולברר מתוכם את **י"א** מיני קדושה שנשארו בהם מ**ז'** מלכים זו"ן שהם **ו"ה**" ראה בספר "**עטרת מרדכי**" על הקדיש של **מו"ר**, החל מעמ' **קכ"ד-קכ"ז**.האם יש בירור של ניצוצי קדושה **רפ"ח** לפני הקדיש או לא. לפי **רבי שאול** אין בירורי רפ"ח. **מע"א ורא"ם** בביאורם על הקדיש סוברים שכן יש בירור מסויים. ע"ש באורך.

14) כל כוונות הקדיש **בקיצור בציור אחד** ראה בעמוד אחד בספר של **מו"ר** עמ' **ת"ו** וכן עמ' **ת"ז**.

מה העבודות שאנו עושים בקדיש

הנה להבין מה נעשה בקדיש ולמי ממשיכים המוחין ואיזה בחינות **עולות בקדיש** צריך להאריך הרבה בעניין כל תיקון התפילה בירורי בי״ע תחתונים ובי״ע דאצילות ועליית בי״ע דאצילות מהיכל להיכל בכל עולם ועלייתם מעולם לעולם של בי״ע דאצילות וכמה שלבים יש בתיקון זה.

1) **המשכת מוחין** לכל הפרצופים הנ״ל בקדיש. ל**בי״ע דאצילות** ולבי״ע תחתונה. **לג״ר** הכוללים, **מ״ב דהויות**.

2) **ולו״ק**, מוחין **דעיבור ויניקה**, שהם שמות **אלהים** פשוט ומלא.

3) **מיתוק** המוחין דעיבור ויניקה ע״י המוחין **דגדלות** שבאים אח״כ, למעט בקטע הראשון שאנו עושים מיתוק ע״י **רשימו** דמוחין ד**גדלות** (של אתמול **שערי רחמים ב׳ שאלה נ״ד** אך לפי רבי שאול של **היום**) של הקדיש עד שלא באו המוחין דהיום, ואח״כ חוזרים וממתיקים ע״י המוחין של היום שנית.

4) **בעניין מיתוק** ברשימו[ש] של הוי״ה בקדיש. שהוא **י״ה** דאל**הי**״ם [**שערי אורה תחילת שער החמישי**... **אלהים** בעוד שלא נגמרו כל הצורות, **יהו״ה**, בגמר כל הצורות. לפי שהשם הנקרא אל**הי**ם איננו מלא ושלם כי אם בשם **יה**ו״ה, והסוד: או מי ישום **אלם**... הלא אנכי **יה**ו״ה (שמות ד, יא), הוא סוד אל**הי**ם; כשתסיר משם אל**הי**ם שתי אותיות של שם **יה**ו״ה שהם **י״ה** נשאר **אלם** בסוד אלהים, **אלם י״ה**. ולפיכך נברא העולם בשם אלהים, וכשנשתכללו כל הדברים וכל היצורים כולם והיה העולם במלואו, הוצרך להזכיר **יהו״ה אלהים**. ע״כ מצאתי וא״ש את״ם. ע״ש]. ראה בספר מו״ר

5) **העלאת העולמות** והפרצופים שקבלו מוחין. וזה עושים **רק לבי״ע דאצילות** שכן בי״ע תחתונים נשארים במקומם. בכל פעם **שמסיימים** מ״ב, מיד מעלים את אותם הפרצופים לעולם שלמעלה לפי מקום הקדיש, שכן ידוע שיש כמה מיני קדישים לפי העולמות.

6) **בקדיש** של **הודו** יש תוספת **המשכה** מיוחדת של **רוח** לג״ר דעשיה דבי״ע תחתונים שקבלו כנראה **נפש** באשה ריח וכו׳, בקדיש יקבלו **רוח**, ובהודו נמשיך להם בחינת **נשמה**. המשכת הרוח **לפי שעה״כ** זה על ידי שם **מ״ה** שנמשך לג״ר שעלו. ו**במ״ב** של שם ס״ג נמשך גם רוח ונמשך עד סוף העשיה. אך לפי הרש״ש בסידור

ועוד בענין הקדיש ראה ספר מו״ר **הרה״ג הרב מרדכי עטיה שליט״א** בספרו הנהדר ״**עטרת מרדכי**״ על הקדיש **ותבין הכל** אם תלמדנו בעיון.

[ש] ראה זה מצאתי תוך כדי לימוד ב**שערי אורה** שער ה׳ ונלע״ד מתאים שי״**ה** דאל**הי**ם הוא הרשימו של הוי״**ה** בשם אל**הי**ם. וראה גם בספר ״גינת אגוז״ שמבאר שכל **השמות** יוצאים משם **הוי״ה** ושם **אלהים** הוא גימ׳ **פ״ו** יוצא מהמילוי של **כ״ו** שהוא גימ׳ שם הוי״ה, כ״**ף** ו״**ו** המילוי הוא **פ״ו** גימ׳ **אלהים** ע״כ נלע״ד יהושע.

בעניין הרוח הנמשך בקדיש הודו ס״ג מ״ה

הנה בתפילה יש עליות וכאן הרב מבאר שיש בקדיש ראשון של קודם הודו המשכה מיוחדת לחב״ד דעשיה תחתונה שעלו ב-אשה וכנראה קבלו נפש הרב בשעה״כ לא ביאר זה.

שעה״כ דף י״ד ע״ג:... ועתה נבאר סדר הקדיש של **קודם הודו לה׳ קראו** כו׳ ואגב נבאר סוד כל הקדישים בעזרת האל יתברך.

דע כי הנה עד עתה נכללת[ש] **העשיה ביצירה** אבל עדיין לא קבלו הג״ר **דעשיה** מן היצירה אלא **בחי׳ נפש** של היצירה ואנו צריכים לתת להם עוד **בחי׳ רוח** ממש של היצירה וזה נעשה ע״י הקדיש שאומרים קודם הודו לה׳ וצריך לכוין בזה הקדיש כי יש בו **ב״פ** כ״ח **וב״פ** מ״ב. **והכ״ח ומ״ב הראשונים הם של אותיות** כי כ״ח אותיות הם מן יהא שמיה רבא מברך כו׳ עד מלת עלמיא שהם ז׳ תיבות ובהם כ״ח אותיות.

והמ״ב אותיות הם גי׳ של **ז׳** אותיות והם **ז׳** ווין שבר״ת **וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל** שעולים **מ״ב**

ותכוין בשם הויה במילוי אלפין **דמ״ה** שהוא בעולם **היצירה** שיש בו בחינת **כ״ח** אותיות דמילוי המילוי וגם יש בו **מ״ב** אותיות בכל כללותו שהם ארבע אותיות הפשוט ועשרה דמילוי וכ״ח דמילוי המילוי **וע״י זה הכ״ח והמ״ב תכוין להמשיך רוח דיצירה אל ג״ר דעשיה שעלו שם** *(הרי ע״י **כ״ח ומ״ב** דאותיות מהיצירה קבלו ג״ר דעשיה שעלו **אך לפי בסידור** מי שמקבל זה **הז״ת** שהם יעקו״ר).*

ואח״כ תכוין עוד **בכ״ח** של **תיבות** שהם כ״ח תיבות שיש מן יהא שמיה רבא כו׳ עד דאמירן בעלמא ואמרו אמן ותכוין גם **במ״ב דתיבות** והם **ז׳** תיבות עצמם של וישתבח כו׳ עד ויתהלל ובכל תיבה מהם יש בה **ו׳** אותיות הרי **מ״ב**

והנה אלו **המ״ב והכ״ח** האחרים תכוין אל **הוי״ת ס״ג** שיש בעולם הבריאה שיש בו **כ״ח ומ״ב**, כנ״ל בהויה דמ״ה דאלפין, **וטעם** כונה זו עתה היא לפי שכונתינו עתה הוא להמשיך **כח בחינת הרוח דיצירה עד סוף כל העשיה** ולכן צריכין אנו להאיר אור גדול עליון משם ס״ג דבריאה מן **הכ״ח והמ״ב** דבריאה **אל ג״ר דעשיה** כדי שעי״ז יוכלו לתת אח״כ **כח רוח יצירה בכל העשיה** כנז׳:

הנה תחילה מבאר שיש בקדיש ב׳ מ״ב וכן ב׳ כ״ח יש **כ״ח ומ״ב דאותיות** וכן דתיבות. ועל ידי **כ״ח ומ״ב דאותיות שם מ״ה** נמשיך רוח **מהיצירה** אל ג״ר דעשיה ש**עלו שם**, ועל ידי

[ש] זה עניין עליית חב״ד דעשיה תחתונה לנה״י דיצירה ולא קבלו רוח עדיין ויקבלו בקדיש, אע״פ שמהלשון משמע שכל העשיה אך ההסבר הנכון הוא ע״פ **הש״ש דף ט״ז רע״א** שמדובר ב**ג״ר דעשיה** שעלו לנה״י דיצירה ראה בעמ׳ ב׳ בספרו של **מו״ר**. הרי שהאר״י מקשר את ב׳ הסוגיות. וראה **שעה״כ דף י״ז ע״ב** עניין ה׳ מלך... על ידי הקדיש קבלו רוח **ועל ידי הודו** יקבלו **נשמה** ע״ש ראה **סידור ב׳ דף א׳ ע״ב**.

כ״ח ומ״ב דתיבות שם ס״ג מהבריאה נמשיך כוח בחינת הרוח דיצירה עד סוף העשיה. ההמשכה היא שוב **אל ג״ר דעשיה** כח מהבריאה מהכ״ח והמ״ב דתיבות וזה יגרום שהרוח דיצירה יתפשט עד סוף עולם העשיה ראה בספר **מו״ר עטרת מרדכי על הקדיש** בעמ׳ ה׳-י׳. בהמשך נבאר עניין זה על פי הרש״ש **בסידור א׳ דף פ״ג ע״א –פ״ד ע״ב**.

סידור א׳ דף ע״ד סוע״א:... **אשה**... יכוין להעלות **פנימיות חב״ד** דעשיה להלביש **חיצוניות נה״י** דיצירה... ע״כ.

הנה כאן התחלת עלית **חב״ד** דעשיה דבי״ע תחתונים ראה בספר ״**עטרת מרדכי**״ בתחילתו עמ׳ א׳-ב׳. הרב שמן ששון מבאר שהכוונה לעשיה התחתונה.

סידור ב׳ דף א׳ ע״ב:... וע״ז חוזר היכל ק״ק זה דעשיה להיות כגוף היצירה ממש ומקבל **נשמה** והארה יתירה מנה״י דיצירה... ע״ש.

הרי כבר קבלו **חב״ד** אלו של העשיה שעלו ב-אשה **נפש רוח נשמה** והופך להיות כגוף **היצירה** ממש.

סידור א׳ דף פ״ד ע״ב:...בכללות מ״ב זה ד-**ד״י** ברא וכ״ח **אותיות** מיהא שמיה עד עלמיא יכווין להמשיך **מן היצירה** רוח לחיצוניות ז״א (שהם יעקו״ר) דז״א דעשיה דז״א שכבר עלו... ע״כ ע״ש.

גם במ״ב זה (מ״ב **דתיבות** דוישתבח) יכוין להמשיך מה**בריאה** הארה לחיצוניות ג״ר דהק״ק דעשיה דז״א **שכבר עלו**.

הרי שלפי **הסידור** יש שינוי גדול שההמשכה היא לזו״ן וליעקב ורחל ששה היכלות תחתונים ולא לג״ר דעשיה ועוד כאן כתוב **שכבר עלו** משמע שמחבר ב׳ הדברים.**וצריך להבין.**

נה״ש דף כ״ו סוע״ב-ע״ג:... **וגם** יכוין להמשיך ע״י מ״ב הנזכר **רוח מהיצירה** לג״ר דז״א דעשיה (ו״ק דששה היכלין)...

גם יכוין להמשיך ע״י מ״ב הנזכר **רוח מהיצירה** לג״ר דז״א דעשיה (ג״ר דששה היכלין)...

וגם יכוין להמשיך ע״י מ״ב הנזכר **הארה מבריאה** לג״ר דז״א דהיכל ק״ק דעשיה (ו״ק דהיכל קודש קודשים)...

גם יכוין להמשיך ע״י מ״ב הנזכר **הארה מהבריאה** לג״ר דהיכל ק״ק דעשיה (ג״ר דהיכל קודש קודשים)... ע״כ.

לפי שעה״כ על ידי כ״ח ומ״ב דמ״ה דאותיות נמשך רוח דיצירה לג״ר **דעשיה שעלו** שם. ועל ידי כ״ח ומ״ב דס״ג דתיבות ממשיכים מהבריאה רוח לג״ר דעשיה שעלו **אל ג״ר דעשיה** כדי שע״ז יוכלו לתת אח״כ **כח רוח יצירה בכל העשיה**

לפי הרש״ש יש המשכה מהמ״ב האותיות **מ״ה דיצירה רוח** לו״ק ולג״ר דז״א **שש היכלות**, ועל ידי מ״ב תיבות **דס״ג מהבריאה הארה** לו״ק וג״ר דהיכל קודש קודשים.

לפי הסידור זה קרוב למה שכתב בנה״ש, עם שינויים קלים שכן בסידור כתוב גם בתיבות וגם באותיות שכבר עלו, ועוד

הרי שיש שינוי גדול **בין שעה״כ** לבין **הסידור ונה״ש**. שבסידור ההמשכה היא לזו״ן וליעקב ורחל ששה היכלות תחתונים **ולא** לג״ר דעשיה ועוד כאן כתוב **שכבר עלו** משמע שמחבר ב׳ השיטות. **ראה ספר של מו״ר הרב מרדכי עטיה בעמ׳ ת״ו**. הרי רואים שה**מ״ב** הזה נמשיך **רוח ליעקב ורחל** ואינם נמצאים **כלל** ביצירה בנה״י שם חב״ד דעשיה שעלו לשם איך יקבלו רוח זה אינו לפנימיות **חב״ד דעשיה** שעלו ליצירה. **צריך להבין** מה הוא עניין השינוי הזה. **וקשה** מה שכתוב בסידור אם זה ליעקו״ר מהו שכתוב שם **שכבר עלו** יש סתירה. ועוד בסידור ההמשכה היא רק מהכ״ח של אותיות ליעקו״ר. צריך תירוץ לסידור ועל פי **העלי נהר אות ל״ו** ביאר עניין זה **מו״ר בספרו בעמ׳ ו׳** באמצע עמוד.

שצריך לשים לב **על השינויים האלו** בין הסידור לשעה״כ. לראות בספר **מו״ר בעמוד ח׳–י״א**. ובהמשך נבאר את קושיית ה**תורת חכם** והתירוץ שלו. שם **בעמ׳ י״א-י״ג**.

בענין קדיש בתרא - דיתמי

כנודע כל קדיש הוא להעלות את הבירורים לעולמות **מעל** וכן אחרי שסיימנו את התיקון בתפילה העמידה מורידים את השפע לבי״ע דאצילות שהם עדיין **בגבול עולם האצילות**, ואם נעשה חשבון סיימנו חלוקת השפע בקדיש שלפני קוה אל ה׳ וכו׳ אם כן **קדיש שלפני עלינו לשבח** הוא לכאורה **אין לו צורך** והוא בחינת **יתום**, ולכן נקבע לקדיש **שהיתומים** אומרים אותו והוא מיוחד.

> **שעה״כ דף ט״ו ע״ב**:... קדיש בתרא **אינו** מכלל הקדישים... נקרא קדיש יתמי שאומרים אותו היתומים[שח]... הוא בעולם העשיה[שט] ששם בחינת המיתה. כדי להעלות כל הנשמות והנפשות **בסוד תחיית המתים**... יש בקדיש הזה שם בן **מ״ב**[שי] באופן אחר: **ה׳ אלוקינו ה׳, כוזו במוכסז כוזו, הוי״ה ומלא דמ״ה**, (הרי **ג׳ י״ד, מ״ב**). ודע כי ע״י שם **במוכס״ז** יהיה ענין **תחיית המתים**, ולכן קודם אליו שם **כוז״ו** שהוא גימ׳ **ט״ל** שהוא **טל** שעתיד הקב״ה **להחיות** בו את **המתים**... ע״כ. ע״ש.

[שח] לאפוקי מאמן יתומה אינו אמן שאומרים אותו יתומים. אלא שהוא הבנה פשוטה שקדיש זה היתומים אומרים אותו.

[שט] עשיה זו אינה עשיה רגילה שהעלנו אותה קודם לזה אלא מחצב הנשמות של המתים ויש עבודה גם לבנות במוחין וגם לכוון את לעלות העולמות ועמם הנשמות מעשיה לאצילות.

[שי] משמע מכאן שצריך שם מ״ב וכתב הגהת **הצמ״ח בפריע״ח דף ל״ד ע״א** לא פורש איפה לעשות אותו ונראה לו בווי״ן. ומחלק כנגד הווי״ן בכל אות ואות. ע״ש שורה 9. לפי הצמ״ח בשאר המקומות בקדיש אין שום כוונה רק בווי״ן כוונת המ״ב פעם אחת.

משמע משעה״כ שיש לכוון דווקא להעלות המתים, אך אין **בנין פרצוף** רגיל, הכוונות בקדיש זה משולבות יש בניין בשם **מ״ה** וגם בשמות תחיית המתים הוא רק **בג״ר** דהיכל קודש הקודשים וכן **בג״ר** ד-ו׳ היכלות.

בסידור הרש״ש דף קנ״א:... מסודר קדיש **ס״ג ומ״ה** רגיל בו״ק דהיכל ק״ק, א״א ונוק׳ וישסו״ת, וכן ו״ק דשש היכלות, יעקו״ר. אך בכוונת וישתבח ויתפאר וכו׳ באותיות דז׳ תיבות ג״ר, עתיק ונוק׳ ואו״א, ובוי״ן שהם האותיות זו״ן, סידר **מ״ב המיוחד** לתחיית המתים, הנ״ל. ועושה גם כן עליית העולמות כמו בקדיש דעשיה **ועוד גם** סידר הכוונה להעלות הנשמות, מעשיה לאצילות. **אך צריך להבין** שהעליות הם במחצב הנשמות של המתים, ועוד שהעליות הם מעולם לעולם שמעליו בלבד. מעשיה ליצירה, ומיצירה לבריאה, ומבריאה לאצילות. הרי שהרש״ש יש לו חידושים נוראים.

והנה איך למד הרש״ש שעה״כ דף ט״ו ע״ב:... **1)** והענין הוא שהקדיש הזה הוא בעולם העשיה **2)** ששם בחינת המיתה **3)** כדי להעלות כל הנשמות והנפשות בסוד תחית המתים. וע״כ אומרים אותו היתומים על מיתת אב ואם ויש בקדיש הזה שם בן **מ״ב** אלא שהוא באופן אחר... ע״ש.

הרי שצריך לכוון בעשיה **1)** נתינת מוחין שלמים לבנות המחצב של הנשמות, **2)** ולהעלות אותם עם בחינות הנשמות **3)** ותחיית המתים.

ראה **סידור** לפני קדיש יתמי **בעטרת מרדכי עמ׳ ת״ל**:... ״קדיש זה הוא להעלות כל הנשמות והנפשות בסוד תחית המתים״.

ראה שיטת הצמ״ח **בפריע״ח דף ל״ד ע״א** הגהת ה**צמ״ח**, הבאתי למטה בהגהה. שעושים רק כוונה אחת בלבד **בווי״ן**, ושום כוונה נוספת.

בסידורים הישנים סידרו רק כמו שעה״כ בלבד, ואין שם המשכת מוחין, עיין **משנת חסידים דף מ״ב**, הקדיש בתרא, הנאמר ע״י היתומים מעלה את הנפשות מהמדור השביעי הנקרא ארץ עיפתה, והוא **מדור כפול** אם כן יש 8 מדורים וצריך חדש וחצי לכל מדור (12:8=1.5). **ועוד שם**. בקשר ל-7 מדורות ושהמדור השמיני הוא כפול, ושם נידונים המתים שלא חששו לענות **אמן**. עיין **מס׳ עירובין דף ס״ו ע״א** מגילה **עפה**, (ביחזקאל) כפולה. **עיפתה** מלשון עפה. וכן **עירובין דף כ״א ע״א**:... ע״ש.

ובזוה״ק בראשית דף ס״ב ע״ב:... ע״ש באורך, יש רווחה שעתא ופלגא בגהינם למתים ע״י אמירת הקדיש, עיין **מקדש מלך דף קס״ו**. וכן **זוה״ק דברים דף רפ״ה ע״ב**:... ע״ש.

פרי ע״ח דף ס״ד ע״ד: שם בענין אמן ושמות המדורים הנידונים על עניית אמן, עיין עוד **תולעת יעקב דף י״ב ע״ב**, בענין זה וכן **ראשית חכמה דף רמ״ט**:... אחרי מסכת גהינם, על 7 מדורי הגהינם ומה נידונים בכל מדור.

עיין נה״ש דף כ״ו ע״ב:... רשימת הקדישים, וסידר שם ס״ג, מ״ה.

בענין מה נעשה בקדיש הרי העלנו כבר את העשיה בקוה אל ה׳ ... עיין **תו״ח דף קל״ט**, עניין להעלות העשיה ליצירה, **ה׳ אלוקינו ה׳**, הוא שם שהוא ביצירה עיין **שעה״כ דף ב׳ ע״א**.

שמן ששון ג׳ דף ט״ז ע״ג אות כ״ג:... והקדיש **יתמא** שהוא בעשיה הנז׳... אינו ענין לכאן שהוא בחי׳ חיצוניות הגמור עולם הזה השפל אם כן **קשה** על הסידור שסידר **ס״ג מ״ה** רגיל עם עליות, מה שאמר אינו מכלל הקדישים ויש לו תיקון ואבי״ע בפני עצמו רק לענין תחיית המתים ולהעלותם בגיהנם וכן בגן עדן צ״ע. עיין **שע״ר ב׳ ש׳ ז״ן**:... עתה יש לנו כוח להעלות הנפשות מעשיה ומקלי נוגה בסוד **תחיית המתים**. ע״ש **מהשד״ה**.

תו״ח קל״ט ע״ב:... הכוונה לעלית העשיה ליצירה **במחצב הנשמות של המתים**, וזה מתחילת העשיה עד רום המעלות, משמע שיש מחצב הנשמות של המתים... ע״כ ע״ש. ראה בספר ״**עטרת מרדכי**״ עמ׳ פ״ה.

הרי בקדיש לפני קוה אל ה׳ זה גם **ס״ג מ״ה**, גם לג״ר וגם לו״ק, אם כן מה עניין החזרה בקדיש בתרא? אלא משמע שכאן יש מחצב בפני עצמו א״ק ואבי״ע שלם. בקדיש בתרא יש 2 סוגיות **1)** להמשיך שפע לי״ב פרצופים, בעשיה המיוחדת. **2)** להעלות נשמות המתים. **3)** בסוד תחיית המתים.

לפי שעה״כ:...התחייה תהיה בשם **במוכסז** קדם אליו שם **כוז״ו** שהוא **הט״ל**. אך **במשנת חסידים דף מ״ב**:... **כוז״ו** הוא הטל המחייה המתים בכוח שם **במוכס״ז**.

בענין השפע הנשפע בקדיש: **ש״ש ג׳ דף י״ד ע״ב אות י״א**. **מעיל אליהו דף ק״ס סע״ב** ד״ה קדיש שלישי. **נה״ש דף י״ז ע״ד** ד״ה היחודים... ע״ש.

בשאלה האם יש לומר קדיש זה היתומים רק בשחרית או בכל התפילות:... עיין **שעה״כ דף ט״ו ע״ב** שהאר״י היה אומר אותו ביום השנה **3** פעמים. **תולדות אהרן ומשה דף סג׳ ע״ג**. ע״ש.

הרי שכל קדיש **שלפני עלינו לשבח** בכל התפילות **שחרית מנחה וערבית** הוא קדיש **יתמי** וכך צריך לכוין. מה נעשה בשבת האם מועיל לנפטרים קדיש דיתמי.

משנת חסידים בחדש עמ׳ **שס״א**:... אחר כך **יאמר קדיש יתום** שאע״פ שלא יהיו הוריו בגהנם מפני שהוא שבת הוא מזכם ומעלם באומרו קדיש מדרגה אחר מדרגה בגן עדן **ואם הוא שבת אחרון** של השנים עשר חודש אע״פ שאינם כלים עד בתוך השבוע הבאה נשמת המת עולה ואינה יורדת עוד. ע״כ.

גם עניין זה לא הביא כאן שעה״כ בדרושי השבת עניין זה אבל זה מופיע בדרושי הקדיש בעניין קדיש בתרא.

שעה״כ דף ט״ו ע״ב ד״ה:... **אמנם** קדיש בתרא אינו מכלל הקדישים הנז׳ לפי שכבר עלו כל העולמות אמנם זה הקדיש **נקרא קדיש יתמא** ר״ל קדיש שאומרים אותו היתומים....

ונלע״ד ששמעתי ממוז״ל **שטוב לומר הקדיש הזה** על מיתת אביו ואמו כל השנה כולה **אפילו בשבתות ויו״ט לפי שאין הטעם** כפי מה **שחושבים המון העם** שמועיל להציל נפש המת מדינא של גהינום **לבד** כי הנה **עוד יש תועלת אחרת** והוא **להכניסו לג״ע ולהעלותו ממדרגה** למדרגה **וכפי זה גם בשבתות וי״ט יש לאמרו** ואני ראיתי **למורי ז״ל שהיה אומר קדיש בתרא בכל שנה ושנה ביום שמת בו אביו** בג׳ תפילות...

הרי שיש ב׳ תועלויות בקדיש **בתרא של היתומים** והוא: **א׳.** להוציא מגהינום. **ב׳.** ועוד שהוא מעלה אותו **בגן עדן** מדרגה אחר מדרגה. וזה הקדיש הוא **לפני עלינו לשבח** בכל **ג׳** התפילות. **וגם בשבת** אומרים אותו היתומים.

לשון הקודש ולשון תרגום בקדיש

הנה הקדיש הוא מעין לשון סתר שבו מכוונים דברים גדולים אומרים שבח גדול ומכוונים במספר התיבות והאותיות כוונות גדולות. ואם כן צריך להבין מה הסיבה לכל זה. ואיך לשון תרגום מועיל לזה.

> **שעה״כ דף ט״ו ע״ג**:... ונבאר כונת הקדיש בעצמו הנה הקדיש נתקן **בלשון תרגום** וכנז׳ בזוהר פר׳ **תרומה** וז״ל דאיהו מתבר שלשלאין דפרזלא כו׳ והענין הוא במה שהודעתיך בשער המצות בפרשת ואתחנן איך התרגום הוא **סוד אחוריים דקדושה** והוא קדושה ג״כ אלא **שהחיצונים יונקים משם**... והנה אנו מתייראים פן ח״ו ע״י עליית העולמות יעלו גם הקליפות עמהם ויתאחזו בהם ויינקו שפע מהם ולכן נתקן **בלשון תרגום** [שהקלי מבינים אותו, ואז הם נכנעים] דאיהו לישנא דלא משתמע **למלאכין עלאין** כנז׳ **בזוהר פ׳ נח דע״ח ע״ב ובפ׳ לך לך דפ״ט ע״א**... אך הקליפות הם נאחזים באחוריים **והם מבינים בלשון תרגום** שהוא אחוריים... ע״כ ע״ש.

הרי הקדיש נתקן ב**לשון תרגום** שהוא **אחוריים** דקדושה, וצריך להבין מה הסיבה לכך, איך משבר שלשלאות של ברזל. הנה הקליפה בעליית העולמות יעלו גם הקלי׳ עמהם וינקו שפע, **ולכן**[שיא] נתקן בלשון תרגום, והקלי׳ מבינים **לשון תרגום** הם מבינים את השבח הגדול והקדוש שאנחנו אומרים **והם נכנעים** ואינם עולים למעלה... והמלאכים **אינם מבינים** לשון תרגום ע״כ ע״ש.

נשאלת השאלה מפני מה מזכיר כאן הרב ענין **המלאכים שאינם מבינים** לשון תרגום, עיין **הגוב״י**:... שם נמצא שיש **שתי** כוונות בקדיש: **1)** לעלות העולמות. **2)** להכניע הקלי שלא

[שיא] מה כאן מוסיף שלא ידוע למלאכים והקלי׳ מבינים אותו ואז נבהלים מהשבח הגדול הזה, וזה נלמד שהמלאכים אינם מבינים, ומזה נדייק שהקלי מבינים שהוא לשון תרגום ואחוריים והם נאחזים שם. זה מה שהרש״ש כתב בתחילת הקדיש ״יכוין באומרו **שבח הקדוש** הזה בלשון תרגום. **להכניע הקלי׳**... הרי שהשבח הוא מובן להם ומזה נכנעים הקלי׳.

יתאחזו לעלות עמהם. ראה מעיל אליהו דף שכ״ד ע״ב שכוונת הרב היא להביא ראיה שהקלי׳ יודעים לשון תרגום, שהרי המלאכים אינם מכירים... והוא שהמלאכים לא יתקנאו בנו.

מסכת ברכות דף ג׳ ע״א:... **תוס׳** ד״ה יהא שמיה רבא... וגם מה שאומרים העולם תפילה נאה ושבח גדול **שלא יבינו המלאכים** ושלא יתקנו לכן אומרים **בלשון תרגום**, עדיין קשה הרי יש עוד כמה תפילות נאות בלשון הקודש, באמת אפשר היה לומר בלשון הקודש, ואין כאן בעיה של קנאה, **והעיקר כדי שהקלי יבינו ויכנעו**.

הרי לפי זה המלאכים שלא יקנו הוא טעם אחד אך לא עיקרי והעיקר הוא להכניע הקלי שהם מבינים ונבהלים מזה ונכנעים.

שערי בינה דף מ״א וכן **אור זרוע דף ר״ב**:... מפני מה ספר הזוה״ק נתקן בלשון תרגום, ומתרץ שזה כדי להכפייא להון (לקלי) שידעו שכל הסודות שלהם ידועים לנו.

זוה״ק פר׳ שמות: דף קפ״ג ע״ב:... למה נתנה תורה במדבר, המדבר הוא המקום שלהם וע״י התורה הם נכנעים ומתבטלין ע״ש.

גם עלינו לשבח, לא נאמר בלשון תרגום וגם הוא **להכניע** הקלי, וכן **בהודו לה׳** וכו׳ וכן חלק מהקדיש, **יתגדל ויתקדש**, וכן וישתבח ויתפאר... זה **בלשון הקודש**, ואפשר שזה לטעם הגימטריות והסודות, יתגדל **תגי דל** וכן **ז׳** ווין, **ו-ו׳** האותיות בכל תיבה.

עוד יוסף חי פר׳ ויחי סוף אות א׳:... ענין לשון תרגום הוא כדי **להכניע הקלי**, ולמה לא כולו כנ״ל, ומתרץ התיבות בלשון הקודש הם לא מבינים **וזה מבלבל אותם** יותר ונכנעים.

זוה״ק תרומה דף קכ״ט ע״ב:... **התרגום** הוא גם קדושה אך החיצונים יונקים ממנו.

כוונת הקדיש הראשונה **סידור דף פ״ב**:... יכוון באומרו השבח הגדול הזה בלשון תרגום **להכניע הקלי**.

בענין המוחין הנמשכים בקדיש: צריך בירורים לפני הקדיש והכל ממה שנברר בקטורת, עיין **שערי רחמים ב׳ שאלה מ״ח**. וכן **שערי רחמים ב׳ ש׳ מ״ג**. **שערי רחמים א׳ ש׳ מ״ו**. **מעיל אליהו דף שכ״ד**.

וראה בספר **״עטרת מרדכי״** על הקדיש **בעמ׳ ק׳ עד עמ׳ ק״ו** של מו״ר **הרה״ג הרב מרדכי עטיה שליט״א**.

י״א אותיות של יתגדל ויתקדש

הנה צריך להבין מה עניין המספר י״א שהם כמו סממני הקטורת וגם כנגד זו״ו שהם ז׳ ונקראים ג״כ י״א שהם כנגד ב׳ אותיות ו״ה.

שעה״כ דף ט״ו ע״ג:... והנה הקליפות הם כולם נמשכים מסוד **י״א** סממני הקטרת שהם סוד **עשתי עשרה** יריעות עזים אשר סודם הם שני אותיות אחרונות דשם הויה שהם **ו״ה** שהם בגי׳ **י״א** והענין הוא במה שהודעתיך כי **י״א** סמנים הם אחוריים שלמעלה שירדו בעת מיתת המלכים וביטולם וירדו אחוריים דאו״א במקום זו״ן שהם **ז׳ ס**פירות האחרונות וגם הם בחינת שני אותיות **ו״ה** הנז׳ של שם הויה **ואלו האחוריים נכללין בכלל זו״ן** ולכן תמצא כי אין שום פגם תחתון מגיע אלא בזו״ן ולא באו״א ולכן תקנו י״א אותיות בשני תיבות **יתגדל ויתקדש** כנגד ה**י״א** הנז׳

הרי י״א הם הבחינות שירדו לקלי׳ בזמן הירידה.

המשך שעה״כ דף ט״ו ע״ג:... **עוד ירצה** כי כבר ביארנו כי **יתגדל ויתקדש** יש בהם אחת עשרה אותיות כנגד **י״א** סממני הקטרת **וסוד הענין** הוא כי שם הויה נרמז בה ענין **שני חיבורים** דאו״א וזו״ן **בד׳ אותיותיה** והנה בזמן הגלות **כביכול** אין השם שלם ואינו נק׳ אלא בשם **י״ה** כמ״ש כי **יד** על כס **יה** כו׳. והענין הוא כי הנה כל הקלי׳ יצאו מן הבירורים דז׳ מלכי אדום והנה הם סוד **י״א** לפי שהם סוד **זו״ן** שהם בחי׳ **ז׳** מלכים דמיתו כנודע. **אמנם** באו״א לא היה בהם בחינת מיתת המלכים והנה זו״ן הם סוד שני אותיות אחרונות של שם ההויה שהם ו״ה שהם בגי׳ י״א **כנגד הקליפות שנתבררו ויצאו משם** ומן ב׳ אותיות אלו נמשכת להם הארה ומזון להיות שרשם משם כנז׳ וזהו הטעם שאין אחיזה לקלי׳ בשני אותיו׳ י״ה הראשונים שהם או״א רק בשני אותיות **ו״ה** האחרונות שהם **זו״ן** וזהו הטעם שאין הקליפות יכולין לעלות מן בינה דאצילות ולמעלה כי בבי״ע ודאי שמתאחזים הקלי׳ בכל הי״ס שלהם אבל באצילות אין להם אחיזה מבינ׳ ולמעלה לפי שאין שרשם ומקורם משם. וזה סוד מ״ש רז״ל אין השם שלם ואין הכסא שלם והוא לפי שחציו הראשון שהוא **י״ה** שהם או״א אין לקליפו׳ אחיזה בהם ונשארים למעלה אבל שני אותיות האחרות ו״ה נאחזות הקליפות בהם ויש להם אותו הרוחניות שהם י״א סממני הקטרת הנמשך להם משם והנה כונת הקדיש הוא לסלק ולהסיר אותו הרוחניות שהם הי״א סממנים משם וזה נעשה ע״י העלא׳ ב׳ אותיו׳ ו״ה עד או״א שהם י״ה ואז יתחברו עמהם ועי״כ יתבטלו הקליפות וזמ״ש יתגדל ויתקדש ש״ר פי׳ כי השם של י״ה הרמוז במלת שמיה ר״ל שם י״ה שהם או״א יהיו שם י״ה רבא וזה ע״י שנתחברו עם שני אותיו׳ אחרונות ו״ה ועי״כ יהיה השם גדול ושלם כי בעוד שהאותיו׳ אלו נפרדות זו מזו ח״ו אין השם שלם וגדול ולכן יתגדל שמו של יה ויעשה רבא.:... ע״כ ע״ש.

משמע מהסידור לברר מתוכם את **י״א** מיני הקדושה שנשארו בהם מ-**ז׳** מלכים זו״ן והם **ו״ה** ולחברם לאותיות י״ה שהם או״א.

שיטת הרש״ש יתגדל ויתקדש שמיה רבא

שעה״כ דף ט״ז ע״א:... שורה מילואו, בעיבור רק **אל״ם** נמצאים ואין **י״ה** אנו מתפללים שיגדלו ויתקדשו, וזה ע״י קבלתם המוחין שהם **י״ה**, יש שתי הגדלות **מ**-אלם **ל**-אלהים ועוד **ל**-אלהים מלא, (וזה יהיה ביהא שמיה רבא) וכן סידר **בסידור ר׳ אשר דף נ״ו ע״ב**, בעקבות משנת חסידים ושעה״כ הנ״ל.

שעה״כ דף ט״ו ע״ד: שורה 6 מלמטה, מוחין דקטנות הם ג׳ אלוקים מצד **נה״י** דאמא, וג׳ שמות מ**נה״י** דאבא, ועל זה שואל הרמ״פ **שערי בינה דף מ״א ע״ב** וכן **באור זרוע ר״ג ע״ב** הרי אם זה עיבור **א)** בעיבור המוחין אל״ם, ולא אלוקים **ב)** בעיבור צריך להיות **שני** מוחין ולא שלושה מוחין שכן אין מוח הדעת בעיבור?

ועוד איך ביתגדל ויתקדש לבושים דאימא **שצ״ב**, וכן ב-יתקדש (ת״ק שד״י) לאבא, וכן מוחין דאלוקים הרי **בשעה״כ דף פ״א ע״א** שורה 9... ואלו **הלבושים הם הם המוחין דז״א בקטנותו**, אם כן איך כתב ביתגדל **שצ״ב**, **ואלוקים**? וכן שאל הש״ש **פתח עיניים דף י״ב ע״ב** ד״ה וא״ת, ושואל **משעה״כ דף פ״א**.

מבו״ש דף מ״ט ע״ב:... שורה ששמעתי מביא שמועה שהלבושים והמוחין הם **אלוקים**, ובהמשך ד״ה ופעם אחרת שמעתי, מביא שמועה שהנה״י דאימא הם **שצ״ב** מילוי בלבד והנה״י דאבא הם גם מילוי בלבד של שד״י, **ת״ק**, ומסיים הרב וזה בענין כוונת **הקדיש**.

סידור דף פ״ב:... **א)** מאיפה למד הרש״ש שיתגדל ויתקדש זה **יניקה**. **ב)** מהיכן למד לעשות **יניקה לפני העיבור**. בענין שאלה זו נתקשו כל הרבנים וביניהם גם הש״ש **פתח עיניים דף י״ב ע״א** ד״ה אך קשה ותרצו מפני **פחד החיצונים**, ונשאר קשה בקדישים שבאצילות למה המשיכו לעשות כן.

לפי **מבו״ש דף מ״ט ע״ב** הנ״ל היות ושצ״ב הם מוחין דיניקה והם גימ׳ **תג״י**, מכאן מתורצת גם שאלת הרמ״פ שכן זה יניקה לפי הלבושין, ולכן צריך ששה שמות אלוקים ולא ארבעה, **אלם**.

בענין הלבושין ביתגדל ויתקדש מהו הלבוש, שצ״ב הם הלבושים ומצרפים את שם אהיה, לגימ׳ תג״י עיין **תו״ח דף קל״ט ע״ב** למטה, שהמילוי, דמלא הוא מלכויות דחכמות דחב״ד (מדרגה 7) והאהי״ה הוא מלכויות דכתר דבינה, וכן אפשר לומר ביתקדש המילוי **ת״ק** הם הלבושין, **ושד״י** פשוט מצטרף לגימ׳ יתקדש,

ויתקדש האם הוא שד״י מלא, או רק מילוי של שדי שהוא ת״ק? עיין **מבו״ש דף מ״ט ע״ב** וכן **שרף פרי ע״ח דף כ׳ ע״ב** וכן בהגהה שם.

בסידור סידר שנים עשר שמות אלוקים ולא כמנין **יוש״ר** ששה לפי שעה״כ. ועוד סידר **יניקה**, יתגדל ויתקדש. **ועיבור**, שמיה רבא. היה לו לסדר **אל״ם** יתגדל ויתקדש, שמיה רבא **י״ה** מה שסידר ב**אלם** שש פעמים אלוקים, מאיפה למד הרש״ש לעשות כן, למד **ממבו״ש דף מ״ט ע״ב** שיתגדל, **תג״י ד״ל** = שצ״ב ועוד אהי״ה, **ושצ״ב** זה יניקה לכן סידר יניקה ביתגדל.

מה המכוון י״ה יהיה רבא, לפי הרש״ש

מבו״ש דף מ״ח ע״ג: ד״ה ונבאר... ע״י היניקה חוזרת אימא עילאה לברר בתוכה אותה הבחינה שלא יוכלו להתברר במעיה בסוד העיבור ועכשיו מתבררים ע״י החלב... ואז מתמלאין המוחין שבו, בזמן העיבור היו המוחין בבחי׳ **אלם**... והנה עתה (ביניקה) נתמלאו המוחין מהאותיות י״ה. ונמצא כי עתה ביניקה נתחדש לו פה ודיבור, ובאותו זמן נשלמים בז״א גם הי״ם, וזה ע״י היניקה מבחוץ. עיין **אוצרות דף כ״ו ע״א אשל אות ד׳,ה׳**, שע״י היניקה מבחוץ נעשים לו **הי״ם** השלמה לגוף, וכן מקבל מוחין י״ה דעיבור, אם כן יוצא שמה שעשה הרש״ש יניקה, ואחר כך עיבור, עיבור זה אינו עיבור **מבפנים**, אלא **השלמת העיבור** ע״י יניקה מבחוץ, ומובן שעיבור זה בא אחרי היניקה. וגם מובן שיש בעיבור זה אלהים שלמים, וגם הם ששה ולא ארבעה.

וגם אפשר להבין ענין נוסף מפני מה אין בשמיה רבא לבושין, ידוע שלבושין דאימא, החיצוניים בעיבור, אמצעיים ביניקה, ופנימיים במוחין, אך בשמיה רבא, הוא השלמת העיבור ע״י יניקה מבחוץ, ולא שייך לראות כאן לבושים דאימא חיצוניים.

יוצא אם כן שבכוונת הקדיש היינו צריכים לראות לפני יתגדל ויתקדש, את העיבור, אלם בלבד, י״ה דוממים ועליהם לא מדברים כלל, ואחר כך מביאים את היניקה, ויחד עם היניקה נביא מוחין דעיבור שבאים ע״י היניקה מבחוץ, ומביאים את ה-י״ה של כל שם אלוקים, ו-י״ה אלו יבואו בעקבות ובתהליך היניקה, **ובטלו כל השאלות למה יניקה לפני עיבור, והכל מסודר**.

אך לפי **הנה״ש דף כ״ו ע״ג** עדיין קשה ששם כתוב נרנח״י דנפש, משמע שמביאים את העיבור כאן, אך אפשר לתרץ ע״פ מה שמתרץ כך בדר״כ כשיש מקרים כאלה אומר השמן ששון **שהסידור נחשב יותר בתרא**, מהנה״ש כשיש מחלוקת ביניהם.

והכל טמון **בשעה״כ דף ט״ז ע״א** 6 שורות מלמטה, נגדלו אותיות יה... ויתגדל ויתגלה פעולתו ושורשו.

י״א סממני הקטורת

הנה בתחילת הקדיש כתב יכוין להכניע הקלי׳ ולברר מתוכם את י״א מיני קדושה שנשארו בהם הרי שהם כנגד הזו״ן שהן ז׳ וגם הם **י״א** עם ד׳ אחוריים דאו״א. וצריך להבין מה הכוונה איזה בחינות מאו״א

שעה״כ דף ל״ו ע״ד:... גם תכוין בברכה זו כי הנה נז׳ בברכה זו ענין תחיית המתים ה״פ. והענין הוא בשני בחינות האי׳ היא כמ״ש במ״א כי כל העולם הוא מבחי׳ הבירורין של ז׳ מלכי אדום שמתו ואח״כ אתבסמו וכל פרצופי זו״ן נתקנו ועמדו ע״י מה שמתלקטי׳ ומעלים מן בירור אלו השבעה מלכים ובכל יום ויום ובכל תפלה ותפלה מתבררים ניצוצות חדשים משונות זמ״ז כמבואר באורך בדרוש התפילין ונודע כי ה׳ פרצופין יש בעולם האצילות שהם א״א ואו״א וזו״ן וכנגדם יש ה׳ בחי׳ של אחוריים שנפלו בקליפה ומהן אנו מבררין כל הבירורין וכנגדם הוזכרו ה״פ תחיית המתי׳ בברכ׳ הזו האמנם עיקרם בפי׳ אינם אלא ד״פ והוא כי נודע שאו״א הם תדיר בחיבורא חדא ונמצאו ד׳ בחי׳ לבד א״א א׳ ואו״א ב׳ וז״א ג׳ ונוקבא ד׳ והבחי׳ הב׳ היא כי הנה בברכת אבות הוצרכו זו״ן ללקט בירורים ה״פ ונמצא כי ה׳ מיני ברורים היו.

יפה שעה בסוף שעה״כ דף ח׳ ע״ג:... ונודע כי ה׳ פרצופים יש בעולם האצילות שהם א״א ואו״א וזו״ן וכנגדם יש ה׳ בחינות של האחוריים שנפלו בקליפות ומהם אנו מבררין כל הברורין כו׳ אע״ג דאחוריים דאו״א לא די שחס ושלום לא נפלו לקלי׳ אלא **אפילו בבי״ע לא ירדו כנודע כי נשארו באצי׳** וגם מזו״ן לא אחוריים לבד ירדו אלא כל הכלים פנים ואחור ירדו ונשברו כנודע **מ״מ הכלים לעולם נקראים אחוריים בערך האורות הנקראים פנים כנודע** וגם ב**או״א** מצינו כי **ב׳ בחינות** היו בהם כי גם קודם התיקון **היו נה״י דאו״א מתלבשין בסוד מוחין תוך השבעה מלכים** כמ״ש רז״ל בפירוש בשער תיקון הנוקבא פ״ב יע״ש ואותם נה״י דאו״א נשברו עם זו״ן שהם השבעה מלכים כמ״ש רז״ל בספר **מבו״ש** בשער הקלי׳ דרוש ראשון ז״ל [דף נ״ו ע״ד] ועיקר הדבר איך היו ז׳ ונעשו י״א הוא כי ד׳ אחוריים נשברו מן חו״ב וישסו״ת ונחברו למעלה מז׳ מלכים והיו י״א **ואל תתמה** איך מחו״ב יהיו קלי׳ כי זהו מבחי׳ שמתלבשת בזו״ן למטה להיות להם מוחין ובאותה הבחינה נחשבת כזו״ן ממש יע״ש ונמצא שפיר כי גם מאחורי אבא ואימא נעשו ויצאו קלי׳ ובמקום אחר כבר הארכתי בזה אלא **שבא״א לא מצאתי מפורש** ולא ידעתי מה אומר אם לא שנקיש הדבר לדאו״א **והסברא נותנת כן** ואשר להיות אחר התיקון הכל כבר היה בזמן המלכים ואין כל חדש ולא אתנו יודעים כי זה היה עסקם קודם ובזמן רשב״י עד דאמר להם עד אימת ניתב בקיומא דחד סמכא כו׳ **ומאז עד כי יבא שילה אין לנו עסק כי אם בעולם התיקון**:

הנה מבאר שמאו״א לא ירדו מהאצילות אלא נשארו באצילות, ואומר שאמנם יש עוד בחינה נוספת בזו״ן שיש בהם בחינות מאו״א שהתלבשו בהם בסוד מוחין לפני שירדו לבי״ע. מביא מ**ע״ח ב׳ דף מ״ו ע״ג** ואומר הרב יפ״ש שם ג׳ מקומות כתוב עניין זה במוהרח״ו ומביא שם את המקורות. וז״ל כי נודע כי לעולם אפילו קודם התיקון דנה״י דאימא היו נכנסים תוך גופא דז״א על דרך שאר הזמנים. ע״כ. כאמור כתוב כך בג׳ מקומות. ראה בארוכה ובעיון בע״ח א׳ דף ל״ד ע״ג –ד׳. מוכיח שיש הלבשת נה״י דאו״א במלכים לפני שירדו לבי״ע.

לפי הרש״ש בסידור בכוונת אתה גיבור ... מחיה מתים שיש ה׳ פעמים מחיה המתים ולפי הרש״ש משמע מהסידור ה׳ פרצופים באורך או אולי זה בה׳ נקודות. צריך לברר.

מעיל אליהו עמ׳ שנ״ח:... ע״ש.

הקלי׳ הם סוד י״א סממני הקטורת

בקדיש בכללות צריך להכניע את הקלי׳ וזה על ידי שנוציא מהקלי׳ את החיות שלהם בתחילת הקדיש אומרים **יתגדל ויתקדש** והם י״א אותיות. הרי שבקדיש מבררים י״א ניצוצות הקדושה מעין מה שעושים בקטורת. ראה בספר מו״ר הרה״ג מרדכי עטיה שליט״א. ״**עטרת מרדכי**״ על הקדיש עמ׳ **קכ״ד קכ״ה**.

> **שעה״כ דף ט״ו ע״ג**:... **והנה הקליפות הם כולם נמשכים מסוד י״א סממני הקטרת** שהם סוד עשתי עשרה יריעות עזים אשר סודם הם שני אותיות אחרונות דשם הויה שהם **ו״ה** שהם בגי׳ **י״א** והענין הוא במה שהודעתיך כי י״א סמנים הם אחוריים שלמעלה שירדו בעת מיתת המלכים וביטולם **וירדו אחוריים דאו״א** במקום זו״ן שהם **ז״ס** האחרונות וגם הם בחינת שני אותיות **ו״ה** הנז׳ של שם הויה ואלו האחוריים **נכללין בכלל זו״ן** ולכן תמצא כי אין שום פגם תחתון מגיע אלא בזו״ן **ולא באו״א** ולכן תקנו **י״א** אותיות בשני תיבות **יתגדל ויתקדש** כנגד ה-**י״א** הנז׳:

הרי שיש קלי׳ ויש קדושה שמחיה את הקלי׳ והם י״א סממני הקטורת מה הם י״א סממני הקטורת המחיה את הקלי׳. ראה

> **שעה״כ דף י״ג ע״ג**:... והנה ענין י״א סמנים אלו **הם סוד עשרה** ניצוצי הקדושה המחיה הקלי׳ בסוד **אור פנימי** ויש נצוץ **א׳** שהוא בסוד **אוה״מ** להם ואין המקיף הזה מתחלק לעשר כדמיון אוה״פ לפי שאוה״מ הוא אור פשוט אחד ונקרא אור א׳ בלבד ונמצא שהאוה״פ הנחלק **לעשרה** והאוה״מ שאינו נחלק בין כולם הם **י״א** סממני הקטרת:

הרי כאן **י״א** סממני הקטורת י׳ אור פנימי ואי׳ אור מקיף. וזה בבחינת הניצוצות של הקדושה. צריך להבין שהרב אמר א׳ מקיף צריך להבין שהוא כולל י׳ ספירות אך נחשב לא׳ שאין בו כלים.

מבו״ש דף נ״ו ע״ד:... והענין כי אע״פ ששרשם ז׳ עכ״ז נחלקים לי״ס בחי׳ אור פנימי. וי״ס של אור מקיף כי אין לך בעולם זולתי פנימי ומקיף והפנימי להיותו נחלק תוך כלים נחלק לי״ס אך המקיף שאינו מצומצם נקרא אור א׳ ואלו הם סוד י״א סמני הקטורת י״ס פנימיות ואחד מקיף אע״פ שגם הוא כולל י״ס ג״כ נקרא אחד.

ע״ח א׳ דף נ״ב רע״א:... ועתה נבאר תחלתן איך היו בעת יציאתן הראשונים בהיותן בלי תיקון **דע כי כאשר יצאו** אלו הי׳ נקודות יצאו בבחינת אורות וכלים ואמנם יצאו בלתי תיקון ולסבה זו לא יכלו הכלים לסבול האורות שלהם שהם עצמות שבתוכם ונשברו ומתו כמש״ל בע״ה. **והנה הטעם לזה שלא יצאו ע״ד התיקון ולא יצטרכו לשבירה ואח״כ יהיה התיקון. הסבה לזה** כי תכלית הכוונה היה להוציא ולעשות בחינת קליפות החיצונים **כי הם צריכות בעולם לתת שכר טוב לצדיקים ולהעניש לרשעים שהיה עתיד לברוא אח״כ** וע״כ יצאו הנקודות הנ״ל **בלתי תיקון** כדי שהכלים שלהם לא יוכלו לסבול את האור **וישברו** ושבירתן **זו היא טהרתן** כי אז נתבררו הזוהמא והסיגים שבהם ונעשו קליפות הם הטומאות כאשר היה בדעתו יתברך ואח״כ חזר לתקנם **והקדושה שבאותן כלים נתעלו למעלה ע״י התיקון** אך לא הובררה הקדושה לגמרי כמ״ש בע״ה.

מבו״ש דף ט״ו ע״ג:... אחר שנתבאר בפרק שקדם ענין התיקון **איך נתתקן עולם האצילות ע״י מיתת אלו המלכים וחזרת תחייתם ותיקונם נשלים לבאר ג״כ** ענין עקריות הסיבה מה היתה אשר כבר התחלנו באורה בהקדמת מבוא שערים הוא היות כוונתו יתברך לברוא עה״ז שיש בו שכר ועונש וזה א״א אם לא ע״י **קוסטינר היא מדת הרע להפרע מן הרשעים.** והנה **הרע זה הוא שרש הסיגים והשמרים** של הגבורות והדינין בסוד **מקום המשפט שמה הרשע** והבן זה. **וכדי שיתגלו הסיגים והקליפות א״א רק ע״י השתלשלות עולמות ובתכליתם יתבררו הסיגים ויצאו בפועל** אשר כל זה היה ע״י מיתת אלו המלכים אשר כולם הם דינים תקיפים הנק׳ **שם ב״ן** שהם הגבורות כנ״ל **ש״ב ח״א פ״א** כי כל אלו הם בחינת **נקודות** שהם נקבות ובחי׳ אור חוזר מיין נוקבין.

הכלים היו מעורבים טוב ורע ויש צורך לברר את הרע מהטוב וזה יהיה על ידי שנשברו ועלו בתיקון ונעשה הקדושה ונשאר הקלי ללא כל חיות ומתים לגמרי. ומזה נעשה הקלי שמבררים את הקדושה מהם ונשארים בלי חיות.

איך ז׳ מלכים זו״ן שהם סוד **ו״ה** של ההוי״ה שגימ׳ **י״א** איך הם הפכו להיות י״א וסממני הקטורת.

> **מבו״ש דף נ״ו ע״ד**:... והנה ידעת כי ז״א שרשו אינו רק ששה ספירות אלא שאח״כ נתגדל ונעשו לו י״ס וכן המלכות שרשה נקודה א׳ ונעשית אח״כ בת י״ס כנזכר בח״ד פ״כ הרי כי שרשם בתחלה אינן רק שבעה מלכים לבד ו׳ בז״א ואחד בנוקבא.

איך על ידי הגימ׳ משנים את המהות שלהם זה דבר משונה. מה **עיקר הדבר** שהיו ז׳ ונעשו י״א ולא רק בבחינת הגימ׳.

> **מבו״ש דף נ״ו ע״ד**:... **ועיקר הדבר איך היו ז׳ ונעשו י״א** הוא כי ד׳ אחוריים נשברו מן חו״ב וישסו״ת ונתחברו למעלה משבעה מלכים אלו עמהם והיו י״א. **ואל תתמה** איך מחו״ב כו׳ היו קליפות כי זהו מבחינה שמתלבשת בזו״ן למטה להיות להם מוחין **ובאותה הבחינה נחשבת כזו״ן ממש** וכמו שנעשו ראש לז״א כן נעשו סיגיהם **ראש אל ז׳ מלכים** והיו **י״א** סמני הקטורת כי כיון שירדו למקום זו״ן בעת שבירתם א״כ יחשבו כזו״ן ממש כמבואר בסוד הקדיש ועיין בפרק שלאחר זה פירוש אחר...

הרי בדרך כלל מה שידוע לנו שירדו ז׳ מלכים לבי״ע הוא רק הם ואו״א וישסו״ת לא ירדו עמהם בבי״ע רק היה בהם ביטול קצת ונשארו באצילות, ולכן עדיין קשה מהיכן נעשו י״א, אלא שיש עוד בחינה של אחוריים של או״א וישסו״ת שירדה יחד עם הז׳ מלכים שירדו לבי״ע, והם בחינות נה״י דאו״א וישסו״ת וניתנו להם בסוד מוחין וירדו והיו בשר מבשרם ועצם מעצמם, וירדו עמם לבי״ע.

1) כל פעם **שמוחין באים לזו״ן** [וכן לכל הפרצופים] הם באים **מלובשים בנה״י** של או״א [או מהפרצוף העליון].
2) **בע״ח ב׳ דף מ״ו ע״ג**: כאן ועוד **ריש פ״ט משער המלכים** שגם קודם מקרי המלכים היו המוחין באים מלובשים **בנה״י דאו״א**.
3) **הלבושים** שבאים הם נהפכו עצם מעצמו ובשר מבשרו. **אש״ל דף ח׳ ע״ב אות ח׳** וכן **יפה שעה ע״ח דף ל״ד ע״ג**.

עטרת מרדכי על הקדיש עמ׳ ק״ח:... שם ראה סיכום נפלא של כל העניין הזה.וראה שם עמ׳ קכ״ד למטה בעניין הבירורים בקדיש... צריך לפני כל קדיש וקדיש **לברר בירורים המתבררים והמתייחסים למוחין** ההם **הנמשכים בקדיש**. ראה בסידור יכוין באומרו... להכניע הקלי׳ ולברר מתוכם את י״א מיני קדושה שנשארו בהם מז׳ מלכים שהם זו״ן ולחברם לאותיות י״ה שהם או״א. ע״כ לפי הרבנים האלו **הרב אליהו משען והרב אליהו מני** זה לצורך המוחין, אך **לפי רבי שאול** הכל נעשה מאליו ורק צריך **למתק ולהכניע את הקלי׳**. לפי שעה״כ ועל ידי זה יתבטלו הקלי׳. **שערי רחמים ב׳ שאלה נ׳** עיין שם וכן ב״**עטרת מרדכי**״ עמ׳ **קכ״ה**. שזה לביטול הקלי׳ ואינו בירור ועליית הרפ״ח. ראה שם ב״**עטרת מרדכי**״ עמ׳ **קכ״ו** סיכום זה.

המשך שיטת הרש״ש יתגדל ויתקדש שמיה רבא

כשבאים לברר שיטת הרש״ש בסידור מתעוררות כמה שאלות אשר יתורצו בהבנת שיטת **הרש״ש** כפי שביאר **מו״ר הרה״ג ר׳ מרדכי עטיה שליט״א**, והרי השאלות:

א) מפני מה סידר **יניקה לפני עיבור**, הרי בשעה״כ, משמע שצריך קודם עיבור, שאלה זו שאלוה רוב החכמים וביניהם השי״ש **בפת״ע דף י״ב ע״א** ור׳ שאול, ותרצו שזה מפחד החיצונים, ולפי זה עדיין קשה שהרי בקדישים שבאצילות לא שייך פחד החיצונים.

ב) מפני מה לא עשה מוחין דעיבור **אלם**.

ג) ולמה עשה בעיבור 6 שמות הרי היה צריך לסדר 4 שמות, שכן אין דעת בעיבור, 2 שאלות אלו שאל הרמ״פ **בשערי בינה דף מ״א ע״ב** וכן **באור זרוע דף ר״ג ע״ב**

ד) מפני מה סידר מיתוק מוחין דעיבור **ברשימו דהויות דגדלות**, הרי כתב הרב **בשעה״כ דף ט״ז ע״ב** (שורה ממתיק) שאין מיתוק לעיבור ע״י רשימו דהויות דגדלות, אבל בהיותם בסוד **אלם** אז אין הרשימו דמוחין דגדלות ניכר.

ה) למה בשמיה רבא, לא סידר לבושין[שיב].

לפי מה שהובן בשיטת הרש״ש לעיל מתורצות כל השאלות. אמרנו

1) **הרש״ש** למד שיתגדל ויתקדש זה מוחין דיניקה מ**מבו״ש דף מ״ט ע״ב** שתג״י ד״ל, הם לבושים **ביניקה**, וע״כ יתגדל ויתקדש זה **יניקה** (תשובה שאלה ראשונה).

2) למדנו מ**מבו״ש דף מ״ח ע״ג** וכן ר׳ שאול **אוצרות דף כ״ו ע״א אות ד׳** שמיה רבא, זהו **תשלום העיבור** שהם, **הי״ם** וכן י״ה שנעשה בזמן **היניקה**, וע״פ זה ברור שהעיבור הזה אינו **אלם** עם **י״ה** דוממים. (תשובה לשאלה 2,3), אלא אלוקים עם י״ה פעילים, מי שם פה לאדם ולכן כאן יש דעת ויש **6 אלוקים** ולא 4, ולא **אלם**, וגם מובן שיש מיתוק כי זה אחרי יניקה (תשובה לשאלה 4), וגם היות והמוחין הם יניקה מבחוץ לא שייך לבושין (תשובה לשאלה 5).

והוכחה נוספת לצדקת השיטה **משעה״כ דף ט״ז ע״ב** שכתב שאין מיתוק לעיבור ע״י הויות דמוחין **דגדלות**, אין רשימו דגדלות בהיותם בסוד אלם ומכאן שהעיבור בשמיה רבא זה השלמת העיבור ביניקה, ויש כבר רשימו, דהויות דגדלות.

ב״ה על פי זה תורצו כל השאלות ומובנת שיטת הרש״ש בסידור. עיין בכל סוגיות הקדיש בספר עטרת מרדכי על הקדיש של **מו״ר הרה״ג הרב מ. עטייה שליט״א**.

[שיב] ראה ב-״**עטרת מרדכי**״ על הקדיש של מו״ר עמ׳ קכ״ה וכן **בשע״ר ב׳ שאלה נ׳**. ע״ש.

יהא שמיה רבא – באר

הנה באמרנו רבא הם אותיות באר ובדברי הזוה"ק וגם בדברי הרב הוא רומז ליסוד דנוק' בכל מקום אך יש כמה כוונות שונות לתיבת באר, בקדיש נכוון אחת מהם והרחבה תראה בעניין קריאת שמע על המטה.

שעה"כ דף ט"ז ע"ג שליש אחרון:... גם תכוין במילת **רבא** שהם אותיות **באר**... **היה אלוקים היה אדנות**, כי ע"י **ג' מילואים** הנז' תחזור מן **בור** להעשות **באר מים חיים** וענין באר הזה כי הנה המוחין האלו הם מלובשים תוך נה"י דאימא שהם בחי' שם אהיה כנודע, וכאשר יוצאים המוחין לכנוס בנוק' דז"א הנקראת אדנות הם מתחברים ב' שמות **אהיה אדנות** ונעשים **אלקים**, והז"א הוא שם **הויה** הרי לך בהדיא איך ע"י שם **אדנות אהיה** נעשים **הויה אלוקים**...ע"כ. ע"ש.

הנה בשעה"כ ביאר גימ' בא"ר מדוייק **הוי"ה אלהי"ם הוי"ה אדנ"י** אך בסידור הרש"ש שינה והחליף **הוי"ה באהי"ה** ולכן לחשבון באר חסר **חמש**. ועוד יש לשים לב האם מוחין אלו הבאים לנוק' הם **דקטנות או דגדלות**, שכן הוא מתחיל מג' מילואים הנז' תחזור מן בור להעשות באר ושם הם מוחין דקטנות, ראה בספר של מו"ר **הרה"ג רבי מרדכי עטיה שליט"א החל מעמ' ר"ב-ר"ט.**

הרי איך **בור** שהוא בחינה יותר נמוכה ששם המים עומדים ולא נובעים נעשה **באר** מים חיים ומבאר השתלשלות התהליך אהיה אדנות גימ' אלהים והז"א שהוא הוי"ה הרי **ד'** שמות אלו הם גימ' באר.

בסידור הרש"ש דף פ"ד ע"א:... רבא, גימ' **הויה אהיה אדנו' אלוקים** בתיבת רבא זו יכוין להמשיך... הנה החליף כן את הוי"ה באהי"ה אך גם הגיע לבא"ר עם הכללות וזה כתוב גם כן במשנת חסידים. אך מבאר התהליך איך נעשה הבאר, נראה שלרש"ש היה מקור אחר שהיה ג"כ למשנת חסידים.

וכך מכוונים את הד' שמות אלו בסדר המובא בשער הכוונות ע"ש בכוונה בפועל.

שער ההקדמות דף נ"ג ע"א:... באר שבע, יש **שבע** בחינות של **באר**... (עיין ליקוטי תורה פר' תולדות מביא **שבע**, כאן מביא חמש). **הבאר הא'** הויה אלקים הויה אדנות, גימ' באר... **הבאר הה'** חיבור **אהיה הויה אדנות** וחיבור **הויה אלוקים**, אמר שמואל **צריך עיון** כי ציירו חמישה שמות גימ' **דרך**, ואם **נסיר** שם אהיה אחד, הרי הבאר הא'.

מזכיר שלום מערכות דף ס"ח ע"א:... מביא את שאלת **אמר שמואל**, ומדבריו משמע, שהרב בשעה"כ הסביר **בור ובאר**, איך מבור נעשית באר, והרש"ש ב**סידור** עושה רק את ה**באר**, ולכן הרש"ש מוריד מתוך חמש השמות, **הויה** , מפני שכדי לעשות באר צריך אהיה, והוא לא מזכיר את הבור בכוונת רבא, **אהיה** מסמלת קבלת המוחין מז"א לנוק', **הויה אדנות**, אין קשר. הוא הויה, והיא אדנות, זה בור יבש אין העברה, אך כשיש **אהיה**, יש מוחין **ממנו אליה** וזה **באר מים חיים**.

עיין עוד. **שעה״כ דף נ״ח ע״א** ד״ה עוד. **משנת חסידים** דף ל״ה משנה ז׳. **פרדס רימונים שער ערכי הכינויים דף ט׳**, ענין – בור – באר. **זוה״ק** פר׳ נח דף **ס׳**. **ליקוטי תורה** פרשת תולדות. **מאורי אור** דף י״ד סע״א אות יא׳. **סידור ר׳ אשר דף נ״ז** הכוונה שם היא על **רבא** הראשון יתגדל ... **רבא**. ראה בסיכום באורך **קריאת שמע על המטה** בעניין **בא״ר**. ע״ש.

עוד בענין הקדיש

הנה צריך להבין מפני מה **אין אומרים קדיש לפני העמידה** בעליה בין עולם הבריאה ובין עולם האצילות וזה מבואר בשעה״כ.

> **שעה״כ דף כ״ח ע״ד**:... וכבר נת״ל בדרוש הקדיש **של הודו לה׳** כו׳ ענין סמיכות גאולה לתפלה היטב ושם נתבאר כי לסיבה זו **לא נתקנו לומר קדיש** כאן כיון שהוא באמצע הבריאה אל עולם האצילות וא״כ היה ר״ל קדיש על דרך שתקנו לומר קדיש בין עולם ועולם ושם נתבאר באורך **טעמו של דבר**. **וקיצור של דבר הוא** כי בכל עולם ועולם המלכות של עולם העליון מתלבשת **החלק העשירי התחתון שבה** שהיא **המלכות של המלכות** בכתר שבעולם שלמטה ממנו אבל **המלכות שבעולם האצילות כל הי׳ ספירות שבה כולם** יורדים ומתלבשים בכסא הכבוד שהוא בראש הבריאה בהיכל קה״ק שבה **ואין לך סמיכות גדולה מזה**. ולכן **אין צריך לומר כאן קדיש** כדי להעלות את הבריאה בעולם האצילות כי הרי היא נקשרת עם המלכות דאצילות לגמרי וזה סוד **סמיכות גאולה לתפלה** שהיא **עולם הבריאה במלכות דאצילות**... ע״כ ע״ש.

הרי שיש שינוי גדול בין הקשר שיש בין העולמות בי״ע ובין **הבריאה לאצילות** הנה בין עולמות בי״ע הקשר אינו חזק ולכן צריך לעליה בין עולם לעולם לומר קדיש אך בין בריאה לאצילות היות הקשר חזק שכן כל המלכות ב-י׳ ספירות שבא ירדו לבריאה לכן **אין צריך לומר קדיש** להעלותה. **ועל זה** רמזו מדרש פליאה ״**אין אומרים קדיש אלא ביחיד**״ והכוונה שבמקום שמלכות דמלכות היא ירדה למטה בסוד מיעוט הירח, אומרים קדיש שהיא יחידה שם. וזה בין עשיה ליצירה ובין יצירה לבריאה. אך בין הבריאה לאצילות אין קדיש מפני שכל עשר ספירות המלכות ירדו למטה.ראה **שערי רחמים א׳ ש׳ קצ״ט** חידה ע״ש. עיין **ריח יצחק דף מ״ו ע״ב**.

בעניין השאלה מפני מה אנו אומרים קדיש אחרי העמידה, ולא אמרנו קדיש לפני העמידה, ועוד לבאר מה גורמים הקדישים ואיך מושפע השפע לעולמות בי״ע אחר העמידה עיין שאלת **הרנ״ש פרע״ח דף ל״ב ע״ב**.

> **שעה״כ דף ט״ו ע״ב**:... קדיש ג׳ שלאחר העמידה... בתחילה העלינו העולמות למעלה כדי שיוכללו בעולם האצילות והם עולים עם השכינה להיות לה **בסוד מ״ן**, ואז נעשה באצילות זיווג עליון דת״ת ומלכות (המלכות דמלכות מצטרפת למלכות דאצילות בפנים ושאר העולמות נעשים כדמיון כנפיים החופפים עליהם בסוד **אגן**

הסהר.[שיג] (כזה **C**) ואחר הזיווג צריך לחזור ולהעלות העולמות שיקבלו השפע הנשפע מחמת הזיווג שנעשה, לכן אומרים קדיש כדי לכלול פעם אחרת (אחר שנתרחקו) הבריאה באצילות (ולא ירדו למטה ורק התרחקות באצילות) לפני העמידה הבריאה הייתה קשורה למלכות דאצילות קשר אמיץ ולא היה צריך לומר קדיש.

שעה"כ דף י"א ע"ד 6 שורות מלמטה:... כאן מדבר על הורדת השפע מאצילות לבריאה, וכן ליצירה מדבר כאן רק בענין השפע ולא מזכיר את הקדישים.

פרי ע"ח דף ז' ע"א שורה מי ימלל:... שם מדבר על התכללות העולמות באצילות אך לא מזכיר שנעשה ע"י הקדיש, ומדבר גם על המשכת השפע מן אשרי עד תפילה לדוד.

פרי ע"ח דף ל"ב ע"ב:... כאן הרב סידר מה נעשה ע"י הקדישים שעולים העולמות וחוזרים להכלל, וע"י אמירת אשרי ובא לציון, אנו משפיעים את השפע ונמשך מהאצילות לבריאה וכו', ועדיין כל קבלת השפע הוא באצילות, ורק **אחרי עלינו לשבח ירדו העולמות למקומם**, לתת טרף לביתם, אחר שבעלינו לשבח נסלק את הקלי שלא ינקו, וירידת העולמות נעשה שלא על ידינו.

[שיג] אגן הסהר הוא ציור של הירח בקטנותה שיש לה אגן ותיבת סהר הוא ירח בארמית סיהרא.

בעניין סדר אבי״ע

ראה לעיל שהרחבנו בעניין סדר אבי״ע וצריך להבין איך נשלב גם את הקדיש בתיקון התפילה מה הוא מעלה ואיך.

ע״ח שער סדר אבי״ע דף ק״ד ע״ד עד ק״ח ע״ד עיין הגוב״י דף ק״ד ע״ד:... כאשר עלה בחפץ הא״ס להאציל ולברא ולצור ולעשות עולמו כלול מ-**ד׳** עולמות **אבי״ע**, והיות ולא היה כח בעולמות לקבל אורו, המשיך אור א״ס ונתפשט ב-י׳ ספירות דאצילות בסוד כלים, כשהיה האור מתפשט היה מתעבה וכשהגיע לספירת **המלכות** אז נפרס **שָׁם מסך אחד** בין אצילות לבריאה, ואז הכה האור במסך וחזר ונסתלק ואז נגמרה עשיית בחינת כלים **באצילות**, ואז נתפשט אור אחר עצמות וחזר עמו האור הראשון, ואז כשהגיע למסך ופרגוד שבין אצילות לבריאה התנוצץ האור דרך המסך ונעשה בעולם הבריאה י׳ כלים **מכלים דאצילות** ו-י׳ אורות **מאורות דאצילות**. וכן מבריאה ליצירה וכן מיצירה לעשיה. ההבדל שבין העולמות הוא ש**אצילות** מקבלת האור א״ס בלתי מסך. **והבריאה** דרך מסך אחד **והיצירה** דרך **שני** מסכים **והעשיה** דרך **שלושה** מסכים. ועוד האצילות האור עובר בה ב**4** בחינות **1)** חכמה מקבלת מהכתר ישירות. בלי שום מיעוט. **2)** בינה בריחוק. **3)** ז״א מקבל בקירוב רק דרך נקב וחלון. **4)** נוק׳ מקבלת בריחוק ע״י נקב וחלון. עיין עוד **שע׳ הקדמות דף פ״ז ע״ב** בחינות שונות ג׳ שמועות צ״ע ההבדל ביניהם ע״ש היטב, באורך. ע״ע **בית לחם יהודה ב׳ דף ק״ד ע״ד**. **עולת תמיד דף א׳ ע״א**. **פריע״ח דף ד׳ ע״ג**.

התפשטות אור הכלים והעצמות דא״ס ב4 עולמות אבי״ע. אינה אותה התפשטות הנקראת מסך דבינה ״כולם בחכמה עשית״, אימא מקננת בכורסיא, שכן זה מסלול נוסף, ובמסלול הנוסף הזה גם האצילות מקבלת דרך **מסך החכמה**. ראה בהמשך התפשטות אור א״ס בעולמות.

בהתפשטות עשיית הכלים ואורות הראשונה האצילות אינה מקבלת דרך מסך וזה שאמרו **בתיקונים דף ג׳ ע״ב**: וראה גם **עולת תמיד דף א׳ ע״א** מלכא איהו וגרמי חד בהון, ועוד איהו וחייו חד בהון, והכל אחד באצילות אלהות גמור.

אימא מקננא בבריאה

הסבר כללי בקיצור

בדברי הרב כתוב בכמה מקומות שאימא מקננא, אך יש הבדלים מהותיים בין המקומות השונים והנה הם להבין היטב צריך אתה לעיין בדרושים ואם תראה גם בספר של מו״ר **הרב מרדכי עטיה שליט״א** ״**עטרת מרדכי**״ על הקדיש.

1) **אמא מקננא בבריאה בכורסיא בג׳ ספירות** והוא כי כח הג׳ ספירות **כח״ב דאצילות** כולם נכללים ומתלבשים באימא, ובכח ג׳ ספירות ג״ר דאצילות מאירה בבריאה וזה סוד הרביצה שהאם בינה (תבונה) רובצת על הבנים לשמרם, וזה סוד הזיווג דמקרה 7 - 8 של או״א שמאירים מוחין לאו״א דבריאה והם לזו״ן להוליד נשמות למלאכים. עיין **ע״ח ב׳ דף ק״ו ע״ב** עיין **שעה״ק דף פ״ח ע״ב** עיין **שעה״ק דף פ״ט ע״ד** למטה

2) **אמא מקננא בכורסיא בג׳ ספירן דבריאה** כאן הכוונה למלכות דאצילות, תנה״י שלהם שמאירים ונעשים כסא בעולם הבריאה, כאן אימא תתאה מלכות. **ע״ח ב׳ דף ק״ב ע״ד.**

3) **אמא מקננא בכורסיא ע״ח ב׳ דף ק״ח ע״א**, כאן מדובר שהתבונה דאצילות כולה יורדת בבריאה, מתלבשת בז״א דאצילות (וזה ענין הרביצה) כל פרצופה יורד להאיר בבריאה, ג״ר שלה מתלבשים בג״ר דבריאה וזה נראה כסא דרחמי, ו׳ ספירות שלה מתלבשים בו״ק דבריאה והם 6 מעלות לכסא מלכות שלה מתלבשת במלכות דבריאה וזה כסא דין. עיין **שעה״ק דף פט׳ ע״ד**. **ע״ח ב׳ דף קח׳ ע״א נה״ש דף יב׳ ע״ב**.

בקיעת המסך נעשית פעמיים בשני מסכים

ע״ח ב׳ דף ק״ד ע״ד : **מסך ראשון הוא מסך** :... המלכות הגיע לסוף האצילות נעשה מסך ופרגוד, וזה המסך נבקע ע״י המלכות שיורדת להיות ראש לשועלים, עתיק דבריאה, ירידת המלכות בסוד מיעוט הירח להעשות עתיק לבריאה, ראש לשועלים, לקשר העולמות **שבעה בשבעה מוצקות**. ירידה זו לא נקראת בדברי הרב, אמא מקננא בכורסיא **ע״ח ב׳ דף ק״ח ע״א פ״ו**, וכן **שעה״ק דף ד׳ ע״א**.

ע״ח ב׳ דף ק״ה ע״ב: מסך שני הוא מסך הבינה, היא עושה מסך ובוקעת אותו ויורדת להאיר בכל הבריאה **ע״ח דף ק״ח ע״א** המסך עצמו נקרא גם אמא מקננא בכורסיא, הבקיעה ע״י אור התבונה פנימיות, והמסך מהחיצונית (חשמל).

התפשטות אור א״ס בעולמות

ע״ח שער סדר אבי״ע דף ק״ד ע״ד עד ק״ח ע״ד:... בנוסף להתפשטות ראשונה אורות וכלים ב-ד׳ עולמות אבי״ע המובאת לעיל, יש התפשטות נוספת של האי״ס בעולמות אבי״ע, הנקראת, ״כולם בחכמה עשית״, באצילות. אימא מקננא **בבריאה**. ו׳ ספיראן, ז״א, **ביצירה**. ואימא תתאה, מלכות, **בעשיה**.

הנה אור **אין סוף** מתלבש **בחכמה דא״ק** ועובר בכל האצילות, וזהו כולם בחכמה עשית. אור א״ס מתלבש באצילות **בבינה**, והיא נעשית מסך לעולם הבריאה. אך לזו״ן אינה נעשית מסך ועובר אור אין סוף בלא התלבשות מסך, אלא שהבינה חופפת עליהם כנשר יעיר קינו על גוזליו ירחף ושומרת עליהם, זו״ן, ומלבשתם בכל צדדיהם זה סוד ברכת מלביש ערומים, והנותן ליעף כח, וכן שעשה לי כל צרכי. עיין **שעה״כ דף ב׳ ע״ב וע״ג**. ואז מאירה הבינה עצמה בבריאה. וז״ס תלת ספירן מקננא בבריאה, והם כח״ב כתר חכמה בינה דאצילות. ובזכות ג׳ ספירות אלו התבונה מאירה בבריאה. עיין **שעה״ק דף פ״ח ע״ב**.

ואחר כך אור א״ס מתלבש בז״א דבריאה לצורך עולם היצירה והוא נעשה מסך לעולם היצירה ואינו מסך בבריאה.

ואחר כך מתלבש אור אין סוף במלכות דיצירה להיות מסך בעולם העשיה.

בענין התפשטות והמשכת אור א״ס

נהר שלום דף ט׳ ע״ג:... ד״ה וכדי שיתפשט שפע אור אין סוף צריך לכוין בכל המשכת המוחין להמשיך בתוכם העשר הויות, באופן כי **העשר הויות המנוקדות הם עיקר המשכת המוחין** ועי״כ יוכל להמשך בתוכם המוחין דכתר שהם הטעמים, ובתוכם אור הא״ס, וכנודע דכל עוד שאין אור החכמה מתשפט למטה במוחין אי אפשר לאור הכתר להתפשט כי **כולם בחכמה עשית** וכנזכר... בשער סדר האצילות.

ע״ח ב׳ דף ק״א ע״ד סוף שער מ״ד: ודע כי אי אפשר להתלבש אור א״ס בשום אחד מי״ס אם לא ע״י שיתלבש תחילה אור החכמה בהם וז״ס **כולם בחכמה עשית**, ועד״ז אין אחד מהו״ק יכול להתלבש בו אור הא״ס אם לא שיתלבש תחילה אור החסד, וז״ס **יומם יצווה ה׳ חסדו**.

ע״ח ב׳ דף ק״ה ע״ג:... ואמנם כדי שתבין יותר דע כי הלא הכתוב אומר **כולם בחכמה עשית** פי׳ כי הלא באצילות אור א״ס מתלבש בחכמה וע״י מאיר בכל האצילות וסוד החכמה זו יתבאר לך ממה שהודעתיך כי גבוה מעל גבוה שומר[שיד].

[שיד] בהמשך מבאר שהיא החכמה שמעל לעולם האצילות לפי הפשט היא חכמה דא״ק ועיין שם הגוב״י ושמן ששון.

נה״ש דף ל״ג ע״ג:... ד״ה ואיני כמזהיר אלא כמזכיר **להשתדל מאוד** לכוון בכל פרטי כוונת שמות הספירות... להמשיכם מלובשים תוך שמות המוחין... ולהמשיך הצלם לתוך אותם השמות די״ס דאותו הפרצוף המתייחס לאותם המוחין והנרנח״י, וזאת היא הכוונה השלמה, ובלתי כוונת השמות המנוקדות שהם הנרנחי כי אין אור א״ס מתפשט אלא תוך התפשטות **אור החכמה**, שהם **הנקודות** ובלעדם הם כל אותם הכוונות כגוף בלא נשמה, ויש עליהם פחד כי ימותו ולא בחכמה... ע״ש.

שמן ששון ג׳ דף קי״ג ע״ב:... בעניין כולם בחכמה עשית, וכן יומם דכולהו ומה מקור החסד יומם שהוא החסד של חכמה דא״א, המתלבש בחסד דבינה דא״א, ודרכו יורדים שאר החסדים כולם.... ע״ש.

כמה בירורים נבררים בתפילה

סידור א' דף ו' ע"א:... **מלך העולם**... יכוין להעלות המוחין... עם בירורי כלים ואורות דרפ"ח... **דעשיה דאצילות ודעשיה התחתונה**... לעורר מ"ד ומ"ן... ע"כ ע"ש. זה בברכת על נטילת ידים וכך בכל ברכה וברכה, כתוב שני מיני בירורים.

בסידור ח"א דף כ"ג ע"ב למטה. והיא **מעלי נהר דף ט' אות ט'**. מסביר בתחילה עניין היותם שני מיני בירורים. וכותב ולהעלות הבירורים דשניהם לג' פרצופים הפנימיים **דכחב"ד** שהם ע"ו ואי"א ונוק' ואו"א וישסו"ת[שטו], דעתיק ונוק' ואי"א ונוק' ואו"א וישסו"ת וזו"ן **דעובי'**.[שטו] דעשיה דאצילות המלובשים בכחב"ד דעשיה התחתונה... שירדו שם כדי לברר בעת המיעוט, הבירורים שמעלים אלהם לזווגם ולהמשיך מוחין ונרנח"י לזו"ן דעשיה דאצילות ודעשיה התחתונה[שיז] ותיקון ז"א נתקן עתה **קצת** (עתיק דאותו עולם בלבד) ועד שיעלו בד' חלקי' התפילה נתקנים עוד עד שיעלו בי"ע דאצילות לאצילות עד המחשבה (ע"ס דא"ק) העליונה ונגמרים להתקן... ואיתא **בפ"ג משע' החשמל** שגם במלכים הנשברים כלולים בהם כל בחינת אבי"ע ויש מהם מהבירורים מתייחסים לבי"ע התחתונה ויש לאצילות העליונה... ע"ש היטב באורך.

שע' החשמל פ"ג ע"ח ב' דף פ"ח ע"ג:... והנה הבירורים הם דוגמת המאכל כי הם סוד הבהמות בהררי אלף המבררים באכילתן בעולם העשיה, ושם בעשיה יש בחינת ניצוצין ראוין אל אצילות ג"כ לבחינת כלי חיצון... ע"כ ע"ש. **מכאן** משמע שיש בירורים המתיחסים לבי"ע התחתונים ויש לאצילות העליונה, איך מתבררים ואיך הגיעו לשם לא מבואר כאן, יש רק קביעת עובדה.

נה"ש דף כ"ה ע"ב:... יכוון לברר מחלקי הכלים... ומאורות דנרנח"י... **דעשיה**, **וגם** מחלקי הכלים החיצוניים... **דאצילות**... דמלכים דזו"ן דפרצופי האצילות **שנפלו**... ע"ש. **מכאן** משמע שיש **שני** סוגי בירורים, **הראשון**, יכוון לברר מחלקי הכלים.. דעשיה, **והשני**, וגם מחלקי הכלים החיצוניים, דאצילות... דמלכים... שנפלו.

אמת מארץ דף ס':... שואל לפי לשון הרש"ש הנ"ל ולא על הסידור, ושואל, ואנכי העבד לא זכיתי לעמוד על בירור הדברים, דמה הם הב' בירורים דקעסיק תנא בהו, חדא ועוד קאמר, והא עדיין לא שמענו אלא שצריך לברר בירורי כלים חיצוניים דמלכים דחו"ב דבינה

[שטו] זה הכחב"ד שלשם עולים הבירורים של זו"ן להתברר, ומה שכתב בהמשך דע"ו ואי"א ונוק' וכו' זה בחינות עובי עניין ה' נקודות שיצאו מעיניים דא"ק ואנחנו עובדים בכל ה' בנקודות, אך עיקר העבודה בנקודה הרביעית ורק ביום הכיפורים עובדים גם בנקודה החמישית.

[שטז] עיין **אוצרות חיים דף מ' ע"ד אש"ל אות א'** שהעבודה בו' נקודות שיצאו מעיניים דא"ק. וכן באתי לגני א' דף ט"ו ע"א. ע"ש.

[שיז] עיין **בסידור ח"ב דף כ"ז ע"א** ביוצר יש כוכבית*, שצריך לכוין נרנח"י ולראות הויה ואהיה בניקוד כח"ב בכל עליה ועליה בהיכלות את בחינת הנרנח"י דכח"ב

דאצילות שנפלו לעשיה, ולבררם משם ולהעלותם דרך היכלין דעשיה, אבל זו עדיין לא זכינו שהעשיה גופה יש בחינות המתייחסים לה ויש בירור מינה ובה... ע״כ. ע״ש.

שאלתו היא מעין שאלת הרש״ש עצמו וז״ל **בנה״ש דף ב׳ ע״ב**:... אמנם צריך להבין... כי בכל פרצופי אבי״ע היה מקרה המלכים איך אפשר שהמקרה ההוא היה בבי״ע והלא ג׳ עולמות בי״ע אינם עולמות גמורים כמו עולם האצילות, כי אינם אלא התפשטות כוחות הנוקבא דאצילות וחייליה... וכשיושלמו להתברר כל הבירורים אז נאמר הנה ישכיל עבדי ירום ונשא וגבה מאוד ואז השמים כעשן נמלחו והארץ כבגד תבלה... ועוד אם היו מלכים היכן נפלו הכלים שלהם... וכיוצא באלה שאלות רבות. ע״כ ע״ש. בהמשך מביא תשובה, שם באורך לקמן נביא קיצור תירוצו שמובא **בבאתי לגני ג׳ דף י״ז ע״ב** ד״ה אמנם לפי... ע״ש. ועיין גם **נה״ש דף ה׳ ע״ד.**

אמת מארץ דף ס׳:... והנראה לתרץ עם מה שכתב **בשער אנ״ך**. כי כשיצאו הז׳ מלכים לא די שיצאו **בפנים** שהוא **אצילות** אלא גם אחוריהם שהם בי״ע יצאו עמהם, כשנשברו נשבר הפנים והאחוריים וירדו חיצון אמצעי ופנימי לבי״ע, עכ״ל. הרי דיש בירור המתיחס לאצילות והוא פנים, ויש בירור המתיחס לאחוריים והוא בי״ע.

שער אנ״ך דף צ״ב סע״ב:... דע כי לא די אלו שיצאו בבחינת **האצילות** שהם הפנים דב״ן אלא גם אחוריהם שהם **בי״ע** יצאו עמהם... ע״כ ע״ש. משמע שהז׳ מלכים יש בהם פנים, שהם אצילות ונפלו לבי״ע דאצילות, ויש בהם אחוריים שהם אבי״ע דבי״ע, ונפלו מלכיהם לבי״ע דכל אחד. הרי שיש אבי״ע בעובי כוללים כל אחד בי״ע באורך, ולשם נפלו הכלים הנשברים פנימים לבריאה, אמצעיים ליצירה, חיצוניים לעשיה. דכל אחד. הרי שיש בירורים המתייחסים לאצילות והם המלכים שנפלו לבי״ע דאצילות, וגם יש בירורים המתיחסים לבי״ע, והם בבי״ע דבי״ע. ועיין **ספר שמחת יום טוב דף ט״ו רע״ג** של הרב יום טוב ידיד הלוי. בזכות שער אנ״ך פרק ה׳ זכה להבין את תירוצו של הרש״ש.

אבי״ע דעובי דאצילות, ותחתיהם בי״ע דכל אחד באורך

עשיה	יצירה	בריאה	אצילות
אצילות	אצילות	אצילות	אצילות
בריאה	בריאה	בריאה	בריאה
יצירה	יצירה	יצירה	יצירה
עשיה	עשיה	עשיה	עשיה

באתי לגני ג' דף י"ז ע"ב:... אמנם לפי מה שנודע וכו' **קיצור תירוצו של הרש"ש** זיע"א הוא, שפרצופי אבי"ע שהיה בהם מקרה המלכים הם **אבי"ע הכוללים** שבכל אחד מהם **יש אבי"ע פרטיים**. ובאצילות של כל אחד מהכוללים היה המקרה ונפלו הכלים דמלכים של כל אצילות ואצילות לבי"ע שתחת אותו האצילות שהם חיילי המלכות של האצילות ההוא והם בי"ע הפרטיים של כל ספירה וספירה כלומר של כל נקודה ונקודה... ע"ש.

אמת מארץ דף ל' ע"ב:... מה שכתב הרב (נה"ש דף ב' ע"ב) בכמה מקומות כי שלושה עולמות בי"ע אינם עולמות גמורים כמו עולם האצילות, ואינם אלא התפשטות כחות הנוק' וחיליה וצבאיה, ואין בהם דכורה כלל, וכשיושלמו הבירורים עד דמטי רגלין ברגלין, **אז יתבטלו**, ואז השמים כעשן נמלחו וכו', כוונת הרב על בי"ע הפרטיים דכל ספירה, **לא על בי"ע הכוללים**, כי בי"ע הכוללים הם שוים בפרטי פרצופיהם כמו האצילות... ע"ש.

מזכיר שלום מערכות דף ס"ד:... בי"ע (אות **י"ט**) בי"ע פרטיים נמצאים כל זמן שלא נתקנו אחר שנתקנים אין בי"ע, של מקרה המלכים פרטיים, אלא בי"ע כוללים שהם בחינת אח של האצילות... ע"ש.

אמת מארץ דף ח':... שאלה **יפה שעה ע"ח שער טל ע"ג אות א'**. איך נתקנו עולמות בי"ע, ומתרץ שכמו שהשם **ב"ן** יצא פנים ואח', גם שם **מ"ה** יצא פנים ואח', ולא מדובר בבי"ע של האצילות ושל הבי"ע, אלא אבי"ע כוללים.

איך יתבררו ויתוקנו הבירורים השונים

1) בי"ע תחתונים.

לפי המבואר לעיל נוכל להבין קושיה ידוע והיא: איך עולים בי"ע תחתונים באשה ריח ניחוח לה' משלוש לשלוש עד רום המעלות, **הרי עדיין לא ביררנו** ולא תיקננו בי"ע תחתונים, ונתחיל לעשות זאת רק באיזהו מקומן??

אלא שצריך להבין שמה שאנחנו מעלים היום בי"ע תחתונים משלוש לשלוש, **הם בחינות שנבררו ונתקנו אתמול**. ואופן תיקונם הוא שנמשך להם מוחין ע"י כלים דזו"ן דאצילות, שנתקנו שלשום, וירדו אתמול לעזור בבירורים.

התיקון דבי"ע תחתונים הוא, שהרפ"ח שלהם שנפלו בעת המקרה מאצילות לבי"ע שלהם, עולים לאצילות דכל אחד מהם, נשארים באצילות שלהם, ומחר יעלו האצילות משלוש לשלוש, ובי"ע שלהם התבטלו.

2) בי"ע דאצילות

עיין בטבלת עלי נהר, הבירורים של כלים ואורות דמלכים דאצילות, שנתקנו היום ועולים והוא יום הראשון שלהם, ויעשו בי"ע דאצילות **2-3-4**, מחר ביום השני אחרי שירדו בלילה, לעזור בבירורים נוספים חדשים, יחד עם **1** תמול שלשום, ויעשו בירורים לבי"ע דאצילות

ולבי״ע תחתונה של יום הבא, והם בעצמם **2-3-4** יעלו בחלקי התפילה ויכנסו לאצילות **1** והוא יום השני שלהם, ויהפכו לאצילות **פ״ג משער השמות**, (היות והיו אצילות יחזרו להיות אצילות) אך צריך להבין כשיגיעו להיכל ק״ק דבריאה אנו נברר מהם בירור נוסף ויעלו בק״ש, ואם כן כשיכנסו להיות באצילות, יכנסו 2 סוגים חלק המובחר יעלו להיות פ״ג, ובחינות נוספות יחזרו להיות פ״ג כפי שהיו פר׳ ה׳ יניקה באצילות.

ועוד בענין תיקון הבירורים

עיקר תיקון ועליית הבירורים נעשה ע״י בי״ע דאצילות 4-3-2- ומלכות דתמול שלשום (דכ״ד שעות), התעוררות לתקן הבירורים באה בכוח **אור אין סוף**, שאנו מכוונים להמשיך לעשיה ליצירה ולבריאה (עיין **נה״ש דף כ״ה ע״ב, כ״ו ע״ד, כ״ח ע״א**) ולכן כל הבירורים יתוקנו ע״י עליה למ״ן **לעתיק של אותו עולם**, ועליה של הבירורים יראה דומה לעליית רפ״ח שמעלים מ״ן לע״ב ס״ג דא״ק, (אך כאן זה רק בירורים שעולים עד עתיק של אותו עולם). **בקרבנות** ברכת השחר, לעתיק **דעשיה** דאצילות שירד (4). **בזמירות** לעתיק **דיצירה** דאצילות שירד (3), **ביוצר** לעתיק **דבריאה** דאצילות שירד (2), ובקריאת שמע יעלו לע״ס דא״ק, אותם הבירורים שהיו אתמול 4-3-2. בעניין סדר התיקון, ואיך קודם נתקנים **קצת** ע״י עתיק של בי״ע דאצילות שירדו (יום הראשון), ראה בסיכום על מטבע הברכה.

כמה בירורים הם ומי המבררים

צריך לכוין לברר: **(1)** מחלקי הכלים ומאורות דנרנח״י דעשיה. **(2)** וגם מחלקי הכלים החיצוניים **דאצילות** דמלכים דזו״ן דפרצופי האצילות שנפלו, כאמור הם בירורים של מקרה מלכים דאבי״ע עיין בדיבור הקודם (**נה״ש דף כ״ה ע״ב**). **נה״ש דף כ״ו ע״ד**, **נה״ש דף כ״ח ע״א**.

> **המבררים בירורים אלו**, הם **(1) כלים** דעשיה דאצילות **4** שנברר ונתקן אתמול והיו עשיה דאצילות ויורדים בלילה לברר. **(2)** וגם ע״י המוחין והכלים דמוחין דזו״ן דאצילות שירדו גם כן לברר, זה תמול שלשום. [יש לשים לב שבענין עשיה דאצילות כתוב שהמבררים הם **כלים חיצוניים דפרצופי** חו״ב, ולגבי תמול שלשום כתוב **מוחין וכלים דמוחין דזו״ן**] שתמול שלשום ירדו לברר עיין **נה״ש דף כ״ה ע״א**, **שע״ר א׳ ש׳ ש״א**. **פאת השדה דף קי״א. פתח עיניים דף נ״א ע״ג**. **ש״ש ב׳ דף פ״ד ע״ג**. **נה״ש דף כ״ד ע״ד**.

עבודה זו של בירור הכתובה כאן לגבי עשיה, **הוא הדין** לגבי **היצירה והבריאה**, אלא ששם יהיו **כלים אמצעים ופנימיים**, כל הבירור נעשה על ידי בחינות הנ״ל, אך לגבינו, כתוב בהמשך **וזה ע״י שיכוון עתה להמשיך מא״ס**, העבודה שלנו היא להמשיך מא״ס, שפע, נרנח״י, וכן אורות וזיווג, דכסות שהוא **זיווג דג״ר וו״ק דג״ר דישסות** (לעשיה) **לשאר העולמות יחודים אחרים**, והיחוד הזה יעשה בבי״ע דאצילות וימשך השפע לעולמות [עיין **צדק ושלום דף כ׳ ע״א**, בסוף שער הכוונות].

בענין **הסידור דף ס״ב ע״א**: יכוון לזווג כחב״ד, למה הכוונה, עיין **שמן ששון פתח עיניים דף ח׳ ע״ד**, וכן **מעיל אליהו דף ט״ו** משמע שמדובר על תמול שלשום.

אך לפי **עלי נהר דף ט׳** (בחדש דף **כ״ז**) וכן **בר׳ שאול שע״ר ב׳ ש׳ ל״ג** משמע שזה הבי״ע דאצילות. 4-3-2

בענין הזיווג הנעשה בעשיה ובכל העולם כל עולם לפי ענייננו, השפע מגיע לכל העולם, (למשל בעשיה, הכסות תגיע לעשיה דאצילות למטה, ולעשיה התחתונה של אתמול, ושל היום עדיין לא נבררו). ראה טבלה לקמן, ובעניין שמונה זיווגים.

בענין תשלום מוחין דיניקה בחינה זו היא גדולה יותר ממוחין דיניקה שכן אתמול קבלו הבירורים מוחין דיניקה והיום מקבלים תשלום מוחין דיניקה דומיה דברכה, אך לא לגמרי שבברכה רק עולים למ״ן וכאן גם מבררים, **כדי שיוכלו לברר**, (עיין **עלי נהר דף כ״ז בהארה מ״ג**, וכן **שע״ר ב׳ ש׳ ל״ג**), **וגם לעלות למ״ן**.

פירוש הכוונה בתחילת התפילה, דף ס״ב ע״א

כוונה זו היא לפני הקרבנות. כוונה דומה, לפני זמירות וכן לפני יוצר, לפני כוונה זו יש, לפי ההגהה **בסידור בדף בס״ב** שהיו מכוונים הכתוב בנה״ש דף כה׳ עב׳ לעשיה, כו׳ עד׳ ליצירה כח׳ עא׳ לבריאה וזה לשון הכוונה, הפירוש הכוונה **לפי ר׳ שאול המובא בשע״ר א׳ ש׳ ק״ל ובשע״ר ב׳ ש׳ ל״ג, ובהגהה עלי נהר דף כ״ז בהגהה מ״ג, יש שיטת שמן ששון, עלי נהר דף כ״ז (בחדש) והרב שמחת כהן דף ל״ו** ע״ש, כאמור נביא כאן שיטת ר׳ שאול[שיח].

״יכוון לזווג כחב״ד

הס **הכליס** לעשיה למלילות, שמתמול נגדלו, ומתמול עלו להיות עשיה למלילות, ובלילה ילדו **הכליס** לעזור בבירוריס. כחב״ד לולו במוכך, והס כתר עתיק ונוק׳ ומליך ונוק׳, חכמה ובינה, מבח ומחמ, ולעת יסמו״ת (שלוס ולבל הלמיה דף י״ל ע״ג סי׳ כ׳ לות מ)

דעתיק ודא״א ודאו״א ודזו״ן,

הס הפלופיס בעובי, מה שעבולתינו בעובי בכל 5 נקולות עיין לולבות דף מ׳ ע״ל לות מ׳.

דעשיה דאצילות 4 המלובשים בפרצוף שכנגדם בעשיה 28–27–26 ולהמשיך מהם

(עיין שלוס ולבל הנ״ל סי׳ כ׳, שהיתה גילסת **להס** ותיקן **מהס**) והכוונה מהכחב״ד הנ״ל

נרנח״י דנח״י דנפש מוחין פנימים ומקיפים לכלים חיצוניים דזו״ן דכל אחד

[שיח] הכתב המודגש היא הכוונה הכתובה בסידור והפירוש בכתב רש״י. כל המספרים לפי טבלת עלי נהר.

לכלים חיצוניים (4) לזו"ן, הזיווג בכחב"ד לעשיה למ' (4) השפע לזו"ן (4)

לברר (על מנת לברר) **בירורי כלים** ורפ"ח, **חיצוניים** עשיה, **כחב"ד דמלכים דכל אחד מהם**,

בירורים חדשים שכן כל ההמשכה הכתובה **בנה"ש דף כ"ה** הנעשים על ידינו היא כדי לתת כוח לזו"ן לברר את הבירורים החדשים של היום,

ולהעלותם בלחזהו מקומן, **עם פנימיות העשיה** 4 **ונפש שלו, ולכלול ולהעלות עמהם חיצוניות, פנימיים ומקיפים** חלק המעשה עם הליבוד 8

ליצירה דרך היכלי ז"א דעשיה כנז"ל דכל אחד מהם, ולהעלותם מהיכל להיכל עד היצירה וזה ע"י הקרבנות בלחזהו מקומן.

ויאמר הקרבנות לתקן פנימיות וחיצוניות דפנימיות דעשיה 4 **דאבי"ע בעובי להעלותם עם פנימיות וחיצוניות דחיצוניות** 8 **הנתקן ע"י מצוות מעשיות**... ע"כ. ע"ש. כאן הבינו הבנת ההקדמה לפי רבי שאול וכן לקמן הקדמה לפני איזהו מקומן היא לפי רבי שאול. בהמשך נביא שיטת רבי שאול בהקדמות אלו.

עוד בעניין **טבלת עלי נהר והבירורים** עיין לעיל בסיכום איזהו מקומן. וכן בסכום מטבע ברכה.

שיטת עלי נהר בתיקון בירורי בי"ע

לעיל הבאנו הבנת שתי ההקדמות לפני הקרבנות **סידור דף ס"ב ע"א**, וכן הקדמת איזהו מקומן **שם דף ע"ט ע"א**, לפי רבי שאול, צריך להבין שעלי נהר לא סובר כך ויש שינוי גדול בין עלי נהר ובין רבי שאול. **בקיצור נאמר לפי עלי נהר** יש זיווג **בהקדמה בדף ס"ב ע"א**, והוא לצורך הבירורים שיתוקנו במשניות איזהו מקומן וכו', ולכן לא יהיה זיווג שם באיזהו מקומן, ומה שכתב בהקדמות לפני המשניות **יכוין לברר הוא טעות** שכן כבר היה זיווג לעיל, ולא יבא בירור אחרי הזיווג, **עולם הפוך**, ולכן הוא מוחק עניין בירור זה. **ולפי רבי שאול** הזיווג **בדף ס"ב ע"א** הוא לתת כוח לזו"ן מכחב"ד לברר בירורים במשניות, והמשכת המוחין במשניות יהיה שם זיווג[שיט] נוסף. ונשאלת השאלה האם עלי נהר לא ידע שצריך זיווג לתת כח לזו"ן לברר הרי זה נה"ש מפורש. אם כן איך הבין ומה שיטתו??

נה"ש דף כ"ה ע"ג שורה העשיה:... יש השפעה שמתחילה מהאין סוף ויורדת למטה ובהמשך כותב הרב... וע"י כן **ניתן כח ועוז** לפרצופים הנז' לברר מחלקי הכלים ואורות שבעשיה, וממשיכים להם מוחין פנימיים ומקיפים עם נרנח"י... ע"ש. **משמע** שיש זיווג לתת כח לכלים דבי"ע דאצילות כדי לברר.

עלי נה"ר דף כ"ו ע"ב:... שם אות ל"ב מבאר **נה"ש דף כ"ה ע"ג** ומסכם, ונמצא כי בתחילה אנו ממשיכין נרנח"י לכל פרצופי העשיה ע"י השתלשלות ממלכות דא"ק עד

[שיט] ראה בסידור דף כ"ז ביוצר הגהה שפ שבסידור הארוך סידרו זיווג בכל משנה ומשנה וצריך להוסיף זאת בכוונה ולהמשיך נרנח"י דנח"י כמו שהוסיף הסבא רבי מרדכי עטיה זצ"ל. ע"ש.

העשיה, **ועי״ז יש לנו כח לברר** מבירורי הכלים החיצונים דמלכים שבעשיה ולהמשיך להם אח״כ מוחין פנימיים ומקיפים ונתקנים קצת... ע״ש.

הרי בפרוש הוא מודע וסובר ג״כ שצריך לתת כח כדי לברר ולתקן קצת.

עלי נהר דף כ״ז ע״א 4 שורות מלמטה... וכן מ״ש בתחילת הסידור וכן קודם ברוך שאמר והיוצר לזווג ז׳ עליונות וכו׳ ולהמשיך נרנח״י דנח״י וכו׳ ואח״כ כתוב **לברר** וכו׳, הכוונה הוא **דבתחילה צריכים לברר** ולהעלות לחב״ד הכוללים ולהמשיך משם להם המוחין והנרנח״י דנח״י אח״כ... ע״כ ע״ש.

משמע בדף ס״ב **תעשה הזיווג** כדי לתת מוחין לבירורים, ובמשניות תתן את המוחין לבירורים ואין צורך בזיווג נוסף. לפי עלי נהר קשה לו שכתוב באיזהו מקומן **לברר**, ואומר שכבר ביררתי ותקנתי, בדף ס״ב, ורק צריך להמשיך המוחין שנבררו ונתקנו וכאן רק להמשיך אותם, וצריך למחוק תחילת ההקדמה באיזהו מקומן ובשאר המשניות.

עלי נהר דף כ״ז ע״א אות מ״ג בהגהת רבי שאול:... משמע שהם מוחין דיניקה מעין המוחין דיניקה שמקבלים בברכה, ע״י תשלום היניקה יש להם כוח לברר וכו׳, ולעלות אח״כ בסוד מ״ן להמשיך מוחין דגדלות כמו מטבע ברכה... ע״כ ע״ש.

משמע שיש זיווג ראשון והשני הוא לתת מוחין, כאמור שיטת רבי שאול.

שערי רחמים ב׳ ש׳ ל״ג: **תשובה**... נודע שבי״ע דאצילות יורדים בלילה[שכ] לברר כלים פנימיים בבריאה... ועניין המוחין האלו הם **מוחין דיניקה** דוגמת מוחין דיניקה שבברכה הנמשכין באמירת ברוך אתה ה׳ אלהינו[שכא], כדי שיהיה להם כח לעלות למ״ן, **פה ג״כ ממשיכין להם יניקה** כדי להיות להם כח לברר בירורים חדשים של היום הזה שעתידים להתברר בקטורת ואח״כ עולים בסדר ההיכלות באיזהו מקומן עכד״ק **מהרה״ג שד״ה**... ע״ש.

שוב שיטת רבי שאול מעין מה שכתב **באות מ״ג** לעיל.

הדיון בין עלי נהר ורבי שאול הוא מאד קרוב ומאד קוטבי.

שניהם יודעים שצריך להמשיך מוחין כדי שיהיה כח לברר, **ושניהם** יודעים שצריך להמשיך שפע לבירורים החדשים. **המחלוקת** ביניהם היא מה פירוש ההקדמה בדף ס״ב.

[שכ] לכאורה כאן סותר למה שכתב שהכלים דבי״ע דאצילות יורדים לאחר עלינו לשבח. ראה שאלה **בשע״ר ב׳ ש׳ ס׳** וכן **בשע״ר א׳ ש׳ נ״ד. עלי נהר דף כ״ז ע״ב** על פי שער מדומ״ן סוף פרק י׳ שיש שתי ירידות ירידה בעלינו לשבח, עליה במנחה ועליה בערבית ואחרכך ירידה נוספת בלילה, אם כן אין סתירה שיש באמת שתי ירידות כמ״ש הרב **בע״ח ב׳ דף ע״ה ע״ד**:... וברדת המלכות בעשיה שהוא בלילה או בשאר היום אחר התפילה... ע״ש.

[שכא] עיין בסידור א׳ **בברכות השחר דף ו׳ ע״א** שיש לעלות הבירורים עד עתיק של הכלים דעשיה דאצילות ויש זיווג ותיקון, וכן עלי נהר בעצמו על הסידור בברכות השחר כותב גם הוא שצריך זיווג במלך העולם. ואצלינו באיזהו מקומן לא עשה זיווג, צריך להבין שהוא סובר שכבר היה זיווג בס״ב והוא לצורך המשכה במשניות. והזיווג לתת כוח הוא לפני כן ואצלינו בסידור לא מופיע, וכנראה בסידור שלו הוא מסדר אותה.

לפי רבי שאול הקדמה זו **היא היא** מה שכתב **נה״ש דף כ״ה ע״ג**. ולכן יש זיווג נוסף באיזהו מקומן. **לפי עלי נהר** שההמשכה בדף ס״ב היא כדי לברר. וצריך לכתוב הקדמה נוספת לפני כן, את כל **נה״ש דף כ״ה**. וכאן בס״ב זה הבירור והשפע. ואין הכי נמי היה צריך להוסיף לפני כן הקדמה אחרת הקודמת למה שכתוב בדף ס״ב. אם כן צריך להבין שכנראה בסידורו של עלי נהר תהיה הקדמה נוספת שהיא תהיה לתת כוח לזו״ן לברר, לפני ההקדמה בס״ב שהיא מה שקורה באיזהו מקומן.

כוונת אמן

מקום החיבורים בג׳ אותיות אמן

הנה צריך להבין ולהתחזק בכוונת אמן כמו שנבאר ע״פ הזוה״ק שכר העונה אמן ולכן צריך הרבה להבין את כוונתו. הכוונה תהיה **ג׳** פעמים **בג׳** מקומות בכל אחת מהאותיות אמן.

שעה״כ דף מ״א סע״ב : ראה שם כל הדרוש וזה בקיצור : הרב מלמד אותנו שיש ג׳ מדרגות בעניית אמן :

א) אמן דברכת המצוות (ציצית תפילין) והנהנים.

ב) אמן דברכות העמידה.

ג) אמן דקדישים.

שם :... הנה נודע מה שצריך לכוין בתיבת **אמן** שהוא ענין **חיבור** ב׳ שמות **ידוד ואדני** ביחד כזה **יאהדונה״י** שהם בגימ׳ **אמן**.

אמנם במלת אמן יש **ג׳** אותיות וצריך לכוין הכוונה הנז׳ **שלוש פעמים בג׳ אותיות א.מ.ן**... ע״כ. ע״ש.

הנה זו הכוונה בכללות אך בהמשך וכן בסידור נראה שיש עוד כמה כוונות והן גם כן **בכל אחת מ-ג׳** אותיות אמן.

שעה״כ דף מ״א ע״ג :.....**וכבר ידעת מ״ש בתיקונים** על ״וכנפיהם פרודות וכו׳. **בדף ל׳ תיקון י״ח** כי זו״ן הם מתפרדים זה מזה בבחינת הזרועות שהם **החסד וגבורה** ובבחינת הרגלים שהם **נצח והוד** כי כולם נק׳ בחינת **כנפיים**... ואינן מחוברות יחד **אלא בקו האמצעי לבד** ושם מתחברים **יחד בסוד שם יאהדונה״י** שהוא בגימ׳ **אמן שהוא בג׳ מקומות קו האמצעי כנזכר ולא במקום אחר**... ע״כ. ע״ש.

ממשיך הרב ומסביר שיש **ג׳** מקומות ששם יש **חיבורים** ואלו הם :

1) אות **אלף** הוא **בת״ת דז״א** ששם מתחברים זו״ן **יחוד ראשון** כי מצד פנים הוא בחינת **ת״ת אל ז״א** ומצד אחור הוא בחינת **כתר אל נוק׳**.

2) אות **מם** הוא ביסוד **יחוד שני** כי מצד פנים הוא בחינת **יסוד אל ז״א**. ומצד אחור הוא בחינת **דעת אל נוקביה דז״א**.

3) אות **נון** פשוטה היא באותו **החלל שבין תרין ירכין** כנ״ל... ומה שבולט ממנו לחוץ הוא מתנוצץ לצד האחור דז״א ושם נעשה **ממנו גופא דאמצעיתא דרחל נוקבא דז״א**.

הרי שיש **ג׳** חיבורים והם בזכות הארת **יסוד דאימא** ובשלושתם צריך לעשות את אותם הכוונות **בג׳** מקומות בחיבור שבין ז״א עם נוק׳ מה**תפארת** שלו ולמטה.

שעה"כ דף מ"א ע"ג:... אשר כבר הודעתיך בענין **ג'** גלגולים של **שת והבל ומשה** בפרשת שופטים **בשער המצות במצות לא ירבה לו נשים**... ע"כ. ע"ש. מאריך הרב להסביר עניין **ההבל** היוצא מיסוד דז"א אשר מיסוד **אבא** ומיסוד אימא:

נסכם שיש **שני** הבלים שיוצאים מיסוד דז"א והם **ב'** שהם **ד'**.

1) **הבל** היוצא מיסוד דז"א **מיסוד דאבא**. **א)** הוא עיקרו לבנות **פרצוף יעקב**, מצד **פנים**. **ב)** הוא בחינת **הבל בן אדה"ר.**
2) **הבל** היוצא מיסוד דז"א **מיסוד דאימא** שהם בחינת חו"ג. **א)** בחינת **קין בן אדה"ר**. **ב)** מתנוצץ בצד **האחור** לבנות **גופא דרחל** נוק' דז"א.

הרי שמצד יסוד ז"א מה שיוצא מאורות **אימא** הוא עניין **קין**, עוד הארה זו מאירה לצד **אחור** והוא עובר לבנות את גופה [תפארת] דרחל. וכאן בכוונת **אמן זו ההארה** המעניינת אותנו. בעניין הארה היוצאת מיסוד דאבא לא נעסוק בה כאן. ראה "**עטרת מרדכי**" **קדיש** עמ' **רצ"ט** בהארת **7** שהביא את הרב **יפ"ש משעה"כ דף י"ד ע"ד אות י"ג**.

שעה"כ דף מ"א ע"ג:... ונחזור לענין ראשון... ובזה יתבאר לך מאמר דפ' **וילך** הנ"ל רש"א **אלף** עמיקא דבירא וכו' פי' כי הנה הודעתיך כי **עמיקא דבירא הוא פי היסוד דאימא עלאה** שנפתח במקום **החזה דז"א** ולכן אות **אלף** היא שם, כנגד **אלף** דאהיה שהוא אור היוצא מן בינה הנק' אהיה **מפי היסוד שלה** תוך החזה דז"א כנודע כי ז"ס **אלף שבתוך מילוי הואו** של שם ההויה דאלפין כי אות **א**לף היא כנגד **השליש האמצעי דת"ת** דז"א שהוא מקום החזה אשר **שם פתיחת פי היסוד דאימא** הנז' הנקרא שם אהיה.

הרי כאן מקום החיבור של **א'** של אמן בחזה ת"ת דז"א שם מקום **א'** של **וא"ו** דמ"ה והוא יתחבר עם כתר דנוק' שהוא אות **א' דא**דני, כאן לא ביאר אותה אך מפורש בסידור.

המשך שעה"כ דף מ"א ע"ג:... **מם פתוחה** נק' נהרא דנגיד ונפיק זהו **יסוד דז"א** אשר הוא פתוח, וכנגדה מאחוריו הוא **הדעת דנוק'** רחל הנקרא **מם סתומה** בסוד הדעת הסתום ונק' **מם** סתומה.

ם' סתומה בסוד **ישעיה פרק ט פס' ו'**: לס**ר**בה {למרבה} המשרה ולשלום אין קץ..." הרי גם יש בחינת **מ'** בז"א וכן בנוק' ושם החיבור.

נון פשוטה וכפופה הם באותו חלל דבין ב' ירכין כנ"ל **והנון פשוטה** היא כנגדו שהוא פשוט וישר מתפשט באמצע. וכנגדו מאחוריו **הת"ת דנוק'** הנאצל ממנו כנ"ל והוא נק' **נון כפופה** שהוא **ת"ת דנוקבא**... ע"כ ע"ש.

הרי שצריך להבין בחינת המקומות האלו בז"א וכן בנוק' שהיא התחלת הכוונה באמן.

ממאמר הזוה״ק מבואר שהשלשה מקומות הם כנגד אותיות **א. מ. ן. א׳** בת״ת דז״א והיא מא׳ דאהיה מאימא[שכב]. **מ׳** פתוחה יסוד דז״א. **ם** סתומה דעת דנוק׳. **נ׳** כפופה ת״ת דנוק׳. **ן׳** פשוטה ההבל שבין ב׳ ירכין.

שעה״כ דף מ״א ע״ד:... ונחזור לענין כוונת אמן כי הנה נתבאר כוונתו **איך היא להוריד אור עליון מן אימא עלאה אל זו״ן באותם הג׳ מקומות שמתחברין יחד**... ע״כ. ע״ש.

הרב כאן מלמד אותנו שיש בז״א **ג׳ שמות מ״ה** והם כנגד חב״ד עיקרו בדעת. וכן בחג״ת עיקרו בת״ת, וכן בנה״י עיקרו ביסוד. ויש בכל אחד מהמקומות שם **הוי״ה** בימין ושם **אדנ״י** בשמאל. הרב אומר שקבל איך יש **בא׳** דאמן הויה בימין **ואדני** בשמאל אך שכח ובשאר אותיות **מ׳ ון׳** לא קיבל. ונזכר איך **מחצי הויה דמ״ה** יוצא שם **הוי״ה**, וגם שם **מ״ה**, וגם **מ״ו** מילוי ה**ע״ב** להורות שהוא **בימין**. וכן **בחצי שם מ״ה** האחרון מגיע לרמז שם **אדנ״י**... ע״ש.

שעה״כ דף מ״ב ע״א:... והנלע״ד אצלי **שבאמן של העמידה הם שוין** הנשיקין שלהם ביחד... אבל האמן דברכת המצות והנהנין הם **הנשיקין הראשונים** ואז הזכר הוא מתחיל להתעורר ולנשקה... ובזה יתבאר לך מאמר א׳ **בזו׳ פ׳ תרומה דקס״ו ע״א**... ע״כ ע״ש.

הרב כאן מספר את מה שכתוב בזוה״ק על **בריה דרב ספרא** וצריך ללמוד שם כמה דפים ועדיין לא נדע מהו הסוד המובא שם.

שעה״כ דף מ״ב ע״א:... דע כי שם ההויה הוא בחסד דז״א ושם **אדני** בגבורה ושתי השמות הם בת״ת עמודא דאמצעיתא... ע״ש. הרב מראה כמה אופנים שמצד ימין יש הויה ומצד שמאל יש אדנות. ורומז זאת בשם **הויה דמ״ה**. ובהמשך גם מחלק הוי״ה דמ״ה ל**כ״ב** בימין ו**כ״ב** בשמאל, **וא׳** באמצע והם מספר אותיות **הוי״ה אדני** מלא ב״פ ידוד ואדני וכן בעצמות הת״ת. ועוד ע״ש.

הרי איך מתחלקת הוי״ה דמ״ה לשניים וה**א׳** באמצע. וצריך להמשיך להבין המשך הכוונה, והוא עליה לאימא ולא״א על ידי כוונת גימ׳ וניקוד.

ועוד יש להוסיף מה צריך לכוין **ג׳** פעמים הכל ב**ג׳** אותיות **אמן** וראה ספר ״**עטרת מרדכי**״ על הקדיש של מו״ר ב**עמ׳ שי״ד**.

כוונת הניקוד

הנה צריך להמשיך את הכוונה להעלות את הזו״ן לשיא של עלייתן לא״א ולווגם בבחינת ב׳ שמות מ״ה וזה על ידי הכוונה של הניקוד.

[שכב] אך לא כתב מה היא א׳ של הנוק׳ ובסידור מבואר שהיא א׳ דאדני

שעה״כ דף מ״ב ע״ב:... הרב מביא כמה כוונות מזולתו ומנסה לסדרם ואומר **וז״ל**: **אמר הכותב** עד כאן מצאתי כתוב. **ונלע״ד** שזהו פירושו: כי הנה **שני שמות** הנז׳ בלתי נקודות הם בגי׳ **צ״א** כמנין **שתי** הויות דמ״ה עם הכולל והם כנגד **זו״ן** כי בהיות נוק׳ מתייחדת עמו אז ג״כ היא נק׳ הויה **דמ״ה**.

והנקודות שבהם כפי מה שכתובים בתורה[שכג] **יְהוָֹה אֲדֹנָי וב׳** אותיותיו האחרונות **אין בהם ניקוד** ויש בהם **ח׳** יודין **וג׳** ווין והם בגימ׳ **צ״ח** וכשתחבר האותיות עם הנקוד שהם **צ״א וצ״ח** יעלו בגי׳ **קפ״ט** שהם **ג׳** הויות **דס״ג**. והכוונה היא שעתה עולין **זו״ן** הנרמזים באותיות לבדם כנזכר אל **אימא עילאה** הנקראת **ס״ג** לקבל משם **ג׳** מוחין שהם **ג׳** הויות **דס״ג** הנרמזים במספר האותיות והנקודות כנזכר.

אמר עוד שאם תוסיף ותנקד **גם** שני אותיות האחרונות כפי מבטא האותיות שהם **הֵ״י** יתוספו **ג׳** יודין שהם **ל׳** על ה**קפ״ט** הנז׳ ויהי **רי״ט** ועם **שני** כוללים של שני השמות יעלו בגימ׳ **אר״ך** לרמוז ש**אחר** שיקבלו זו״ן ה**ג׳** מוחין מאימא חוזרים ועולים עוד עד **א״א** הנק׳ **ארך אפים** כנודע... ע״כ ע״ש.

הרי ב׳ שמות הוי״ה אדנ״י יחד **צ״א**, וכשמתייחדים שניהם הם **מ״ה** הרי **צ׳** עם הכולל הרי **צ״א**. הנה כאן צריך לשים לב שהרב בשעה״כ מתחיל מהכוונה של ב׳ השמות בלי ניקוד, ואומר שבזמן הזיווג שניהם הם הוי״ה דמ״ה, אך בסידור **הרש״ש** הכניס כוונת ה**מ״ה** אחר כל כוונות הניקוד אחר שעולים לאריך ועוברים לפנים.

וממשיך הרב עם הניקוד של שני השמות ואז יחסר ניקוד ב**ב׳** אותיות אחרונות. וה**ניקוד** עולה **צ״ח** ויחד עם השמות **קפ״ט** שהוא עליה לאימא ומקבלים **ג׳** ס״ג. **והרש״ש** כאן הוסיף כאן עולים ל**נה״י דאימא** ומקבלים ג׳ מוחין **ג׳ ס״ג** מלובשים ב**נה״י** דאימא. ב**שעה״כ** לא כתוב כך.

ואחר כך אם נוסיף לנקד **ב׳** אותיות הֵ״י ניקוד מוצא שהם **צירי וחולם** הרי **ל׳** ויחד יהיו **אר״ך** ועולים ל**א״א**. והוסיף **הרש״ש** ומקבלים **ש״ע** נהורין שבא״א שהם **ב׳** א״ל מלאים ואז הם חוזרים **פב״פ** והם נעשים **ב׳ מ״ה** ע״ה גימ׳ **צ״א**. וכן מופיעות כוונות אלה **בפרי עץ חיים דף ס״ג ע״ד עד ס״ה ע״א**, כמה דרושים מקבילים. ע״ש.

פריע״ח דף ס״ה ע״א:... והוא, כי צריך לכוין **יְהוָֹה אֲדֹנָי** בנקודותיו של **ב׳** שמות אותו היחוד הנ״ל, דהיינו **הוי״ה אדנ״י** באופן זה - כי נקודת **יְהוָֹה** בנקודת חש״ק[שכד], בגי׳ **מ״ו**, מילוי דע״ב דיודין. וגם גי׳ **מ״ה** דאלפין ע״ה, והוא ז״א. וניקוד שם **אֲדֹנָי** בניקוד **חטף**[שכה] **חולם קמץ**, גי׳ **ב״ן**. כי שם ב״ן ואדני שורש של שניהן במלכות, והנה נקודת **ב׳ שמות** אלו, הם כמנין **צ״ח**, ועם הכולל **ב׳** שמות שהם **צ״א**, גי׳ **קפ״ט**, והוא כמנין **ג׳ שמות ס״ג**. והנה נודע, כי **הפנים** העליונים דא״א, הם בחינת **ס״ג**, ככתוב במקומו. והנה **ה׳** אחרונה דהוי״ה **ויו״ד** אחרונה

[שכג] הכוונה הניקוד כמשפטם בתורה או בחומש מה שרגילים לנקד.

[שכד] ניקוד הוי״ה, **חוֹלם שׁוּא קָמֵץ**, הרי מ״ו. ועוד ב״ן הרי **צ״ח**.

[שכה] ניקוד אדנ״י, **חֵטף פַּתח**, **חוֹלם**, **קמץ**. הרי **ב״ן**. ועוד **מ״ו** הרי **צ״ח**.

דאדני, אין להם ניקוד, ואם תנקוד **ה׳** דהוי״ה **בצירי** **וי׳** דאדני בחולם, הרי הם **ל׳**, ועם חשבונו **צ״א** **וצ״ח** שהם **קפ״ט**, עם **ב׳** כוללים, הכל **אר״ך**. כי הנה **יְהוָֹה אֲדֹנָי** הוא חיבור ז״א ונוקבא, וגם כי שם **מ״ה** שהוא ניקוד הוי״ה גי׳ **מ״ו**, הוא בז״א שהוא מ״ה, ועם הכולל מ״ו. **ונ״ב** שהוא ניקוד **אֲדֹנָי**, שהוא מלכות, והם זו״ן, מקבלין עתה **שפע מן א״א**, שיש לו **אר״ך** אורות. כי כבר ידעת, כי א״א משפיע באו״א, ואו״א בז״א, וז״א בנוקבא, ולכן ע״י חיבוק שעושין זו״ן, יש להם הכנה ע״י אותו הזיווג, לקבל אותו השפע של ארך אורות, אשר משפיע אריך בז״א כנ״ל:

והעיקר להלכה למעשה. מספר **הויה אדנות** = **צ״א**. ועוד הניקוד כמו שכותבים בחומש. שהוא **צ״ח**. הרי הכל **קפ״ט** כמנין **ג׳** **ס״ג** להורות **שזו״ן עולים לנה״י דאימא לקבל ג׳ מוחין**. ועוד כשננקד שתי אותיות אחרונות **בניקוד מוצא** הרי עוד שלושים, והוא **רי״ט**. ושני כוללים הוי״ה אדנ״י הרי **אר״ך** להורות **שזו״ן עולין לאריך לקבל ש״ע נהורין דאריך** שהם ב׳ א״ל מלאים. ואז ז״א ונוק׳ הם **פנים בפנים** וכל אחד הוא שם **מ״ה**. ורואים את **אלף למד** פעמיים שרומז ל**ש״ע** שהוא פנים דא״א כוונה זו היא בסוף **שעה״כ דף ק״ט ע״ד**. ע״כ בקיצור הכוונה שהביא הרב וכך סדרם הרש״ש בסידור.

שעה״כ דף ק״ט ע״ד:... אסתר בגי׳ שושנה, גם אסתר בגי׳ **תרע״א**, כמנין אדני במילואו. הכונה הוא כי **כשישראל עונים קדיש ואומרים אמן** מקבלים אז הארה **מב׳ אל**. **א׳** של ז״א שהוא **אל** רחום וחנון. **וא׳** מא״א שהוא מי **אל** כמוך. ופירושו **אל** של אריך מאיר ב**אל** של ז״א **ואז ז״א מאיר בנוק׳ פב״פ** לפי כי **אל** הוא בפנים והארה הוא בפנים. ואלו הב׳ **אל** במילואם עולים **ש״ע נהורין** והארה הנז׳ הוא בעניית **אמן** ולכך אמר דוד ע״ה, ״מלא פניה**ם** קלון״ זו **אמן** כי **מאחר שהם לא האירו באמן ב׳ אל א׳ של אריך וא׳ של ז״א** מלא פניה**ם** קלון שלא רצו לקבל מאל העולה **קפ״ה** יהיו לו **קלו״ן** שעולה ג״כ **קפ״ה** עם הכולל. ויבקשו **שמך** ה׳ פירוש כי **שמך הוא המלכות** שנקרא **שם**, והוא **אדני והויה** שעולים **אמן**. והנה אסתר המלכה כאשר לבשה בגדי מלכות ובאה לדבר אל המלך וכשנכנסה לבית ע״ז מקום הקליפות הוסר הארת אריך ולא נשאר בה רק הארת ז״א שאם לא היתה לה הארה אפילו מז״א היתה שחורה ולא ירקרקת ולכן היא אמרה ״**אלי אלי למה עזבתני**״ ש**א׳** מאלו האלי שהוא של אריך למה עזבתני ולא האירו לה שניהם יחד... ע״כ ע״ש.

הרי הכוונה בשלמות וצריך לסדר הכל בקיצור ולראות איך נכתב ונסדר בסידור ואיך נסדר אותה. בספר ״**עטרת מרדכי**״ סידר לפי השתלשלות ההבנה בטבלה. ראה שם עמ׳ **שי״ט**.

כוונת אמן דחזרת העמידה

הנה כוונת אמן בכללותה היא בחיבורים שהיא בהיותם אח באח׳ וצריך להבין מה יהיה בברכות של חזרת העמידה שכבר חזרו פנים בפנים צריך להבין איך תהיה הכוונה.

שעה״כ דף מ״א ע״ג:... וכל זה הוא בכוונת **אמן דשאר ברכות** אבל בכוונת **אמן דחזרת עמידה** דשליח ציבור אינו כך לפי שאז כבר **חזרו פב״פ** ואין שם החיבורים הנ״ל דבחינת **אחור באחור** ולכן צריך לחברם **בג׳** מקומות הנ״ל בבחינת היותם פנים בפנים ועכ״ז עיקר הכוונה היא ע״ד הנ״ל והוא במה שהודעתיך כי כל דבר שבקדוש׳ בכל מקום שהולך אף שמסתלק מאותו מקום מנחת שם במקומ׳ רושם א׳ ואינו זז משם לעולם ונמצא שאעפ״י שהוא עתה פב״פ אנו אומרים אמן להאיר אותם הג׳ רשומים הראשונים שנתרשמו בהיותם אחור באחור ושם היא כוונת האמן.

הרי שצריך לכווין בפנים בפנים באותם המקומות אך עיקר הכוונה בהיותם אח׳ באח׳ הרי שציך לכוון פעמים שיש רשימו שנשאר באח׳ ושם עושים הכוונה **באח׳** והיא עיקר כוונת האמן אפילו בהיותם באח׳.

שעה״כ דף מ״א ע״ד:... ועתה נבאר ענין **החילוקים** שיש בין עניית אמן של התפלה והעמידה, ואמן של ברכות המצות והנהנין, ואמן של הקדיש, והרי הם ג׳ בחינות... ע״כ ע״ש.

הרב חוזר לבאר ההבדלים שבעניית האמן השונים.

ו) **אמן דקדישים** הנוק׳ היא מקדמת להתעורר לחיבוק וז״ל... וזה סדר כוונתו **אידהנויה** כי **הנוק׳ מקדמת** להתעורר בתחלה ואז הוא מחבקה באהבה ולכן **אותיות אדני קודמות לאותיות הויה**

ז) אבל **ב׳ חלוקות אחרות** של אמן **דהמצות והנהנין** ואמן **דתפלה והעמידה** שניהם נקראת **נישוק** והכונה בהם היא כסדר **יאהדונהי ההויה** של הזכר **קודמת** אל **האדני** שבנקבה... יש נישוק שהזכר מקדים לנשק לנקבה ויש נישוק ששניהם נושקים זל״ז ביחד וזה החילוק יש בין אמן דתפלה ועמידה ובין אמן דשאר ברכות של המצות ושל ברכת הנהנין.

תו״ח דף פ״ב ע״א:... והנה כתב הרב ז״ל בכונת עניית אמן **דחזרת העמידה** וז״ל **ובחזרה תכוין לחברם בשלשה מקומות הנז׳ בהיותם פב״פ**, דהיינו כתר בת״ת, דעתה ביסודו, תפארת בהבל שלו, עם כל זה **עיקר הכונה** תהיה להאיר מיסוד אימא לאותם **ג׳ רשומים הראשונים של אב״א ושם הוא כונת האמן**,

וכן כתב בכונת **ויעבר** להמשיך הארה מע״ב רי״ו לרשימו דנוק׳ שהוא בחינת ה״ה׳ אחרונה ועי״ז **נשלם הז״א** והוא **הוי״ה** שלימה, **הכונה היא שזו״ן דאח׳ כלם נק׳ עתה שבאו מוחין דפב״פ בשם נוק׳ וה״ה אחרונה** ונקרא חיצו׳ שאח׳ נקרא חיצו׳ בערך הפנים

תו״ח דף צ״ב ע״א:... ומ״ש הרב ז״ל בענין עניית **אמן של החזרה שעיקר הכונה תהיה באותם הג׳ רישומים של האחור**, נראה שבכל עניית אמן בכל מקום אותה הבחינה שהוא עוסק בה נקרא בחינת **פנים** בערך הבחינה שעבר שנקרא בחינת אח׳ בערכה, ועיקר הכונה תהיה באותם הג׳ רשומים של האח׳:

הנה בעסקנו בכוונת אמן מתעוררות כמה שאלות איך היא הכוונה באיזה בחינות זו״ן מכוונים הרי עדיין לא קיימים ועוד כמה שאלות שעורר הרב **שמן ששון** ותירוצו.

שמן ששון דף נ״ה ע״ב:... [ז] ועתה נבאר החילוקים שיש בין עניית אמן של התפלה וכו׳ והנה אמן של הקדיש נק׳ בחינת חיבוק וכו׳ וזה סדר כונתו אדנ״י הוי״ה וכו׳ הנה בענין אלו היחודים של אדנ״י והוי״ה או הוי״ה תחילה ואח״כ אדנ״י שבין הקדיש לברכות העמידה לא זכיתי להבין באיזה בחינה מדבר שהרי בב׳ הקדישים של קודם העמידה שהוא של הודו ושל יוצר עדיין הנוק׳ היא בסוד נקודה בבי״ע והיא אשר ירדה למטה לברר, ולא ז״א בבחינת ו״ק שבו כדי שנאמר דיש לה יחוד הוי״ה ואדנ״י בת״ת וביסוד ובהבל היסוד כנז״ל ועיין לעיל בדרושי ק״ש דרוש ה׳ ובספר עולת תמיד דף ה׳ דמה שיורד מז״א בלילה הוא ג״ר שבו דוקא יע״ש ובע״ח שער ל״ד פ״ב כלל א׳

ובקדישים דאחר העמידה קשה ג״כ איך הוא יחוד הוי״ה ואדנ״י הלא כבר חזרו זו״ן פב״פ בעמידה והיה צריך להיות יחוד באופן זה הוי״ה ואדנ״י הוי״ה תחילה ואח״כ אדנ״י לפי הטעם הנז״ל ועד״ז צ״ל בהזכרת שם ומלכות בברכת ציצית ותפילין וכיוצא וענית אמן שבהם איך הם הוי״ה ואדנ״י והרי עדיין היא בסוד נקודה גם בענין היחוד של הוי״ה ואדנ״י של כל ברכות העמידה וברכות של המצות והנהנים מה בחינה הם

ואם כבר נתיחדו זו״ן בכל ברכה וברכה לאיזה צורך צריך לחזור עוד לזווגם בברכת שים שלום כנז׳ לעיל דרוש ו׳ דעמידה בברכת שים שלום

ונראה שבכל ברכה וברכה היה היחוד בפרטות דאותה ברכה דאותם הספירה בין בפרטות ובין בכללות אבל בכח היחוד דזו״ן הכוללים של עשר ספירות יחד שבהם הם בברכת שים שלום

ועיין להרב שר שלום זלה״ה דף פ״ה והחדש דף ח״י בכוונת מטבע הברכה ז״ל במילת ה׳ יכוין לכלול ולחבר הוי״ה ואדנ״י שהם סוד מ״ה וב״ן דזו״ן דכללות ופרטות גם יכוין לקשר ולחבר נוק׳ דז״א הנקרא אדנ״י בשם הוי״ה באופן זה כי ג׳ אותיות יה״ו הוא הז״א ואות ה׳ אחרונה היא הנוק׳ ונקראת אדנ״י עכ״ל עי׳ לעיל ד״ג ע״ב דרוש המתחיל הקדמה קטנה וכו׳:

> **ובזה תבין** מ״ש רבינו לעיל דכונת אמן דכל ברכה וברכה הוא **הוי״ה ואדנ״י** ונקראים **נשיקין** ושל קדיש הם בחי׳ **החיבוק** הקודמים אל הנישוק דצריך לדקדק א״כ מה ענין החיבוק באבות ע״י **ג׳** ע״ב כנז״ל בדרוש **ב׳** דעמידה במילת מגן אברהם וברכת אתה גבור ודרוש **א׳** דויעבור יע״ש והנישוק מספירה לספירה בכל ברכה וברכה מברכות אמצעיות אור פנימי מז״ת ואו״מ מג״ר ע״י שם אהי״ה כנז׳ לעיל דרוש **ו׳** דעמידה מלבד היחוד **דהוי״ה ואדנ״י** בהזכרת שם של הברכה וכן בענין **אמן אך הענין נראה דזה בכללות וזה בפרטות** כנז״ל:

חיזוק מהזוה״ק לכוונת אמן

זוה״ק וילך דף רפ״ה ע״א:... ובוזי יקלו, מאי ובוזי יקלו, דא הוא **מאן דלא ידע ליחדא שמא קדישא, ולקשרא קשרא דמהימנותא**, ולאמשכא ברכאן לאתר דאצטריך, ולאוקיר שמא דמאריה, וכל מאן דלא ידע לאוקיר שמא דמאריה, טב ליה דלא אברי:

אמר רבי יהודה, ובוזי יקלו, מאן דלא ידע לאוקיר למאריה, ולא אתכוון באמן, דתנינן, גדול העונה אמן יותר מן המברך:

והא אוקימנא קמיה דרבי שמעון, **דאמן משיך ברכאן מ**מבועא ל**מלכא**, ומ**מלכא** ל**מטרוניתא**, (דא כנסת ישראל), ובאתוון גליפין דרבי אלעזר, מ**אל״ף** ל**מ״ם**, ומ**מ״ם** ל**נו״ן**, כיון דמטו ברכאן לנו״ן, מתמן נגדין.

> **זוה״ק וילך דף רפ״ה ע״ב**:... וכד ישראל לתתא משמרין לאתבא **אמן**, **לכוונא לבייהו** כמה דאצטריך, **כמה פתחין דברכאן** פתיחן להו לעילא, **כמה טבאן משתכחין** בכלהו עלמין, **כמה חדו בכלא, מאי אגר להו לישראל דגרמין האי, אגר להו בעלמא דין ובעלמא דאתי:**

בעלמא דין, בשעתא דעאקין להו (לישראל), ומצלן צלותא קמי מאריהון, קלא מכרזא בכלהו עלמין, (ישעיהו כו ב) **פתחו שערים ויבוא גוי צדיק שומר אמונים**, אל תקרי אמונים, **אלא אמנים**, פתחו שערים, כמה דישראל **פתחין להו תרעין דברכאן**, כך השתא **פתחו שערים** ותתקבל צלותהון מאינון דעאקין להו, האי בעלמא דין:

בעלמא דאתי מאי אגרייהו, דכד יפוק בר נש מהאי עלמא **דהוה שומר לאתבא אמן**, מאי שומר, כלומר נטיר ההיא ברכה דאמר ההוא דמברך, ומחכה ליה לאתבא **אמן** כמה דאצטריך, נשמתיה סלקא ומכרזי קמיה, **פתחו שערים קמיה**, כמה דאיהו הוה פתח תרעין כל יומא כד הוה **שומר אמונים**:

> **אמר רבי יוסי אמר רבי יהודה**, מאי אמן, אמר רבי אבא, הא אוקמוה כלא, אמן אקרי מבועא, דההוא נחלא דנגיד **אמן** אקרי, דכתיב (משלי ח ל) ואהיה אצלו אמון, אל תקרי אמון, אלא **אמן**, קיומא דכלהו, ההוא נחלא (ס״א טלא) דנגיד ונפיק, **אמן** אקרי:

דתניא, (תהלים קו מח) מן העולם ועד העולם, עולם דלעילא עולם דלתתא, אוף הכא אמן ואמן, **אמן דלעילא אמן דלתתא**, אמן קיומא דכלהו, והא אוקימנא אמן באינון אתוון:

רבי שמעון אמר, אל״ף עמיקא דבירא, דכל ברכאן מתמן נבעין ונפקין ומשתכחין, **מ״ם פתוחה** נהרא דנגיד ונפיק, ואקרי מ״ם, והוא רזא דתנינן, **מ״ם פתוחה מ״ם סתומה**, כמה דאוקימנא (ישעיה ט׳ ו׳) **לסרבה המשרה:**

> **נו״ן פשוטה** כללא דתרין נוני״ן, נו״ן כפופה כללא דאת וא״ו, **כללא דנו״ן כפופה (ס״א פשוטה), (ס״א מ״ם פתוחה כללא דתרין נוני״ן, נו״ן פשוטה נו״ן כפופה, נו״ן פשוטה כללא דאת וא״ו),** בגין כך כלא אקרי **נו״ן וא״ו נו״ן:**

וברזא דמתניתא הכי תאנא, **ו**׳ דכר, **ן**׳ פשוטה כללא דדכר ונוקבא. נו״ן כפופה בכללא דפשוטה היא:

ובספרא דרב המנונא סבא, מ״ם דהכא היא נוטריקון מל״ך, והיינו אמן, ואמ״ן נוטריקון **א׳ל מ׳לך נ׳אמן**, כללא דכלא, ושפיר הוא, והא אתמר:

תאנא, כל מאן דשמע ברכה מההוא דמברך, **ולא אתכוון באמן**, עליה נאמר **ובוזי יקלו**, כמה דאת אמר (מלאכי א ו) לכם הכהנים בוזי שמי, מאי עונשיה, כמה דלא פתח ברכאן לעילא, כך לא פתחין ליה, ולא עוד, **אלא כד נפיק מהאי עלמא, מכריזי קמיה ואמרי, טרוקו גלי קמיה דפלנייא, ולא ליעול, ולא תקבלון ליה, ווי ליה, ווי לנשמתיה:**

תאנא, חייבי דגיהנם כלהו סלקי במדורין ידיען, וכמה פתחין אית ליה לגיהנם, וכלהו פתחין לקבל פתחין דגן עדן, ובשעתא דאפקי לאינון חייביא דקבילו עונשייהו, אינון פתחי פתחין, ושויין (ס״א ושאבין) לון לבר:

וכלהו פתחין בשמהן אקרון, לקבליהון דפתחין דגן עדן, וכל פתחא ופתחא אקרי שמא לקבלי ההוא פתחא דגיהנם, ואשתמודען פתחין, לקבליהון פתחין אינון פתחין דגן עדן:

בגיהנם אית מדורא בתראה תתאה דכלהו, וההוא מדורא הוי מדורא על מדורא, ואקרי (איוב י כב) **ארץ עיפתה**, מהו עיפתה, כמה דאת אמר, (שמות כח טז) רבוע יהיה כפול, ומתרגמינן מרובע יהיה **עיף**, אוף הכא **עיפתה**, כלומר כפולה, **וההוא אקרי שאול תחתית**, שאול הוא מדורא חד, תחתית הוא מדורא תתאה, ובגין כך אקרי ארץ עיפתה תחתית, ואקרי **אבדון**, ועל דא כתיב, (משלי כז כ) שאול ואבדון, כולהו מדורין לא אכפלו, וכלהו לא עייפין, בר מהאי:

ותאנא, מאן דנחית לאבדון (דף רפ״ו ע״א) דאקרי תחתית, לא סליק לעלמין, **וההוא אקרי גבר דאשתצי ואתאביד מכלהו עלמין**:

ותאנא, להההוא אתר נחתין להנהו גברי דמבזי לאתבא אמן, ועל אמן סגיאין דאתאבידו מניה, דלא חשיב להו, דיינין ליה בגיהנם, ונחתין ליה בההוא מדורא תתאה דלית בה פתחא, ואתאביד ולא סליק מניה לעלמין, ועל דא כתיב, (איוב ז ט) כלה ענן וילך כן יורד שאול לא יעלה:

ולא, והא כתיב (יונה ב ג) מבטן שאול שועתי שמעת וגו׳, וכתיב (ש״א ב ו) מוריד שאול ויעל, **אלא הכא שאול, התם תחתית**, ואוקימנא, הא דאהדר ביה, הא דלא אהדר ביה:

זוה״ק האזינו דף רפ״ו ע״א:... אמר רבי יוסי, מאי דכתיב, (ירמיה ב יג) כי שתים רעות עשה עמי אותי עזבו מקור מים חיים לחצוב להם בארות וגו׳, **אותי עזבו מקור מים חיים, דא הוא דלא בעי לקדשא שמא דקודשא בריך הוא באמן**, מאי עונשיה, כתיב, לחצוב להם בארות נשברים, דנחתין לגיהנם דרגא בתר דרגא, **עד דנחתין לאבדון דאקרי תחתית**:

ואי איהו קדיש שמא דקודשא בריך הוא לכוונא באמן כדקא יאות, סליק דרגא בתר דרגא, לאתעדנא מההוא עלמא דאתי דנגיד תדיר ולא פסיק, הדא הוא דכתיב (תהלים לא כד) אמונים נוצר יהו״ה ומשלם על יתר עושה גאוה׃ע״כ. ע״ש.

צריך להתבונן על הדברים הקשים **למי שאינו מכוון בעניית אמ״ן**, צריך לומר שהכוונה **על מי שמזלזל בקביעות** שלא לענות אמן. ועוד שהקפידה היא אם נתעמק ונבין שמדבר בפרט על עניית אמן בברכות ובחזרת התפילה וגם בכללות על דאגה **לשכינה הקדושה**, לכוון על תיקון כלל נשמות ישראל שתיקונה על ידי בניין ארץ ישראל ובית המקדש, ולעשות מה שצריך לתיקון השכינה. ומי שיכול לעזור ולקדם זה ולהשתתף בזה ואינו עושה. וגם המונע את אלה העושים לה תיקונים זה נאמר עליו, ה׳ ירחם עלינו ויפתח לבנו בתלמוד תורתו לשמה לתיקון שכינת עוזינו.

שער הפסוקים דף מ״א ע״א׃... הנה בפסוק זה, כינה את החתן, ואת הכלה, ואם הכלה, **וגם זיווגם**. והוא באופן זה, **א**תי **מ**לבנון **כ**לה, ר״ת **אמ״ך**, שהוא סוד אימא. והיא הכלה, הנקראת כנסת ישראל. ושם החתן, **א**תי **מ**לבנון **ת**בואי, ר״ת **אמת**, והוא **הז״א**, החתן הנקרא **אמת**. וזיווגם, הוא ר״ת **א**ריות **מ**הררי **נ**מרים, הוא **אמ״ן**, שהוא סוד הזווג, והוא סוד **יאהדונה״י**, העולה במספר אמן, **שעונים בבתי כנסיות ובבתי מדרשות**, כנזכר **בזוהר בפרשת משפטים דף ק״ה ע״א**. (ע״כ מזולתו)׃

זוה״ק ב׳ דף ק״ה ע״א פר׳ משפטים׃... הדא הוא דכתיב (ישעיה ס׳ ח׳) מי אלה כעב תעופינה, וכיונים אל ארובותיהם, ובגין דאיהו שמא חדא, לא כתיב מי ואלה, אלא **מי אלה**, שמא חדא בלא פרודא, והוא **אלהי״ם**, דהשתא בגלותא אסתלק **מי** לעילא, כביכול אימא מעל בנין, **ובנין נפלו**, ושמא דהוה שלים דהוא שמא עלאה רברבא קדמאה נפל. ועל דא אנן מצלן ומקדשן בבתי כנסיות, על שמא דא דיתבני כמה דהוה, **ואמרי יתגדל ויתקדש שמיה רבא, אמן יהא שמיה רבא מברך, מאן שמיה רבא**, ההוא קדמאה דכלא, בגין דלית ליה בניינא אלא בהדן, **מ״י לא יתבני לעולם אלא באלה**. ועל דא בההוא זמנא, מי אלה כעב תעופינה, **ויחמון כל עלמא דהא שמא עלאה אתתקן על תקוניה**, ואי שמיה רבה דא אתתקן ואתבני על תקוניה, **הא ישראל שליטין על כלא**, וכל שאר שמהן יתהדרון על תקונייהו, **וישראל שלטין על כלא**, דהא כלהו תליין בשמיה רבא קדמאה לכל בניינין... ע״כ ע״ש.

הרי שהזוה״ק רומז על השכינה הקדושה שהיא בגלות והתיקון הוא תיקון הגדול הכולל. ולא בכוונה פרטית שיש בתפילה או באמן דכל יום. זה רק רומז על התיקון הנז׳.

שע׳ הפסוקים דף מ״ב ע״ב ׃... ה׳ יחתו מריביו עליו בשמים ירעם ה׳ ידין אפסי ארץ ויתן **עז** למלכו׃ נודע הוא, כי המלכות נקרא **עז**, כמש״ה ושכינת **עוזו** וכו׳. ונרמז בשם **אדנ״י**, שהוא במלכות כי **אדנ״י** בגימטריא **ס״ה**, ועם **י״ב** אותיות במלוי, הרי **ע״ז**. וזש״ה, ויתן **ע״ז** למלכו, כי הנוקבא נקראת **מלך**, יש לה **עז**

הנזכר. והנה **נתינת הע״ז** הזה הוא, כשהיא מאירה בבחינת זה החשבון שלו, שהוא **ס״ה**, ובבחי׳ **הי״ב** אותיות של המלוי. והנה אם תחבר ג״כ עמהם, **ד׳** אותיות אדנ״י הפשוטות, יהיו בגימטריא **אנכ״י**, שהיא המלכות כנודע גם יהיו בגימטריא **כסא**, שהיא המלכות הנקראת **כסא**, והוא בהיות המלכות למטה בבריאה שאז נקראת כסא כנודע[שכו]:

גם יש בחינה אחרת, והוא, כי המוחין דנוקבא הם ב׳ אותיות **י״ה** כנודע, שהם סוד תרין מוחין דאית בה בלחודוי, והם חו״ב, כנזכר באדרא זוטא, כי אין בה דעת, דנשים דעתן קלה. ואם תחבר י״ה שהם המוחין, עם אדנ״י שהיא הנוקבא, ועם הכולל של הכל, יהיה בגימטריא[שכו] **כסא**.

והנה כשמתחברת אדנ״י, שהיא המלכות, עם שם ההוי״ה, אז יהיה בגימטריא מלא״ך, כ״ו ה״ס, ובסוד אמן:

שמן ששון ג׳ דף נ״ה ע״א:... עיין שם ביאורים נוספים...

פתח עיניים דף מ״ח ע״ג:... ע״ש.

שעה״כ דף נ״ט ע״ב :... זהו בתפלת לחש ואח״ך בחזרת התפלה בקו״ר אז מאירים חסד וגבורה בזו״ן העומדים בנצח והוד כנז׳ וכמ״ש במקומו בחזרת התפלה בש״צ **ואז אנו מחברים את שניהם ע״י היסוד וז״ס ענית אמן** שאנו עונין[שכח] בברכות חזרת התפלה וענין זה הוא בכל ג׳ התפילות... ע״ש.

כוונת אמן מהרב שלום הדאיה

שלום וצדק להרב שלום הדאיה בסוף ספר דעה והשכל דף כ״ב ע״ג אות כ״ג:... עיין כל אותה אות דברים נפלאים, וזה בקיצור:

א) הרב שואל כמה שאלות להבין טוב טעם כוונה זו.

1) מדוע **תלוי בעונה** ולא במברך.

[שכו] הנה כאן התחיל בפסוק של תפילת חנה ומדבר על ה׳ שיש אויבים בעולם והוא רומז על עניין עמלק וכידוע שמואל יבוא להלחם בעמלק ואז ה׳ יוסיף כח למלכות שילחם בעמלק כמו שקבל שאול ע״י שמואל אך לא סיים המלאכה. וע״י זה היה צריך להיות כס״א שלם שאין הכסא שלם ואין ה׳ שלם עד שימחה שמו של עמלק וזהו כי יד על כס י״ה מלחמה בעמלק מדור דור.

[שכו] למעלה דיבר היות גימ׳ כסא בתוספת **י״ב** אותיות המילוי וד׳ אותיות פשוט וזה היה לצורך המלחמה אך כאן מדבר בתוספת מוחין דגדלות, והם יהיו לצורך הייחוד, שכתב בהמשך הוי״ה אדנות ייחוד קודבה״ו המיוחל כשימחה שמו של עמק וכל זה רמז בדרוש הזה ג׳ שלבים, **א)** נתינת העז והשלמת הכס״א ע״י המלחמה, ובהמשך השלמת הכס״א במוחין דגדלות, ואז בא הייחוד הגדול השם שלם לאחר מחיית עמלק. ע״כ נלע״ד פירוש הדרוש הזה ונראה אמת **וא״ש את״ם**. אך גם כאן לענייננו כוונת אמ״ן הוא יחוד הגדול הכללי.

[שכח] צריך להבין כאן מה הדבר הזה ואיך נעשה בעניית אמן האם זה כללות הכוונה או שיש דבר נוסף צ״ע.

2) ומדוע אמרו ז״ל **גדול העונה** אמן יותר מן המברך.

3) ואיך ישתווה בסדר השתלשלות הכוונה זה אחר זה עם המברך כאומרם לא יענה אמן יתומה.

4) מדוע בכל אות מאמן צריך לכוין ונתחלקה לג׳ שריגים, ולא בדרך כללות לחבר ז״א מן הת״ת ולמטה עם הנוק׳.

ב) **ולהבין את כל זה** תחילה נבין עומק כוונת החיבור הזה... מביא את שעה״כ הנ״ל ואת הזוה״ק. **אמן משיך ברכאן ממבועא למלכא וממלכא למטרוניתא** ובאתוון גליפן דרבי אלעזר מ-**א׳** ל-**מ׳** ומ-**מ׳** ל-**נו״ן**, כיוון דמטו ברכאן לנו״ן **מתמן נגדין ונפקין ברכאן לעילאי ולתתאי ומתפשט בכולא**... מביא גם זוה״ק **פר׳ עקב** בר״מ עניין חשיבות העונה אמן ומי שאינו עונה נקרא ובוזי יקלו, מאן דלא ידע לאוקיר למאריה ולא אתכוון באמן תנינן גדול העונה אמן (ראה לקמן שהבאנו כל לשון הזוה״ק בזה ומפנה אותנו גם למקדש מלך) שיש ג׳ מקומות חיבור באחור.

ג) וממשיך הרב ומזכיר לנו שבאמירת קדיש הוא כללות **הז׳ היכלות די״ב פרצופים דז״א**... נמצא כללות **הקדיש הוא בז״א** והוא בבחינת **החיבוק** הקודם **לנישוק** ולזאת בעניית **אמן** של הקדיש הוא **חיבוק** והנקבה קודמת **ואדנ״י** קודם להוי״ה... אי לזאת **אחרי שנמשכו המוחין והארות רבות ע״י הברכה ובחי׳ הקדיש בי״ב פרצופים דז״א** אזי צריך להיות **תיכף עניית אמן** בסוד ה**חיבוק** דבחינת ה**קדיש** וסוד ה**נישוק** בברכות, **אתדבקותא דא בדא דגופא ודרוחא** ואי אפשר להיות בדרך כללות כי אם באתוון גליפן דר״א **מאלף למם וממם לנון**. **ממבועא למלכא וממלכא למטרוניתא**... פירוש ממבועא דהיינו **פי היסוד דאימא בחזה** דז״א אשר שם מאחוריו כתר דנוק׳ ודבר בעתו מה טוב לכוון בסוד הייחוד בקו האמצעי **הכולל השני קוין** ימין ושמאל,

ד) **הרי** שהחיבורים הם לפי דרוש הדעת שהחיבור הראשון הוא **א״א ונוק׳** שהוא **הדעת** של חב״ד **עתיק ונוק׳ א״א ונוק׳**. והוא **נפש** או **זו״ן** [יעקו״ר] של ה**חב״ד** דנשמה. וכן בהמשך **ברוח** שיש שם או״א וישסו״ת, **ישסו״ת** הוא בחינת **דעת** או **נפש** או **זו״ן** [יעקו״ר] של הרוח. ואחר כך **נפש** ששם **זו״ן** ויעקו״ר או **דעת** או **נפש** או **זו״ן** [יעקו״ר] של **הנפש**. הרי לפי דרוש הדעת הכל בקו **האמצעי.** וכאן הרב מביא את המערכת של **י״ב פרצופים** מדרוש הדעת שהחיבורים הם בקו אמצעי. באחור א״א ונוק׳ **בא׳**. ישסו״ת **במ׳.** ויעקו״ר **בנון**. ראה בהמשך פירוט מה שכתב הי״א לקמן וכתב זה **בסדר הכוונה** לכוון בפרצופים באותם מקומות. וכמבואר כל זה בהקדמת הסידור בסידור בכוונת אמן שהוא, **בזו״ן** דחב״ד **דנשמה, ובזו״ן** דחב״ד **דמוחין, ובזו״ן** דגופא. **והוא בבחינת פרצופים**

שונים. הרי שצריך לעשות הכל בפרטות שלוש פעמים כמו פרצופים שלמים.

ה) **ומסדר** לפי המקומות המוזכרים בשעה״כ והוא כנגד אות ה**אלף** ת״ת דז״א עם כתר דנוק׳ **להמשיך הארה מיסוד דאימא שהוא א׳ דאהי״ה** המתגלה בחזה דז״א לחבר הת״ת דז״א שהוא **אלף שבתוך** ה-**ואו** דשם **מ״ה** שבז״א עם כתר דנוק׳ שהוא **אלף דאדנות**, ולכן יכוון בשילוב **הויה ואדנות**... **בהמשך** מביא הרב שאחר החיבור יש **עליית זו״ן לאו״א** לקבל מוחין **ג׳** ס״ג. ובהמשך ע״י הניקוד **ב׳** אותיות אחרונות **עולין גם לא״א** לקבל ש״ע נהורין ועי״ז **חוזרים פב״פ** והם ב׳ שמות מ״ה עם הכולל גימ׳ הוי״ה ואדנות.

ו) בעניין שאמרו גדול העונה אמן יותר מן המברך יען **התיקון הנעשה ע״י המברך הוא בפרטי פרצופי ז״א**... אכן **העונה** הוא מתקן פרצוף **הנוק׳ בהתדבקותא דגופא או דרוחא ברוחא וגם מעלים שניהם כאחד זו״ן ומקבלים מוחין מאו״א ומא״א וחוזרים פב״פ.** וכל זה בכח עניית **אמן** שהעונה הוא הגורם כל טוב לשני הפרצופים **ז״א ונוק׳** שניהם כאחד טובים.

ז) **ושואל מדוע** לא יהיה כל ההארות והפעולות הנשגבות האלה ע״י **המברך לבדו** בכל חתימת אמן דסוף הברכה. הטעם מובן זה לעומת זה **בהתערותא דלתתא** יהיה אתערותא דלעילא הכוונה שמתחברים שנים המברך והעונה כמו זיווג זו״ן וזה מעורר למעלה... ואי אפשר במציאות להיות סוד **החיבוק והנישוק** בפרצוף **אחד** ולזאת לעומת משבחים ואומרים **המברך והעונה** טובים השנים **מן האחד** ובאתערותא דלתתא יהיה אתערותא דלעילא. זה כנגד זה **חותם בתוך חותם**. וזה **השתוות** העונה עם המברך כי **אי אפשר זה בלא זה** ולזאת אמרו ז״ל לא יענה אמן יתומה.

ח) **וממשיך הרב** בעניין השאלה למה לא יענה אמן **על ברכותיו**. ואם תאמר מפני שעדיין לא גמר התיקון וצריך לעשות מעשה המצוה. הרי גם **העונה** לא יכול לענות מפני שעדיין לא נגמר התיקון. אלא ששניהם עושים ביחד את המצווה וזה מעורר למעלה שגם בזכות החיבור הזה למטה בין המברך ובין העונה **יעורר זה למעלה שיהיה** חיבור בין קודשא בריך הוא ושכינתיה.

ט) **ותירץ** שבעניית אמן יהיה התדבקותא **גופא בגופא** דז״א היא בבחינת אח׳ באח׳ וגם כשחוזרת פב״פ כמו בתפילה העמידה עכ״ז הוא **גם ברשימו** דנוק׳ הנשאר אחורי ז״א כנודע... ע״כ ע״ש. דברים נפלאים.

סוף כוונת אמן חיבוק או נישוק

הנה עיקר כוונת אמן היא סיום הכוונה האם יהיה חיבוק **או** נישוק ויש בנישוק ב׳ בחינות **א׳** שהוא מקדים **וא׳** שהם יחד.

שעה״כ דף מ״א ע״ד:... ועתה נבאר ענין החילוקים שיש בין עניית **אמן** של התפלה והעמידה ואמן של ברכות המצות והנהנין ואמן של הקדיש והרי הם ג׳ בחינות והנה אמן של הקדיש נקרא בחינת חיבוק **ולכן צריך בכוונת ענייתו להקדים הנוק׳ לדכורא שבתחילה תעורר שם אדני ואח״כ שם הויה** וזה סדר כוונתו **אידהנויה** כי הנוק׳ מקדמת להתעורר בתחלה...

אבל ב׳ חלוקות אחרות של אמן דהמצות והנהנין ואמן דתפלה והעמידה שניהם נקר׳ נישוק והכונה בהם היא כסדר **יאהדונהי** ההויה של הזכר **קודמת** אל ה**אדני** שבנקבה והטעם הוא כי כיון שהנישוק הוא אחר החיבוק ולכן אז **הזכר מתעורר** קודם הנקבה **לפי שבפעם הראשונה בלבד שהוא החיבוק קדמה הנקבה להתעורר ומשם ואילך הזכר מתעורר תחילה**

אמנם בשתי החלוקות האלו אע״פ שהם שוים בענין הנז׳ שהם בחינת נישוק עכ״ז יש נישוק שהזכר מקדים לנשק לנקב׳ ויש נישוק ששניהם נושקים זל״ז ביחד...

והנלע״ד אצלי שבאמן של **העמידה** הם שוין הנשיקין **שלהם ביחד** לפי שאלו הם סוד הנשיקין **השניים** הנעשים בעת הורדת הטפה מן הזכר אל הנקבה... ובזה יתבאר לך מאמר א׳ בזוה״ק **פר׳ תרומה דקס״ו ע״א** בענין בריה דרב ספרא שדילג מאיגרא כדי לשמוע קדיש מפי הצבור... ולכן לא דרש אותם הדרשות של סודות התורה **עד שתיקן החיבוק** כדי שיבואו הדבריאה כסדרן בתחלה החיבוק ואח״כ הנישוק ואח״כ הזווג עם אשתו... ע״כ ע״ש.

ע״ח ב׳ דף ע״ד ע״א:... והנה נתבאר בענין כוונת אמן של הקדיש שיש בו **הג׳ בחי׳ והם חיבוק ונישוק וזווג** ולעולם הנקבה היא מתעוררת תחלה והתעוררות הזה היא בעת **החיבוק** שהוא קודם הנשיקה והזווג ועל כן אז בתחלה **היא קודמת לחבק** את הזכר **ואח״כ הזכר מחבק** את הנוקבא **ואח״כ באו הנשיקין** ואז כיון שכבר היא הקדימה התעוררות בענין החיבוק כנזכר אז אין הנקבה מעוררת תחלה אמנם יש **ב׳** בחינות בענין הנשיקין **הא׳** הוא שכיון שהיא התחילה התעוררות על ידי החיבוק אם כן עתה **הוא יתחיל הנשיקין תחלה** ואח״כ תישק היא אותו [**הב׳**] **ויש בחינת נשיקין** ואז הם נשיקין שוין שכאשר הוא מתעורר לנשק אותה היא ג״כ מתעוררת ביחד לנשק אותו... ע״כ ע״ש.

סידור ב׳ דף קי״א ע״ב:... ובאמן ד**קדיש** יכוין אותיות ד**אדנ״י קודמין** לאותיות **הוי״ה** כי הוא סוד **חיבוק** שהנוק׳ מקדמת ומחבקת לז״א. ובאמן ד**ברכות** יכוין כי אותיות **הוי״ה** קודמין לאותיות **אדנ״י** כי הוא סוד **הנשיקין הראשונים** של קודם הזיווג ולכן הדכורא קודם לנשק את הנוק׳ וברכות ה-**י״ח של העמידה** יכוין כי

הם **שוים** בעת שיורדת הטיפה הדכורא עולה טיפת הנוק׳ והוא סוד הנשיקין השניים של עת הזיווג ועל כל פנים יכוין שאותיות **הוי״ה קודמין**.

הכוונה למעשה

נראה איך נעשה את הכוונה למעשה יש כאן כמה כוונות וצריך לכוון אותם הכוונות בשלושה מקומות ורק סיום הכוונה שונה בין כוונות השונות האם הוא חיבוק שהנוק׳ מקדמת או בנישוק שהוי״ה קודמת וגם בנישוק השני שבזמן הזיווג. ועוד שינוי בעניין כוונה בפנים בחזרת העמידה ולכווין שאע״פ שהם בפנים עיקר הכוונה באח׳

סידור ב׳ דף קי״א ע״ב:... **כוונת אמן דברכות ודקדיש**.[שכט]

באות א׳ דאמן דברכות יכווין להמשיך **הארה מיסוד דאימא** ומעטרה אשר מתלבשת בחזה דז״א **לחבר ת״ת** דז״א שהוא **א**ל״ף שבאות **ו**א״ו דשם מ״ה **עם** כתר דנוק׳ שהוא **א**ל״ף דא**ד**ני ולכן יכוין שילוב **הוי״ה אדנ״י**. כי הוי״ה בת״ת דז״א ואדני בכתר דנוק׳.

ובאות מ׳ דאמן יכוין להמשיך **הארת היסוד דאימא** הנז׳ **לחבר יסוד** דז״א שהוא **מ׳** פתוחה **עם דעת** דנוק׳ שהיא אות **ם׳** סתומה והם **הוי״ה ואדני** כנז׳.

ובאות ן דאמן יכוין להמשיך **הארת יסוד דאימא** הנז׳ **לחבר ההבל** היוצא מן היסוד דז״א המתפשט בין נ״ה והוא **ן** פשוטה **עם גוף הנוק׳** שהוא **נ׳** כפופה והם **הוי״ה ואדני** כנז׳.

וכל החיבורים הנז׳ הם **אב״א**[של] ואם הוא **בחזרת העמידה** שכבר חזרו זו״ן **פב״פ** יכוין בחיבורים הנז׳ **פב״פ** וגם יכוין **אב״א** ברשימו דנוק׳ **הנשאר** באחורי דז״א. ע״כ.

הנה יש ג׳ אותיות **אמן** בז״א וכן בנוק׳ ועל ידי **הארה מאימא** יש חיבור בין שניהם ז״א ונוק׳ וזה **בג׳** מקומות פרצופים **שלמים**. הרי שהארת אימא היא הגורמת את ה**חיבור** ולא כמו שמשמע בשעה״כ. וצריך להבין איזה חיבור זה בין זו״ן אם עדיין לא התפללנו ראה שמן ששון ופתח עיניים בזה. ראה בספר ״**עטרת מרדכי**״ של **מו״ר הרה״ג הרב מרדכי עטיה שליט״א** שם טבלה מפורטת בזה בעמ׳ ש׳ וכן **שי״ט**.

סידור היר״א א׳ הקדמת אמ״ן עמ׳ 293-292 בסידור הרב הדאיה עמוד 15, 16:... בסידור **היר״א** יש דבר נוסף בשלושת החיבורים ולא נודע מקור לזה וזה מופיע

[שכט] זו בעצם כוונה משותפת לכולם שבכל מקום הכוונה זהה. רק כמו שמבאר אם באח׳ באח׳ או פנים בפנים.

[של] זה בקדיש או בברכות כגון ברכות השחר והנהנין. אך יש דין אחר בחזרת העמידה, והוא שהם בפנים אך עיקר הכוונה צריך לכווין באח׳.

רק פעם אחד במקום של ביאור כוונת **אמן**. וזה רק בציור הכוונה ולא בביאור הכוונה.וזה לשון התוספת:

א) **באות אלף** ת״ת דז״א עם כתר דנוק׳. **א״א ונוק׳**. זו״ן דכתר. **דעת דכתר**. נפש דנשמה. **כתרים דיעקו״ר**.

ב) **באות מ׳** יסוד דז״א עם דעת דנוק׳. **ישסו״ת**. דעת שבמוחין. **זו״ן דאו״א**. נפש דרוח. **חב״ד דיעקו״ר**.

ג) **באות ן׳** הבל היוצא מיסוד דז״א עם גופא דנוק׳. **יעקב ורחל**. דעת דגופא. **דעת דדעת**. זו״ן דזו״ן. נפש דנפש. **חג״ת נהי״ם דיעקב ורחל**.

שים לב שכאן יש ערכים מקבילים **על פי דרוש הדעת**, שנים עשר פרצופים ואנחנו **בקו האמצעי.** מכאן שהחיבורים הם ממש מקומות **של פרצופים שלמים**. והביא זאת גם **הרב** ״**שלום וצדק**״ **להרב שלום הדאיה בסוף ספר דעה והשכל דף כ״ב ע״ג אות כ״ג**, להבין מפני מה צריך לכוון שלוש פעמים את הכוונה ועכשיו שהם פרצופים שלמים מובן. אך צריך עיון להלכה למעשה.

המשך סידור ב׳ דף קי״א ע״ב:... **אחר כך** יכוין בניקוד **הויה ואדני** שהם מנוקדים כמשפטם בתורה ומספר הנקודות הם **צ״ח** והם מספר הויה ואדני עולים **קפ״ט** דהיינו שיכוין שעולים **לנה״י** דאימא ומקבלים **ג׳** מוחין **חב״ד** מלובשים **בנה״י** דאימא[שלא] והם **ג׳ ס״ג** שמספרם **קפ״ט**.

אחר כך יכוין בנקודות הה״א והיו״ד בניקוד מוצא שעם מספר ה**קפ״ט** עולים **רי״ט** ועם **ב׳** כוללים **דהוי״ה ואדני** עולים גימ׳ **ארך** דהיינו שיכוין שעולים לא״א ומקבלים ש״ע נהורין שבפנים דא״א שהם ב׳ **א״ל** מלאים ועי״ז יכוין שחוזרין זו״ן פב״פ ונעשים **ב׳ מ״ה** שעם הכולל גימ׳ הוי״ה אדני מספר **אמן**.

הרי כאן יש **שינויים** רבים כנ״ל **בין הרש״ש ובין שעה״כ** כתוב אחר החיבור והניקוד כתוב שעולים וגם מקבלים מנה״י דאימא ולא סידר **ב׳ מ״ה** כמו שכתוב בשעה״כ לפני הניקוד, ובהמשך עולים גם עד אריך וההמשך[שלב] שמקבלים ש״ע נהורין שהם ב׳ א״ל מלאים וחוזרים על ידי זה פב״פ ונעשים ב׳ מ״ה. הרי כמה תוספות מהרש״ש. ראה בספר ״**עטרת מרדכי**״ על הקדיש של מו״ר **הרה״ג הרב מרדכי עטיה שליט״א**, עמ׳ ש״ח - שי״ב.

שעה״כ דף ק״ט ע״ד:... **אסתר** בגימ׳ **שושנה**, גם אסתר בגי׳ **תרע״א**, כמנין אדני במילואו. הכונה הוא כי **כשישראל עונים קדיש ואומרים אמן** מקבלים אז הארה **מב׳ אל**. **א**׳ של ז״א שהוא **אל** רחום וחנון. **ו**א׳ מא״א שהוא מי **אל** כמוך. ופירושו **אל** של אריך מאיר ב**אל** של ז״א **ואז ז״א מאיר בנוק׳ פב״פ** לפי כי **אל** הוא בפנים

[שלא] כאן ב**סידור** יש תוספת ממה שכתב ב**שעה״כ** שכתוב **שעולים לנה״י דאימא** וגם **עולים** הלאה עם לבושים **דנה״י** דאימא ועוד הוסיף הסידור ומקבלים **ש״ע** נהורין שבפנים דא״א שהם **ב׳** א״ל מלאים מה שלא כתוב ב**שעה״כ** שלנו **בדף מ״ב** אך בדרוש פורים **בדף ק״ט ע״ד** מוזכר..

[שלב] הנה זה מבואר **בשעה״כ בדף ק״ט ע״ד** הרי איך **הרש״ש** חיבר את הכל וסידר לפי ההשתלשלות המתבקשת לפי הבנתו **העמוקה**.

והארה הוא בפנים. ואלו הב׳ **אל** במילואם עולים **ש״ע נהורין** והארה הנז׳ הוא בעניית **אמן** ולכך אמר דוד ע״ה, ״מלא פניה**ם** קלון״ זו **אמן** כי **מאחר שהם לא האירו באמן ב׳ אל א׳ של אריך וא׳ של ז״א** מלא פניה**ם** קלון שלא רצו לקבל מאל העולה **קפ״ה** יהיו לו **קלו״ן** שעולה ג״כ **קפ״ה** עם הכולל. ויבקשו **שמך** ה׳ פירוש כי **שמך הוא המלכות** שנקרא **שם**, והוא **אדני והויה** שעולים **אמן**... ע״כ ע״ש.

הנה מכאן הבנת הכוונה של הניקוד השניים שם בתוספת ב׳ אותיות ה׳ י׳ עם הקפ״ט הרי אר״ך עם ב׳ כוללים ועולים לאריך ששם מקבלים ש״ע שהם ב׳ א״ל מלאים. **ראה ספר** ״**עטרת מרדכי**״ **על הקדיש החל מעמוד רצ״ז עד עמוד שכ״ג**:... ע״ש סיכום נפלא והבנה בהירה של כל הסוגיה. הנה המשך ההקדמה ש**בסידור** בעניין הניקוד.

הנה שעה״כ בקיצור לעיל הבאנו באורך ביאר עניין חיבוק ונישוק ראשון ושני.

שעה״כ דף מ״א ע״ד:... ועתה נבאר ענין החילוקים שיש בין עניית **אמן** של התפלה והעמידה **ואמן של ברכות** המצות והנהנין **ואמן של הקדיש** והרי הם ג׳ בחינות והנה אמן של הקדיש נקרא בחינת חיבוק **ולכן צריך בכוונת ענייתו להקדים הנוק׳ לדכורא שבתחילה תעורר שם אדני ואח״כ שם הויה** וזה סדר כוונתו **אידהנויה** כי הנוק׳ מקדמת להתעורר בתחלה...

אבל ב׳ חלוקות אחרות של אמן דהמצות והנהנין ואמן דתפלה והעמידה שניהם נקר׳ נישוק והכונה בהם היא כסדר **יאהדונהי** ההויה של הזכר **קודמת** אל ה**אדני** שבנקבה והטעם הוא כי כיון שהנישוק הוא אחר החיבוק ולכן אז **הזכר מתעורר** קודם הנקבה **לפי שבפעם הראשונה בלבד שהוא החיבוק קדמה הנקבה להתעורר ומשם ואילך הזכר מתעורר תחילה**

אמנם בשתי החלוקות האלו אע״פ שהם שוים בענין הנז׳ שהם בחינת נישוק עכ״ז יש נישוק שהזכר מקדים לנשק לנקב׳ ויש נישוק ששניהם נושקים זל״ז ביחד...

והנלע״ד אצלי שבאמן של **העמידה** הם שוין הנשיקין **שלהם ביחד** לפי שאלו הם סוד הנשיקין **השניים** הנעשים בעת הורדת הטפה מן הזכר אל הנקבה... ובזה יתבאר לך מאמר א׳ בזוה״ק **פר׳ תרומה דקס״ו ע״א** בענין בריה דרב ספרא שדילג מאיגרא כדי לשמוע קדיש מפי הצבור... ולכן לא דרש אותם הדרשות של סודות התורה **עד שתיקן החיבוק** כדי שיבואו הדבריאה כסדרן בתחלה החיבוק ואח״כ הנישוק ואח״כ הזווג עם אשתו... ע״כ ע״ש.

הרי המקור איך יש שינוי בכוונת אמן בין בקדיש ובין בברכות.

המשך סידור ב׳ דף קי״א ע״ב:... ובאמן **דקדיש** יכוין אותיות **דאדנ״י** קודמין לאותיות **הוי״ה** כי הוא סוד **חיבוק** שהנוק׳ מקדמת ומחבקת לז״א. ובאמן **דברכות** יכוין כי אותיות **הוי״ה** קודמין לאותיות **אדנ״י** כי הוא סוד **הנשיקין הראשונים** של קודם הזיווג ולכן הדכורא קודם לנשק את הנוק׳ וברכות ה-**י״ח של העמידה** יכוין כי הם **שוים** בעת שיורדת הטיפה הדכורא עולה טיפת הנוק׳

והוא סוד הנשיקין השניים של עת הזיווג ועל כל פנים יכוין שאותיות **הוי"ה קודמין**.

לסיכום סדר הכוונה בכל אחת מאותיות **א.מ.ן**

1) **א'** בת"ת[שלג] דז"א והוא **א'** **דואו** דמ"ה, **א'** כתר דנוק' הוא **א'** דאדנות. כאן בשלב הזה, הכוונה שונה באות **מ'**, ובאות **ן'**, אך שאר הכוונות זהות. באות **מ'** פתוחה **יסוד דז"א ם'** סתומה **דעת דנוק'**. באות **ן'** אור שבין נ"ה דז"א **נ'** כפופה גופא (ת"ת) דנוק'. הנה בכל אחד מהמקומות אלו בז"א יש הוי"ה ובנוק' יש אדני.

2) ע"י הארת יסוד דאימא נעשה חיבור ושילוב[שלד] הוי"ה ת"ת דז"א עם אדנות כתר דנוק'. וכן ביסוד דז"א עם בדעת דנוק', וכן בהארה מחלל שבין נ"ה דז"א ותפארת דנוק' יש בכל הג' חיבורים **הוי"ה ואדנ"י** משולבים.

3) ניקוד **ו'** אותיות ראשונות בניקוד **הוי"ה אדנו"ת**, עולה **צ"ח** ועוד הויה ואדנות גימ' **צ"א** הכל **קפ"ט** להורות שזו"ן עולים לנה"י דאימא ומקבלים ג' מוחין מלובשים בנה"י דאימא שהם **ג' ס"ג** גימ' **קפ"ט**. וזה **בג'** המקומות בשווה.

4) בתוספת הניקוד לשתי אותיות אחרונות **ה' י'** ניקוד מוצא. שהוא גימ' עוד **ל'** ל**קפ"ט** הרי **ריי"ט** **ושני** כוללים הויה ואדנות הרי **אר"ך** להורות שזו"ן עולים לא"א ומקבלים ש"ע נהורין. ב' **אלף למד**. וע"י זה **חוזרים** ז"א ונוק' **פב"פ**. וזה בג' מקומות בשווה.

5) ב**פב"פ** זו"ן נעשים כל אחד שם **מ"ה** אשר **ב'** מ"ה עם הכולל עולה **צ"א** גימ' **אמן**.

6) **ואז** רואים את הזיווג בקדיש **אידהנויה** ללא ניקוד ובברכות **יאהדונהי** ללא ניקוד.

סיכום כוונת אמן בקיצור

ספר "עטרת מרדכי" על הקדיש החל מעמוד רצ"ז עד עמוד שכ"ג:... ע"ש סיכום **נפלא** והבנה בהירה של כל הסוגיה. וכאן.

בקיצור סדר הכוונה בכל אחת מאותיות **א.מ.ן**

1) **א'** בת"ת[שלה] דז"א והוא **א'** **דואו** דמ"ה, **א'** כתר דנוק' הוא **א'** **דא**דנות. כאן בשלב הזה, הכוונה שונה באות **מ'**, ובאות **ן'**, אך שאר הכוונות זהות. באות **מ'** פתוחה **יסוד דז"א ם'** סתומה **דעת דנוק'**. באות **ן'** אור שבין נ"ה דז"א **נ'** כפופה גופא (ת"ת) דנוק'.

[שלג] כאן צריך להבין שזה מתחיל מיסוד דאימא שבחזה דז"א. שהיא **א'** דאהיה. וזה בסוד ממבועא למלכא וממלכא למטרוניתא.

[שלד] כאן החיבור הוא הויה תחילה ואדנות **גם בקדיש**.

[שלה] כאן צריך להבין שזה מתחיל מיסוד דאימא שבחזה דז"א. שהיא א' דאהיה. וזה בסוד ממבועא למלכא וממלכא למטרוניתא.

2) ע״י **הארת** יסוד דאימא נעשה חיבור ושילוב[שלו] הוי״ה ת״ת דז״א עם אדנות כתר דנוק׳. ורואים שילוב **יאהדונהי**

3) ניקוד **ו׳** אותיות ראשונות בניקוד הוי״ה אדנו״ת, עולה **צ״ח** ועוד הויה ואדנות גימ׳ **צ״א** הכל **קפ״ט** להורות שזו״ן עולים לנה״י **דאימא** לקבל מוחין שהם **ג׳ ס״ג** גימ׳ **קפ״ט**. ורואים **יאהדונהי** מנוקדים כנ״ל **וג׳ ס״ג**, הכוונה שמקבלים שפע מאימא.

4) בתוספת הניקוד ל**שתי** אותיות אחרונות בניקוד מוצא. נוסיף **ל׳** ל**קפ״ט** הרי **רי״ט** ושני כוללים הויה ואדנות הרי **אר״ך** להורות שזו״ן עולים לא״א ומקבלים ש״ע נהורין. ב׳ **אלף למד**. וע״י זה **חוזרים** ז״א ונוק׳ **פנים בפנים**.

5) ב**פב״פ** זו״ן נעשים כל אחד שם **מ״ה** אשר **ב׳ מ״ה עם הכולל** עולה **צ״א** גימ׳ **אמ״ן**.

6) **ואז** רואים את הזיווג בקדיש **אידהנויה** ללא ניקוד, ובברכות **יאהדונהי** ללא ניקוד.

הנה לפניך סידרתי כוונת אמן **בקיצור** אחרי שתלמד אותה טוב **באורך** כל השלבים לפי הספר ״**עטרת מרדכי**״ על הקדיש של **מו״ר הרה״ג הרב מרדכי עטיה שליט״א** תוכל לכוין אותה **בכללות** במקומות שמתפללים ללא כוונות.

מכוונים אותה **מלמטה למעלה**, שתי השורות הראשונות לראות **פעם אחת**, וכנגד כל אות א.מ.ן כל מה **שלמעלה** בשמנה השורות יש לכוון **ג׳** פעמים כנגד **א.מ.ן** . שורה חמישית השם עם הניקוד גימ׳ **ג׳ ס״ג** להורות שמקבלים מאימא. שורה שביעית בתוספת ניקוד שתי אותיות אחרונות גימ׳ **אר״ך** עם ב׳ כוללים שעולים לא״א, כנ״ל. ושורה עליונה בצד **ימין** אמן ד**קדיש** ובצד **שמאל** אמן ד**ברכות**.

אם תרצה כמה דפים כאלה להדביק בסידורי פשט שלך, פנה אלי בשמחה.

ביאור רחב על כוונת **אמן** ראה בעיונים והרחבות וכן ראה מסודר בטוב טעם ודעת בספר החשוב ״ **עטרת מרדכי על הקדיש**״ של **מו״ר הרה״ג הרב מרדכי עטיה שליט״א**

[שלו] כאן החיבור הוא הויה תחילה ואדנות **גם בקדיש**.

זו הכוונה למעשה בקיצור

אידהנויה יאהדונהי

יוד הא ואו הא יוד הא ואו הא

אלף למד ע״ב אלף למד

יְאַהדוֹנָהִי

יוד הי ואו הי יוד הי ואו הי יוד הי ואו הי

יְאַהדוֹנָהִי

יאהדונהי

יהוה אדני

א א מ ם ן נ

א מ ן

כוונת ברוך הוא וברוך שמו

שעה״כ דף מ״א ע״ב:... כוונת ברוך הוא וברוך שמו עניין עניית הקהל השומעים ברכות מפי הש״צ ואומרים ברוך הוא וברוך שמו **בעת שמזכיר השם בברכה** תכוין במלת ברוך הוא אל שם **אהיה נעשה מלבוש בשם ההויה במלוי ס״ג**. ובברוך שמו תכוין כי שם אדני נעשה מלבוש אל שם ההויה דמלוי אלפין. כונה אחרת והוא בסו׳ ד׳ אותיות ההויה באופן. זה כי בברוך תכוין אל אות יוד של ההויה והיא שם של ההויה ובתיבת הוא תכוין אל אות ה׳ ראשונה ושהיא שם של אהיה. ובתיבת וברוך תכוין אל אות ו׳ ושהיא שם ההויה ובתיבת שמו תכוין אל אות ה׳ אחרונה שהיא שם אדני:

סידור דף קי״ב ע״ב:... יכוין שאהיה שהיא אימא **מלבשת** לס״ג שהוא אבא, ואדני שהיא נוק׳ **מלבשת** למ״ה שהוא ז״א.

אהיה	**יוד הי ואו הי**	**אדני**	**יוד הא ואו הא**
י יהוה	**ה אהיה**	**ו יהוה**	**ה אדני**
ברוך	*הוא*	*וברוך*	*שמו*

נה״ש דף מ״ו ע״ב:... דרוש כונת אמן עמ״ש ברוך הוא וב״ש נ״ב נלע״ד שצריך לומר כך במילת ברוך **תכוין אל שם אהי״ה דיודין המלובש בשם הוי״ה דס״ג** וכך היא נוסחת ספר הכונות ישן ועיין לעיל סוף דרוש ראשון מדרושי התפילין שורש כונה זו: ע״כ.

מכאן יש **ב׳ שינויים** משעה״כ **א)** שם אהי״ה דיודין **ב)** שם אהיה מלובש בשם הויה.

שמן ששון ג׳ דף נ״ה ע״א:... [סד-] כוונת ברוך הוא וברוך שמו וכו׳ כי שם אהי״ה נעשה **מלבוש אל שם הוי״ה במילוי ס״ג** פע״ח דרוש א׳ מדרוש כונת אמן ופ״ז מ״ש הברכות ופ״ב דחזרה **נ״ב עיין בנהר שלום דצ״ד ע״ב והחדש דמ״ו ע״ב ז״ל** נלע״ד שצריך לומר כך במילת ברוך תכוין **אל שם אהי״ה דיודי״ן המלובש בשם הוי״ה דס״ג** וכך היא נוסחת ספר הכונות ישן ועיין סוף **דרוש א׳ מדרושי התפילין** (דף ח׳ ע״א) שורש כונה זו. וא״ת היכן מצינו שאבא הוא שם אהי״ה ושם ס״ג הוא אימא הלא אבא בכל מקום הוא שם הוי״ה ואימא שם אהי״ה. אך עיין בשעה״כ שם דרוש א׳ דתפלין דשם **אהי״ה הוא בג״ר דחכמה וס״ג בז״ת שלו** ועדיין צ״ע דשם ס״ג בז״ת דאבא ובכונה כתב שם ס״ג באימא ועיין **בע״ח ש״ך ספ״י דשם נתבאר דשם אהי״ה במ״ה שהוא זכר ושם ס״ג בב״ן** יע״ש (ע״ח שי״ד פ״ה) ועיין עוד מ״ש שם בקונטריס ש״ש ח״א משם הרב דב״ש דנ״א רע״א דשם ס״ג באבא ולא באימא יע״ש:

שעה״כ דף ח׳ ע״א:... עוד כונה אחרת קטנה כוללת בענין פרשיות התפילין של ראש ושל יד הנה בפ׳ **ראשונה** מתפילין של ראש תכוין לשם **אהיה** דמילוי **יודין ובשניה** תכוין לשם **אהיה דאלפין** ובשלישית לשם **אהיה דמילוי ההין** וברביעית לשם **אדני** במילואו. והענין הוא כמ״ש לך מ״ש בזוה״ק פרשה ואתחנן שארבע פרשיות של התפילין הם **חו״ב חו״ג** ובמ״א אמרו כי התפלין ש״ר הם **אימא על ברא**. אבל הביאור הוא כי כל ארבע פרשיות אלו ה״ס **אהיה** שהוא בינה ובערך זה אמרו שהתפילין הם **אימא על ברא** ועוד לטעם אחר והוא לפי שאלו ארבע מוחין מתלבשים בנה״י דאימא כנודע. והנה כל אלו השלשה שמות של אהיה הם בחינת הכתר אשר בכל פרשה מאלו הד׳ פרשיות וכנגד אהיה דמילוי יודין שבמוח ראשון הנקרא חכמה יש שם **הויה במילוי ס״ג שיש בו ג׳ יודין כמו שיש שלשה יודין בשם אהיה דיודין** הנז׳ וזו ההויה היא **בז״ת** שבחכמה זאת ונעשית **מלבוש** אל שם **אהיה דיודין** הנז׳ כי הוא נשמה אליו לפי שהוא בחי׳ ג״ר שבה. וכן שם אהיה דמילוי אלפין הוא בחי׳ כתר שבמוח הנקרא בינה דז״א והיא נשמה אל שם הויה דמילוי אלפין אשר שם בז״ת שבו אבל **שם אדני במילואו הוא במלכות** שהוא כנגד והיה אם שמוע ואין לו התלבשות אחר במה להתלבש כמו האחרים כנז׳ וע״כ בתפילה של יד תכוין בד׳ פרשיותיה אל ארבע שמות האחרים הנז׳ שהם הויה דס״ג ודמ״ה ודב״ן שם אדני במילוי:

ע״ח א׳ דף ק״א ע״ב:... ומן הנ״ל תבין מ״ש במ״א כי כתר דאבא הם טעמים וט״ס הם נקודות כי כתר שבו הוא כתר דבינה דמ״ה כנ״ל וכל כתר שבכל ספירה וספירה הוא טעמים וזכור זה היטב וט״ס תחתונות של אותו ספירה הם נקודות דמ״ה לבד מאותן השינוים שמצאנו כי **לפעמים נאמר כי בינה היא אהי״ה ולפעמים נאמר שהוא ס״ג** ועם הנ״ל אפשר לישבו כי זה הוא בב״ן וזה הוא במ״ה שבה **או זה באמא וזה בתבונה או זה בג״ר וזה (נ״א בז״ת) בג״ת** ודוק ותשכח כי יותר נראה שאהי״ה הוא בחלק מ״ה אך ס״ג הוא בחלק ב״ן **כי הרי ב״ן שרשו מס״ג** שהם הנקודות כנודע שהם המלכים שמתו. גם תבין איך כל אבא הוא חכמה או חכמה דב״ן או חכמה דבינה דמ״ה אך לעולם אמא היא בינה או בינה דבינה דמ״ה או בינה דב״ן ולכן יכול להתקשר מ״ה עם ב״ן בין באבא בין באמא שכולם הם חכמה וזה באבא אלא שחכמה דב״ן נעשה צד נוקבא לחכמה דבינה דמ״ה או כולם הם בינות באמא אלא שבינה דבינה דמ״ה נעשית צד זכר לבינה דב״ן:

ע״ח א׳ דף ס״ז ע״ג:... עיין שם בעניין יחוד חיך וגרון ושם אבא הוא ס״ג ואימא אהיה.ע״ש.

שמן ששון על ע״ח הנ״ל:... [יב] שם כי לפעמים נאמר **כי בינה היא אהי״ה ולפעמים נאמר שהוא ס״ג** וכו׳. ויותר נראה שאהי״ה בחלק המ״ה אך ס״ג בחלק הב״ן וכו׳ ועיין ש׳ או״א רפ״ה דאין נראה כן אח״כ ראיתי להרב דברי שלום דנ״א רע״א שכתב וז״ל ועיין מ״ש בש׳ הכונות דרוש ג׳ דציצית וז״ל גם בז התבין כי לעולם כל הוי״ה הוא באבא וכל אהי״ה הוא באימא אבל כאן שהוא בי׳ דאבא ונעשית אח״כ חכמה דאי׳ לכן מכח זה לקח הכתר אי׳ הוי״ה דס״ג אבל בתחילה לא היתה אלא שם אהי״ה בלבד ע״ש ובזה יובן דלפעמים נאמר

כי בינה היא אהי״ה היא קודם החילוף ולפעמים נאמר שהוא ס״ג הוא אחר החלוף עכ״ל ודו״ק (עיין ש״מ ספט״ו יע״ש) ועיין של״ח פ״ד במ״ב מ״ש מוהרח״ו בגליון וכתבתי לשונו שם באות ב׳ יע״ש דבזה יתורץ קחינו משם ועיין במ״א של״ה ספ״ג דג׳ אהי״ה הם בנה״י דבינה ובמ״א כתב דאהיה דיודין בחב״ד ואהי״ה דההי״ן בבג״ה ודאלפין בדת״י ועיין במ״א דשם כתב דבעת נתינת המו׳ מתחלפין יע״ש:

לפי מה שסדרו בסידור משמע שאין התייחסות כלל לכל העניין הזה המובא בהגהות הרש״ש על שעה״כ. ומה שסדר הרש״ש בסידור הוא הלכה למעשה בכל הסידורים. וסדרו הכל כמו שעה״כ.

איזהו מקומן

סידור דף ע״ט ע״א:... **איזהו מקומן.** יכוין לברר... עם נפש שלו **וחיצוניות העשיה פנימיים ומקיפים**... ע״כ ע״ש. צריך להבין לכאורה **חסר** כאן פנימיות העשיה פנימיים ומקיפים. שכן מעלים כאן דרך ההיכלות פנימיות העשיה 4 וכוללים גם חיצוניות העשיה 8. כמו שכתב **בסידור דף ס״ב ע״א** ד״ה **ויאמר** הקרבנות הרי בפירוש היינו צריכים לעשות

> **עלי נהר דף כ״ז ע״א**:... ונאמר דרך משל שבמשנה א׳ דאיזהו מקומן צריך להעלות **פנימיות העשיה או״פ ואו״מ שלה**, ור״ל העשיה דאצילות 4 **המלובשת** בפנימיות העשיה, עם נפש שלו וחיצוניות העשיה 8 פנימיים ומקיפים... ע״ש.
>
> **משמע** שצריך להעלות גם פנימיות העשיה 4. והנה דבר זה חסר רק בקרבנות, בזמירות ויוצר זה מופיע. וכן בקרבנות בסידור שבת העלאת הפנימיות חסרה, ושם יש הגהה.

סידור שבת דף י״ג ע״ג:... הגהה ג) ... צריך שיוכללו כל ההיכלות זב״ז וזב״ז כמו ביצירה ובבריאה... ומן הראוי לנו היה לתקן כל זה **אבל חפצנו היה שלא לגרוע ולא להוסיף בסידור**.

משמע שדעתו שכאן חסר פנימיות וצריך להוסיף, אלא שלא עשו זאת בפועל כנ״ל.

> **שלום וצדק דף י״ד ע״ד** שורה 2:... בהקדמה ראשונה (סידור ס״ב ע״א) יכוין לברר ולהעלות עם פנימיות העשיה ונפש שלו, ובהקדמה אשר קודם המשנה הראשונה איזהו מקומן **לא כתב עם פנימיות העשיה**... ונשאר בשאלה ולא עונה. אך שם לב שמה שהוא חסר.

שמונה זיווגים דאו״א וישסות

הסבר כללי בקיצור

הנה הרש״ש בנה״ש דף י״ד עד ט״ו ע״א:

א – ג״ר וו״ק דג״ר דאו״א שלים לג״ר וו״ק דג״ר דג״ר דזו״ן.

1) נשמות חדשות זווג זה נפסק מהחרבן

2) מוחין דגדלות ו״ק להוציא נשמות חדשות שכבר היו

ב – ג״ר וו״ק דו״ק דאו״א שלים לג״ר וו״ק דו״ק דג״ר דזו״ן.

3) מוחין דגדלות לחדש נשמות ישנות

4) מוחין דגדלות שאר כסות לאו״א דיצירה

ג – ג״ר וו״ק דג״ר ישסו״ת דלא שלים לג״ר וו״ק דג״ר דו״ק דזו״ן

5) מוחין דעיבור ויניקה כסות לאו״א דעשיה **5 - 6**

ד – ג״ר וו״ק דו״ק דישסו״ת דלא שלים

6) מוחין לאו״א דבריאה זווג דמקרה מהם (ישסו״ת) ולא ע״י זו״ן שאר כסות ועונה לאו״א דבריאה לנשמות מלאכים. **7 – 8**

זו החלוקה כתב הרש״ש והיא לא כפשט הכתוב **בע״ח א׳ דף ע״ה ע״א פרק א׳, ועיין שמש אות [א] בע״ד**, וכן **שעה״ק דף פ״ח ע״א** דרוש **ב׳** כולו, חלוקה זו משתלבת בכוונות הורדת השפע בתפילה. ראה בהמשך טבלה.

שמונה זיווגים

נפשות דנרנח״י לעשיה **נה״ש כ״ה ע״ב למטה** שפע דרך מלכויות	נפש ורוח דנרנח״י ליצירה **נה״ש כ״ו ע״ד** שפע דרך ו״ק	נר״נ דנרנח״י לבריאה **נה״ש כ״ח ע״א** שפע דרך הבינה		
נפש לעשיה	**רוח ליצירה**	**נשמה לבריאה**	**חיה לאצילות**	**יחידה לא״ק**
א״ק מלכות נפש	א״ק ו״ק נ״ר	א״ק בינה נר״ן	א״ק חכמה נרנ״ח	**א״ק** **נרנח״י**
אצילות מלכות נ״ר **זיווגי או״א 6-5** **ישסו״ת**	אצילות ו״ק נר״ן **זיווגי או״א 4**	אצילות בינה נרנ״ח **זיווגי או״א 7-8** **ישסו״ת**	אצילות חכמה נרנח״י **זיווגי או״א 1-2-3**	
בריאה מלכות נר״ן	בריאה ו״ק נרנ״ח	בריאה בינה נרנח״י	בין כל עולם ועולם יש מסך ויש מיעוט לומר אין מלכות לעליון לעתיק לתחתון	
יצירה מלכות נרנ״ח	יצירה ו״ק נרנח״י	כשהשפע מגיע למלכות יש זיווג		
עשיה **מלכות** **נרנח״י**				

עיין **סידור רש״ש א׳ דף ס״ב ע״א** בהגה״ה, וכן **נה״ש: דף כ״ה ע״ב** המסלול לעשיה. **דף כ״ו ע״ד**, המסלול ליצירה. **דף כ״ח ע״א**, המסלול לבריאה. ושם כשמגיע השפע למקום ממנו נשפע לאותו עולם יהיה זיווג, והשפע העובר לכל עולם ועולם היא מתחילה מלמעלה, **מהא״ס** דרך חכמה דא״ק וכו׳. **ע״ח ב׳ דף י״ח ע״ג.**

סדר אביע בקיצור הסבר הטבלה הנ״ל

כל השפע והזיווגים יבואו **בעובי** וזה סידרן:

לעשיה

יעבור שפע דרך המלכויות של כל הפרצופים ושל כל העולמות ובין כל עולם ועולם תהיה בקיעה ובין כל עולם ועולם במקום המסך יעשה מיעוט ירח. ובהגיע השפע לאצילות, **עשיה דאצילות**, (4 בטבלת עלי נהר) יעשה זיווג המתאים.

לעשיה, ג״ר וו״ק דג״ר דישסו״ת וימשיך השפע עד לעשיה.

ליצירה

יעבור השפע דרך הו״ק של כל הפרצופים של כל העולמות, ובין כל עולם ועולם יבקע המסך, ויעשה מיעוט ירח, והמלכות יורדת להיות עתיק, ובהגיע השפע לאצילות **ליצירה דאצילות**, (בטבלת עלי נהר) יעשה זיווג המתאים ליצירה שהיא ו״ק דו״ק דאו״א 4 וימשיך השפע עד ליצירה.

לבריאה

יעבור השפע דרך בינות של כל הפרצופים ושל כל העולמות, ובין כל עולם ועולם יבקע המסך, ויעשה מיעוט הירח, ובין כל עולם ועולם המלכות תרד להיות עתיק, ראש לשועלים, ובהגיע השפע לאצילות, **לבריאה דאצילות** (2 בטבלת עלי נהר) יעשה הזיווג המתאים שהוא ג״ר וו״ק דו״ק דישסות מהם ולא ע״י זו״ן – מוחין לאו״א דבריאה והם לזו״ן לעשות נשמות מלאכים ליצירה. הזיווגים האלו נעשים בבי״ע דאצילות, 2.3.4,

צריך להבין שכל המערכות העברת השפע והזיווגים **הכל בעובי**, והדבר מפורש בנה״ש.

1) הנרנח״י (נה״ש דף כ״ה ע״ב למטה) **לעשיה** להמשיך **נפשות** דנרנח״י דכל פרצופי א״ק... וכו׳. וכן **ביצירה** להמשיך **נ״ר** דנרנח״י **(נה״ש דף כ״ו ע״ד) לבריאה** להמשיך **נר״ן** דנרנחי, לכל פרצופי א״ק וכו׳... מה שאמר כאן פרצופי א״ק וכן עולם ועולם אינם שווים אלא בעובי, ונוכיח זאת מהכתוב בקיצור **(נה״ש דף י״ט ע״א)** באמצע. והענין בקיצור גדול כי ע״י הקרבנות נמשך נרנח״י **דנפש** למלכות דא״ק. ובזמירות להמשיך נרנח״י **דרוח** לז״א דא״ק, וביוצר **נשמה** לישסו״ת דא״ק.

2) אור מלכות (נה״ש דף כ״ה ע״ב למטה) דחכמה דא״ק להעבירו דרך מלכויות דבינה וזו״ן הכל בעובי. .

3) הזיווגים, הזיווג לעשיה (5-6) ג״ר וו״ק דג״ר דישסו״ת יהיה במערכת של המלכיות. **שער הקדמות דף פ״ח ע״א** משם משמע שיש ב׳ זיווגי או״א וב׳ זיווגי

זו״ן, איך זיווגי זו״ן יהיו ללא השפעה מאו״א, אלא בעובי הכוונה לז״א ונוק׳ בעובי ויש או״א באורך.

4) מיעוט הירח, אני מלכות יורדת להיות עתיק **אין**. מלכות עתיק גם זה בעובי וזה נלמד מחסדי דוד אות ח׳.

צריך להבין איך נעשו מלאכים ליצירה הרי, הזיווג ג״ר וו״ק דו״ק דישסו״ת שייך לבריאה ואיך יהיו מלאכים ליצירה, אלא יש כאן 2 מטרות לזיווג זה. וזה כתוב **בנה״ש דף כ״ח ע״א** כשהרב כותב את מסלול השפע העובר דרך הבינות, בהגיע השפע לאצילות, בנוסף למעבר בבינות יש כאן מעבר השפע דרך **ג״ר, דאצילות דעובי,** וזה **לצורך עונה** שיעשה נשמות מלאכים ליצירה.

הוכחות למערכות בעובי

נרנח״י בעובי לא נוכל ללמוד **מנה״ש דף כ״ה ע״ב, דף כ״ו ע״ד, דף כ״ח ע״א**, ששם כתוב סתם כל פרצופי א״ק, אך לפי **נה״ש דף י״ט ע״א** באמצע מביא הרש״ש את המערכות בקיצור גדול, כתוב בפירוש: קרבנות, מלכויות. זמירות, ז״א. יוצר, בינה.

אור א״ס מהחכמה. מוכח בפירוש ב**נה״ש דף כ״ה ע״ב וכן בדף כ״ו ע״ד, וכ״ח ע״א**.

הזיווגים. דע שיש 2 מיני זיווגים דאו״א דאצילות וכן בזו״ן דאצילות. **שעה״ק דף פח׳ ע״א** היות וזה בעובי לכן אין או״א בעובי, באורך יש. **נה״ש כ״ח ע״א**, בינות דזו״ן עובי.

אני ואין. עיין **חסדי דוד אות ח׳** בהבנה בעומק.

אני - ואין. מיעוט הירח

הסבר כללי בקיצור

צריך להבין שיש כמה מיני התפשטות א״ס. כי הנה **התפשטות הראשונה** עשתה כלים ואורות. בתחילה נעשו י׳ כלים ואורות דאצילות. וע״י התנוצצות י׳ ספירות דרך המסך, לבריאה, עשו י׳ ספירות בבריאה, י׳ אורות עשו י׳ אורות, ו-י׳ כלים עשו י׳ כלים. וכן בהתנוצצות אורות וכלים דרך המסך שבין **בריאה ליצירה** נעשו כלים ואורות **ביצירה**, וכן **בעשיה**. זה התפשטות ראשונה. **שעה״ק דף צ׳ ע״א- ע״ב**. וכן ע״ח ב׳ דף צ״ו ע״ג פרק א׳ משער השמות. ע״ש.

אמנם המלכות הבוקעת את המסך ונעשית שם בבריאה, עתיק של הבריאה. וזהו **אני** שהיא **המלכות**,נעשית **אין** שהוא כתר עתיק בעולם למטה ממנו, זה מאור העצמות, וזה עניין **מיעוט הירח** אחר שקטרגה נתמעטה, וט׳ ספירות שלה שקבלה מז״א עלו וחזרו לז״א, והיא ירדה לבריאה להיעשות ראש לשועלים, עתיק דבריאה. **בית לחם יהודה קנ״ז ע״א ב׳**:... ע״ש.

אמנם אחר חטא התחתונים, ה-9 ספירות אינם חוזרים לז״א אלא יורדות בקלי. ובכל יום בתפילתנו אנו מעלים אותה, ואחר התפילה חוזרת למקומה, וזה **סוד גלות השכינה** ואותה בקיעה שבוקעת המלכות, זה עצמות האור של המלכות שבא מחדש אחר התנוצצות האור והכלים דרך מסך, וזה בין כל עולם ועולם. וזה כדי לקשר העולמות, שכן אף בין א״ק ואצילות שלא שייך שם מיעוט הירח היה קישור כזה שעתיק דאצילות הוא מלכות דא״ק, עיין **יפה שעה אות א׳ בע״ח ב׳ דף ק״ג ע״ב**, שאומר שאם לא היה קטרוג וחטא, הקישור היה ע״י עלית הכתר למלכות.

ועוד עיין **ע״ח א׳ דף ט״ז רע״ג**:... שהחכמה דא״ק שהלבישה אור א״ס התלבשה גם במלכות ואז המלכות בקעה. ולא כמו שמשמע לכאורה **בשעה״ק דף צ׳ רע״ב** וכן **בע״ח ב׳ דף ק״ח ע״ב**:... שכתוב שם שהחכמה בקעה, עיין **נה״ש דף י״ב ע״ב**.

וזה גם עניין שם **עתיק** מלשון נעתק שכן המלכות נעתקה וירדה למטה. עיין עוד **פירוש יין הרקח על פתיחת אליהו על כתר עליון איהו כתר מלכות**, **ע״ח ב׳ דף פ״ט ע״ג** בין כל ספירה וספירה.